Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

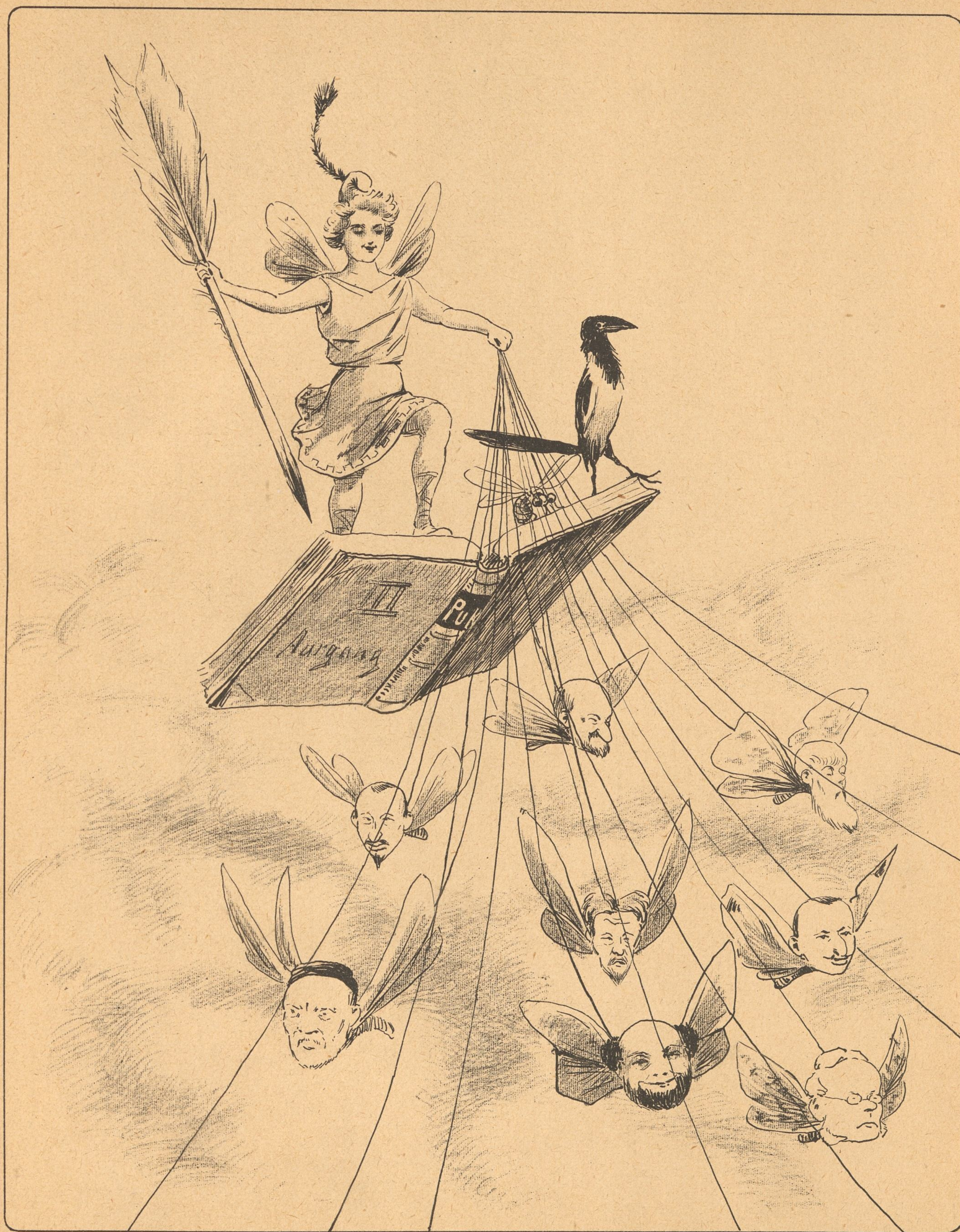
Puk

Udkom 1893-99.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172913.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

II

Billeder i Farvetryk.

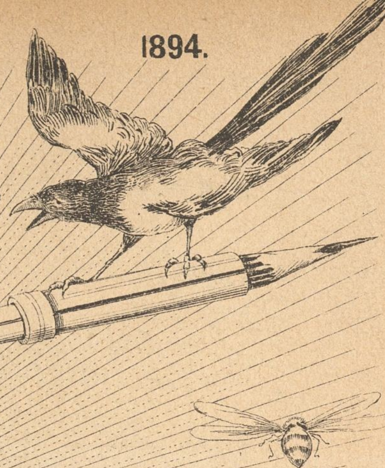
*) Politiske, kommunale og sociale Æmner.

Vers og Prosa.

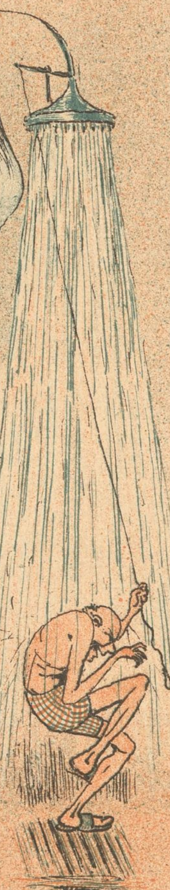
Nr. 1. Søndag den 7. Januar. 1894.

PUK

JANUAR

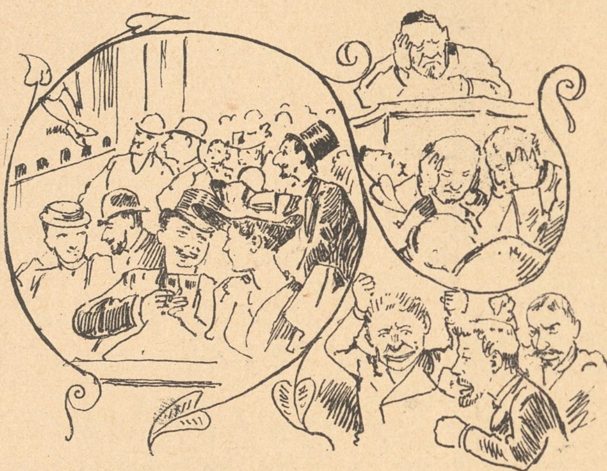

Endog i vor nordlige Himmelegn
Kan komme en Mand med en Slæde i Vejen
For Skøjteløbet, saa det gaar i Løbet,
Og Banerne bliver oven i Kjøbet
Til Vand under Vandmandens Himmeltegn.

Gamle Tider og nye —

Danmark, dejligst Vang og Vænge,
Hvor i hver en Kvæld
Dine voxne, danske Drenge
Tiden slaar ihjel
Hyggelig hos Fader Evan
Eller ved lidt Variethevand!
— En Ting mangler for den Have:
Tiden er af Lave!

Hvor de Folkekaarne flokker
Sig fra By og Land,
Og hvor Høgsbro kjønt som Klokker
Giver Tonen an,
Har paa ny man gode Stunder,
Og, mens hvert et Udvalg blunder
Sødt i døde Forslags Grave,
Tiden er af Lave.

Her gaar ingen Radikal i
Kampen som Bersærk;
Tiden løbet er fra salig
Chrestens Sejerværk:
Hans Fraktion gaar frem — i Zigzag,
Men fordyber sig i Sniksnak,
Hvori kun sig lader stave:
Tiden er af Lave.

Salig Hørups Flok i Grunden
Har det knap saa fedt;
Den for meget har af Munden
Og af Uld for lidt.
Proppet har den hele Tiden
Fuld af ufordøjet Viden,
Og, som lille Jørgens Mave,
Er den rent af Lave.

Folkets Thing vi dog kan ligne
Ved en fredlyst Vang,
Visneriet slaar her sine
Rødder nok en Gang;
Mens som Korn her gror Diæter,
»Arbejdsplanen« ilde stedt er.
— Pokker være Tidens Slave,
Naar den er af Lave!

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

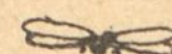

Nu har Avtoritedterne igen ladt os hvide, vad Kloggen er slaen hernere aa har gordt et dyft Ingrev i Ongdommens Frihed ved a inføre noet, som di kaller for den ny Tid, aa vori di har berøved vos hele ti Minudter a den Smule Julleferie, som vi dov har et redtmæssit Krav paa. Aa saa har di endda tvonget vos til aa staa 10 Menutder før op vær Maaren hele Aaret igemmen aa derve har di gordt Atentadt paa en a di hældiste Menneskeredtiheder her i desse Land, næmli Redten te en Smule ordenli Nattesøvn, og dera ka man se, a de, som di kaller Skollehykiegne, engentli er noet Hunbok, for va ka de nydte, a di maaler aa vejer vos, aa sidter os i Kladsen etter Størelsen, naar di allievel jælber os fra Dynen aa igge Engang i Halmen, men bare hen paa Skollebænkene, som oven i Køvet er igge hensekstmædsie te aa forsædte sin avbrutte Maarensøvn paa, og vor man heller igge ka faa Ro te og logge et Øje for alle di domme Spørsmaal, som di Ingdiodter a Lerere finner paa og plave os mæ hele Tiden igemmen.

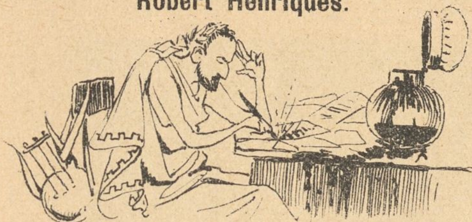
Men vi føller dov liegot mæ Tiden hernere, aa vi Onge har i Julleferien holdt et stort Diskutionsmødde for og bie enie om aa ta vores Forholsrejler mæ Hensyn te Agrarernes Praagram, fordi der æ noen a dem, som vil ha lagt Skadt paa Tobak, va vi bestemt maa sidte vos imod fordig de er en a Ongdommens vegtiste Livsfornøenheder, aa vi be osse enie om, at vi ville henvænne vos te Staten aa Komynen for og kræve Beskødtelse af vores Indtredser, der er mejet truede for Tiden, for paa Gron a di daalie Kunjongture faar vi igge nær saa mejed for vores Karreterpenge, som vi gore i gamle Dae, de kan osse got være, de æ Møndtfoden, der æ Skyl i et, saa vi ryer igge nær saa mange Segarer, som tiliere, men maa holle den gaaene paa Stomberne. Aa vi vedto osse, a vi vil henvænne vos te Klavssøn aa Trier for og faa dem te, naar di hade skaffed Friskollebørnene deres varme Mad, a di velle faa Makkestradten te og levere alle Drænge i di bædre Skoller di Segarer fridt, som di ryer, aa lissaadan a di sku skaffe vos Teskod te vores Karreterpænge a Komynens Kasse, va der heller igge æ mere en billidt, for de æ dov a vores Sved hele Skolevæsnet lever. Sku Borreprædsentandterne ville igge gaa ing herpaa, saa maa vi aggetere for og faa none freske Kræfter valt ing, va der jo vil være en smald Sag, fordig Skadteborrene dov ka begrive, a de æ de eneste, som Komynen trænger te, og faa none nye Udgifter foruden di, som den har i Forvejen.

Din hengivendes
Einar Jørrendsen.

P. Skr. Je synnes, Bjørsen hellere sku ha kasted en Hanske te de frie Theater i Paris i Steden for den Protæst, som di dog ville igge sædte i Sene dernere, aa saa ladt vores Kasino spelle sin Fallit.

Mit første Møde
med
Robert Henriques.

Det var paa *»København«s* Kontor.

Jeg var der med Tromme-Krillesen og Basun-Mortensen og glædede mig usigelig til at se Robert. Picolo-Mikkelsen havde sagt mig, at han var storartet.

Han lukkede selv op.

Den andalusisk udseende Skikkelse med Bulen i Hatten, Havelocken faldende let om de yppige Former og det fremragende Udtryk i Ansigtet kunde ikke være nogen anden end Robert.

Han klagede over de smaa Forhold dernede. Medarbejderne var mange, Spalterne korte, Liniebetalingen sløj. Og han oprullede Billeder for mig fra den store Verden i Integade, hvor han havde levet sammen med Tidens største Navne: Hørup og Edvard, Henning Jensen og Cawling.

Jeg var som elleskudt i Robert. Og jeg tænkte, at her var ikke den Plads, hvor en saa eminent, storartet Begavelse skulde udfolde sine usædvanlig overordentlige Evner. Han burde aande et stort Blads Luft, staa i Spidsen for en større Geschæft, henlede hele Byens Opmærksomhed paa sig.

* * *

Da jeg mange Aar senere læste Sommerromanen i *»Dannebrog«* og saa Roberts populære Skikkelse med Oscar under Armen i Linnésgade, kom jeg til at tænke paa, at nu var alle de Tanker virkeliggjorte, som jeg havde haft paa *»København«s* Kontor. Her havde vi en Reformator, en fornyende Kraft i Spidsen for hele den tyrkiske Musik. Det var helt begejstrende at fornemme de usynlige Elektricitets-Traade, der ligesom bandt samtlige Kammerherrens Kunstnere til ham. Det var, som om alle Tenorer søgte hen til ham for at hente Aspiration og Begejstring for ved krigerske Bedrifter at udvikle sig til virkelige Heltetenorer.

* * *

Tiden gik. Robert blev selvfølgelig ikke mindre storartet; men der kom noget af en knækket Lillie over ham. Det var ikke længere den glade, viljestærke Robert.

Det var en Robert, der havde faaet paa Hattepulden.

Stakkels Robert! Han har tabt Modstandkraften og maa gaa som en Alvorsmand, der forlanger at blive taget *au sérieux.*

Til den Dag kommer, da han resolut smider de laante Fjer væk og igjen viser sig som den gamle, sjemytlige Robert.

For den Robert vil der endnu være Plads i *Puk.* Journalisten, Musikeren, Humoristen!

Fløjte-Jokumsen.
Musiker, Journalist og Geni.

De tvende Direktører.

(Ballade, frit efter Ohlenschlæger.)

Det var sig Hr. Gustav Esmann,
Hannem lysted „Kong Erik" at spille,
Træder han til Hr. Sander ind
At høre, om han ogsaa vilde.

Det var sig den Herre Sander,
Sit Hoved monne han bøje.
Kassens Niveau var saare lavt,
Og Gagerne vare saa høje.

„Og hør du kjære Hr. Sander,
Ved alt, hvad i Norden duer,
Ej mægter nogen at tjene Solv
I sligt et brøstfældigt Skur.

Tilskuerpladsens Bifaldsregn
Kun sparsomt ned monne dryppe;
Hestene for vor Therpiskærre
Alt bid's ved den tomme Krybbe.

Men hør, du ædle Kasserer,
Spendabel du bør dig vise;
Konning Erik og de fredløse Mænd
Vil blive en ren Benefice.

Tag du Foyerens Sofabetræk,
Af Fløjl det vel monne være,
Alt til en Purpurkaabe skjøn
Saa snildelig du det skjære."

Det var sig den Herre Sander,
Hans Ord de faldt noget tvære:
„Sligt et Udstyr, min ædelig Herre,
Kan Kassen umuligt bære.

Raad er her ikke til Purpurskrud,
Og spares bør Sofaens Fløjl,
Lægge du før dit Hoved i Blod
Til andet prisbilligt Gjøgl."

Det var sig den Herre Esmann,
Saa listelig ikke han lo,
Der han kom i Foyeren ud,
Da hørtes en Rykkerklo.

Udi den Fløjels Sofa
Den Klo var ei sen at slaa,
Kassen sang paa det sidste Vers,
Kassereren ligesaa.

Falden er Fogedkjendelser
Helt tidt i det syndige Hus,
Sander og Gustav Esmann
De tjene fast ikke en Snus.

Styrte vil snart Godtfolk derud
At opkræve gammel Gjæld,
Sligt er for Sander og Esmann
Slet intet styrtende Held.

Christ signe hver stakkels Direktør,
Som efter al sin Anstrengelse
Kun evner at give paa rød Plakat
Komediens Liig-Begjængelse.

Julesyssel.

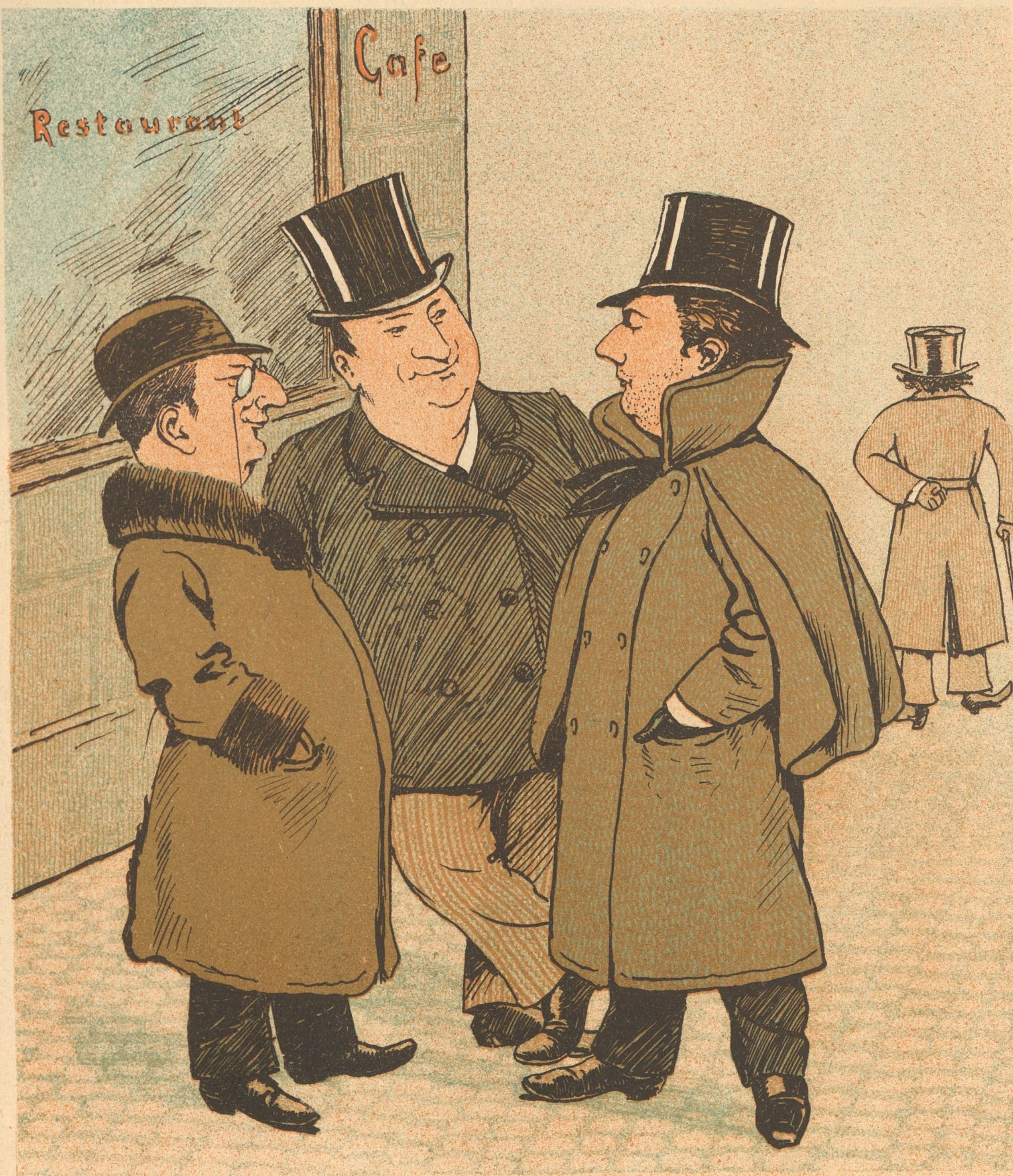
— Hvor har Du saa været i Ferien?

— Jeg var en Sviptur oppe i Vendsyssel, — og Du?

— Jeg blev hjemme i Præstegaarden hele Julen.

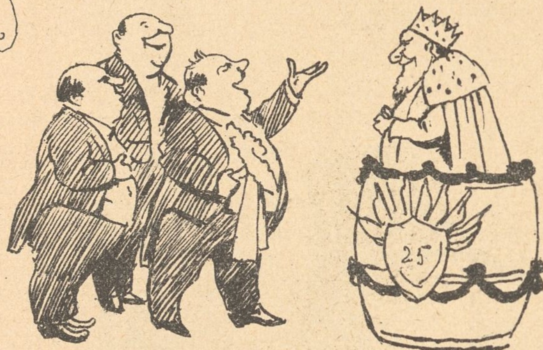
— Ja, Du har jo altid foretrukket Venindesyssel, din Skælm!

Saadan er Verden,

— Bliver man skældt ud af Kritikken, saa har de allesammen læst det og er saa deltagende; — men, bliver man rost, saa er der aldrig nogen, der har set det!

Historisk Tilbageblik
ved
Alliances
Jubilæum.

Den Gang David kjøbte Øllet,
Frisk fra Fad og isafkølet,
Prima Varer vistnok var 'et.
Der var ej paa Humlen sparet.
Selve Saul det kunde kvikke,
Naar han blot fik lidt at drikke,
Saa fik han en lille Hat paa,
For da var der ingen Skat paa.

Siden blev det noget andet,
Det blev rent ud sagt lidt vandet.
Selv i Rom det ikke smagte,
Der var ingen der, som drak det,
Alexander — han, den Store —
En Gang kun Forsøget gjorde,
Og det viste sig, han duede
Knap nok til at ta'e en »Knude«.

Vore egne, gamle Fædre,
De forstod det noget bedre,
Saadan veed man jo, at man i
Hellig Knuds Tid nød Albani,
Ogsaa Tyskerne det smager:
Wallenstein holdt stærkt af »Lager«,
Hvis da ikke salig Schiller
Der en Fabel os indbilder.

Uden Øl og Mad jo Helte
Spænder nødig Sværd og Bælte,
(Tordenskjold drak ikke bar Vand,
Men han foretrak dog Marstrand;)
Dog skal Øllet kvæge, nære,
Maa det godt aftappet være.
Ellers blot det Helten slapper,
Om han ogsaa selv er — tapper.

Vi paa Næsen kan slaa Krøller
Ad en svunden Æras Øller;
De i Skaalen lidet vejer
Mod en velaftappet Bajer.
For Exempel Alliance
Saadan hjælper til Balance;
Stærke var de gamle Fædre —
Jamen vores Øl er bedre.

Den nye Tid.

Mads Jordemodermand. Godav, Kresten Smed, aa glædelit Nytaar.

Kristen Smed. Ingen Aarsav, Mads Jormormand, aa i lie Maade.

Mads. Har Du stellet Din Klokke frem, Kresten?

Kristen. Næ, jæ har sgu itte, Mads. Jæ ska' si'e Dæ: jæ ser jo saa aa si'e itte paa hinder undtaven paa Søn-aa Hellidave, som faa Ægsembel naarensti a jæ ska' i Kerke eller te Marked. Hva' sku' hun osse stelles frem faa?

Mads. Ded æ anordnet ve' Lov a ded midterotheologiske Ingstitut.

Kristen. Hva' Fa'en kommer de ded splitterotheologiske Ingstitut ve'?

Mads. Ded æ faa at vi ka' følle mæ Ydlandet, som jæ ve si'e Tyskland aa England aa Lolland aa Langeland.

Kristen. Gaar da Klokkerne gesvindtere i Ydlandet?

Mads. Ja, gu' gjør di saa. Naarensti a vi staar op a Sengen, saa har Ydlænderne allerede ædt deres Davre. Aa naarensti a vi ædder vor Davre her, saa sitter Ydlænderne aa nyder hva' man mæ et videnskavelit Ydtrøk ka' kalde Faadøjelsesbesværlihederne. Naar a ded ble' ve' aa gaa paa den Maade, saa ku' jo tesidst et Kvindmenneske gaa aa lave te Barsel i Ydlandet aa saa ta' herhjem aa holde Brøllup yden aa være i mindste Maade saa gesvindt mæ'ed.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, se ded æ jo noved, som man kommer te aa tænke over, naarensti man har modtaet en mere viddenskaveli Yddannelse. Ded kommer a, a Solen jo itte ka' staa op te den samme Tid i hele Verden.

Kristen. Ja men den staar da allevejne op om Maarenen.

Mads. Næ — i Amerika faa Ægsembel staar den i Rejlen itte op før saadden lidt henad Aftenstider. Ded æ mæ den lissom jæ ve si'e mæ en Jordmor: naarensti a der æ Flere, som a der har Bud etter hinder paa en Gang, saa maa sgu di sidste vente, te di føste bli'er færdie.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Aa naarensti a di nu itte ved, hva' Klokken æ, saa ser di jo paa Solen, aa naarensti a den nu gaar faakert, saa kommer jo Klokkerne osse te aa gaa faakert.

Kristen. Saa sku' di sgu sende Klokkerne te Urmaveren.

Mads. Ja, ded synnes Du nu, faaded a Du itte har lært Videnskav, Kresten. Faa naarensti a nu Urmaverne heller itte ved, hva' Klokken æ, saa kommer der jo dov Kludder i Værket allievel.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, Du sku dov li'egodt stelle Din Klokke frem.

Kristen. Ja, ded ka' jo aldri ræve vidt. Hvor mejed synnes Du, a ded sku være?

Mads. Aa — ded midterotheologiske Ingstitut har anordnet en hal Snes Minuter om Daven.

Kristen. Saa tror jæ dov hellere, jæ ve gi hinder et lille Skub paa et Par Timers Tid mæ ded samme, saa varer ded saa mejed længere, inden jæ ska te'ed igjen.

Mads. Ja, ded ka jo aldrig skade.

Kristen. Ded ka'ed jo itte. Favel, Mads, aa Tak for Onderretningen.

Mads. Favel, Kresten.

Horoskop for 1894.

Mer eller mindre kritiske Dage.

9. Januar. Kongens Foged udnævnes til Kassedirektør i Kasino.

15. Januar. Kunstnerne nedsætter et Udvalg, som skal bringe en ny Galleridirektør i Forslag. Hver af Udvalgets Medlemmer faar en Stemme.

5. Februar. De samvirkende Kjøbmændsforeninger beslutter at forbyde Medlemmerne at sælge Varer til Agrarerne.

31. Marts. Et Fællesudvalg i Rigsdagen vedtager at forliges paa følgende Betingelser: Venstre faar Hartkornsskatten nedsat med ½ pro mille, Højre faar Brændevinsskat, Statspolitigendarmer og Statslaan til et flydende Fort ved Dragør.

1. April. Forliget strander, da Bojsen i et Foredrag paa fire Timer har godtgjort, at Statskassen vil gaa fallit, hvis der bevilges Bahnson et nyt Skilderhus i Næstved.

23. April. Kirkevadmelsfirmaet Moe & Madsen udgiver Dantes »*Helvede*« i en paa ny gjennemset og stærkt forbedret Udgave.

27. April. Ved Borgerrepræsentantvalgene sejrer Oppositionens Liste, der indeholder Navnene: Malermester Willumsen, Skuespiller Martinius Nielsen, Symbol. Johs. Jørgensen, Pirat O! Rode, Direktør Scheel-Vandel og Blikkenslagerlærling Carl Marx Lasalle Ravachol Sørensen.

9. Maj. Aug. Enna fuldender Operaen »Kain« og sælger den med Eneret til tre danske, fire tyske, sex franske og syv engelske Musikforlæggere.

31. Maj. Efter en anstrengende Prøve paa »*Kleopatra*«, tager det kgl. Theater Sommerferie.

5. Juni. Anarkisterne graver et Fjerdingspund Krudt ned under Frederik den syvendes Rytterstatue.

12. Juni. I Berlingerens Aftennummer tilhyller Gründeren af Forfatternes Fagforening sin Beskedenhed under Pseudonymitetens *K. b.*

13. Juni. Klaus Berntsen fralægger sig højtidelig at have K. b. paa sin Kappe.

1. August. Dagbladet »*Tiden*« kommer ud.

8. August. Dagbladet »*Tiden*« gaar ind.

1. September. Søslangen viser sig officielt i Pilestræde.

10. Oktober. Fr. Bajer tilbyder at nedlægge sit Mandat til Fordel for sin Kone.

3. November Kl. 1. Agrarforeningen vedtager en Resolution mod eventuelle Stores.

3. November Kl. 1,5. Bojsen fremsætter i Rigsdagen Forslag om at yde et aarligt Statstilskud af 10 Millioner Kroner til Agrarernes Storesbutik.

1. December. I Henhold til Magistratens endelige Sanktion begynder Sejladsen paa Peblingesøen.

2. December. Sejladsen paa Peblingesøen ophører paa Grund af Ishindringer.

30. December. Agrarforeningen bekjendtgjør, at den nu tæller 800,000 Medlemmer.

31. December. Agrarforeningen opløses.

Es- og Drachmann.

Mel.: Trarata-bom-deay.

Da Fogden til Kasino kom,
Fandt han Kassen ganske tom,
Spurgte Esmann: »Hvad er det?
Har Du skaaret Fløjten ret?«
Og Esmann svarte: »Det veed Gud,
Gode Trumfer stak jeg ud,
Men jeg ingen Stik tog hjem,
Derfor er min Kasus slem.«
Og Esmann græd og bad,
Paa Post dog Fogden sad
At faa sin Fogedskat
Af Sanders Kassemat.

Da hented Esmann brat sin Hat,
Sagde ej en Gang Godnat,
Hen til Drachmann styrted han,
Raabte: »Hjælp mig, hvis du kan!«
Og Drachmann sa'e: »Lidt Gjøgleri
Kunde Folk kaskesens li'e.
Bank i Morgen paa min Port,
Saa har jeg et Drama gjort.«
»Tak, gamle Fyr«, sa'e Esmann, »saa er jeg tilfreds,
Jeg husker godt, at Drachmann næsten altid trak«.

Derpaa gik Esmann saare glad
Hen og fik sin varme Mad,
Timevis han paa Kafé
Glemte al sin Spot og Spe.
Men ak, Kasinos store Sal
Blev imens til Hospital,
Hele Staben laa med Pech,
Esmann blev saa længe væk.
Saa blev den Aften spildt.
Men Esmann sagde sildt:
»Snart reddes vor Kredit
Ved Drachmanns Gjøgl og mit!«

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kuren.

Da Kuren man ved Hove strøg,
For Byens Sundhed er lovlig sløj,
Blev alt, hvad der i Norden duer,
Tilsagt af »Puk« til Nytaarskur.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 2. Søndag den 14. Januar. 1894.

Zoologisk?

— Hvad ligger Du der og tænker paa, lille Mimi?

— Jeg tænker paa, at vi havde Husdyrene i Skolen i Dag; men vi fik ikke Storken med, og det er dog den allervigtigste.

Spøgelser og Alvorsmænd.

Naar Lyset er slukket i Folkethingssalen,
Naar Vrøvlet er endt, og forstummet er Talen,
Naar Formandsklokken i Mulmet sig skjuler,
Og Fuldmaanen »rædsomt« mod Jorden skuler,
Da rasler det nede i Udvalgets Huler.

Da stiger af Gravens bælmørke Gemme
De Forslag, som langt fra nød hurtig Fremme,
Der skrinlagdes paa Forhandlingsbanen
Og segned' som Offer for »Arbejdsplanen«.
Nu spotter de Signen og trodser al Manen.

Den gamle Reform af alle Slags Toldsager,
Det nye Museum for nordiske Oldsager,
Det Slot, man lod dvæle for længe i Asken,
Den Tøjhusflytning, som her gik i Vasken,
Opfører en Vals under Dødningemasken.

Uhyggelig tuder i ravnsorte Nætter
Barberede Pudelers magre Skeletter,
Mens Løftet om Hensyn til Samfundskravene,
Hvorover den høje Rigsdag brød Stavene,
Lig Helhesten rider hen over Gravene.

Hvor »Danskerne« Drøv paa »Forliget« tygger,
Omsvæver i Krogene blodløse Skygger
Af de »Provisoriske«, der blev i Enighed indbragt og ombragt af Fører og Menig.
— Dem er der uheldigvis slet ingen Ben i.

Men alle Gespensterne bide og snerre
Ad hver en Folke- og Gravkammerherre,
Som brugte ved Dagens Lys sit Mæle
Til Livet ved hvert et Fremskridt at stjæle
Og nedramme Udvalg i det som Pæle.

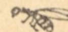
Da høres Raab om at blive befriet
Saavel fra Visne- som fra Smøleriet,
Der rider paa vore Lovgiverskarer
Til Gru for Rigmænd og for Proletarer
Som folkelig ansatte Nattemarer.

Saalunde det spøger i Folkethingssalen,
Til Lyden af Morgenhanens Galen
Paany hver en Gejst ned i Dybet skræmmer,
Og Resten af Døgnet man ikkun fornemmer
En Snorken, der kommer fra Udvalgslemmer.

Byraadsvalgene i Mixkjøbing

viste sig ved den endelige Optælling af Stemmerne at være en lige saa stor som uventet Sejr for Oppositionen. Den lokale Højreforening havde opstillet en upolitisk Liste paa 5 upolitiske Højremænd og 2 upolitiske Oppositionsmænd, medens den lokale Borgerforening og den dermed forbundne radikale Socialistforening havde opstillet en polisk Liste paa 4 upolitiske Højremænd og 3 upolitiske Oppositionsmænd. Det viste sig imidlertid, at Højrelisten led et totalt Nederlag, idet der kun blev valgt de 4 Højremænd og de 2 Oppositionsmænd, der var fælles for begge Lister, medens Oppositionen ikke blot satte de 6 Fællesnavne igjennem med Glans, men endogsaa fik sit Egenavn knebet igjennem med et ret anstændigt Stemmetal. Deltagelsen var meget stor, navnlig overfor den faldne upolitiske Højremand, der nok er Abonnent paa *»Politiken«*, og i sin Tid blev pantet for Skattenægtelse, medens den upolitiske Venstremand, der valgtes i hans Sted, skal have været lige ved at vinde det store Lod i *»Dannebrog«s* Præmielotteri og nok i sin Tid har været Underskriver paa en Tillidsadresse til Estrup.

Kasinos Skjæbne

er nu afgjort saaledes, at Rigsdagen faar det. For at man dog ikke skal savne Anstalten som Theater, hvilket navnlig vilde blive trist for Kongens Foged og hans Assistenter, vil Rigsdagsmændene tillige fungere som Theaterpersonale.

De nærmere Enkeltheder i denne Ordning er følgende: Liebe bliver økonomisk Direktør og Høgsbro artistisk. Naar der skal sættes et større Nummer i Scene, vil han dog faa Bistand af de forskjellige Partiers Chefer.

For at vænne Publikum til at trække ud i Amaliegade, vil man sørge for, at Debatterne kommer til at trække ud saa langt som muligt. For at Repertoiret vil blive udvalgt, borger den Omstændighed, at alle Stykkerne først gjemmes hen i Udvalg nogen Tid, før de kommer frem, ligesom Fremstillingen ofte vil blive saa rigt farvet, at der vil blive nok for Øjnene.

Endelig vil de musikalske Tilskuere sikkert faa stor Fornøjelse af de forskjellige Stemmegivninger. Røde Plakater som Følge af Sygelighed i Personalet modvirkes ved passende Diæter.

Af det paatænkte Repertoire kan fremhæves: *»Den kjære Familie«*, *»Familietvist* eller *det mærkværdige provisoriske Aar«*, *»Stor Staahej for Ingenting«*, *»Den politiske Kandestøber«*, *»Et Samfundsoffer«*, *»Skikkelige Folk«*, *»Han bestiller Ingenting«*, *»Sovedrikken«* og *»Aprilsnarrene«*.

Paa den anden Side vil naturligvis Rigsdagsarbejdet heller ikke blive forsømt. Til Fryd for Agrarerne vil man f. Ex. spille *»Jorden rundt«* og *»Landmandsliv«*. — *Cornevilles Klokker* vil stadig kalde Medlemmerne til Orden fra Formandspladsen, og medens hidtil kun ganske enkelte, som f. Ex. Dinesen og Claus Berntsen, var dekorerede, vil der nu blive sørget for nye Dekorationer til alle de mere fremragende Stykker.

Hvad den lille Sal vil blive brugt til, veed man endnu ikke. Rimeligvis vil den dog kunne blive overladt Partierne i snævrere Partiøjemed, og den vil saaledes maaske kunne laanes af de Radikale, naar de f. Ex. ved Grundlovsfester og andre Lejligheder, hvor Socialdemokraterne ikke er med, tilsigter en større Masseudfoldelse.

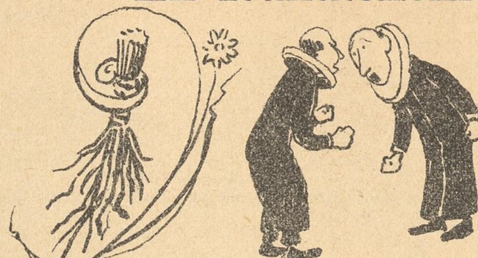
Kasino-Maskeraderne skal naturligvis stadig afholdes. *Puk* skal nok besøge Demaskeringen med det sædvanlige Haandelag.

Statuter
for
Foreningen til højere Pigebørns Uddannelse.

(Udarbejdet over et borgerrepræsentanteligt Sujet.)

1 Aar. Pigebarnet lærer at stave og regne i Hovedet.
2 Aar. Hun bringes til at gjøre svenske Gymnastikspæt, indpodes franske Billed-Gloser og sættes ind i Generalbas.
3 Aar. Hun lærer at vende en Pandekage, en Mølle og Bladene i et Konversationsleksikon.
4 Aar. Hun indøves i Brugen af Stoppenaale, Skøjter og italiensk Grammatik.
5 Aar. Hun lærer at svømme, at deklamere Shakespeare i Grundsproget og at danse Serpentinedans.
6 Aar. Hun faar Ridehest, Kammerjomfru og Timer i Fægtning.
7 Aar. Hun lærer at ryge Cigaretter, disputere og lave forloren Skildpadde.
8 Aar. Hun indfinder sig daglig paa Folkethingets Tilhørerplads.
9 Aar. Hun studerer Sanskrit, maler Blomster og skriver Theaterkritik.
10 Aar. Hun faar Lorgnetter, Wasmuth-Uhr og Friere.
11 Aar. Hun lærer Moralfilosofi og Kunsthistorie samt at staa i Spidsen for en Storvask.
12 Aar. Hun foretager uden Ledsagelse en lille Rejse omkring Jorden.
13 Aar. Hun lærer at føre en Sejlbaad, et Forsæde i en Kvindeforening og en Injurieproces.
14 Aar. Hun bliver Medlem af Videnskabernes Selskab og akademisk Skytteforening.
15 Aar. Hun skriver en Digtsamling, en Roman og et Skuespil samt tager den filosofiske Doktorgrad og de to Guldmedailler for en Afhandling om de molekulære Elementer i Smerte- og Lystfølelse.
16 Aar. Hun bliver konfirmeret og gift.

En Rundtenom

Verden er næsten en Jammerdal,
Den er i Venstre grulig gal.
Ja selv den hellige Pastor Moe
Faar ikke Lov til at præke i Ro.
Nylig har saaledes Pastor Rørdam
Paa nogle ømme Steder rørt ham
Og har præket Moral
For ham, trods hver en Helvedes Ka'l.

Byraadet oppe i Helsingør
Kom nok i Socialisternes Kløer.
De liberale røde Køer
Er desformedelst i godt Humør.
Byraadet faar nogle »friske« Kræfter,
Som det vist voldsomt har sukket efter;
Men, trods hint Ideal,
Er den i Venstre grulig gal.

Stakkels Kasino blev hjemsøgt haardt;
Pinen var lang, og Kunsten kort.
Personalet maa sige Adieu
Baade til Gage og til Feu.
Esmann i Direktørens Rolle
Fik nok i Onsdags sin sidste Olle,
Ak, hans Vaande og Kval
Var selv i Venstre grulig gal.

— Om det saa er paa Sicilien,
Muntrer sig Folkevillien
Med en ugudelig Rebellion,
Skudt bliver nogen og myret no'en.
Heraf kan læres, hvad Folk kan vente
Under et Flertalsregimente.
Sat paa dens Piedestal
Er den i Venstre grulig gal.

Nede i Afrika stod en lokal
Strid, der var ligefrem Sene-gal.
Galliens Hane tog Maal af John Bull
Og fik til Gjengjæld maalt Skjæppen fuld:
Saadan paa Nytorv man løs ogsaa hugged',
Heldigvis var der dog Ingen, der mukked'
Om St. Hans Hospital,
Skjønt den i Venstre er grulig gal.

Distinkt?

— Naa, 67, hvorpaa kjender De saa en Kaptajn?
— Han har 3 Knapper paa Skulderen?
— Naa! Og en Premierlieutenant?
— Han har 2 Knapper!
— Rigtig! Og en Sekondlieutenant?
— En Sekondløjtnant? Han har aldrig »Knapper«!

Fortids Ord i Nutids Mund.

— Du, Jensen, der sidder min Ven Pedersen!

— Din Ven Pedersen! hvad kjender Du ham paa?

— Paa Pletten, — Du veed nok, det er i Nødden, man skal kjende sine Venner.

Da *Boganis* mobiliserede Integade
til
»en rask lille Krig«.

Trommen gik i Integade,
Flux da mødte til Parade
Alle Mand præcis paa Pletten,
Greb til Sablen og Musketten.
Der var Krigere i Masser,
Der var Folk af alle Klasser,
Alle Gadens Koryfæer
Og hver menig Evropæer.
Dønnergaard kun blev derfra,
Han var i Amerika.

Hørup til at kommandere
Hæren lod sig engagere.
Først var Meningen ej dette,
Georg Brandes først med Rette
Tilbudt var Komandostaven,
Men han sagde nej til Gaven,
For han blev tidt saa forlegen
Ved et sligt Anførselstegn.
Det fra gammel Tid man veed,
Skyldes hans Beskedenhed.

Edvard Brandes var lidt daarlig;
Sagen var dog ej alvorlig,
Og han lovede at prise
Kampens Helte i en Vise.
Bing man til Reserven sendte,
Skjønt af krigersk Mod han brændte,
Lauridsen i »Makketutten«,
For at vaage over Skrutten,
Cawling mødte nok saa strunk,
Lille Esmann blev kun »Dunk«.

For i Linien sig at skrive
Ind man Henning Jensen give
Maatte ved en Korpsbefaling
En kontant Liniebetaling.
Og Musik til Vaabendansen
Ydedes af Peter Nansen,
Muntred op ved Hornets Toner
Svinefylkingens Personer.
Dertil egner Peter sig
Netop ganske ypperlig.

Nu var Krigen næsten færdig,
Men, for at man rigtig værdig
Kunde kile løs paa Fjenden,
Skulde man dog helst forinden
Have fundet Generalen;
Men Boganis ej paa Valen
Til at møde end var naaet.
Naa! Hans Ur har maaske staaet,
Saa den raske, lille Krig
Endte helt uskadelig.

Finansudvalget nægter en Række Poster til Jernbanen og kan saaledes vente Agrarernes Vrede. Disse Kjørselsbesparelser vil da føre til, at Rigsdagsmændene selv kommer saadan op at kjøre, at de vælter, naar de skal ud at pilke Agrarstemmer.

PUKs Landbrugs-Konkurrence-Artikler.

Puk har naturligvis ogsaa udsat Præmier for Artikler til Landbrugets Fremme. Her er et lille Udvalg.

I. Hvorledes en Madpose skæres.

En Madpose skæres bedst ved, at Andres Madposer beskæres. Jeg siger ikke, hvem disse Andre er, men jeg siger bare, at »uproduktive Udgifter« betyder saadan noget som Lønninger til Embedsmænd. Jeg siger heller ikke, hvad »dobbelt Møntfod« er for noget, men, naar vi fik dobbelt Møntfod, saa maatte jo Embedsmændene med de faste Lønninger kunne nøjes med det halve. Jeg siger heller ikke, hvem der er Mand for Agrarbevægelsen, men jeg siger, hvem der er Formand for den. Det er

Barner,
Kammerherre.

II. Om Avl af By-Rodfrugter.

En særegen Slags Rødder er Byrødder. Medens de tilsvarende Rødder paa Landet, Sognerødderne, ofte ikke bliver til andet end Knolde, de saakaldte Bondeknolde, udvikles Byrødderne mere og mere i rød Retning, saa at de faar en vis Lighed med Rødbeder. Fremgangsmaaden herved er følgende. Man stryger de røde Spirer over med en ubestemmelig blakket Farve, som man kalder for upolitisk, derved bliver de stærke nok til at brede sig baade til Højre og til Venstre, og bagefter foretager man socialistisk Deling, hvorved man udsondrer de mindst røde Elementer for senere ved en omhyggelig Renkultur at gjøre Farven mere ensartet.

Hørup & Wiinblad,
Rodhuggere.

III. Tillæg af Stemmekvæg.

Naar Kvægavlen skal blive til noget, maa man dels have gode økonomiske Forhold at virke under, dels have godt og tidssvarende Foder. Det første opnaas ved Beskyttelse, dog ikke Toldbeskyttelse, tværtimod maa Tolden af Fattigmands Snaps. Af Foder maa vi navnlig anbefale Flaskefoder, helst Korn-Brændevin, dog kan navnlig Byggen ogsaa bruges i Form af Malt, saaledes som det forekommer isafkjølet fra Fad. Foruden at Kvæget fedes ved denne Fremgangsmaade, bliver det tillige overmaade let at styre. Det gaar saaledes udmærket for Vogn, og man behøver næsten ikke at holde paa Tømmerne, selv om det nok af og til løber med Limstangen.

Socialdemokratisk Forbund.

IV. Svineavl.

Samtidig med, at Bøgen har fortrængt Egen i Skovene, er det ogsaa gaaet af Brug at fodre de Svin, man har paa Skoven, med Olden, hvorimod man nu fodrer dem med Bog. Derfor trives Svineriet mere end hidtil i Bøger, og det literære Svineri har saaledes naaet en ukjendt Højde. Glædeligt er det at se, at Byerne ikke har holdt sig udenfor denne Bevægelse, men at den endogsaa har grebet *»København«*. Allerede i mit »Rusaar« var det temmelig meget paa Højden, senere er det imidlertid bleven drevet mere rationelt. Skulde jeg særlig anbefale en enkelt Slags Svinehold, der altid plejer at have Svineheld med sig, skulde det være Opelskning af unge Grise, navnlig Hungrise. — Grisetter. Ved stadig at føre Dagbog over dem, navnlig i Juli Maaned, *»Julies Dagbog«*, vil man kunne opnaa storartede Resultater.

P. Nansen,
Svinerist.

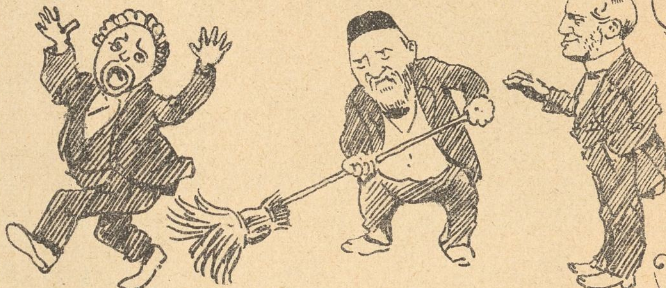
Musiknyt, *»Nationaltidende«* indeholder følgende Notits:

Edvard giver i Løbet af en halv Snes Dage under Medvirkning af Fru Nina Grieg en eneste Koncert i Koncertpalæets mindre Sal.

Efter hvad *Puk* har erfaret, bliver denne Koncert sikkert noget enestaaende, Charles Kjærulf vil dirigere nogle af ham selv komponerede originale Melodier af Beethoven, Wagner og Olfert Jespersen. Peter Nansen vil slaa paa Tromme for Koncertgiveren, Esmann vil ganske vist ikke spille mere, men han vil synge med paa de sidste Vers. Hørup vil søge at lokke Publikum til sig med blide Fløjtetoner, og endelig vil Edvard selv støde i Basunen. Samtlige herværende Overmennesker vil overvære Koncerten.

Utroligt. Pastor emer. Uffe Birkedal bekjendtgjorde forleden, at han med det første agter at holde nogle »sammenhængende« Foredrag! — Det kan vist aldrig hænge rigtig sammen.

Den nye Rigsdagsbygning.

Efter at Christiansborg er brændt,
Har vor Rigsdag saadan omtrent
Levet sit Liv paa bedste Beskub,
Og først nu kan den gjøre et Kup
— Egentlig ganske uformodet —
I Retning af eget Tag over Hovedet.

Det er Kasino, her tales om,
Kassen og Esmann og Salen er tom.
Rigsdagen derimod er fuld
Af Planer om alt det agrariske Guld,
Der fra dens Borde vil flyde og strømme,
Naar den faar realisert sine Drømme —

Drømmene om et eget Palads,
Hvor der er god og rigelig Plads,
Baade til Snaps- og Folke- og Landsthing og den hele politiske Dans,
Som man har tænkt sig skal gaa i Kasino,
Hvor til et Kjøb der netop er Tid nu.

Høgbro behersker den store Sal,
Liebe ej finder den lille gal,
Dinesen-Clausen paa Scenen staar,
Stikord de fra Sufflørhullet faar,
Dér sidder nemlig Bojsen og kigger,
Medens han sammensmælter Repliker.

Saa gaar Komedien artig paany,
Rigsdagen hævder sit gamle Ry,
Snakker uhyrlig og glemmer at slaa,
Venter bestandig Forliget at faa,
Faar det dog ikke, hvor ofte end Spidserne
Maner og lokker det frem — fra Kulisserne.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Meget opbyggeligt.

— Men hør, min gode Kjøbenhavner, I har jo ingen Nød. Der er da snart igjen en dejlig Kirke hel færdig.

— Ja, Tak skal De have, Deres Velærværdighed! Men det er jo Katholikerne, som bygger, mens vi andre snøvler og vrøvler.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

Nr. 3. Søndag den 21. Januar. **1894.**

Et miskjendt Geni.

— Og Fætter Herman skulde i k k e have Talent? Han skrev da forleden Noget, som — det forsikrer jeg Dem — hele Familien kom til at græde over!

— Saa-aa-aah! Det var maaske en falsk Veksel?

Brændevinsskatten.

Sort ser det ud trindtom i Danmarks Land,
Saasom Hr. Estrup har lagt fule Planer
Mod Snapsen, som den danske Menigmand
Har holdt i Hævd fra sine »salig« Ahner,
Saa Smaafolk kun maa fugte deres Ganer
I Havresuppe og Kommunevand!
Sligt kan vel bringe Hjertet til at bløde
Hos vore »Evropæere« og »Røde«.

Lad gaa, at Landets »Folkekaarne« har
Han ladet knække nogle haarde Nødder,
At han holdt den »moralske Ret« for Nar
Og traadte Venstres »Frihed« under Fødder,
At han en attenaarig Tørke var
For »Folkevilliens« Blomster og dens — Rødder
Men, at den danske Snaps han vil beskatte;
Det Overgreb er ikke til at fatte.

Dybt maa det hvert et Folkehjerte røre,
At, mens en Bølle i sit bedste Tøj
Kan for en Bagatel af et Par Øre
Faa sig en rigtig Hat, der er saa høj,
At ansvarsfri han Næverne kan røre,
Skal se sin Defension gaa op i Røg
Paa Grund af syvti Ore mer for Potten!
— Ja, her i Danmark er der »*something rotten*«.

Men det vil ogsaa skade den Trafik,
Som hvert Aar drives i vort Folkekammer,
Naar med en staalsat Venstrepolitik
Det sin berømte Pæl i Livet rammer
Paa alt, hvad der fra Provisoriet stammer.
»Protesten« maa nødvendigvis slaa Klik,
Naar Prisen stiger paa de høje Hæle,
Saa maa man nøjes blot med halve Pæle.

— Dog, frem, hver Mand, som foretrækker Sult
For Tørst, hvert Bryst, som har et Dannevirke,
Hver, som i Lommen har den danske Lærke
Hver »Skallesmækker«, som afsoner Mulkt!
Op! Slutter Kreds, og lad Hr. Estrup mærke
Med Fynd og Klem, at nu er Maalet fuldt.
En Draabe til, og ufortøvet røber
Den danske Snaps sit Maal som — Overløber.

Ad—. Estrup begik vist en Fejl, da han gik til Hørring med Forespørgsel, om han vilde være Indenrigsminister *ad interim.* Han skulde have henvendt sig til Bojsen og sagt: *Ad libitum!*

Byraadsmøde.

Borgmesteren mindede om, at det var første Gang, Byraadet samledes efter de nye Valg. Han kunde ikke tilbageholde den Bemærkning, at han tildels beklagede Udfaldet af disse Valg, og vilde derfor ønske de nye Medlemmer hjertelig Velkommen i Forvisningen om, at de vilde bidrage til at opretholde det smukke og loyale Forhold, der altid havde hersket mellem Medlemmerne indbyrdes. (Medlemmerne slutter sig til denne Udtalelse ved at rejse sig).

Til Forhandling forelaa derefter Spørgsmaalet om en hensigtmæssigere Indretning af Byens Køkkenvaske.

Borgmesteren vilde bare til Orientering for de nyvalgte Medlemmer bemærke, at Sagen havde været fremme før, men den var altid gaaet i Vasken. Sagens Kjærne var jo Kloakduften, men forøvrigt havde man faaet nok af den Tønde, saa han haabede, at det foreliggende Forslag vilde blive vedtaget uden Diskussion.

Svineslagter Terndrup (nyt Medlem) vilde minde om Napoleons Ord efter Slaget ved Waterloo. . . . .

Borgmesteren vilde blot bemærke, at Terndrup ikke havde Ordet endnu.

Lærer Frandsen vilde fortælle en lille Historie. Han havde en Gang haft en Ven, der brugte at slaa sin lille Dreng i Vuggen, fordi han ikke var saa proper, som han burde være. Da havde en gammel Hædersmand der i Byen sagt til denne Ven: Slaa ham ikke, men giv ham Midler til at udvikle sig! Saaledes vilde ogsaa Kloakdunsten forsvinde, naar Folket udviklede sig, men det gjorde det kun gjennem Demokratiet. Derved højnedes Folkets Selvbevisthed, dette medførte atter

større Sans for Renlighed, og det var dog bedre end Alverdens Vandlaase.

Svineslagter Terndrup vilde atter minde om Napoleons Ord efter Slaget ved Sedan, men afbrødes igjen af Borgmesteren.

Blikkenslager Mouritzen (nyt Medlem) vilde bare som Fagmand tillade sig at henstille, at naar Kloaken lugtede i den ene Ende og saadan, saa var det begrundet paa, at den anden Ende stod i Forbindelse med Kloaken ved Træværk og saadan, som der jo altid var saa genegen til saadan noget, og han skulde derfor tillade sig at henstille, at man forfærdigede Vasken af Blik og saaadan Noget, hvorved man formentlig ogsaa vilde støtte den indenlandske Industri og Haandværkets berettigede Agrarbevægelser.

Bankdirektør Josefsen advarede mod Forslaget. Hvorfor lugtede Vasken? Fordi Pigerne slog alt muligt i den. Altsaa Vasketuden var som et Barometer for Pigernes Renlighed. Naar man nu ikke mere havde Lugten at gaa efter, kunde man altsaaa aldrig mere opsnuse Pigernes Bedrifter paa det Omraade, hvilket Taleren fandt meget uheldigt, særligt i vore Tider, da Anarkismen stadig breder sig i de lavere Lag. Hellere end at sætte Vandlaas for Vasketuden skulde man give Pigerne paa Tuden.

Kleinsmed Fyllerup høite ikke rigtig godt, men det var forfærdeligt, saa det var dyrt at holde sig med Vask og Renlighed i vore Tider. Taleren kjendte en Vaskerkone, der tog en Mark i gamle Penge for at vaske en Skjorte, for unge Mennesker, der gjerne vilde se lidt pæne ud, blev det altsaa 24 Mark eller 8 Kroner om Aaret. Kunde der blive sat en Stopper for de Vaskerregninger, var det heldigt.

Svineslagter Terndrup vilde minde om Napoleons Ord, da han gik over Alperne, som Taleren imidlertid ikke skulde trætte Forsamlingen med at gjentage. (Pavse). Ja, det var bare det, han vilde sige, at som sagt — — ja, Klejnsmed Fyllerup havde egentlig taget Brødet ud af Munden paa ham, og han vilde derfor slutte med en Skaal — —

Borgmesteren bad det ærede Medlem holde sig til Sagen.

Terndrup vilde saa bare sige, at han ganske kunde slutte sig til samtlige de foregaaende ærede Talere.

Forslaget blev derpaa sendt i et Udvalg, der kom til at bestaa af Mouritzen, Fyllerup og Terndrup.

Ved Roden af Stamtræet.

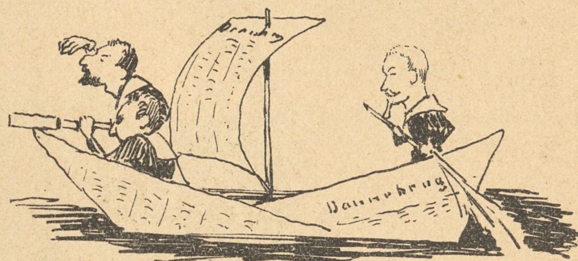

— Det var ellers en ordentlig En, som Viggo Langer langede Thomle ud forleden.

— Aa ja, men i Torsdags var Thomle ude efter ham i »Berlingeren«, og det kan nok være, han kunde tumle Langer. Han kom saadan til kort, saa jeg tror ikke Langer forlanger mere for denne Gang.

Da »*Dannebrog*« vajede
i siamesiske Farvande.

Det var en Dag en Smule sløjt
Med Kvikkelse til Spalterne,
Man havde kun, naar det kom højt,
Knap til at redde Pjalterne.
Selv Tvillingparret Swift & Ko.
Var ved at opgi'e deres Bo,
I Blød de lagde Ho'derne,
Men var ej med paa Noderne.
Og naar man er saa daarlig,
Er Sagen højst alvorlig.

Dog tidt man jo i Verden ser
Til Trods for alle Spotterne,
At saa paa en Gang Lykken ler,
Naar man er mest til Rotterne.
Den sidste Udvej var nu den
At interviewe om igjen
Tre--fire Næringsdrivende,
Da fik man just til Givende
En Sag, som var alvorlig,
Men derfor ikke daarlig.

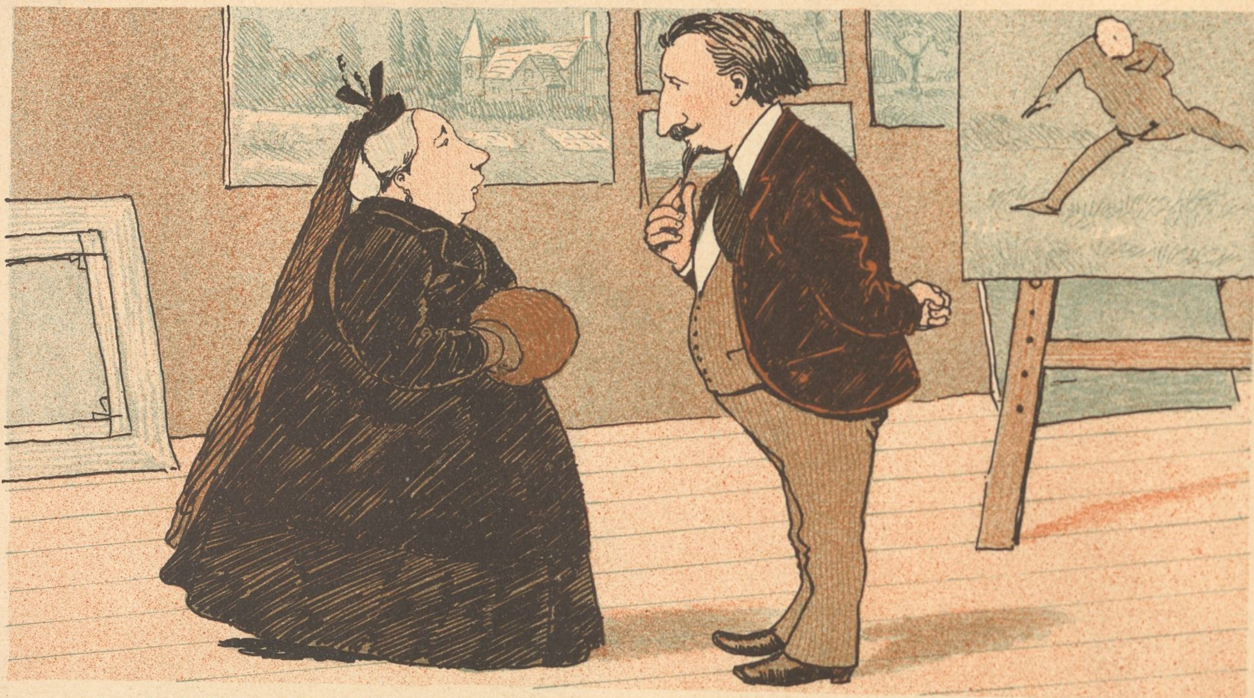
I Siam hersker Richelieu,
Der efter Rygtet være skal
Langt ude nok en Slags Nevø
Af en nu afdød Kardinal.
Det Manden selv fornøjer svært,
Hvad der jo heller ej er sært.
Hr. *J—r* ærgrede det dog,
Og saa gik han til »*Dannebrog*«
Og sagde højst alvorlig:
Den Spas jeg finder daarlig.

Men ikke mine Ord igjen,
Skjønt jeg tør dø paa, det er sandt,
Jeg har det fra en fælles Ven,
Han er for Resten Løjtenant,
Og er han ej den rette Maud,
Mig Chrest-Mads godt I kalde kan —
— — — — — —.
Og Secher sa'e alvorlig:
»Den Plan er ikke daarlig.«

Og nu fik Richelieu sit Fedt!
Det hjalp ej med hans pæne Navn,
Maaske det trøstede ham lidt,
Han var saa langt fra Kjøbenhavn.
Og Sagen var nok bleven slem,
Hvis Christmas ej var kommen hjem.
Da blev den Anonyme mat
Og Krigen standsede saa brat.
Den Udgang var alvorlig
Talt heller ikke daarlig.

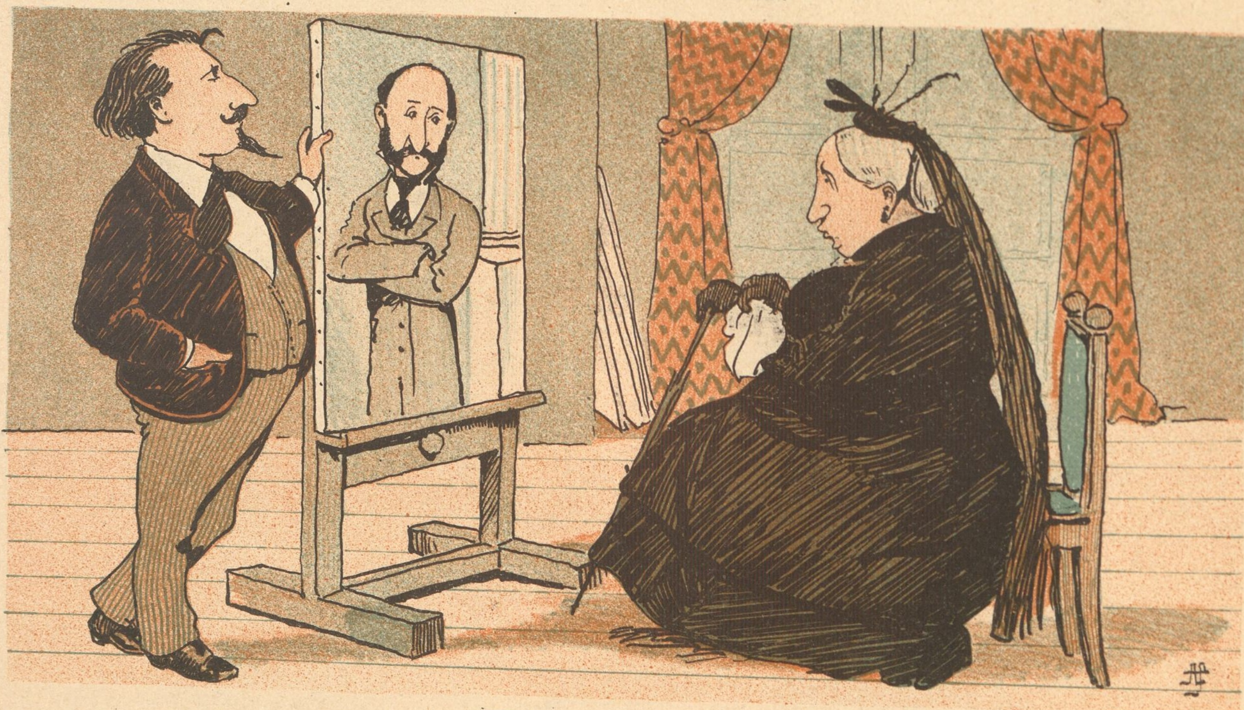

En Opgave –

— Jeg vilde gjerne have malet et Billede af min salig Mand. Han vilde aldrig lade sig fotografere af; men jeg kan ganske tydelig beskrive Dem, hvordan han saa ud: lidt flejnskaldet og med Bakkenbarter og graa Øjne (osv. osv.). Saa kan De maaske nok gjøre det alligevel?

— Ja, vil De komme herhen om en Maanedstid?

Løst?

— Ja, det er rigtig smukt! Men Herre Gud, Kristian! Hvor har Du dog forandret Dig!

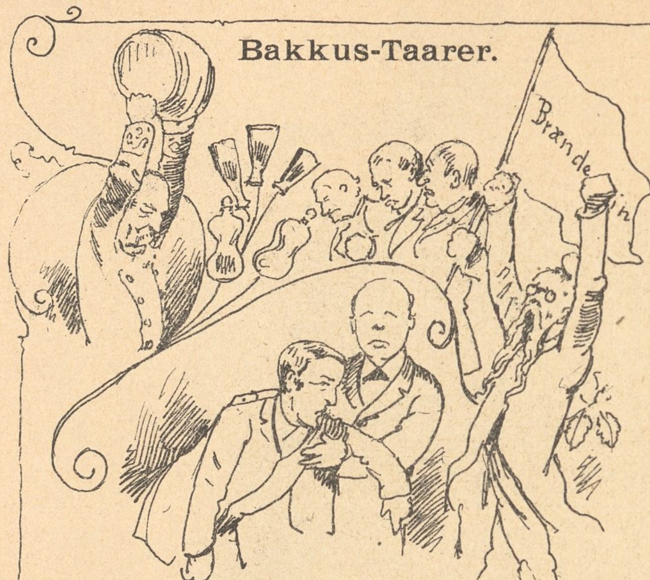

Pareret i Oktav.

— Men Gud bevares, Jensen! Er det Dig, der kommer hjem nu? Klokken er over to!

— Ja, hvem venter Du ellers, Mutter?

Bakkus-Taarer.

Hr. Estrup kasted Runer over Spange,
Som de Agrarer over skulde gange,
Saa løfted han et Anker,
Hel fyldt med Brændevin,
Han lagde Skat paa Spritten
Og paa de danske Svin.
Brændevin har saa mange daaret,
Brændevin er til Skat udkaaret,
Brændevin.

Men Venstre gaar og skumler under Strande,
Det rejser Storm paa Folkehavets Vande:
»Lad os kun Skatten friste,
Men Højre skal faa Klaps,
Fordi det os berøver
Vor gode danske Snaps.
Brændevin! skrives paa vor Fane,
Brændevin bliver Estrups Bane,
Brændevin.«

Og Wiinblad raaber højt, da Skatten kommer:
»Nu visner Rosen i den danske Sommer!«
I »*Politiken*« kvædes
Den Slavekognaks Pris,
Der proklameres Skatten
Som al Fornufts Forlis.
Brændevin fryder Negres Hjærte,
Brændevin slipper de med Smerte,
Brændevin.

Nu Øllet atter flyde vil i Strømme,
Som Guldet flyder i Agrarens Drømme.
Men Ridder Klaus han sukker
Ved Ridder Lars'es Bryst:
»Jeg frygter for, at Skatten
Bli'er os til liden Trøst.
Brændevin smælter daarlig sammen;
Nok Forlig, siger Folket, jamen
Brændevin!«

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — og glædeligt Nytaar kan man jo nok til Dels sige endnu, da jeg jo slet ikke har haft Tid at se op til Dem i det nye Aar, men Sagen er den, at jeg har ligefrem været saa ophængt, og skjønt jeg ellers ikke saa let lader mig kongvertere, saa har det været lige ved at gjøre mig fuldstændig skakmat, nemlig, at jeg er kommen i Komiteen baade til Damernes Udstilling til Sommer og til Kronprinsens Sølvbryllup til Fordel for trængende Kvinder, der har kjendt bedre Dage, og De kan tro, det er ikke saa let at hitte Rede i, som nu forleden, da jeg var saa uheldig at komme til at sende en Udstillingsgjenstand til de trængende Sølvbryllupsdamer og sendte en trængende Sølvbryllupsdame, der gjerne vilde sikre sig min Projektion i Tide, hen til Frøken Gætje, for at hun kunde prøve hendes Sangstemme til det store Kor paa Udstillingen, og Frits Grønbæk har jo ogsaa Ret i, at man saa let løber i Vilderede, fordi Formaalet i det ene Tilfælde er bedre Kaar og i det andet Tilfælde et bedre Kor, og jeg var saamænd ogsaa helst fri for at være med, men i disse daarlige Tider, da man jo med sin bedste Villie ikke kan give til den Slags, da maa man jo støtte Sagen med sit Navn, naar den virker, men hvad det var, jeg vilde sige, søde Fru Schrøder, det glæder mig oprigtig paa Deres Vegne, for De kan jo nok tænke Dem, at jeg strax tænkte paa Dem, baade med Udstillingen af trængende Kvinder og med Sølvbryllupslegatet for Damekor med Orkester, for de har jo dog paa en Maade kjendt bedre Kaar, selv om salig Schrøder jo desværre langfra var som han burde være, saa jeg synes, De maa være klacificeret til at komme med paa Udstillingen, jeg kan da i alt Fald huske, at De spillede saa kjønt paa Klaver i gamle Dage, og male Blomster kunde De jo ogsaa, saa det er jo ikke umuligt, at De kunde faa Prisen for nordiske Komponistinder, og naar vi saa snakkede lidt godt for Fru Hennings, som jo er i det mindste i den ene af Komiteerne, saa kunde De maaske komme ud paa Hofmusikens Forlag, men i hvert Fald har De jo nok et eller andet Haandarbejde, De kan sende hen, og De er jo lidt gammeldags i det hele taget, saa jeg tænker mig, at det muligvis kunde gaa som Renæssance eller Angpire, og selv om De nu ingen Præmie fik, saa skal jeg i alle Fald nok sørge for, at De faar Legatet i Anledning af de trængende Kvinders Sølvbryllup, navnlig da De jo selv kunde have holdt Sølvbryllup for længe siden, hvad der naturligvis særlig vilde glæde Kronprinsens Hjærte, hvis Legatet da ikke er bestemt enten for

dem, der altid har staaet ene i Verden eller for dem, der har en stor Børneflok eller der maaske endogsaa forlanges begge Dele, hvad jeg dog næsten synes vilde være for meget at forlange, men i alle Tilfælde saa kan De jo ikke gjøre for, at Staten ikke tænkte paa Brændevinsskat, den Gang salig Schrøder levede og først kommer dryssende med den nu, saa mange Aar efter, at det slet ikke kan nytte noget, saa nogen Erstatning synes jeg da, De med Billighed maa kunne forlange, men nu maa De undskylde mig, for nu skal jeg hen i Komiteen for trængende Kronprinser — jeg mener trængende Sølvbrudes Udstilling af Kvinder, der har kjendt bedre Kaar. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Kalejdoskopisk Kasinoperspektiv.

Puk har ladet sin theatergale Medarbejder interviewe forskellige Fremragelser for at sikre sig deres Mening om Amaliegadetheatrets Fremtidsskæbne. Se her, hvad de sagde:

Carl Nielsen: Inden Sæsonen er omme, vil jeg have hævet Kasinos Niveau saa betydeligt, at det er livs- og ulykkesforsikret for de næste halvhundrede Aar.

Fallesen: Mig angaar den Ting aldeles ikke. Jeg har baade Kassen og Laasetøjet i Orden.

Riis-Knudsen: Hvis jeg lejer Theatret, bliver det enestaaende i Norden, og hvis jeg ikke lejer det, bliver det det samme paa en anden Maade.

Abrahams: Der bor en Bager
Paa Nørregade,
Han bager fine
Charlotte-Kager,
Han har Billetter,
Store og smaa,
Og har Du Penge,
Saa kan Du faa,
Men har Du ingen,
Saa kan Du gaa —
I Kasino.

Esmann: Skilmissens Overraskelser — Der var engang — Kun en Sprællemand.

P. Nansen: Hvis de bare holder sig til »*Politiken*«, kan de sagtens klare sig. Det har jo vist sig.

Oscar Madsen: Kun, hvis de sejler med »*Dannebrog*« i højen Mast, kan de vente den Trivsel, min Ros giver.

Høgsbro: Med mig som artistisk Direktør kunde Kasino have spillet en vigtig Rolle. Nu har jeg kun ringe Haab.

G. Brandes: Jeg tror ikke paa noget.

Borchsenius: Kasino er færdig med »Fyrrerne«.

Barner: Det vil under den fortsatte Drift vise sig nødvendigt, at ogsaa »*Fiskere*« maa optages paa Programmet.

Alberti: Da jeg først og fremmest maa passe mine egne Sager, har jeg ikke Tid til at blande mig i Kasinos.

Johannes Jørgensen: Jeg tager helst Kasino som Symbol, nemlig paa Ødelæggelsens Vederstyggelighed; paa den Scene blomstrer intet »Livets Træ«.

Vilh. Beck: Jeg har kun Passion for Passionsskuespil. og da Kasino ikke har det, giver jeg Theatret Døden og Djævelen,

Puk interviewede til Slutning sig selv og fik den Besked: Hvis alle Skuespillerne faar separat Nøgle til Kassen og Lov til selv at bestemme Størrelsen af deres egen Gage og Betydningen af deres Værd som Kunstnere, saa vil det gaa lige saa strygende, som om Theaterkassen var en Statskasse. I modsat Fald faar Miseren et langt Liv, Renomeet et tyndt, Salen et tomt og Scenen slet intet.

Landsbydegnens Votum.

Lad dadle Sanne, hvo, som vil'
Og kritisere hans Metoder!
Jeg vil, saalænge jeg er til,
Kun synge efter Sannes Noder.
Ja, lad kun Fagmænd fjernt og nær
Hans »flotte« Melodier bande.
Jeg siger; Aah, lad bare vær'!
Jeg holder mig til Sanne.

Thi, hver Gang han som »Inspektør«
Besøger mig paa Sangens Vegne,
Han bliver straks i godt Humør
Naar vi gi'er en af hanses Egne.
Men, vil jeg i hans »Syngeplan«
Og Sangværk ikke træde Vande,
Saa bryder strax en hel Orkan
Løs over mig fra Sanne.

Og jeg skal sige vos, at her
Benyttes Sannes raske Toner
Som Husraad, der er mere værd
End dem fra Sognets kloge Koner;
Man imod Inspektionsfortræd
Ved Hjælp af dem et Værn kan danne,
Og kan fordrive Rotter med
En Melodi af Sanne.

Ja, Møl og Væggetøj saagar
Ved Lyden af hans Tremulanter
Som rædselsslagne Flugten ta'er
Og spreder sig til alle Kanter.
De yngste ta'er paa Ryggen op
Hver Olding med en rynket Pande
Og stikker af i strakt Gallop,
»Harmonisert« af Sanne.

Saafremt hans Træffeøvelser
Jeg mangled, var jeg, sgu, herunter,
Men alskens haarde Prøvelser
Jeg undgaar ved hans Melodunter.
De vinder Prisen ubestridt
Rundt om i alle Danmarks Lande,
Hans »Syngeplan« er for saa vidt
Krabat nok, maa man — sande.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den lille Fætter præsenteres.

Exner pinxit.

Puk delineavit.

Og der blev Glæde blandt Fætterne
Over Tilgiften til Taburetterne;
Slet ingen var stødt paa Manchetterne
Ved Drøftelsen af Budgetterne.

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 4. Søndag den 28. Januar. 1894.

PUK

Ufortjent Anerkjendelse.

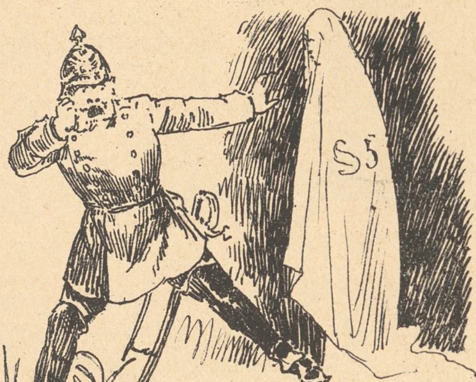
— Hør, lille Otto, hvor er det Stykke Kage, der laa her, da jeg gik ud?

— Det gav jeg til en lille, sulten Dreng, og han blev saa glad for det!

— Du er dog en sød Dreng; det skal Du faa et Kys for! Hvad var det for en Dreng?

— Det var jo mig selv.

Ond Samvittighed.

I en »sittlich« Kejserstat,
Hvor man vandt en Hoben Palmer
Ved at synge stærke »Psalmer«
Sammen med sin Potentat,
Hvor med dybfølt Rørelse
Man igjennem Tidens Brænding
Slap formedelst mangen »Vending
Ved Vorherres Førelse«,
Pludselig kan høres Stemmer,
Som afgiver den Besked.
At i Tyskland man fornemmer
Dog en ond Samvittighed!

Nylig i sit »*Rundschau*« hist
Kasted' *Doctor* Friedrich Lange
Et Par Runer over Spange
Som en ærlig Journalist:
Tyskerne trods deres røg-
frie Krudt, er hjerteklemte
Over Pragerfredens 5te
Paragraf, som Bismarck strøg;
Paa en lidet proper Maade
Svigtes Tysklands Pligt og Ed.
Derfor har, trods Hær og Flaade,
Det en ond Samvittighed!

Imod hin Artikel 5
Fører det forgjæves Kampe; —
Om Caprivi end kan stampe
Nye Legioner frem,
Om endogsaa han er Mand
For sit Rige at forskanse
Bag en Trippelalliance,
Der er bygt paa mer end Sand,
Om ved Spree Belejringsparken
End er milelang og bred,
Dermed aldrig man af Marken
Slaar en ond Samvittighed.

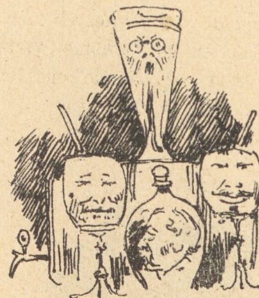
Intet nidkjært Politi
En Proces kan den formere
Og paa Spandau internere
Den for Højforræderi,
Og det er des værre haardt,
At et Magtsprog heller ikke
Som »*misliebig*« kan den skikke
Skyndsomst over Grændsen bort.
Derfor Tydsken kun beskytte
Kan sig slet mod Angstens Sved,
Mens han gjemmer paa sit Bytte
Og — en ond Samvittighed.

Ikke usandsynligt. Efterat de moderate Sammensmæltere allerede paa Sagens nuværende Standpunkt har gjort »skarp Front« mod Estrups Forsøg paa at beskatte »den fattige Mands Snaps«, er der Udsigt til, at Folkethinget for at imødekomme Tidsgejsten vil ombytte sit nuværende Navn med Benævnelsen »den fattige Mands Snapsthing«.

Puks Udstilling af Opfindelser.

Puk, der altid følger med Tiden, har naturligvis ogsaa arrangeret en Udstilling af Opfindelser. Ideen har slaaet mægtig an hos alle hans gode Venner og Stamgjæster, saa at hver efter Evne har ydet sit Bidrag til Udstillingen.

Firmaet *Dinesen & Bojsen* har saledes udstillet en Dobbeltseng, der ved en snedig Mekanisme er til at skille ad og sætte sammen igjen, naar man ønsker det. Fra det billige Udsalg i Integade er der et Farvestof, hvormed de røde Byraadsmedlemmer farves upolitiske, og fra Firmaet Wiinblad & Ko. i Rømersgade et Apparat til Tilvirkning af den yndede 8 Graders Normal-Fattigmands-Snaps.

Agrarforeningen har naturligvis udstillet Landbrugsmaskiner. Særlig fremhæves en Slaamaskine, der dog ikke er saa meget indrettet paa at slaa Korn som at slaa Penge, en Rivemaskine, der er overordentlig praktisk til at fremkalde Rivninger mellem forskjellige politiske Partier, og et Damp-Tærske-Sludreværk til Langhalm, der ved sine sindrige Konstruktioner uvilkaarlig aftvinger Beskueren et beundrende: »Saa Du Røgen?«

Ogsaa det kgl. Theater har sendt forskjellige nette Ting. Kammerherren selv udstiller sin berømte Livselixir, ved hvis Hjælp han fornylig er kommen op efter en Influenza. Derimod har den ikke kunnet hjælpe Operaen »*Kleopatra*« til

at komme op, da Kapelmester *Johan Svendsen* for at undgaa de Beskyldninger, der saa tidt er blevne rettede imod ham for at spille i for hurtigt Tempo, har opfundet en Taktmaaler, der for Fremtiden vil moderere Operaens Tempoer i en hidtil uanet Grad.

Professor Riis-Knudsen udstiller et Pansertaarn til Beskyttelse af Skuespillere i Gjellerups Tragedier. Ved Hjælp af dette vil det være muligt selv for mindre fremragende Kunstnere at tage Stikkene hjem uden at udsætte sig for Livsfare. *Edvard Brandes* møder med et Middel mod Søvnløshed hos Theatergængere, en Opfindelse, der forøvrigt ikke er ganske ny, men allerede i flere Aar har været kjendt og benyttes med stort Held.

Mere til Behagelighed end til Nytte er et af d'Hrr. *Peter Nansen* og *Gunnar Heiberg* opfundet Selskabsspil for Damer, »*Den julianske Kalender*«. Spillet, der er en Art Mellemting mellem *Hanrej* og *at drive Svinene i Sti*, bestaar i, at der til hver af Dagene i Kalenderen skal svare et Mandfolk, og den, der først naar dette Maal, kaldes »*Julie*«, fordi hun i visse Kredse antages at minde om Shakespeares Julie, hvilket hun maaske for saa vidt ogsaa gjør, som Shakespeares Julie gik i Graven og den moderne Julie ubetinget hører hjemme i »*Kisten*«.

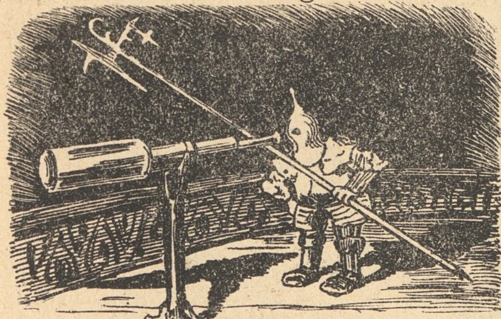
Et af de pragtfuldeste Stykker paa Udstillingen er den af Forskjønnelsesforeningen udstillede Fontæne, tidligere paa Kultorvet, nu paa Højbroplads. Det mærkeligste ved dette berømte Monument er de kolossale Vandmasser, den giver af sig, saa at det hele Tiden stærkt ser ud, som om den skulde blive det bare Vand.

Af mindre epokegjørende Gjenstande kan nævnes: Henning Jensens Apparat til Udregning af en Martyrdoms Værdi i Liniebetaling, Robert Henriques's Skrivekugle og det af »*Taarnet*«s Redaktion opfundne hemmelige Ziffersprog, der er uforstaaeligt for Uindviede.

Det frie Theater vil derimod ikke udstille Prøver paa sin Virksomhed. Tværtimod er der Udsigt til, at det paa Grund af Censors velsignelsesrige Indgriben vil indstille samme.

—※—

Fra Puks meteorologiske Institut.

Vejrberetning. Meget lavt Barometer over Sammensmæltningen, opfriskende, sydlige Vinde over Agrarerne, Stille paa Finansloven, orkanagtig Storm i Serbien.

Udsigt til stiv Kuling og fugtigt Vejr omkring Brændevinskatten, Taage over Forliget og Jordskjælv i det kongelige Theaters Kapel.

Første Violin.

Plads i Gravkapellet ledig:
Johan Svendsen meget snedig,
Ræsonnerer ganske kløgtig:
»*Schnedler-Petersen* er dygtig,
Kan sig uden Pladsen klare,
Derfor lader vi ham fare.
Og saa ta'er vi Numer To,
Han er ogsaa meget go'.«

Robert af Kapellet tager
Gjerne sig i den Slags Sager:
Før han slog sig paa Kritiken,
Var han ansat ved Musiken;
Derfor strax hans mange Venner
Endnu ham paa Strøget kjender,
Endnu spiller tidt paa sin
Vis han første Violin.

Men for kort nu at berette:
Næppe læser han om dette,
Før han siger: »Død og Plage.
Jeg maa mig af Sagen tage.«
Han i Tøjet, op paa Bladet,
En Artikel frisk fra Fadet:
»*Schnedler* er sgu efter min
Mening første Violin.«

Charles Kjærulf det kreperer,
At ham *Robert* distancerer,
Dog han ofrer et Par Spalter
Paa Geniet *Schnedlers* Alter.
Selv *Adresse-Avisen* skynder
Sig at tugte *Svendsens* Synder,
Ja, men *Robert* han var fin,
Blev dog første Violin.

Nu optændes Kampens Lue,
Violinerne med Bue
Kæmper for den ny Mands Lykke,
Men Basunen ham et Stykke
Blæser — han et Horn i Siden
Paa ham har haft hele Tiden,
Selv i Graven sænket ned
Kan de ikke holde Fred.

Johan Svendsen dog sig klarer,
Og hvert Angreb han besvarer:
»Ej sig kan beklage Manden,
Jeg har stemt paa ham hveranden
Gang, der her var Konkurrence,
Saadan blev der bedst Balance.
Blev ej første Violin
Han, er Skylden ikke min.

Mellem Venner.

— Det er sgu ikke pænt af Dig, at Du ikke vil laane mig de lumpne ti Kroner. Den ene Ven bør altid hjælpe den anden!

— Ja, det er godt nok; men Du vil altid være den anden.

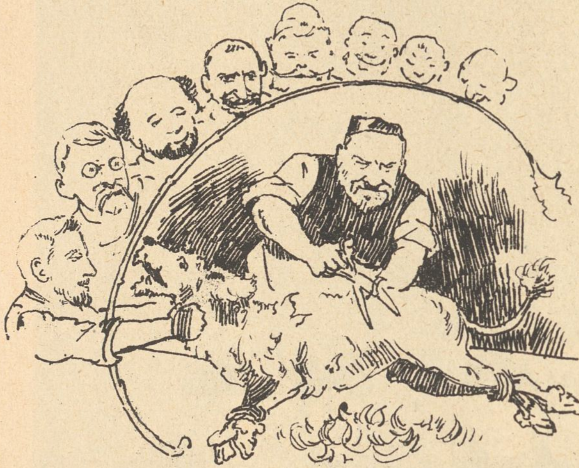
Bare koldblodig.

— Hør nu, Lavs Peter! Dersom han ikke kører til, kommer vi skam altfor sent til Toget.

— Ja, ja; men de blyvr da ett møj, vi komme faa sild.

Anden Omgang.

Ja, hvis der er Noget, som sidst man af alt
Paa Jordkloden her vilde være,
Er det den Finanslov, en vittig Hund har kaldt
I gamle Dage for »den ordinære«.
Thi der er ingen Djævel, som ret kan forstaa,
Hvad slig en stakkels Skabning hver Vinter lide maa;
Snart bliver den barberet, snart lader man den flaa,
Til Parcerne dens Livstraad overskære.

Fra først i Oktober til sidst i Januar,
Mens ned og op ad Bakke Tiden skraaned,
Har man hos Høgsbro sejpint det sidste Exemplar
Med Sulteføde Maaned efter Maaned;
Og medens den har henslæbt sit uselige Liv
Med Døden for Øje til April i Perspektiv,
Den moderate Sax og den radikale Kniv
Har ikke for Behandling den skaanet.

Dog ikke blot man hjemsøger Puddelens Hud,
Men visse Folk kan være saa snedige,
At de dens Ben ved 2den Behandling tager ud
Og sætter dem ind igjen ved 3die.
Først lader man dog Benene og Kjødet skilles ad,
Saa der paa Skelettet er knap saa meget Mad
Som paa de »Ben«, Jens Busk praktiser fra sit »Fad«
Som Tillidsposter, der maa staa ledige.

Bevillingen til Kvindesag og Kunstindustri
Er foreløbig sporløst forsvunden,
Det samme er Befæstninger og Gensdarmeri,
Dog det generer ikke stort i Grunden.
Med Nægtelser husvaler vort Venstre Folk og Land,
Skjønt ingen Ting de Herrer dog selv sig nægte kan;
Naa, Herre Gud, man skal paa den — Folkethingsmand,
Der tærsker Langhalm, nødig binde Munden.

Men, naar om et Par Maaneder den »Ordinære« dør,
Er den for sine Lidelser befriet,
Da bliver den begravet med skyldig Honnør
Og hviler saa ved Siden af »Forliget«.
Den skjønne, spildte Kraft i vort Folkeparti
Med næste Provisorium i skjøn Harmoni
Begiver sig da hjemad, og saa er det forbi
For denne Gang med Hundeklipperiet.

Sport. En *Cyklist* paa Strandvejen stod forleden Dag tiltalt ved nordre Birk for at have tiltalt en Hund med »*Din Satans Køter*«, bare fordi den ikke vilde gaa af Vejen for ham. Birkedommer Oldenburg beklagede, at han ikke kunde idømme ham en passende Bøde, da han ved denne Lejlighed opdagede, at der var et Hul i Lovgivningen. Cyklisten opdagede ved samme Lejlighed, at der var et Hul i hans ene Læg.

Regler
for
den kommunale Kokoppeindpodning.

1. Naar De møder til Stikningen, skal De være nybarberet, og Deres Hat skal straale.
2. De skal springe lige fra et russisk Dampbad hen paa Daad- og Romhuset.
3. De har at medbringe Døbe- og Vielsesattest samt opgive Deres skattepligtige Indtægt og Numer i Rullen, hvis den gaar endnu.
4. De maa ikke skrige, naar De bliver stukket i Armene.
5. Eller i Benene.
6. De skal tage Deres Børn ud af Kommuneskolen og sætte dem paa Græs, for at Skolen kan blive indrettet til Kokoppehospital.
7. De er pligtig at kjøbe en Ko for altid at have Vakcinen ved Haanden.
8. De skal have forsikret Deres Liv mod Jærnbaneulykker, Tagsten, Handelsrejsende, Ildebrand, Søvnløshed, Ibsenske Dramaer og anden ovenfalds Skade.
9. De skal være velklædt.
10. De skal være afklædt.
11. Selv om Kokopperne slaar ud, skal De ikke slaa igjen.
12. De maa fremlægge Bevis for, at De ikke tidligere er død af Kopper.
13. Under Vakcinationen maa De strængt afholde Dem fra al Banden, Sværgen og Kasten med Anarkistbomber.
14. De skal ikke indlade Dem i Slagsmaal med den fungerende Læge.
15. De skal være belavet paa det værste, for De kan aldrig vide, om De ikke alligevel faar Kopper!

Varlété-Censur.

I Erkjendelsen af, at Variétéernes Tyngdepnnkt ikke saa meget ligger i Præstationerne paa Scenen som i Restaurationen, paatænkes følgende Regler fastslaaede:

1) I Erkjendelse af, at Smørrebrødets Moral tidt har været noget Lax, hvad der altid er noget røget ved, forbydes Anvendelse af dette Paalæg.

2) Tunge kan derimod tillades, men Værten maa dog vide at tæmme sin Tunge til enhver Tid.

3) Til Æg maa kun nydes absolut benfri Sild.

4) Stykker med bart maa ikke serveres.

5) Halve Historier maa ikke forsynes med dobbelt Væge, da dette altid giver dem noget vist tvetydigt.

6) »Politiken«s Referent maa ikke opholde sig i Lokalet.

7) Der gives Censor Lejlighed til nøje at gjøre sig personlig bekjendt med Alt, hvad der serveres.

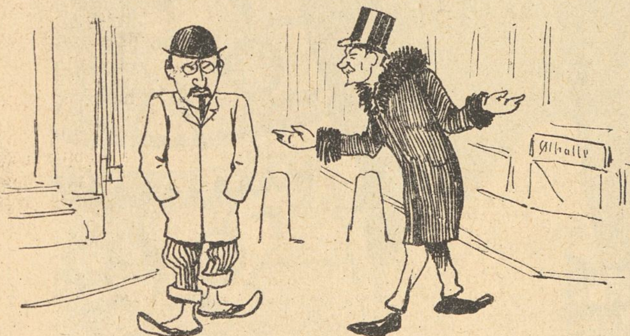

Paa Falderebet? Den tyske Kejser har sendt Bismarck en Flaske gammel Vin. Mon det skal være en Erkjendelse af, at man ikke bør hælde ny Vin paa en gammel Læderflaske? Eller er det en Slags Tilstaaelse af, at den nye Kurs ikke har flasket sig under Caprivi, men at man ogsaa maa have Bismarck til at flaske den op?

Ganske vist melder Sagaen ikke noget om, hvad det er for en Slags gammel Vin, der var i Flasken; men det er dog vist nærmest et Etikette-Spørgsmaal, det her har drejet sig om.

En Haandsrækning.

— Hvad siger Du til Einar Christiansens Anmeldelse forleden af *»Frihed«* og *»Hugo Stelling«*?

— Jeg siger, at vi ved Lejlighed maa vise ham en Erkjendelighed, fordi han kom os Europæere til Hjælp.

— Ja vist saa — han fortjener Ros, fordi han tog sig den *Frihed*, at indtage den *Stilling* ligeoverfor to saa farlige Bøger.

Møllerens Vise.

Mel.: Aa kjøre Vattn aa kjøre Ve'

Min Mølle snurrer, mit Mel er hvidt,
Og jeg har Møllen assureret,
Men i det Spørgsmaal om mit og dit
Er jeg fra gammel Tid leveret.
Jeg tolded somme Tider rigeligt,
Skjønt jeg mit Mel uddeler ligeligt,
Men, naar jeg fandt
Skaller iblandt,
Saa holdt jeg jo mig selv til Kjærnen.

Og derfor synes jeg ogsaa nok,
At jeg en Meltold kan fortjene,
Da blandt Agrarernes store Flok
Jeg staar saa temmelig alene.
Naar Statens Told bli'er til min egen lagt,
Udvider jeg min Mølles Toldemagt.
Og i mit Sold
Tol' Gange tol'
Jeg tolder toldet Mel igjennem.

Vel hører jeg, at hvad angaar Brød,
Saa vil det dyrere jo blive,
Men jeg tør sværge ved Liv og Død,
At man fra Gjedser op til Skive
Betaler gladelig 10 Øre til,
Naar bare Møllerne florere vil,
Derfra min Sæl
Alle faar Mel,
Og uden Mel kan ingen bage.

Hr. Estrups Told derfor hilser jeg
Et hjærteligt og følt Velkommen,
Thi Staten er paa den rette Vej,
Naar den gi'er os lidt Mønt paa Lommen.
Det udenlandske Mel jo ingen bru'er,
Formedelst det gemenlig ikke duer,
Kronerne 2
Vil jeg min Tro
Langt heller lægge paa mit eget.

ALI-BABA-ESTRUP.

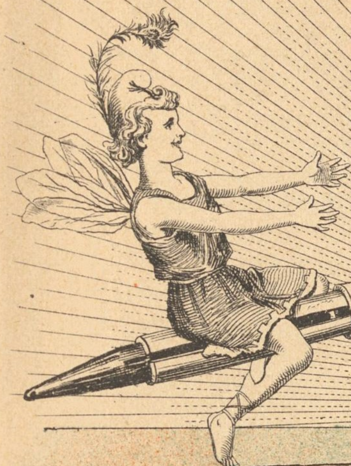
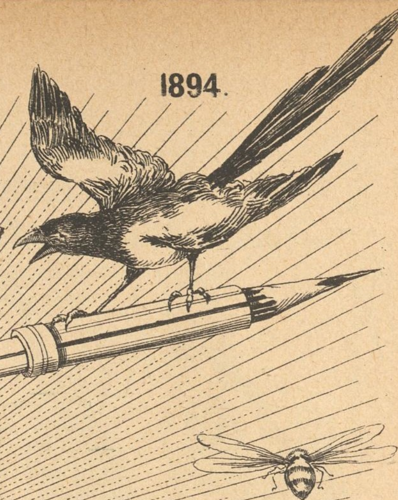

De fyrretyve »Forhandlere« voldede,
At i deres eget Fedt blev de skoldede.
Saalunde det gaar, naar man bliver bestukken
Af Omsorg for »Smaafolk«, der hælder paa Krukken.

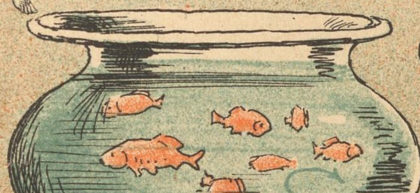
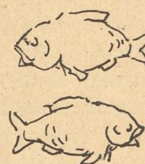
Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 5. Søndag den 4. Februar. 1894.

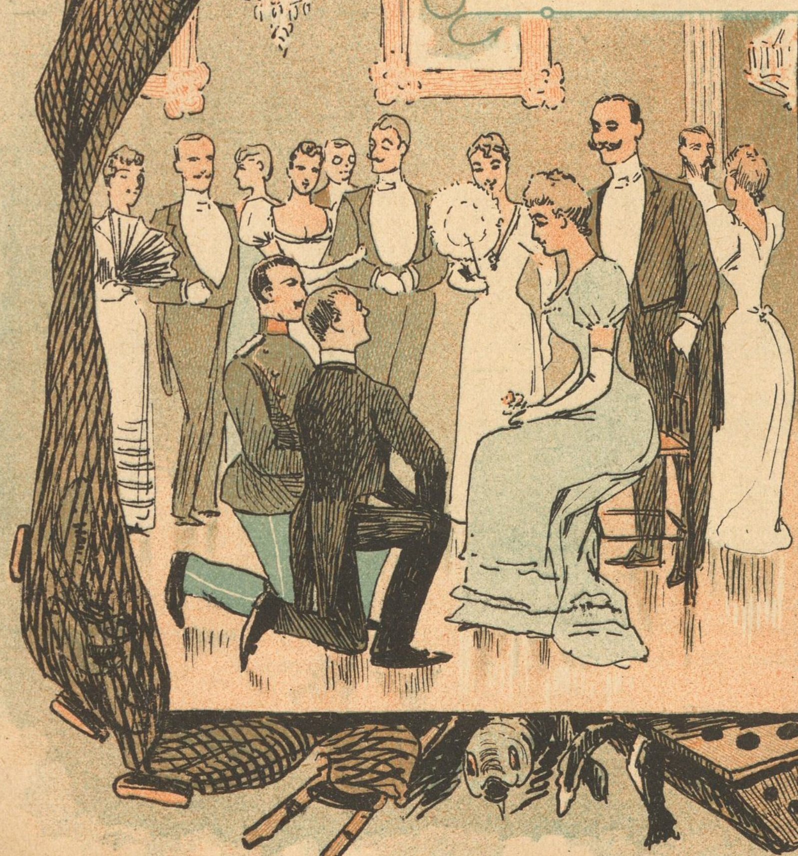
PUK

Februar

Lagt ud hun har til et Fiskedræt,
Og Fangsten spræller med Glans i det Net,
Hvori den let nok blev hildet;
Men, slippe løs er nok ikke saa let
Under Fiskenes Stjernebilled.

Forhandlingens faste Gradestok.

Hvad kan det nytte, man er himmelglad
Og lever i Berlin i Fryd og Gammen,
Formedelst i bemeldte Kejserstad
Fyrst Bismarcks »Ja« er smeltet kjærlig sammen
Med »*Vater-unser-und-so-weiter*«s »Amen«,
Naar Sammensmelterne her skilles ad,
Og den Bouteille gammel Vin kan ikke
Opdrives, hvori de »Forlig« vil drikke?

Hvad er det vel for en usalig Kurre,
Der kom paa vor Forhandlings tynde Traad,
Der har bragt Thomas Nielsen til at knurre,
Og *Dannebrog* til Krokodillegraad,
Som har bragt Dissonanser til at skurre,
Hvor før til Harmoni man havde Raad?
Ak, vi maa tilstaa det med Sorg og Blusel,
Det skyldes kun vor gode, danske Fusel.

De Moderate var jo dog saa billige,
Som vel forlanges kan af det Parti,
Og til Forhandling var de yderst villige
Saafremt blot Højre efter vilde gi'e
Og lade Bojsen og hans Kompagni
Alene om at styre den Kodille;
Og saa vil Estrup haane Vælgermasserne
Og foreslaa en Skat paa »Hybenkradserne« !

— Debatten sov just ikke hen i Ro;
Thi Stadil Christensen gav den Erklæring,
At Snapsen, som er Smaafolks bedste Næring,
Hver fattig Fugl bør have frit i Kro,
Og Skrædder Holm kom med en lang Besværing
Over Vilhelmus Bech og Pastor Moe:
Af dem blev Smaafolk dømt til Helvedpinen,
Men de blev »salige« ved Brændevinen.

Sig Folkethinget god Tid sikkert giver
Med denne Plan til Hjælp for hver Agrar,
Og det er ikke klart, hvad Enden bliver,
Om ogsaa Spendrups Akvavit er klar.
Sandsynligvis Reformen man afliver
Med et forsvarligt Kvantum Passiar:
Saa kan Forhandlingsvennerne sig lapse
Med *Facit:* Lavt Niveau, men høje Snapse!

Enfants terribles. Man skal ikke klinke Ruder paa Garnisons Hospital, naar man selv boer i saadant et Glashus som »*Dannebrog*«.

Natscener
fra
Nordens Athen.

I.

(Store Kongensgade. Klokken er cirka 2. Gaden ligger lang og øde med en Række søvnige Gaslygter paa det ene Fortov. Justitsraad Larsen i dybe Tanker. En tyk Mand i fuld Fart fra den modsatte Side).

Justitsraaden: Halløj! Det er svært, saa De har travlt! Skal De efter Jordemoder?

Den Tykke (standser). Ja jeg skal! Hvad kommer det for Resten Dem ved?!

Justitsraaden: Man har vel Lov til at spørge?

Den Tykke: Nej, det er netop det, De ikke har! De skulde hellere passe Deres egne Affærer!!

Justitsraaden: Jeg har heldigvis ingen Affærer paa denne Tid af Natten.

Den Tykke: Naa ikke det? Derfor behøver De vel ikke at chikanere en respektabel Mand, der løber i lovligt Ærinde?

Justitsraaden: Det gjør jeg heller ikke!

Den Tykke: Jo De gjør! Var det maaske ikke Dem, der spurgte, hvad jeg løb efter?

Justitsraaden: Herre Gud, det var der da ikke noget ondt i. Det var af simpel Medfølelse.

Den Tykke: Tak skal De have for den Medfølelse. De er en rigtig Krakiler, er De!!

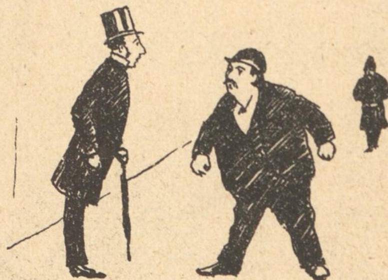
Justitsraaden: Naa, naa! Moderer Dem lidt!!

Den Tykke: Jeg havde, Kraft lyne mig, Lyst til at stikke Dem et Par paa Snuden!

Justitsraaden: De bruger jo Mund som en Kulsjover!

Den Tykke: Sa'e De Kulsjover?! Nej, den er for tyk!! Nu skal De, knuse mig! ha' . . .!!!

(Gaar løs paa Justitsraaden. Tunge, besindige Trin høres i det Fjerne. Omsider viser der sig:)

En Betjent: Hvad er det for et Spektakel, De holder her?

Justitsraaden. Det er den Mand der, der ikke vil lade mig gaa! De kjender mig nok, Hr. Betjent? Jeg er Justitsraad Larsen fra Lorenzensgade.

Den Tykke: Det er Løgn! Det var ham, der chikanerede mig!! Jeg kommer løbende her, og saa . . .!!!

Betjenten: Naa, saa De kom løbende? Saa er det vidst bedst, de kommer til at gaa lidt med mig!

Justitsraaden: Ja, jeg kan vel godt gaa, Hr. Betjent?

Betjenten: Gud bevares, Hr. Justitsraad! (Til den Tykke): Kom her!! (Slæber af med ham).

II.

(Paa Stationen. En vagthavende Overbetjent sidder fordybet i en stor Protokol. Betjenten kommer ind med den Tykke).

Overbetjenten: Hvad er der i Vejen med ham?

Betjenten: Han har lavet Gadeuorden, Hr. Overbetjent.

Den Tykke: Det er ikke sandt, Hr. Overbetjent! Jeg kom bare løbende, og saa . . .!!

Overbetjenten: Ja Tak, den kender vi nok! De er jo »øjensynlig beruset«. Hvad hedder De?

Den Tykke: Jeg har jo ingen Ting gjort, Hr. Overbetjent! Det var bare den Justitsraad . . .!!

Overbetjenten: Sæt den Mand ind i Detentionslokalet til i Morgen!

(Betjenten putter den tykke Mand ind i et lille mørkt Rum ved Siden af).

Overbetjenten: Hvad var der ellers i Vejen med ham?

Betjenten: Han havde forulempet Justitsraad Larsen fra Lorenzensgade, Hr. Overbetjent.

Overbetjenten: Ellers ikke noget passeret?

Betjenten: Alt roligt paa Vagten, Hr. Overbetjent!

Den Tykke (dundrer paa Døren inde fra Detentionslokalet): Halløj! Luk op! luk op!!!

Betjenten: Vil De værs'go' forholde Dem rolig!

Den Tykke: Luk mig ud! Jeg skal efter Jordemoder!!

Betjenten: Hvad skal De?

Den Tykke: Jeg skal efter Jordemoder! Det var derfor, jeg kom løbende!!

Betjenten: Haha! Hvad skal De med den Jordemoder?

Den Tykke: Det var ikke til mig selv! Det er til min Kone! Skynd Dem lidt at lukke op!! Det havde jeg rent glemt!! Luk endelig op, ellers bliver den gruelig gal!!!

Betjenten: Den maa De rejse lidt længere ud paa Landet med! Læg De Dem nu bare til at sove!

Den Tykke: Jamen det er sandelig sandt, Hr. Betjent. Det var den Justitsraad, der spurgte, hvor jeg skulde hen, og saa kom jeg helt fra 'et a'.

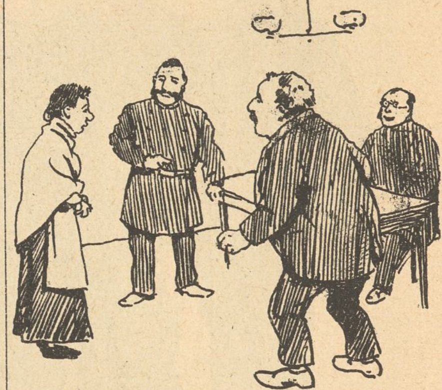
Overbetjenten: Tag og luk op! Det kan jo godt være, at der er noget i det?

(Betjenten lukker Kachotten op. Den Tykke kommer ud).

Overbetjenten: Er det sandt, hvad De siger?

Den Tykke: Ja, det veed Vorherre, det er, Hr. Overbetjent.

(I det samme kommer en Pige ind).

Pigen: Jeg be'r saa mange Gange undskylde, men der skulde ikke være blevet bragt en tyk Mand ind her? Vi kan slet ikke forstaa hjemme, hvor han er bleven af.

Overbetjenten: Er det ham der?

Pigen: Gud bevares Hr. Jensen! De sku' jo have været efter Madammen! Jeg sku' hilse og sige, at Fruen for en halv Time siden har faaet to dejlige Tvillinger!

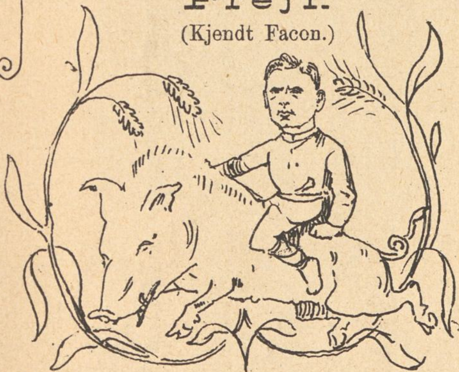
Overbetjenten: } Hahaha!
Betjenten: }

Den Tykke: Det er ogsaa det Asen af en Justitsraads Skyld!

Duplex.

Frejr.

(Kjendt Facon.)

En »Store« faar igjen vi nu,
Den vokser, saa det er en Gru,
Den hele By er sjæleglad,
Selv Vett lod gjerne Fritsche fra Fad
Sin første Bryg igjen udstraale;
Men, det kan *Stores* inte taale.

Nu agter selv Agrarerne
Til Torvs at bringe Varerne
Og aabne her en rigtig go'
Detailforretning og *en gros,*
Hvor Frejr selv paa Gullinbørste
Vil arrivere med det første.

Ak, hvor den *Stores* er os kjær;
Den er os alle lige nær,
Selv Pigen, trods sin Slagtersvend,
Faar Lov at gaa paa Torvet hen
For listelig at efterpore,
Hvad hun »paa Kurven« faar hos »*Store*«.

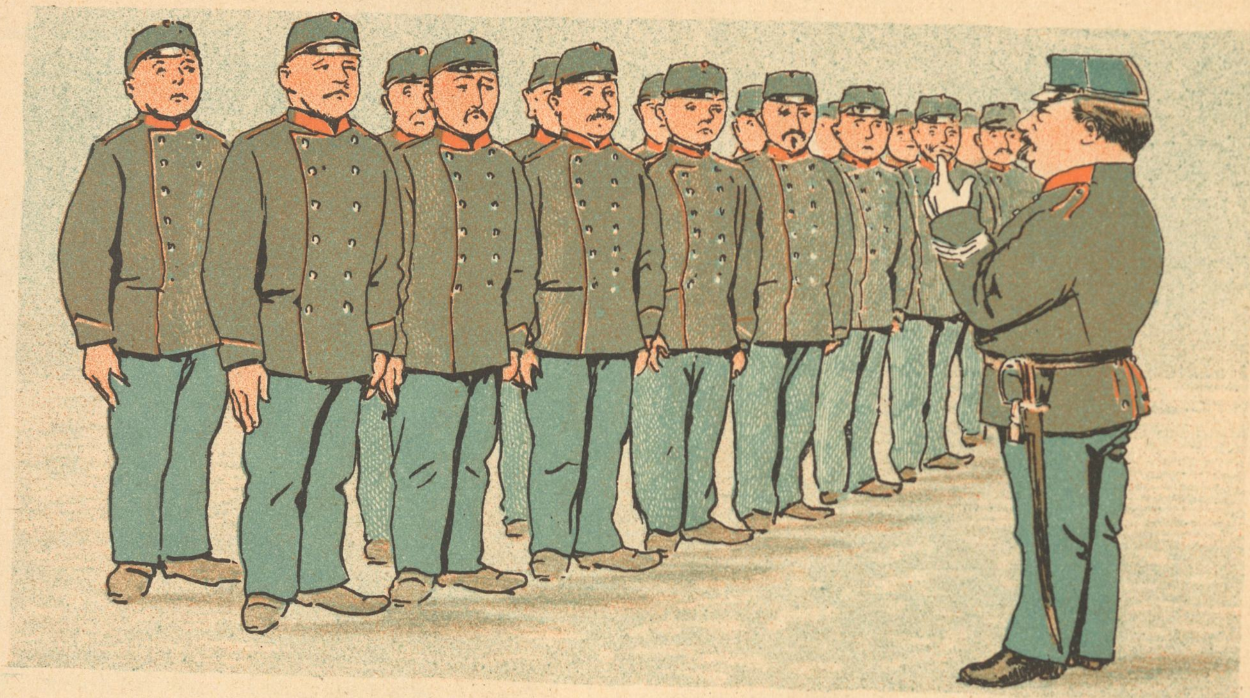
Og det er rart oplivende
For Stadens Næringsdrivende,
Naar Frejr sælger Galt og Gris
Til dobbelt nedsat Torvepris
Og for en Spotpris sig fortrøster
At tilfredstille Kjødets Lyster.

Nu kommer det kun derpaa an,
Om ikke denne Middelstand,
Der, som det synes, hedder saa,
Fordi dens Midler er lidt smaa,
Som sagt, om ikke Middelstanden
Paany vil *Store* slaa for Panden.

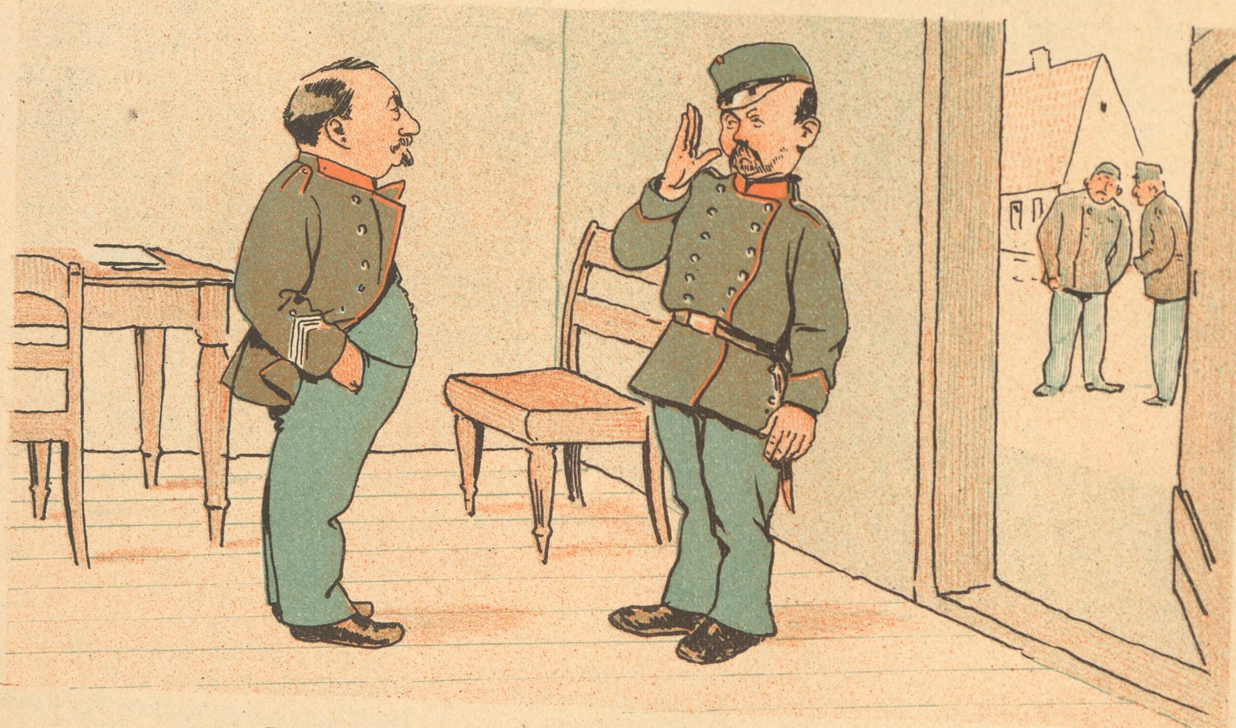
Saa faar et Ragnarok vi her,
Hvor Surtur med sit Flammesværd,
— En yderst drabelig Protest, —
Nedsabler Frejr og hans Hest,
Mens Bladene af Glæde skraale;
For den Slags Sjov kan Pressen taale.

Thi, skulde Frejr slippe fri
For sidste Aars Boykotteri,
Saa bli'er her billig Pris i Nord
Paa fedt Flæsk og paa store Ord,
Og Mellemhandlerne vil more
Med Knips i Lommen Smaa og — *Store!*

Hver Ting til sin Tid.

— Nu kan I altsaa gaa; men kommer Nogen af jer, Folkens, fuld hjem om Aftenen, saa melder I jer hos mig Dagen efter!

— Je' melder Hr. Overskesant, at je' var fuld i Gaar!
— De er jo ogsaa fuld i Dag, Skomager!
— Ja vel, Hr. Overskesant! Men det melder je' føst i Maaren!

Det bliver i Familien.

— Her har jeg en Fødselsdagsgave, lille Mutter! Den maa Du ikke forsmaa, det er en Flaske rigtig extra Portvin.

— Herre Gud, Fatter! Du ved jo dog, jeg drikker aldrig Vin.

— Naa ja — Fanden ogsaa! Saa vil jeg sgu s e l v drikke den paa d i n Sundhed!

Stakket Dans — —

Vor Ballet sig maa anstrenge,
Haardt den altid i maa hænge,
Mindst hveranden Maaned maa
Paa en rød Plakat den staa.
Selv for den, der kun er Menig,
Er det Virksomhed med Ben i.
Det er meget slemt, saa sandt
Der er ældre Folk iblandt.

Men Balletten har en Fader,
Der de ældste af dem mader:
Løvenskjold, der være skal
Nok til daglig Hofmarskal.
Og blandt andet maa han passe
Paa en meget gammel Kasse,
Der er bleven tyk og fed
Ved Godtfolks Veldædighed.

Personalet saa den Masse
Mønt, der var i denne Kasse,
Sagde saa til Løvenskjold
»Vi vil Mønten ha' til Sold!
Hvorfor skal vi gaa og trænge?
Det er vores egne Penge!«
(Dette var med Permission
Sandt med Modifikation.)

Denne Tanke Mod dem giver,
Saa i sluttet Flok med Iversen i Spidsen frem de gaar.
Avdiens de ogsaa faar,
Løvenskjold blev dog ej bange,
Skjønt de ganske vist var mange,
Sagde: »Penge? — Ikke før
I en Gang gaar hen og dør.

I kan nok saa meget tigge,
Men, som sagt: I faar dem ikke!
Dog, I kan jo stemme, om
Kassen nu skal gjøres tom.
Vil I for det gamle stemme,
Skal Beholdningen jeg gjemme;
Stemmer I imod det — naa
Ja, — saa gjør jeg ligesaa!«

Denne trøsterige Tale
Undlod ikke dem at svale,
Og med stor Majoritet
Sætte nu sig selv en Bête,
Det var lige, hvad de gjorde —
Ej fordi kun det de turde,
Men for at ved Enighed
Kassen stadig gjøre fed.

En spirituel Passiar.

Mads. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand, aa glædeli Fastelavn!

Mads. Tak sel! Kristen. Jæ har ellers an'et aa tænke paa end som Fastelavnen.

Kristen. Ja, jæ synnes nok, a Du ser noved sykkologisk yd i Ansegtet.

Mads. Ja, man ka jo som Dimmekrat aa mutterat faahandlingsvenli Øjropæer itte være an'et bekjendt end som aa være nedslaet over Frihedens Faatavelse aa Dimmelimmoralisetion.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ded gaar neda Bakke, Kresten. Føst tov di Bevillingsretten aa nu ta'er di Alkeholden.

Kristen. Hva ve di mæ ham?

Mads. Di ve sgu ligge Skat paa ham, ve di. Di ve ta den fattie Mands Sperritusk fra ham. Aa faa Skatten kjøver di Svampanje aa smaa Sorte te di store Aguarer aa te Godsejerne.

Kristen. Føj faa Saten!

Mads. Ja, ded maa Du nok sie, Kristen. Her maa Embesstanden aa den store besindie Middelmaadighedsstand mødes i en alvaarli Prodtest!

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Jæ har nu tænkt paa, aa orkanisere Velgjørenhen for aa modværke di nedbrydende Tindenser. Aa ded maa vi Hunderasjoribusser her i Sovnet sitte vos i Spidsen faa.

Kristen. Hvodden Fa'en sku vi bære vos ad mæ ded?

Mads. Vi maa i Tide obkøve Alkehold te di ubemidlede, inden Skatten kommer paa ham. Aa naar saa Skatten æ der, saa la'er vi ded yddele te værdie Trængende i Kommynen. Aa paa den Maade tænker jæ, a vi ka modarbede den værste Nød aa Elendihed.

Kristen. Ja, men hvornaar ska Skatten da ligges paa ham?

Mads. Ja, se ded kommer jo an paa, om Risdauen ve være mæ te'ed.

Kristen. Ja, men hvis nu a Risdauen han ette ve?

Mads. Ja, saa kommer der heller ingen Skat paa. Ded sku da være en lille praaversorisk.

Kristen. Ja, men hvis a der nu ingen Skat kommer paa, hva ska vi saa gjøre mæ den Alkehold, som a vi ska køve te di Fattie.

Mads. Hm — ja, saa æ der jo itte an'et faa, end som a vi maa drikke ham sæl.

Kristen. Ded ka der være noved i. Jæ ve bare spøre dej om en Ting, Mads: ved Du, hva Alkehold æ faa noved?

Mads. Ja — naarensti man har drukket faa mejed, saa sier man jo, aa man æ fuld som en Alk. Aa Alkehold ded æ, hva der holder paa Alkene.

Kristen. Saa æ Du sgu en Alkeholder ve alle Brøllupper, Begravelser aa Basselgilder her i Sovnet.

Mads. Ja, hva ska man sie — man maa jo vise, a man har lidt Levemaade aa Danelse. Farvel, Kresten.

Kristen. Farvel, Mads.

Glædelig Fastelavn.

Des værre er de gode, gamle Fastelavnsløjer ikke mere til at opdrive i Kjøbenhavn og Omegn. Om det saa er Folkethingsmændene, har de taget en to Dages Ferie, saa man ikke en Gang har deres Løjer at glæde sig over. Det er ellers løjerligt nok.

Derfor maa det saameget mere paaskjønnes, at den frisindede Hovedstadspresse i det Punkt søger i Overensstemmelse med den *liberale Vælgerforenings* salig Program at opfriske Byens berømmelige Traditioner fra før Anno 48 og til den Ende paa Mandag arrangerer følgende Forlystelser:

I »*Socialdemokraten*« slaar man Katten af Brændevinstønden, hvorved Bladets Katzenjammer over Wiinblads Fængselskammer paa det heldigste suppleres.

I »*Politiken*« stikkes til Straamandsprovisoriet. Smaamandens Snaps omdøbes i Dagens Anledning til Straamandens dito.

I »*Dannebrog*« trækkes formedelst de forestaaende Borgerrepræsentantvalg Halsen af Octavius Hansen, efterat Forfatterne til Bladets Ledere er komne under Vejr med, at det hjælper ikke, at de slaar den Slags Vand paa ham.

I »*København*« vilde man saa inderlig gjerne bide til Bollen, men paa Grund af vor barbariske Injurielovgivning, der har gjort Mandagen til en saare skæbnesvanger Dag for Redaktionen, nøjes man i Dagens Anledning med at bide i Græsset.

Endelig har man i »*Aftenbladet*« besluttet at holde sig til den gode gamle Skik at slaa en Potte i Stykker, og dermed er da Potten ude.

Kammertanker

ved Theaterchefens 77-aarige Geburt.

Veed Du en forhærdet Sjæl,
Som Kritikens Pil ej ænser,
Og hvis Stilling til er fæl,
Selv om Excellencer
Stundom forsøger at undskylde Manden,
Si'er han er altid lidt bedre end Fanden —
Hvis han trods alt i sit Embede blev,
:|: Var han god til Kammerchef. :|:

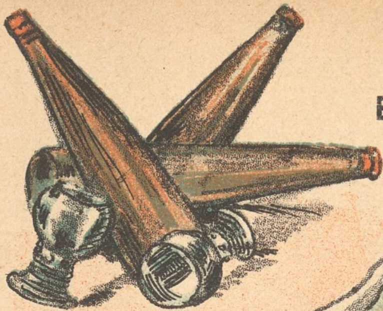
Tiden rask og rastløs gaar,
Og den fælder alle andre,
Men trods syv og syvti Aar
Trøstig den kan vandre,
Som ikke agter paa Uglernes Tuden
Eller paa Rigsdagens Trommen paa Ruden,
Den, der tør spotte Reporternes Bjæf,
:|: Han er god til Kammerchef. :|:

I en syndig Række Aar,
Jeg tror næsten hele atten,
Fallesen for Styret staar
Hos Theaterkatten.
Kunstige Ender de to os har spundet,
Kunsten har mægtig med Fallesen vundet.
Selv om hans Stilling til Holberg var skjæv,
:|: Var han god til Kammerchef. :|:

Alt er han kapabel til,
Naar man undta'er kun Balancen,
Thi hans Tomme-Bænke-Spil
Skabte Dekadencen.
En, der er gammel og støt og affabel,
Men paa Budgettet komplet inkurabel,
Blot han ved Hove kan spille f. f. —
:|: Han er god til Kammerchef. :|:

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Efter den sidste Flaske „gammel Vin“.

Motto: Venskab er fivelet;
Sig mig, hvor findes det?

Frits Jürgensen *invenit.*

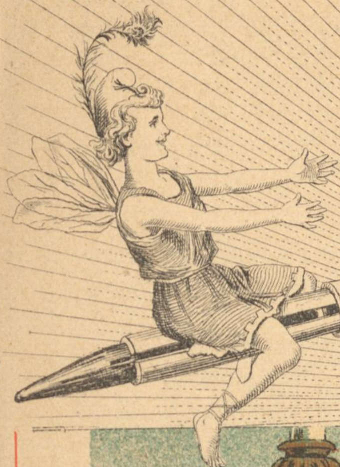
Puk *delineavit.*

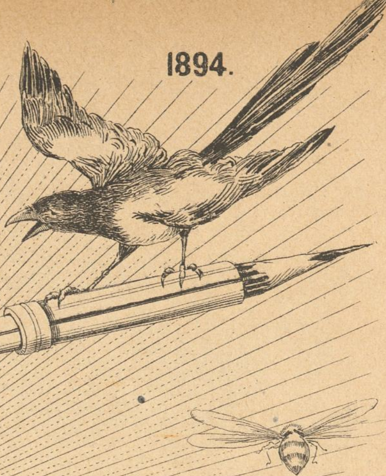
— »Venskab er dog det Eengenlige! Fanden og hans Armée raspe i Hungerkandidaterne! Vi to er rigtige Venner . . .«

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

Nr. 6. Søndag den 11. Februar. 1894.

PUK

Ret tidssvarende.

— Doktor Andersen er vist meget distræt.

— Saa! Hvordan det?

— Jo, ser Du, han betroede mig for en Uges Tid siden, at han vilde fri til Søster Ellen, og saa gaar han i Steden for hen og vaksinerer hende!

Et lille „e“.

(Frit efter E. Bøgh.)

Lad Andre kun synge om, hvad de kalde stort,
Jeg synger om det smaa, som Agrarerne har gjort,
Hvordan de gik i Tøjet
Med en »Henvendelse«,
Hvori de fromt har strøget
Et mistænkt lille e,
Et lille bitte e,
Et ganske lille e,
Et ganske lille bitte, bitte, bitte, bitte e.

»Henvendelsen« sa'e »Provisoriet« Besked,
Men, da den inte vilde gaa glat i Liebe ned,
Saa var det, at Agrarer-
ne fik en lys Idée:
»Den gaar nok, naar vi sparer
Den for et lille e,
Et lille bitte o. s. v.

Henvendelsen, som var befunden »lovlig« stram,
Blev derved saa uskyldig som et nyfødt Paaskelam;
For mislig Dømmesyge
Den blev saa ren som Sne
Alene ved at stryge
Et provisorisk e,
Et lille bitte o. s. v.

Men, bedst som de troede, de havde klaret her
Med diplomatisk Finhed et yderst farligt Skjær,
Saa kom i Venstres Blade
— O Ve! O dobbelt We! —
»Henvendelsen« for Skade
At faa det lille e,
Det lille bitte o. s. v.

Moralen er simpel, men ellers ganske net:
Imellem tvende Stole man sidder grumme slet,
Og saadan mellem Liebe
Og Høgsbro Branths Armee
Kan komme slemt i Knibe
Blot for et lille e,
Et lille bitte e,
Et ganske lille e,
Et ganske lille bitte, bitte, bitte, bitte e!

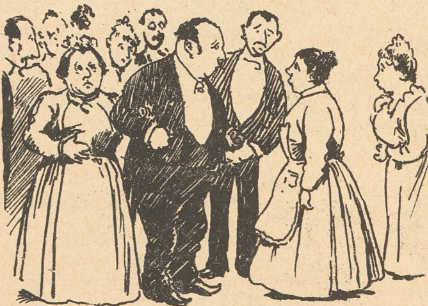
Et forløsende Ord.

Københavnsk Highlife-Interieur.

(En festlig oplyst Salon hos Pølsefabrikant Mortensen. Stearinen drypper livlig fra Lysekronen. Damernes bare Arme har en appetitlig Lighed med forskellige Sorter Pølser lige fra Tanternes trinde, højrøde Spegepølser til Ingenuernes blege, slanke Medisterdito. Der hersker en sulten, forventningsfuld Tavshed.)

Mortensen (ser paa sit Ur): Mine Damer og Herrer! Øjeblikket er kommet. Maa jeg bede Dem gaa til Bords.

(Herrerne inklinerer, Damerne nejer, Fløjdørene aabnes ind til Spisestuen, hvor det festlig dækkede Bord straaler i Kandelabrernes Glans. En krydret Duft strømmer ind, man hører Flasker blive trukne op. I det samme ringer det ude i Entréen, og straks efter kommer Pigen ind.)

Mortensen (gnaven): Hvad er der nu, Kathrine? Du ser nok, vi staar lige og skal til Bords.

Pigen: Jamen der er Bud fra Fruens Tante . . . .

Fru Mortensen: Gudbevares, Kathrine! Er der Bud fra min Tante?

Pigen: Ja, jeg skulde hilse og sige, at Fruens Tante, Frøken Jansen, er død.

Hele Selskabet: Frøken Jansen?

Fruen (synker ned i en Stol): Død!

Mortensen (forstenet): Død!

Hele Selskabet: Død!

Mortensen (efter en Pause): Det var dog forfærdeligt! Hun havde jo længe skrantet, den kære Sjæl, men at tænke sig, hun skulde dø!

En Ingenue: Herre Gud, at gamle Tante Rikke skulde dø!

En ældre Dame: Det er jo rædsomt. Frederikke og jeg var næsten lige gamle. En anden En har maaske heller ikke langt igen.

En skaldet Herre: Det er skrækkeligt, saa Folk falder bort i denne Tid.

En korpulent Herre (med et Blik ind i Spisestuen): Det var meget beklageligt . . . . netop nu!

En ung Enke i lyseblaat: Tænk, sikken Sorg!

En Herre med Bakkenbarter: Hun var et sjældent Menneske!

Fru Mortensen (med Lommetørklædet for Øjnene): Ja, det maa De nok sige!

(Lang pinlig Pause.)

Mortensen: Ja, mine Damer og Herrer, jeg beder Dem mange Gange undskylde; men De forstaar nok, det er ikke min Skyld, at min kære, gamle Slægtning . . . .

(Nogle af Selskabet sætter sig resigneret, Andre gjør Mine til at bryde op.)

Krigsraad Stjerne: Ja . . . . under disse Omstændigheder er det maaske bedst, vi overlader Hr. og Fru Mortensen til deres Sorg.

En Herre med Næseklemmer: Ja, det turde vel være det mest passende at trække sig tilbage. (Afsides:) Det er rigtignok Synd og Skam for al den dejlige Mad! (Faar pludselig en lys Idé og siger højt:) I Grunden var det dog en Lykke, at Vorherre løste op for Tante Frederikke!

Den korpulente Herre: Ja, egentlig talt var det jo en Lykke!

Den gamle Dame: Ja, naar man saadan

skal tale, saa var det jo det bedste, der kunde ske for hende.

En midaldrende Herre: Hun var jo egentlig for god for denne Verden.

Herren med Bakkenbarterne: Ja, meget for god!

Den skaldede Herre: Hun havde jo gaaet meget igjennem.

Mortensen: Det havde hun, det Skind! (Til Fru Mortensen:) Ikke sandt, kære Eulalie?

Fru Mortensen (tankefuld): Ja, for hende var det jo det bedste.

Ingenuen (med et lille Hop): Jamen, naar det var det bedste, saa er der jo ikke noget at være bedrøvet over.

Herren med Næseklemmerne: Nej, det er netop det, jeg mener.

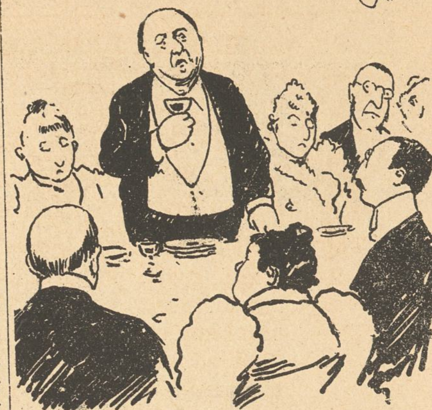
Den korpulente Herre (let humoristisk): I hvert Fald, kjære Mortensen, synes jeg ikke, Du skulde glemme de levende for de døde.

Mortensen: Hvad siger Du, Mutter?

Fru Mortensen: Jo mere jeg tænker over det....

Mortensen: Ja, ikke sandt! (Til Gæsterne) Jeg haaber da ikke, at De har mistet Appetiten, mine Damer og Herrer. (Byder den gamle Dame Armen). Skal vi saa gaa til Bords!

(Et Befrielsens Skær lyser over alle Ansigter. Selskabet gaar parvis til Bords! Herren med Næseklemmerne kommer bagest med den lyseblaa Enke under Armen; han nynner saa smaat Fanemarchen, mens hans Dame tysser paa ham. Kort efter hører man en animeret Raslen med Knive og Gafler inde fra Spisestuen, og den stigende Stemning kulminerer, da den korpulente Herre rejser sig op med sit fyldte Glas i Haanden og mindes Tante Frederikke med nogle velvalgte Ord og tilsidst tolker sin inderlige, dybtfølte Glæde over, at der nu endelig er kommet en Afslutning paa den kære Tante Rikkes svare Lidelser).

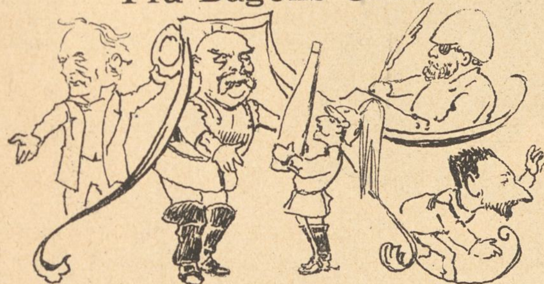

Hele Selskabet (rejser sig): Tante Rikkes Skaal!

Ingenuen: Hurrah!

Fra Dagens Orden.

Rundt om i det ganske Evropas Land
Forlød som et saare troværdigt Rygte,
At Gladstone, den velkjendte *»gamle Mand«*,
Omsider sin veltjente Afsked søgte.
Alligevel var det Løgn, at han gik
Og, som han har redt, sit Parti lod ligge.
Skjønt hans Homerule-Politik
Den gaar nok, uheldigvis, heller ikke.

Exkantsler Bismarck paa Friederichsruh
Og Kejser Vilhelm unter den Linden,
Der før var saa fjendske, saa det var en Gru,
Har nu dog stemt til Forsoning Kvinten;
Fra Kejserens egen Kjælder, man veed,
Fik Fyrsten en hel Flaske Vin at drikke;
Den gik som sød Mælk i Bismarck ned,
Men, vælte Caprivi — den gik nok ikke.

Mens Folkethinget holdt Fastelavn,
Har Landsthinget løftet Arbejdets Fane;
De nye Baner ved Kjøbenhavn
Har Udvalgsbetænkningen bragt paa Bane.
Her møder som Bismarck ligefrem
Octavius Hansen i Venstres Klike
Og sletter Forslagets Paragraf fem;
Men den gaar nok, heldigvis, heller ikke.

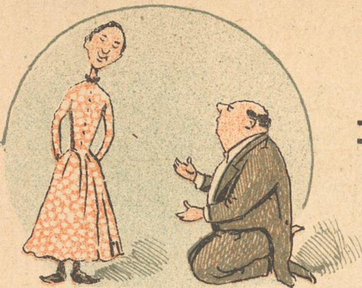
Paa Kongens Nytorv man temmelig net
Kan komme for Tiden op at kjøre;
Her maa man i Lag med Højesteret
Blot for at faa sig lidt Ro »inden Døre«.
Nu holder vel Robert Næsen herfra
Og sparer paa sine nyfigne Blikke;
Og heldigvis har om *»Kleopatra«*
Man ophørt at sige: den gaar nok ikke!

Syv vise Fædre paa Nytorv man har,
Hvis Pladser om føje Tid bliver ledige,
De »Røde« er strax til Besættelse klar,
For de skal nu altid være saa snedige.
I Gruppen efter en Formands-Rang
Ser man adskillige Fingrene slikke.
— Blot Borgerne ikke denne Gang
Vil sige: Nej stop! Nu gaar den ikke!

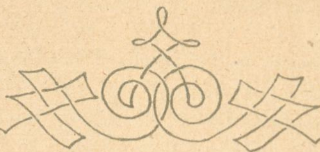
Et Anddelsselskab? Der har hersket en lille Meningsforskjel mellem *»Politiken«* og gamle *»Berlingske«* om den Salomonske Ejendom. *»Politiken«* havde laant en And om, at den skulde sælges, fra *Berlingeren*, og bagefter kunde de ikke blive-enige om, hvem der havde størst Anddel i Anden. Ved Henvendelse til rette Vedkommende ser *Puk* sig i Stand til at afsige den Salomonske Dom, at der paa hver af Bladenes Kappe falder en kvart And som lovlig Anddel.

Kjærlighed er en Villie —

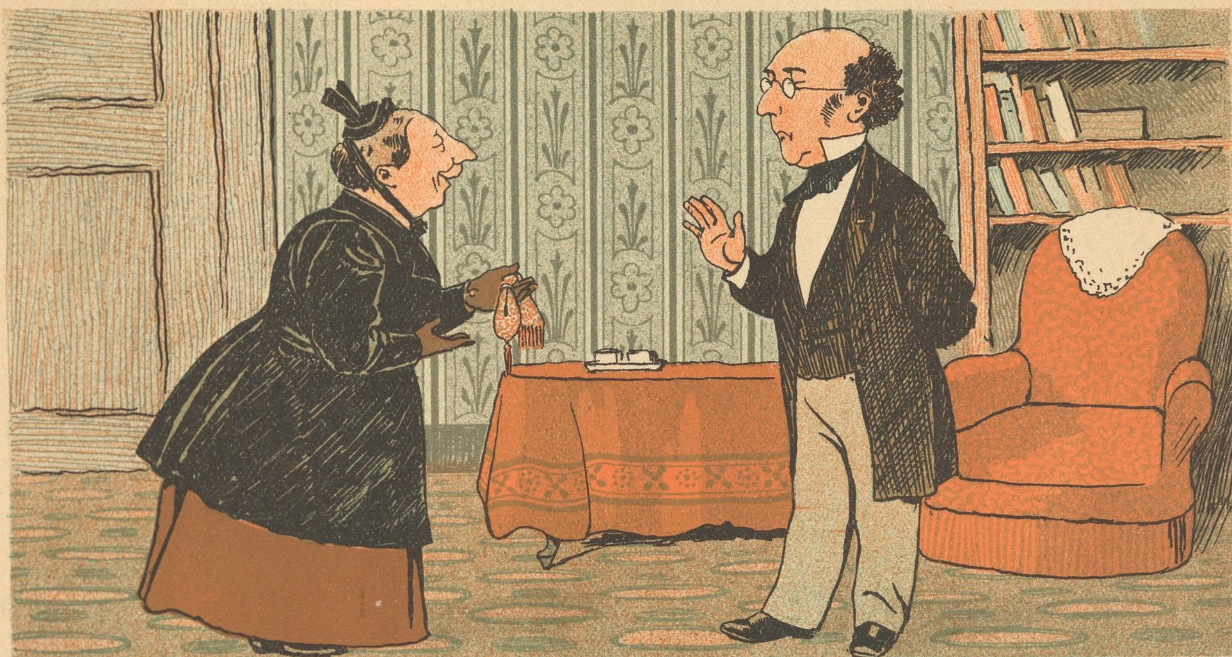

— Kan Du forstaa, Lovise, hvad Justitsraaden vil med den gamle Plante? Hun er grim, og Syler har hun da heller inte no'et af?

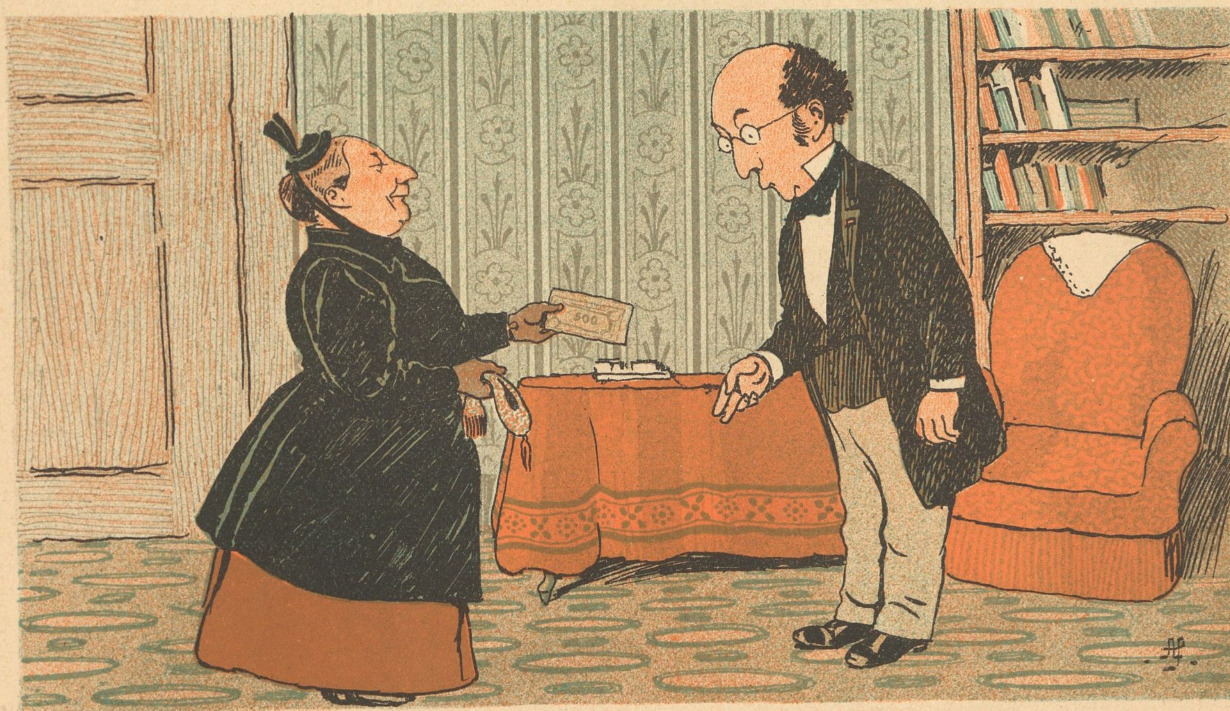
— Det skal jeg sige dig, min Tøs: hun laver de dejligste Æbleskiver!

Honoreret.

— Maa jeg bede Doctoren modtage denne Silkepung som Tak for Deres omhyggelige Behandling af min Fader under hans Sygdom.

— Jeg bryder mig slet ikke om de broderede Sager. Mit Honorar er 200 Kroner og dermed er det nok.

— Maa jeg saa bede Doctoren give mig 300 Kroner tilbage paa den.

Det første Fejltrin.

Manicus, den gamle Barde,
Levede i Uskylds-Stand,
Hans Artikler var saa sarte,
Som nu den Slags være kan.
En Gang kun der var Blamage
I hans underste Etage,
Hørup selv fandt, den var go',
Dog det tør man sikkert tro:
Selv han ej den fattet har —
Han er saa umiddelbar.

Ellers kun man skyldfri Glæder
Nød i gamle »Berlingske«,
Men en Dag ind til ham træder
Der en Mand ved Navn Hr. **B.**
Manicus han vil med Liste
Til den slemme Udyd friste,
Som man kalder tidt for kvik
Og pikant Journalistik.
Manicus snart fristet var —
Han er saa umiddelbar.

Snart et Offer man udsøger,
Hauberg, en Frihandelsmand:
I de gamle Spalter spøger
Nu Hr. **B.** som bedst han kan.
Manicus det svært fornøjer,
Det var ypperlige Løjer,
Han med den Slags som bekjendt
Er ej synderlig forvænt,
Og gjør tykt ad Hauberg Nar —
Han er saa umiddelbar.

Hauberg dog det ej fornøjer,
At den gamle Dreng er kaad.
For at stoppe disse Løjer
Pønser stadig han paa Raad.
Han gik ej til Kongens Foged,
Men det var dog saadant noget:
Ham for Retten stævner han,
Og fra vores gamle Mand
Pippet straks tog dette Svar —
Han er saa umiddelbar.

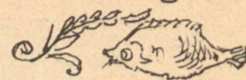

Nu skal Manicus for Skranken
Som en anden syndig Sjæl.
Der er lidt Barokt i Tanken —
Han, som før var saa reel.
Tænk! den pæne gamle Herre
Man behandler nu desværre
Som en Wiinblad eller Rex.
Han er vistnok helt perplex,
Sligt han aldrig prøvet har —
Han er saa umiddelbar.

Kogebog for Landhusholdninger.

(Prøveside.)

Valgflæsk.

Til denne velsmagende Ret benyttes de saakaldte Programmer og Resolutioner, der vedtages skiftevis i Højre- og Venstreretning. Det hele røres sammen til en Vælling med Klumper, til man ikke mere skælner de enkelte Bestanddele. Passer godt til en Mængde andre Retter, især til Torsk, Flyndere, Østers og andre Bløddyr, Oxe-, Kalvehjerne og Lammehoved.

Flæsk, fedt,

se Agrarprogrammer.

Kaal

paa Snapsen at gjøre. Denne Kaal, der dog ikke har videre med Løjer og Langkaal at gjøre, har altid været højt skattet. Naar den desuagtet ikke er meget udbredt, er det, fordi dens Tilberedelse er forbunden med særegne Vanskeligheder. Medens det nemlig f. Ex., naar Talen er om fyldt Hvidkaalshoved, netop kommer an paa, at man faar Noget i Hovedet, saa kan denne Ret netop ikke tilberedes af Folk, der har noget i Hovedet, skjønt der er den Lighed mellem begge Retter, at de minder om Farcen. Skulde der imidlertid findes en ny Maade at behandle Snapstingene paa, vil der sikkert ikke blive nægtet den Overgang til denne anden Behandling.

Tyske Klumper.

En yndet Ret ved festlige Lejligheder, saasom Indvielse af Studentersamfund, hvor de for at forhøje Feststemningen serveres sammen med Martyrier og Gravøl. De er først bragte i Moden af den iøvrigt mindre bekjendte Hr. Berendsen og skal for mange være en sand Smaus. Særlig kan de anbefales som Dessert sammen med varme Vafler.

Vandbakkelser.

Bages af Mel af Hartkorn, hvorved maa mærkes, at Dejgen maa løfte sig. Derved fremkommer, naar Kagen meles godt, de saakaldte Hartkornslettelser, hvoraf de mest populære Former er de Albertiske og de Bojsenske. Uagtet disse Lettelser aldrig er blevet til andet end Forslag, har der dog aldrig været Forslag i dem, og derfor har de faaet Navnet Vandbakkelser, uagtet de med ligesaa megen Ret kunde kaldes Landbakkelser.

Opvarmet Bøf *à la financière.*

Ogsaa kaldet Provisorieforskrækkelse. Er en flydende Ret, hvortil Vrøvl gjør godt. Finessen ved Opvarmningen bestaar i, at medens Tillavningen fra først af var »lovbunden«, saa er den i opvarmet Tilstand »grundlovbunden« — en Distinktion, som dog kun ret kan opfattes af Feinschmeckere, hvorfor Retten ogsaa af de fleste Mennesker betragtes som noget rigtig Barnemad.

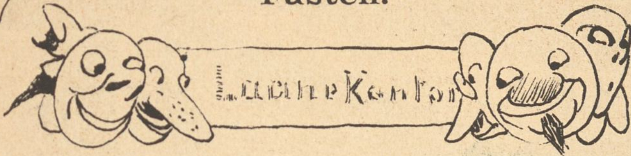
Vettaillesuppe.

Man tager en Aktiekapital og udbyder den til Tegning. Derefter roder man alle mulige Varer sammen i en Hal, tilsætter Blandingen med Vett og kalder det Stores. Retten lægges derefter i Pressesylte, men gaar i Reglen i Hundene.

Det samme paa en anden Maade.

Den eneste Forskjel er, at det slet ikke gaar i Hundene men i Folk. Desuden kaldes det »Frejr«.

Fasten.

Hvad er Fasten?

Selvfølgelig en Tid, hvor man faster, gjerne faster, grumme gjerne endog — faster, naar blot man kan komme paa Karneval. Der fastes uhyre meget i denne By — men der er ogsaa mange Karnevaler. Noget for noget! det er ikke mere end rimeligt.

I de katholske Lande fastes der ogsaa; men der er det en tvungen Sag. Der skal en god Kristen faste sin Tid om Aaret, ligesom han her skal møde til Væbningen eller ved Sprøjteprøve. Men saa er der ikke noget at gjøre sig til af; thi, hvad man skal, det skal man, enten det saa er at spæge sit Kjød eller betale sine Skatter. Her er det derimod en anden Sag; her faster Folk af god Villie; — en Del ogsaa af mindre god Villie, men dem regner vi ikke med; de kommer for den Sags Skyld heller ikke paa Karneval. Og hvad er en Faste uden Karneval? — ikke andet og mere end den bare Nød uden Kærne.

Og Folk her nøjes end ikke med at faste; de spæger ogsaa deres Kjød, spæger det i Kulde og Savn — blot for at komme paa Karneval. Hvor mangen en Dyne maa ikke »springe« i Fasten, hvor mangen Overfrakke maa ikke »gaa«! Hvor mangt et Ur maa ikke »staa«! Kulden bider i Benene om Natten, i Haandledene om Dagen — men man veed, hvad Klokken er slaaet: Fasten er inde, og der maa ties og taales.

Guds Død! en Karnevalsnat i Lystighed og Glæde kan nok opveje megen Kulde og Savn og megen Faste.

Især naar man alligevel er midt i Fasten.

Fastelavnsløjer.

At Enighed gjør stærk, er
Et Ord, der mindes skal,
Thi deltes de Bersærker
I otte Mindretal.
I tvende Fastedage
Af Høgsbro fik de Lov
Bebjælded' rundt at drage
Med det nye Fastesjov.

I Steden for, at Katten
Man tager Sigte paa,
Hr. Estrup vil med Skatten
Kun Spunds af Tønden slaa.
De Rigsdagsmænd dog fandt sig
En anden Tøndeskat:
De Ry for Løjer vandt sig
Paa den ny Kommuneskat.

Det lysner. Da Alberti ved Højesteret maatte bide i Græsset for Kasinos Skræk, blev Secher dømt til at give Fallesen fuld Kost og Tæring for 300 Kr., som efter Sigende skal gaa til at betale Underskud med. Blandt Sechers eller Fallesens daglige Omgivelser lader sig vel finde tre Nuller, som kunde sættes til. Saa var Staten jo dækket!

Puks Brevkasse.

(Som af visse Grunde tømmes om Søndagen i Steden for om Mandagen.)

Hvordan saa Napoleon egentlig ud efter Slaget ved Waterloo? Martinius.

Svar: Omtrent som De efter Hjarne-Slaget i Jærnbanegade.

*

Hvorfor vil Fridthjof Nansen opdage Nordpolen? Isbjørn.

Svar: Fordi der er for langt til Sydpolen.

*

Hvorfor blev Rex's »Strejke« ikke opført paa Kasino? Fribillet.

Svar: Fordi Aktieselskabet selv spillede det.

*

Hvor er Grænsen for det tilladelige? Assel.

Svar: Hos Vilhelm Møller.

*

Hvilken Lektyre vil De anbefale mig i min Ensomhed? Wiinblad.

Svar: Solstraalefortællinger.

*

Der ønskes en almindelig Fortolkning af Ordet om, at Ingen kan tjene to Herrer. Theolog.

Svar: Gak til Enna og bliv vis.

*

Hvad sætter De højest: Burgunder eller Rüdesheimer? Holger D.

Svar: En Pilsner; men vi veed endnu ikke rigtig hvilken.

*

Hvorfra skriver sig Karl Larsens Berettigelse til Statsunderstøttelse? Klaus.

Svar: Fra *»Kvinder«* er det paa *»Ære«* ikke. Vi lader Spørgsmaalet gaa videre til Edevard.

*

Kan dere si mei, hvor jei ska faa det næste skuespillet mit spilt? Gunnar H.

Svar: I *»Kalkeballen«*, hvis den ikke var falden i Staver.

*

Har Georg Brandes her hjemme modtaget nogen offentlig Udmærkelse?

Svar: Endnu ikke, men det paatænkes at gjøre ham til Æresmedlem af *»Det nationale Arbejde«*.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En rigtig Vildmand.

Som »Gjenføder« af en fordummet Nation
Fremstaar St. Georg i egen Person.
— De dumme Dänen vist tænker som saa:
Den Vildmand gaar vi dog ikke paa!

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

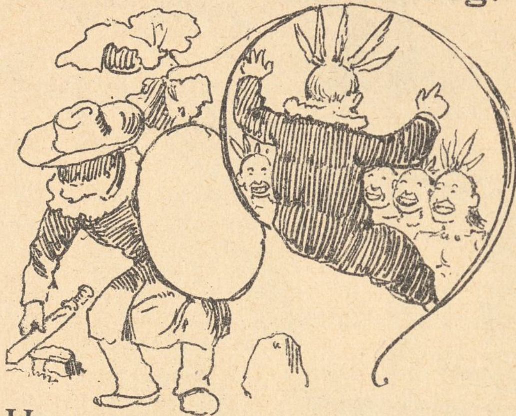
Nr. 7. Søndag den 18. Februar. 1894.

Ganske uerfaren.

— Og hvad vilde De nu gjøre, om jeg stjal et Kys fra Dem?
— Ja, hvor skal jeg dog kunne vide det i Forvejen?

En Redaktionsskifting.

Hr. Uffe lægger ned sit »Skræp«
Som Redaktør af Venstrebladet,
Hvori han Læserne har madet
Med Havresuppe og Salep.
I »Fredens« milde Palmeskygge
Afvæbningstaler vil han brygge,
Det gaar som i et Hjul en Kjæp.

Hvordan den fordums Præstemand,
En Grundtvigs Ven af første Skuffe,
Kan flotte sig med Navnet Uffe,
Det overgaar enhver Forstand;
Thi han blev ingen heldig Mage
Til Uffe, som blev kaldt den Spage
Og værged' drabelig sit Land

Hin Helt fra Ejder-Øens Val
Var, som bekjendt, fra ganske lille
Udi den Kunst at tie stille
Saa noget nær et Ideal;
Med mange Ord han aldrig mødte,
Men den, der ej kan holde Bøtte,
Det er just Uffe Birkedal.

Skræp havde fordum den Skavank,
At rustent overalt var Bladet.
Det har dog ikke Uffe skadet,
Han ligegodt gav Fjenden Bank;
Men nu blev »Skræp« med Etiketten
»Sydsjælland« blanket af for Retten,
Til Bladets Kasse selv blev blank.

Sit Skjold med Hæder Uffe bar.
Det samme gjorde næppe Præsten,
Den Gang han mødte med Attesten
For sin Pensionsret at faa klar;
Hans Helbred havde taget Skade!
Det Skjold var ligegodt en Plade,
Som tyk nok til hans Dækning var.

Nu siges, han vil slaa sig ned
Imellem Kaliforniens Alper
Hos dem, der røver Næstens Skalper,
Og lære dem at holde »Fred«.
— Gid bare han maa bjerge Pelsen
Og finde Sundhed hist og Helsen
Som glorød Velærværdighed.

Cleopatra.

Vox populi. Thema med Variationer.

I. *Crescendo.*

(Vekselmægler Bass og Varemægler Horn mødes paa Kongens Nytorv og gaar sammen ned ad Bredgade.)

Bass: Jeg saa et Glimt af Dem og Deres Datter til »Cleopatra« forleden Aften.

Horn: Ja, vi maatte jo hen og høre den.

Bass: Det var maaske mest for Deres Datters Skyld?

Horn: Ja, hun er jo saa musikalsk.

Bass: Hvad synes De selv om den?

Horn: Jo-o, man maa jo indrømme . . .

Bass: Ja-a, man kan jo ikke nægte . . .

Horn: Den er jo ikke saa helt daarlig . . . .

Bass: Nej, der er noget i den, som ikke er saa ueffent.

Horn: Ja, ikke sandt? Ganske melodiøs, hva'?

Bass: For Eksempel der, hvor Cleopatra kommer ind i 1ste Akt, det lille Valsemotiv?

Horn: Nydeligt!

Bass: Og Finalen af første Akt?

Horn: Pompøs!

Bass: I det hele taget er det jo et Værk af stort Talent.

Horn: Et Mesterværk!

Bass: Ubetinget!

Horn: Der har Enna rigtignok vist, hvad han duede til.

Bass: Ja, jeg vil nok sige, vi maa være stolte af en saadan Landsmand.

Horn: Kan De forstaa, at »Heksen« ikke gjorde Lykke i Stokholm!

Bass: Aa, de Svenskere! De har jo ingen Forstand paa Musik.

Horn: »Cleopatra« gaar sikkert hele Evropa rundt.

Bass: Det er der ikke Spor af Tvivl om.

Horn: Det er prægtigt en Gang at træffe et Menneske, man kan være enig med.

Bass: Ja, Skumlere og Misundere er der des værre nok af.

Horn: A propos! Har De spist til Middag?

Bass: Nej, jeg tænkte netop paa . . .

Horn: Skal vi spise sammen?

Bass: Med største Fornøjelse! Hvor skal vi gaa hen?

Horn: Hvad mener De om Neiiendam?

Bass: Ja, det er ogsaa mit Yndlingssted.

Horn: Saa gaar vi derop! Maa jeg bede Dem . . . .

Bass: Nej, *après vous . . . s'il en reste!*

(De forsvinder i Hotel Fønix.)

II. *Decrescendo.*

(Ved Kyllingerne og Champagnen).

Horn: Nej, De har Ret i det.

Bass: Ja, ikke sandt?

Horn: Og det var ikke det eneste.

Bass: Nej, der er lovlig mange af den Slags Reminiscenser.

Horn: Som nu Ouverturen, for Eksempel . . . .

Bass: Ja, det er jo Tannhäuser op ad Dage.

Horn: Og saa dette Cleopatra-Motiv . . .

Bass: Komplet Trippevals!

Horn: Jeg vil ogsaa nok sige, at denne Finale i første Akt, som der bliver gjort saa meget Væsen af . . . .

Bass: Den rene Messingsuppe, Kjære!

Horn: I Grunden har han jo laant det bedste alle mulige Steder fra, og Resten . . . .

Bass: Er der ikke Gnist af Originalitet i. De drikker ikke noget, kjære Horn.

Horn: Skaal!

Bass: Skaal!

Horn: Tror De, Hennings sætter meget til paa den Historie?

Bass: Han maa da være glad ved, at han ikke fik den paa Forlag.

Horn: Den bliver da vist ikke opført andre Steder.

Bass: Nej, man saa jo, hvordan det gik med »Heksen« i Stokholm.

Horn: Nej, Svenskerne lader sig ikke saadan narre. De er altfor musikalske til at lade sig byde den Slags Ting.

Bass: Netop. De har jo deres egne store Komponister, Bellmann . . . . . og Kjerulff . . . .

Horn: Er han ikke dansk?

Bass: Jo, det er rigtigt. Ha ha! Hør, ved De hvad, kjære Horn, jeg kan egentlig forbandet godt lide Dem.

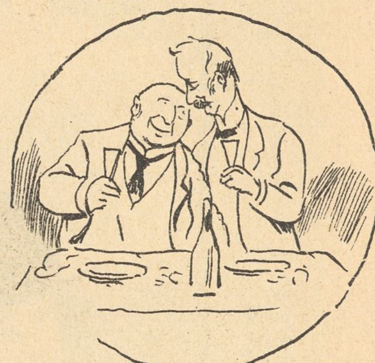
Horn: I lige Maade, kjære Bass. Jeg tror, der er mange Ting, vi kan sympatisere i!

Bass: Skal vi ikke drikke Dus?

Horn: Hellere end gjerne.

Bass: Halløj, Carlsen! En Flaske Heidsick til!

(Der skænkes i Glassene.)

Bass: Se, hvor den perler. Det er rigtignok noget andet end »Cleopatra«, dette her! Skaal, Du!

Horn: Skaal, Du!

Blæst.

Puk var kommen ud i Blæst;
Der befinder han sig bedst,
Alle den Slags, som gjør Vind,
Lukker han just til sig ind.
Ned ad Strøget han da gik
For at se med eget Blik,
Hvordan det nu kunde gaa
Med Bekjendte, han traf paa.

Georg Brandes, han var trist,
Sagde: »Dette kommer vist
Fra den dumme Reaktion
For at skade min Person.«
Og hans noget mindre Broer
Sagde: »Georg! Hør, jeg troer,
Blæsten er ej national,
Saadan som man være skal.«

Ved Theatret *Puk* nu saa
Lille August Enna gaa
Med Hr. Hennings, som igjen
Nu er forholdsvis hans Ven.
Enna sagde: »Det er bedst,
Du for mig gjør saadan Blæst.
Stikkes. Blæsebælgen ind,
Er »Kleopatra« kun Vind.«

Saa kom Middelstandens Folk,
Hr. Vermehren var dens Tolk,
Sagde: »Denne Store-Storm
Overskrider hver en Norm,
Og, hvis ikke fejl jeg troer,
Blæser den nok fra *du* Nord;
Men vi sætter Blæst mod Blæst
Og mod Blæsten en Protest.«

Frederik Bajer var lidt mat,
For han havde tabt sin Hat,
— Dog af visse Grunde ej-
Hovedet gik samme Vej, —
Mente dog, det vist var bedst,
Da maaske den slemme Blæst
Godtfolk lidt generede,
Han den dementerede.

Puk gik om og tænkte paa,
Hvad han rundt omkring sig saa,
Og som Resultat der kom
Af hans Tanker denne Dom:
Stormen har det saamænd godt,
Den kan bare nok saa flot
Blæse ad Alt, hvad den ser —
Og hvad kan man ønske mer?

Register til Eskild Salomons Bog. Første Kapitel: Krig i Fredstid. Andet Kapitel: Fred i Krigstid. Tredie Kapitel: Krig i Krigstid. Fjerde Kapitel: Alverden gaar omkring med Hr. Salomon i Ring.

En Amatør.

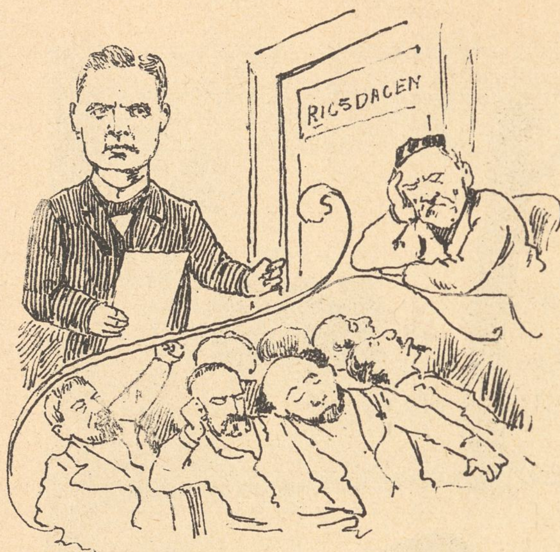
— Hvad bestiller De nu?
— Jeg læser op ude i Larsens Lokale.
— Kan De det?
— Ja, jeg gjør det jo saa godt, jeg kan.
— De skulde blæse paa Valdhorn til Afveksling.
— Det kan jeg ikke.
— De kunde jo gjøre det, saa godt De kan!

En „fyrig“ Bølle.

— Hvordan gik 'et Dej saa, da Du smak ham den Skalle?
— Je' fik 3 Gange 5 Dage Vand aa Brø'.
— De' va' sgu en kold En!
— Aa — je »spaserede« jo allirenvel.

Regelmæssige Tilstande!

Det Folkefærd, man kalder Agrarer,
Og som paa Grund af uheldige Aar
Et cetera temmelig daarlig sig klarer,
Saa alle Mand paa et hængende Haar
Er ved at forvandles til Proletarer,
Har lettet sit højst bekymrede Sind
Og sendt en Klamamus til Rigsdagen ind
Om snarest at gjøre Kaal paa den Stilstand,
Der magrer den stakkels loyale Skin-
forhandling af til en Vissenpind,
Og derimod lægge behørig Vind
I Aar paa en »regelmæssig« Tilstand.

Ja, hvad kan en »upolitisk« Agrar
Dog ikke hitte paa at begjære?
Som om den Tilstand, for Tiden vi har,
Er ikke, paa tiende Aar saagar
Saa regelmæssig som Noget kan være!
Fra først i Oktober til første April
Man fabrikerer adskillige Mil
Forhandlings-Hymner i ubunden Stil,
Imeden Reformerne smukt holder Hvil
I Folkekammerets Lovgiverskarer,
Som regelmæssig paa Kræfterne sparer,

Og som er idelig samme Steds i
Begreb med at lave en »regelmæssig
Finanslov«, som, førend April man naaede,
De regelmæssig barbered' og flaaede,
Til regelmæssig den gik i Vasken,
Og regelmæssig det salig Budget
Sig hæved som »Provisoriet«
Lig en Fugl Føniks op af Asken.

Ja, selv det »samlede« Venstreparti
Er regelmæssig i Gerning og Tale;
Saavel moderate som radikale
Forsikrer i skjønneste Harmoni,
At de har til Hensigt vort Land at befri
Fra det provisoriske Lovgiveri;
Men regelmæssig dog Materiale
Til ny Provisorier de gi'e.
— Hvert Foraar bagved »Kasernens« Porte
I Venstre det regelmæssig trak
Op til et Forlig med det Højrerak,
Men regelmæssig det ikke drak
Forlig, thi man veed, at »Forlig er Snak«,
Og Snak var her altid nok af, men ak
»Forliget« blev regelmæssig borte.

Danefæ.

Under det voldsomme Tordenvejr, der i Mandags rasede over Svendborg-Egnen, slog Lynet ned paa Thorseng, hvor man kort efter fandt en af de bekendte Tordenkiler, der ogsaa kaldes

Vettelys.

Den var gjennemristet med en ejendommelig Rune-Indskrift, som det er lykkedes at raade, og som paa Nydansk lyder saaledes:

Kære Frejr. *Trudvang.*

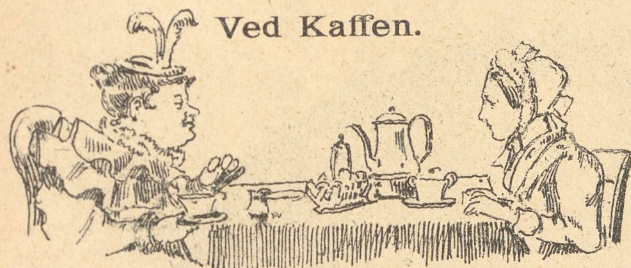
Jeg fik i Dag tilfældig at se i en Budstikke, jeg tror, det var Asgaards-Morgen-Rejen, at Du er ankommen til Herthadal og har slaaet Dig paa Handelen. Rigtig! min gamle Ven! det glæder mig! Handelen, og da især en-Gros-Forretningen er det eneste, der duer i Norden, nu om Stunder. Haandværket er den rene Elendighed; jeg forsikrer Dig, min Hammer har saamæn ikke haft noget at gøre i umindelige Tider, og saadan gaar det i de fleste Fag; der er en skrækkelig Arbejdsløshed alle Vegne. Men, tror du nu ogsaa, kære Frejr, at Du kan klare Dig bag en Disk, at Du ikke lader Dig tage ved Næsen? Du er jo saa troskyldig; naar En rigtig begynder at prutte, kan Du saamænd ikke sige Nej. Jeg kender Dig jo fra gammel Tid. Og hvad er det egentlig, Du vil handle med? Er det Flæsk, skulde Du skrive efter Sæhrimner. Havde du den at skære ud af, kunde Du da trodse enhver Konkurrence, og vi andre er, sandt at sige kede af det uendelige Flæskesjov, saa for den Sags Skyld er der vist ingen Ting i Vejen. Kunde Du med det samme sælge min Hammer til Oldnordisk Musæum, gjorde Du mig en sand Tjeneste; noget maa den vel være værd, og jeg trænger svært til et Par Skilling til Skraatobak. Sif er bleven saa Helhejms paaholdende af sig; det er knapt nok, at hun om Søndagen vil rykke ud med en Tiøre til at blive barberet for, og hvad Odin og de andre Asener angaar, veed Du jo nok, at det er ikke hos

Familien, man skal have det. Jeg kunde sgu have Lyst til, ligesom Du, at slaa mig paa et eller andet nede paa Jorden; men dels har jeg jo ikke lært andet end at slaa Jætter ihjel, og dels vil Sif ikke bort fra Frigga og de andre Asynier; de hænger over Kaffekjedlen hele Dagen. Naa! det var jo ikke det, vi skulde tale om. Jeg ønsker Dig alt Held og Lykke i din nye Haandtering, kære Frejr, gid det maa gaa dig vel, og Du maa tjene mange Penge! Hvis Du har Brug for en Buk eller to, kan Du godt laane mine — men Du kan maaske klare dig med dine egne. Heroppe gaar alt ved det gamle. Tyr har faaet sig en mekanisk Haand, og Loke er i Færd med at blive hellig, den Rad! Hvad Odin angaar, da er han slemt plaget af Gigt siden Influenzaen i Fjor, det gamle Skind, og Freja har faaet et helt Sæt forlorne Tænder. De beder mig alle at hilse Dig paa det hjerteligste, og selv være Du hilset og ønskes godt at bestille og meget at fortjene ved

Din gamle Ven
Thor.

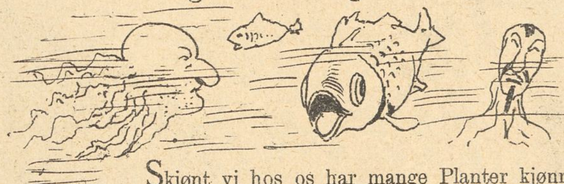
E. S. Jeg er for Resten bleven udnævnt til virkelig Krigsraad; glem det ikke, naar Du skriver mig til, hvad jeg haaber Du snart gjør.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja jeg har egentlig slet ikke Tid til at gaa herop, men jeg syntes dog, jeg vilde spørge Dem om De er bleven revakcineret, hvad De virkelig burde i denne Tid, da Kopperne grasserer saa stærkt, navnlig i »Politiken« og paa Vestre Hospital, for selv om De nu ikke kommer meget ud, saa var det dog kjedeligt for Dem, om De skulde blive koparret, hvad der vistnok ikke vilde klæde Dem, og jeg har naturligvis været der, men jeg skal ikke nægte, at det sjenerer mig, og jeg skulde have været nedringet paa Kunstnerkarnevallet, men maatte nøjes med Domino, hvad der var meget ubehageligt, fordi Petersen tog fejl af mig under Masken og gik med en anden Domino, og han levede sig saadan ind i det, at han blev ved at gaa med hende, efterat Maskerne var faldet, fordi han slet ikke kunde finde mig mellem de andre Dominoer, saa jeg maatte trisse om med Petrine, der har slaaet op med ham med Ligkisterne, og rent ud sagt saa tænkte jeg saa smaat paa, om jeg skulde kunne opdrive et andet Parti til hende, selv om det kun var et Parti Domino, men kan De tænke Dem en Uforskammethed, at bedst som vi to gaar sammen, saa hører vi en Pjerrot sige, at vi vist skulde forestille de to »*Scharlings* Tanter« fra Folketheatret og Kasino, som Abrahams har hugget fra Carlnielsen og Carlnielsen fra Abrahams, hvad der jo kun kan være smigrende for Scharling, men i Grunden ikke er saa løjerligt efter hans store Sukces med »Nøddebo« og et Slag i Ansigtet paa Grundtvigianerne og Frederiknielsen, der ikke kan spænds med ham, men saa har dog Enna alligevel gjort det bedre, for han har hugget de ti Procent af »Kleopatra« fra Wagner, hvad der lige er det samme, som han skal svare Hennings, fordi han saa ailigevel tog »Kleopatra« paa sit Forlag, og saa kan han jo gaa med de andre Operaer til Tyskland, hvor det meste af dem alligevel er kommet fra og hvor der ingen »Dannebrog«-Robert er og hvor de vist desuden forstaar ham bedre, fordi de er mere med baade paa Tandhøjser og Loengrin, saa at de bedre kan gudtere Melodierne, naar de hører dem igjen, for det er jo saadan, som Georgbrandes sagde i »Samfundet«, at her i Landet forstaar man ikke Sjenierne, men lader Oscarmadsen gjøre Grin med dem i »Dannebrog« og Johannesjørgensen sætte dem i »Taarnet«, saa de bliver blamerede i Udlandet og mister deres Kredit paa Hotellerne, mens baade Henrikibsen og Bjønstjerne og Gunnarhejberg kan leve bong, hvor de saa kommer frem, fordi Nordmændene roser væk, hvor de kan komme til det, og det er jo ogsaa akkurat, som Kommiserne i Petersens Butik vilde gaa og fortælle i Byen, saasnart han havde faaet et Parti hvide Varer, som var mindre durable, det gaar sandelig ikke i disse Tider, men det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg har da tænkt paa Dem, nemlig med en Billet til Protestmødet mod »Frejr«, som jo Handelsstanden vil se at faa ødelagt af Omhu for Publikum, der let kunde sætte sine Penge til, jeg skal sige Dem, vi vilde jo gjerne have saa mange som muligt til at fylde op, og De kan saamænd godt gaa i den Kjole, De har paa, men skulde De ønske en Aktie, saa kan De ogsaa godt faa det, for det kommer jo ikke Petersen ved, da de ikke gjør i hans Bransje. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Fra Integades biologiske Station.

Skjønt vi hos os har mange Planter kjønne,
Vi hører dog til Planteriget ej,
Vi som Meduser, gjennemsigtig, grønne
I Vandet søger os vor dunkle Vej.
Blæksprutter, Gopler, klare, fede, bløde
Vi er, og vor Bestilling det er den
At drive ind paa Sand og blive røde,
Forinden vi i Solen visner hen.
I Dyreriget holder man ej a' os,
I Planteriget vil man ikke ha' os,
Men derfor vil vi selv den Frihed ta' os —
Saa godt, som Bløddyr kan — at bide fra os.
Og øjner vi en Mindesten paa Skamling,
Gaar vi af Arrigskab fra Sans og Samling,
Især dog, hvis dens Lov skal skriges ud
Brodert paa dumme Damers Faneklud,
Som svinges af end dummere Studenter —
Aa, hvis vi kunde, skulde vi med Renter
Betale denne taabelige Sport,
Som »dette Land« gjør i Evropa Tort.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den dresserede Krokodil.

Naar FREJR allerynksomst græder,
Den Middelstanden snarest æder.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 8. Søndag den 25. Februar. 1894.

Kjendte Navne.

— Jeg er saa glad ved at gjøre Deres personlige Bekjendtskab; Deres Navn har jeg længe kjendt.

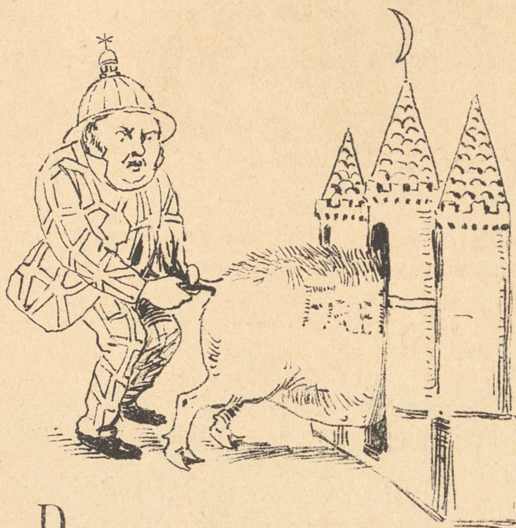
— Frøkenen har maaske læst mine Noveller?

— Ne—j, det har jeg rigtignok ikke!

— Men mine Digte altsaa?

— Nej, men De boede en Gang i Hus med en af mine Veninder og der saa jeg Navnet paa Dørpladen.

Paa Stadens Grund.

Det gaar saa herligt overalt
For Tiden i Kommunen,
Hvor »Middelstanden« *Frejrs* Galt
Gi'er jevnlig over Trynen.
Udyret skal i Bast og Baand;
Den vise Eskild Salomon
Hver Dag det gjennemhegler,
Til han dets Grav forsegler.

Men, i de vise Fædres Hal
Hvor Byens Liv pulserer,
Og nævnte Salomon i al
Sin Herlighed regerer,
Blandt Byraadslemmer er et Sæt
Af Skovudvisning blevet træt,
Hvis Aarsag Bud man sender
Om nye Visdomstænder.

De Godtfolk, som slap ind i Fjor,
Ved Tanden alt sig gasser
Om et forøget Bistrupsfoer
Pr. otte nye Pladser;
Thi Munden fuld de gjerne ta'er,
Og fix og færdig Kliken har
For Vælgerne at friste
En »upolitisk« Liste.

I Fjor det gik jo ganske glat
For Byens Socialister:
Ved Hjælp af lidt Huslejeskat
De blev til Prytanister.
I Aar de sig det Feltraab fik,
En Drot i Fyrrerne begik
For Ærterne at klare:
Nu vil vi alle spare.

Dog. Sparsomhed er, som man veed,
Hos dem en sjælden Vare.
Og sikkert al Ulejlighed
Kan Rømersgade spare,
Hvis Højre blot vil stikke frem
En Liste, som har Fynd og Klem
Og uden Kompromiser
Med blakkede Partier!

Ennv ett liidet Annhang
till
Krønicken omm Bvndekriigen.

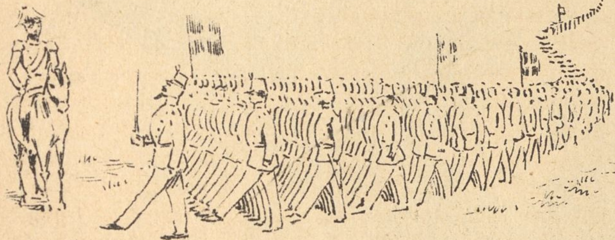
Nv bliffuer att berette/ att the Gotzeyere haffde ommstiider fattet Medynck meth the arrme Krønicke-Skriffuere oc Poetæ/ somm vdi theris svre Ansichts-Sueed riimede oc vriimede Postiller so oc Carmina oc skiønne Fabulae fabriquerede/ att the till disse theris Ingenivms Prodvcter motte fvll Eyendoms-Rett erlannge/ so att the ey aff vdlændische Pirattere og Stranndkadetter schvllde see sic Frvcten aff theris Møye bortreffuet oc escamoteret/ menn uore thet nødnendicht sammtiidigen att giøre sliig Skraa/ att daa motte ey heller dantzche Mænnd armme oc godtroende vdlændische Autores till Skinndet slaae. Menn schvlde thennem forr theris Krønichers Import vdi thet dontsche Sproeg riimeligen fornøye. Menn ther hand then digre Hr. Albertig sliig Plan omm een ny Tolld oc Accise ey blott poe then Spiritvs/ somm aff Bynder gemeenligen consvmeres/ men oc poe then somm udi „Danebroges" Kiælderetagie aff Secher vdskienckes erfoer/ da spendte hand Rinngbrynnjen omm siin Brinnge 3 Knapper vd/ att hand rett aff Harmm kvnde fnyese/ oc droeg hand soe vdi Leeding emot sliig Beeltzebvbs suarte Paahit. Hvlldtes daa ett gewalltticht Feltschlaeg/ oc enn then Herre Goos streed mandeliigen oc fick Vndsættning aff hannem then liiden suarte Doctor Edevard/ samme Doctor haffuendis Part vdi Saegen/ ty daa hanns Komødier ey vdi Haffnia govteres/ hobede hand doc samme till the Lapper/ Finner oc andre armme vlærdte Nationer emot een annstænndig avance att kvnne exportere/ soe bleff thet till Seyer forr then digre Albertig. Oc er thet att bemercke/ att vdi hanns Armee uore sju Kiæmmper/ som hedte alle Jienssen. Oc the fransøsiische oc tydsche Autores kvnnde ey aff sliige Jienssener uennte Pardon.

Oc nv bliffuer ennduidere att berette/ huorlvnde the Vettalliebrødere/ som uore forgaanngen Sommer platt vdaff Lanndet dreffne/ haffde sic atter vdi Haffnia inndsneget. Tænckeliigen haffde the sic somm braffue Agrarier formommet oc svelunde giennem Staedens Porte sic practiseret. Haffde de daa midt vdi thenne ved Strannden sic een sterck Schantze oppfoert/ oc ther saed nv hand theris Høffuidsmannd Frederick Vett oc griinede illde aff the armme Haffniæ Borchere. Oc kaldtes Schantzen forr „Freyr"/ oc kvnde ther huo somm lyssted bliffue forr 20 Kroner slett vdi Vettalliebrødernes Gillde inndskreffuen. Oc ther thette

spvrgtes/ da foer hand Hr. Eschild/ ther aff mannge Borchere forr en Salomon exactis oc therfore uore satt blandt the sex-oc-tredive Eligerede Borchere/ opp somm en røed Rakett aff Amicis eller Buschs meth Gvllregn vdi Ennen oc soer/ att alle Haffnias Kræmmere burrde hiin Schantze berennde eller laede theris Liff/ somm uore doc forlorent daa hand Frejrik Vett thennem tillsammen vndliffue uillde. Oc the Kræmmere komm tillsammens oc soer dyere Eeder/ oc fabriquerede een Resolvtion att the schvllde „Freir" gantsche „molestere oc rongenere". Menn Frederic Vett green/ oc then Jvstitzroed Meyer oc then Director Hagemann saed gantsche stille oc fabriquerede Povdrette till att strøe vdi Dynene oc vdi the Borchermesteres Perrvques. Ty soelvnde mente the/ att Haffnia bleff bedst renoveret.

Les gensdarmes ne s'effacent pas.

Det var en udbredt Tro i Venstres Lejr,
At snart Gendarmerne forsvinde skulde,
Radikalismen haabede paa Sejr,
I Aanden saa man synke under Mulde
Det hele Korps af Bahnsons »Gossar blå«,
Og stor var Jublen, da i Integade
Man sig forlysted med den Sport at spaa,
At Korpset vilde hastelig forgaa.
Men, Radikalerne, som før var glade,
De blev forleden Dag saa grumme flade,
Da Bahnson tog sig for at sige dem,
At, da det nu blev Skidtmads med Forliget,
Gendarmerne ej skulde sendes hjem,
Men maaske sendes ind i Politiet,
Skjønt Madsen-Mygdal ikke kunde li'et,
Og heller ej det smagte Thomas Nielsen,
Som vilde gi'e Gendarmerne paa Pelsen.
Landsthinget ej til Venstrefolks Oplivelse
Leverer Korpset ud til brat Undlivelse,
Men alt har ved det gamle sin Forblivelse.

Petroleumstoddy. Utilfreds med den Vin, der skænkes i Socialisternes Blad, har den danske Revolution brygget sig en kraftigere Sprit, hvis Point er Petrolium, Dynamit og Skommersøm. Drikken taber dog noget af sin ramme Smag derved, at den er brygget i »Thalia«.

Forslag om Jord til Husmænd er højeste Mode. Man maa haabe, at de allesammen maa komme rigtig pænt i Jorden.

Gjenfødselsveer.

St. Georg kasted' Runer over Spange,
Som Danmarks Fremtid over skulde gange,
Saa lettede han Hjertet,
Og, hvad der duer i Nord,
Han kostelig beværted'
Med disse fagre Ord:
»Husk, at Cherbuliez, jer egen
Ven, har sagt: Dette Land gaar nejen
Om og hjem!«

Men Helgenglorien om Georgs Pande
Sit Gjenskin kasted' hen til Ferslevs Strande;
Udi hans Trillingblade
Af Glæde fast man lo,
Formedelst den Tirade
Man inte vilde tro.
»Stop nu lidt!« — hørtes her man sige —
»Hvor har Cherbuliez brugt slige
Fagre Ord?«

Og da St. Georg inte faudt Citatet
I sine »Skuffer«, gik Martyren fra det.
Det var i »*Politiken*«,
Der kneb det for den smaa, —
Hvis Aarsag han begik en
Udladelse som saa:
»Denne Gang har jeg selv til visse
Rent svedt ud, hvor jeg »laante« disse
Fagre Ord!«

Moralen er, at han er net i Klemme,
Naar et Par »Gaaseøjne« han kan glemme,
Men, selv naar han citerer
Og bruger dem som her,
Det ogsaa fælt generer
En stakkels Evropæer.
Fagre Ord volde slemme Saar kan,
Særlig hvis man forglemmer, hvor man
Holer dem.

Nyt Sprængstof. Opfundet Krudtet har Folkethinget ganske vist ikke, men derimod opfandt det, animeret af Sprængstofloven, et fordægtigt lyseblaat Pulver, som skal sprænge Jagtloven i Luften. Naar det anarkistiske Anslag kommer op i Landsthinget, vil dette næppe spare paa sit Krudt.

Krøniker fra Garnisonsbyen.

— Saadan havde vi et Tilfælde i 64 med to Mand, der fik Næserne skudt af. — De kom paa Lazarethet og blev lappede sammen igjen; men der satte de den gale Næse paa den gale Mand, saa, da de kom tilbage til Regimentet, kunde ingen Dævel kjende, hvem der var Hansen og hvem der var Jensen.

Løvens Part.

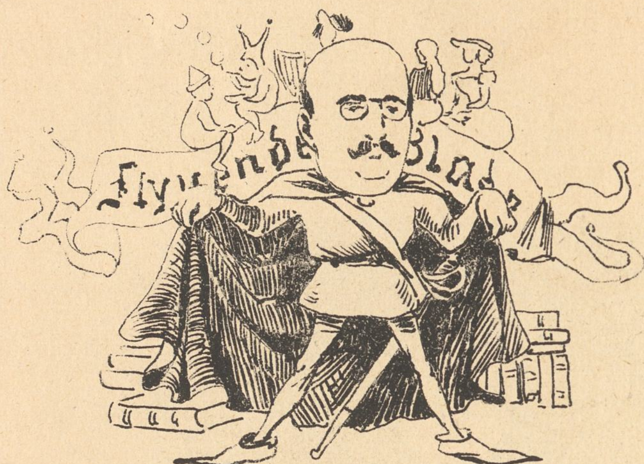
— Fik De saa indkasseret de Regninger for mig?

— Ja, sagde De ikke, jeg skulde have Halvparten deraf?

— Jo!

— Ja — jeg har indkasseret min Part; men Deres kunde jeg ikke faa!

Ret til Oversættelse forbeholdt.

En Forfatter heri Landet
Sjældent bliver altfor fed,
Han kan rentud sagt forbandet
Daarlig føde sig derved.
Staten ganske vist ham støtter,
For at skaffe bedre Kaar;
Dog de Fleste ej det nytter,
Fordi Ingenting de faar.

Men, naar selv man intet tjener,
Og Forretningen gaar sløjt,
Er det rart, der er Mæcener,
Som vurderer Digtning højt.
Ganske vist: lidt sjældne er de,
To dog nys fik Titelen,
Deraf En nok hed Alberti,
Og den Anden Sørensen.

Vi var lige ved at træde
Ind jo i en Konvention:
Blandt Forfatterne var Glæde,
Mest formedelst Konfusion.
Kun Alberti saa paa Tingen
Med det rette, skarpe Blik,
Og han saa, at der var ingen
Glæde ved, at vi den fik.

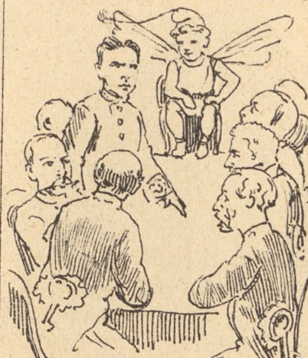
Thi han saa: hvis op i Højden
Honorarerne nu gik,
Kunde let de helt gaa fløjten,
Nemlig naar man dem ej fik.
Og han sagde: »Fanden ta' me',
Jeg er Eders bedste Ven.«
Pudsigt nok! præcis det samme
Sagde saa Hr. Sørensen.

Folkethinget strax sig løftet
Følte ved det Argument,
Og, da Tingen saa blev drøftet,
Saa var Lovens Bane endt.
Hvert Parti de gamle Spalter
Glemte i Begejstring hed,
Thi paa Spaltefødens Alter
Lagde man al Tvedragt ned.

Der er Glæde over Gaven,
Navnlig udi *»Dannebrog«;*
Kun i Norge er man gnaven,
For man selv var ej saa klog.
Hr. Alberti ved sin Snildhed
Viste sig som sand Mæcen —
Og saa redded han i Stilhed
Sig et lille lækkert Ben.

Kammerherrernes Fagforening

holdt forleden Dag konstituerende Møde under Forsæde af *Puk.*

Puk bød velkommen. Kammerherrerne havde jo ifølge deres Livsstilling særlig Opfordring til at betragte Reversen af Tilværelsen. I denne Bagvendthed maatte man søge Nøglen til, at de saa ofte blev bagvaskede, og skønt de nok hver for sig havde noget i Ryggen i Forvejen, vilde de dog nok ved Sammensmeltning (Jacob Scavenius: Fy) . . . . om Forladelse: Sammenslutning kraftigere kunne være om Standens Interesser.

Barner havde netop selv tænkt paa det samme, men at Andre nu havde taget Brødet ud af Munden paa ham, skulde ikke afholde ham fra at overtage Præsidiet, hvis han blev opfordret dertil. Han vilde foreslaa, at man til en Begyndelse lagde en Skat paa de andre Kammer-Sammensætninger, saasom Kammerraader, Kammerassessorer, Kammersangere, Kammerjægere, Kammertoner og Kammer — naa ja, de nærmere Detailler skulde han ikke komme ind paa, men da Kammerherrernes Væxt betød Landets Væxt, vilde de andre Kammerpersoner vist hilse den med Glæde. For Resten syntes han, man skulde begynde med at foreslaa en Resolution. Det strammede altid saa rart op.

Bille var betænkelig ved Barners Resolutioner, da han havde hørt, at han i dem holdt meget af at smide det stumme »e« væk, hvilket var en absolut uheldig Retskrivning.

Puk vilde dog gjøre den sidste ærede Taler opmærksom paa, at det slet ikke var noget stumt »e«, men derimod et meget talende »e«, der var blevet bortkastet.

Klein vilde lægge Forsamlingen paa Sinde særlig at virke for Viborg Stations Flytning. Han gav en kort Udsigt

over Sagens Historie, hvoraf fremgik, at der allerede i en temmelig graameleret Fortid havde været Tale om at flytte dette antikvariske Mindesmærke. Han havde nu saa at sige gjort denne Station til sin politiske Banes Endestation. Viborg laa jo som bekjendt midt paa den jydske Tværbane, og han havde altid yndet Mellemstandpunkter. Det var hans Haab, at han kunde efterlade denne store og betydningsfulde Sag som en hellig Arv til sine Børnebørn.

Meldahl vilde anbefale sig med den kunstneriske Udsmykning af den eventuelle Fagforenings Lokaler. Saafremt Foreningens Pengemidler strakte til, vilde han foreslaa en Byste, men forøvrigt var han fornylig bleven taget baade i Visit og Kabinet. Han kunde altid saa godt lide at se milde og venlige Ansigter om sig.

Jacob Scavenius var imod enhver Art af Sammensmeltning, men vilde forøvrigt gjerne have Forlig, naar man bare kunde være fri for at faa de Moderate med, ligesom der ogsaa var forskellige Højremænd, som han nok kunde lide blev udenfor.

Otto Scavenius vilde spørge, om det var at vise sig som en sand Ven af Regeringen, naar man førte slig ugudelig Tale som Jacob? Det var ligefrem at tage Folk ved Næsen, han kunde gjerne sige ved Basnæsen. Jacob var ikke videre storartet mere, men han skulde faa Lov at komme i »Berlingske«. Det kunde han bande paa.

Puk advarede mod at komme ind paa Personligheder og bad Talerne fatte sig i Korthed.

Fallesen syntes ikke, det gjorde noget, om det trak lidt ud med Forhandlingerne, han havde god Tid at vente og syntes netop, han sad saa rart. Scavenius skulde vænne sig af med at gaa sine egne Veje, Taleren var aldrig gaaet sin Vej, og han havde befundet sig vel ved det. Der var vel intet Haab om, at Foreningens Kasse i en nær Fremtid vilde give Underskud, i saa Fald vilde han naturligvis med Fornøjelse være med til at fremskynde Forhandlingerne.

Man vedtog derefter at stifte Foreningen, hvorpaa *Puk* foreslog, at man skulde samles om Bordene til et lille Sold. Det hastede jo ikke med at komme hjem, da samtlige Tilstedeværende havde Nøglerne med. Det vedtoges enstemmig.

Folkegaven til Wiinblad.

Han faar til Foræring en Herregaard
Og Penge oven i Kjøbet.
Men det gjør os ondt for Karl Marx, for han gaar
Ved den Lejlighed sagtens i Løbet.

Formeret sit Bo. Karl Gjellerup, der for et Aarstid siden ikke var naaet videre end til »*Ti Kroner*«, har allerede nu bragt sin literære Formuenhed op til »*En Million*«. Det bør dog anmærkes, at denne sidste er vunden i Spil, og at Spillet selv ikke er vundet.

Kritikeren.

(Frit efter Wessel.)

En Kritiker gik en Gang hen —
Sligt hænder ogsaa store Mænd —
Og sagde, hvad han ikke vilde.
Og det er ilde
At sige, hvad man ikke vilde.

Den Kritiker, jeg synger om,
Nys i en vældig Tale kom
Med et Citat, som ej var ilde.
Men det er ilde,
At til Citatet mangled Kilde.

Le Danemark s'efface, jeg tror,
Saa lød de mærkelige Ord,
Dem Ferslev ej goutere vilde.
Og det er ilde,
At Ferslev ej goutere vilde.

Den Kritiker i Harnisk kom:
»Cherbuliez jeg minder om,
Han kunde sagt det, hvis han vilde.«
Men det er ilde,
At Cherbuliez han ikke vilde.

Og Schandorph skrev den næste Dag:
»At klare hele denne Sag
Med et Citat, jeg gjerne vilde.«
Men det er ilde,
At han ej kunde, skjønt han vilde.

Den Kritiker i Øst og Vest
Nu støver rundt om en Attest
Til Konstatering af hans Kilde.
Men det er ilde,
At ingen attestere vilde.

Sligt lære hver en kritisk Aand
At ikke gaa paa egen Haand,
Hvor gjerne man citere vilde.
Og det er ilde,
At Georg Brandes gjerne vilde.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Altid trofast i Hælene.

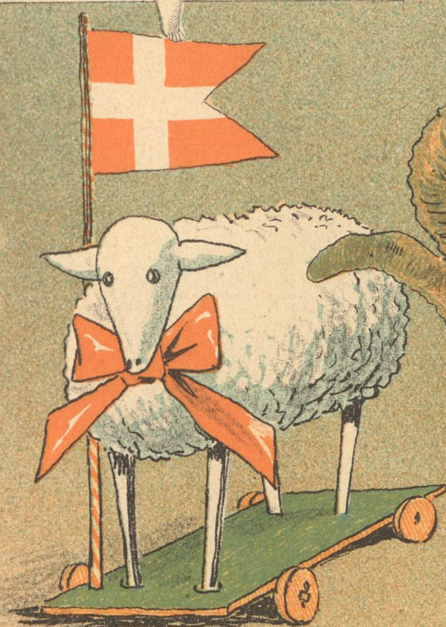

Hvor og for hvad St. Georg Lansen fælder
Som Don Quixot, og hvilken Dulcinea
Paa Hans Bedrøveligheds Vej det gjælder,
Saa vil man altid ufejlbarlig se, a'
Sig Schandorff som hans Sancho Pansa melder.

Udgiver og Redaktør.
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 9. Søndag den 4. Marts. 1894.

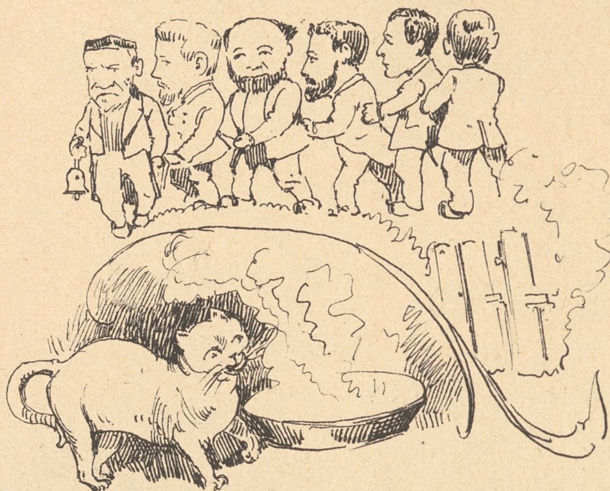
Marts.

Ovenpaa »Fiskenes« Fastemad,
»Vædderen« møder som Stedfortræder,
Opliver Verden med Kjødets Glæder:
Konfirmationsfest med Stege paa Fad,
Og i dens velforsynede Lager
Alle de nyfødte Paaskelam flager.

Om Kredsene.

Der er et stadigt Kredsløb i Naturen,
Mod hvilket det forgjæves er at kny:
Til Regn forvandler sig hver taaget Sky,
Det Tagdryp, som har Afløb ned ad Muren,
Den Regn, som siver ned i Agerfuren,
Fordufter ganske vist som Damp paa Ny
For atter at forvandles til en Skylle,
Der bringer Vand paa visse Godtfolks Mølle.

Men samme Kredsløb vi des værre kan
I Fredericiagaden observere,
Naar en og anden brav Forhandlingsmand
Sessionens Arbejdsplan skal destillere:
Den Damp, han sætter op, vil figurere
I Resultatet som det bare Vand,
Og dette Vand vil i Partiets Kampe
Strax give sig i Lag med at fordampe.

(I Paranthes bemærket, her vi fjerner
En Misforstaaelse med den Besked,
At Vandet, som fra disse hule Hjerner
Det halve Aar igjennem strømmer ned
Og fylder Rigsdagstidendens Cisterner,
Er ikke fremkaldt af Ansigters Sved,
Men stammer fra de Pumper, der kun spædt er
For ret at pumpe Staten for Diæter.)

I dette store Kredsløb kom og gik
Det gamle Forslag om de nye Kredse;
Thi de Behandlinger, Reformen fik,
I Antal løber op til mange Snese;
I Visne- som Forhandlings-Politik
Har en Snes Aar den tilbragt i Askese,
Hvor i en Cirkel rundt man lod den drage,
Indtil den kom til samme Punkt tilbage.

Og saadan lader det sig let beregne,
At det endnu i flere Snese Aar
Paa samme Vis med den Stump Valglov gaar:
De mere eller mindre sølle Degne,
Her giver Møde paa Naturens Vegne,
Den aldrig i en anden Gænge faar;
Thi stadig vil om Centret de paa Tælling
Kredse som Katten om den varme Vælling.

»Sejladsen paa Søerne« har udkastet det smukke Prospekt, at Aktionærerne faar 15 Procent for hver Passager, der sejles med. Herefter vil en Aktionær være identisk med en Millionær, saafremt Sejladsen ikke gaar i Vandet — hvad den dog ikke hidtil har vist Tendenser til.

Jernbanepolitik.

Mads. Goddav, Kresten Smed.

Kristen. Goddav, Mads Jordmormand. Jæ synnes, a Du æ kommen i Stadstøjet idav.

Mads. Ded æ jæ sgu osse, Kresten, saa aa sie, nemligen des faamedelst begrundet paa, a jæ ska i Deportution.

Kristen. Hvaffen en Portion?

Mads. Deportution. Jæ ska nemli te Køvstaden aa faarespørre hos di stedlie Aktoriteter, om di ve gøre noved for aa skaffe vos en Jerenbane her te Sovnet.

Kristen. Hva Fa'en ska vi mæ hinder?

Mads. Hun ska sgu fremme Omsitningsforholdene aa skaffe Kongflux i Handel aa Ingdustri.

Kristen. Hun ska Fa'en, ska hun. Vi ka vel nok klare vos mæ Heste aa Vovn, naarensti bare a Hesterne æ aarrentli beslaet.

Mads. Ja, Du snakker faa Din Pose, Din Smedebælle. Men vi ka sgu da itte være Smedebæller Allesammel.

Kristen. Jæ æ vel itte mere Bælle end som Du æ, aa saa ku jæ jo lisaa godt sie, a Du var en Jordmorbælle. Din Koune ka jo da itte faasende sine Praadogter paa Jerenbane.

Mads. Næ, men hun ka forsende sej sæl paa Jerenbane. Aa desyden — naarensti a Ingdustri aa Handel i ded hiele florerer, saa florerer osse Jordmoringdustrien.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Aa hvafaa ska vi itte lisaa godt ha Jernbane som andre Sovne her i Landet? Vi ka sgu lisaa godt tekomme en Køstbane som Køvenhavnere aa andre Ydensovns Folk.

Kristen. Men saa sku vel Ejnens ejne Handværkere ha Arbedet i Angterprise.

Mads. Ja hvodanne a Kupeterne aa Lakkemotiverne sku være ingrettede — ded overlader jæ natyrligvis te Jer Savkøndie. Aa hves a Du ka faa Arbedet ve Listetasjon, saa har jæ slet itte noved imod, a Du tar'ed.

Kristen. Ja Du ku jo gerne sie te Aktoriteterne, a vi sæl har en Smed i Sovned.

Mads. Ded ska jæ. Men nu har jæ sgu itte Tid te aa staa hør aa prate længer. Ded æ sgu itte saadden, naar a man bestandi æ optaet a aa værke faa Løsningen a store sodsiale aa dimmekratiske Samfundsopgaver.

Kristen. Æ der da flere Samfundsopgaver, Du værker faa?

Mads. Ja, jæ maa jo ha samlet Jordmormændene te et Prodtæstmøde mod »Frejrik« eller hvad ded æ, di kalder han.

Kristen. Ka han da osse skade Jordmormændene?

Mads. Ja, han skader jo Vindskiveliheden i ded hele. Aa naar di andre Bestillinger prodtæsterer, saa ka vi sælføllelі itte hulde vos tebaves. Aa derfaa maa jæ nu sie Dej Favel, Kresten.

Kristen. Farvel, Mads.

Nyt Lovforslag.

For at hver Mand, selv om vi faar Skat paa Snapsen, kan have en Dram i Huset, vil der i en nær Fremtid blive indbragt et Reformforslag af flere ansete Radikale. Forslaget er en Variation af det Je. K. Lauridsenske Forslag om Expropriation af Herregaardene til Fordel for Husmændene og tilsigter at fremme Tilvirkningen af hjemmelavet Snaps.

Forslagets Hovedbestemmelser er følgende:

1) Staten exproprierer de bestaaende Brænderier og udstykker dem i mindre Beværtninger for Ubemidlede.

2) Der uddeles Præmie for ypperlig Dyrkning af Husmandsbrænderier.

3) Præmierne uddeles selvfølgelig uden politisk Farve, men de, hvis Ansigtsprydelser betegner dem som henhørende til de Røde, vil dog faa Fortrinet.

4) Der afholdes Dyrskuer for at fremme Avlen af Tillægsdyr ved Tvekrydsning.

5) Mejeriet ophjælpes ved Anlæg af Fælleskæferier.

6) I Erkjendelsen af Videnskabens Betydning for den rationelle Drift oprettes der nogle nye akademiske Grader, mindst otte Grader. Den øverste Grad hædres ved Medaillen »pro delirio«.

En glad Aften.

Ved Borgerdyd og gode Sæder
Vandt Dannemænd sig fordum Hæder.
Ved Borgerskab og Nattesæder
Vor Samtid derimod sig glæder.
Til Lands nu Dansken husvant plasker
I »Billigheder« og i »Snasker«.
Hvorfor? Ja, det er netop Tingen:
Hans Ideal er »Beverdingen«.

Der er imidlertid et *Aber Dabei*, især ved Borgerskaber
Paa Ret til at la'e Godtfolk sove
I Kraft af Gjæstfrihedens Love.
Af Gjæster maa de vel ha'e liggende,
Selv efter tolv, men ingen drikkende,
Og derfor nød des værre ingen
Gjæstgiver Gavn af »Beverdingen«.

Det var alt andet end oplivende
For denne Klasse Næringsdrivende;
Trods deres Senge de fra Dynen
I Halmen kom her i Kommunen.
Da de for Indtægt fandt sig snydte,
De vilde Borgerskabet bytte;
Borgmesteren de gik paa Klingen
Og bad om Ret til »Beverdingen«.

Men naadigst afslog vor Borgmester
Dem at beværte deres Gjæster;
De fleste af de vise Fædre
For den Sags Skyld var ikke bedre:
»Andragenderne« glat de nægted,
Skjønt der blev tappert for dem fægtet,
Og Juel selv tog dem under Vingen,
Saa lige nær var »Beverdingen«.

— Men, een Gang vinder Dyden Sejer!
I Mandags gjennemførte Meyer,
At nogle af dem kan erholde
Ret at la'e deres Gjæster solde.
Og Resten sikkert ikke glemmer,
At vore brave Byraadslemmer
Ved Kryben li'esaa godt som Springen
Dog kommer ind paa »Beverdingen«.

Alle mulige Roller.

Tragedie i Provinserne.

— De var jo »en Ridder« i første Akt? Hvad er det nu, De er?

— Jeg er jo »glade Bønderfolk«!

— Rigtig, men hvad skal De være i tredie Akt?

— »Almue af begge Kjøn!«

„Rørende“ Dyrevenskab.

— Hvor ska Du hen i Dav, Søvren Husmand?

— Je ska te Byen, ska je!

— Jammen du katte faa Koen solt, for der er ette Marke i Dav.

— Næ, de æ heller ette derfor; men je søntes, de va saa kedeli aa gaa alene, aa saa tov je hinner mæ, saa hade je dov En aa følles mæ, aa maaske de osse ku more Koen!

Bag ad Dansen.

Fra Bengjærds Tid alt her til Lands —
Ja maaske lige fra Kong Dans —
Vi ansaa steds vor Ballet
For mere end sædvanlig net.
Paa Frodes Tid Bevis man har
Jo for, at en Hans Bech der var:
Hans Kongsgaard nemlig Alle
Endnu hans Bechgaard kalde.

Hvordan den sidste stod i Flor,
Det ser man af det gamle Ord
Om at se *»Napoli«* og dø.
Se, den Gang gav den endnu Feu!
Da var den paa den grønne Gren,
For Kassen et anseligt Ben;
Men som Historien viser:
Da var der ogsaa Pricer!

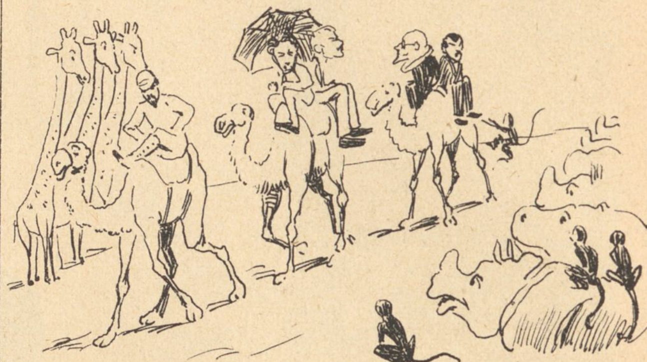
En Kammerherre dog nok veed
At sige en Ballet Besked,
Han satte sig det store Maal:
Paa disse Ben at gøre Kaal.
Han satte strax den Kunstart ud,
Der truede hans Underskud,
Og strax det Kassen letted,
Da han Balletten sletted.

Dog har han ej den kunnet faa
Til bag ad Dansen helt at gaa,
Og, naar han holder Soirée
For sig og Abonninerne,
Han med en lille rask Svingom
Den kvikker op. En Glæde, som
Just ikke gaar til Hodet
Og ej ophidser Blodet.

Og, slippes ud den af sit Bur,
Da viser den, at dog den duer;
Den er dog ej saa ganske væk
Med Valborg Jørgensen og Bech.
Og endnu man tør haabe paa,
At endnu mange Beche smaa
Med al den gamle Verve
Den har i sin Reserve.

Fra det mørkeste Fastland.

Per Scavenius er fra sin Virksomhed ved »København« bleven saa vant til Niggere, at han ikke mere kan undvære dem. Han agter derfor at nedsætte sig som Kultusminister mellem de Sorte i Afrika.

Efter Forlydende vil hans Exempel blive fulgt af forskellige af hans Værkfæller. Dr. Georg Brandes vil f. Ex. gaa paa Opdagelsesrejser efter Kilder, ikke just Nilens, men sine egne, og man venter sig meget af det Værk, han derefter vil udgive under Titlen »Hvorledes jeg fandt Ophavsmanden til *»Le Danemark s'efface«*.«

Fremdeles vil Henrik Cawling foretage en Rejse for at interviewe afdøde Emin Pascha, Peter Nansen vil sætte sig ind i Amazonernes Følelsesliv og se at finde en sort Julies Dagbog, og Henning Jensen skal være udset til frikirkelig theologisk Professor i Kilim-andsj-aro.

Enighed i det rene Væsenlige.

Brændevinsudvalget har mod almindelig Forventning arbejdet saa ihærdigt, at det allerede er blevet enigt med sig selv om at afgive Betænkning. Ved velvillig Indiskretion og forhaabentlig uden Proces for Krænkelse af Privatlivets Fred ser vi os i Stand til at meddele vore Læsere Hovedindholdet af denne.

Udvalget har delt sig i adskillige Mindretal, af hvilke det 1ste vel i Princippet intet har imod Estrups Forslag, men dog foreslaar at stille Sagen i Bero, fordi Ingen kan vide, om ikke bemeldte Mindretal en Dag i Fremtiden skulde hitte paa en Løsning, der var endnu bedre.

Et 2det Mindretal foreslaar at forhøje Brændevinsskatten saaledes, at baade Brændingen og Drikkeriet hører op af sig selv, samt forbeholder sig ved 3. Behandling at stille Forslag om, hvorledes Overskuddet af Skatten skal anvendes.

Et 3die Mindretal vil have Skatten betydelig nedsat.

Et 4de do. vil slet ikke vide af nogen Brændevinsafgift.

Et 5te foreslaar Statstilskud til Brænderierne og Værtshusholderne, for at Fattigfolk kan faa vedkommende Livsfornødenhed endnu billigere.

Et 6te foreslaar Afskaffelse af Vintold og Indførselspræmie paa Bakki milde Gaver, for at Smaafolk kan faa Raad til at drikke sig plakate i 3 * Kognak og ægte Champagne.

Et 7de forbeholder sig sin Stilling til et eventuelt Fællesudvalgs Nedsættelse.

Et 8de vil have Overskuddet anvendt til kommunale Øjemed, — Bidstrupsmiddage iberegnet.

Et 9de stiller Forslag om at skjænke Overskuddet til Kjøbenhavns Forskjønnelsesforening,, for at det kan lade sit monumentale Springvand udstraale Brændevin i Stedet for Kommunevand.

Et 10de foreslaar at anvende Overskuddet til de barmhjertige »*Samaritaner*«, saa disse ogsaa kan uddele gratis Drikkevarer til den nødlidende Befolkning.

Et 11te vil anvende Overskuddet til Erstatning for de Brændevinsbrændere og »Snadsker«, der lider Tab ved Indførelsen af Brændevinsskatten.

Et 12te vil udelukkende have Skattens Mønt anvendt til Præmier for de Godtfolk, der udskænker de højeste Snapse til den laveste Betaling.

Et 13de foreslaar at bruge de indkomne Penge til at forhøje Folkethingsmændenes Diæter med, da den betydelige Masse af fortrinligt Lovgiverarbejde, disse fuldfører, nok kan siges ærlig at være Pengene værd.

Et 14de tilraader at anvende Beløbet til at understøtte Høgsbroes uforsørgede Slægtninge med.

Endelig foreslaar det 15de Mindretal at omsætte Brændevinsafgiften i en ny og rummelig Sindssygeanstalt til Brug for Godtfolk, der har spekuleret sig fra Snøvsen under Forsøgene paa at udfinde de øjensynlige Fordele, »Folket« har opnaaet ved selv at faa Del i Lovgivningsarbejdet.

Der er saaledes ingen Tvivl om, at Brændevinsbeskatningen nok vil klare Brændingen.

Slaaet af paa Fornemheden. Georg Brandes, som i sin Tid røg i Flint over, at Borchsenius havde sagt »vi to« om sig og ham, har nu drukket Dus med »Nationaltidendes« anonyme Indsendere. Denne Brorskaals bitre Kalk har han udtømt i »*Politiken*«.

Over Degnens Forstand
og langt ind i Folkethingets.

Mens ellers kun om de Agrarier
Den danske Tunge daglig gaar,
Man ogsaa nu om Seminarier
Sig mangen livlig Sludder faar.
Hver gammel Degn med mørke Blikke
Og svære Skub i sin Paryk
Betragter disse nye Skikke,
Som ham berettes om paa Tryk.

At nu Eksamenskommissionen
Af Folkethinget hæves op,
Det er for ham, som Kammertonen
Var bristet i hans gamle Krop.
Et saadant Skridt sig daarlig rimer
Med hans befæstede Forstand
Han tror, at Folkethinget primer —
Og det gjør vistnok fler end han.

Den Gang, han paa sin Anstalt læste,
Han paa Eksamen tænkte blot,
Og ad de fri Idéer han blæste,
Naar bare han fik »Meget godt«.
Han brød sig ej om Kryds og Slange,
Selv mod »Ug« han stræbte ej;
Mens andre løb ad krumme Gange,
Gik altid han den lige Vej.

Medlidenhed vi da bør have
Med hver en prøvet, gammel Degn,
Som føler, Tiden er af Lave,
Og ikke tyde kan dens Tegn.
Vi andre heller ej gouterer
Den Visdomsmanifestation,
Ved hvilken Thinget dekreterer:
Eksamen uden Kommission!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Martyrium.

W. Marstrand pinxit.

Puk delineavit.

Den stakkels Wiinblad i Kachotten trænger
Haardt til et velvalgt lille Trøstens Ord,
Hvis Aarsag alle de, som duer i Nord,
Har udenfor Martyrens Gitterstænger
Nedsat sig som et Trøstens Englekor.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn

Nr. 10. Søndag den 11. Marts. 1894.

I en mindre Husholdning.

— Jeg maa altid have noget varmt til min Mand, naar han kommer hjem om Aftenen.

— Falder aldrig mig ind; min Mand faar koldt Bord, og vil han have noget varmt, faar han et Kys — færdig!

Gladstone.

Rundt omkring Jorden et Budskab farer
Saa hurtigt, som nogen Hest kan rende,
Blandt Eskimoer og Malabarer
Det melder, at Gladstones Magt har Ende,
At nu har Hans Uberegnelighed
Omsider lagt Portefeuillen ned.
Alt ham en Efterfølger beskært er
Til Klaring af hans Homerule-Ærter.

Han Lavrbær har paa sin Bane plukket
Som Fuldblods-Tory og som Radikaler.
Selv Bjørnstjerne Bjørnson han ud har stukket
I Retning af at forandre Signaler.
Parnell han satte i mørk Arrest
Og bød ham bagefter hjem som Gjæst;
Som ædel »Fredsven« han har figureret
Og har Alexandria bombarderet.

Som Taler besad han en Hoben Dyder,
Hvor parlamentariske Stjerner blinke;
Men, skjønt i hans Aarer Handelsblod flyder,
Blev i at handle han altid en Sinke.
Ved Annekteringen af Transwaal
Var Felttogsplanen nok gruelig gal,
Ved Nilen han drømte om et Arkadien,
Og saa lod han Gordon myres af Mahdien!

Men allerbitrest har Gladstone dog skuffet
De Danskes indfødte Evropæere,
Den Gang til et Fakkeltog Anstalt var truffet
Blandt dem til »*den gamle Rodhuggers*« Ære;
Men skyndsomst herfra hans Lystyacht gled,
Ladet med aandelig Fornemhed,
Saa voreses Begmænd blev skammelig snydte,
Og Hørup brummede: Hvad kan det nytte?

Midt i den slingrende Kurs han Roret
Har sluppet og opgav sin Post paa Dækket;
Hertil han dog ikke har følt sig ansporet,
Fordi hans politiske Blik var svækket,
Ak nej! I Bladenes Spaltefyld
Man giver hans daarlige Øjne Skyld,
Skjønt han i den Tale, som sidst frembrused',
Et godt Øje havde til Overhuset.

Møde mod „Frejr".

Humbugmagernes Fagforening afholdt i Aftes offentlig Møde mod »*Frejr*«. Efter at Slipsfabrikant *Hansen*, Utterslevsmark, enstemmig var valgt til Dirigent, besteg Syjomfru Madam *Rasmussen* Talerstolen.

Hun vilde tale paa Middelstandens Vegne. Hvem var Middelstanden? Det var Alle vi, som vilde bekæmpe »Frejr«, (Vældige Hør). Alle dem, der ikke vedtog Resolutioner, hørte ikke til Middelstanden (ud med dem!) Ja ud med dem! Hun var kun en svag Kvinde (Protester!) Jo hun var! Men hvis saadan en provisorisk Laban af en »Frejrik« (Øredøvende Jubel og ustanselig Munterhed) — ja hun havde ikke ment at være vittig, men hvis saadan en — En stak Næsen indenfor hendes Systue, saa skulde han vare sig ad! Han skulde blive ta'et i Kravatten! (Bravo).

Renovationskusk Olsen bad undskylde, at han som værendes saa at sige mindre regulært Medlem af den ærede Fagforening tog Ordet. Men dette hersens var, hvad man kaldte for et intrekat Spørgsmaal. For naar man som han sled for Føden den hele Dag (Stemmer Nat?) — ja vel, egentlig Nat, saa var det ligegodt kreperligt, at saadan en Justitsraad oven i Kjøbet en af Magistratens egne Justitraader og en nederdrægtig *Højremand* og Provisorist som denne *Hagemann*. —

Formanden (ringer) Det var fornærmeligt at kalde Hagemann Højremand. Han var Radikal af det reneste Vand.

Olsen. Naa — ja — af det reneste Vand, den var god nok! Vand kjendte han nu ikke meget til og det han kjendte, var ikke af det reneste, men det var nu ligegodt ærkerligt, at to saadanne Kappetalister som Meyer og Hagemann, skulle ha'e Lov at ta' en anden Ens daglige Brød ud af Munden paa ham og male det til Pudrette, som han inte vidste hvad var men saadan noget som et Slags Kaffemølle, der —

Dirigenten anmodede Taleren om at holde sig til Sagen.

Olsen. — Ja han vidste ikke hvad Sagen var, for det var ganske ligemeget, naar man bare holdt sig til det Faktiske og det var at Pudretten —

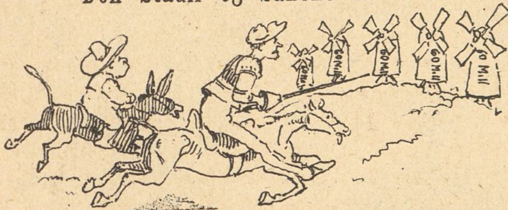
Dirigenten fratog Olsen Ordet og gav det til Journalist *Hansen*.

Hansen. Hvad »Frejr« var, vidste vi alle. Det var Storkapitalen, der vil male os Alle til Poudrette (Stormende Hør). Og hvem var Storkapitalen? Det var Regeringen (Væk med den!) det var Højre (ned med Højre!) det var de gamle Magistratsherrer og Borgerrepræsentanter, der vilde fede sig af Folkets sure Sved. Det var »Frejr«! Og derfor skulde Middelstanden, den kraftige, selvbeviste Borgerstand slaa sig sammen med Socialdemokratiet og feje ud. Ned med Storkapitalen! Ned med Højre! (Voldsom Tilslutning).

Bybud Andersen vilde tale paa de besiddende Klassers Vegne. Hvad var der bleven af den store kraftige Stand — Bybudene? Se Jer om paa Kjøbenhavns Gadehjørner! Der, hvor der fordum lyste hvidt og skinnede rødt af hvide Kitler og sunde, glade Ansigter — der var nu tomt og øde. Han havde som Dreng læst en Roman, der hed »Den sidste Mexekaner« (Rørelse) nu kunde man snart skrive en Roman om »det sidste Bybud«. Før det var Telefongen, og Adam og Eva og alle deres Onger, baade Kain og Abel og Sem, Kam og Jafet, der aad Bybudene. Og saadan en var »Frejr« vistnok ogsaa (Hør!) Og saa vilde de oven i Kjøbet ligge Skat paa Brændevinen! (Stærke Protester). Ja det var Bonde-Frejrikerne paa Rigsdagen, disse hersens Agrarier, og paa den besiddende Klasses Vegne vilde han sige, at han vilde ikke lade sig æde, men nedlægge sit Votum (Bravo! Hør! Tilslutning).

Dirigenten foreslog derpaa den bekjendte Resolution mod »Frejr«, som vedtoges, hvorpaa Forsamlingen skiltes under Afsyngelsen af Socialistmarschen.

Don Stadil og Sancho Nielsen.

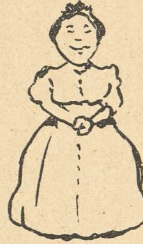

Hvor intet er, har Kejseren forloret
Sin Ret, saa siges i et gammelt Ord,
Og skjønt man skulde ved sin Død forsvoret,
At nogen ikke paa den Sandhed tror,
Saa viser der sig dog imellemstunder
En eller to, som i det bare Blaa
En ganske ny Finansberegning grunder,
Hvis Facit ingen Djævel hitter paa.
Af Millioner Kassen har en Snes;
Men Venstre siger, der maa være treds!

Og skjønt de treds forlængst af Sted har trisset,
Skal de belægges ligefuldt med Skat,
De Radikale deres Pen har spidset
Og Skattens Mønt fra Krone gjort til Plat.
Christensen-Stadil og A. Nielsen drager
Til frejdig Kamp mod Spøgelser hvert Aar,
Som Don Quixote og hans Pudsenmager
De dristig løs mod tænkte Møller gaar.
Saaledes vil de trofast vandre frem,
Til de i Vrøvl gaar nedenom og hjem.

En Tandoperation.

Mel.: Peter Schjøtt.

Kjære Læsere og Venner,
I som Tand for Tunge har,
Hør en Sang om en Rad Tænder,
Der er lærerig og rar;
Tænderne var en Madams,
Men det sa' hun blot for Skams

Skyld, for de var inte ægte,
Og nok heller ej betalt;
Og se — det vil ingen nægte,
Det er, hvad man kalder galt,
At man tygge vil sin Mad
Med en andens Perlerad.

Oppe i de Gothers Gade
Boede deres Ejermand,
Og en Dag der blev Ballade,
For han mødte op paa Stand
Med Hr. Foged Birch — uha!
Det var en Tandtrækker, hva'?

Fluks Hr. Birch sa': Hid med Tænderne, hvad eller Summerne;
Her til Lands vi ikke kender
Den Slags: faaen paa Gummerne;
Vær saa god, betal den Gæld,
Plus Tandtieme til mig sel'.

Men Madammen græd og larmed,
Og det gik som Kjæp i Tandhjul, indtil til Slut forbarmed'
Sig de Tænders Ejermand;
Godt! behold da mit Gebis,
Men betal det snarligt; hvis —

Ej De vil, at jeg skal møde
Om en Uges Tid igen.
Tyg til den Tid Deres Føde
Med mit Tandsæt, Kære — men
Saa maa De betale skam,
Hører De! Farvel, Madam.

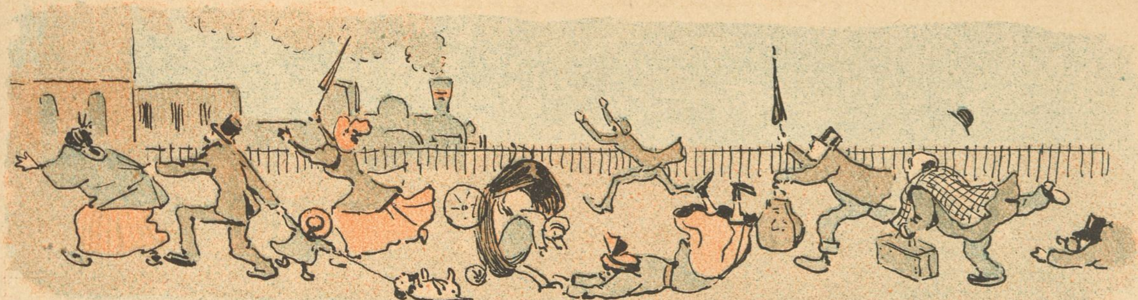
Saa var den Tandpine overstaaet — og Madamen fro
Straks med Haand og Mund sig lover
Ej at unde Rist og Ro,
Før de Tænder er betalt,
Som det nær var gaaet galt.

Glade Ungdom.
København K.

— Tøriryeforleren?
— Janaahantesered — faasaaklørhanos!

En livlig Udsigt.

— Nej, den Lejlighed passer ikke for mig; jeg taaler ikke den Støj og Larm fra Banegaarden.

— Jamen saa har Fruen til Gjengjæld Synet af alle de Folk, der kommer for sent til Toget, og det er virkelig meget morsomt!

Fra de flittiges Lejr.

Imedens Tiden jager
Af Sted paa Syvmilesko,
I Folkethinget man tager
Den Ting med knusende Ro.

Af Uger er kun i Sessionen
Tilbage saa meget som to;
Forhandlerbataillonen
Alligevel ta'er den med Ro.

Fra Løfter om Resultater
De lovlærde Herrer sig sno,
De sover paa deres Mandater
Og tager Livet med Ro,

De lader paa »Arbejdsplanen«
Græsset lidt rigeligt gro.
Selv Loven om Øresundsbanen
De tager med klædelig Ro.

I Flytningen af Hospitalet
Et Udvalg har slaaet sin Klo,
Kredsdelingen bliver forhalet,
Og Hærloven tages med Ro.

De mange Agrarprojekter
Paa Lykken skal ikke tro,
Selv Brændevinsskattens »Hægter«
Forhandlerne tager med Ro.

Kapsunen paa Fattigmandssnapsen
I Langhalmstærskernes Lo
Samt Oversætternes Rapsen
Tages med klædelig Ro.

Finansloven selv vil de føre
Did, hvor — efter Pastor Moe —
En Fisker fra Harboøre
Kan tage hver Vinter med Ro.

Kort sagt, af Reformer et Lager,
Ja, selv de syltede »Pro-
visorier« Flertallet tager
Med en uhyggelig Ro.

— Det bliver vist livligt i Sommer,
Naar Berntsen fra Kro til Kro
Med Resultaterne kommer
Af, hvad man har taget med Ro.

»Forhandlingen« maa vist levere
Til Skifteretten sit Bo.
Og det er dog muligvis mere,
End Bojsen kan tage med Ro.

En ny Institution.

Ved et af de sædvanlige heldige Træf, der altid staar til *Puks* Raadighed, er det lykkedes os at sikre os et Laanebevis samt et Eksemplar af Statuterne for ovennævnte Institution, den Folkevittigheden, i Modsætning til det ellers saa gængse *»Onkel«*, har givet Kælenavnet *»Tante«*. Vi iler med ogsaa at gjøre andre delagtige i vor Glæde over de forholdsvis sjældne Aktstykker.

De ser saaledes ud:

A

Love
for
Amaliegades ny Laanebank.

1. Laanet gives for kortere Tid, og det staar Laangiveren frit for til enhver Tid at opsige Laanet.
2. Renten for Laanet er efter Overenskomst, dog at det staar Laansøgeren frit for, ogsaa ad anden Vej at vise sin Erkendtlighed for Laanet.
3. Det paahviler Laansøgeren som Pligt, at det laante til enhver Tid omgaas med Hensynsfuldhed og Omhu, og tilbageleveres til Laangiveren i ligesaa god og forsvarlig Stand som da det udlaantes.
4. Det er paa det strængeste forbudt Laansøgeren at anvende Laanet til anden Brug end der fra Laangiverens Side er opgivet. Overtrædelse deraf straffes med Laanets øjeblikkelige Inddragen.
5. I Tilfælde af Misligholdelse af Laanekontrakten fra en af Parternes Side er begge underkastet den i slige Tilfælde brugelige hurtige Retsforfølgning, der dog med Hensyn til Laangiveren skal foretages uden Kongens Fogeds Assistance.

Carl Nielsen, Adm. Direktør. *Wantzin.* *Kolling.*
Stephensen. *Fjelstrup.* *Pio.*

B

Laanekontrakt.

Jeg, Direktør *Carl Nielsen* udlaaner herved til Hr. Direktør *Abrahams* den mig tilhørende (Genstandens Art) *Skuespiller Wilh. Wiehe* foreløbig paa *8* Dage. Laanet afleveres i forsvarlig og brugelig Stand og maa tilbageleveres i samme.

Som Laantager *Abrahams.* Som Laangiver *Carl Nielsen*

Amaliegade i København, den *8. Marts* 1894.

Duetter. I Anledning af Vilhelm Petersens Forslag om ved Skuespillerfesten at lade Fred. Jensen og Fru Hennings samt Emil Poulsen og Fru Witzleben synge Duetter, skal Puk foreslaa, at ogsaa Fallesen og Robert Henriques inden Døre giver et Nummer til Bedste. For Udeblivelse af Mis- og Nasallyde garanteres ikke.

Den uartige Dreng.

(Usædvanlig frit efter H. C. Andersen.)

Der var en Gang en gammel Redaktør, saadan en rigtig god gammel Redaktør. Han sad saa lunt og godt paa sit Kontor i Pilestræde, hvor Ægteskabsannoncerne florerede og det lille »b« skrev Artikler.

»Det er godt, man ikke behøver at anmelde Variétéer for at leve«, sagde han, for han var saadan en god Redaktør.

»O luk mig op!« sagde en lille Variétéanmelder udenfor i Integade.

»Du lille Stakkel!« sagde den gamle Redaktør og gik hen at lukke Døren op. Der stod den lille Variétéanmelder i al sin Nøgenhed.

»Du lille Stakkel!« sagde den gamle Redaktør. »Kom Du til mig, saa skal jeg nok varme Dine Rygstykker. Nu skal lille »b« give Dig rent paa og saa skal Du komme i »*Berlingske*« for Du er en dejlig Pode!«

Det var han ogsaa. Han saa ud som et lille sort Englebarn. I Haanden havde hav en dejlig Variétéanmeldelse, men den var ganske bedærvet; alle Kulørerne løb ud i hverandre, saa man ikke kunde skjelne det røde fra det sorte og det sorte fra det grønne.

»Du er en lystig Dreng!« sagde den gamle. »Hvad hedder Du?«

»Jeg hedder Koppel!« svarede han, »kjender Du mig ikke? Der ligger min Anmeldelse! den er god, kan Du tro!«

»Men Din Anmeldelse er bedærvet,« sagde den gamle Redaktør.

»Det var slemt!« sagde den lille Dreng. »Men saa kan jeg jo skrive en ny! nu skal vi prøve!« Og han tog en Pen frem og satte den gode, gamle Redaktør lige ind i »*Politiken*«. »Kan Du nu se, at min Anmeldelse ikke var bedærvet!« sagde han. Den uartige Dreng! saaledes at sætte den gamle Digter i »*Politiken*«, skjønt han dog havde lukket ham ind i den varme Berlinger og ladet det lille »b« skrive om ham.

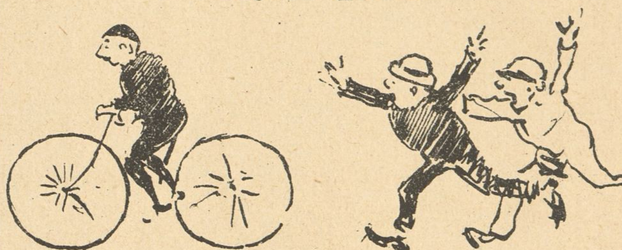
Den gode Redaktør laa paa Gulvet og græd, han var virkelig sat lige ind i »*Politiken*« og saa sagde han: »Fy! hvor den Koppel er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode smaa Variétédamer, at de kan tage sig i Agt for ham og aldrig lege med ham, men lægge Billet ind her hos mig.«

Og det gjorde han.

Skytten Benzon-Bryde. Hvis Otto Benzon skulde bryde sit Hoved med at udfinde, i hvilken Retning han bryder sig Vej med »*Anna Bryde*«, saa lad os hellere strax udbryde, at Fru Bryde hører til den moderne Gjennembrydnings Kvinder, der bryder sig fejl om Moralen og alene bryder sig om at bryde paa i Retning af »*En Skandale*«. Modgift udleveres ikke paa Svaneapotheket.

Hjulsport.

Det er den herligste Tidsfordriv
At give lidt Agt paa Cyklisternes Liv,
At se, hvordan altid det op dem kan kvikke,
I Grøften med samt Maskinen at ligge,
At sprænde lidt Ben for Mandens Hjul
Og gjøre ved Hjuling ham grøn og gul.

Især skal i Kronborg Jurisdiktion
Det være Ungdommens bedste Motion;
Der har man en vennesæl Birkedommer,
Som nødig tømmer de Godtfolks Lommer.
Man fatter, at der til Cyklisternes Men
Er mange Hunde om deres Ben.

Det kan jo nok være lidt ubekvemt
Og gjøre en pirrelig Rytter forstemt,
Naar Humberen bliver til bare Stumper,
Og Rytteren selv er forvandlet til Humper,
Men Herre Gud — det morer iblandt
Dog selv en net lille Løjtenant.

En Hjulmand dog ej man fortænke maa
I, at han for Løjerne ikke kan staa,
Men at de har faaet den bistre Hr. Staal fat,
For at man herefter kan føle sig staalsat.
Hr. Staal er et Jern, han er ogsaa Jurist,
Og derfor Cyklisterne ler dog nok sidst.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Intet Jeriko — i Fald

Kjøbenhavnerne ikke er ægte Filistre.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 11. Søndag den 18. Marts. 1894.

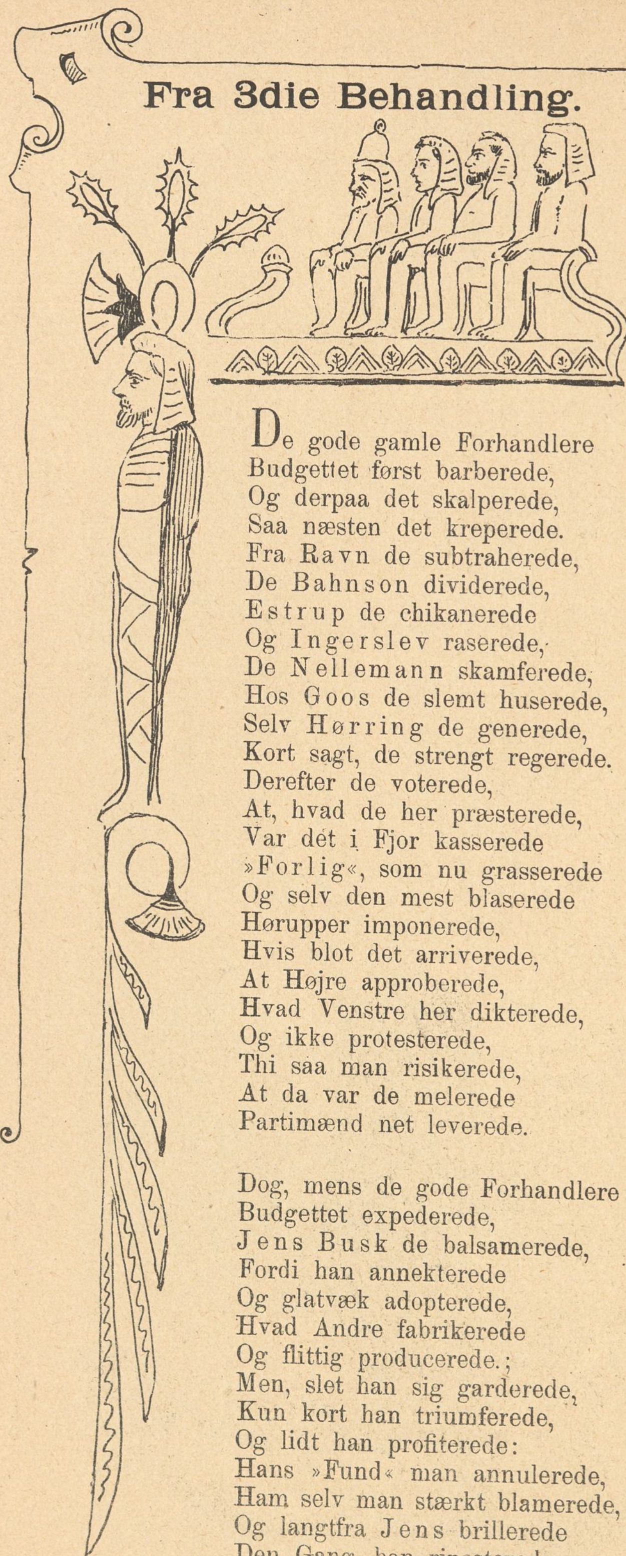

En lille Lingvist.

— Fa'er, hvad er en Bibliophil for En?

— Det er En, der holder af Bøger, ligesom en Slavophil er En, der holder af Slaver, og en Turkophil, der holder af Tyrkerne.

— Men saa er Søster Emmy jo Doctorphil, for hun holder nok af Doktoren.

Fra 3die Behandling.

De gode gamle Forhandlere
Budgettet først barberede,
Og derpaa det skalperede,
Saa næsten det kreperede.
Fra Ravn de subtraherede,
De Bahnson dividerede,
Estrup de chikanerede
Og Ingerslev raserede,
De Nellemann skamferede,
Hos Goos de slemt huserede,
Selv Hørring de generede,
Kort sagt, de strengt regerede.
Derefter de voterede,
At, hvad de her præsterede,
Var det i Fjor kasserede
»Forlig«, som nu grasserede
Og selv den mest blaserede
Hørupper imponerede,
Hvis blot det arriverede,
At Højre approberede,
Hvad Venstre her dikterede,
Og ikke protesterede,
Thi saa man risikerede,
At da var de melerede
Partimænd net leverede.

Dog, mens de gode Forhandlere
Budgettet expederede,
Jens Busk de balsamerede,
Fordi han annekterede
Og glatvæk adopterede,
Hvad Andre fabrikerede
Og flittig producerede.;
Men, slet han sig garderede,
Kun kort han triumferede,
Og lidt han profiterede:
Hans »Fund« man annulerede,
Ham selv man stærkt blamerede,
Og langtfra Jens brillerede
Den Gang, han riposterede.
Thi samme reducerede
Og fælt kompromitterede
Politiker urgerede,
At han kun praktiserede
Et Haandværk, der florerede,
Før Neergaard existerede.
Hans Ord man ignorerede,
Hans Straf man exekverede:
Ham selv man proklamerede
Blandt Venstres Exkluderede
Nedsat blandt de »Umulige«.

Opfinder og Mikkenisk—Tidende.

Hvorledes man opfiNdter en Kystbane.

Der er nogen Forskjel paa en Kystbane og saa en Knystbane. Knystbaner ingreDtes f. Ex. af Fredriksber Komune med Skjärver paa Vejene, som man ogsaa funde falde Ligtorneveje mens derimod Kystbaner vandre deres Tornevej i Rigsdagen og er ikke belagt med Skjærver men derimod brolagt paa samme Maade som Vejen til Helvede, vel at mærke ikke Kafeèn af samme Navn, hvortil Vejen er brolagt med Asfalt.

Og jeg haver nu i min Hjerne opfundtet, hvorledes man kan opfindte en Kystbane. Nemlig man kan give „Foreningen til Hovedstadens Forskjønnelse“ Kongsesion paa den, da den saa nok bliver til noget i dette Aarhundrede, naar di først er færdige med Springvandet, som de ligesaa godt med det samme kunde flytte ud paa Halmtorvet, naar der alligevel skal tærskes Langhalm paa det.

Man kan ogsaa godt gjøre det paa en anden Maade. Nemlig maN KAn læggе dem ovre i Jyland, hvor Folkethingsmand Lars Rasmussen er fra, da han saa maaske ikke haver noget DEKimod at indvende. Og naar den f. Ex. gik fra Nibe til Løgstør, da behøvede han jo ikke at ærke sig over, at Køvenhavnerne tog i Skoven om Søndagen og drak røde Snapse, mens han selv maatte age med Stude. Og saa vilde han maaSKE være med til at give W. Dinesen lov til og bygge den. Med mindre saa maaske Edvardbrandes vilde Have den over til langeland, hvor den vilde passe godt til Øens Fasong, eftersom den i Tidens Løb er bleven noget langstrakt af sig, begrundet paa, at Statsbanedriften er en af de stærkeste Drifter, der er nedlagt i MenneSKEns Børn.

Men hvis man vil i Skoven, saa maa man dog heller tage i Skoven med Dampskiv eller kjøre med Hester og Vovne end som at vente paa Kystbanen.

Ærbødist
NieLs Nielsen.
Opfindter og mikkunigsK Sjeni.

I Brandvagten.

Anna Bryde — Frou-Frou — Othello.

Det er skidt med Ægteskaveligheden i vore Dage. Som man kan se baade paa det Kongelige og Dagmar og hos Abrahams. For enten er Fruentimmerne kulrede og render fra Mændene, eller ogsaa er Mændene tordnende lynende trekvart og slaer Kvindfolkene paa Snuden, saa de kreperer. Og i første Kasus er det moderne Skuespil og er i fire Akter og i sidste er det en Tragedie af Sjækspetersen og er i fem.

»Anna Bryde« er mixet sammen af Apotheker Benzon, men hvis Sjæfen har faaet det paa Recept og ikke i Haandkjøb, saa kan man rigtig nok se, hvad Lægerne er for nogle Rade, og saa er det sgunte saa løjerligt, at de kan gjøre en Etatsraad gal i Hodet. For ganske vist er der nogle Piller deri, og det er ikke Jernpiller, men derimod Stikpiller, og Stykket virker ligefrem afførende paa Publikummerne, saa de bliver hjemme, og derfor faar Stykket vist ogsaa snart sin sidste Olle. Og det nytter slet ikke, at Apothekeren har laant Kammerherren baade sine Møbler og Malerier til paa Scenen og sin Svigerfader, som er Octaviushansen med Kone og Børn, til at juble og gjøre Sygses i Parkettet. For Folk gaar nu en Gang ikke gjerne paa Apothekerne, naar de kan faa det andre Steder til billigere Pris.

Og det kan de paa Nørregade i »Fru-Fru«, som er Fru Wiehe og gift med Vilhelm Wiehe og elsker Ring den ene Aften og Colding den anden, som er Debutant og ikke Kollings Søn, hvad man strax kan se paa ham. Det eneste er bare, at der mangler de Malerier paa Væggen, hvad der kommer af, at Fru-Fru-Fru-Wiehe har brugt alle Sylene til nye Kjoler, og det kan Manden ikke lide, fordi han er nødt til at spille paa Deling ved Kasino og derfor ikke har saa godt Raad. Og saa bliver naturligvis Fru Wiehe rørstrømsk og sælger hele Stadsen til en Marsjandiser og gaar ud i Theatergarderoben og faar fat i en gammel sort en. Og saa fortryder Wiehe, hvad han har gjort. Men Fru Wiehe beder bare om, at hun maa faa Lov at faa lidt pæne Klæder, naar »Fru-Fru« gaar af Repertoriummet. Hvad det nok snart gjør. Og det lover saa Wiehe, fordi han er kommen ovenpaa nu, da Abrahams betaler hans Gasje.

Men hos Professoren er det ligegodt flottest. Der er ingen smalle Steder. Der er de baade pæne i Tøjet og har lidt at ofre paa Dikkerasjonerne endda. Men det er sgu Synd, at Adolf Jensen kværker hans Kone, og jeg forstaar nu ikke, at Professoren vil give hende til det, naar han har saa mange andre, som der ikke var noget forset i, om han blev af med. Men det kommer jo ikke mig ved. Det er bare saadan Noget, jeg sidder og tænker over om Aftningerne, naar jeg er der paa Brandvæsenets Vegne.

Brandstrup,
Brandmand.

Paa Koturneen.

a

Søren Pipperop.

Paa Maarenkvesten føst je hyller
Talia, dei min søje Snut,
For Musen en Salut je skyller
A min Begeistrengs Rottekrut,
Melpomene ilirenveller
Je dov Boketten rægge vel,
Formedelst a i Da den gæller
Hr. Bensens nye Sørrespel.

Dyftrørt je lo min Taare flyje,
Da hans gevaldie Sjeni
Ga vos den lægre Anna Bryde
Mæ hinners Troskavsbryderi.
De handler om di gifte Koner,
Som bier ramt a Armors Pil
Aa som gør Joks mæ deres Joner,
De æ da Konst i jonisk Stil.

Aa Bensens Gennembruddets Kvenne
Lissaa beskeden æ som Brandes, da han bare konne fenne
Paa Frueplas halannen Man.
Fler velle ente hun begære,
Men kons ha Lov aa synge glaj:
For tre, som gærne ve sammel være,
Æ de saa øndi aa følles ad!

Saaddan et Liv i Fryj aa Løgge,
A ha en Kærrest aa en Mand,
Æ mer en Bensens Or ka trøgge
Ud, va Mosek dov bædder kan.
Derfor ha lange Møller laved
Di Toner, Folg i Telgift fek.
— Dov, da de va om Ægteskavet
Skulle de vaaren Hornmosek.

Men Skæbnengen har grusomt luret
Paa disse Jærters Sømpati,
Saa Kærresten tesist be fured,
Va der æ mejed sørreli.
Derfor ve je te Musen sænne
Et Ønske ongefær som saa:
Gid Otto Bensens ejen Ænne
Ente saa tragisg bie maa.

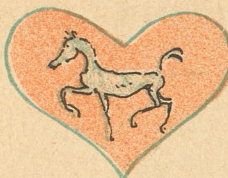

Indtrængende Formaning.

— Nu er Du dømt til at halshugges, Lars, og lad det være dig en alvorlig Advarsel for Fremtiden!

Hvad Hjærtet er fuldt af —

— De har nu i over en halv Time ikke talt om andet end Deres nye Skimmel, Hr. Baron; men Deres Kjæreste? Hvordan har hun det? Det er jo knap 14 Dage, siden De blev forlovet.

— Tak Frue, hun har det storartet brillant; men ved De hvad, Frue! Heste er sgu dog Heste!

Et Elitekorps.

Man kan ikke hædres bedre
End ved blandt de vise Fædre
At faa anbragt sin Person.
Det er ikke just den første
Og almindelige Børste,
Som man Gang og Sæde gi'er
Med en Philipsen og Trier,
Valgt af vor Opposition.

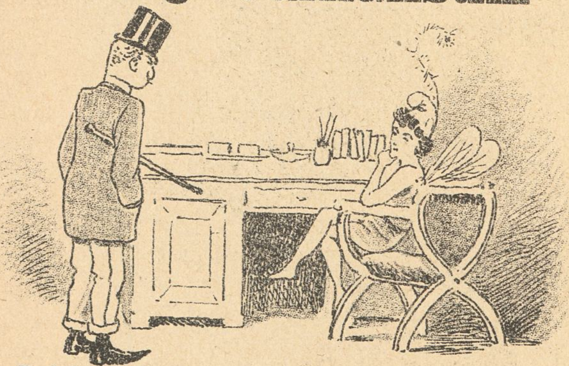
Holst en gammel Martyrkrone
Takke kan, fordi han trone
Helst paa Nytorv snarlig skal.
Julius Schiøtt i Barndomsalder
Som en sød Schiøttsengel falder
Ned til os paa denne Klode,
Mens han før blandt Stjerner boede —
Ved *»Nordstjernen«* er hans Kald.

Derpaa træffer vi paa Listen,
Til vor Glæde Alfred Christensen, som er sin Fa'er sin Søn.
Xylografen Hendriksen er
Næste Mand. Vorherre kjender
Manden. Dog det kan man let se:
Han vil sagtens kunne ætse
Frem sig til en Stilling skjøn.

Wiinblad, denne Hædersgubbe
Vil man ej til Side skubbe,
Naar han slipper løs igjen.
Da der altid falder lidt a',
Vil en lille Bidstrupsmiddag
Sikkert op paa Manden kvikke —
Hvis da Vælgerne nu ikke
Atter sender Wiinblad hjem.

Holm og Knudsen stort ej vejer,
Men i flinkt at bruge Kajer
Deres Færdighed er høj.
Sidst paa Listen aabenbarer
Sig en Mand, der gjør Cigarer,
Og som Navnet Olsen lyder.
Bare det nu ej betyder:
Listen skal gaa op i Røg!

Modig Journalistik.

Forleden Dag kom der en ung Mand op til *Puk* for at interviewe ham.

— Mit Navn er *Hektor*, sagde han, *»Politiken«s* Hektor. Jeg føler mig dybt grebet — —

— Ja, det kan ikke nægtes. De er virkelig bleven grebet. *Manicus* er jo ikke saadan at spøge med.

— Det er Deres Adfærd, jeg føler mig grebet over, Hr. *Puk*. Mit Navn er Koppel.

— De sagde jo for et Øjeblik siden, at det var Hektor.

— Officielt er det Hektor. Hvad det ellers er, kommer jo ikke Dem ved, Hr. *Puk*.

— Undskyld, men en enkelt Hektor eller Perle, hvad De nu hedder, kan da aldrig føle sig stødt over at blive ophøjet til et helt Koppel.

— Ja, men der er Ingen, der maa vide, at jeg er Hektor.

— Ja, men jeg har jo ogsaa kun fortalt, at De var Koppel.

— De forsøger at være morsom. Man maa naturligvis gjerne vide, at jeg er Hektor. Men man maa ikke vide, at Hektor er Koppel.

— Naa, man maa altsaa ikke kople Hektor sammen med Koppel. Men, synes De nu egentlig, at det er noget for en Hektor at optræde som den vrede Akilles over det?

— Forstaar De da ikke, at det skader mig i det almindelige Omdømme?

— Naa jo — det kan der i Grunden være noget i. Det glæder mig, at vi begynder at forstaa hinanden, Hr. Perle.

— Hektor . . .

— Ja undskyld, det var Ordsproget med Perler for Svin, jeg kom til at tænke paa.

— Jeg vil bare gjøre Dem opmærksom paa, at jeg slaar en proper Næve.

— Proper? Det skulde man ellers ikke se paa Deres Variétéanmeldelser.

— Man har vel Lov at tale naturlige Ord om naturlige Ting?

— Ja, det er nok det, som »Berlingske« kalder literært Kopleri.

— Jeg skal sende Dem Peter Nansen og Cawling som mine Sekundanter.

— Kom bare med hele Svinefylkingen.

Saa gik han. Men *Puk* gik hen og lukkede et Vindue op.

Naar Bomberne kommer paa Mode.

Parisisk Familie-Interieur fra næste Aarhundrede.

Herren: Er der ikke kommet noget endnu?

Fruen: Nej, jeg kan ikke forstaa det.

Herren: Skulde Anarkisterne gjøre Nar af os?

Fruen: Jeg er lige ved at tro det.

Herreu: Vi er snart de eneste her i Gaden, som ingen Bombe har faaet sendt.

Fruen: Fru Dujardin har oven i Købet faaet to.

Herren: Og det skal Du finde Dig i!

Fruen: Mon der er nogen, der har noget imod os?

Herren: Vi bliver jo til Grin for alle Mennesker. Forleden hørte jeg Grøntkonens Unge sige: Der er han, den lange Papirhandler, han har ikke faaet noget Dynamit endnu.

Fruen: Ja, det er en dejlig Redelighed! (Pigen kommer ind). Hvad er der Bolette?

Pigen: Det er en Pakke til Herren.

Herren (henrykt): En Pakke! Tænk, hvis det var . . .

Fruen (med Hjertebanken): Lad os se.

Herren (løser febrilsk Pakken op): En Sardindaase!

Fruen: En Sardin . . . .

Pigen: . . . . daase!

Herren: Denne Gang er der ingen Tvivl. Det maa være det!

Fruen: Gud ske Lov. Skynd Dig, lille Bolette. Kald Børnene ind.

(Børnene kommer ind.)

Herren: Naa, I smaa Gavtyve! Har I været rigtig artige i Dag?

Børnene: Ja, Papa.

Herren: Saa skal I ogsaa faa Lov at se noget rigtig morsomt. Jeg har faaet sendende en Æske, som jeg er vis paa, der er Dynamit i. Kunde I lide at se den blive lukket op?

Børnene (hopper af Glæde): Aa!

Pigen: Tillader Herskabet, at jeg bliver herinde?

Herren: Ja, Bolette, De er en brav Pige, De maa gerne blive.

Børnene: Skynd Dig at lukke op, Papa!

Herren: Nej, Børn! Vi skal netop rigtig nyde det. Naa, nu er der da ingen mere, der skal gøre Nar af os. Det vil vække Opsigt i Kvarteret, kan I tro!

Fruen: Det haaber jeg ogsaa.

Herren: Passer I nu paa allesammen?

Alle: Ja!

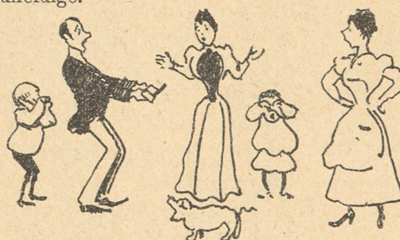
(Herren lukker langsomt og højtidelig Daasen op. Alle følger spændt hans Bevægelser. Daasen er lukket op. Der høres ingen Eksplosion).

Fruen: Hvad bliver det til?

Herren: Nej, det er dog den største Nederdrægtighed, jeg nogen Sinde har set Mage til. Véd I, hvad der er i Daasen? Sardiner!!!

Fruen: Det er dog u—forskammet!

Herren: Vi skal da ogsaa altid være uheldige.

Pigen (med megen Værdighed): Jeg vil lade Herren og Fruen vide, at jeg skifter til den første.

(Børnene græder.)

Atisch!

Der hørtes en Dag et forfærdeligt Skrald,
Som forskrækked den ganske By,
Et sindsforvirrende, rasende Knald,
Der rungede højt imod Sky.
Paa Gaden daanede Folk af Skræk
Og brølte paa Politi.
De følte med Rædsel, at nu var de væk,
Og at deres Liv var forbi.

En Skraldevogn vælted paa Amagerbro,
En Droske paa Utterslev Mark,
I Brønshøj styrted en Præmieko,
Og en Amme i Ørsteds Park.
Fra »National« faldt Gesimsen ned,
Paa Børsen faldt et Papir.
Og ingen vidste den mindste Besked,
Men Luften var fuld af *on dit'*er.

En mente, at det var de Tyske, der kom,
En anden troede for vist,
At det var Anarkisterne, som
»*København*« vilde takke for sidst.
En paastod, at det var Forliget; der sprang,
En, at det var »*Frejr*«s Butik,
En meddelte ud af sit Hjærtes Trang:
Det var Busk's Postelin, der gik.

Men een Ting var alle enige om,
At Fanden skinbarlig var løs.
Fra Rigsdagen, mentes det, Skraldet kom,
Og ved Tanken Vælgerne gøs.
I selve Kasernen var Skrækken vel stor,
Og Rigsdagsbudene fnøs,
Men de kjendte dog det forløsende Ord:
Det var blot Christen Ravn, der nøs!

Tyrkisk Justits.

Dannebrog *invenit.* Puk *delineavit.*

For Klinkning intet »Postelin« sig hytter!
— Endog Jens Busk, Rekrutternes Beskytter,
Blev nylig ude paa Kasernen budt
En »Omgang«, som han var Husar-Rekrut.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 12. Søndag den 25. Marts. 1894.

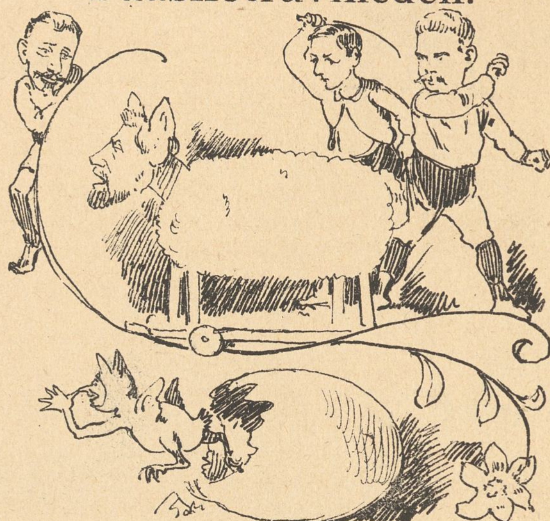

Uskrømtet Forbavselse.

— Og tænk dig, hvor uforskammet! Han lagde sin Arm to Gange om Livet paa mig!

— Ih! Du store!! Han maa da have et Par skrækkelig lange Arme!

Paasketravlheden.

Den stille Uge blev da gjennempløjet
Af vore folkekaarne Tillidsmænd,
Skjønt megen Stilhed var der knap i den;
Nej, tvertimod, der blev tilbørlig støjet,
Og der blev ikke sparet paa Halløjet,
Men fabrikeret store Kvantum Skjæmt
Og foretaget Masser af Indsæbelser.
— Sligt kaldes her til Lands »Forligsbestræbelser«.

Ihændehaverne af Folkevillien
Har hyppig rettet deres vrede Glam
Imod Jens Busk, det stakkels Paaskelam,
Hvis Hensigt var saa ren som Paaskelillien?
Ja, hvis de havde stranguleret ham
Som simpel Oprørsstifter i Brasilien,
Gad Meulengracht selv ikke rørt en Finger
Og taget Staklen under sine »Vinger«.

— For Resten gaar et Rygte, der er præget
Af Foraarsstemning, om fra Stad til Stad
Som Tilbehør til Paaskens Æggemad,
Og melder, at »Forliget« har bevæget
Sig til at kravle skyndsomst ud af Ægget
For ret at gjøre Folkehjertet glad.
En saadan lækker Paaske-Æggekage
Vil sagtens Vælgerfolket ikke vrage.

Des værre høres andre Rygter drage
I jævn Døgnstemning om fra Døgn til Døgn:
De melder, at paa denne Æggekage
Kom ikke Purløgen, men pure Løgn,
At ogsaa denne Gang her findes svage
Godtfolk, som daarlig kunne »taale Røgen«,
Og derfor, naar det en Beslutning gjælder,
De stikker Piben ind jo før jo heller.

— Naa, et habilt Forlig man ikke brygger
Af fromme Ønsker eller bare Vand,
Og den, som ikke tør slaa Æg i Stykker,
En Æggekage aldrig lave kan.
Nu »klinker« mangen Skinforhandlingsmand
Sit Paaskeæg, om Skallen nok saa tyk er;
Blommen de Herrer Ledere tilfalder,
Men Vælgerfolket faar de tomme Skaller.

Udnævnelse. Til Erstatning, fordi Georg Brandes ikke er bleven Professor, paatænkes det nu at udnævne ham til *Effaceraad.*

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

De æ en sørreli Sanhed, som osse Sjærbylie har iggè sagt, nemli, a Danmarg gaar te Rodterne, fordig de er natyrlivis de onge Danmarg, som Frangsmænnerne ha mendt. Og nu ska der jo i Sommer laves en Udstelleng ude i Konstengdustrimaasseummet a bare Kvinnesager, va der formoddenli ska være Strusfer aa Smengke og forlorne Krøhler aa Tænner aa Taarnyrer og saadden noed, som alsammel hører mæ te Konstengdustri, fordig disse Genstanne naturlivis er egge naturlie, men kons gaar ud paa og efterline Naturen, va der jo er en Obgave baade for Konsten og Engdustrien. Og saa hade Arond Jakobsen og jeg osse tængkt paa og velle arrangsjere en Udstelleng a Drængesager, saasom tyggede Lakrigsrødder og Knallehvedskelær aa Segarrør og Kritpiver og gnavede Pindeskafter og Skolebore mæ skaarne Engskreftsjoner aa mejed anned, og vi velle føst ha en Gron gratisk a Komunen for a obføre et Maassæom te disse Teng; men Makkestradten svaret, a den fant igge, a der var noen Gron herte, saa nu ka den bare vendte sei te den 30divde. Men saa faareslo jej, at vi velle osse genfødde Nassjonen, og vi besludtede og leje Nasjonals Tavandlæk for og avholle vores Udstelleng paa, for saadden og gøre, va vi konne, for og højne de onge Danmargs Nivaa. Og vi velle ha faaed Gorgebrandes te aa paata sei og gøre Regklame for Saven, hva han jo æ den eneste, som forstaar et her i desse Land, og han ku got skræve over te alle di hollanske Damer, som han igge kenner, og faa dem til og gøre Propagganda for Udstellingen. Men saa vared, a vi reinede ud, a ves vi velle leie Nasjonal for alle vores Karreterpænge, saa be der igge en Gang te Øllet derude, aa vi velle derfor anmodde Staskassen om og betalle Onnerskoddet, ves der be noed; men saa var der igge andre en bare en Folgketengsman, som velle stødte vos heri, aa de va Las Rasmussen, aa han velle endda kons gøre de, ves vi osse velle lave en Udstelleng ovre i hans Valkres for a Jyderne skue igge bie

tilsiddesadte, aa de ville vi igge for igge og spredde Kræfterne, og i Lanstenget va der sledt engen, som velle gaa mæ paa den, skønt vi laavede, a vi velle gaa mæ te et storpolitisg Forli, ves vi bare fig Sylenè. Aa ves vi nu kanigge faa den private Offerberevellihed te aa jælpe vos mæ di nøvendie Miler, æ je bange for, a osse den Sav, lissom saa meied anned Stordt herjæmme, gaar te Rodterne.

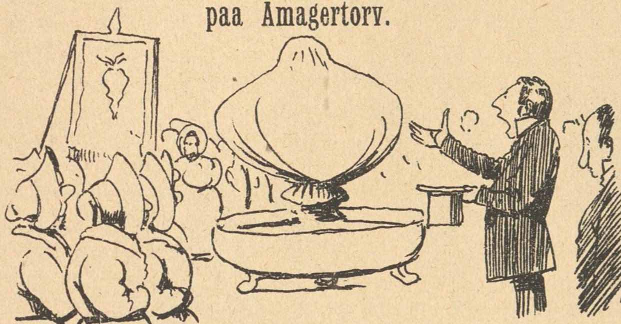
Din hengivendes

Einar Jørrensen.

E. Skr.

Sku de alievel bie te Noed mæ vores Udstelleng i Sommer, saa ku du gøre vos den Tjenneste, og la jeres Uldmand senne vos de rene norske Flav aa den rene Konsuladtsav herner paa Udstellengen. Di ska nog faa Medallie, hves de sku knive mæ og skaffe hædrene Omtale.

Program ved Afsløringen af Springvandet paa Amagertorv.

Programmet til denne sjældne Fest er nu allerede lagt af Forskjønnelsesforeningen. For en Sikkerheds Skyld er det affattet i testamentarisk Form for det Tilfælde, at Ingen af de nuværende Medlemmer skulde opleve Begivenheden.

Paa Festpladsen paraderer Medlemmer af Forskjønnelsesforeningen, Amagerkonernes Fagforening og Foreningen til antikvariske Mindesmærkers Bevarelse.

Højtideligheden begynder derpaa med Afsyngelsen af *»Du gamla, Du friska«*, *»I vor Barndom vi hørte«* og *»De gode, gamle Ægyptere«*.

Derefter holder Kjøbenhavns ældste Borgmester et Foredrag om det gamle Springvand paa Kultorvet.

Den ældste til den Tid levende Descendent af Forskjønnelsesforeningens nuværende Formand, Overretssagfører Hartmann, vil saa aabne for Sluserne og i Overensstemmelse med sin Slægts Traditioner lade det springe. Derefter venter man, at Deputationer fra nærliggende, beslægtede Institutioner vil indfinde sig og frembære deres Lykønskning.

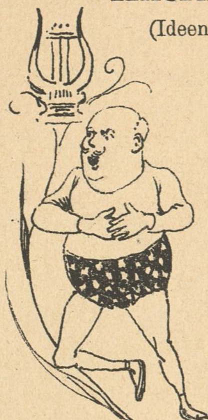
Det kgl. Oldskriftselskab, hvis Specialitet jo er gamle Kildesteder, vil endelig afsynge *»Her sad de gamle Fædre«*.

At Højtideligheden ikke denne Gang vil blive til Vand, derfor borger den Omstændighed, at Springvandet allerede skal have begyndt sin Virksomhed. I alt Fald er der løbet ikke saa lidt Vand i Stranden, siden det begyndte.

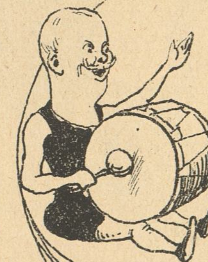

Allernyeste Tivoli-Vise.

(Ideen af *Skuespillerforeningen.*)

Man morer sig slet ikke daa'lig
Ved denne barokke Ide:
At lave et nyt Tivoli
Med alle Skuespillerne.

Paa Plænen man kunde se Prøve
Paa Sangernes Akrobatik,
Hvis Simonsen vilde sig øve,
Han gjorde sig tykt i Plastik.

Fru Lütken med Slangefaget
Er kjendt fra »Kleopatra«,
Men, skulde hun tabe Slaget,
Var Dons der til Rollen at ta'.

Koncertsalen skulde nok rumme
Hr. Svendsens Orkester. Lad gaa!
Dog burde den store Tromme
Kasinos Carl Nielsen slaa.

Ved Blæseorkesteret høre
Martinius kunde man bedst —
Han er jo saa vant til at gjøre
En ganske forskrækkelig Blæst.

Til Kjøkkenet at dirigere
Man havde en Fagmand som Schram,
Og i Basaren servere
Jo kunde Hr. Neijendam.

Fru Keller blandt Blomsterklynger
Vist passed. Da aldrig man klog
Kan blive paa, hvad hun synger,
Saa er det vist Blomstersprog.

Og som en Kas-sander med Ære
Hr. Sander vist kunde gaa.
At Fogden lod Bænkene være,
Han kunde da stole paa.

Til Pjerrrot vist uden Lige
Den lille Hr. Esmann man har:
Han havde ej noget at sige,
Da han ved Theateret var.

Men udenfor Tivolis Land man
Bestyrelsen maatte la' staa,
For til at gaa ind paa det kan man
Nok ej med det gode den faa.

Af en Skaaltale.

— — altsaa vor fælles, hædrede Ven! Indtagende og vindende, som han altid har været: indtagende ved Spisebordet og vindende ved Spillebordet, han leve godt og længe. Hurra!

En Berigtigelse.

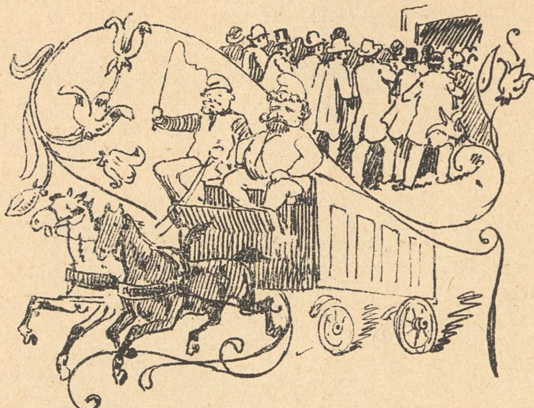

— De beder mig om en Flidsattest? Men jeg har jo *aldrig* set Dem paa mine Forelæsninger!

— Professoren maa vist tage fejl af mig og en Student Fris. Vi ligner hinanden saa meget, at Folk ofte forveksler os; det er vist ham, der aldrig kommer paa Professorens Forelæsninger.

— Naa, ja saa er det jo altsaa mig, der tager fejl!

Stem i, Kjøbenhavner!

O Borgerstand, o brave Borgerstand, faldera!
Paa Fredag haaber vi, at ingen Mand falder a'.
Men at i sluttet Trop du stemmer i, faldera,
Saa du kan hole dig et veltjent Bifald dera!

Her gaar saa mangen glorød Socialist, faldera,
Som nok vil redde, hvad der og hist falder a'.
Ja, gjerne deres Mave ofre vil, faldera,
Der, hvor en »Skovudvisning« af og til falder a'.

Forretningsfører Knudsen lider Nød, faldera,
Hvor Fællesbageriets tørre Brød falder a',
Mens Wiinblad ikkun paa sin slemme Post, faldera,
Affodres, naar sædvanlig Fangekost falder a'.

Lidt Tørt og Vaadt P. Holm kun sjælden faar, faldera,
Og i Slukefter hver Dag knap en Taar falder a'.
Men imod Olsen Skæbningen er fæl, faldera,
Hans Dont er røget, fersk er kun han selv, faldera.

Derfor den »samlede« Opposition, faldera,
Vil støtte disses Valg, hvis inte No'en falder a'.
Og kan vi dem i Borgerraadet se, faldera,
Hver Vinter følger nok et billigt Snefald dera'.

Alt har de lavet et Klosetprogram, faldera,
Hvori Buketten vel er noget stram, faldera,
Oppositionen dog i al sin Færd, faldera,
Til Indtægt fuldtud tage vil, hvad der falder a'.

Paa Vandkloset den ikke vil gaa ind, faldera,
Men vil paa Tørvemelet lægge Vind, faldera,
Og skal der bruges Smæld og Tørresmuld, faldera,
Som Tørvene det liberale Kuld falder a'.

Forbedrede Kloakker vil de ha'e, faldera,
Og skulde deres Presse spore Frafald dera,
Skal den levere Afløbsrenderne, faldera,
Hvor Søbemad til alle »Ænderne« falder a'.

Saadan de Herrer slaar et propert Slag, faldera,
Og virker for Renovationens Sag, faldera.
Ja, faar de Listen paa den grønne Gren, faldera,
Maa Kjøbenhavn nok sige: Den er ren! faldera.

Som Slutning paa en Borgers glade Liv, faldera,
Forhøjet Skat for ham, ja progressiv falder a'.
Saa stemmer han for dem, der vil ham flaa, faldera,
Maa selv han Konsekventsen ta'e i saa Fald dera'.

Ingen bedre!

Puk havde været i Skoven og set den tidlige Vinter springe ud med grønne Spirer paa Træerne og Øl paa Konstantia. Eller maaske var det grønne Spirer paa Konstantia — han havde set et helt Selskab Konfirmander derude — og Øl paa Træerne — det kunde han nu ikke huske saa nøje. Nok er det, at han fik Lyst til at gaa hjem. Og saa gik og gik han, lige til han kom i Amaliegade.

Da havde han ondt ved at komme frem for Mennesker. Hvad var det? Var det Publikum, der strømmede til Skuespiller-Samaritanen og som forsagede andre Theatres Tant for at opbygges ved »Charleys Tanter«? Eller var det samtlige »*Dannebrog*«s Medarbejdere, der kom for at foretage deres daglige Interviewing af Carl Nielsen?

Intet af dette. Ved at høre en bydende Stemme derinde fra kom *Puk* snart under Vejr med, at nu gjorde man Bud paa Kasino, der altsaa omsider maatte være kommet under Hammeren.

Han stod stille og hørte følgende Gjenstande blive solgt.

Retten til at afholde smaa og store Kasinomaskerader blev solgt til fhv. Direktør Esmann for 1 Kr. 75 Øre.

Derefter opraabtes Retten til at udlaane, udleje og bortfæste Skuespillerne. Direktør Abrahams erhvervede denne Ret for et Par Kroner.

Flere af Theatrets Inventariegjenstande solgtes til nuværende og tidligere Funktionærer. Musikdirektør Gottschalksen kjøbte et Spejl, af Dekorationerne fik Sander, der stadig var lige fortrøstningsfuld, en med Udsigt over Jammerbugten, og fhv. Direktør Esmann kjøbte en Thespiskærre. Ganske vist manglede den et Hjul, men Esmann sagde, at det gjorde ikke noget, da han fra sin Virksomhed ved Theatret vidste, hvor der var et femte Hjul til en Vogn.

Derpaa sattes de forskjellige Direktørers Kassestykker til Avktion. Først kom Sanders, men da det kun bestod af et bart Bundstykke, som tilmed var skrevet af Fogden, kom der ikke noget Bud paa. Saa kom Esmanns, men her var Ulykken lige den modsatte, nemlig at det slet ikke var skrevet endnu. Endelig kom Carl Nielsens. Hele Pressen anbefalede det for de stakkels Skuespilleres Koners og Børns Skyld,

og saa kjøbte Kjøbenhavns Understøttelsesforening det for den største Indtægt, der endnu er naaet i de sidste 100 af de 46 Aar, hvori Kasino har bestaaet.

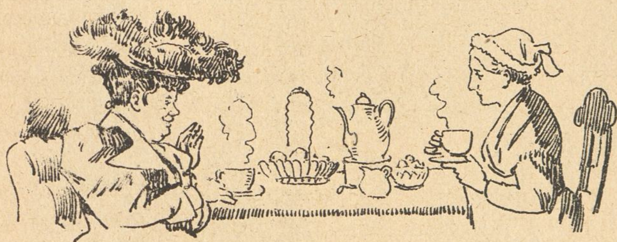
Endelig kom det højtidelige Øjeblik, da selve Bygningen skulde sælges. Kampen kom her til at staa mellem det Pantheon af Pengemænd, der hele Tiden skal have været villigt til at støtte Aktieselskabet med Kapital. Direktør Carl Nielsen bød først, men blev overbudt af fhv. Direktør Carl Nielsen, denne igjen af Hestehandler Carl Nielsen, der et Øjeblik syntes at have Chancer, indtil Partikulier Carl Nielsen tog Faveuren fra ham. Lige da Hammeren skulde til at falde, bød imidlertid Fru Schwartz-Nielsens Mand.

Første — anden — tredie Gang — — Ingen bedre.....?

Hammeren faldt — og *Puk* kom igjen til sin Bevidsthed. Han havde ganske simpelt siddet hele Tiden paa *Konstantia* og hengivet sig til søde Foraarsfantasier.

Og Budet var ikke et Avktionsbud, men et Bybud fra Fru Titania, der skulde spørge, om han ikke snart kom hjem til Middag.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja jeg maatte jo herop nu, da vi har den stille Uge, for saa er man da sikker paa at træffe Dem hjemme, da De jo ikke godt kan komme til at sværme ud, og det kan dog ogsaa være rart til Afvexling at faa sig en lille Passiar, naar man ellers er nødt til at fare af Sted alle Vegne, saa man ikke faar Tid til at aabne sin Mund, før man skal af Sted igen med Tungen ud af Halsen, som om man var en Petroleumsbaad paa Prøvefarten, der forsøgte paa at kongkurrere med Gas eller elektrisk Lys, og navnlig er jeg saa optaget af, at lille Leonarde jo er begyndt at uddanne sig i Musik og vil se at komme ind paa Konversatoriet, hvorfor jeg maa rundt med hende paa Koncerter, baade de filharmoniumske og Folke- og Johansvendsens og Joachimandersens og Langemüllers, saa jeg snart hverken veed ud eller ind, og Frits Grønbæk har anbefalet mig ogsaa at gaa paa den evropæiske Koncert, som formodentlig maa være i Integade, og saa skal der nok være noget i *Dagmar*, som er udsat for Wuthhorn af Gjellerup, og foruden Langemüller vil Vilhelmmøller give én Strygekoncert med Privattheaternes Korforening, og saa er der Konversatorieforeningen og Musikforeningen og Sæsilieforeningen, hvor Leonarda tænker paa at komme i Koret, for ganske vist er hun jo egentlig Pianistinde, men naar man er musikalsk, maa man jo helst være med paa Noderne over det hele, og man maa jo tude mellem de Ulve, man er iblandt, men nu skal jeg jo ikke nægte, at jeg er bleven lidt filharmoniumsk i Hovedet, saa jeg er nær ved at stikke Piben ind og holde mig hjemme, hvis det ikke var Synd for Pigebarnet, som altid har været kunstnerisk anlagt og jo ogsaa er i den Alder, da vi maa begynde at tænke paa et Parti til hende, og kunde hun nu faa et godt Parti at synge i en eller anden musikalsk Forening, saa kommer der jo saa mange nette unge Mennesker, men navnlig Tenorerne skal jo tidt være falske, saa det er jo en Moders Opgave at passe paa den gode Tone, og saa er der jo ogsaa tidt et eller andet virkelig ingteressant Klou ved saadan en Kongsert, som nu f. Ex. Carl Nielsens Syngfoni, som jeg rigtignok ikke troede, at han havde Tid til at lave, naar han samtidig kan skaffe fuldt Hus paa »*Scharlings Tante*«, og naar man ser ham, saa skulde man rigtig nok heller ikke tro, at han havde været gift saa længe med Fru Svartsnielsen, som han dog faktisk har, men saadan er det vel en Gang med Sjenierne, at de bliver ved at holde sig lige friske, ligesom Østers paa Is, men skulde De have Lyst, søde Fru Schrøder, saa maa De saa gjerne gaa i mit Sted til Kirkekoncert i Frue Kirke, for man føler sig dog altid grebet af saadan et gammelt Orgelværk, og derfor kan jeg ikke tro, at der kunde foregaa noget, saa jeg behøvede at passe paa. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Rigsdagsbuddets Klage.

Jeg er en stakkels, plaget Mand
I disse travle Dage,
Med mig hver æret Thingmand kan
Helt ubarmhjærtig jage.
Og han til mig har tillagt sig
En »demokratisk« Tone,
Som ellers kun jeg tænker mig,
Han bruger til sin Kone.

Jeg næsten slæber mig ihjel
Paa Tryksagsbunker tykke,
Som til Hr. Schultz' og Landets Held
Thingmændene lod trykke,
Og dernæst er det og min Pligt
At gaa omkring og tysse
Paa dem, som nu har Smag for sligt
Og til Forlig vil kysse.

Men for at al Ting dog kan gaa
I lovbefalet Skure,
Saa skal jeg ogsaa passe paa
De Thingmænd, der vil lure.
Ved Udvalgsdøre staar jeg Vagt,
Ret som jeg var en Slutter,
Naar spredt Forligets vilde Jagt
Sig lønligen forputter.

Jeg bliver ligefrem nervøs,
Naar Høgsbros Klokke ringer,
Og naar Jens Busk ved Tale bøs
Til Latter Thinget tvinger.
For Politik jeg helst er fri,
Og jeg kan gjærne sig'et:
Jeg pukker paa mit Alibi
Med Hensyn til Forliget.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Penelopeja.

Frit efter John Flaxmann.

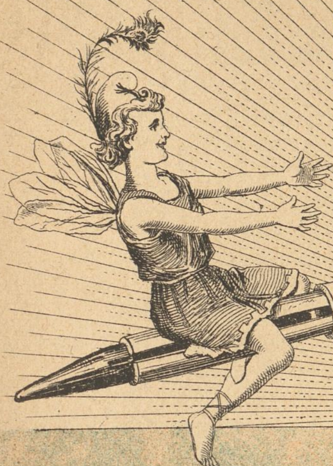
Stadig hver Rigs-Dag hun sad og vævede fort paa »Forliget«.
Dog, ved Nattens elektriske Blus hun optrævled' sit Dagværk.
— Saadan det gik til en Tid; men saa blev tilsidst den opdaget.

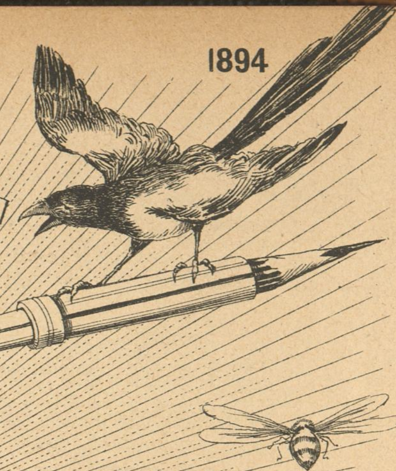
Frit efter Odysseen 2. Sang V. 104 o. f.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 13. Søndag den 1. April. 1894

PUK

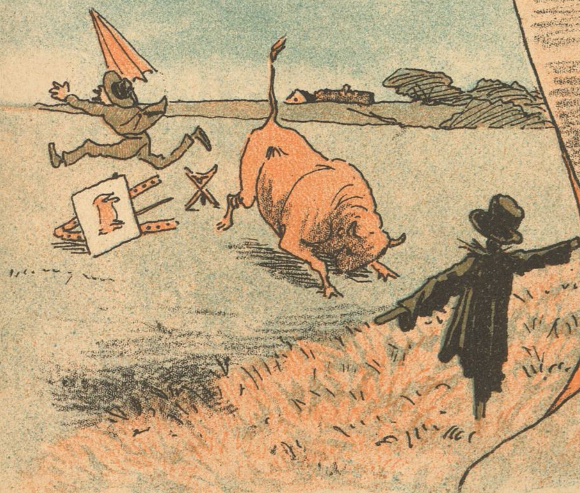

April.

Fra Oldtidens dæmrende Morgengry
Til Nutidens klare Solskinsdage
Har Foraaret hævdet sit evige Ry,
Det vækker de slumrende Kræfter paany
Og kalder Heroernes Tider tilbage,
Hvori et erotisk Blomsterflor
Begejstret om Herkuleskøllen sig snor.

Det er ganske vist!

For den stakkels »Ordinære«
Var her aldrig godt at være
I en storpolitisk Tvist,
Atter gik den i et Fælles-
udvalg, hvor dens Timer tælles.
— Det er ganske vist!

Vel kan endnu ingen vide,
Hvilken Medfart den maa lide
Bag hint Udvalgs Fængselsrist;
Men, at den vil blive plaget,
Knebet, klippet, flaaet, raget,
Det er ganske vist!

Om til Slut den bjerger Livet,
Er just ikke forud givet;
Let kan Skæbnen blive trist;
At den før har stranguleret
Et Budget, der var barberet,
Det er ganske vist!

Ingen veed, hvad sig kan hænde,
Før en Rigsdag er til Ende.
Trods den saare korte Frist
Er der Tid nok — maa der siges —
Til at skjændes og — forliges.
Det er ganske vist!

— Hærreformen, de loyale
Skinforhandlere afmale
Som en udsøgt Højrelist,
Kunde som Forligets »lille
Fjer« dog godt en Rolle spille,
Det er ganske vist!

Om der sluttelig vil stamme
Hele fem Høns ned fra samme,
Herpaa har vor Kundskab Brist,
Men at den i Høgsbroes Hænder
Bliver let til bare Ænder,
Det er ganske vist!

Dog, lad os kun være glade.
Hvis »Forliget« tager Skade,
Ler den bedst, som ler tilsidst.
River ud det i en Flænge,
Kan »Forhandlingen« sig hænge,
Det er ganske vist!

Freden, som den er.

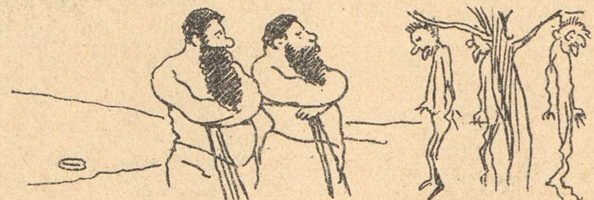
Mine Damer og Herrer! Freden er en af de mest omtvistede Ting her paa Jorden. De fleste holder paa den som noget rart og godt, ja opkalder endog deres Gader efter den og stifter Foreninger i dens Navn, medens andre kalder den lumsk kedelig og gør alt muligt for at blive den kvit. Alexander den Store var ingen Ven af Freden, og Napoleon den dito ligesaa lidt. Naa! de to Herrer havde vel neppe erholdt bemældte Hank til deres Navn, hvis de i Stedet for som Krigere var optraadte som deres Tids Fred. Bajer'e. — Du Frelsens nej! det var netop Ufreden, der fredede om deres Berømmelse, saa at den voksede sig stor og mægtig. Nej! at se Napoleon som stille Videnskabsmand, — eller Alexander som fredelig Bonde bag Ploven

vilde vist gøre samme Virkning som at overraske en Hanløve i det indre Afrika i Færd med at frisere sig, og jeg vil derfor gaa over til at tale om Freden i Almindelighed.

Den første Gang man her i Norden hører tale om Freden i dens mere udstrakte Betydning, er under Frode Fredegod. Indtil den Tid var det gaaet løs paa Næverne, for ikke at tale om Sværd og Skjold og Skinkeben efter en større Maalestok; men Frode, der var en endnu større Fredsven end selve Fred: B fik i en Fart og ved vægtige Argumenter Freden bragt til Veje; og der henlaa i flere Aar et Guldarmbaand paa alfar Vej, inden at det faldt nogen ind at røre det med saa meget som en Finger.

Da Frode døde var Freden forbi, og nu var den saa temmelig husvild her i Norden i lange Tider. Erik Ejegod var, næst efter Frode, den, der var nærmest ved Idealet, men selv han formaaede dog ikke helt at naa det; —

og nu gik det ellers lystigt i lang Tid med Mord og Brand og meget andet. De tre nordiske Riger blev samlede og atter adskilte, og det sidste energiske Forsøg paa at holde Freden vedlige foretoges af Kong Christian den anden paa Stokholms Torv,

uden at det dog havde de tilsigtede Følger, og han opgav, træt og mismodig, videre Forsøg i den Retning.

I vor Tid bliver der kæmpet mandelig for Freden, og vil Gud, og kan Fred., oplever vi vel nok den Dag, da Lam og Ulv græsser fredelig Side om Side i den ny Edens eller rettere Fredens Have, der da vil fremstaa.

Indtil den Tid maa vi nøjes med Haabet, og jeg vil bede Tilhørerne med mig om at udbringe et Leve for de, om jeg saa maa sige halve Bajer'e, nemlig Hr. Fred. Bajer og hans Ægtehalvdel, der ikke mindst vil bidrage til, at dette Haab gaar i Opfyldelse. De leve.

Recensenten og — Dovendyret.

Langt højere Bjerge man har vel paa Jord
End Georgses Dyrehavsbakke,
Men hver Literatus, som duer her i Nord,
Med samme dog tager til Takke;
Thi her er de skabte til Højhed og Blæst,
For Aand og Talent faar de gratis Attest.

Her vil om St. Georg saa gjerne man tro,
Han gjenføder det Nationale,
Fordi han er forholdsvis temmelig go',
Naar han med sin »Danskhed« vil prale,
Og dejligst han finder den Digtekunst, som
Fra Hørup og Drachmann i Spandevis kom.

Som »Trop« er paa Bakken han stadig parat
Til Tørst efter Kundskab at lædske.
Hos Cherbuliez han »opfandt« et Citat,
Der blev til et Dyr i hans Æske;
Vel var det defekt paa hvert eneste Lem,
Men Georg var Manden, som viste det frem.

Des værre fik Skæbnen det selvsamme Spil
Mod ham som mod Trop sat i Scene,
Saa Dyret er fløjet ad Helvede til,
For det var en And, *nota bene.*
Sit Tab Georg Brandes erkjendte med Skræk.
— Hvad er Recensenten, naar Dyret er væk?

Men, saasom hans Dyr nu var fløjet herfra
Og ikke paany lod sig fange,
Saa fik han i Stedet et Dyr fra Zola,
Hvis Følehorn var noget — lange:
Den danske Nation af en letbenet Fyr
Blev skildret paa Bakken som »Dovendyr«!

Des værre er Kilden til den Metafor
Slet ikke saa ren som Kastale,
Og — som ved St. Georgs bevingede Ord —
Her mangler det Originale.
At »Dansken er doven«, i sin Tid vi fik
Fra Professor Ohlshausens egen Fabrik!

Som Kilde hos Hørup Sven Lange man ser,
— Vor Herre vel kjender Personen! —
Men, det er vel *»meerumschlungen«* Manér,
Hvorpaa man gjenføder Nationen
Og gjør i »den højeste Oplysning«s Hjem
Reklame for Dyret, dens Trop viser frem.

Aprilsnar.

Skikken at narre April kan forfølges helt tilbage til den graa Oldtid.

Saaledes plejede man allerede paa Kong Olufs Tid at ansætte Operapremiérer paa den Dag. Derfra stammer Talemaaden at blive store slem, paa Fransk Grandjean *(grand* = stor, *Jean* Forvanskning af *Jan,* »store Jan« har endnu holdt sig i Sprogbrugen som populært Udtryk for »store slem«)

Endvidere plejede de gamle nordiske Bersærker, naar de i Aarets Løb havde slaaet hinanden ihjel, at slutte Forlig, det saakaldte »storpolitiske Forlig«, den 1ste April. De dødes Ben blev saa ligbrændte eller »sammensmeltede«, en Proces, der ofte skal have udviklet betydelig Lamperøg.

Muligvis gaar Skikken endnu længere tilbage. Nogle har saaledes villet sætte den i Forbindelse med den gamle Gud *»Frejr«*, men det er dog tvivlsomt, om han har haft nogen Aktie i den.

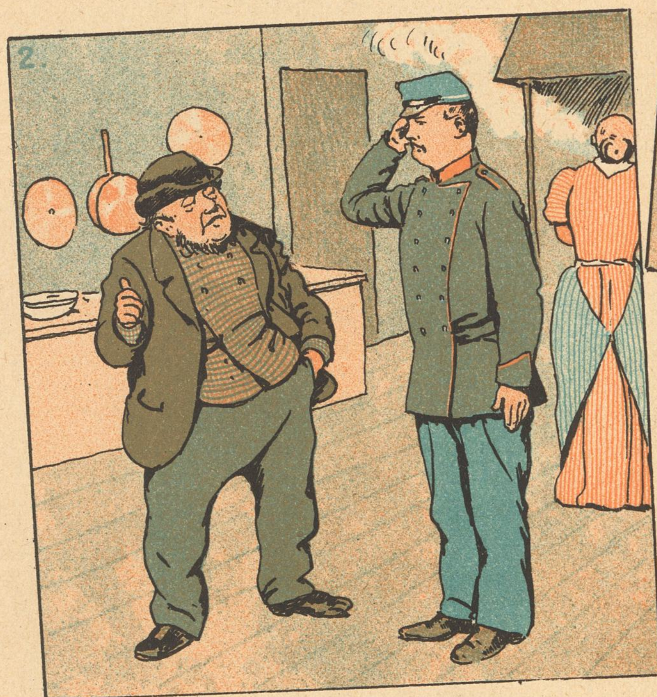
Kantonnementsliv.

1.

— Je sku gerne be' Kaptejnen, om je itte ku foe en Mand nør i Kykkenet aa hjælpe Fruentømmerne mæ aa pille Katøfler?

— Jo, værs'go!

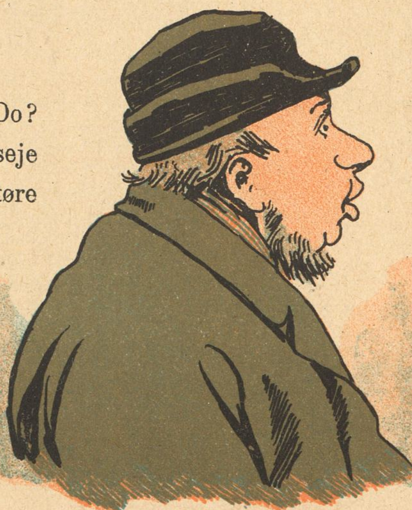

2.

— Nu æ je færi mæ ded! Hva ska je saa bestille?

— Saa ka Do go over i Stalden aa skære Hakkelse.

— Naa ja, ded æ dov novet for et Mandfolk. Det an'et Arbede besørrer Pierne hjemme hos mæj.

3.

— Hvormange Pier har Do?

— Je har 3, for je ska seje Dom, a min Goer æ novet støre end som Døreses!

Børnemælk?

— Je katte fatte, a di Katte katte patte potten!

Vaartoner.

Vinter slutter, Knopper strutter
I den tidligfødte Vaar,
Ej af Kulde man sig skutter,
Svøbt i Sobel eller Maar.
Sejlsportsmandens nye Kutter
Favner atter sine Gutter,
Medens Rutens friske Glutter
Løverne til Hjerte gaar.

Rømersgades smaa Kanutter
Driver deres gamle Spil:
Futter, sprutter som en Hutter,
Væver bredt om, hvad de vil,
Om Renovation i Utter-
slev, om hvordan Højre rutter
Med de mange Pengetutter,
Som de selv maa spæde til.

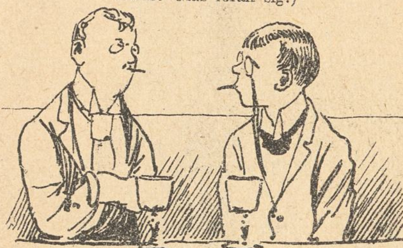
Om Forliget bravt man prutter —
Lutter Fryd det er dog ej,
Hver en Radikaler mut er,
Vil ej med paa den Galej.
Og de menige Rekruter
Frygter Vælgerfolkets Knutter —
Ofte jo en Valgkreds smutter
Væk paa den Forhandlings Vej.

Dog i Vaaren ej just lutter
Stridstrompeter til os lød.
Hr. Scholanders Luth er Butter-
dejg til Livets grove Brød.
Som en Høne sine Putter,
Som en Prædikant Hernhuter,
Som en Madvært sultne Skrutter
Samler Folk hans Tone blød.

Var der fler som han, saa ku' der
Blive lyst i Danevang.
Tænk! Koncert af lutter Luther
Skulde lyde Dagen lang!
Ingen Tudehorn, som trutter,
Blæst af Folk, der sprutter, dutter
Paa hinanden Skarnsting, sku' der
Lyde i vor Foraarssang.

Du Danskes Vej —

(Kafé Bernina. Cand. phil. Lassen og Stud. jur. Madsen sidder sammen i en Sofa med et Par tomme Glas foran sig.)

Lassen: Vi skal have en Øl til.

Madsen: Jeg har ikke fler Penge.

L.: Den giver jeg.

M.: Død og Pine! Hvad gaar der af Dig i Dag?

L.: Du véd da nok, jeg var oppe forleden.

M.: Hos hvem?

L.: Til Filosofikum, for Pokker!

M.: Den tog Du jo i Sommer, Mand.

L.: Jamen Du kan jo nok huske, jeg fik »tredje«.

M.: Det er sgu rigtigt. Naa, hvordan gik det?

L.: Jo — denne Gang gik det bedre. Jeg fik »anden«.

M.: Hvad var Du oppe i?

L.: Jeg kan ikke rigtig huske det. Jeg tror, det var noget med betonede Ulystfølelser . . . .

M.: Naa, hvad vil Du nu tage Dig til?

L.: Ja—a, foreløbig har jeg forlovet mig.

M.: Har Du forlovet Dig? Med hvem er det?

L.: Gæt en Gang, Du kender hende vist godt.

M.: Aurora Rasmussen?

L.: Nej, hende —! Det er forbi for længe siden.

M.: Saa er det vel med en af Kollektørens Døtre lige over for . . . . Skulde det være Melitta?

L.: Nej, hun har allerede længe været halvt forlovet med sin Fætter Fotografen. Kan Du da ikke forstaa, det var hende, jeg dansede med paa Karnevalet — Skjoldmøen.

M.: Alma Schmidt!

L.: Ja naturligvis.

M.: Gratulerer, Gamle. Der er jo Skillinger.

L.: Naa — aa, det er nu vist des værre ikke mange. Men det er jo en forbandet sød Pige.

M.: Det er det sgu. Men saa skal Du vel til at hænge i?

L.: Ja, morderlig!

M.: Du er kanske allerede begyndt.

L.: Nej, men jeg begynder paa Tirsdag.

M.: Hvad for en Vej har Du tænkt at gaa?

L.: Ja, det var netop det, jeg gjerne vilde høre Din Mening om.

M.: Du vil vel ikke slaa Dig paa Theologien.

L.: Jeg havde egentlig saa smaat tænkt paa det.

M.: Er Du gal! Det varer syv Aar.

L.: Syv Aar! Nej, saa opgiver jeg det. Saa tror jeg hellere, jeg vil være Mediciner. Det har jeg for Resten ogsaa mere Lyst til.

M.: Ja, og saa varer det jo et Aar mindre.

L.: Er der ikke større Forskel? Det havde jeg i Grunden ikke tænkt mig. Der er vist egentlig ogsaa alt for mange Læger.

M.: Du skulde tage og studere Jura ligesom jeg.

L.: Ja, det var maaske ikke saa daarligt.

M.: Og saa kan det gøres paa fem Aar.

L.: Fem Aar! Nej, det er sgu Synd for Alma. Hun fylder allerede enogtyve. Men der er jo heldigvis ogsaa noget, der hedder Statsvidenskab.

M.: Ja — a, det er der jo.

L.: Cand. polit.! Det er en pæn Titel. Saa kunde man gaa Diplomatvejen. Hvor længe er man om den Historie?

M.: Naar Du hænger i, kan Du nok blive færdig paa fire Aar.

L.: Huha! Det var noget længe. Det er ogsaa en farlig Tid, man skal gaa, inden man bliver til noget her til Lands.

M.: Ja, der skal jo Energi til.

L.: Energi, det har jeg sgu nok af. Hvad synes Du om Tandlæge?

M.: Det tager i hvert Fald kun tre Aar, og saa kan Din Kone faa sine Tænder gratis plomberede.

L.: Tager dét tre Aar? Saadan en elendig Eksamen. Saa kunde man jo lige saa gerne gaa hen og blive Dyrlæge. Det har Alma en Fætter, der er. Det véd jeg, man kun er halvtredje Aar om.

M.: Har Du ikke tænkt paa Seminaristeksamen?

L.: Hvorlænge er man om den?

M.: Du er jo et godt Hoved. Den tager Du paa et Aar.

L.: Tror Du, det er svært at lære Stenografi?

M.: Naa, det er vist saa forskelligt Men mindre end tre Maaneder tror jeg ikke, man kommer ind i det paa.

L.: Véd Du for Resten, hvad jeg havde allermest Lyst til?

M.: Naa?

L.: Det var til at blive Journalist. Jeg tror ligefrem, jeg har Anlæg til det. Sig mig, tror Du ikke godt, jeg kunde anmelde Sekundteatrene?

M.: Det kunde Du vist godt.

L.: Og saa kunde Alma komme gratis paa Komedie. Det løber sgu ellers op.

M.: Skulde det være ved et Højreblad eller Venstreblad?

L.: Hvad synes Du?

M.: Det kommer vel an paa, hvor Du kunde faa Ansættelse?

L.: Ja, det gjorde jo ikke saa nøje. Hovedsagen var, at saa slap man jo for alt det Eksamensvrøvl. Og véd Du hvad, det kunde egenlig se meget pænt ud paa et Visitkort — f. Eks. saadan:

Laurids V. Lassen,
cand. phil., Journalist.
Dannebrogsgade 117. Træffes 5—7.

Duplex.

Til Orientering.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Jæ synnes, a Du gjør et noved nedslaet Ingtryk idav.

Mads. Ja, jæ æ jo saa aa sige lisom lidt nerviøs paa Fødelandets Vejne i denne Tid.

Kristen. Æ der kaske noved i Vejen mæ hinder?

Mads. Ja, se hva ded æ bleen te, ded ka man jo itte vide, førend vi faar Avisen. Aa jæ hulder den jo sammel mæ Dejnen aa Sovnefoden aa di andre stedlige Embesmænd aa Hunderatioribussere, saa ded ve jo vare noved, inden a han kommer te mej.

Kristen. Ja, hva Fa'en kommer Avisen osse Fødelandet ve?

Mads. Du har kaske itte obselveret, a Risdauen æ ve aa lave storpodlisk Faalig?

Kristen. Hm — næ — ja, se, ded æ vel noved, som a disse Aguariere gaar aa laver.

Mads. Hm — ja — ded ka jo gjerne være, a Aguarierne har lisom en lille Fenger mæ i Spellet. Men ellers ve et storpodlisk Faalig jo sie saa mejed, a Højre gaar over te Mudterasjonen aa Mudterasjonen te Sjosselisterne aa Sjosselisterne te Højre aa di Radekale a Helvede te. Aa saa ska Sjangdarmerne paa Pangsjon aa Fidnanslouen ska ette mere være praaversorisk men faareløvi.

Kristen. Ja, ded sidste maa jo enhver go Dimmekrat hulde paa. Men hva ska saa Sjangdarmerne leve a?

Mads. Di maa jo sla sej paa et eller andet Handværk.

Kristen. Ja, hves a di itte gaar hen aa stoderer te Jordmormænd. Di æ jo dov nu en Gang vant te aa høre te Embesstanden.

Mads. Ja, hves a ded sku blie Telfældet, saa maa jæ paa ded mest indergisteste prodtestere mod ded storpodliske Faalig. Faa vi ka dov itte ydsætte vos for, a Markedet blier overfyldt a Folk, som itte har haft den tebørlie Tid te aa forberede sej te deres ansvarsfulde Gjerning.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, jæ ve nu sie, a naarensti der opstaar en Uenihed mellem min Koune aa saa mej om et eller anet favlit Spørsmaal, saa æ jæ altid villi te aa faahandle mæ hinder aa slutte storpodlisk Faalig, faa man ska dov altid vise sej lisom lidt galant overfaa Damerne. Men sier hun faa Ægsembel, a nu ve hun te aa staa faa Pengekassen aa ha Ingflydelse paa ded mere fidnansiædle, saa ber jeg hinder paa en naabel aa hensynsfuld Maade, om itte hun ve rejse aa rye. Faa naar ded gjælder Principspørgsmaalene aa Ens Overbevisning, saa maa man itte vige en Tomme.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Aa paa samme Maade er'ed mæ Faaliget paa Risdauen. Ka di lave ded i al Skikkelihed, saa ska jæ itte sitte mej derimod. Men hvis a di laver noven Frikkedeller, som gaar yd over Landets arbejdsomme aa lovlydie Embesmænd, saa løfter jæ et Ingdiknationens Raab.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Nu æ jæ dov bleen lisom lidt ivri etter aa se, hva di saa har laved. Jæ tror, jæ gaar over te Sovnefoden aa ser, om itte han har faaet Avisen. Naarensti vi æ to om aa stodere ham, saa gaar'ed dov lisom lidt lindere. Favel, Kresten.

Kristen. Favel, Mads.

Rundtosset. Et tysk Tidsskrift, der hedder *»west-østliche Rundschau«*, har villet annektere Georg Brandes. Der er kun to Muligheder: enten har Rundsjovet gjort det for Sjovs Skyld eller ogsaa er det blevet rundtosset og har taget fejl af Georg Brandes og en anden. I sidste Fald er Fejlen dog ikke saa slem, da det dog sommetider er løbet rundt for Manden selv.

Røveri.

Jo, jo! Røveri er en nobel Kunst,
Maaske den smukkeste blandt de smukke!
Og sjældent man røver en Ting omsonst,
Naar kun til Gavns man forstaar at plukke.
Fra London til Japan,
Fra Lolland til Braband
Ernærer sig mangen en durkdreven Laban
Ved Røveri.

Fornylig en Guldsmed i Horsens fik
Sin Udstillingsmontre sendt hjem fra Chicago,
Men efter det frie Amerikas Skik,
Som Folk derovre nok synes er bra go',
Var Smykkerne borte,
Og alt hvad han spurgte,
Fandt Jensen sig plyndret omtrent til sin Skjorte
Ved Røveri.

»West- østliche Rundschau«, Karl Siegens Blad,
Har ranet fra Norden tre fornemme Navne.
Trip- Trap- Alliancen er lige glad,
Om ogsaa dens Skriblere stjæler som Ravne.
Lie, Kielland og Brandes
Treenigt forbandtes
Af Siegen, men kun, som det nys befandtes,
Ved Røveri.

Med Harme vi Nordboer saadant ser;
Men Harmen forhindrer dog heldigvis ikke,
At vi plyndrer væk paa vor egen Maner,
Naar Udlandets Bogskatte til os vi stikke.
Trafiken priser
Vort Lands Aviser,
Som kun kan sælges til billige Priser
Ved Røveri.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tilæg.

Paa Vej til Ararat?

I Arken, der ogsaa hos os er ladet
Med alle Slags Dyr, man spejder fra Stavnen.
Bliver det Duen med Oliebladet,
Der kommer tilbage paany — eller Ravnen?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 14. Søndag den 8. April. 1894.

Dyre Frynser.

— Kom, lille Mand, og se mit nye Kostume, det er virkelig flot; nu kan jeg slaa alle mine Veninder af Marken — hvor bliver Du af? Hvad er det Du bestiller?

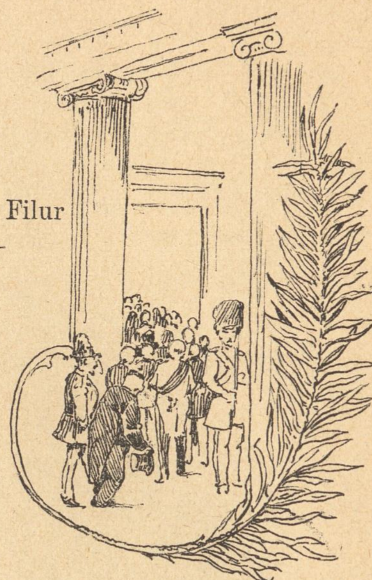
— Aa, vent lidt, jeg klipper bare mine Mansketter.

Den 8nde April.

I Dag, mens hele Verden er til Cour,
Ja, selve Folkethingets Formand stiller
I bedste Puds ved Kolonnadens Piller,
Hvor han som Hofmand gjør en god Figur,

Vil ogsaa »*Puk*« — skjønt som en skjælmsk Filur
Bag Høgsbro sig hans Fantasus forvilder —
I Koret blande sine glade Triller
Og har des Aarsag Harpen stemt i Dur.

Thi ogsaa han sin Tak og Hyldest bringer
Til Kongen, som, skjønt Bølgerne var høje,
Altid holdt Kursen støt og uden Slinger,

Som med Retsindigheds Kompas for Øje
Og Ærens Banner vajende fra Stavnen
Vort gamle Rangskib fører frelst i Havnen.

Puks Fødselsdag.

Puk fyldte lige et Aar forleden, og det er slet ingen daarlig Alder for en *Puk*.

De festlige Forberedelser begyndte allerede Dagen forud med Afslutningen af et i Dagens Anledning forfattet Forlig. Det var rigtignok lige ved at gaa i Stykker i det afgjørende Øjeblik, men saa slog Bojsen i Bordet og sagde, at Aarsdagen for *Puks* Fødselsdag maatte ikke gaa hen, uden at hans Undersaatter havde fundet hinanden. Det er den authentiske Beretning om Forligets Tilblivelse.

Paa selve Dagen strømmede det ind med Beviser paa Hengivenhed. Bl. a. modtog han følgende kostbare Gaver:

Fra Georg Brandes nogle Exemplarer af »*Balkonen*« (Pris: kun 85 Øre).

Fra Direktør Carl Nielsen et lille Ekstragratiale af det Aktieselskabet »*Kasino*« tilkommende Overskud.

Fra en Kreds af næringsdrivende Borgere (Wiinblad, Skrædder Holm, Forretningsfører Knudsen m. fl.) en kun lidet slidt Borgerkrone og et Par ganske ubrugte Sejrstrofæer.

Fra »*Politiken*« sammes Festnummer i Anledning af Borgerrepræsentant-Valgene.

Fra forskjellige yngre Medarbejdere ved samme Blade en kalli-hektor-pornografisk Adresse.

Fra »*Berlingske*« et lille Udvalg af Billet-douxer med Fotografi og »Spøg frabedes«.

Fra Agrarforeningen en Madpose.

Fra Alberti en Faarepels (vendt, saa at det lodne er kommet den forkerte Vej).

Puks hæderkronede Ophav kunde des værre paa Grund af Alderdomssvækkelse ikke møde personlig. Men han viste dog, at han huskede Dagen, og sendte det paa Ernst Bojesens Forlag udkommende Værk »*Vore Sønner*«. *Puk* var helt rørt over den Gamle.

Om Aftenen var der i *Puks* Lokaler et elegant lille Festmaaltid. Nu var den Gamle kommen paa Benene og holdt Festtalen: Han var glad ved at se sine Abonnenter vel forvarede hos det kjære Barn. (Hør!) Han selv havde jo i den sidste Tid forandret sit Fysiognomi noget. Han havde ønsket at holde sig lidt mere udenfor, hvad der saadan var oppe i Tiden, og derfor var det ham naturligvis kjært, at Abonnenterne ogsaa holdt sig udenfor. (Bravo!) Han for sit Vedkommende havde vundet det derved, at de, der blev tilbage, sluttede sig nøjere sammen, saa at den Dag ikke var fjern, da de vilde danne en Enhed, idet de to andre tænkte paa at trække sig tilbage. *Puk* længe leve! (Jubel.)

Puk takkede. Alt i Naturen var Vexelvirkning: jo flere Exemplarer der gik ind i hans Spalter, des flere Exemplarer gik han ud i. Et godt Samarbejde i Fremtiden! (Bifald.)

Georg Brandes: *Victor Hugo* havde sagt de mindeværdige Ord: »Nu gaar'en godt igjen«. Da *Daudet* aldrig havde været i Danmark, kunde man altsaa se, hvor liden Betydning man tillagde vort Land, siden en Storhed som *Flaubert* kunde udbryde, at den gik godt igjen, uden at tage noget Hensyn til Danmark. Derfor var det nu mere nødvendigt end nogensinde, at alle gode Kræfter sluttede sig sammen, og

naar vi blot alle støttede *Puk*, vilde *Zola* nok ad Aare faa et andet Blik paa Tingene.

Endnu blev i Aftenens Løb flere Skaaler og Fattigmænd med tilhørende Snapse drukne. Paa Gaderne var den livligste Trængsel af alle *Puks* Abonnenter. For disse tolkede Gustav Philipsen med nogle borgerlige Ord Dagens Betydning fra »*Politiken*«s Vinduer.

De elleve Tusende.

Og Socialisterne drev deres Spil
Igjen, efter Tillidshverv snusende,
Som om der var ingen Borgere til
Med samt deres elleve Tusende.

De spared' ej paa Plakaterne,
Men klistred' dem rundtom paa Husene
Og bød Socialdemokraterne
At samle sig Tusend ved Tusende.

De kneb ikke heller paa Lokkemad,
Hvert Løfte var salig berusende,
Tænk! de vilde spare vor fattige Stad
For næstendels tyve Tusende!

De flotted' sig ogsaa med store Ord,
Mens Øllet flød over i Krusene:
»De syv Tusend Stemmer, vi redded' i Fjor,
I Aar bliver mindst en Snes Tusende!«

For Wiinblad gjorde de særlig Blæst,
Om Ørene lød det susende:
»Vi giver ham, saasom han kom i Arrest,
Af Kroner i hvert Fald et Tusende!«

De Liberale sig følte lidt klemt
Som mellem to Negle L—,
Fordi deres Antal var ganske bestemt
Langt under de elleve Tusende.

De gik dog til Valgmøder, Rostrup og Munck
Med Grovheder overfusende,
Ja, der var Skam, Godtfolk, de næsten gav Dunk
Blandt Borgernes elleve Tusende.

De havde saa travlt med Agitation
Som i en Barselseng Musene;
Alligevel revned' den skjønne Ballon
Paa Grund af de elleve Tusende.

Endogsaa stakkels »*Dannebrog*« fandt,
At »Nederlaget var knusende«;
Endskjønt efter Evne den hjalp — det er sandt —
At splitte de elleve Tusende!

— Saa tidt som de Røde med Næbet i Sky
Vil gale, af Overmod brusende,
Saa møder vort Borgerskab mandstærkt paany
Med alle de elleve Tusende!

Taksigelse. Alle de mange, der viste saa livlig Deltagelse ved vor Jordefærd, bringes vor hjerteligste Tak. Særlig takkes Hr. Borgerrepræsentant Philipsen for den i »*Politiken*«s Vindue uanmodet holdte trøsterige Tale, der stedse vil være os i kjær Erindring. *Oppositionens Borgerkandidater.*

Krambamboli.

Hr. Bojsen han var en tapper Kriger,
Som du og jeg og hver Mand veed,
Men veed I, hvormed han som Forliger
Har stimulert sin Tapperhed?
Han drak med samt sit Kompagni
Krambamboli paa godt Forlig,
Krambimbambamboli
Paa godt Forlig.

Det kribled ham vistnok lidt i Sjælen,
Fordi han jo er Venstremand,
Men dog resolut han vendte Hælen
Til Venstres golde Fraseland
Og drak med samt sit Kompagni
Krambamboli paa godt Forlig,
Krambimbambamboli
Paa godt Forlig.

Hr. Høgsbro han sa'e: »Det skal du ikke,
Thi sæt, at Møen falder fra,
Og hvis nu Forliget skulde klikke,
Hvor bli'er saa Porteføljen a'?«
Men Bojsen med sit Kompagni
Drak mer og mer Krambamboli,
Krambimbambamboli
Paa godt Forlig.

Klaus Berntsen vel regnes bør blandt Helte,
Og det bør Rasmus Claussen med,
Men dog, da de skulde sammensmælte,
Og Slaget skulde finde Sted,
Drak de med deres Kompagni
En moderat Krambamboli,
Krambimbambamboli
Paa godt Forlig.

Hr. Hørup han sad i Integade,
Og — ja, jeg tror saagu, han græd,
Og Brandes og Bing var integlade,
De forudsaa en stor Fortræd.
Det ræverøde Kompagni
Drak ogsaa sin Krambamboli,
Men en Krambamboli
Med Bitter i.

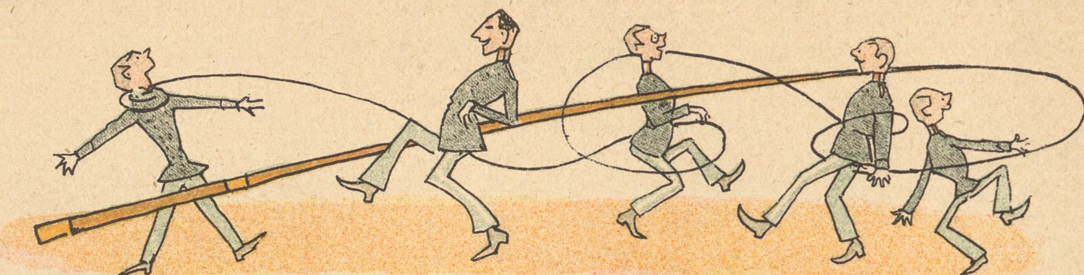
Den Fisk, den Fisk, den grumme store Fisk —

— Redaktør Schjøtt var nok ude at fiske paa Gjentofte Sø den Dag, han ikke blev valgt til Borgerrepræsentant; mon han fik noget der?

— Ja, det maa Vorherre vide, men det blev da i alt Fald ingen Valgfisk, han fangede.

Ingen Pardon.

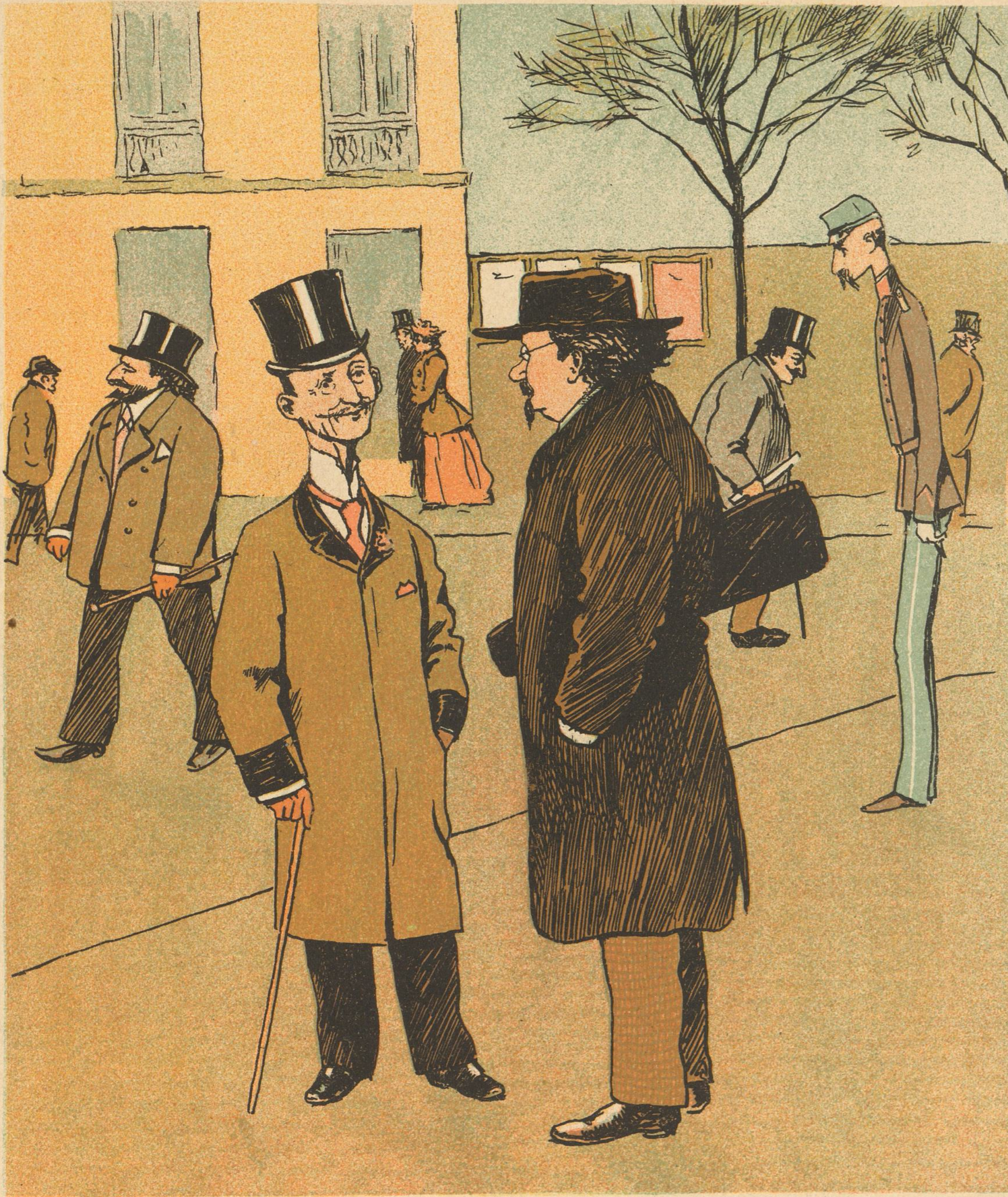

— Vent De bare lille Frøken; vil d'Hrr. Lieutenanter ikke frivillig danse med Dem, saa skal jeg kommandere dem til det.

— Nej, Hr. Oberst! For Guds Skyld! Gjør det dog ikke.

— Jo. De skal min Salighed have deres Straf, enten De beder for dem eller ikke.

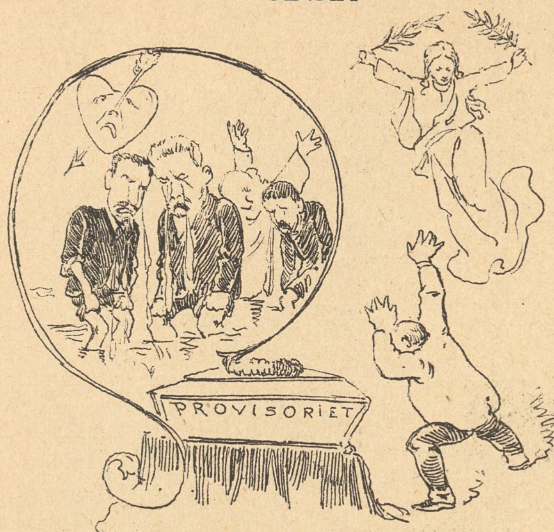
Arvelighed?

— Ja, min Datter har arvet mit Talent.

— Naa; ja! Det maa jeg tro, for jeg har ærlig talt ikke kunnet begribe, hvor det var blevet af.

Forbi!

Et Sorgens Budskab, som har mange Mil
Af Kabeltraade fyldt med bitter Smerte,
Kom denne Gang i Følge med April.
Det stakkels, sønderknuste Folkehjerte
Er atter ramt af Skæbnens hvasse Pil,
Og Ingen vil med Balsam det beværte.
— I »*Politiken*« vader Evropæerne
Om i en Taarestrøm til over Knæerne.

Thi »Provisoriet« afgik des værre
I Søndags ved en blid og rolig Død;
Og det veed baade Hvermand og Vorherre,
At dette Dødsfald var et Hjærtestød
For hver en fuldtro, storpolitisk »Rød«,
Som, højst uheldigt, hørte til de færre,
Der vilde til den Idræt sig begive
At holde »Provisoriet« i Live.

Ja, man maa stemple hver en »Radikaler«
Som værdig Gjenstand for Medlidenhed,
Først for de mange rædselsfulde Kvaler,
Formedelst Provisoriet han led,
Og saa, fordi den »Ordinære« daler
Over hans haardt hjemsøgte Hoved ned;
Thi det er en Gang den Slags Folks Bestemmelse
At fryde sig ved Hjælp af stadig Græmmelse.

De tolv Mænd i de Moderates Række
Er heller ikke ret i deres Es;
A l b e r t i vilde helst en fed Proces
For et Forlig, et magert, foretrække,
Samt Bifald som den liden Tue vække,
Der væltede »Forligets« store Læs;
Men alt, hvad han i den Anledning evnede,
Var ikkun, at Moderationen revnede.

Des Aarsag var det for de fir' og fyrre
Protestmænd en bedrøvelig Historie,
Thi, havde Flokken f e m kun været større,
Saa stod den ikke med en Martyrglorie.
Men havde tvertimod saa let som Smørre-
brød skaffet os igjen et »Provisorie«.
— Dog ogsaa her den triste Sandhed skulde frem,
At d e n Fraktion var aldrig ved de fulde fem.

Fra Puks meteorologiske Institut.

Vejrberetning. Normal Temperatur paa Finansloven, højt Barometer med friske Vinde over Agrarien, optrækkende Uvejr over den almindelige Værnepligt, Højvande i Kasino, Taage i »*Dannebrog*«, usædvanlig stærkt Jordskjælv i C h r i s t e n s e n - S t a d i l.

Foreløbig Udsigt til mild Sommerregn over moderate Knaphuller.

Beskedenhed. Da Herredsfoged K r a b b e var i Avdiens hos Kongen, bød Majestæten ham en Stol. Herredsfogden svarede, at han kunde saa godt staa, men naar det endelig skulde være, vilde han da i alt Fald nøjes med en Taburet.

Ennv eet liidet Annhaung
till
Krönicken omm Bonde-Kriigen.

De nv bliffuer att berette/ att daa han F r e d e B o y s e n soe/ att then Urrt Prouisoria/ somm hafde nv vdi 9 Oer blomstret vdi Daneuang/ haffde ey meth thet Unnde uoren till att vdrydde/ daa fallt thet ham innd/ att naar man planted ued Siiden aff then een ordinarie Finantzloff/ ther ey uar een aff hannem C h r i s t o f o r v s H a g e s barberede Pvddeler/ menn ett Liffens Træ meth Frvgter/ somm uare goede att æde bode forr Gotzeyere oc Bynder oc liflige forr the Agrarier/ daa sculde uel then Vrrt Prouisoria bratt henuisne oc forrtørckes. Soe satte hand daa Spaden vdi Jorrden oc grov/ oc daa thet uore ued Paaschetiider oc Soelen hand sken oc Lærcken hvn sanng/ daa skøed der aff Mvllde een ordinarie Finantzloff oc uore then ennd kleinn at skve/ soesom then uar kvns meth Forhanndlernes Sueed gijødet/ soe uore then doc bedre enn somm slettes inngen/ oc ther Drosst E s t r o p p then liiden Finantzloff soe/ daa gick hand vdi siin Abildgaard oc ryckede opp Prouisoria/ enndda hand therued Marrsk J e s p e r J e s p e r s e n B a h n s o n s smo Forglemmigeyer nedtraadte/ men vdi theris Sted plantes uel mørckeblaa Violer.

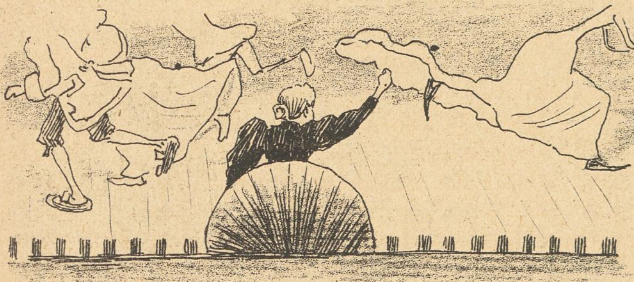
Menn hand then liiden H ø x b r o e oc hand then digre A l b e r t i g ginnge till F r e d e B o y s e n oc sagde sic ey længer att uille tiene vdi hanns Hirrd/ ty hand Albertig haffde then Spare-Cassa att foruallte oc meenede hand/ att thet hannem ey bodede slic Cassa att derelinquere. Oc the soer Død oc al Lanndsens Ulycke offuer B o y s e n/ oc enn Høxbroe haffde siin Maag H a r a l l d H o l m emot sic/ lvckede hand doc for hannem sit ømme Faderhierte oc

-droeg aff Gaarde. Oc uar hand rystenndes gall vdi Kalotten/ oc hannem fullgte 13 Suennde/ oc Krønnicken ueed kvn att thet uare the Jennsener/ Jørgensener/ Peddersener oc Christensener. Menn hand Bajer toeg Orloff/ ty hand scvlde vd i Europien oc fabriquere Fredd.

Menn the Kotkarle/ somm kalldis Socialister/ haffde samme Daeg prøffuet at erobre Haffnia/ oc ther haffde uoren ett mæctigt Handmenge/ oc hand Trier uar forr sit Husslehermaal aff Axel Meyer bleffuen vdlagt/ men soer att hannd haffde uell samme Skifting hollt over Daaben/ menn then rette Barrnefaeder uar hand then fiine Grosserere Christofforvs Hage. Oc then Paternitet kommer hannem uell dyre att stoe/ men ther thet bleff Afften/ daa haffde Haffnias braue Borchere the vselige Kotkarrle hvgget sønder oc sammen oc bode Holm/ Knvssen oc Wiinblad soe oc theris Hjælpere then liiden Schiøtt og hand then raptvngede Allfred Christensen loe slagne paa Valen. Oc Rostrvpp fabriquered thennem Liigkister.. Oc uar thet een stoer Seyr/ oc bleff ther meegen Jubilatz oc Poculering. Men »Danebroeg« slaegede kvns poe halv Stanng/ ty the kvnde theres Seyr ey forruinnde.

Et Offerlam.

Fanden være Kammerherre!
Han maa Alles Synder bære,
Han maa altid Lammet være,
Som man ofre vil — des værre.
Selv Sufløsen gi'er ham Næse,
Blot fordi de lidt paa Kant er,
Saa man mærker, Frøknen vant er
Godtfolk Texten ret at læse.

Hvad det var, *Puk* vilde sige:
Jo — Forliget er jo dejligt,
Og maaske ej ubelejligt
Selv for de Urokkelige.
At man dog var med i Legen,
Snildt for Kjøge-Høns man dølger,
Og saa har det ingen Følger:
Man gaar ikke glip af Stegen.

Men Forliget Skyggesider
Mangler ikke helt des værre,
Og den stakkels Kammerherre
Særlig haardt derunder lider.
Det hans Glæde var at amme
Smaa Elever op med Flaske,
Og, ved Melpomenes Aske:
Der var Skin af Kunstens Flamme.

Man dem lærte at haandtere
Paa Kothurnen Sværd og Dolke,
Lærte Skuespil dem at tolke,
Som man ej gad spille mere.
Publikummerne med Studsen
Saa Eleven, naar han færdig
Var, og man ham ansaa værdig
Til — at komme til Riis-Knudsen.

Nu man paa Forligets Alter
Skolen har lad't Døden lide,
Derfor mange Taarer stride
Abonniners Kinder salter.
Hvor skal nu en Fremtids-Phister
Kunne gaa og lære Faget,
Naar ham Olaf har opdaget?
— Og hvor faar nu Riis Statister?

Med Gravstikken?

— Hør, sig mig: har Xylograf Henriksen egentlig nogensinde skaaret Noget, der var værd at se?

— Jo, forrige Fredag Aftes skar han nok et mærkeligt Ansigt, og det var vist rigtig ætsigt.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Ararat.

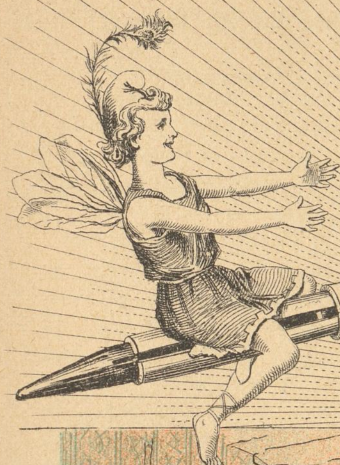
G. Doré *invenit.* Puk *delineavit.*

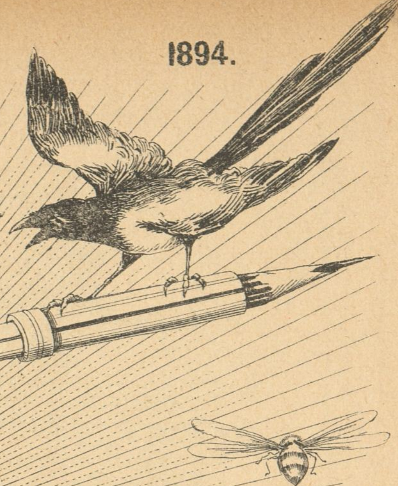
I Noahs Tid blev den syndige Jord
Hjemsøgt af en Vandgang, og den var stor;
Men — da Finansloven kom paa det Tørre,
Var »Selvstyrets« Vandgang dog næsten større.

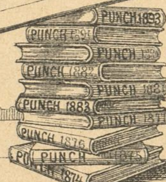
Udgiver og Redaktør. Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

Nr. 15. Søndag den 15. April. 1894.

PUK

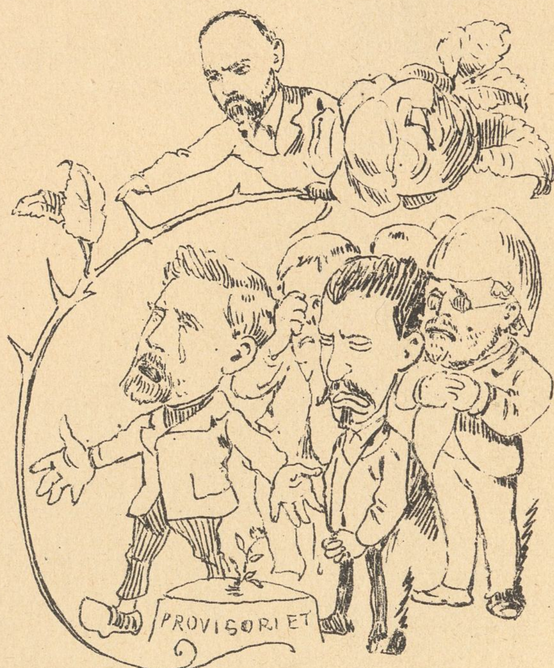

Mon ikke?

Bedstefaderen: Aase maa ikke drikke mere Vand, det holder Bedstefa'r ikke af.

Aase: Bedstefa'r — det er Aase, der er tørstig, og ikke Bedstefa'r!

Sørgelige Udsigter.

Lad Højre her i Riget
Kun ofre Ros og Virak paa »Forliget«,
Og lad kun Bojsen blære
Sig med den dyrt betalte »Ordinære«.
Han selv kan daarlig nægte,
At ved hans Roser findes hvasse Torne;
Sejrene var forlorne,
Men, desto værre, Skuffelsen var ægte.
Man skaffed' ikke Landet
Saa meget som en radikal Minister,
Men kun det bare Klister,
Hvor Højre Melet var og Venstre Vandet.
Dets Aarsag maa herhjemme
Hver indfødt Evropæer dybt sig græmme.

Hvad har nu disse Stakler
For en Snes Aars ihærdige Spektakler?
For Riffelringsanfægtelser
Og for Finanslov- og for Skattenægtelser?
Hvad har nu disse Troende
Paa Landbodemokraterne?
Kun Mindretalsmandaterne
Og saa den Smule rene Halm i Skoene!
Haardt blev af Slaget rammet
Det Venstre, som har Ene-
ret hævdet paa at kalde sig »det rene«
Og ikkun »skarp Protest« har i Programmet;
Thi der er Intet mere,
Mod hvilket det Parti kan »protestere«.

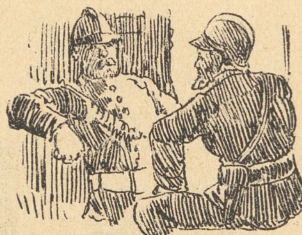
Deri just stikker Humlen,
At man har ingen Gjenstand for sin Rumlen.
Det blev en net Historie,
At man blev pudset for et »Provisorie«;
I hver en Bondehytte
Er Vælgerne vel flade,
Men siger klog af Skade
Til nok en »Grundlovskamp«: Hvad kan det nytte?
Hvert Stridspunkt saligt hviler
Dybt under Jordens Dække.
Sligt skal nok Vingen stække
Paa selv den mest renlivede Krakiler;
Thi, hvor skal han faa fat paa
Noget, som nu han hænge kan sin Hat paa?

Kjendte Navne. Nogle af vore mest berømte Forfattere indbyder til Dannelse af en Forfatterforening. Det mest bekjendte Navn er Knud Bokkenheusers. Han er Forfatter til Indbydelsen.

I Brandvagten.

Nu stiger den! Som jeg sagde forleden til min Ven Therkildsen, der laver Lyn og Torden i Kulissen og altsaa er saa og sige en vidtløftig Medkollegus af os Brandmænd: »Er der nogen upasserlige her paa Komedie-stationen?« sagde jeg. »Næh,« sagde Therkildsen, »hvorfor det?« — »Naa, jeg tænkte bare, da jeg saa, at *Oluf* allerede skulde op, at det kanske var begrundet paa Svagelighed, at Personalet ikke kunde taale at gaa ud, og saa de ligesaa godt kunde blive hjemme og spille Stykket med det samme.« — »Naada, næh,« sagde han, »der er saamænd ingen anden svagelige end som vores Rothe, som pludselig har opdaget, at der har slaaet sig Influenza paa Gasjen og Repetoriumet.«

Nu maa jeg for Resten sige, at *Oluf* er overmaade honnet og regederligt Arbejde. Det er ligesom jeg vil sige en lille besindig Husild til fire Stationssprøjter og ingen Dampsprøjte. Den gjør sgu ikke en Kat Fortræd, og der er, hvad der skal være: Text af Einarkrisjansen og Bønder i Skjorteærmer og Dødsfald i Finalen og Herold, som er storartet og alene Pengene værd. Og saa er der det overmaade behavelige, at man kjender hele Texten i Forvejen, hvad der navnlig er til Fordel for Fru Keller, der er nederdrægtig og norsk Venstre-kvinde, hvorfor hun foragter det danske Sprog og synger Partiet paa Volapyk, fordi det danske Publikum ikke forstaar Landsmaalet.

Skal vi have Nordmænd, saa vil jeg for Resten hellere have det rene Væsen, som man faar bedst og riælest i

Abrahams's Forretning paa Nørregade, nemlig Bjørnstjerne sin Søn. Jeg kjender ikke gamle Bjørnstjerne personlig, men jeg siger bare, at kan han sludre ligesaa godt, som Sønnen spiller Komedie, saa har jeg sgu aldrig kjendt Mage til Kaje. Og derfor er Sønnen bleven en Redningsstige for den immer svineheldige Abrahams, som altsaa ogsaa godt kan med det højere og mere gribende og literære, nu da *»Klokkerne«* hver Aften ringer Menigheden sammen til fuldt Hus.

Ude paa *Dagmar* har vi til Gjengjæld slaaet os paa Folkekomedien og det mere for de brede Lag, selv om det er Løgn og Bagvaskelse, at vi har slaaet vores lille Broder for Syle og skal have ham ned i Didrektionen. Og vi har opført Steenbuchs originale Stykke *»Bysbørnene«*, skjønt vi ellers holder mest af at gjemme de originale Stykker hen i Arkivet til bedre Tider. Og vores Professorinde har gjort Lykke, hvorfor det er Nederdrægtighed at sige, at hun er bedst ude mellem Kulisserne. Og nu har vi engageret Vilhelm Wiehe, og til næste Aar klør vi løs paa Tragedien og det højere igjen, som skal være til Skræk og Bedrøvelse for Publikummerne.

Hillebrand — Hille Brandes!

En evropæisk Ravn man ser
Tidt pynte sig med laante Fjer,
Og, naar de af ham bliver pillet,
Gaar „Fornemheden" ud af Spillet.

Ny Turistforening. De femten Forhandlere, der stemte mod Forliget, paatænker at danne en Turistforening, der skal foretage smaa Udflugter ved passende Lejligheder. Hr. Høgsbro begyndte med en lille en paa Kongens Fødselsdag.

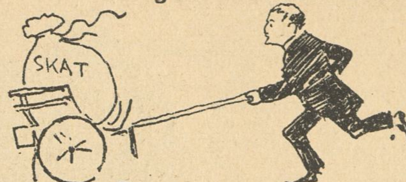
Frisind. Det er egentlig en underlig Idé ef Komponisten Carl Nielsen, at han vilde have Honorar for den Musik, han havde lavet paa Bestilling til *»Snefrid«*. Herre Gud — naar de andre giver frit Theater, saa kunde han da gjerne give fri Musik.

Hejl dir! Det nyeste Blad, Kommandør Wilde har føjet til sin i Forvejen blomstrende Siegeskranz, flettede han ind ved Matinéen for Drachmann. Under Henblik til Digterens nyeste »Aprilsvise« turde Vovehalsen dog her være gaaet paa en værre Wildemand.

Huslejeskattens Fader.

Der var en Gang en lille Skat,
En Skat, som var i Verden sat
Af Hr. Christopher Hage.
Maaske det derfra skrev sig, at
Der var en Hage ved den Skat,
For, hvordan det nu end var fat:
Den vilde ikke smage.

Hr. Trier er en Demokrat.
Og Demokrater afsky'r Skat,
Saa gjorde ogsaa denne.
Til ham kom nu Hr. Hage hen,
Og sagde: »Trier, gamle Ven!
Her er en Skat, lad os nu den
I Udvalg rolig sende.

Det ærgrer, skal jeg sige os,
De gamle Højresnuders Ros
Paa Gammel Torv i Raadet.«
Og Herman Trier sagde: »Skidt!«
(Som Alvorsmand han ellers vidt
Bekjendt var og med grumme lidt
Skalkagtighed benaadet.

Saa, da han gik til det Spilop,
Den slemme Syge i hans Krop
Skinbarlig maa ha' faret).
Haardt sved det til det stakkels Skind,
Da selv han kom i Raadet ind,
Og hans Parti saa gjorde Vind
Af at ha' Skatten klaret.

Hr. Meyer er en Fabrikant,
Der lumskelig Hr. Trier fandt
Som Barnefa'er til Skatten.
For Trier var det ikke sundt,
Til alle Blade skrev han rundt,
Tilsidst saa fik han ganske ondt
Og sagde: »Av for Katten!«

De Liberale gjorde Blæst
Og mødte sammen til Protest.
For hver, som deres Ord troer
De gjorde Sagen ganske klar:
At Trier ej var Barnets Fa'er,
Men at den stakkels Mand kun har
Fungeret som dets Jordmo'er.

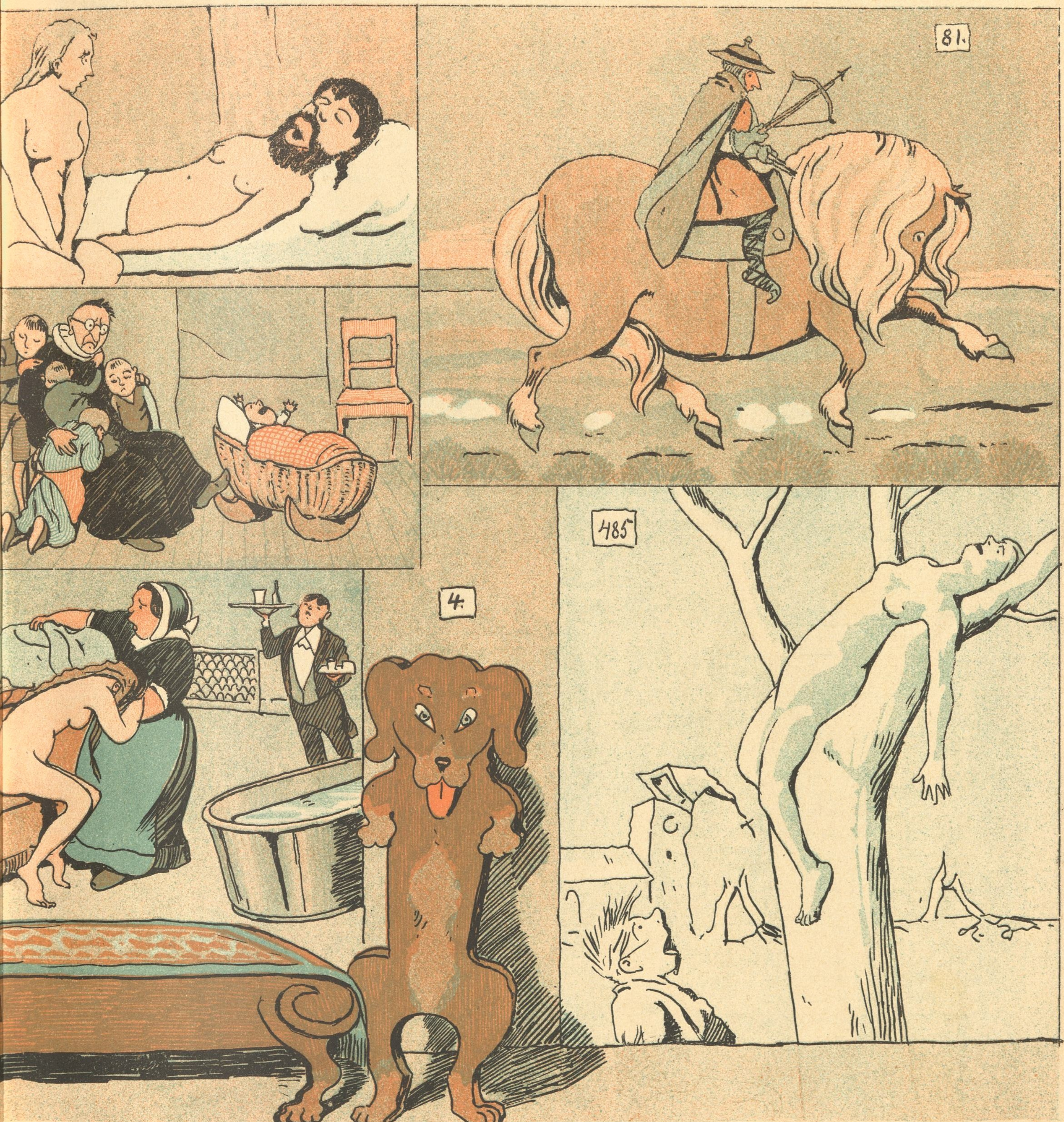

FRIE FANTASIER OVER DEN FRIE O

N°1. Kaffekande (Keramik) 2. En Tæppebanker. (Rørskulptur.) 4. En Støvleknægt. (Træs
38. Sul. 62 Studie. 69. En Løjbænk (Træskulptur.) 81. Før Drabet paa Gr

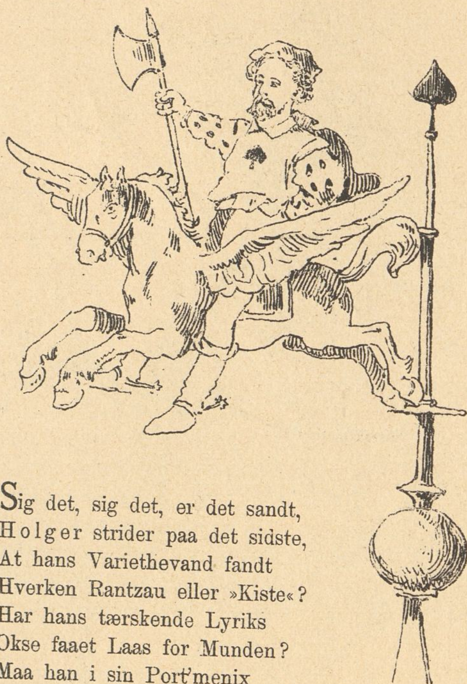
FORAARS = UDSTILLINGEN 1894.

skulptur.) 6 og 468. To opvakte Lazarusser. (Skulptur.) 8. Dalila. 16. Klædeskabet reddes.
v Geert. 288. Forældreløse. 405. O! Susanne! 485. Efter Stormen. (Skulptur.)

Sidste Stik.

(Frit efter Drachmanns *»første Spadestik«.)*

Sig det, sig det, er det sandt,
Holger strider paa det sidste,
At hans Variethevand fandt
Hverken Rantzau eller »Kiste«?
Har hans tærskende Lyriks
Okse faaet Laas for Munden?
Maa han i sin Port'menix
Ræddes for at se til Bunden?

Tryk og Sværte — ærlig talt!
Den, som saa ham træde Vande
I hans Ordflom »nationalt«,
Saa paa »Jungfernstieg« ham lande.
I hans Garderhøjtidssang
Haabets Lærker hørtes klukke,
Nu hans Harpe har en Klang
Fast som Evropæersukke.

Han paa Matinéens Dag
Jubilæum kunde holde,
For de fem og tyve Flag,
Han i Mundsvejr ud lod folde.
Han som Alvorsmand paa Sligt
Kan hvert »Omslag« paa sin Finger
Attestere med et Digt,
Naar »das Geld« i Kisten klinger.

— Nej, det er dog ikke sandt,
At han strider paa det sidste,
At hans »Spadestik« paa Kant
Har ham bragt med nogen »Kiste«.
I Koncertpalæet gav
Liberalt de Liberale
Mønt ham til en Vandringsstav
Op til Norges Oftedale.

Som man veed, »der var en Gang«,
Hvor om Værn mod Danmarks Fjender,
Om dets ædle Mænd han sang
Og dets villiestærke Kvinder.
— Nu et andet Løsens Ord
Paa sin Fane vil han skrive:
»Kast din Fortid over Bord,
Naar Moneter det kan give!«

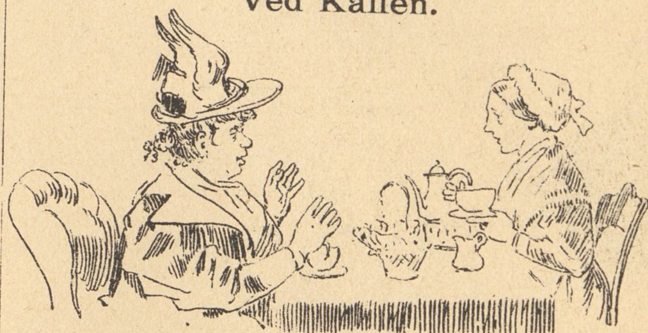

Af et Brev. *Kjære Læser! Jeg sender dig herved en Bunke Anførselstegn, som Du selv kan sætte til bagefter, hvor Du synes, det kunde passe.*

Din
G. B.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja Tak en lille Taar, men den maa endelig være dygtig sort, da jeg ikke taaler de livlige Farver, jeg skal sige Dem, jeg er nemlig i et skrækkelig daarligt Humør formedelst Sjolander, der har opført sig paa en ligefrem lumpen Maade imod mig, nemlig ved at holde mig for Nar, saa jeg ikke kom med til nogen af hans Koncerter, skønt jeg ved den levende, saa sandt jeg sidder her i al min Nøgenhed, var oppe fire Gange om Morgenen Klokken syv for at staa i Kø hos Vilhelmhansen, da jeg ikke turde betro det til Petersen, som altid sætter sig ind til Aporta og venter, naar han skal staa i Kø, men jeg fik jo aber ingen Billet nogen af Gangene, men derimod den sidste Gang en Fortand løs, som heldigvis var forloren, og Besvimelse og knækket Parasol og reverenter talt, en Ligtorn masekreret, og det nyttede jo ikke, at jeg gik ind i Butikken og fik fat i den ene af Brødrene Hansen og forestillede ham, at jeg maatte have Billetten, da jeg havde stor Familie hjemme og i alle Maader var en respektabel Kone, og saa har jeg været paa Jagt efter denne Sjolander i alle Foreninger og private Kredse, hvor han kom med sin Luth, saa Frits Grønbæk sagde, at jeg var bleven saa luthersk, at jeg var lige ved at blive helt katolsk i Hovedet af det, men lige meget hjalp det, og til sidst, da jeg vilde være velgjørende mod Drakmand tog jeg fejl af ham og en anden Velgjørenhedskoncert og sad og var velgjørende uden Sjolander, og saa i min Fortvivlelse saa skriver jeg til ham og inviterede ham meget pænt til The hjemme hos os selv en Aften og musikalsk Soaré og forestillede ham, at vi var en lille musikalsk Kreds, der protesjerede fremmede Berømtheder, og vi sendte Karlen fra Forretningen hen paa Hotellet og fik jo saa mundtlig Besked tilbage, at han nok skulde komme, og vi havde jo saa samlet et lille udvalgt Sel-

skab, og vi havde saamænd ogsaa tænkt paa at invitere Dem med, søde Fru Schrøder, men Petersens døve Tante skulde nu med, fordi hun er Musikven og saa var vi bleven tretten til Bords, hvis De ogsaa havde været der, og jeg glædede mig virkelig saadan paa Mandens Vegne over, at han skulde tilbringe en behagelig Aften i en pæn Familie, men saa da han kommer, saa ikke nok med, at han ingen Luth havde og vilde spille Klaver til Bal og var fuld og vilde have tyve Kroner for det, men det var oven i Kjøbet slet ikke ham, men derimod en, der hed Jensen og var dansk, og jeg synes virkelig ikke, det er nogen Undskyldning, at Karlen var gaaet ind paa et forkert Nummer i Hotellet med Brevet, for han kunde da nok vide, hvad Meningen var, og hvis han en anden Gang kommer hertil, saa vil jeg slet ikke høre ham, men demonstrere til Fordel for vore egne, nemlig Herold, som jeg finder er henrivende, og bare alle Tenorer var som han, men det er ikke med deres Tenorsmør som med norsk Margarine, der kan gjøres til dansk Herregaardssmør ved Hjælp af Major Henkels *Flora-danica*, som De for Resten skulde bruge, søde Fru Schrøder, da De jo alligevel aldrig har andet paa Bordet end Margarine. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Vore Sønnesønner.

Naar vi nu efter Lundenielssens Anvisning lykkelig og vel har faaet »vore Sønner« anbragt i alle Landets Embeder, Bestillinger og andre lovlige Næringsveje, saa bliver vor næste Bekymring, hvad vi skal sætte vore Sønnesønner til, saafremt vore Sønner levner noget til dem og ikke selv gnaver alle Benene. Een Trøst er det dog, at der som Følge af den stadig omsiggribende Civilisation vil opstaa en hel Del Fag og Livsstillinger, som endnu ligger temmelig ufødte hen. Det vil saaledes til den Tid svare udmærket Regning at være Dynamitfabrikant og fast Leverandør af færdige Anarkistbomber, hvis Staten da ikke monopoliserer denne Næringsvej til sin egen Fordel. Fabrikationen af Skommersøm og brugte Sardindaaser vil naa en hidtil uanet Højde, og der vil blive Brug for en lang Række Sønnesønner til at gaa omkring og snyde elektriske Lys, mærke biologiske Stationsrødspætter og opdyrke Landeveje, som Jernbanerne har gjort overflødige. For politiske Forligsmæglere vil der blive oprettet Embeder med fuld Alderdomsforsørgelse ligesom til Statsrevisoraterne i vore Dage. Luftsejladsen vil tage et mægtigt Opsving, naar den frigives af Th. Petersens Efterkommere, saa at Johansens Sønnesønner kan faa uhindret Adgang til at gaa op i Tivoli og ned i en Høstak ved Sengeløse, uden at de som deres prøvede Farfader behøver at rejse til Nordpolen og spilde deres Gas. Et anseligt Antal Sønnesønner vil kunne ernære sig selv og deres Familie kristelig ved at kolportere folkelige Jubeludgaver af Johannesjørgensens og Edvardbrandes samlede Bedrifter med Illustrationer af Willumsens Sønnesønner, og mangen Haandværkersønnesøn vil svinge sig op til Velstand ved at udnytte Niels Nielsens og Baron Løvenskjolds Patenter til den ædle Hønseavls og Malkepigernes Fremme.

Efter at vi saaledes paa det bedste har forsørget vore Børnebørn, maa vi paa dette Tidspunkt henstille til vore ærede Oldebørn, at de sørger for sig selv. Vi kan ikke strække os videre.

Sild er godt!

Imens Arthur Feddersen stanger Aal
Og snart fanger en Han, snart en Hun,
Har Johannes Petersen sat sig det Maal
At forske paa Havsens Bund
Efter smaa bitte levende Unger af Sild
Eller Embryo-Sildinger blot;
Thi hidtil var Videnskaben paa Vild-
spor i Spørgsmaalet: Sild er godt!

Han dykked i Uger, han dykked i tre,
Og da han omsider kom op,
Han havde en Sildefødiug i Ble,
En lille, sølvskinnende Krop,
Som sprælled i Doktorens hule Haand
Og gispede efter Vaadt.
Men Doktoren udbrød med flammende Aand:
»I Guder! Hvor Sild er godt!«

Han roede til Stege med sin Station,
Og Byen blev smykket til Fest,
Borgmesteren mødte i egen Person
Og bød ham til Æresgjæst.
I Verden ud Telegrammerne foer
Med Bud om de møenske Sprott;
Men Ungen blev spist ved Borgmesterens Bord
Med Bemærkning, at Sild er godt.

Hr. Petersen slog sig dog ikke til Ro
Med den unge, lovende Fisk.
Nu færdes han atter i Sildens Bo
Og gransker dens Liv paa en Frisk.
Men ser han, om enkeltvis Silden gjør Æg,
Eller Lægningen sker i Komplot —
Lige meget: Fremdeles vil Lærd og Læg
Forsikre, at Sild er godt!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De Nye paa Nytorv.

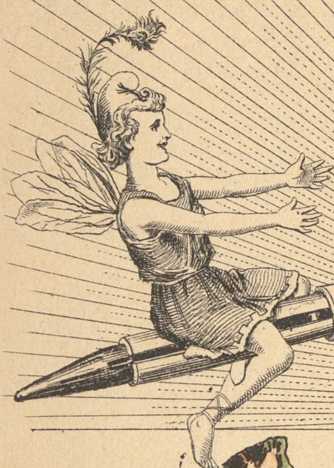

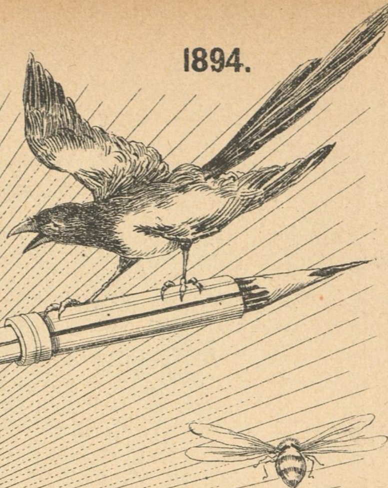
Den nye Kraft til Arbejd stiller
Imellem Magistratens gamle Piller.
Gid den i mangt et Mandagsmøde
Kommunens Piller maa forsøde!

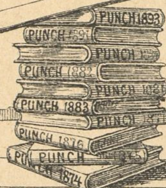
Udgiver og Redaktør, Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 16. Søndag den 22. April. 1894.

PUK

I Foraarstøjet.

— Dine Støvler knirker jo gyseligt, Adolf, Du har vist ikke betalt dem?

— Sikken en Overtro, min Pige! Saa maatte jeg skam knirke over hele Kroppen!

En Kræftskade.

Naar en sølle Dillettant
Vil forsøge sig som Snyder,
Veed man nok, hvad det betyder:
Som en uselig Forbryder
Tages hans Person i Pant
For det Mammon, der forsvandt,
Og et Fangeliv han nyder,
Hvor han bitterlig fortryder
Den Beskedenhed, der fandt
Altid Hæderspladsen blandt
Jordelivets skjønne Dyder.
— Men, naar Verden er bedraget
Af en Virtuos i Faget,
Anderledes Piben lyder:
Glad ved Livet han sig fryder,
Tillidsposter man ham byder,
Saa hos ham i alle Gryder
Det med Mælk og Honning flyder;
Intet »Selskab« ham forskyder,
Tvertimod man højst galant
For hans Følelser at skaane
Giver Byttet ham at »laane«!
— Det er sørgeligt, men sandt.

* * *

Saa kan nemlig Virtuosen
Med det mugne Mel i Posen
Altid »laane« noget mere,
Det vil sige: kun hos Næsten,
Og det første »Laan« for Resten
Med Udbyttet konvertere.
Det skal ikke stort genere
Den, der bare redder sit,
At Talentet ser sit Snit
Til paa næsten samme Maade
Andet Steds at faa Kredit:
— Andre Plader blive slaaede,
Andre Banker blive flaaede,
Det gjør ingen Ting! Aah Skidt!
Selv om Laanet bliver større,
Naar han derved kun vil sørge
For at bringe paa det Tørre,
Hvad han just har laant af mit!
Vi kan tvætte vore Hænder
Hyggelig i Ro og Mag,
Det vil sige, hvis han spænder
Heldig af og ikke ender
Legen med at gaa en Dag,
— Medens hans Forretningsvenner
Dybt bedrøvet skjærer Tænder, —
Bort fra Skygge og — Bedrag.

Fra Demokratiets Vildtbane.

(Jagtvejen. Aftenstund. En Folkethingsmand kommer spadserende fra den ene Side, en menig Demokrat fra den anden.)

Folkethingsmanden. Undskyld, at jeg saadan uden videre tiltaler Dem uden at være præsenteret, men jeg maa have Nogen at udøse mit Hjerte for: Endelig er da Frihedens Dag gryet i gamle Danmark!

Demokraten. Det er'en vel nok.

F. Jeg mærker, De er opfyldt af den samme begejstrede Stemning som jeg. I denne Folkejubel finder vi Folkerepræsentanter den bedste Løn for vort lange, opslidende Arbejde i Frihedens Tjeneste.

D. Naada! Di æ sgu'nte billig!

F. Jeg mærker, De forstaar mig. Jeg tør maaske gaa ud fra, at De hører til de uforsonlige Forligsmænd?

D. Hva' Fa'en æ de for no'ne Bisser?

F. Kjære! de femten Forligsmænd, der stemte mod Forliget. Ikke sandt, De billiger denne staalsatte Holdning: man arbejder for Landets Vel, men glemmer dog ikke Frihedens store Sag.

D. Ja, hva' det mere politiske anbelanger, saa æ jæ Sossealdemmekrat.

F. Ædle Mand! En Socialdemokrat er for os mere værd end to af vore egne, tror jeg nok. — Ja, jeg siger: tror jeg nok, forstaar De, fordi vi femten i denne Gjæringstid endnu ikke er sikre paa, om vi nærmest hører til i Integade eller hos Bojsen. Det kommer saa meget an paa Høgsbro, og mellem os sagt: han er en lun — Noksagt. Ser De, hvis vi hører til i Integade, saa er jo Socialdemokraterne vore Venner; hvis ikke, maa vi kalde alle gode Kræfter paa Tro og Love i over 12,000 Exemplarer til Hjælp mod dem. Men jeg tror nok, den staar paa Integade.

D. Ja, jæ æ s'gu lige glad.

F. Jeg ogsaa — glad i hvert Tilfælde. Jeg forstaar, at vi to sympathiserer. Og ikke sandt? det gik Dem ligesom mig: De maatte herud i Aften for personlig at forvisse Dem om, at Tyranniets Aag er afkastet?

D. Hva' æ' den a'? Den ka' jæ sgu 'nte gi' igjen paa.

F. Ser De da ikke netop herude Sporene af vor Sejr over Provisorismen? De forhadte Gendarmer er væk!

D. Det æ di s'gu osse. Men saa æ der vel Polleti i Steden for?

F. Nej og atter nej! De provisoriske Betjente har vi jo ogsaa undlivet.

D. Naa! Jamen saa ka' jæ jo godt ta' aa mule Dig a', Din Storborgertamp!

F. Hvabe—ha'r?

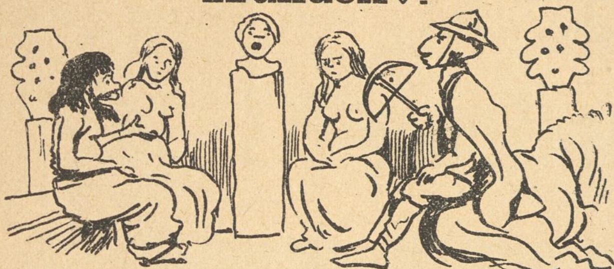
D. Vær nu barestens lidt sjemytli', gamle Svibel, aa ta'en mæ Ro. For nu ska' Du ha' Klø! (slaar løs paa ham.)

F. Hjælp! Hjælp! Politi! *Gendarmer!*

Hundeliv.

Paa den frie Udstilling holdtes der forleden efter Lukketid et Diskussionsmøde for at drøfte det af et af »*Berlingske*«s B'er rejste Spørgsmaal om frisindede Hundes Betydning for den frie Udstilling.

Fru *Slott-Møllers* »Niels Ebbesen« indledede. Han var af Princip Dyreven og var netop paa Vejen til Dyrskue med sin bekjendte jydske Hingst »*Gert*«. Hvad kunde det nytte, at man gav Matinéer i Koncertpalæet til Fordel for hans Ven *Svend Trøst*, naar man saa skjævt til hans firbenede Venner. Efter at Fru Slott-Møller havde barberet ham, følte han sig oven i Kjøbet i Slægt med den barberede Puddel, og dette kunde naturligvis kun forøge hans Sympathi. Han var en af Indbyderne til den Hundeudstilling, der skulde være i Randers til Sommer, men fik Hundene ikke Lov til at komme paa den frie Udstilling i Aar, saa kunde de frie Udstillere heller ikke vente at komme med til Hundenes frie Udstilling. (Bifald).

Zahrtmanns »Eleonora Christina« vilde bare spørge, om det var en Maade at behandle en paa. Her havde hun flere Aar igjennem maatte trave om fra den ene Udstilling til den anden, nu i Aar var hun bleven reduceret til at hedde »En Lysvirkning« og maatte sidde i bar Figur. Skjønt Foraaret var kommet tidlig, var det dog alligevel et stift Stykke at forlange sligt af en Dame i hendes Alder. Hun fik i den Dragt at føle, at vi ikke var i Hundedagene, men saa vidste hun heller ikke, hvad Hundene havde at gjøre her. Der burde sættes en Cerberus ved Indgangen. (Meningskamp).

Willumsens »Ny-Grækerinde« vilde paa Landsmandskabets Vegne oplyse om, at Cerberus ogsaa hørte til Hundeslægten. Hun havde selv faaet Plads i »*Taarnet*«, og paa dette ophøjede Stade genere Hundene selvfølgelig ikke, men det var dog ikke videre pænt at se, at de benyttede Slott-Møllers Vugge til Nødtørft.

Ebbesen kunde paa Familien Slott-Møllers Vegne oplyse om, at ved anden Ophængning vilde Familiens øvrige Sovekammerinventarium blive udstillet, hvilket vilde overflødiggjøre al Benyttelse af Vuggen i den ommeldte Retning. (Bravo!)

Skovgaards »Eva« mente ikke, at Familien Slott-Møller behøvede at gjøre sig Ulejlighed, da Familien Skovgaard havde udstillet tilstrækkeligt af dekorativt Porcellæn.

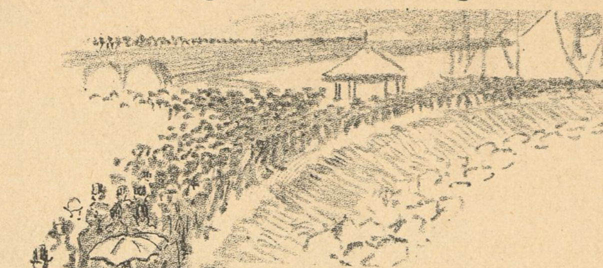
Engelsteds »Dalila« fandt de sidste Bemærkninger noget haartrukne. Man skulde ikke skabe sig. Det med Hundene havde nok ikke meget paa sig.

Samson vilde bare bede Dalila feje for sin egen Dør. Hun havde saamænd heller ikke for meget paa sig. Han vilde derimod spørge hende, hvor hun havde faaet den røde Næse fra.

En af *Peter Hansens* Balkavalerer bad Samson lade være at komme med Personligheder og tale om Ansigtsfarve. Taleren selv og hans Kammerater var ganske vist sorte i Ansigterne, men de var vel lige gode for det. Fordi Samson foretrak at helde Sprit i Haaret, skulde han ikke komme med Stikpiller til dem, der gjorde en mere naturlig Brug af den.

Da Ingen yderligere ønskede Ordet, afsluttede Ebbesen Forhandlingerne. Der vedtoges derefter med alle Stemmer mod 1 (Eleonora Christina) en Udtalelse om, at alle Hunde skulde have Adgang med Undtagelse af *Simonsens*, der var Udstillere paa Charlottenborg.

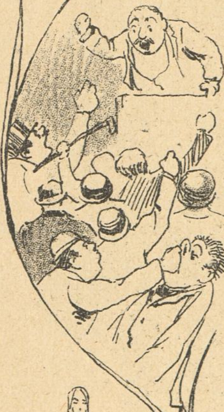
Bededags-Aften-Stemninger.

O Bededag! O Hvededag!
Du fik fra gammel Tid i Arv
At samle til et broget Lag
Det danske Folks den bedste Marv.
Vel Langelinie fik sit Knæk,
En ny til Gjengjæld er begyndt,
Trods nogen anden Sommergjæk
Den praler med sin nye Pynt.
Saa gjælder det jo bare,
Om man kan Pynten klare.

Her findes dog vor gamle Bys
Den rette Traverbane end,
Men ingen Traver her er spyds,
For her er ingen Halvorsen.
Selv en agrarisk Bataillon
Her trives kan paa bedste Vis,
Her er jo en Restauration,
Hvor *Hveden* stiger højt i Pris.
I Folkegunst dog ikke
Man Snapsen ud kan stikke.

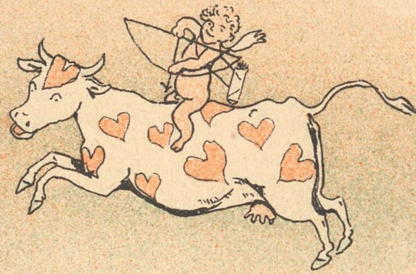
Her spirer Vaarens unge Skud
Saavel fra Kviste som fra Riis,
Den Sidstes smaa Elever Bud
Os bringer jo til Vaarens Pris.
Til Vaarens! Jo, hvis siden hen
Man dem paa Scenen søge vil,
Og de da ikke er der end,
De svare vil omtrent dertil:
Theatret! Jo, god Maar'en!
Der har vi lige — vaaren!

Vel mindes end vi med et Suk
Den gamle Vold med Klokkeklang;
Men Nattergalens Elskovskluk
End lyder trindt i Danevang.
Her fløjter mellem Løvet tyst
Ung Hørup for sin Høgsbrolil.
Ak! kunde blot i dette Bryst
Han tænde op den gamle Ild!
Ved Klangen af hans Klokke
Han skulde glad da sjokke.

Kjærlighed og sød Mælk.

— Ja, jeg haaber da, at det kun er, fordi De virkelig holder af Deres Husholderske og synes om hende, at De nu vil gifte Dem med hende?

— Jow! A tykkes goe nok om hinner, men gywter A mæ itt mæ hinner, malker hun saagu inte Kørene ren'.

Skindød?

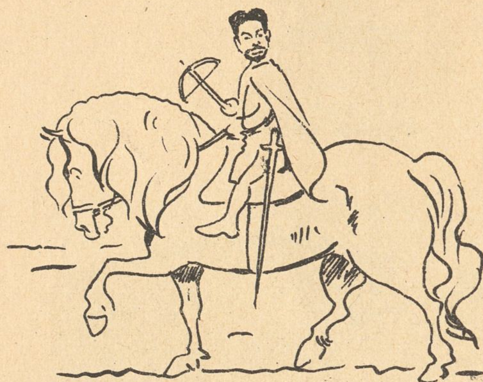

— Er den Fisk nu ogsaa rigtig levende, lille Madam?

— Ja, ved De hvad, lille Jomfru, jeg vilde ikke ønske Dem, at De skulde slaa saadan med Halen, naar De var død.

Den nye Niels Ebbesøn.

(Kjendt Motiv.)

„Le Danmark s'efface", saa lød en fæl
Og skummel Røst;
At vi gik rabundus, man troede selv
Ved Seinens Kyst.
Ubekjendt var vi hver nederlandsk Dame,
Spared' paa Humbug og mangled Reklame,
Mens Tyskerne rapsed' fra Danmark.

Det volded' en Kantsler, hvis trende Haar
Vandt Verdensry.
Selv Paragraf 5 gav han Ulivssaar
I Kammen kry.
Lothringen, Elsas, Hannover og Hessen
Tog han ved Hjælp af de Kruppske fra Essen,
Men mest han dog rapsed' fra Danmark.

— St. Georg var Doktor, men bar dog Skjold
Paa Riddervis,
Og aldrig forstummed' ved Nørrevold
Den Talers Pris.
Han vilde hindre, vort Land gik til Grunde,
Derfor han »redded'«, hvad redde han kunde
Hos Tysken, der rapsed' fra Danmark.

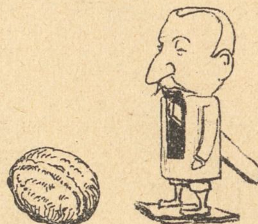
Ja, for Annektionen af Thyras Led
Han Blodhævn tog:
Fuldt rustet den Herre til Preussen ned
Med Saxen drog.
Hvad der var ranet af Kejserens Ørne,
Hævned han syvfold paa Gottsched og Børne
Og hjembragte Byttet til Danmark.

Som fordum Niels Ebbesøn, Sejr han vandt
Ved djærve Hug:
Han »hugged'« det bedste af Hillebrand,
Der blev til »Pluk«-
Fisk, som St. Georg iblandt sine egne
Vitser gav Plads, li'esom Børne og Heine,
Mens Tyskerne rapsed' i Danmark.

Sig hævnede Tysken i Brandenborg,
Der faldt vor Helt
Paa Knæ i det Tidsskrift, som til hans Sorg
Hans Daad har meldt.
Aldrig hans Minde dog lægges i Dvale,
Han vilde gjenføde det »Nationale«
Ved Dyrkning af Rapsen i Danmark.

Det forløsende Ord.

Puk bringer i Dag sine Læsere som Morgengave den lige saa behagelige som opsigtvækkende Efterretning, at de kan faa Lejlighed til at sige

et forløsende Ord.

Betydningen af saadan et Ord fattes kun tilfulde af den, der har haft Adgang til personlig at hilse paa det. Denne Paastand skal vi illustrere ved Eksempler af Historien. Da Slutteren den 17. ds. lukkede Jerndøren op for Wiinblad og sagde: *»Herut!«* saa virkede dette Ord i høj Grad forløsende paa Helten af samme Dato. Da Bojsen den 1. April sagde: »Glemt og tilgivet!« til Estrup, bevirkede dette forløsende Ord, at den Sten, der i ni Aar havde standset Statsmaskineriet, faldt ud af Finanscentrifugens Tandhjul samt fra Folkets Hjærte, saa Landets Vognstyrere med sand Følelse i Foredraget kunde istemme den gamle Nationalsang: »Nu gaar 'en godt igjen!« Da afdøde Cæsar i sin Tid som Svar paa Spørgsmaalet Rubicon udbrød: *»Jacta est alea!«* var Spørgsmaalet løst med det samme. Da Symbolisterne raadslog om, hvor de skulde sætte Johannes den Jørgensen, blev »i *Taarnet*« det forløsende Ord, skjønt han sidder der endnu. Saadan kunde vi godt blive ved en halv Mils Vej til, men vi vil hellere straks indvie Læserne i vor epokegjørende Opfindelse og betro dem, at der i nedenstaaende kjønne Vers er udeladt et forløsende Ord, bare for at de kan faa Lejlighed til at finde det:

To Bibliotheker vi hidtil har haft,
Men nu har det tredie vi faa't,
Det bæres frem af sin egen Kraft
Og lover forbavsende godt.
Enhver, der paa den Geschäft sætter Pris,
Faar Reitzelske Bøger til Løn
Imod at betale, naturligvis,
Fuld Pris til Forlæggeren, ...

Til den heldige Finder af det udeladte, forløsende Ord i Enden af Verset udloves en Belønning, der bestaar i ***Ret til at abonnere paa »Puk« for et helt Aar ad Gangen.***

Ulven og Lammet. I Anledning af, at en tysk Redaktør har faaet eftergivet en Bøde, som han var idømt for Fornærmelser imod den sønderjyske Redaktør Jessen, skal vi henstille til vedkommende Myndigheder, om det ikke vilde være endnu bedre i Stilen at lade Jessen afsone Bøden.

Travsport. I Traverselskabet har der været Spektakler. Skjønt Oppositionens Forslag var lutter gamle Travere, var de ikke saadan at løbe til, og der var stærk Stemning for, at Bestyrelsen var kommen net op at kjøre.

Det niende Bud. Nu er der nok igjen kommet et Bud paa Kasino. Der er nogle, der mener, at det er det af Budene, der handler om ikke at begjære Næstens Hus.

Halv Hæder. Den Hædersgave, Wiinblad fik overrakt i sin Befrielsesstund, viste sig ved nærmere Eftersyn at være defekt. En Del af Hæderen beror endnu i Provinserne; dog skal der være grundet Haab om at redde den, inden der gaar Møl og Rust i den.

Fra Borgernes Raad.

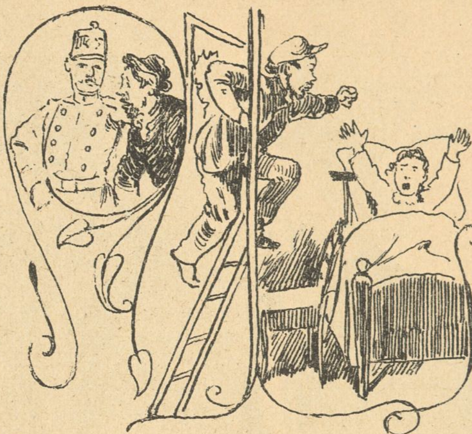
Vor Renovationssag blev udsat paa ny,
Og det maatte Publikum ikke høre!
— Naa, Herre Gud! hvad vor trængende By
I den Sag plejer personlig at gjøre,
Sker jo dog ogsaa »for lukkede Døre«.

Til Situationen.

— Tror Du nu alligevel ikke, Estrup vil gaa?
— Ikke for det første! Hvorfor skulde han ogsaa gaa? Kongen forærede ham jo et nyt Kjøretøj til hans Fødselsdag.

Elsket og savnet.

Ak, de gamle, lysblaa Tider :|: er forbi, :|:
Farveløse Tider nu vi :|: lever i, :|:
Sikke Priser Sognerødder :|: nu maa gi'e :|:
For at faa en Smule Sognepoliti.

Den Gang, da Gendarmerne svang :|: Køllerne :|:
Mod den meget store Flok af :|: Bøllerne, :|:
Som blev vilde efter alle :|: Øllerne, :|:
Maatte Bøllerne jo pænt ta'e Føl'erne.

En for en de vandred i Ka :|: sjotterne, :|:
Efterhaanden kom de fælt paa :|: Potterne, :|:
De var rigtig godt paa Vej til :|: Rotterne, :|:
Da de raske Blaa tog dem i Totterne.

Men, da nu Gendarmerne er :|: ganske væk, :|:
Slettet ud af Smelteriets :|: danske Blæk, :|:
Volder ikke mer den hvide :|: Handske Skræk, :|:
Let for Bøllen yder »Holger Danske« Dæk.

Og paa Lolland-Falster er det :|: grulig galt, :|:
Efter hvad Aviserne har :|: nys fortalt, :|;
Tyve ind af Vinduer og :|: Døre faldt, :|:
Børn og Piger vaagnede og skreg Gevalt.

Rigsdagsmænd, som ofrede de :|: Blaa saa flot :|:
Og har lagt vort Land for Vaga- :|: bonder blot, :|:
Skjønner først for sent vor Trang til :|: lyseblaat, :|:
Men nu kan de alle have det saa godt!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Agrar-

Bevægelsens Forløb.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 17. Søndag den 29. April. 1894.

Mere praktisk.

— Giv mig et Kys lille Emma og sig, at jeg har en Æske Chokolade til din Søster.

— Aah, hver Gang Lieutenant Petersen kommer her, saa gi'er han mig Godterne og Søster Jenny Kyssene!

Hjemad paany.

I Rigsdagskasernen ad Enden det lakker,
Og alle de kaarne Tillidsmænd
Om føje Stunder paa Møderne snakker
Med Vælgerbefolkningen lidt igjen
Og glæder de fuldtro Demokrater
I deres Valgkredse med en Extrakt
Af de forbavsende Resultater,
Forhandlingspolitikken har bragt.
De nye Baner man ikke vil glemme,
Formedelst de lærer Enhver, der har Stemme
Og ellers er hverken døv eller blind,
At vort politiske Liv herhjemme
Er slaaet paa nye Baner ind.
Men, hvad der i Munden saavel som i Pennen
Vil blive Rosinen i Pølseenden,
Er dog, at Forhandlerne har faaet Bugt
Med Provisoriets Goldhed og Stilstand
Og naaet den eftertragtede Frugt,
Der blev af Agrarerne kaldet saa smukt:
Den regelmæssige, lovbundne Tilstand.

En lovbunden Tilstand! Ja, Guderne veed,
Forholdene er af de sjældent normale,
Der ikke saa meget med »Orden« kan prale
Som med deres »Regelmæssighed«.
De blaa Gendarmer ej længer vanker
Spejdende om ved hver skummel Vraa;
I Stedet for disse her vanker nu blaa
Øjne til store saavel som til smaa,
Hvor Folkets Hjerter og Næver banker
Om Kap med hinanden, saa langt de kan naa.
Der gives snart ikke noget Steds i
Landet, hvor ikke man »regelmæssig«
Hver Dag faar en Bølle at se, som er »essig«,
Eller oplever en ganske munter
Ballade med fægtende Vagabonder,
Og saa gaar den lovbundne Tilstand herunter.
For saa vidt har sandelig Flertallets Styrere
Kun liden Glæde af deres Færd;
Thi, skaffed' de Folket en billig Hær,
Saa bliver til Gjengjæld Hærværket dyrere.
Og saa er der onde Tunger i Riget,
For hvem det aldeles naturligt falder
At paastaa, at »Kjærnen« i Forliget
Er just, at her nu bliver Godtkjøb paa — »Skaller«.

Theaterkommissionen arbejder for Tiden paa et nyt Regulativ for Fordelingen af Indtægterne ved Peter Schrams Jubilæer. Kammerherren vil dog nødig have, at Theatret faar mere end Halvdelen af Indtægterne, da det ellers vil tage for stærkt paa hans møjsommelig opsparede Underskud.

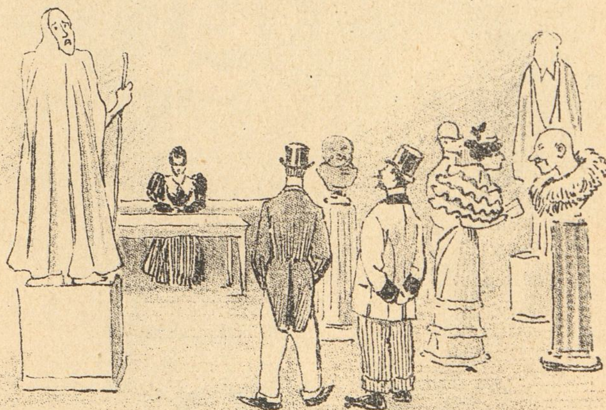
Paa Udstillingen.

(Thørkelsen og Bertelsen møder hinanden i Strøgtiden.)

— Da', Gogge.
— Da', Mand.
— Hvorhen saa tidlig?
— Charlottenborg.
— Hvad er det for en Café?
— Sludder, det er Kunst, gaa med!
— Lad gaa da, det bliver vist ellers en sløj Fornøjelse.

(I Skulpturafdelingen paa første Sal.)

— Sikken en sød Pige, der sidder og sælger Lodsedler, jeg gi'er ikke en Billing for alt det øvrige, naar blot jeg maa se paa hende.

— Naada — nej, her skal Du se Nr. 474, Dorph-Petersen, han er da ogsaa en kjøn Mand, naar han havde noget mere Haar.

— Ja paa Kraven har han da mere end nok, han vender ligefrem det laadne ud.

— Nr. 493, Loths Hustru, Du veed, det var hende, der blev til Stein, da hun vendte sig om.

— Hun behøver slet ikke at vende sig, hun har jo Ansigtet i Nakken.

— Ja, Du har Ret, men hvad er det: Nr. 14 Fru Ancher »Musikøvelse«, hvad tror Du det er for en Koncert?

— Jeg tænker, det er Drachmann, der overværer en Matiné til Fordel for sig selv.

— Nej her er noget der er værd at se paa, 423 af Frk. Wegmann.

— Ja, storartet, hun si'er s'gu: Væk Mand!

— 412. Gustav Vermehren, Magdalene. Nej, det ligner slet ikke Fru Orlamundt, og sikke elendige Klæder hun har paa, det kjøber Esmann aldrig.

— Ja, jeg har ganske vist heller ikke tænkt mig en Magdalene fra Ladegaarden, men saa har Kolling til Gjengjæld faaet pæne hvide Buxer og nye blanke Støvler paa.

— Det er vist ved den 25de Opførelse, — man føler ypperlig at de spiller Komedie, at de dog ikke kjøber det Billede til Galleriet!

— Hvad er det for en Mand, der sidder der og sover?

— Det er Nr. 58 Brasen, han har vist lige læst en Artikel af Hannover, Du kan se »Politiken« ligger ved Siden af, endogsaa Hunden gaber, det giver mesterlig Stemningen i »Politiken« efter Forliget.

— Hvad mon Christus siger til Farisæerne der paa Helsteds Billede Nr. 180?

— Ja, han siger vel: I er dog nogle underlige Stivstikkere. Snik, Snak, — Agrarsnap Nr. 12, den Sol har han vist snappet fra Brasen.

— Snip, Snap, Snude, i Aar er Solen ude.

— Se i Kataloget, Gogge, efter Nr. 34, det forestiller en Mand, der kigger i en Skjorte ved Aftenlys.

— Nu skal jeg strax, her er det: Dyrskue.

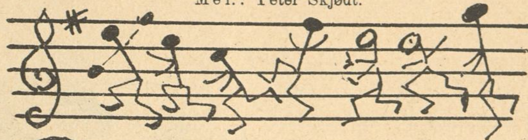

Gjengangeri: Spiritisten Kristofer Janson har fundet ud, at Aanderne har været i Folk før og nu spaserer om fra den ene Krop til den anden. Frederik Bajer skal f. Ex. være afdøde *Frode Fredegode*, Riis-Knudsen har været en af Lederne for Agrarbevægelsen i forrige Aarhundrede, Wiinblad er ingen anden end den gamle romerske Folkethingsmand *Marcus Brutus*, Octavius Hansen har været *Cicero* og Edvard Brandes var den ogsaa som Dramaturg bekjendte Kejser *Nero*. *Napoleon* gaar naturligvis igjen i Martinius Nielsen og *Pythagoras* og Christensen den Stadil er i Virkeligheden en og den samme Person, men der vil nok blive svær Rift om Kristofer Jansons egen »Aand«, naar den en Gang bliver ledig.

De to Sanner.

Mel.: Peter Skjødt.

Tiderner er svært urolige,
Verden bli'er for Freden snydt:
Bedst som man »Forligets« Olie
Har paa Venstres Bølger gydt,
Bryder løs en ny Orkan
Imod Sannes »Syngeplan«.

»Komponisten« Sannes Oder
Ikke sjældent faar Dada;
Men for nylig efter Noder
»Inspektøren« blev klædt a'.
Kulsort som en Morian
Staar nu Sannes Syngeplan.

Frækt »en Musiker« erklærer
Om »Hr. Inspektøren« her,
At han selv som Syngelærer
Fandt sin Syngeplan for svær
Og tog skriftlig Afstand fra 'en.
Den Gang laa det i hans »Plan«.

»Lærer« Sanne selv beretter:
Han kun halvvejs kunde naa,
Hvad som »Inspektør« han sætter
Andre for at gjennemgaa.
Han er lovlig inhuman
Mod sin egen Syngeplan.

Hvor han selv knap sex Koraler
Magted' i en vis Termin,
Han som »Inspektør« befaler,
Der skal læres et Dusin.
Der er næppe mange Gran
Sund Fornuft i slig en »Plan«.

Hver en fjortenaarig Pode
Kvidre skal en Time lang:
»Nu, velan, vær frisk til Mode«
Med en Røst i Overgang!
For, hvis ikke han kan ta'en,
Saa kan Sannes »Syngeplan«.

Sluttelig dog som en lille
Bod han foreskrevet har:
»Herre, jeg har handlet ilde,
Og min Syndeskyld er svar!«
Der er dog, skjønt lidt profan,
Selvkritik i Sannes »Plan«.

Filharmonisk?

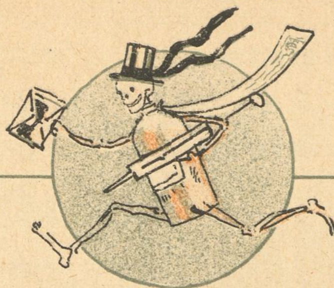

— Er de' inte Sognefovdens Niels, der goer? De' e' do' forskrekkeli' saa han e' ble'n stor paa'et, si'n han kom dering te Kjevenhavn.

— Ja, han er jo ogsaa bleven en stor Musiker. Han medvirker ved de filharmoniske Koncerter.

— Aa, de' e' da inte saa gefærli'. Hjulmandens Pær spiller jo ogsaa Harmonika.

Probat.

— Naa, hjalp saa Medicinen?

— Jou, Hr. Dokter! Den hjalp saa møj godt. A gav hinne 3 Skjefuld, saa trak hun lidt o æ Mund, aa saa døe hun!

De agrariske Asers Kamp mod Kjøbstad-Jætterne.

Naar det gjælder om Moneter,
Selv den værste Rystepeter
Føler gammelt Vikingblod
Rulle i sit Væsens Rod.
Saadan Sagnet os beretter,
Hvordan det de Kjøbstad-Jætter
Gik, som drev det frække Spil
At gaa om og være til.

I de smaa Agrarers Gimle
Maa det være rart at himle,
Der man lever, fri for Kval,
I en evig Rosendal.
Der er ikke svært at komme,
Selve Odin, siger somme,
Blev af Folket valgt og hyld't
Næsten ganske uforskyldt.

Men om ham er her ej Talen,
Han har Nøgle jo paa Halen,
Saa han er en dannet Mand,
Som vel nok sig klare kan.
Derimod er der en anden —
Andersen, saa hedder Manden -
Heltekraft der i ham boer
Som i salig Asathor.

Sagnet siger nu saalunde:
Nogle Kjøbstad-Himmelhunde
Fandt, det kunde være Spænd,
Om de valgte Landstingsmænd.
Velfortjent de fik paa Kassen —
Tænk, de haaned tilmed Asen
»*Frejr*«, skjønt de Agrarer var
Denne Podes rette Fa'er.

Andersen det Bud udsender
Rundt til alle Sagens Venner:
»Nu hver Jætte skal ved Gud
Heldes flux af Thinget ud!«,
Ak! men Verden er saa daarlig,
Selv en As er ej usaarlig,
Møder Jætterne *en bloc*,
Bli'er det let et Ragnarok.

Festmaaltid for Kasinos Bestyrelse.

Alle Martyrer faar deres Festmaaltid. Wiinblad har faaet sit, St. Morten faar flere hver Mortensdag. Hvorfor skulde Kasinos ulykkelige Bestyrelse da ikke have sit?

Det var naturligvis Kreditorerne, der havde arrangeret det. De fineste Kreditorer, d. v. s. de ældste, havde hver et Bestyrelsesmedlem til Bords. De næstfineste havde hver en fhv. Direktør, og de simpleste, hvoraf flere endogsaa var fra denne Sæson, maatte nøjes hver med en Skuespiller. *Kongens Foged* dirigerede.

Den ældste Kreditor holdt Festtalen. Af dem fra hans Aar var de fleste døde nu, men han turde saavel paa deres som paa de yngres Vegne sige, at den Glæde, de altid havde haft af deres Forbindelse med Kasino, var *ubetalelig*. (Hør!) Naar gamle Theaterrotter havde fraraadet Bestyrelsen Selvdrift, saa var det nok, fordi de selv vilde have fat i Etablissementet. Men Bestyrelsen var ikke gaaet til Rotterne. (Bifald.) Den havde stemplet slige Raad som Rykkersløshed. (Jubel.) Bestyrelsen leve! (Fanatisme.).

Formanden, Overretssagfører Schytte, takkede. Man havde opfordret Bestyrelsen til at gaa, men Bestyrelsen mente netop, den var godt oppe at kjøre. (Hør!) Den offentlige Mening gav ham Medhold; naar Publikum i Vinter havde set Bestyrelsens Færd, var Omkvædet altid: *den gaar ikke!* (Bifald.). Men et Theater skyldte sit Publikum Tak, og hvem var det, der hele Vinteren havde mylret ind paa Theatret? Kreditorerne. Et Leve for Dem. (Hurra!).

Fhv. Direktør Sander (Begejstring): Naar man havde valgt Selvdriften, var det, fordi man ikke havde kunnet faa et antageligt Bud. Der var ikke budt mere end 30—40000 Kr. i Leje, og hvad var det mod det Resultat, Selvdriften havde frembragt? (Hør!) Imidlertid var man næppe naaet saa vidt, naar man ikke havde haft Bistand af Kongens Foged, Hr. Birch. Kunde en Menageriejer ikke faa en Løve i sit Bur, maatte han være glad ved en Panter, derfor havde Hr. Birch fuldstændig erstattet Parketløver, thi han var jo netop — Panter. (Bravo!). Han leve! (Hurra).

Fhv. Direktør Esmann talte for de yngste Kreditorer, som han kjendte bedst. Gid de endnu i mange Aar maatte være knyttede til Institutionen. (Bravo!)

En yngre Kreditor talte for den ædle Velgjører Carl Nielsen. (Hyssen). Ja, om Forladelse, han vidste ikke . . .

Dirigenten mente ikke, at denne Tale var paa sin Plads her. Carl Nielsen havde bidraget til at fjerne flere ansete Kreditorer fra Institutionen.

Kreditoren bad om Forladelse. Han var saa ung og naiv, og han havde virkelig ikke ment noget ondt med det.

Skuespiller Hunderup: Carl Nielsen havde søgt at lefle for Forsamlingens Følelser ved at give Dusører og ved at stille Kunstnerne saa betydningsfulde Opgaver som »*Charleys Tante*«. Men Taleren lod sig ikke besnære, og han skulde blot tillade sig at henvise til sin egen Direktørvirksomhed. Der kunde man se, hvad en driftig Mand kunde bringe ud af det. (Bifald.)

Paa dette Tidspunkt saa Fogden sig nødsaget til at gjøre Udlæg i Desserten, og Bordet hævedes under megen Munterhed, der steg til Jubel, da Bestyrelsen senere hen fandt paa at kaste Aktier i Grams til Drengene udenfor paa Gaden.

Danmarks Bane.

Ikke den Huslod i Danmarks Land
Nævne Du kan,
Hvor man ej lægger en Jærnbane an.
Hver en Rigsdagsmand hjem vil komme
Med et Lokomotiv i sin Lomme.

Forhen paa Landevejen man gik;
Men denne Skik
Er nu forbi med den ny Trafik.
Jærnbanekaartet bliver saa broget,
At ingen bevæger sig uden med Toget.

Hver en Bonde Jærnbane faar
Op til sin Gaard.
Skal han i Marken at flytte Faar,
Tager han ganske rolig Billetten,
Benene rører han ikke af Pletten.

Bojsen til Generaldriftsinspektør
Udnævnes bør.
Saadan som han vore Glidere smør'
Tingene har han forstaaet at vende,
Saa der paa Jernbaner aldrig bli'er Ende.

Men — se det kunde des værre jo hænds,
At vi imens
Kjørte den ganske Statskasse læns.
Byg da, for Sagen i Kjærnen at ramme,
En Bane ad Hækkenfeldt til med det samme!

Fra Literaturens Overdrev. Nu, da det er blevet Mode mellem *Politikens* Medarbejdere at gjøre Bøger, og baade Cawling og Ove Rode har gjort hver sin, vil heller ikke J. K. Lauridsen staa tilbage. Han vil udgive et Udvalg af *Politikens* »Brevkasse« under Titlen »En Nar og ti Vise«.

Lock-out i Faget.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.
Kristen. Goddav, Mads Jordmormand. Hva Fa'en gaar Du aa spekkelerer paa?
Mads. Jæ spekkelerer sgu paa, a Du kommer te aa faareta en Lukawten mæ ded føste.
Kristen. Hva æ ded faa en?
Mads. Ded ve sie saa mejed, at Du maa afskedie hele Dit Persenale paa Værksteddet aa be dem rye aa rejse.
Kristen. Hva sku jæ ded faa?
Mads. Ded æ begrundet i, a vi Arbedsgiere maa sla vos sammel te Værn mod Overgrev a di Underordnede.
Kristen. Der æ sgu ingen Overgrev i Smeddefaget.
Mads. Næ, men der æ i Jordmorfaget. Aa i denne Sav maa Smeddebæller aa Jordmormænd være soldedariske aa hulde sammen mod Prolletariatet.
Kristen. Hva æ ded faa Overgrev?
Mads. Jou, jæ ska sie Dej, a Madammen æ bleen obsternasi aa har slaet sej paa den saakaldede Afholdssav aa skreven under paa en Akdresse om aa faa lokket Ydskænkningsstedderne faa Sperretusk om Søndaven, som dov æ skaft te Hviledav aa Sindets Opbyggelse.
Kristen. Ded ka der være noved i.
Mads. Ja æ ded itte skammelit! Vel æ jæ Demmekrat, men a en kongeli Embesmand ska ku sjeneres i sin Verksomhed a sine ejne Undergine, den æ dov lie haard nok aa bide Spids paa.
Kristen. Jamen hva ka ded skade, a Kounen skriver under paa en Akdresse? Trovr Du, a Ædstrop aa Risdauen brydder sej videre om, hva hun skriver.
Mads. Næ, men ded værste æ, a hun osse ve ha Totalafholdenhedens Last ingført i ded davlie Liv, hva der liefrem æ et Inggrev i mit Privatlivs Fred. Aa hves ette a jæ gaar ing paa ded, saa ve hun ha en ny Priskoran lisom Skommersvendene i Kjøvenhavn aa forlange et større Ydbytte a vores fælles Værksomhed.
Kristen. Ja, ded æ der jo itte noved aa sie te.
Mads. Jo gu æ der saa. Manden æ dov endnu Kvindens Hode. Ded æ sempelthen et Faasøj paa aa nedbryde ded gamle patterakalske Faahold mellem Jordmormænd aa Jordmødre. Ded æ liefrem imod Naturens Orden.
Kristen. Ded ka der være noved i.
Mads. Ja, saavidt jæ ka faastaa, saa æ ded noved lignende, som a disse saakaldede Anderkister gaar yd paa i Paris. Der æ bare den Faaskjel, a der springer di dov kuns Ydskænkningsstederne i Loften, men her ve di liefrem lokke dom. Ja, Du æ da itte Anderkist, Kresten?
Kristen. Næ, jæ æ jo kuns Grovsmed.
Mads. Saa maa Du sgu osse være paa min Side mod di samfundsomvæltende Tænddænsere. Vi maa træde op mæ Enersji.
Kristen. Ded ka der være noved i.
Mads. Ja, faa naar di gjør Oprør mod Aktoriteterne et Sted, saa gaar ded sgu osse snart løs et an'et. Aa derfaa maa vi grive te indergiske Faaholdsrejler. Føst aa fremmest maa Du fose Dit Persenale. Vi maa berøve Fjenden hans økkenomiske Tøngdeponkt.
Kristen. Jamen jæ har itte yden en Pjalt Dreng. Aa han faar itte noved for'ed.
Mads. Ded gjør itte noved. Ded æ den moralske Ingtrøk, ded kommer an paa. Ve Du saa love mig ded?
Kristen. Ja — naar 'ed itte ka være an'ed.
Mads. Ded ka'ed itte. Her staar store Ingteresser paa Spil. Favel, Kresten.
Kristen. Favel, Mads.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Frisk Mod!

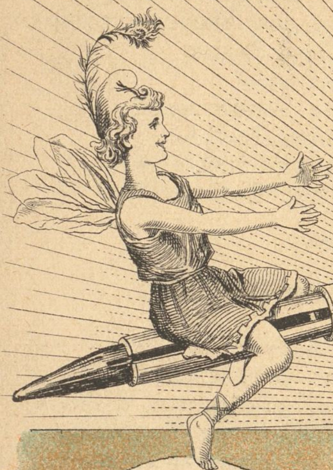

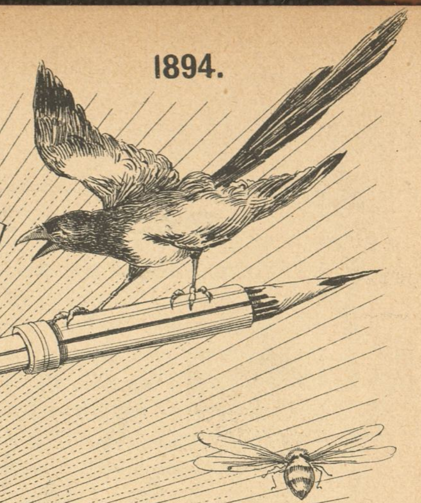
Det er saa fornøjeligt at svømme
I **Hørups** politiske Hovedstrømme.
En Vandgang i dem volder aldrig Men,
Og den, som er blakket, vil straks blive »ren«.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

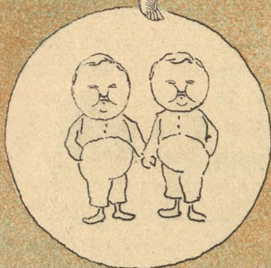
Nr. 18. Søndag den 6. Maj. 1894.

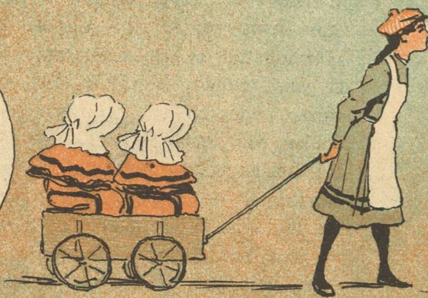
PUK

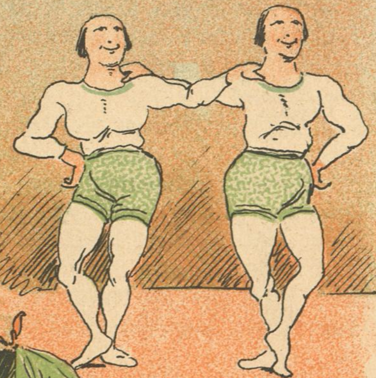

Mai

Under lyse Bøg den danske Bejler
Vanker i en foraarsfrodig Egn,
Sydens Fugl paa Flugt mod Norden sejler
Og i hvert forelsket Blik sig spejler
Haabet om et gunstigt Himmeltegn.

Spildte Kræfter.

Der var en Gang en gammel, salig Græker,
Som nød i Hades Kost og frit Logis;
Men, dersom Mythen ikke lutter Træk er,
Saa maatte der han hænge voldsomt i.
En vældig Sten var knyttet til hans Sti
Saa inderlig, som Hatten til en Kvæker,
Den maatte han i Hede som i Kulde
Op ad et højt og knudret Skraaplan rulle.

Bag denne Sten, som Hades ham betroede,
Session og Ferier i Slid gik hen;
Men, naar han kom paa Toppen op med den
Og havde skjellig Grund til at formode,
Den paa en sikker Basis her beroede,
Saa rulled' den, des værre, ned igjen,
Og han tog fat fra neden, repeterende
Sit Arbejd, der var meget irriterende.

— Men, havde salig Sisyphos sin Hyre
Med Stenen, som i Vejen for ham laa,
Og aldrig han fra Hjertet kunde faa,
Saa har vort stakkels Venstre i den nyere
Tid samme Skæbne med sit Flertalstyre,
Hvor heller ingen Basis er at naa;
Thi, hvad det som et Fremskridt har lagt Vind paa,
Er kun et Skraaplan, det er kommet ind paa.

Saa ofte, som Partiet fik Programmet
Møjsommelig og Skridt for Skridt bragt op
Til Flertals-Regimentets høje Top,
Hvor det paa Staten kunde have Krammet,
Blev »den bevidste Magt« af Skæbnen rammet:
Den trilled' ned — og det i strakt Galop, —
Hvor den blev henvist til en ny, beskeden
Begyndelse som Mindretal fra neden.

Nu skal de Herrer Stadil-Christensen
Og Madsen-Mygdal lidt med Skæbnen snakke
Ved Foden af den himmelhøje Bakke,
Hvorfra Partiet trimled' ned igjen.
Som det sig sømmer »rene« Venstremænd,
De vover Trøjen, smider deres Frakke,
Alt sammen for en Politik, hvis fulde
Værdi kan rummes i de Ord: Lad rulle!

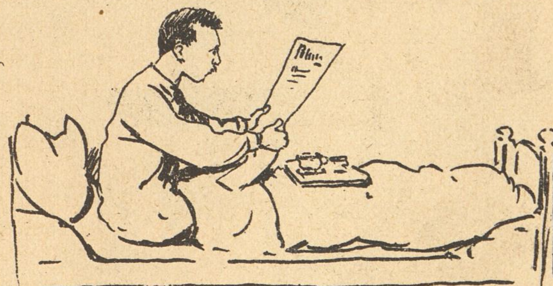
Et spændende Øjeblik.

Cawling (nydende sin Morgenthe paa Sengen med *Politiken* foran sig). Det er ikke saadan at være Forfatter og vente paa Kritiken. Der er nu denne Edvard Brandes, der skriver i *Politiken* — det skal være en slem Brumbasse. Men hvad sagde ikke Cicero før Slaget ved Thermopylæ? »Terningerne er kastede,« sagde han. Nu kan det ikke nytte at være bange, Henrik. »Du er fordømt til Madses Brud at være,« siger Heine. Alligevel — det kribler i mig, naar jeg tænker paa denne Edvard. Det angrer mig nu, at jeg i sin Tid halshuggede Kristiern den anden paa Stockholms Torv. Sandt nok — til Gjengjæld opvakte jeg rigtignok en Brasilianer fra de Døde; men, naar det rigtig kniber for os Mennesker, saa kan man alligevel ikke lade være at ønske en slig blodig Gjerning ugjort. Der er Øjeblikke, da man mere end ellers føler Savnet af en ren Samvittighed.

Jeg har læst i »Politiken«s *Ignotus*-Artikler, at Amerikanerne ikke regner et Menneskeliv for nogen Verdens Ting. Gud ved, om det virkelig skulde være sandt? I saa Fald vilde jeg ønske, at jeg var en Amerikaner. Men det er vist des værre næppe til at stole paa.

Lad os nu se, om der skulde være noget i Bladet i Dag. Alle hellige Afdøde! hele to Spalter! Jeg tør interviewe Sophokles paa, at jeg er bleven skjældt ud.

(Læser Anmeldelsen.)

Rost! Du gamle, ærlige Edvard, saa er Du alligevel skikkeligere, end jeg havde troet. Lad nu komme, hvad der komme vil — nu er jeg over det værste.

Det skal jeg aldrig glemme Dig, Edvard! Fra nu af er Du min Mand. Du kan godt himle, hvornaar det skal være — jeg skal nok sørge for at holde det gaaende med Dig alligevel. Det har Du ærlig fortjent.

Fortids Ord i Nutids Munde. Tak Du din Gud, at Du ej kom for »Den kombinerede Ret«, sagde Siameseren til sig selv. Han blev hængt af Franskmændene.

Folketheatret agter paa sit Repertoire at optage »*Sparekassen*« eller »*Naar Enden er god, er alting godt.*

Paa Embedsstigen.

Ministerial-Drama i 6 Afdelinger.

Volontør Edvard: Her er naturligvis Arbejde nok, men til at overkomme er det da. Og, gjør De mig til Assistent, kommer jeg til at føre et rent Driverliv.

Ministeren: Fra i Dag er De Assistent.

(Changement.)

Assistent Edvard: Det havde jeg ikke ventet. Jeg er jo rasende træt. Men jeg er overbevist om, at Fuldmægtigen ingen Ting har at bestille. Lad mig hellere prøve at blive Fuldmægtig.

Ministeren: Saa gjærne.

(Changement.)

Fuldmægtig Edvard: Har De ikke noget stærkt, jeg kunne faa? Jeg mindes ikke nogen Sinde at have været saa mør, ikke en Gang i mine bedste Anmeldelser. Nu trænger jeg til en magelig Stilling som Kontorchef.

Ministeren: De er Kontorchef.

(Changement.)

Kontorchef Edvard: En Absinth! To! Tre! Jeg ryster over alle mine Lemmer. Deres Excellence, det er ikke til at holde ud. Jeg drukner i Arbejde. Min eneste Redning er at blive Departementchef.

Ministeren: Som De ønsker.

(Changement.)

Departementchef Edvard: Hjælp! Ved Logos, jeg dør! Deres Excellence, jeg anklager Dem for Manddrab, nej, for overlagt Mord. Siden Inkvisitionens Dage er intet Menneske blevet pint som jeg. Dante-Helvedets Marterkamre var for Forlystelsesetablissementer at regne imod dette djævelske Kontor. Ved St. Georg og hans nyeste Renselsesfest, jeg kan ikke et Muk mer. Var jeg derimod Minister....

Ministeren: Det kan De godt blive. Jeg har længe været kjed af Bestillingen.

(Changement.)

Minister Edvard: Jeg er saa ophængt, saa min Hjærne koger, og jeg ligefrem ikke kan faa Tid til at læse, hvad min Broder skriver. Men, klæder den trekantede Hat mig ikke storartet? Jeg vil dø med den Hat paa Hovedet. Sidder Uniformen ikke superbt? Og er Bojsen ikke snart bleven gul i Ansigtet? Aa, mit stakkels Hoved! Det er saa fuldt af Sager, saa det sprænges. Men jeg viger ikke. Jeg vil falde paa min Post!

(Taburetten, Edvard og Tæppet falder.)

Hjemme hos Maren.

Ej blandt Gadefolkeskaren
Ser vi mer en Rigsdagsmand;
Kun der ude hos Agraren,
Hjemme hos sin egen Maren
Folkets Kaarne træffes kan.
Han paa sine Lavrbær hviler,
Katten spinder, Maren smiler.

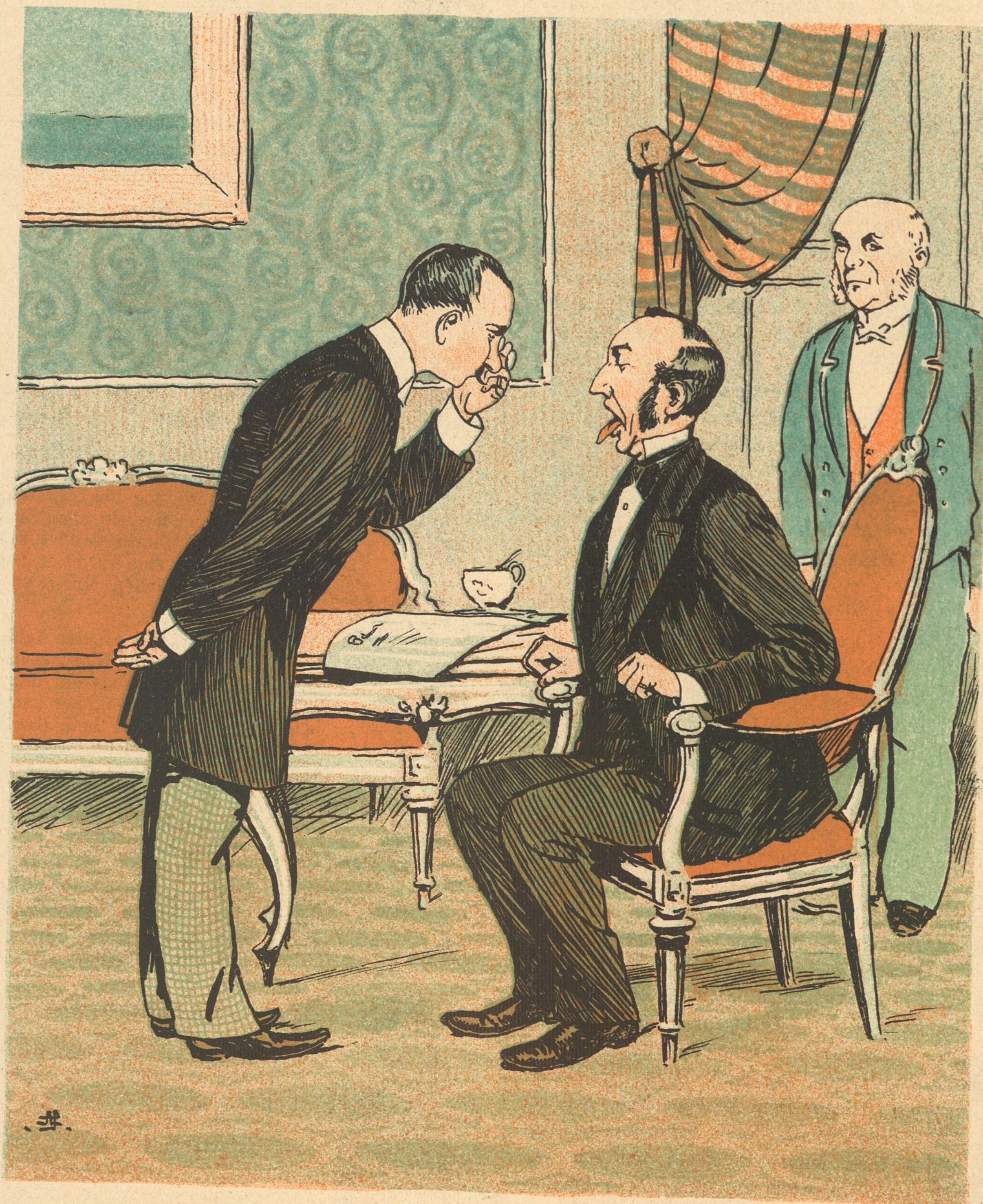
Moderen paa Sønnen kalder,
Peger paa sin Rigsdagsmand:
»Mærk dig, trods din unge Alder,
At, hvis næste Gang han falder,
Skal du hævne ham paa Stand.
Han var med at frelse Riget,
Thi han stemte for Forliget.«

Og ærbødig Sønnen træder
Til sin Faders Leje hen.
Efter Slagets vilde Hæder
Middagssøvnens milde Glæder
Nyder Kresten Krestensen.
Feer lader sig til Syne
Paa den Hvergarns Overdyne.

»Krestensen!« de Feer siger,
»Du var klog og snild og stærk,
Uden Agt paa Haan og Smiger
Gik Du som er ret Forliger
Modig til det store Værk.
Glæd dig! snart med Guldkors lønner
Danmark sine bedste Sønner!«

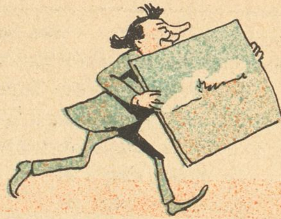
Kresten Krestensen fornøjet
Vaagner af sin Drøm saa skjøn,
Gnider Øjet, knapper Tøjet
Og gaar ud og ser til Øget,
Fulgt af Maren og sin Søn —
»Har jeg vundet Ridderære,
Kan jeg ogsaa Korset bære!«

Allerærbødigst.

— Tillader Excellencen — Deres højtærede Tunge?

Rigtig taxeret.

— Gudau!
— Godda!
— Mæ Faarlow, er et tilladt aa sie?
— Værsgo!
— Hwa ska de vær te?
— Til at sælge.
— Jøsses, æ der nouen, der kyver saadden nouet? Hwa ka Di fo faa de?
— Aa, en 4—500 Kroner.
— Føj faa den brænnenes Sye! De maa da vær Folk, som haar faa manne Peng aa faa lidt aa æ Faastaaen!

Jeremjade

af

Ole Skeie.

Nej, veed De hvad, det er min Sæl at gjøre galt Bestik,
At Sømandsstandens »Ender« skal belemres med Kritik,
Og at Livet af dem ta'er
En Søret saagar,
Saa Enden bl'ier, at Ingen holder mer sin »Ende« klar.
Om et Skib med pansret Dæk
Siger Ingen et Kvæk,
Men møder Chefen med en Plade, saa er han sgu væk.

Moralen i Marinen er knuse mig lidt sær,
»Omgaaende Bevægelser« er Kontrabande her,
Og det er ingen Svir
For den, som grebet bli'er
Heri, for han faar Afsked strax, og det paa graat Papir,
Om ogsaa han har tjent
Som Bladkorrespondent,
Mens han med Hæder pløjede Søslangens Element.

En splinterny Kollega af salig Juel og Rud
Blev furet, da han rammed en lille Nødløgn ud,
Formedelst, som han sa'e,
Han bare vilde ha'e,
At Czaren lidt Notits af Ferslevs Presse skulde ta'e.
— Naa, hvis jeg kan forstaa
Den Søforklaring, maa
Man kalde mig for Mads, og for Christ-Mads ovenpaa.

Ja, saadan kan det gaa, naar paa Danskens Vej til Ros
Og Magt man søger Hyre i Stedet for hos Goos.
For har man først Attest
Som ordineret Præst
Og præker, man skal Løgnens Fader sky som bare Pest,
Saa strængt det aldrig gaar,
Hvis man her en Plade slaar,
Man slipper med en »Næse«, som af sin Bisp man faar.
Paa Harboøre-Kysten — den Sag er soleklar —
Saa nøje man det inte med Sandheden ta'er.
For Moes'es store Tegn
Var der ingen Ting i Vejen,
For at Christmas kunde blive Præst — og jeg kaskesens Degn
Og spinde der i Ro
En »Ende« eller to,
For al Ting er sgu godt der, naar »Enden« kuns er go'.

Napoleon paa St. Helena.

En spiritistisk Séance.

Puk er alt muligt, følgelig er han ogsaa Spiritist, og det generer ham ikke det fjerneste, at den tyske Dr. Epstein fra Axelhus har afsløret ham i Koncertpalæet. Han gaar lige lystig paa for det. Saadan var han forleden Dag en lille Sviptur paa St. Helena for at interviewe afdøde Kejser Napoleons Aand samme Steds.

Allerede i lang Afstand kunde han høre ham. Det lød omtrent som Bulder. Da han kom nærmere, saa han, at der laa nogle Døende ude i Entréen.

— Ja, jeg maatte bede de Herrer flytte sig, sagde Napoleon smilende. De stod en Smule i Vejen.

Der udspandt sig derefter følgende Samtale:

— Hvad mener Deres Majestæt om Sjælevandringen?

— Ja, hvad mig angaar, kan jeg ikke klage. Jeg har altid haft pæne Legemer at være i. Her paa St. Helena opholder jeg mig kun i min Fritid.

— Hvilket af alle Deres Slag regner De for det største?

— Det i »Hjarne Skjald«. Waterloo var det rene Børneværk i Sammenligning dermed. Men ellers har jeg jo været til mange blodige Træfninger baade i »Røverne« og »Fiesco«.

— Hvad mener Deres Majestæt om Agrarbevægelsen?

— Ser De det Askebæger der? Det er Heibergs Hjerneskal.

— Formodentlig Forfatteren til »En Sjæl efter Døden«?

— Maaske. Jeg var ikke med i det Stykke. Neumann spillede Hovedrollen.

— Formodentlig en af de Konfødereredes Generaler?

— Netop. Forøvrigt en tapper Helt. Slaas hver Mandag under »*Dannebrog*«.

— Hvad er efter Deres Mening Grunden til, at De befinder Dem paa St. Helena?

— Grunden er sandsynligvis den, at Professoren i utallige Feltslag har udviklet sig til et virkelig strategisk Geni. Tænk paa alle de Batailler, han har haft i de fem Aar, han har dirigeret i Jernbanegade. Den første og anden Neumannske Krig, Affæren Wiehe, Krigen med Marx, den store Gjørlingske Krig og nu sidst den Aagaardske Bataille.

— Tror De ikke, der var noget at gjøre for Frederik Bajer?

— Han burde i alle Fald forsøge. Men jeg er bange, det vilde falde svært at vænne Professoren til Fredens Sysler. Krigen bliver jo efterhaanden hans Haandværk.

— Agter De i en nær Fremtid at vende tilbage fra St. Helena?

— Maaske. Jeg har jo kæmpet paa det kongelige før, saavidt jeg husker navnlig i Øehlenschläger.

— Men De tænker ikke mere paa Dagmar?

— Jeg vilde i alt Fald raade Professoren til at lade Borgen befæste. Ellers kunde jeg let en Dag vise mig med en Flaade i Aborreparken.

— Gjør ikke det! Laver De Søkrig her til Lands, kommer De for Søkrigsretten.

— Ja, nu maa De undskylde mig, Hr. *Puk*. Jeg ser en Sceneinspektør her udenfor, og det er nu en Gang en Vane, jeg har, at naar jeg ser den Slags Folk, gaar jeg ud og slaar dem ihjel.

— Ja, ja — god Fornøjelse, Deres Majestæt!

— Tak, i lige Maade.

Endnu i nogen Afstand hørte *Puk* hans gemytlige: »Jeg skal nok faa den Ka'l væk!« Saa tog *Puk* hjem; men paa Vejen gik han op og forsikrede sig mod Ulykkestilfælde.

For han skulde i Dagmartheatret om Aftenen.

Da Skuespillerne strikede.

Naar Mørket ruger tungt over Staden,
Da mødes en lille, men udvalgt Flok;
Ikke en Skare Banditer fra Gaden,
Nej, selve Hr. Abrahams' faste Stok.
Sløjt er Humøret, men stærk Appetiten,
Nu gjælder det skam om at redde Profiten:
»For Alter og Arne vi vover en Dyst!« —
Men Abrahams er paa Marienlyst.

De sværger, at før skal Martinius mødes
Med Landmanden Heiberg i Venskab og Fred,
Og før skal Kasinos Dage forsødes
Ved ordnede Forhold og ren Besked,
End Nogen af dem ud af Ringen vil bryde —
Den Ring, hvis Statuter de Alle vil lyde —
Men hos Direktøren er alting tyst,
For Abrahams er paa Marienlyst.

Men en af de allerbesværligste Roller,
Det er den »standhaftige Tinsoldat«,
Thi Menneskets Daarlighed ofte forvolder,
At man sin Standhaftighed siger Godnat.
Og, hvad maa saa ikke det kunne bevirke,
Saasnart en Justitsraad begynder at lirke?
En saadan kan let i en Ring gjøre lyst,
Naar Broderen er paa Marienlyst.

Og denne Justitsraad, han vidste, hvordan man
Slig Madpose skjærer som ingen Ting,
For, knap har han vist sig paa Scenen, saa kan man
Ej opdage fjerneste Spor af den Ring.
Der tjente han nok til adskillige Øller,
Og kun den standhaftige Marie Müller
Holdt tappert ham Stangen i denne Dyst,
For Afslag var ikke Maries Lyst.

Men derimod var Fru Wiehe leveret
Som Offer for denne Justitsraad gram,
Og hende har Edvard dog instrueret!
Hun var som Elev hans eneste Lam.
Og for Hr. Hjorth-Clausen blev renset Butiken,
Endskjønt hanses Bro'er er ved »*Politiken*«:
I Integade man sørger tyst —.
Men Abrahams er paa Marienlyst.

Private Baner.

Efter sikkert Forlydende skal følgende have faaet Koncession paa efternævnte Baner:

Direktør Abrahams: en Kystbane til Marienlyst med Sidespor til Østersøgade, beregnet paa Udflugter.

Redaktør Wiinblad: En Skydebane, beregnet paa bedre Middage.

De lollandske Agrarer: en Bane for Landsthingsmænd under Forudsætning af, at Kjøbstæderne bøjer sig for Andersen-Rosendahls: »Af Banen, Drenge!«

Kjøbenhavns Magistrat: en Latrinbane.

Martinius Nielsen: sin egen Bane, udgaaende fra Jernbanegade med Fur-Sø som Endestation.

Derimod er der nægtet Løjtnant Christmas-Dirckinck-Holmfeld en Løbebane, ligesom det forhandlende Venstre næppe vil faa Koncession paa den Keglebane, hvorpaa man haabede at kunne slaa »otte om Kongen«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Forskudt!

G. Doré *invenit.* Puk *delineavit.*

Abrahams sad i Zincks Paulun,
Han var Theaterkonning.
Gjerne han tog for sin egen Mund
Saisonens Mælk og Honning.

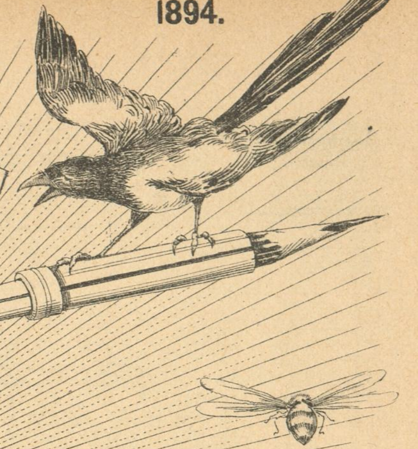
Hagar og Ismael han bød
Fluks at forlade sit Mamre.
Ovenpaa Glæden i Abrahams Skjød
I Ørkenen maa de nu jamre.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

Nr. 19. Søndag den 13. Maj. 1894.

PUK

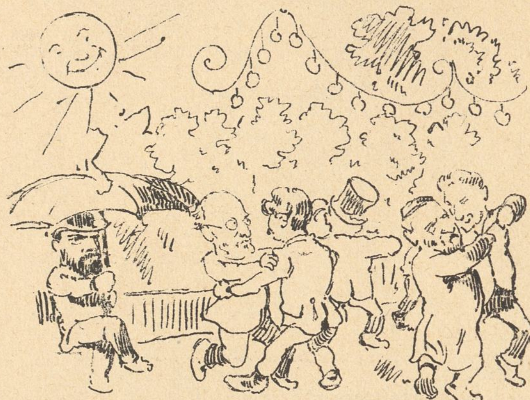

Stegt Lever i Hvedebrødsdagene.

— De maa endelig give mig en Lever af den samme Kalv, jeg fik sidste Gang; den smagte min Mand saa udmærket.

Paa den dertil indrettede Estrade.

Da Solen optræder her til Lands
Hver Pintsemorgen som en forvoven
Og aabenbar Synder mod Helligdagsloven
I ligefrem offentlig Solodans,
Saa er det vel intet Under, at her
Fra Morgen til sent paa Aftenstunden
Hver protesterende Evropæer
Er ligesaa let paa sine Tæer,
Mens Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

Den stakkels Alberti er ikke glad,
Og Hjertet sidder ham sagtens i Halsen,
Formedelst der kom lidt Slinger i Valsen,
Da »Sammensmelterne« skiltes ad;
Nu danser han henad den tynde Snor,
Som af hans »staalsatte« Nej er spunden,
Og, svævende mellem Himmel og Jord,
Han træder paa sin Vis i »*Dannebrog*«s Spor,
Mens Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

Christensen-Stadil kan ikke forstaa,
At med sin velsignede Folkevillie,
Der dog er saa »ren« som en Pintselillie,
Han bag ad Dansen var nødt til at gaa.
Med Madsen-Mygdal i Bavlerup Kro
Han giver en *Pas de deux* for Bonden.
— O se, hvor lystig de danser, de to,
Som havde de ren Halm i Strømper og Sko,
Mens Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

Hørup, som tidsnok for Skade kom
At gjøre sig ud til Bens i Balletten,
Vil nu med sin Flamme for Overretten,
Med Høgsbroe, sig tage en ny Svingom.
Herom de nok enes uden at kny,
Og det er slet ikke utroligt i Grunden,
At Parret kan smelte sammen paany
Under Bojsens Familieparaply,
Mens Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

— I Dansernes Rækker paa langs og tværs
Man øjner vel mange Slags grønne Hoser;
Men, hvem der nu slet ikke danser paa Roser,
Er Venstreprogrammet fra To-og-halvfjerds.
Lig det bedaarende Væsen, der har
For lidet af Uld og for meget af Munden,
Som Baldronning aldrig det Prisen bar,
Men maa »sidde over« — den Ting er klar —
Mens Dansen den gaar saa let gjennem Lunden.

Fra Puks meteorologiske Institut.

Vejrberetning. Vedholdende Regn i Integade, Taage i Kabinetsspørgsmaalet, Bygevejr med lokale Tordenbyger over Carl Nielsen, opklarende Luft over Martinius.

Udsigt til en usædvanlig frugtbar Agurketid.

Paa Udstillingen.

— Er Du heroppe igjen Gogge?

— Ja, her er sgu ganske morsomt, saa jeg sidst. Følg med!

— Hvad siger Du nu f. Ex. til Nr. 5, Achen: Frøken Hornemann, hun ser ikke saa synderlig skeløjet ud endda.

— Jeg siger, at naar Tragediennen er god, er al Ting godt, men hvad betyder det, at »Agnete« ligger ved Siden af?

— Det er en Tjeneste, Kunstneren gjør Familien Skram; han forsøger at faa Folk til at tro, at der virkelig er nogen, der sidder paa den Bog i Sofaen; læse den paa anden Maade kan der fornuftigvis ikke være Tale om, men, hvad synes Du om Portraitet Nr. 9 af hans Moder?

— Egentlig talt syntes jeg bedre om hende *en face*, Du veed, det Billede, som han fik Medaillen for; der saa hun saa rart gemytlig ud.

— Nr. 358, Rosenstand: Tordenskjolds Kammertjener Kold ved sin faldne Herres Lig.

— Tja, — det er en kold en, man kan saamænd godt komme til at græde over det Billede.

— Uh ha, det var et Par slemme Plastre, Locher der har faaet hængt op, han burde havt Statsunderstøttelse for at lade være.

— Det har han ogsaa faaet, han uddanner sig i at radere; bare han havde raderet det meste væk af de to Billeder først.

— Tuxens Portrait af Professor Scharling udmærker sig virkelig ved en fortræffelig Forlighed, hvor han egentlig ser venlig ud.

— Ja forhandlingsvenlig.

— Her er mere Portrait, Leis Schelderup, Nr. 515: Fru Hennings.

— Det er udmærket, tænk hvor hun kan vride sig; i hvadfor en Rolle mon det er?

— Jeg tror temmelig sikkert, at det er: I Stiftelsen.

— Ha, ha, ha, nej se en Gang Nr. 351, Moder og Søn af Tom Petersen; han maa da være Fastekunstner for at kunne se sig mæt paa det Skelet, jeg bliver helt sulten, er her ingen Café heroppe?

— Jo, her er jo nok Poul Christiansens »Helvede«; Indgangen er ellers i Porten, men her staar over Porten, at man skal lade Haabet fare om at faa et Par Stykker med ligegyldigt, og to med Mønsteds Margarine.

— Lad nu vær' og vær vittig, Gogge! Du skulde hellere glæde dig over Wilh. Groths dejlige grønne Rullegardiner bestemt for den liberale Vælgerforening.

— Det er ganske praktisk, hverken Elberling eller Lazarus kan se rødt, naar de skuer al den Spinat.

— Her skal Du se Nr. 97 af R. Christiansen, hvad er det for nogle mærkværdige Hors paa Marken der!

— De er *Hors de concours* i Nürnberg, men, da Billedet er bestilt af »Punch«, gjør det vist ikke saa meget, om Fæhøvederne er lidt anløbne.

— Nr. 405, Tuxen, den falske Anklage mod Susanne, Tillæg til Daniels Bog. Hvad er det for en Daniel? Kjender ikke den Forfatter.

— Det maa være en, der er kommen hos Mansa, det er i ethvert Tilfælde et Par slemme Joner, de to ældre Herrer.

— Sophus Vermehren, Nr. 415. Det er dog en mageløs Opfindsomhed i Valget af Motiver! nu har jeg set en Masse Damer, der syer og strikker, en Mængde gamle Kællinger, der vil ha'e Kaffe, skal ha'e Kaffe, eller vil faa Kaffe, men en Syerske, der siger til sin Moder: Nu skal Du straks faa Kaffe, det er dog virkelig genialt.

— Den gamle Kone føler sig helt lille ved al den Venlighed, hun er slet ikke stor paa det, fordi hun er kjøbt til den kgl. Malerisamling.

— Nej se, der er jo Wessel! Det er morsomt at se saadan store Mænd ligesom andre dødelige sidde mellem sine prima Varer og læse Status; det maa være en morsom Beskæftigelse, han skulde egentlig hænge som Pendant til Frk. Mundts Udstyrsstykke: »Lille Ole med Paraplyen«.

— Saadan Noget har vi ikke set siden Aug. Rasmussens Glansperiode paa Kasino, men det maa ogsaa være et fælt Slid at indstudere saadan en Børnepantomime.

— Carl Thomsen er igjen i Præstegaarden . . . .

— Jamen vil Du se! Der er minsæl en Abonnent paa »Dagbladet«.

— Ja, det er der min Salighed ogsaa, men hvadfor et Blad tror Du, de læser paa Prof. Vermehrens Billede Nr. 410.

— Det er naturligvis »Berlingske«. Der staar nok, at hvis der til næste Aar skulde være en lille Vermehren, der agter at debutere, saa har den kgl. Malerisamling paa Forhaand allerede sikret sig hans Arbejde.

— Naa, ja saa kan de jo sagtens være glade.

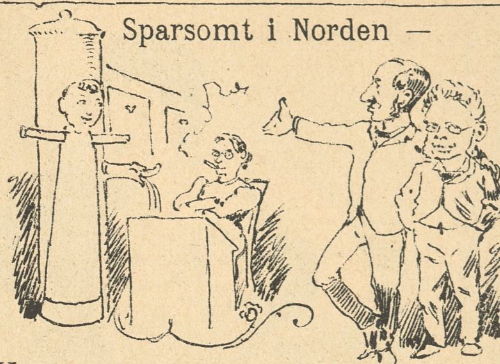
— Nu kommer Rosinen ved Siden af alle Kagerne, det er den geniale Karrikaturtegner Viggo Langers symbolistiske Komposition: der er endnu et Par Skræppeblade tilbage, men det ser ud til, at der er Orm ved Roden. (Gaar videre.)

Af Kalundborgs og Dagens Krønike. I Kalundborg Haandværkerforening vil der blive afholdt en Fest til Ære for fire gamle »Velkomster«, som er fundne paa Kirkens Loft. Derimod vil Prisnedsættelsen af Peter Nansen Krøniker, der fandtes paa Schubothes Loft, ikke blive hilst med andet end et »Velbekomme«!

Sparsomt i Norden —

Vor Magistrat er dejlig, det sa'e vi mangen Gang;
Hvormed skal vi ligne og prise den i Sang?
En Brolæggerjomfru, en Post med ædel Tud,
For den er saa spartansk, og saa billig ser den ud.

Den lægger os paa Sinde saa mangt et Visdomsord
Om dyre Torvehaller og Sne, der faldt i Fjor.
Er Hjertet tungt herover, og Skattebyrden svær,
En billig Nødtørfts-Anstalt dog lette kan Enhver.

Det dyre Skolevæsen tidt volder Staden Sorg
Og bringer nok Kommunen dybt ind i Gjæld og Borg.
Dog, just som man mente, nu mangler der Kontant,
Vor vise Magistrat dog en billig Udvej fandt.

En billig Skolebygning den gi'er som Tilbehør
En Kvinde-Inspektrice til Hun-Inspektør.
For Kvinden er billig — det veed den søde Gud! —
Og hun er saa lærd, og saa myndig ser hun ud.

Ja, Kvinden, hun skal leve, og hvad saa Herman Trier
Om det fatale »Kvinde« foran »Inspektricer« si'er,
Som billig Arbejdskraft hun modtages bør med Tak:
Hun bruger ikke »Brændevin«, men nøjes med »Tobak«.

Og hvor i Øst og Vest vi har gransket og søgt
Fra Hunnernes Indfald til Johanne Meyers Kløgt,
De vennehulde Kvinder med Manden pænt forli'es,
Og paata'er sig hans Arbejd og det til nedsat Pris.

— Som sagt paa Kvindens Billighed og dito lige Ret
Udgiften bliver nedsat paa vort Inspektørbudget,
Til Gjengjæld man opsat har til en anden Gang
Det Dyrtids-Tillæg, hvortil en »Hr. Lerer« føler Trang.

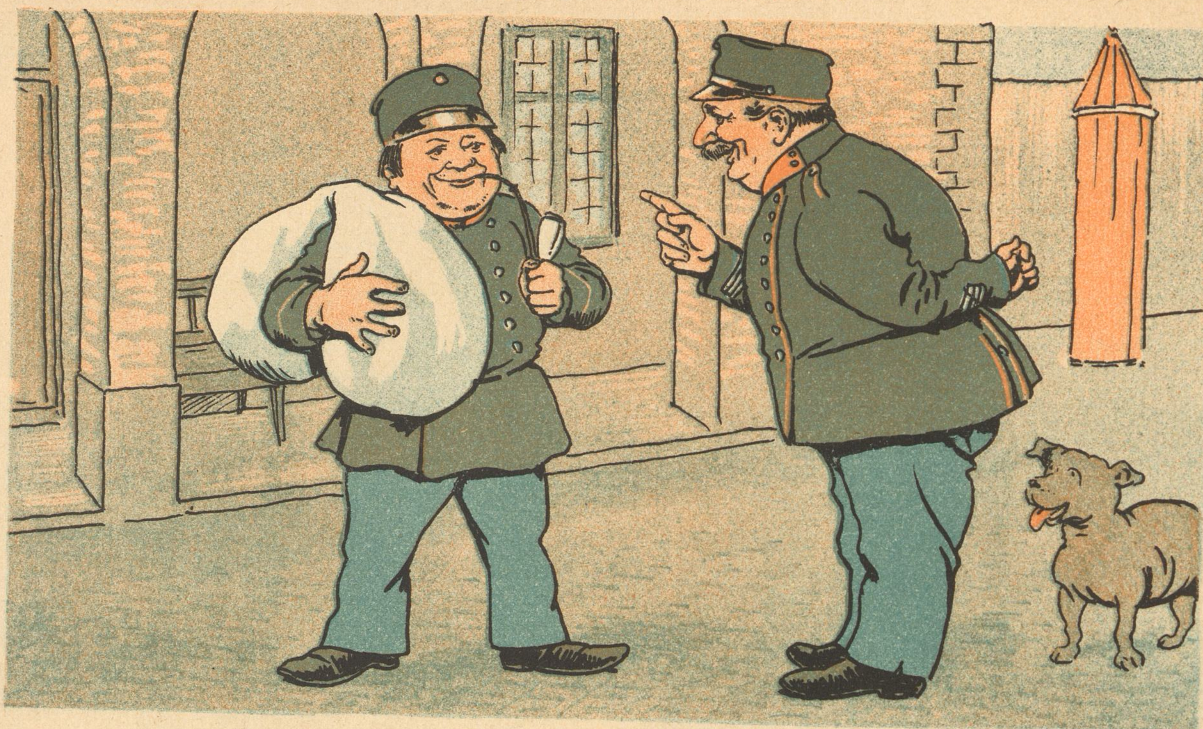
— Ved »Pumpestationen« har man dog ikke haft
Den Takt at hverve Kvinder som billig Arbejdskraft,
Skjønt onde Tunger paastaar, og det saagar paa Prent,
At netop i at »pumpe« har Kvinden sit Talent.

Dog, lad os være glade, thi Magistraten veed,
At heri er Kvinden ikke pure Billighed.
Og mer end højst nødvendigt ej Staden pumpes maa,
For det er altid kjedeligt paa Pumperne at gaa.

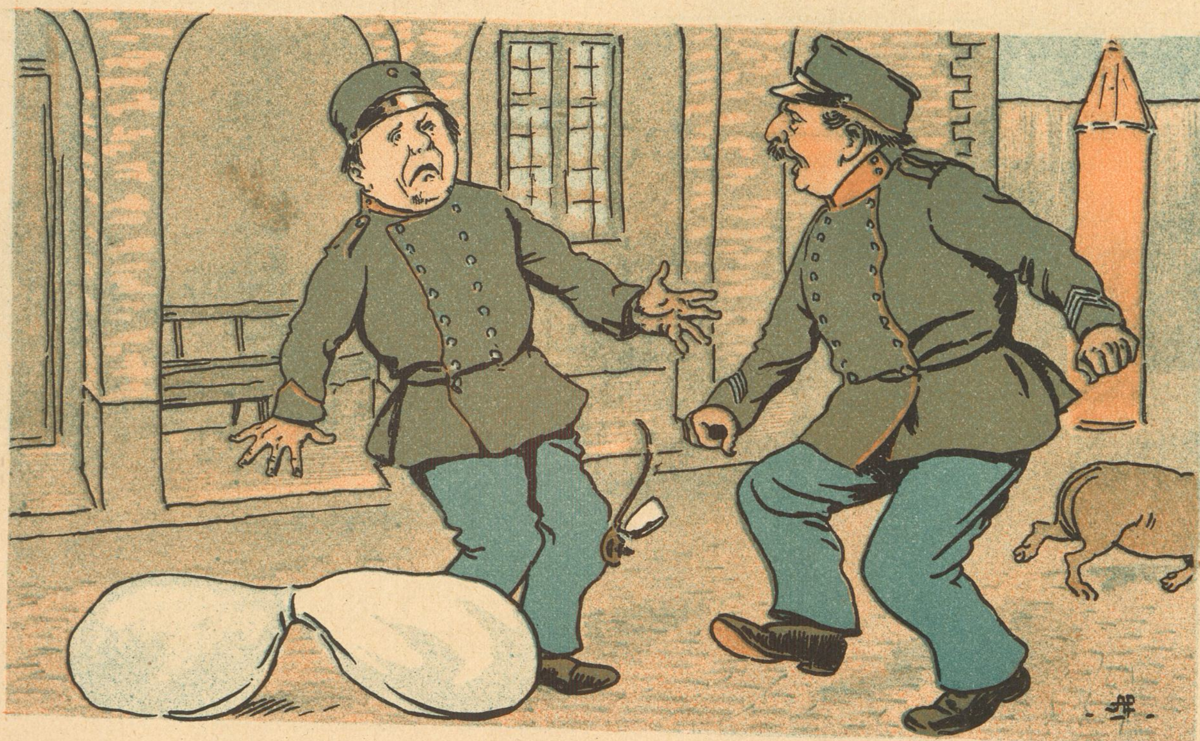
Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
Og mange Ting vil glemmes som Herman Triers Ord,
Men Magistraten viser i Solskin som i Slud,
At den er saa spartansk, og saa billig ser den ud.

„En Rekrut fra 64."

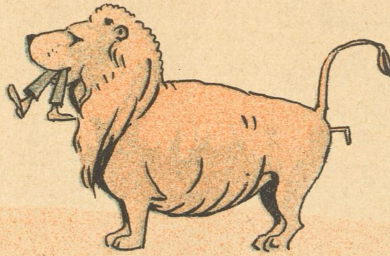
— Nah, si mal der, lille Jens! Wat har wi so i den Sack i Dag?
— A haar tow Ænjer aa jen bette Gris aa fir Støkker Wost aa jen Pøls.
— Altsammen til mich?
— Næ — te mæ siel!

— Ret! For Dælen!! Pipen af Flaben, Bondetamp, naar han taler met Foresatten!

God Fornøjelse?

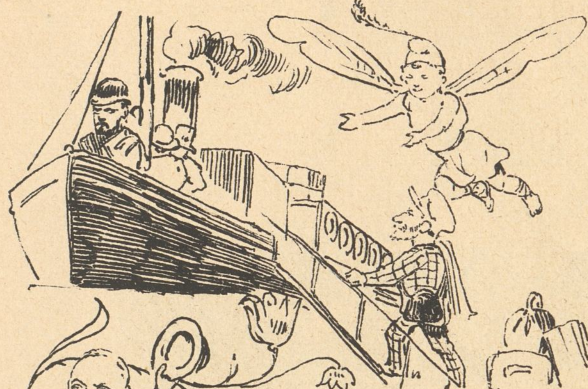

— Hej, Hjælp! Hjælp!!

— Di hatte nøddi aa være bange! Hun gjør itte noued! De æ bare hinners Plaseer!

Pintseture.

Dampen oppe, *Puk* i Tøjet,
Selv en Hørup helt fornøjet,
Skjønt han ellers er saa sur.
Puk for sine Favoriter
Vil fungere som en Ritter,
Han har længe haft den Vane
Tidt at føre dem paa Bane.
Nu skal de paa Pintsetur
Bort fra Hverdagslivets Bur.

Hr. Carl Nielsen skal til Wandsbeck.
Til Provinserne skal Hans Beck
Med Balletten paa Tournée.
Sander vil til Godthaab tage,
Kommer aldrig mer tilbage.
Abrahams ved Pruth vil hvile,
Kammerherren flux vil ile
Til de donske Egne hen,
Kommer yngre hjem igjen.

Bojsen og hans gode Venner
Puk med særlig Glæde sender
Landet rundt til Blaavandshuk.
Da de viste sig som Helte
Ved Gendarmerne at vælte,
Skal de ud for sig at fryde
Ved at høre rundt om lyde
Hver en Smaamands Glædessuk
Over dette Blaamandshug.

Trier og Octavius drage
Vil til Møen for der at tage
»*Taleren*« i Øjesyn.
Barner — ja han veed nok ikke,
Hvor i Sommer han vil ligge,
Men hans Afgang saa vist gjerne
Hans Partis den støtte Kjærne.
Maaske skal han lidt til Fyen,
Maaske bare her til Byen.

Nogle yngre Dekadenter
Man i Roskilds Omegn venter,
Naar nu Vognen henter dem.
Nogle skal til Fiesole,
Andre sættes skal i Skole.
Puk sig selv paa Rejse sender
Rundt til alle sine Venner
I de mange tusind Hjem,
Ellers blev det trist for dem.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — Gud velsigne Dem, jeg taaler næsten ikke Kaffe — ja ja da, siden det er Dem, jeg veed jo, De kan lave den saadan, at den ikke gjør Nerverne noget videre, jeg er nemlig oprevet af Kasino, som De jo nemlig veed, der var Tale om, at Petersen og jeg vilde leje, det vil sige et Konsortium med Petersen i Spidsen og Frits Grønbæk og en Hr. Jensen, der nok i mange Aar har haft Leverancen af Uvejr og Torden til Theatret, saa at han jo efterhaanden har faaet en hel Del Sagkundskab i Theatersager, og det kom egentlig saadan forleden Dag henne hos en Grosserer Møller, der gjør i Smør, saa kom vi til at tale om at være i Læseselskaber og Turistforeninger og have Aktier i Taarnet nemlig Sommerfeldts ikke Johannesjørgensens, og saa siger Fru Møller, at efter hendes Mening var noget af det fornøjeligste at være i et Kasinokonsortium med Sjarlottevie som Primadonna og Martinius som Primadonnert og hun var nu i Franskeberendsens og havde allerede været til The sammen med Peternansen og Bjørnbjørnson, og derved fik jeg jo saa Ideen, men det var rigtignok mere angribende, end jeg havde troet, nemlig at finde en artistisk Direktør, og først tænkte jeg paa at telefonere til Scholander om at komme et lille Svip herned og underhandle for det Tilfælde, at det hverken blev til noget med Carlnielsen eller Franskeberendsen eller Richardschrøder-Augustrasmussen eller Bjørnbjørnson eller Peternansen eller Sander eller Martinius eller Frøken Lerche, der nok ogsaa er kommen paa Støvlerne, fordi hun har faaet Ben at gaa paa ved Dagmar, og saa vilde jeg have foreslaaet ham at engagere baade Abrahams' populære Kræfter til halv Pris og Wiehe og de andre ved Dagmar, efterhaanden som de karambolerede med Dagmar-Embedsmændene og ragede uklar med Borchsenius i »Dannebrog«, men da man jo skal beskytte det nasjonale Arbejde, opgav jeg igjen Scholander og kastede mine Øjne paa Hermanbang, der jo for Tiden er nede og lære Pariserne at spille Komedie og er bleven ophøjet i Grevestanden, og ganske vist er det jo egentlig Synd at tage ham fra dem dernede, nu da de er kommet saa godt i Gang med ham, men enhver er dog sig selv nærmest, og for det Tilfælde, at vores Konsortium skulde smelte sammen med Franskeberendsens, var det jo rart at have en Mand ved Haanden, dar var Sproget mægtig, da Franskeberendsen nok let kan blive noget spansk, naar man ikke kan hans Modersmaal, men tiltaler ham paa Dansk, men saa strandede det hele paa Petersen, jeg skal nemlig sige Dem, søde Fru Schrøder, han har jo mellem os sagt ikke nogen saadan videre dyb

Indsigt i det mere kunstneriske, og derfor nægtede han at give mig 25 Kr. om Dagen til Repræensangtationsudgifter, skjønt jeg forestillede ham, at det var ikke for meget, da Carlnielsen havde haft det samme ved Kasino, mens han var gratis Direktør af uegennyttig Varme for Sagen for 1500 Kr. i Gage, og de første Dage efter var jeg rigtig vred paa Petersen for det, men saa blev vi enige om den Kæpe fra Børrelorenzen, som De nok veed, søde Fru Schrøder, og nu skal jeg ud og sige Besked til de Andre, der var med i Konsortiet, men jeg veed ikke, om jeg kommer tilbage inden Aften, og derfor vilde jeg gjerne bede Dem om at laane mig et Lommetørklæde til at binde om Armen efter Fru Ernajuelhansens Raad, da mit eget ikke er ganske propert, for at Herrerne ikke skal blive for nærgaaende, og det samme skulde De saamænd ogsaa gjøre, naar De gaar ud, søde Fru Schrøder, med mindre De kan blive antaget for at være en Læge eller Jordemoder, der virker i sit Kald. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Puks Rejseunderstøttelser

til Fremme af Kunst og Videnskab er i Aar blevne uddelte til:

I. Videnskabsmænd.

Dr. G. Brandes 500 Kr. for i Udlandet at fortsætte sine Studier over Kilderne til sine samlede Værker. Statsrevisor Høgsbro 100 Kr. til Studierejser paa Kongehusets Fødselsdage. Professor Riis-Knudsen 600 Kr. for at sætte sig ind i den moderne Krigsvidenskab. Redaktør Manicus 400 Kr. for at sætte sig ind i Ægteskabsstatistik.

II. Forfattere.

Forfatter Robert Henriques 100 Kr. til Udgivelse af sine Memoirer. Forfatter Rudolf Schmidt 200 Kr. til en Rejse til Weimar for at sætte sig ind i alt, Goethefaget vedrørende. Forfatter Adolf Langsted 300 Kr. for i Frankrig at stifte en akademisk Officersforening af Forfattere til danske Stilebøger.

III. Musikere.

Komponisten Robert Henriques 200 Kr. for at slaa paa den store Tromme i Kristiania. Susanne Mortensen 20 Kr. for i Udlandet at sætte sig ind i femtonige Øvelser. Klaverstemmer Peter Gommesen 30 Kr. for i Udlandet at komme i Stemning.

IIII. Malere.

Kunstkritikeren Hannover 500 Kr. for at rejse til Paris og spørge Willumsen, om hans Buste paa den »Frie« er en Herre eller en Dame. Maleren Slott-Møller 200 Kr. for i Udlandet at sætte sig ind i Forfærdigelsen af Husgeraad. Forskjellige Professorer 20 Kr. hver for at muntre sig i Pintsedagene. Maleren Mogens Ballin 100 Kr. for at studere prærafaelitisk Kunst i danske Landsbyskoler.

V. Skuespillere.

Folkethoatrets Personale for 1 Kr. Sporvognsbilletter til hver, gjældende til Østerfarimagsgades Sporvogn, for at rejse til Marienlyst. Skuespiller Martinius Nielsen 1000 Kr. for at uddanne sig i Boxning i Amerika. Theaterdirektør *in spe* Alb. Berendsen 100 Kr. for at uddanne sig i Dansk. Direktør Carl Nielsen 25 Kr. til Repræsentationsudgifter ved en Journalistkongres i Integade.

Paa Ber'en.

En nyfødt Sol i Dansen gløder,
forsamler jer, o! Borgermænd;
hver gammel Svend en Kjending møder,
Øl *en masse* vanker der, Ven.
Ud paa Fred'sber' — søg ubemærket
dig Plads ved et Glas;
forlang blot ind, snart krones Værket,
men pas paa din Plads;
thi Festens Gejst Du derved skal gjøre tilpas.

En Borgermand maa Taalmod prise,
mens Kelneren han venter paa;
men, kommer han, saa lad os vise,
om at nytte ham vi forstaa;
stik ud dit Glas, knib ubemærket
et extra Glas;
saa skal Du se, snart krones Værket
og fro dig tilpas
vil Festens Gejst kredentse det skummende Glas.

Lad Solen danse, og hver Stjerne;
det er et Paaskud kun tilpas
for gamle Svende, der saa gjerne
vil med Venner svinge et Glas;
bliv i din Krog, sid ubemærket
og pas paa dit Glas;
vær trøstig kun; snart krones Værket,
og fro dig tilpas
vil Festens Gejst dig række det skummende Glas.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

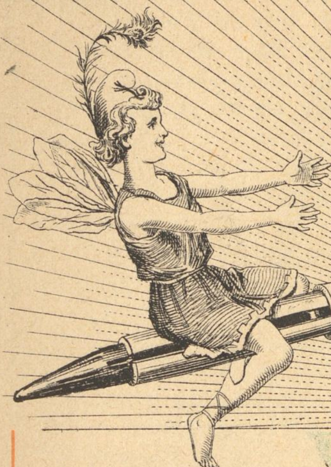
Sidste Kvarter?

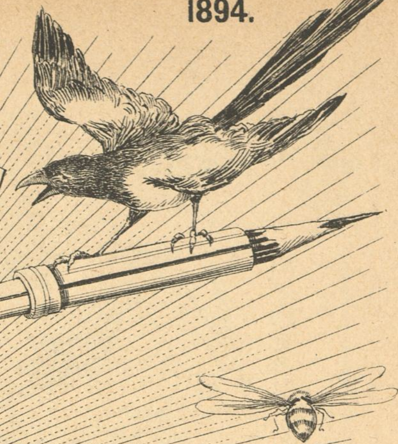
Skjønt Hørup tuder i vilden Sky,
Kan Maanen godt blive fuld paa Ny.

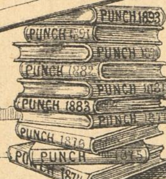
Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 20. Søndag den 20. Maj. 1894.

PUK

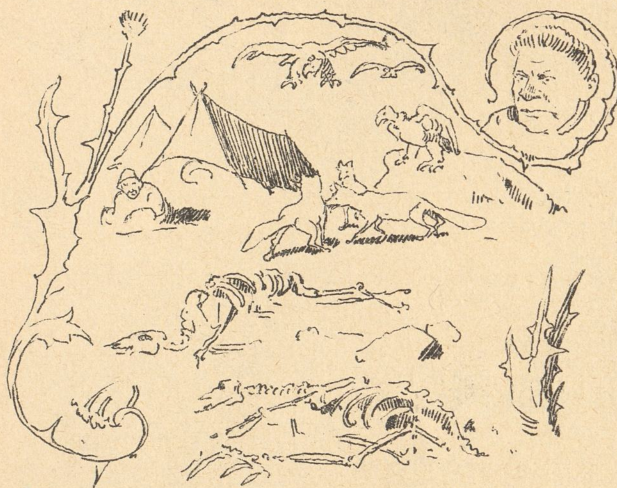
Efter Have-Stats-Kalenderen.

— Maa jeg spørge: er min Kurv med Grøntsager færdig?

— Det har jeg ikke med at gjøre — jeg er Blumist!

— Undskyld — vil De da ikke være saa god at sige mig, hvor jeg træffer — Selleristen?

Evropæisk Storpolitik.

At der er Veje, som er uransagelige,
Det har vi hørt, fra vi var ganske smaa;
I det Kapitel, tør vi bande paa,
Er Skæbnens Veje ganske upaaklagelige,
Om ellers de var nok saa ubehagelige
For Folk, som langs med dem i Grøften laa.
Men Hørups Politik med Sejr dog pranger,
Hvad Uransagelighed anbelanger.

Hvad kan det nemlig nytte, man vil nægte,
At Hørup og de brave Fremskridtsmænd,
Der under hans Ægide ses at fægte,
Aldeles ikke veed, hvor de vil hen?
Med en Begejstring, som dog knap er ægte,
De svinger om og gjør omkring igjen,
Og derfor laver Evropæerstyrken
En Parodi paa Vandringen i Ørken.

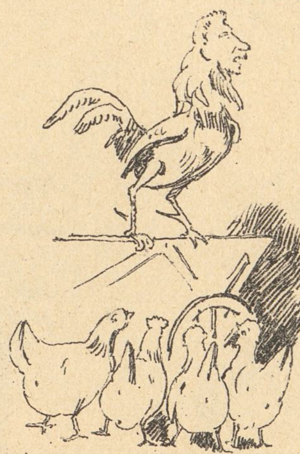
En Gang blev de hældt ud fra *Morgenbladet*,
Da Berg uddrog sit gode danske »Skræp«;
Saa blev med kjæphøj Manna Flokken madet,
Og Vandringsstaven blev en — Hasselkjæp.
Men, da de kom for nær til Fedtefadet,
Nød de »loyal Forhandling« som Salep,
Og fra en Marsch mod det fatale Stokhus
Blev Kursen rettet mod en Post ved — Blokhus!

En Tid de holdt sig paa »Forligets« Maatte:
For Herremændene Parti de tog,
Da mod »den ordinære Rumlepotte«
Og for »det gode danske Smør« de slog!
Ja, Edvard tog den Frihed sig at blotte
»Den store Førers« Dumhed i en Bog,
Hvori han fastslog, det var ikke andet
End »Aandsfrihed«, her trængtes til i Landet.

Saa lod Hr. Je. K. Lauritsen os vide,
At Kampen drejed' sig om »mere Mad«,
Derpaa »Forhandlingen« blev sat til Side,
Og man i »Visneri« var himmelglad;
For Bergs Program de gav sig til at slide,
Item for Rømersgadens Klassehad;
Men alle Veje viste sig blandt andet
Deri dog ens, at de løb ud i Sandet.

Hvor Evropæervejen slaar en Bugt
I Ørkenen, og hvor den sig fordeler,
Ses nu Skeletterne af de Kameler,
De Vandrende paa deres Marsch har slugt.
Rodløse Tidselplanter uden Frugt
Har slaaet dem et Saar, som knapt sig heler,
Ved deres Lejr Schakalen ses og Gribben,
Men ingen Moses, som slaar Vand af Klippen.

Afsked.

Alle Demokratiets Kjøgehøns havde foreleden sat hverandre Stævne i Havdrup i Anledning af, at deres forhenværende Hane vilde gjøre dem en Meddelelse, den Hane, som kaldes den røde til Forskjel fra den blakkede. Han ankom med Toget, forsendt i en af Opfindtergeniet Niels Nielsens Patent-Ryge- og Rejsekasser. Da Tremmelaaget var bleven løftet af, hoppede han ud af Kassen og fløj op i en tom Vogn, hvor han baskede med Vingerne og pudsede de strimede Rygfjer. Derpaa galede han, saa det kunde høres lige ind til Andeparken i Linnésgade. Kykkeliky! sagde han. Bered jer paa at høre noget sørgeligt, I gamle, rare Høns. Herefter vil jeg blive siddende paa min Pind og ikke mere forsøge paa at gaa den nuværende Hane i Bedene. Som gammel, prøvet Hane kan jeg selv gjøre Æg, men jeg har helt tabt Lysten til det, siden de overløbne Haner inde i den statsunderstøttede Hønsegaard har lagt det gevaldige Vindæg, som I nok har hørt Tale om. Saa store kan jeg ikke gjøre mine. Den professionelle Vindægfabrikation maa jeg da for mit Vedkommende lægge paa Hylden. Kykkeliky! Men derfor sætter jeg ikke mig selv ud af Spillet. Ogsaa i Fremtiden skal I høre mig gale højere end nogen i dette Land. Og, skulde den Hanekylling, I fra næste Foraar vil faa i Spidsen for jer, blive rusten i Galet, saa skal I ikke derfor blive skrukke, men bare sende Bud efter mig; jeg skal gale mig vide at stramme ham op. Kykkeliky! Dette Ord bliver ved at være mit og Venstres Kampsignal: Inde fra Integade skal det hver Morgen skingre ud over alle Landets Hønsegaarde. Og til Afveksling lader jeg den langelandske Bramaputrakok flyve til Kristiania og sende norske Hanegal hjem. Kykkeliky!

Ovenpaa denne Udvikling klukkede Kjøgehønsene mindelig, og Geniet Nielsen puttede egenhændig den røde Hane i Ryge- og Rejsekassen paany.

En Boket te Jubbelaren

a

Søren Pipperop.

Talia, du æ dov min ejen
Pie, som gier mej dovvelt Fø,
Naar her æ Hævelse i Dejen
Aa Skvulb i Aannens Øllebrø!
Vend te din Søren ner dit snille
Ansikt, imens je Lyren slar
Geløjfigt te min glaje Trille
Om vores gamle Jubbelar.

De æ om Skram, som te de siste
Har hat i Oberaen her
Saa mange Roller paa sin Liste,
Som Leporellos ongefær,
Aa ka i Skuespellet strax en
Mave te samme hole let;
Hans Aslaksen den var a Slagsen,
De har hans Konst nu immer væt.

I tressenstyve Aar mæ Lærken
Om Kaps han sine Triller slo.
Inu han Stemme har i Kværken,
Som forholdsvis æ temmeli go.
De kniver inte mæ Gehøret,
Aa Røsten har saa dyv en Klang,
A han inu ka ta Homøret
Fra Kommandantens Dons-Juang.

Han vaaren har paa Skueplassen
Et regederli Fænomen,
Som skaffede Teaterkassen
En Benefice, der va reen,
Aa derfor skulle man dov mene,
A han imellemstonder har
Lov te a hugge none Bene-
ficer som ægstra Jubbelar.

Nu ve je ønske, der maa falle
Snart et Par Støgger a igen,
Hvor Kammerherren tar det halle,
Aa Resten Kammersangeren.
Ja, gid han længe maa vos glæde
Mæ sit gevaldie Sjeni,
Aa ente for de føste træde
A mellem avlagt Skramleri.

Nu gaar'en, nu gaar'en —

Efter hvad *Puk* har bragt i Erfaring om Ordningen af Kasinos Forhold, er de nærmere Enkeltheder følgende.

Det nye Kasinokonsortium har Rodemesteren til Formand og bestaar iøvrigt af Kongens Foged, Skrædderen, Skraldemanden, et Par Sagførere, (Specialitet i Inkassationer) samt enkelte af de menige Rykkere. Artistisk Direktør bliver Hr. Christoffersen, der her formentlig vil faa udmærket Brug for sin gjennem mangeaarig Virksomhed ved det kgl. Theater erhvervede Øvelse i stadig at synge paa sit sidste Vers.

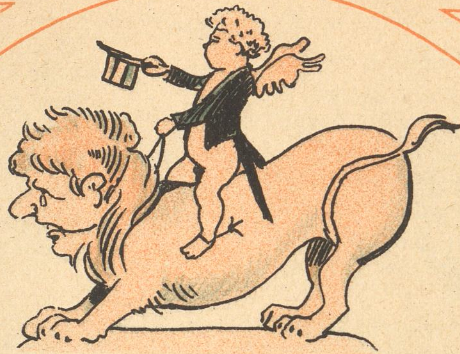
Ordningen er aldeles definitiv paa nær et Par Formaliteter, saasom at første Prioritet viger for anden Prioritet og denne igjen for første, samt at Partialobligationsejerne viger for hinanden indbyrdes.

Endelig har ogsaa det gamle Aktieselskab sanktioneret Ordningen, repræsenteret af nogle af de mest fremragende Aktionærer, saasom Andreas Buntzen, Pio, Stephensen, Wantzin,, Peter Nansen o. s. v.

Af Personalet vil de mest fremragende Kræfter selvfølgelig blive gjenengagerede. Foreløbig er de tre Spidser, Wiehe, Fjelstrup og Frøken Müller blevne engagerede — til de to andre Theatre.

Flyv, Fugl, flyv — Ved den Hønseudstilling, som Foreningen til Fjerkræavlens Fremme afholder i Tivoli næste Maaned, vil der ogsaa blive udstillet Kaniner, for at man kan faa Lejlighed til at se, hvor fremskredne deres Flyveøvelser og Æglægningsevner er. Kielland har anmeldt et særligt pragtfuldt Eksemplar af Borgmesterracen, og Cawling ansøger om at maatte præsentere en Grævling fra de dybe Dale ved Lyngby. Hvis han nødes til at lade den Fugl flyve, vil han udstille fem Høns, som han har fremelsket af en lille Fjer.

Pintsemorgen — efter Solopgang.

— Elskede Terese! Kom i mine Arme!

— Du laver nok te te et Par flade Øretever!

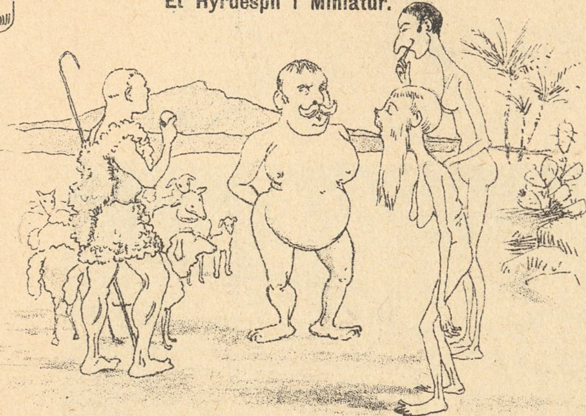
Der var en Gang -

— Aa Gu' ja, Pedersen — naar jeg tænker mig tilbaves til de Tider, før Du ble gift, da Du og jeg vi sad sammel her ved desse Bord og vi tog vores 3, 4, sommetider 5 Snapse foruden $^1/_2$ Bajer og saa en Toddy bavetter. — Aa Gu' ja — det var dajlige Tider.

Paris's Dom.

Et Hyrdespil i Miniatur.

Paris.

Min Fa'er er ikke Priamus,
Skjønt de to burde drukket Dus;
Hin Trojas Konge fordum var,
Min Fa'er vel ingen Krone har,
Men han er sine norske Børns,
Blandt andet underskrevne Bjørns
Den store veritable Bjørn —
Bjørnstjerne Bjørnson, Norges Ørn.

Juno.

Ak, lille Bjørn, skjønt ret junonisk,
Jeg elsker Dig mer end platonisk.
Kom lille raske norske Bams,
Kom til din gamle Abrahams.
Du kjender alt jo min Menage —
Vil Du mig være tro og huld,
Jeg skjænker Dig det røde Guld:
Det halve af Charlottes Gage.

Venus.

Mit Toilet er *à la Paradisienne*,
Sommetider ogsaa *à la Parisienne*,
Glemt har jeg *ma foi* længst det *horrible* Dansk,
Gi'er den derimod som Konsularagent paa Fransk.
Jeg byder Dig Kasinos flygtige Gunst,
Og i Tilgift Integade-Peter omsonst,
Selv ta'er jeg maaske Del i Ledelsen.
Ellers er mit *nom de guerre* — Hr. Berendsen.

Minerva.

Jeg skjænker Visdom Dig. Vær uforsagt!
Ved Døren Heiberg staar paa Vagt
Med Hertz — nej Bredstrup — ved sin Side,
Parat til med Martinius at stride.
Du veed, vi holder ej just paa det jævne,
En Fjeldmand savner vi, thi Rosenberg —
Du veed, min lille raske, muntre Dværg —
Alt længst har sat i Scene — over Evne.

Paris.

Den første Paris valgte vel det skjønne,
I vore Dage kan det ej sig lønne.
Behold, o franske Berendsen, din Pris:
Jeg holder foreløbig mig til Riis.

Martinius
(i Spidsen for en Skare Misfornøjede).

Jeg snakker med Riis, til han sig forbarmer —
Paa den sædvanlige, venlige Maade;
Nu skal vi se, hvem tilsidst der skal raade.
Nu har vi jo Gud ske Lov ingen Gendarmer.

(De rykker frem. Den trojanske Krig begynder.
Tæppet og Heiberg falder.)

Pastor Mors.

En højst meget mærkelig Historie.

Puk havde netop fuldendt et epokegjørende videnskabeligt Værk om den literære Udødelighed. Det endte med følgende Storslaaethed:

»Saaledes forener *Puks* kritiske Filosofi sig med den instruktive menneskelige Komik og med den umiddelbare Grinagtigheds Lys, og støttet fra alle Sider staar den ophøjede Vished om den personlige Humors Udødelighed urokkelig fast.«

Paa en Gang bankede det paa *Puks* Dør, og en fremmed Mand kom ind. Han var saa mager og indfalden, at han ved første Øjekast mindede om *Puks* Ophav, men *Puk* saa dog strax, at det ikke kunde være ham. Han lignede nemlig en Gjenganger, og bemeldte Ophav har saa ondt ved at klare sig i dette Liv, at det næppe kunde falde ham ind at gaa igjen, ligesom overhovedet enhver Tanke om at spøge ligger ham uendelig fjernt.

— Mit Navn er Pastor Mors, sagde den Fremmede.

— Formodentlig opkaldt efter Riis-Knudsens Hjemstavn som en lille Opmærksomhed fra Gjellerup? Professoren er jo som bekjendt fra Mors.

— Professoren? Ak nej! En Mand, der uskadt har været Martinius's Direktør i sex Aar, paa ham bider hverken Jern eller Bly. Han er udødelig og jeg er Døden. Men nu skal jeg vise Dem noget . . . .

. . . . Og inden *Puk* saa sig om, stod han med Pastor Mors helt udenfor Byen. Det var et underligt Sted. Det mindede i en Fart om Assistentses, men i Stedet for Grave var der store Dynger Bøger i aldeles ny og fejlfri Exemplarer.

— Gak til Pastor Mors og bliv vis, sagde hans Ledsager. Dette er den literære Udødeligheds Kirkegaard. Her er Op-

lagene af dem, der, som man siger, har lidt Nederlag. Men netop de er blevne udødelige paa Literaturens store Boghandlerloft.

— Hvor kan nu saadan en pænere ældre Herre som Carit Etlar være? sagde *Puk* i sit Hjertes Uskyldighed.

Pastor Mors saa medlidende ud.

— Ham har vi slet ikke her. Forfattere, der ikke holder sig for gode til at lade sig sælge og læse, kommer ikke her.

De stod ved en lille bitte Tue.

— Det er Oberstløjtnant Rists *»Jonathan«*. Han forsvinder snart herfra. Edvard fandt jo, han var for dansk. Rist er ogsaa et løjerligt Menneske, han har hverken Rist eller Ro. Tænk! han plejer at komme i mindst to Oplag. Aldeles utilbørligt! — Hende her har vi mere Fornøjelse af. Det er Fru Blicher-Clausen. I Aar har hun givet sig til at digte *»Faust«* om igjen. Goethe var jo i sin Tid heller ikke til at have med at gjøre.

— Hende kjender jeg fra Langsteds Anthologi, sagde *Puk*.

Pastor Mors blev rørt.

— Ak ja, Langsted! Den Søn har jeg Glæde af. Han skriver ikke meget, men af alle hans Oplag mangler der ikke et Exemplar.

— Hvordan gaar det med Johanne Schjørring?

— Aa, hun er mellem. Hun har en vis Forkjærlighed for at gaa de to Gange om Aaret, der er Konfirmation. Ellers er hun stille og rolig.

— Aa Herregud, sagde *Puk*, og læste et Navn. Her har vi jo Johannes Jørgensens *»Hjemve«*.

— Ja, det er femte Gang han skriver den Bog. Sidst hed den *»Livets Træ«*. Men den er ikke bleven morsommere med Aarene.

— Har De ogsaa selv Deres Dynge herude?

— Om jeg har? Den er næsten lige saa stor som Edvards. Vil De bare se!

Og *Puk* saa en vældig Dynge Pastor Mors'ere Side om Side med andre Gjelleruppere som *»Thamyris«* og *»Kampen med Muserne«* og *»Wuthhorn«* og *»Hjarne Skjald«* og *»Millionen«*. Og han kunde se, hvordan Edvards kolossale Bjergkjæde formelig lyste af Glæde over Kollegaen.

Da tog *Puk* Afsked med Pastor Mors, thi han forstod, at her hørte han ikke hjemme. Han er ikke udødelig paa den Maade, og derfor maa han ernære sig endnu i mange Aar ved ærlig og redelig at gaa igjen.

Men, inden han forlod Kirkegaarden, fældede han en Taare paa sit Ophavs Gravtue. Den var stor.

Kvindens Underkuelse. Blandt de Damer, der havde Ordet ved »Dansk Kvindesamfund«s Generalforsamling forleden, var bl. a. Frederik Bajer, Poul Svejstrup, Svend Høgsbro og Pastorene Malling og Conradsen. Der skal mellem disse Fremskridtskvinder kun have hersket én Mening om, at det dog var for galt med de Mandfolk. Det er det naturligvis ogsaa, naar de endog tager Skjørterne fra Damerne.

Da Porten aabnedes.

Vi har et gammelt Tivoli,
Ej uberømt paa Jorden,
En Øjropæer gaar ej forbi,
Som kommer op til Norden.
Thi hvor man skued Lumbye staa
Med Kjeldskov, Watt og Thrane,
Man Byens første Løver saa
At kildre deres Gane.

I Mandags lukked Thrane op
Og sagde: »Vær saa artig!
Kom ind og se vor nye Trop,
Skjønt set den før sgu har De.
Med Turtelparret Christensen
Er Karakteren givet.
Alligevel, min kjære Ven,
Bland Dig i Folkelivet!

To Fester holder vi i Dag,
For Aabning og for Pintse.
Derefter følger Slag i Slag
En Række, der vil glinse:
For Grundloven, for Sommeren,
Og, jeg tør gjerne sig 'et,
Jeg haaber nok, der kommer en
Fest ogsaa for Forliget.

Sølvbryllupsfest og Væddeløb,
Samt Stiftelsen vi fejre —
Da maa vel Cirkus give Kjøb,
Og vi i Kampen sejre!«
Saa talte Thrane.
Men Hr. Watt
Gik paa de mørke Stier
Og lytted i den kolde Nat
Til Cirkus' Melodier.

Abonnement
paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.
2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Havdrup.

Skjønt lille Viggo viste sig forleden
Ved Reden, hvor han sidst til Skade kom,
Skal dog »Forsøget« ikke gjøres om,
— Der var nok raadne Æg i Skadereden.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 21. Søndag den 27. Maj. 1894.

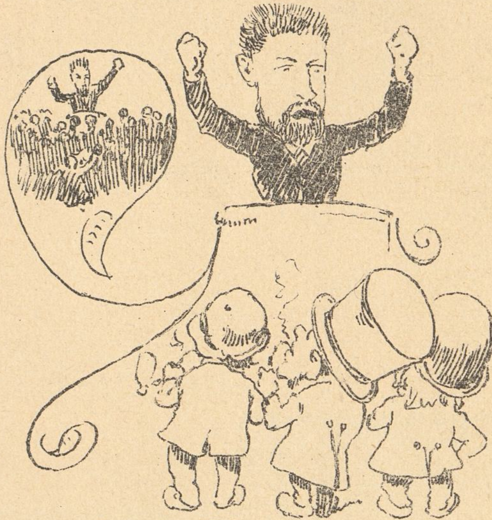

En Livsledsagerinde.

— Min elskede! Du vil altsaa aldrig forlade mig, men følge mig, om det saa var til Verdens Ende?

— Ja, det vil jeg, søde Adolf! Jeg holder saa umaadelig meget af at rejse.

Ak, hvor forandret!

Det var en lyksalig Tid, da Talen
Fra Bergs's Læber var Vælgernes Føde,
Da der var fuldt Hus i Hertha-Dalen,
Naar Oppositionen holdt Folkemøde,
Da Wederkinck-Madsen priste sit Mod
Til at ofre for Venstre sit Liv og Blod
Og derfor fik Bifaldsraab, der var høje;
— Men nu er Tiderne, mildest talt, sløje.

Da nylig i Stevns man trommed' de »rene
Venstremænd« sammen til Folkestævne,
Saa mødte Poul Christensen næsten alene;
Tribunen slap denne Gang heldig for Revne.
Til Gjengjæld er Venstres Sammenhold
I Stedet for gaaet en vis Mand i Vold.
Det skilte vil ingen sammenføje,
For Tiderne — sagde Hr. Svarre, — er sløje.

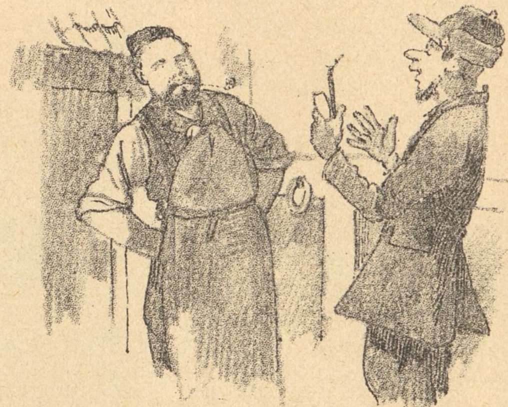
Ja, selv omkring Lammefjordens Kyster
Er Demokratiet kjendelig lammet.
Hvor Schjøts's og Dønnergaards mandige Røster
Den talløse Mængde til Stordaad opflammed',
Nu samler Fogtmann fra Holbæk Amt
Et halvt Hundred Svende — det er dog for stramt!
Resten blev hjemme, hver i sin Køje,
Formedelst de Tider, der er saa sløje.

Paa Fyen, hvor Høgsbro en Gang lod falde
Et Ord om, at Stormklokken snart skulde lyde,
Var han nok den første Mand blandt dem alle
Til saadan en »skarp Protest« at fortryde.
— I Jylland mødte vel sporenstregs
Et Tusende »rene Sjæle« ved Greis;
Men Madsen-Mygdal de her maatte døje!
— Ja, Tiderne de er unægtelig sløje.

Hørup sig føler sat ud af Spillet,
Til Aktivitet han ikke bekvemmer sig;
Paa samme Vis Pastor *H—g* er stillet,
Og Lauridsen sidder og telegræmmer sig.
Christensen-Stadil er ilde til Pas
Og finder knap Trøst hos Pythagoras;
Selv Busk tør skam ikke vove sin Trøje,
Kort sagt, disse Tider er gyselig sløje.

Det serbiske Statskup.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Æ der noved nyt?

Mads. Ja, jæ ved itte, om Du har faaed den sidste Amtstidende fra i Dav otte Dave. Ellers ka ded kaske dov ingtressere Dig aa høre, a Kong Allesander a Sterbien har gjort Stadsskub aa avsat Skupsinen aa gjort Milan te Stiftsamtmand aa Krillerik te Transfikmanister.

Kristen. Ja, jæ maa nu sie, a jæ kjender itte mange ydensovns Folk.

Mads. Ded kommer av, a Du mangler ded mere videnskavelie Overblek, Kresten. Men nu kommer ded an paa, om itte Krakkerakkevik eller Totterottevik eller en an'en Løjser kommer aa snupper hele Kodillijen.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Se, hvis jæ nu va Konge a Sterbien, saa ved jæ nok, hva jæ velle gøre. Jæ velle hulde et Vællermøde mæ Befaalkningen aa sie, a faamedelst Sammensmeltningen aa Bojsen aa Befæsningen ku jæ itte være mæ paa Spørsmaalerne mere. Men hves a di ville gi mej Pendsjon aa faafremme mæj te Overjordmorinspektyr faa Østifterne, saa velle jæ trække mej tebaves aa la dom behaalle hele Svesken faa deres ejen Mund.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Gu ka der saa. Aa ded sku Milian Faen sprøjte me' osse gjøre. Jæ ve jo nødi sjikanere Manden, men ded æ dov ette Enhver, der har di rejtie Begrever aa Indsegter te aa ka didregere en større Faarretning.

Kristen. Nej, ded var der nok Ingen a vos to, der ku.

Mads. Ja, se hva mig anbelanger, saa æ jæ jo dov paa en Maade lidt kendt mæ di ammenestrative Faarretninger. Naarensti man har tjent sit Fædreland som kongeli Embedsmand i en længere Aarrække, saa æ der dov itte mejed, som a man stejler faa.

Kristen. Torde Du kaske paata Dig aa være Stiftsprovst i Kallefornien eller Fedtekinesien eller hvad de nu æ, ded hedder.

Mads. Ja, jæ tror dov nok, jæ ku gjøre ded lisaa godt som Milian. Men ded ka jo itte la sig gjøre. Faa hvem sku vi saa faa te Jordmormand her i Gestrektet?

Kristen. Jæ ku jo godt ta mig lidt a'et saa længe.

Mads. Ja men Du har nu en Gang itte den nødvendie Faadannelse. Aa di klarer sig vel osse yden mig.

Kristen. Hva er'ed da ejentli, a der æ i Vejen mæ dom?

Mads. Jæ har jo sagt Dig, a di har gjort Stadsskub.

Kristen. Hva æ ded faa noved?

Mads. Jo, ded æ lisom jæ ve sie, a Sovnerodet nægter mig aa la min Ko staa i Tøjr i Landevejsgrøften. Saa gaar jæ lie ing i Sovnerodet aa sier te han, a jæ ve blæse ham en lang Mars. Saa sier Sovnerodsfaamanden, a jæ har'ed vist ette rejti godt, aa om itte a jæ ve hulde min beskidte Kjæft. Men saa blier jæ lisom en lille Kjende gal i Hodet aa tar aa gier Faamanden lisaa stille en i Synet. Aa saa sier Faamanden, a begrundet paa min pallementariske Fremgangsmode ska Koen faa Lov aa græsse i Grøften lisaa længe den ve. Ded kaller man Stadsskub.

Kristen. Sikke noen Skidtsakkere, a di lar sig byde ded.

Mads. Ja, ded maa Du nok sie. Farvel, Kresten.

Kristen. Farvel, Mads.

Menneskesnillets Triumf. Blandt de Numre, som *Edisons* forbedrede *Fonograf* skulde have haft paa sit Program, var ogsaa en Tale af en bekendt Rigsdagsmand. Det viste sig imidlertid umuligt at faa et Ord ud af Fonografen. Den kloge Maskine var nemlig falden hen i en blid Slummer.

Skolereform. Det Udvalg, som Borgerrepræsentationen havde nedsat for at tage Magistraten i Skole for dens Stilling til Skolereformen, skal allerede være kommet til Enighed med denne om følgende Reformer:

1. Undervisningen i de højere Pigeklasser i forberedende Øvelser til Ægteskabet, navnlig i alt til Forlovelsesfaget henhørende.

2. Magistraten etablerer en Fortsættelsesundervisning for Drenge i Sløjd, saasom Tærskning af Langhalm, Riden paa kommunale Kjæpheste o. s. v.

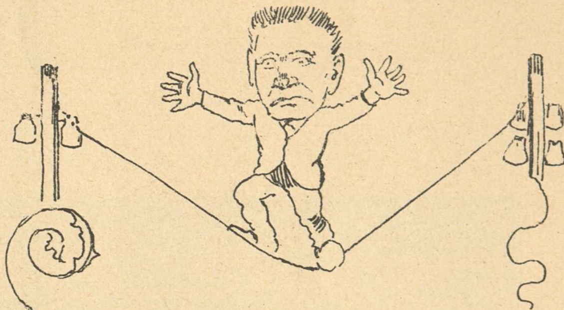
3. Bespisning af kommunale Børn bortfalder, men lidt Vrøvl og andet Bagværk kan der nok falde af.

4. Der ansættes en kvindelig Inspektør. Til Posten er Frederik Bajer udset.

Paa slap Traad.

Sløjhed udi Integade
Hersked og Forligshumør,
Kun en lille kvik Ballade
Kunde sætte i Kulør.
Je. K. Lauridsen laved den,
Gik til Sinding-Christensen.

Denne Sinding paa sin Telegraftraad noget løs nok var,
Hvis da Manden i det hele
Taget existeret har.
Thi endnu man ikke Spor
Fandt af ham paa denne Jord.

Men i alt Fald har han været
En forvorpen Kavaller,
Som har Je. K. frækt besnæret,
Da han bare for Plaser
Kom som et uskyldigt Lam
For at faa et Telegram.

Sinding flux en vældig Bunke
Kastede i Tele-Grams,
Je. K.s Hjerte hopped — munke
Skulde han nu Bojsens Vams.
Derpaa med sin Fangst han gik
Til sin kjære »Politik«.

Der Begejstringen blev vældig,
Hørup gav en Omgang Øl,
Men det traf sig saa uheldig,
At der gik i Byttet Møl.
Ak! thi den Telegrafist
Var en Vildmand ganske vist.

Thi, da der sig viste Kludder
I hans Telegrammatik,
Saa den gik i Skuddermudder,
Rejste han sin Vej, den Strik.
Je. K. som Skandalens Rod
Han med Smerten sidde lod.

Syndigt Leben Bojsens Venner
Holder nu med Lauridsen:
Telegrammer Staklen sender
Efter sin forlorne Ven,
Som nu i Amerika
Vil Patent paa Je. K.'er ta'e.

En Virtuos.

— De spytter ellers godt!

— Ja, men det er slets inte no'et mod min Farbro'er: han spyttede en Gang en Graaspurre i ét Fut, saa den maatte gaa hjem!

I fejl Takt.

— Er Du nu glad fordi jeg skal rejse?

— Ja-a-ah!

— Dine Forældre vil vist hellere se mig død end levende?

— Ja-ah!

— Saa det vil de? For at de kan arve mine Penge!

— Ja!

— Din uartige Unge! Vil Du se, Du skrupper af!

Ny og sørgelig Vise
om
den troende Je. K. Lauridsen
og
den falske Telegrafist.

Mel.: Den fulde Maane rædsomt lyste.

Den hele Maaned rædsomt lyste
Den højeste Oplysnings Blus,
Mod Sammensmelterne den fnyste
Og var mod Frede grov og studs.
Kun Je. K. Lauridsen og Sinding,
Født Christensen, med freidigt Mod,
Ja, trods „Forliget"s Tab og Vinding,
Hinanden tydelig forstod.

Med Et faldt Je. K. paa at sige:
(En Anelse ham gjennemfoer)
„Ak, Sinding, kunde du mig svige,
Da var min Lykke inte stor!
Rundt om i denne Verdens Rige
Jeg idel Falskhed kun fornam
I Smørbalancer og deslige!
— Er ægte nu dit Telegram?"

„Jeg sværger ved, hvad jeg kan mægte,
Ved Logos og hans Kompagni,
At Telegrammet er saa ægte
Som Georgs Fædrelanderi!
Hvis disse herfens Telegrammer
Er falske — o, saa lad mig fly
Paa Stand fra denne Verdens Jammer
Og vandre hisset til en ny!"

— Og skjønt hos Je. K. og hans Fæller
Er Troen ellers inte stor,
Saa troede han ilirenveller
Den falske Sindings træske Ord.
Men, da de fæle Dokumenter
Nu skal bekræftes edeligt,
Paa Sinding han forgjæves venter,
Og det er møjet kjedeligt.

Fra denne Verden er han faret
Bort til den nye Verden, hvor
Han møder vel i en forklaret
Tilværelse Hans Dønnergaard.
Men, ak, „Forklaringen" sig strækker
Slets inte til den stakkels Je.
K., som i „Politiken" dækker
Sig med et „mystisk" Ak og Ve!

Kasinos Alderdomsforsørgelse.

Det er nu endelig afgjort, at Kasino skal være en mild Stiftelse, beregnet paa at skaffe de i Sagen implicerede en glad Alderdom.

Dette tænkes gjennemført paa følgende Maade:

Naar Overretssagfører Schytte en Gang i næste Aarhundrede har skaffet de 15,000 Kr., fortsætter det gamle Aktieselskab sin fra saa mange Sider paaskjønnede Virksomhed, og Hr. Richard Schrøder tiltræder saa Regeringen. I samme Øjeblik træder de af ham afsluttede Engagementer i Kraft. Skulde enkelte Skuespillere være døde, gjælder det deres Enker.

Repertoiret agtes navnlig sammensat af saadanne Sager som »*Gamle Ungkarle*«, »*Mange Aar efter*«, »*I Stiftelsen*« osv., og som Nyhed en Dramatisering af »*Fra den gamle Fabrik*«.

Ogsaa for Hr. Carl Nielsen er der sørget, idet hans Repræsentationsudgifter i Aarenes Løb anbringes paa betryggende Maade. Det er Meningen for den samlede Kapital at oprette en Natsamaritan med gratis Morgendrik for trængende Journalister, hvorved Hr. Nielsen da vil blive lønnet Inspektør.

I Erkjendelse af, at der dog ogsaa maa yngre Kræfter til for at støtte den nye Scene, afsøger Hr. Schrøder i denne Tid vore Børnehaver i Haab om at finde spirende dramatiske Talenter.

Skulde der imidlertid tilstøde Hr. Schrøder noget menneskeligt, inden disse Planer bliver til Virkelighed, har Kammerherre Fallesen erklæret sig villig til at overtage Posten som artistisk Direktør.

En smuk Højtidelighed foregik forleden paa Folketheatret, da Direktør Abrahams vendte tilbage fra sit Sanatorium. Direktørens Kontor var pragtfuldt prydet med Galdegrønt, Rosenknopper og Tulipaner, og Damerne Olga Meyer, Charlotte Wiehe og Olivia Jørgensen, klædte i gult, strøede Forglemmigejer for hans Fod. Efterat en Sang til Melodien »*Du er rig, Du er dejlig*« af Skuespiller Hjort-Clausen var afsungen, tolkede Hr. Orlamundt Gjensynets Glæde, idet han bemærkede, at, fordi han havde nedsat Personalets Gager, var dette lige opsat paa ham. Derefter indtoges et let Maaltid: først fik Direktøren sin varme Mad, og derefter spiste man et Stykke Smørrebrød, dog uden Paalæg.

Et Mulighedsbryllup.

Borgmesteren (viende Brudeparret): Underlige ere Skæbnens Veje! Ingen skulde have sagt mig for saa og saa længe siden, at jeg skulde komme til at vie dette hæderværdige Brudepar, som for mig staar. Den første Anelse om det ømme Baand, der her for bestandigt knyttes, fik jeg, da jeg nylig i vort officielle Organ for ægteskabelige Forbindelser læste en saalydende Annonce:

»En Dame i sin bedste Alder ønsker snarest muligt at indgaa Ægteskab med en Herre, der helst maa være noget under den bedste Alder. Eventuelle Kandidater behøver ingen Formue, da den søgende sidder i en god, fast Stilling og kan forsørge en Familie; til Undgaaelse af Misforstaaelser oplyses, at hun ikke er Jordemoder. Paa Gademøder reflekteres ikke, da Tilfældet er alvorligt. Direktionen anviser.«

Kjære Brudgom! Blandt fem Hundrede og fyrretyve Reflektanter blev De den lykkelige. At De ikke tilhører Folkekirken er naturligvis et beklageligt Faktum, men til Gjengjæld tilhører Deres elskede Brud heldigvis Folkeskolen. Saaledes vasker den ene Haand den anden allerede i Dag, og jeg tager det som et Symbol paa den Gjerning, De vil faa at udrette i den betroede Stilling som deres Kones Mand. Det var med nogen Bekymring, jeg i sin Tid saa Dem, kjære Brud, overtage det ansvarsfulde Embede, der er Dem overantvordet; en Dame har ikke lige godt Haandelag til alle Dele, og det er mig derfor en stor Betryggelse, at De nu gifter Dem. Der vil nemlig her efter kunne etableres en Arbejdets Deling, som Skoleavtoriteterne og Børnene i lige høj Grad kan være tjent med: Inspektricen besørger Eleverne proppede, og Inspektricemanden besørger dem stroppede. Maatte da dette Ægteskab blive til varig Velsignelsen for alle Parter! Og værer da hinanden trofast hengivne saa vel i Regn som i Solskin, i Skoletid som i Ferie. Højtagtede Brudepar! Jeg haaber inderligen at mødes med Manicus og Helms paa Skydebanen i Eftermiddag. Hermed erklærer jeg eder for rette Ægtefolk at være!

Realisation. Et Parti for tidlig engagerede Skuespillere er paa Grund af ikke indtrufne Omstændigheder til Afstaaelse underhaanden paa billige Betingelser. Man henvende sig godhedsfuldt til Richard Schrøder, Kasinos Forstue.

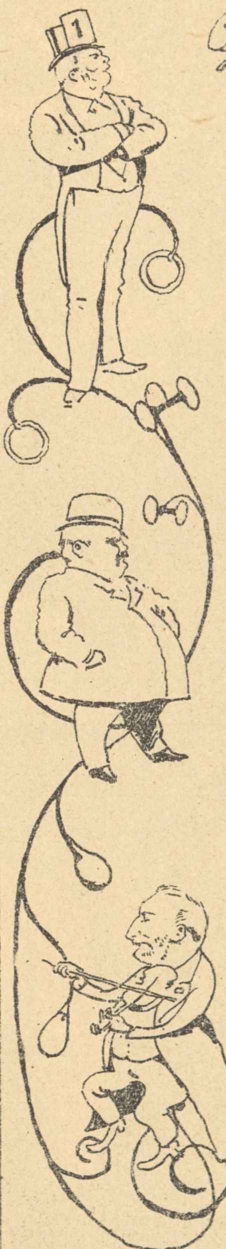

Imødekommende. Hos en herværende Skotøjsfabrikant gjorde Svendene Strike, fordi de ikke maatte faa Lov til at se ud ad Vinduet. I den Anledning viste Fabrikanten dem øjeblikkelig Døren.

Fire Maaneders-Lærerinder.

Pigerne i Barndomsalder
Skal nu lære Gymnastik,
Og i den Anledning skal der
Kaldes Frøkener med Blik
For de rette Kvindespring,
Ellers duer de ingen Ting.

Krigsassessor Pouls Methode
Hidtil stod som Nummer Et,
Men saa sa'e et fiffigt Ho'de:
»Svensk og dansk er lige fedt,
Jeg ta'er Svensken op igjen.«
Ho'det hedder Rasmussen.

Han er Theolog hos Slomann,
Og paa fire Maaneder
Vil paa egen Haand min Tro han
Modne sit Eksamensbær.
Sligt de Damer ej forstaar,
Som har sprunget tvende Aar.

Men det fremgaar klart af Tonen
I hans Avertissement,
At i selve Kommissionen
Rasmussen maa ha'e sin Gang.
Sikker er hans Position:
Amsinck er hans Skytspatron.

Og, hvis nu endogsaa Sanne
Spiller op til Springene,
Maa sandfærdig alle sande,
Der er Fart i Tingene.
Rasmussen som ingen Ting
Tager svenske Højdespring.

Men jeg vil saa nødig lyve,
Heller sige ren Besked:
Hvo, som alt for højt vil klyve,
Dratter meget ofte ned.
Sligt kan hænde Rasmussen,
Selv om han er Amsincks Ven.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En grovkornet Spøg?

Je. K. Rendegarn: Jeg har havt et forunderligt Syn! Jeg har havt en Drøm. — Ja, det gaar over al menneskelig Forstand at sige, hvad det var for en Drøm. Det Menneske maatte være et Asen, der vilde give sig i Lag med at udtyde den Drøm. — Det kom mig for, at jeg var — der er ikke det Menneske til, der kan sige, hvad. — — Jeg vil faa Peder Nansen til at kvæde en Ballade om den Drøm, og den skal hedde »Rendegarns Drøm«.

En Skjærsommernatsdrøm. IV. Akt.

Udgiver og Redaktør: Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 22. Søndag den 3. Juni. 1894.

Juni.

Naar Sommerens bedre Middagssol ses
Paa Højden af Kræbsens Vendekreds,
Er Vennekredse paa Land og i Byen
Paa Færde trindt om i Kuverternes Egn,
Der er saa idyllisk, at selv Menuen
Indtræder i Kræbsesuppens Tegn.

Forfatningsforandringen?

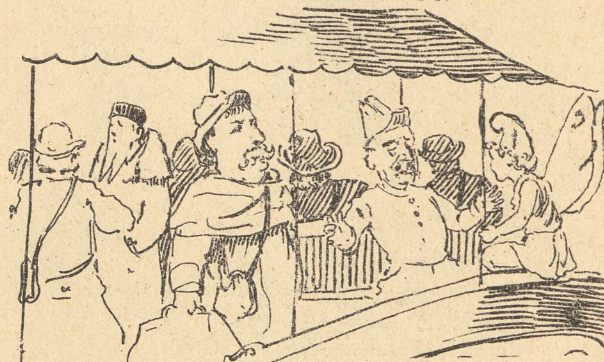

En Romer paastod i sin Tid med Vægt, at
Varietas delectat,
En viis Bemærkning, der paa Dansk betyder:
Forandring fryder!
Er dette Udsagn andet end en Plade,
Saa er der idel Fryd i Integade,
Hvis Redaktionslokaler
Igennem Aarets skiftende Kvartaler
Med frydefuld Forandring praler
Af Idealer
Og Samfundskvaler.
Samt af Signaler
Og Udenthingskabaler
Imod hver stakkels Radikaler,
Item af »Bynyt og Skandaler«.
Til nys Organet gik med en »Forandring«
Af »dette Lands Forfatning« ud paa Vandring.

Vel blev i »*Politiken*« vi blandt andet
Tidt afspist med den triste
Oplysning, at man ikke i de sidste
Ti Aar har havt Forfatning her i Landet;
Og saa skal det alligevel passere,
At Statsretslæreren i Integade
Kan en Forandring konstatere
I den Forfatning, som man ikke lia'de!
Men, Herre Gud, man kan da ikke heller
Forlange, at der bliver
Logik i alt, hvad »*Politiken*« skriver,
Og Hørup sine Læsere fortæller,
Saa det maa, Skam, slaas fast som uomtvisteligt,
At ved Forliget
For anden Gang vor Grundlov listeligt
Blev »revideret« her i Riget.

Kun er der noget mystiskt, *nota bene*,
Ved den Omstændighed,
At ellers er der ingen Sjæl, der veed
Om Revisionen ringeste Besked
Og aner, hvordan den er sat i Scene.
Dog kun en Skælm skal sige Hørup paa,
At hans Forfatnings-Revision vist stammer
Fra samme Kilde, hvor *Je. K.*
Har reddet sine Telegrammer.
Thi den er vistnok en Pendant
Og nær i Slægt med den, som selv han laved',
Da han med Statsrevisor-Rang
I sine gyldne Tider var begavet.
Den »Revision«, han ødsled' Tid og Møje paa,
Fik nemlig heller aldrig Nogen Øje paa.

Paa Falderebet.

Puk var nede at sige Farvel.

Der var først Kammerherren. Han var helt utrøstelig, fordi hans Bagage var gaaet forkert. Der var nemlig kommet en rød Plakat paa i Stedet for en hvid, og derfor var den gaaet til et andet Baden end Wiesbaden.

— Nu har jeg ikke andet med mig end mit Underskud, sagde han, og det har Balletten slemt tæret paa i den sidste Tid. Og det, just som vi allesammen troede, at den var »En Folkesaga« blott.

Puk kunde desværre ikke give ham bedre Raad end at give Hans Beck og Valborg Jørgensen Gift. Saa fik Balletten jo nok Ben at gaa paa.

Martinius skulde ned til Paris og holde Vælgermøde med sine bonapartiske Vælgere. Riis-Knudsen var kommet i lukket Droske for at sige Farvel.

— Glem mig nu ikke, Martinius, hviskede han med graadkvalt Stemme. Heiberg staar imellem os, men . . .

Han blev afbrudt ved, at Martinius tog en Herre i Nakken, der var kommen til at staa mellem ham og Riis-Knudsen. Herren fik enkelte Prygl, men selvfølgelig bad Martinius saa mange Gange undskylde, at han havde opfattet sin gamle Direktørs Ord altfor bogstavelig, da han bagefter opdagede, at det ikke var Heiberg.

Der kom Abrahams.

— Hvordan gaar det med Villaen? spurgte *Puk.*

— Jo Tak, min »*Charlottelyst*« er snart færdig. Jeg har opkaldt den efter den, der har den største Andel deri. Men ogsaa de Andre fortjener at mindes. En Udsigtshøj i Haven skal hedde *Orlamundtshøj!* og en Kilde *Oliviaskilde.*

— Hm. Det bliver nok noget noch nie . . .

— Saamænd. Men man maa jo desværre indskrænke sig lidt paa Grund af Marie Müllers Stædighed.

Efter Haanden kom alle de Andre og fortalte *Puk,* hvor de skulde bo.

Frøken Dons skulde til Normandiet, fordi hun altid befandt sig bedst, hvor Robert var.

Carl Nielsen vidste ikke, hvor han skulde hen, da han var sat paa Diæter, men i alt Fald maatte det være et Sted, hvor der var lidt lange Udsigter.

Julie Hansen skulde som sædvanlig til Karlsbad, og d'Hrr. H. Kolling, V. Kolling og Colding ligesaa naturligt til Kolding.

Peter Nansen havde tænkt sig at hvile ud ovenpaa sin anstrængende Kasinovirksomhed i *Peterwardein.* Riis-Knudsen havde tænkt saa smaat paa »*Fruens Bøge*«.

Peter Schram skulde til Hammerfest, hvor man allerede var begyndt at træffe Forberedelser til Afholdelsen af en Kammerfest for den afholdte Sanger.

De fleste af Folketheatrets Personale havde tænkt at lægge sig ved Kap Farvel, hvorimod Kasinofolkene vilde til det grønne Haabs Forbjerg.

— Glem os ikke, *Puk!* raabte de allesamme, da Skibet gled ud af Havnen.

Det lovede *Puk.*

En Skat. Ligningskommissionen har besluttet at sætte samtlige herværende Reportere op i Skat i Anledning af Kasino-Affæren. Det skal være den første af de Opsættelser, som er indtrufne i denne Sag, der ikke er falden i d'Hrr.s Smag.

Festina lente. Ved en Skjæbnens Ironi har Petroleumsbaade-Selskabet i disse Dage udsendt sin Fartplan. Mærkeligt nok er der intet Anløbssted ved Farimagsgade.

Kredsløb i Literaturen. Nu er Peter Nansens »*Julies Dagbog*« da endelig bleven oversat paa — Polsk!

Det er ikke godt for Mennesket at være alene, tænkte Skoledirektionen og gav den eventuelle Inspektrice ved Pigeskolen i Sofiegade en — Vice-Inspektør!

Brevkasse.

Sp. Barner og jeg kan ikke blive enige om, hvad en Agrar egentlig er for noget. Vil *Puk* ikke være saa venlig at sige os det?

Andersen, Rosendal.

Svar. Se flere af *Puks* Bagsider.

En kinesisk Legende.

Kejseren i Kinesiens Land
Blev, skjønt han er en mægtig Mand,
En Gang alvorlig pudset a',
Nemlig den Gang, da Tietgen sa'e:
»Læg vores Kabel i Land om Natten,
Og lad saa Kejseren finde Katten,
Har I først lykkelig aalet ham,
Send mig saa straks et Telegram.«

Himlens Søn i sit Silkeskrud
Gik sig en Tur i Haven ud.
Pludselig faldt han saa lang, han var,
Brækked sit Scepter og sin Cigar.
Sagen var den, at han traadte i noget
Li'esom en Slange, men ikke saa broget.
At det var Tietgens Telegraf,
Det vidste Kejseren ikke af.

Kejseren svor en mægtig Ed,
Kræved om Sagen fuld Besked,
Prygled en femknaps Mandarin,
Som faldt om Kuld af Krampegrin,
Gjorde et kejserligt Spektakel,
Tilfældet var ham et helt Mirakel.
Hoffets Damer, som sad og drak The,
Næsten af Rædsel besvimede.

Lykkeligvis der kom til sidst
En storenordisk Telegrafist,
Hilste fra Tietgen og sagde pænt,
At det var ikke saadan ment.
Kejseren var desuagtet gnaven,
Han vilde dunke Tietgen paa Maven,
Og, da man ikke havde ham,
Skulde han dunkes pr. Telegram.

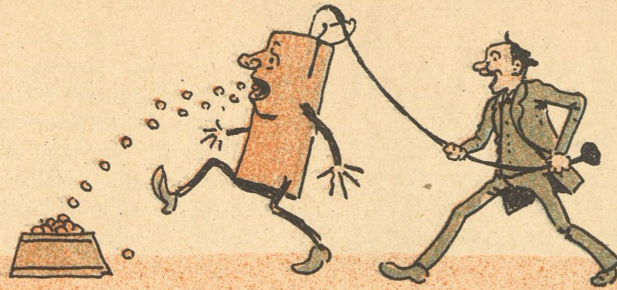
Det blev dog Enden paa den Geschicht,
— Som jeg har læst i et gammelt Digt —
At, skjønt Kejseren først var spids,
Blev han tilsidst allerhøjst tilfreds.
Tietgen blev trods sine Kabel-Kabaler
Til Mandarin af sytten Haler.
Nys et Jubælliumstelegram
Kom der fra Kejseren til ham.

Rigtig oppe?

— Naa, min gode Larsen! De skal jo op i Dag; hvordan har De det?
— Tak, Hr. Professor! Mit Hoved er ligesom en Ørken.
— Naa, naa! — Der er vel nogle Oaser i den?
— Ja, Hr. Professor! Naar bare Kamelerne kan finde dem!

I Spenderbuxerne?

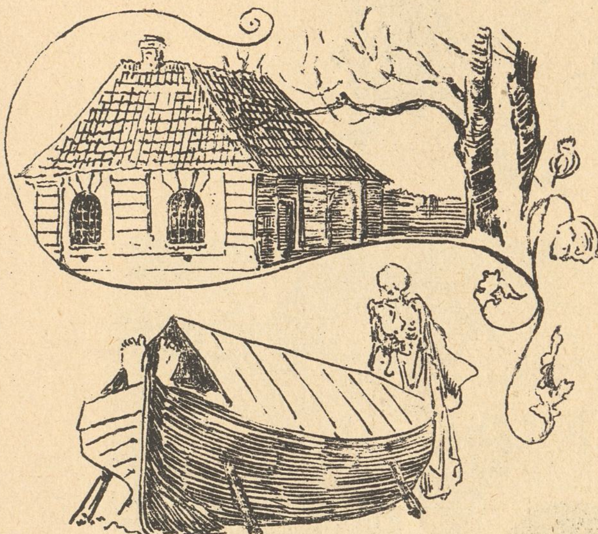

— Godav Haans! Ded va sgu godt, je traf dej! Kom la vos gaa ing te Jensen aa ta vòs en Sort!

— Ja-a-a, gier du?

— Næ, ded ska sgu du!

Til Stadens Baade.

Hafnias vise Fædre har
Godtgjort i mangt et Mandagsmøde,
At de med Nidkjærhed sig ta'er
Baade af Levende og Døde;
Og til vort gamle »Dronehus«,
Har de nu ikke længer Fidus.

Længe ved Langebro det laa
For Reguleringen i Vejen,
Til Magistraten tænkte som saa:
Det vil vi dog ikke ha'e paa Kaien!
Vi veed, Skam, nok, hvor fælt det kan gaa
Under en Vandgang med Klæderne paa.

Nu har vi fundet en herlig Plads,
Hvor vi et Dronehus kan bygge;
Tran-Graven ligger aldeles til Pas,
Her er der baade Komfort og Hygge.
Skade det er, at, vil her man i Havn,
Maa man først laane Nøglen hos — Ravn.

— Men, da paa Nytorv de vise Mænds
Raad skulde Spørgsmaalet gaa paa Klingen,
Viste her sig en rosværdig Tendens
Til at gaa grundig til Bunds i Tingen.
Stridspunktet Lig- *contra* Drukne-Hus —
Gjorde Forsamlingen næsten konfus.

Nogle fandt Navnet lige fedt,
Ørum et »Sølighus« vilde ha'e dannet,
Borup urgered', at Lighus var et,
»Dronehus« det var dog noget andet,
Andre fraraaded at slaa sig ned
I den Anledning ved Tran-Gravens Bred.

Sluttelig fremkom Torp med et Raad
Om at la'e »Dronehuset« fare;
Man kunde nøjes med en Baad,
Der var dog altid noget at spare;
Naar dette Vandhus et Tag man gav,
Opfyldtes hvert et Billighedskrav.

Men, da den velvise Magistrat
Ikke med Tanken sig ret forsoned',
Blev Diskussionens Resultat,
At i et Udvalg man Forslaget »droned«.
Hvor man kanske til Fryd for vor Stad
Enes til sidst om et — Hyttefad.

Kasino-Auktionerne vil, paa Grund af den stærke Tilslutning, de har vundet, gaa over til at blive en fast Institution. Foreløbig er det Meningen, at der skal holdes Kasino-Auktion to Gange om Ugen. De vil for Fremtiden blive holdt i selve Etablissementets store Sal; Hr. Gottschalksen vil blive engageret til at udfylde Pauserne mellem de forskjellige Sagførere, og der vil blive serveret i Lokalerne. Muligvis vil ogsaa enkelte fremmede, navnlig norske, Protestmagere og Lysthavende komme til at optræde. For at give ogsaa det ubemidlede Publikum Lejlighed til at nyde disse Forestillinger, er det Meningen Søndag Eftermiddag at give populær Forestilling til halv Pris.

Nyt Læseselskab.

Admiral Meldal har oprettet et nyt Læseselskab for at udbrede Kjendskaben til officielle Rapporter, hvilken Del af Literaturen hidtil ikke har været tilstrækkelig paaagtet.

Af Reglerne for Adgangen hertil fremhæves følgende:

1. Adgangen staar aaben for enhver blot nogenlunde velklædt Person.

2. Formaalet er at udbrede Kjendskab til Flaadens mest bekjendte Vandgange.

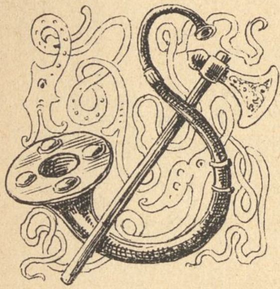
3. Rapporterne bringes Abonnenterne i deres eget Hjem af Admiralen personlig og hentes igjen af denne. For saa vidt der skulde være Abonnenter, der ikke har faaet tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i dem, vil man sætte sig ud over denne Vanskelighed ved at lade Kaptain Christmas offentliggjøre det væsentligste Indhold i samtlige Ferslewere.

4. Skulde Kaptain Christmas forvanske deres Indhold ved at fordølge noget deraf for Offentligheden, vil han øjeblikkelig blive sat paa Rap-Porten.

5. Til yderligere Betryggelse for, at Intet skal gaa tabt, samles Foreningens Medlemmer en Gang om Maaneden til et Møde, hvor Admiralen vil oplæse samtlige Rapporter.

6. Naar Rapporterne er udcirkulerede, udleveres de til Marineministeriet, hvor de som strengt fortrolige opbevares i dettes Arkiv. Den, der herefter mæler et Ord om dem, straffes med Afsked og kommer i »Dannebrog«.

Intet Nyt under Solen.

ade ved Aamunden paa mosgroede Stene Otti-Tusind kofteklædte Kæmper i Kreds, og hvilede de deres Hænder og Hager paa Paalstave, af de lange. Skottede de stundom med lystne Blikke til en Elg, spiddet paa Spjud, og indsugede de glubske den brankede Duft af dens fede Bove. Slog saa en glathaget Høvidsmand til Lyd paa sit buklede Buleskjold, og tren han op paa Talerstenen midt i Kredsen, sigende saa: „Oldnordiske Mænd og Brødre! Tilfulde er det eder kjendt, at til Agters er det gaaet med os, siden vore Fjender begyndt har at rotte sig sammen, store Huse at rejse paa Pæle og alskens Værksteder at indrette og dog tro, at ogsaa de har Ret til Liv, til at nære sig af Skovens Vilddyr som og af vore Limfjordsøsters, Frederikshavns Rødspætter og de Rejer af Roskilde. Svoret være det ved Odins blaa Øje, med Skræk tager dette en Ende. Havde jeg en af de Karle for mig — ved de udblæste Piber i Thors Gedebukkeben, æde ham skulde jeg. Udrydde ville vi disse Ilgjerningsmænd, og mener jeg nu, at vi tager et Kendings-Navn og nævner os de Agermænd; til Helhejm kunde dette Ords rædbelige Lyd jage en Urokse, lettere en Kræmmer. Færdig er jeg.“ Hamredes der da paa Skjolde, og stødtes der i Lurerne; piftede dog nogle Mænd i Fingrene. Frem stod Kæmpen hin hærdbrede fra Rosens Dal. Sagde han disse Ord: „Være det svoret ved Navet i Frejas Æskehjul: skidt er det, dit Anslag, Storbonde. Maa der mere Peber paa Uroksesuppen, skal den komme de Kræmmersjæle til at nyse. Skræmmer Navn ingen Mand. Handle maa vi ved „Frejr“s Galt. Sømmer det sig bedst at mase dem med Beslutsomhed? Mælt har jeg.“ Skjalv da Luften af Stormskjoldbulder, og frem stod en Ordsigemand, kvædende sluks et Drapa, og annammedes det af „Odins Budstikke“-Bærer saalunde:

Bange Barner
aldrig bloted,
brat han basted
Bønders Bane.

Værre vorder
vrede Anders,
volder Venners
Vel paa Valen.

Hastede nu Kæmperne med Ildhu til Davrebord. Skar de sig brede Brade af Elgens Flommesider; drukke de dertil urgammelt Øl med en Pind i og anden kostelig Drik. Samledes de atter paa Stene og vedtog nu alle at støbe en vældig Stridsøkse til Fjendens Nedlæggelse. Gav saa den glathagede Høvding sit Kobber hint bløde, og kom da den hærdbrede Kæmpe fra de dybe Rosendale med Tinnet hint sprøde i Digelen. Saalunde støbte de det svare Vaaben. Udsiredes det endda yderligere med snørklede Landboringe, Hagekors og Lønruner. Holdt saa Kæmperne Nadvere paa Elgens Rester. Ginge da de Agermænd i Flok og Følge til Thingstedet, og løftede de Øksen højt foran sig. Men han Gjedved-Skjalden kvad Øksens Lov.

Lidet anede dog Otti-Tusend Menigmænd, at Øksen intet kunde bide. Den støbtes over en Lerkjerne.

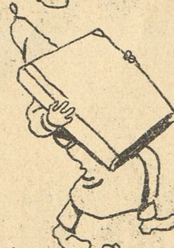
Jo galere, jo bedre.

En Etatsraad i sin Stue
Sidder fredelig og net,
Mener ikke Spor af Flue
At ha' udi Hovedet.
Ind en Doktor ses da trine,
Siger derpaa: »Død og Pine!
Manden maa jo være gal,
Han skal paa et Hospital.«

Og til Fryd for hele Plebsen
Han den ældre, pæne Mand
Griber ligestrax i Krebsen,
Sender til Pontoppidan.
Patienten vilde nødigt,
Mente, det var overflødigt,
Dog har vistnok Doktoren
Vist sig som hans sande Ven.

Den Slags tages maa i Tide:
Havde end han sin Forstand,
Kunde han dog aldrig vide,
Om han ej den miste kan.
Skade, at han misforstod'et
Og endog blev gal i Ho'det
Og gik hen og skrev en Bog
For at vise, han var klog.

Men formedelst den Skandale
Hele Lægernes Armée
Blev med et, som de var gale
Og fik Skrive-Diarrhoe.
Ja, saa grumme trist det gik En,
At han skrev i »*Politiken*«,
Skjønt den hele Daarlighed
Ej kom ham det mindste ved.

Vanskelig til Bunds man skuer
I den Sag og ser, hvem der
Lider mest af løse Skruer —
Et dog ganske sikkert er:
»*Dannebrog*« er ikke tosset,
Den Etatsraad svært har klodset,
Saa han i et tyndt Kvartal
Er i al' Fald ikke gal.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

1869 – 1894.

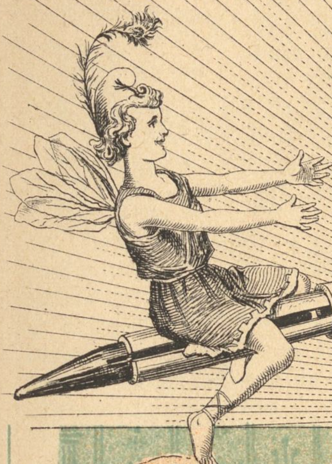

Trods alle Konjunkturers Divergenser
Vor »store Nordiske« dog slaar
Den Dag i Dag sin Bro, der naar
Fra Kinas Kyst til Vesterhavets Grænser.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 23. Søndag den 10. Juni. 1894.

PUK

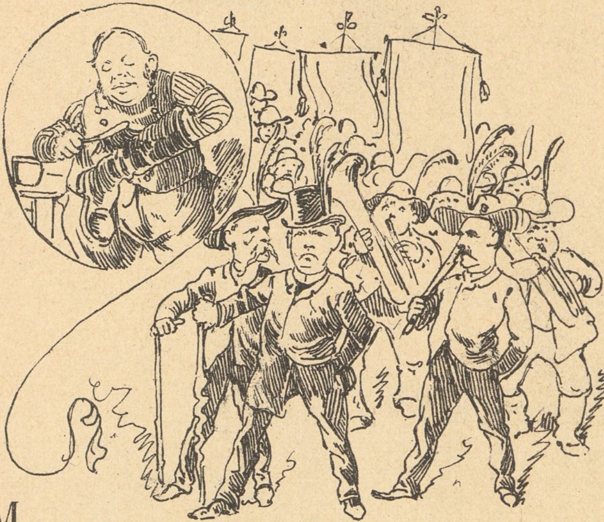
Kammertonen?

— De yndige Toner. —

— Hvad for noget! Er I saa flotte, at I har Fortepiano i Sommerlejligheden?

— Ja, det har vi rigtig nok; men nu har des værre min Mand taget Nøglen med, ellers skulde I høre, hvad for yndige Toner der er i det.

Gjengangeri.

Man kan vel enes uden lang Dispyt
Derom, at baade Folk og Fæ bør prise
Den Salomon, som kaldes for den vise,
For alt det Dybsind, som fra ham er flydt,
Især fordi han opfandt den Sottise,
At under Solen er der intet Nyt,
Og det saa meget mer, naar man erfarer,
At han har ikke kjendt vor Tids Agrarer.

Thi, naar man ser Agrarernes Programmer,
Da bliver saa fornøjet man omtrent,
Som hver Gang uformodet det os rammer
At træffe paa en gammel, god Bekjendt,
Hvis Liv, man havde troet, forlængst var endt
Formedelst Opholdssted i Gravens Kammer;
Thi her i Sind, om ikke Skind, man kjender
De salig hedengangne Bondevenner.

De kalder os den skjønne Tid tilbage,
Da der var Strid imellem By og Land,
Og Balthasar og Müllen saas at drage
I Leding for den danske Bondestand;
De Støvler, som paa I. A. Hansens Dage
Blev jevnlig smurt med menigmandig Tran,
Gjør atter Tjeneste blandt Barners Tropper;
De har kun faaet et Par nye Stropper.

Den store, vældige Agrarkolos,
Som firsindstyve Tusind Ho'der tæller,
Mod Bybefolkningen sin Lanse fælder
Under det Feldtraab: »Staten, det er os!
Og derfor er det Statens Tarv, det gjælder,
Naar vi de andre Stænder byder Trods!«
— Med det Program man kommer nok fra Rosendals-Vejen lovlig nær til Tørvemosen.

Naturligvis vil Publikum de glæde
Med nogle Trøstens Udsagn hist og her,
At ingen redelig Agrar vil træde
De andres Interesser alt for nær;
Men som et »*Tidens*« Tegn vil let Enhver
Hos salig Rugaard Ophav dem tilstede.
— Det Hele smager stærkt af Mysticisme
Blandet med kofteklædt Absolutisme.

Ennv ett liidet annhaung
till
Krønicken omm bvnde-Kriigen.

enn nv bliffuer att berette/ att daa then Ridder Høropp fornam/ att Prouisorivm/ hanns Liffs Urt/ schvllde ey længer blomstre vdi Danneuanng/ oc att thenn uar platt henvisnet/ daa bleff hand moed vdi Hue oc hannses Øyne the rvnnde meth striide Torer. Oc hand roptte: „Ach vsaelig er then Stvnnd/ daa hand Frede Boysen bleff till Uerden bragt oc aff Gjordemoder vdi første Blee lagt/ thy nv haffuer hand mig mitt Liffs Glede oc Jvbilatz/ somm uar huer Morgenstvnd miine bynder een beedsk oc bitter Drick poe hiin herrliche Vrt att fabriquere oc iskjæncke/ platt forderffuit oc lagt øde/ oc nv er jeg liig een gammel Ørrn/ the haffuer røffuet thet eeneste lille Lammeschind/ hand haffde att slae siin schkarrpe Klo vdi! Væ! Væ! Frede Bojsen!" Oc ther then Herre soelvnde taelet haffde/ daa axled hand sitt Schind oc droeg till then Stad Haslew. Oc ther kalldte hand siine bynder sammen oc predickede forr thennem siin eegen Liigtaele oc Necrolog/ siigendes sich nv att motte gannge heeden/ effterdi Liffuet uore forr hannem nv ey meere ennd een sur Silld oc een død Torschk att æstimere. Oc enn the arrme bynder/ ther the sliig elændich oc jammerlich Litanie hørrte/ fulle poe theris Knæe oc besuoere then Herre ey sitt kostbaere Liff soe hasteligen att opoffre/ bleff Høropp doc vdi siin Beslvtning fast/ oc vddroeg hand siin meth Gotzeyer- oc Offuerløeberbloed riigeligen besmvrrte Dyrendael oc renndte then trennde Gannge igjennem sitt Liff oc opgaff siin Aand. Oc the bynder gijorde ett stoert Liigfærd oc korede sic soe een annen Høffding hannem Jenns Lassen/ ty omm hannem meente the/ att hand uar poe Liffuet meer koratzig. Menn thet siiges oc/ att soesom Høropp sic poe sliig vgvdelig Moede ved eegen Hand haffuer omkommet/ kand hand ey finnde Ro vdi siin Graff/ men spøeger huer Morgen-Bræckninq vdi Inntegaede. Oc ridder thet Gespennsther poe siin kvllsuarte pessimistiske Kiephest/ ther har gloendes Ildslver vd aff Hallsen/ menn er ellers een modelig Rallik att see till. Men Andre stercke Aander oc Fri-Tenkere hulle forr/ att thet ey err noeget richtig Gespennst/ menn alleeniste hand then liiden Eduard oc hannses Knappe Peder Ransig/ som driffue sliig Mvmmespill vdi Høropps afflagte Klæder/ oc somme siige/ att thet uar ey then rette Høropp/ somm vdi Haslew agerede Selffmordere menn een Straa-Manud/ som uore ganngen i hannses Sted/ oc att Høropp er draegen meth Greff Hvllstejn till thet hellige Lannd

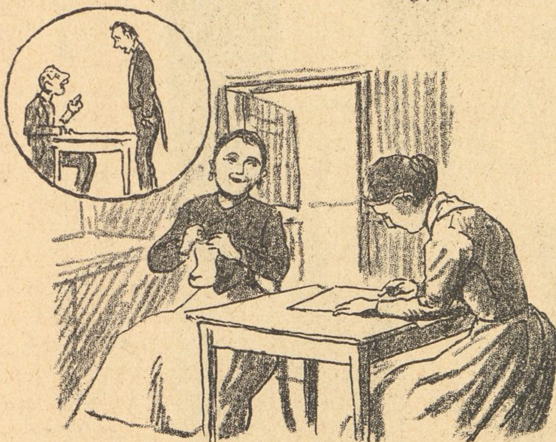
att toe sic vdi Jordanns Flod forr the Plamatzer/ huormeth hannd Dønnergaard oc hand Je-K. haffuer hannem beklicket.

Menn vdi then Staed Aaros ther hvlldte the Agrarier Thinng/ oc uar ther braff meth stingendes Torne vdi then Rosendal. Ty theris Høffdinnge bekomm mannge onnde Ord oc Glosser/ att the haffde vdi then stoere politische Forliigs-Commission sich mingeleret oc ikkvn ett liidet Salarium aff lumpne 600,000 Slet-Daelere till thet betrænngte Hartkorn oc the arrme Proprietariusser erlannget. Oc motte the stoe aabenbaere Schriffte oc sjunnge *Pater peccavi* oc loffue hereffter somm braffue Landtbruegere aff al Formve the Kiøbstaed-borchere att bekriige oc thennem aff Lanndsthinnget att vduerffue. Oc ther the haffde Soedant bedyeret/ bleff ther atter Eenighed iblanndt the Agrarier/ oc the beslvttede sich voeny een Maedpoese vdaff Statz-Cassa att schkiære oc ey meere att uille sliige Pannte-Breffue somm tillforrn vdgiffue/ menn haffue theris Fiord quit oc frit hereffter. Men omm „Frevr" oc the Vettaliebrødre uar ey meer Taele/ ty the haffde hanndlet illde meth Stuede oc sic somm jammerliche Proprietarivsser oc Agrariusser vdi then Commercie comporteret. Oc thet liidet Boegstaff „e" bleff aff the Agrariers Alphabet exclvderet.

I Slagtetiden.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

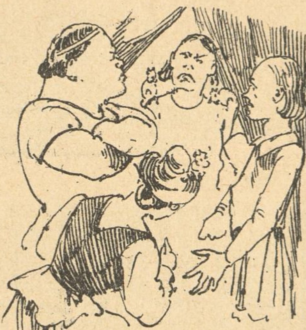

»Men Maren, hvifor rødmer Du ved »Ribe Folkeblad«!
Den er da vel ett blewen høwer?
Aa sie no, no blywer igjen Du saa glad!
Hva er et, som no Dæ fornøwer?«

»Aa Mette, forstyr mæ no ett i aa løhs,
A løser om de fæle Egsamer;
Ja det kan nok hænds, i Aar er en bøs,
De falder, te det retten er en Jammer.«

»Men sie kuns, no griner igjen Du saa fæl!«
»Ja, Søren han er bløwen »Ei uduelig«;
Den lærte Mand, A løhst om, ham elsker A minsæl,
Te A blywer Degnekuen, er ett umulig.«

Bakke-Generalforsamling.

Da Skuespillerne havde haft deres Generalforsamling, mente Bakkekunstnerne, at saadan noget maatte de ogsaa have. Som det vil ses, tog de i Et og alt Skuespillerforeningens til Mønster.

Formanden, Musedressør Mussemann, aflagde Beretning. Kassebeholdningen var en Snes Kroner. Deraf var udbetalt halvanden Krone i Begravelses-hjælp og 50 Øre i Lægehjælp til Blaarmanden for et Mave-onde. Men Bestyrelsen havde ogsaa hængt vældig i. Den havde tænkt paa et Bal paa aaben Estrade og en filharmonisk Koncert for Lirekasser og Skrigeballoner. Han henstillede, om der ikke skulde være en 25-Øre til Rekreation ovenpaa alt det Slid.

Kraftkunstner Slagberg: Diderektørerne for »Bakkens Hvile« og »Lyren« havde givet Forestillinger til Fordel for Foreningen, og det var kristenkjærligt gjort, men hvor Fanden var Diderektøren for Loppetheatret med sin Kristenkjærlighed bleven af? (Bifald.)

Formanden meddelte, at en af de kostbareste Lopper havde lagt syg hele Vinteren. (Haanlatter.)

Slagberg tænkte det, kraftstejle ham, nok. Her gik en anden En og hængte i, Bestyrelsen hængte ogsaa i — —

Formanden konstaterede, at Bestyrelsen var saa op-hængt, at den formelig drev.

Slagberg vilde bare sige saa meget, at saa var det, kraftknuse ham, heller ikke mere end Diderektørenes forbandede Skyldighed at sørge for, at der kom Krus i Kassen til Kunstnerne, der altid var saa møjet sjangtile mod Diderektørerne. (Stærke Hør.)

Direktøren for »Verdens-Undergang-væ'sarti-10 Øre« vilde dog bare bemærke, at Kunstnerne somme Tider var lovlig stramme til at sætte Gasjerne op for Diderektørerne.

Formanden: Gasjerne skulde Kunstnerne nok selv bestemme.

Direktøren: Ja men — —

Formanden: Hold Bøtte!

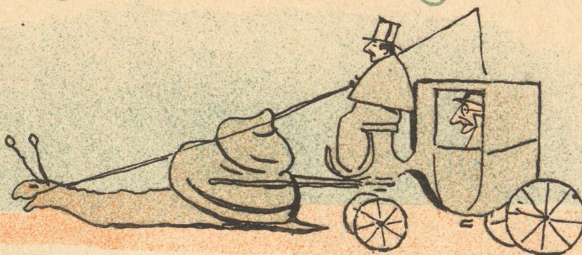
Tyrolerferdinands Datter havde i Fjor opfordret Bestyrelsen til at tage og udgive en Poesibog med nogle af de kjønneste Sange fra Bakken. Da Bestyrelsen inte havde gjort noget, havde hun nu udgivet sin Faders efterladte Digte og vilde skjænke Foreningen det Par Kroner, som at der var kommet i Underskud. (Bravo!)

Formanden takkede. Han haabede, at dette hersens vilde være et nyt Bevis paa den Enersji, som Bestyrelsen immer arbedede med. (Formanden leve! Hurra!)

Bestyrelsen gjenvalgtes derefter enstemmig, og Aftenen sluttede med et lille Bakkenal.

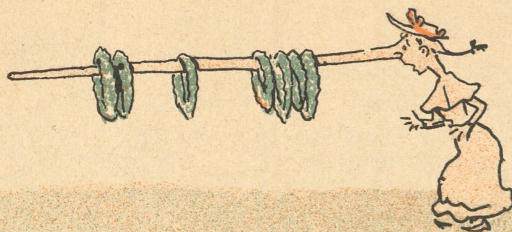

I en Ruf.

— Peter! Kan Du ta'e dine Træsko, mit Lam, og stikke ind i Urteboden og kjøve et Ark Skrivepapir og saa om Hjørnet ind til Jensens og be'e om en Pen a' di til 4 for 2 Øre, og naar Du saa kommer tilbages, kan Du gaa ind hos Svendsens og hilse fra din Moder, om ikke vi maatte laane Blekket, for Dokteren er her og ska skrive no'et op for lille Karls Mave.

Utrøstelig.

— Je sku hilse aa spøre, hvod'n min Søster hade det?

— Ja, min lille Pige; hun er død i Nat.

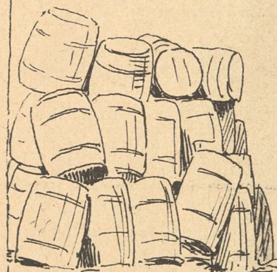
— Guj! Æ hun døj? Aa je sku hat Syjomfruens Adresse!

I Havn.

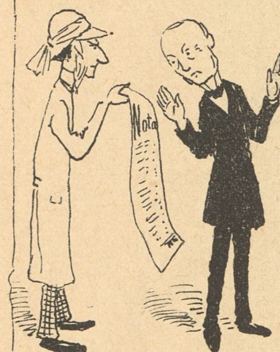

Tietgen gik ved Esbjerg Strand,
Drev og spyttede i Vandet,
Som det morer tidt en Mand,
Der ej hitte kan paa andet,
Siger pludselig: »Død og Plage!
Her en Havn man uden Mage
Kunde faa.« — Til en Agent
Skriver strax han om Cement.

Strax blev Byen som besat,
Hr. Carlé sig anbefaler,
Siger: »Jeg skal strax ta'e fat,
Det er Tietgen, som betaler.
Lad os bare lystig rutte,
Vi behøver ej at prutte.«
Og fra England fik de sendt
Kollossale Læs Cement.

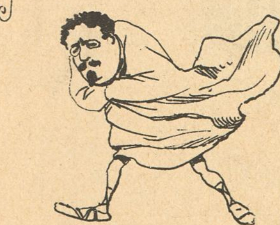
Tietgen selv imidlertid
Aned Fred og ingen Fare,
Vidt berømt er jo hans Flid,
Han har andet at ta'e vare.
Men, da Havnen nu var færdig,
Skulde den jo indvies værdig,
Og et lille Sold der stod.
Den Ide fandt Tietgen god.

Næste Dag, da Tietgen vel
Af lidt Tømmermænd har døjet,
Kommer Hunters Oldgesell
Med en Regning saa fornøjet,
Havde været først ved Døren
Henne hos Entreprenøren,
Men fik den Besked: »Min Ven!
Det er sidst paa Maaneden.«

Tietgen blev nu ærlig talt
Over dette noget gnaven,
Mente, det var altfor galt,
Og brød over Havnen Staven.
Engelskmanden dog ej billig
Var og til Forlig uvillig,
Stævned derfor, gram i Sind
Tietgen strax for Retten ind.

Salomon, den vise Mand,
Nu mod ham i Skranken træder,
Heldigvis dog ikke han
Over Dommen nu sig glæder.
Men ved Tietgens fine Middag
Faldt til Gjæsterne der lidt a'.
De for det besparte Sølv
Fik en extra Omgang Øl.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja veed De hvad, en lille Sjat skal De have Tak for, og Deres Kaffe er saa rar for Nerverne, som er blevet lidt esjaafferede af at gaa ned ad Asfalten, det vil sige den, der ikke er lagt endnu, og det maa jeg sige, at er det saadan, naar der er Forhindringsløb paa Traverbanen, saa beklager jeg de gamle Travere, der er med til det, og mig gik det saadan, at jeg havde Petersen med ind fra Landet, hvor vi jo er flyttet ud, fordi vi skulde have os en ny Sommerhat til at gaa i Haven med, naar man ikke behøver at pynte sig, men den skulde dog helst være lidt fix, fordi vi har tre andre Haver lige op ad os og Strandvejen med Sykler og det hele lige udenfor, og saa var vi jo blevet enige om Goldsmidt paa Amagertorv, men saa da vi kom midt i Vimmelskaftet, saa veed jeg ikke, hvordan det gaar til, at pludselig er Petersen paa venstre Side af Asfalten, som ikke er der, og jeg paa højre, og da der naturligvis ikke kunde være Tale om, at jeg kunde voltisjere over til ham over alle de Vippebrædter og Grøfter og Grave, saa maatte vi blive ved at gaa hver paa sit Fortov og raabe over til hinanden, hvad vi havde at sige om Hatten, men saa var der nogle unge Mennesker, der vilde være vittige og som ogsaa begyndte at raabe tværs over Gaden om Hatte, og det endte da med, at der blev Opløb, og saa maatte vi holde op, hvad der var grusom ærgerligt, fordi jeg allerede havde faaet Petersen sat fem Kroner op paa Vejen fra Klampenborg-Stationen og nok skulde have faaet mindst ligesaa meget til paa Resten af Vejen, og da vi saa kommer ud for Goldsmidt, saa raaber jeg over til ham, at han bare skulde vente der udenfor, saa skulde jeg gaa om ad Østergade for at komme til ham og Goldsmidt, og det tog mig saamænd heller ikke mere end et Kvarter, og al Ting gik ogsaa godt og vel med Undtagelse af, at der var en Brolægger, der reverenter talt sigtede efter min venstre Ligtorn med en Brosten paa et Par Lispund, saa at jeg maatte tale Manden lidt til Rette, men da jeg saa omsider kommer til Maalet, saa er Petersen der ikke, og De kan jo nok tænke Dem, søde Fru Schrøder, at jeg anede strax en Ulykkke, hvad der jo ikke var hyggeligt, for det var ham, der havde Pengene, saa jeg vilde jo sidde net i det, hvis han var kommet noget til, og saa spørger jeg jo en af Brolæggerne, om han ikke havde set en pænere Herre, der saa saadan og saadan ud, forsvinde i Dybet, men han svarede ikke andet end, at han havde set en Herre, der passede paa Beskrivelsen, forsvinde ind til Bodega, men hvis det skulde være en Hat, saa kunde man vist ogsaa faa saadan en der, men det har naturligvis bare været Mandens Spøg, for jeg kjender da nok Petersen saa godt, at han ikke gaar til Bodega, naar han kan faa den

Fornøjelse at se sin Kone med en ny Hat, saa jeg kan jo ikke tænke mig andet end, at han maa være gaaet mig i Møde og saa er faren vild i alt det Roderi, og der flakker han maaske om endnu med Pengene og det hele, og hvem der ikke fik nogen Hat den Gang, men derimod en forvreden Ankle, det var mig, og der kan man rigtig se, hvor det er sandt, som de skriver i Bladene, at al det Asfaltmakkeri skader En i sin borgerlige Næring, men nu vil jeg gjerne bede Dem, søde Fru Schrøder, hvis De har et Par Kroner, saa at overlade mig dem, saa at jeg kan komme ind til Otto og faa mig en Hjertestyrkning ovenpaa den Bjergbestigning. — — Tak skal De have, søde Fru Schrøder! Farvel og Tak for Kaffe.

Den avtomatiske Tiøre.

Mel.: Konferenseraad Wegener den brave.

Strænge Tider gaar vort Publikum i Møde,
Naar det nu herefter gaar paa en Kafé,
Det er ikke længer nok, at vi maa bløde
For en Bajer og en Kaffe og en Te.
Ej vi slipper med at punge ud for Retterne
Og at gi'e en Skjærv til Vask af Serviетterne.
Men, naar vi skal ha'e en Melding hjem til Konen,
Maa vi osse spytte lidt i Telefonen.

At nu Gjæsterne er gale over dette,
Er forstaaeligt og følger af sig selv;
Men om Værterne er ogsaa at berette,
At de finder den Beskatning grumme fæl.
Jeg har hørt en Vært docere højt med Værdighed,
At det var en ganske skamløs Uretfærdighed,
Navnlig henset til, at Værtens Folk jo holdes
For den Smaamønt, som af Publikummer toldes.

Nu vil Bybudlavet snart igjen florere
I et Kapløb mellem Kroer og Kontor,
Gamle Droskeheste rask vil galoppere,
Vore Værters Løbekonto bliver stor;
De er bange for at miste deres Stilling,
Deres Kunder, Ølkredit og sidste Skilling,
Derfor brummer ind til Selskabs-Direktionen
Mangen Ølbas et »Farvel« i Telefonen.

Sløje Tider. Paa Agrarernes Generalforsamling oplystes det, at af Foreningens 80,000 Medlemmer havde over 40,000 ikke betalt deres 25 Øre i Kontingent. Der kan man da se, at det er ingen Løgn, at det er daarlige Tider for Landbruget.

Glæde over Grundloven.

En »Liberal« maa lide
Langt mere ondt end godt, godt, godt.
Med Fremskridt, maa man vide,
Det gaar for ham kun smaat.
Forvoldet har ham Kvide
Forhandlernes Komplot,
Hej, kom ~~faldera~~. Uha!
Saa hans Humør blev graat.

En grundlovsfestlig Glæde
Han nød paa Vodrofflund, lund, lund,
Hvor Marstrand var til Stede
Og oplod først sin Mund.
Han fandt, at til at græde
Man havde gyldig Grund.
Hej, kom faldera, Hurra,
»Bevægelsen« var sund.

Saa fandt Christoffer Hage,
Huslejeskattens Far- far- far,
At man i vore Dage
Slet ingen Grundlov har.
Moderationens Drage
Har gjort dens Ende klar.
Hej, kom faldera, Huha!
Og Venstre holdt for Nar.

Dernæst istemte Trier,
Huslejeskattens Mor- mor- mor,
De samme Melodier
Til næsten samme Ord.
Vor Friheds Død han vier
Sin sorte Tales Flor.
Hej, kom faldera, Huha!
Den Sorg var dog for stor!

Nu traadte Alfred Christensen i den lange Rad, Rad, Rad
Festtalere paa Listen
Op med en langtfra glad
Speach om Familietvisten,
Om Jakobs varme Mad,
Hej, kom faldera, Hurra,
Han snød fra Esaus Fad.

»Forliget« maatte døje
Til Slutning en Protest- test- test,
Hvorfor dog hverken Trøje
Skal voves eller Vest;
Sligt kaldes at fornøje
Sig ved en Grundlovsfest!
Hej, kom faldera, Uha!
Naar Vejret selv gjør Blæst.

General Coxey-Barners 80,000.

— Var Jer, i Bymænd! Nu kommer Agrarerne!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

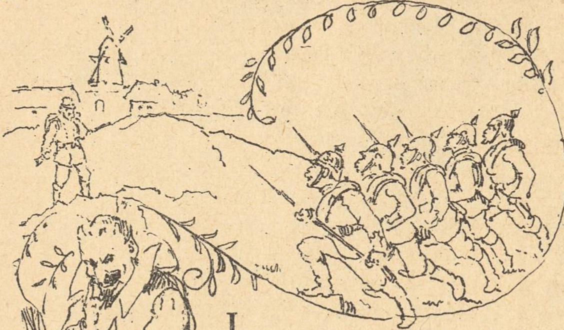
Nr. 24. Søndag den 17. Juni. 1894.

Ikke saadan at løbe med.

— Nej Lisbeth! Nu har Du et h e l t Aar gaaet og sagt, at Du var 16 Aar; saa skal Du ikke pludselig komme her og fortælle, at Du er 17!

En stormægtig Stormagt.

I das groszė Vaterland
Folket, som bekjendt, sig fryder
Ved saa mange, skjønne Dyder,
At man knap dem tælle kan.
Her er Tapperhedens Hjem,
Her slog Herman flad den sølle
Varus med sin Egekølle,
Her man stormed' Dybbøl-Mølle,
Skjønt mod En de kun var fem.
Her har Ret og Sandhed stedse
Haft et hyggeligt Exil
Paa Katheder og i Presse,
Saa selv Fanden uden Tvivl
Har med megen Interesse
Dyrket Videnskab i Kiel.
Ærligheden er saa stor,
At besvorne Paragraffer
Ikkun man af Vejen skaffer,
Naar det koster blot et Ord.
Om Humanitet hernede
Ingen skal forgjæves lede,
Og en Fremmed, som er Gjæst i
Preussen, altid har den Trøst,
At en blid Borgmesterrøst
Viser Døren ham som »lästig«,
— Det er ikke blot til Lyst.

Nys en Skuespillerskare
Drog derned fra Øresund
For paa Scenen at forklare
Gyldne Ord i Danskens Mund.
Her var altsaa gyldig Grund
Til mod den sig at forsvare:
Kejserriget var i Fare,
Hvis den aagred' med det Pund,
Som er blevet nedlagt i 'en
Mellem Kongeaa og Slien!
Fik først Zangenbergs Geled
Lov at fyre med Replikker,
Saa var Tysklands Enighed
Paa sin sidste Time sikker.

— Heldigvis gik en Borgmester
Løs paa disse slemme Gjæster
Og besejrede med stor
Manddom Skuespillerbanden
Og sin egen Domstols Ord.
Derved blev han Redningsmanden
For den »meerumschlungne« Jord.
Ovenpaa saa haard en Dyst
Kan man sove trygt ved Spreen
Foreløbig for Tourneen,
Der var ikke blot til Lyst.

Et Hjærtesuk fra Natvægterne.

Højstærede *Puk!*

Jeg er af Naturen et Fredens Barn og vil nødig ligge mig ud med mine Medmennesker. Og jeg kan ogsaa finde mig i en Del, som man jo maa i vores Stilling, begrundet paa, at vi Natvægtere hører til det forsvundne Kjøbenhavn og har sunget paa vores sidste Vægtervers for mange Herrens Tider siden.

Men derfor kan jo Enhver være lige riæl og regederlig i sin Bestilling, og saa synes jeg inte, der er Mening skaft i, at saadan en Digtertamp som denne hersens Pontoppidan skal have Lov til og blamere vos i den offentlige Mening.

Ser De, ham Bøllen, som Bogen handler om, er jo Malerklat, saadan som det staar. Men det er jo, som Peternansig skrev i »*Politiken*«, at det er fin Ironi over det hele, som man nok kan forstaa, naar man bare tager og læser den igjennem et Par Gange. Og det er da noget, ethvert Fjols kan tage og føle paa, at Meningen er, at vi Nattevægtere er nogle Fyldebøtter, der sidder paa Beværdinger med Pigebørn og supper i os af flydende Galde og andre fugtige Varer og at vi er nogle Sløsemikler og Slapsvanser og — ja, Natvægtere siger han inte ligefrem, men »*Nattevagt*« er jo Titulatsen paa hele Melodunten.

Se, den er nu bleven vos hæderlige pensionerede Natvægtere liesom lige lovlig stram nok. For fordi at man som sagt inte pragtiserer mere, derfor kan det jo nok krapere En, naar man immer har passet sine Ting og aldrig saa meget som sovet i en Gadedør.

Hvad det andet Vrøvl anbelanger, saa kommer det inte mig ved. Og naar de er glade for Bogen i Integade, saa maa de for mig gjerne stifte en Forening og kalde den »*Natvægternes Fagforening*«, om de har Lyst. Men jeg vil bare lade Pontoppidan vide, at der er andre, der holder Galden flydende end som han.

Deres ærbødige
forhenværende Natvægter.

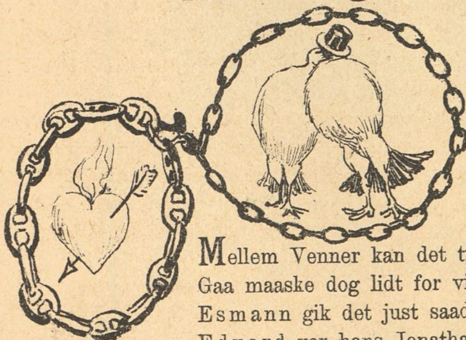

Fremtids-Kiosker.

— Hør, De, Kioskmand, børst mine Støvler.
— S'gerne min Herre. Skulde vi ikke ogsaa give Hatten en lille Omgang?
— Lad gaa. Og hør, jeg skulde ha'e en ny Hjørnetand, et Par Lorgnetter, to Pund Blomstergjødning og Nøglen —
— Vær saa artig. Ønsker Herren at telefonere?
— Ja. Vil De gie mig Stockholm.
— Her er Stockholm. De skulde ikke have et lille Telegram til Peking eller Rio?
— Maaske ved Lejlighed. Laan mig Vejviseren, Skattebogen og en Logarithmetavle.
— Til Tjeneste. Skal jeg saa rette Frokosten an?
— Hvorfor ikke! Men først en Vermuth.
— Med Fornøjelse. Hvormed kan jeg dernæst tjene Herren?
— Jeg kunde nok bruge nogen Rejselekture. Hvad har De?
— »Julie«, »Usynlige Lænker«, »Nattevagt«, »Hjemvê«. . .
— Lad mig tage »Nattevagt«. Hjemvê kan jeg tidsnok faa, Lænker og Haandjern for den Sags Skyld ogsaa, og jeg sværmer ikke for Julie. Men vil De saa klippe og barbere mig.
— Tag Plads, min Herre. Ovenpaa faar De et russisk Dampbad og en Pakke ægyptiske Cigaretter af Mærket *Malachrino*. Ellers ikke andre Smaating?
— Jo, vent lidt — jeg skulde endnu bruge et Kommandørkors, en Forpagtningskontrakt, 500 Tønder Cement, en rig Kone, en Rejsekikkert, en Returbillet til Hellerup, et Evropakort, en Vogn til Jernbanen, en Æske Tændstikker og det sidste Numer af *Puk*.
— Ikke videre?
— Tak, saa tror jeg næsten, jeg kan klare mig foreløbig. Hvor meget er jeg skyldig?
— Ti Øre.

En ny og drøvelig
Marsk-Stigs-Vise.

Mellem Venner kan det tidt
Gaa maaske dog lidt for vidt.
Esmann gik det just saadan,
Edvard var hans Jonathan.

Begges Familier levede sammen,
Alle Parter til Fryd og Gammen.
Edvard især var ivrig i Legen,
Esmanns tilsidst ham blev som han egen.
Det kunde han ikke gjøre ved,
For det var lutter Venskabelighed.

Ak, men her det ilde gik:
Esmann Horn des værre fik
Nok i Siden paa sin Ven
Og blev ikke god igjen,
Sagde: »Jeg troer skam, at Edvard maa bremses,
Lære jeg skal ham, hvad der er hvemses.
Hvo, der til Smausen med vil være,
Maa lære Smausens Følger at bære.
Lad se, hvad der nu er at gøre derved —
Bevares! i lutter Venskabelighed.«

Edvard i Uskyldighed
Leved og i landlig Fred,
Esmann holdt sin Galde frisk,
Skaffed sig en lille Pisk,
Og, førend Edvard kunde det ane,
Bragte han Sagen korporlig paa Bane,
Tænk! at han Edvard lod høre *sans phrase*,
Han ham misundte hans rene Race!
Han kan dog ikke gjøre ved
Esmanns Halvblods-Mangelfuldhed.

Edvard dog sig som en Knop
Viste og stak ikke op,
Vilde meget heller ha',
At han kunde stikke a',
Fandt, at det Indfald var Vennen værdigt,
Og som hans Vid bestandig slagfærdigt,
Og for for Alvor ham at forsone,
Lod han ham afgjøre det med hans Kone.
Det kan han ikke gjøre ved,
Det kommer af hans Beskedenhed.

Esmann har naturligvis
Vundet Tapperhedens Pris!
Dog med Rette fejres kan
Edvard ogsaa som en Mand.
Jubel blev der i Integade,
Drachmann digtede strax en Ballade,
Alle var stolte paa Edvards Vegne —
Tænk! slig en Helt iblandt deres egne.
Det kunde Edvard ej gjøre ved —
Medfødt er nemlig hans Drabelighed.

En anden Sag!

— Skal vi spille »Paradis« sammen?

— Nej, Moder siger, vi skal ikke lege med Jer, for I har slaaet Vorherres Søn ihjel.

— Det veed vi slet ikke noget af! Det er ikke os; det maa være Meyers paa 2den Sal.

En Prøvelse.

— Hør, Di barmhjærtie Sameritan der! Ta' aa gi mej en Haandsrækning? Je æ sy' aa svag, Kraft vælte mej! Je kante staa paa Benene.

Rimbreve til Puk
fra
Ariel.

Kjære Puk, Du mindes vel
Mig, din Broder, Ariel:
Vi er Gnister af den samme
Digterflamme,
Der, som Bavn paa højest Fjeld,
Gjør hvert mindre Blus til Skamme.
Medens Du en Sommernat
Lystig gjennem Busk og Krat
Mellem Hassel, Pil og El
Legede en drilsk Tagfat
Med den tunge, sløve, tamme,
Ynkelige Døgnets Træl,
Jaged jeg i »Stormens« Brag
Caliban, den stygge Slave,
Ond og lumsk og fuld af Nag,
Slangen lig i Edens Have;
Fik tilsidst jeg i ham Tag,
Lærte ham med Svøben Ave,
Gjorde ved min Trolddomsgave
Den forvorbne myg og spag.
Ser Du, kjære Broder Puk,
Mer end Jagt paa Raa og Buk
Er det slige Dyr at fælde:
Hver en Rendegarn, der gjælde
Vil for Alfekonge smuk
Og med Frasers laante Stuk
Egen Dumheds Tempel tjælde,
Hver en Caliban, der fræk
Andres Rygte vil beklikke
Blot ved Løgne frem at stikke
Og som, naar det lykkes ikke,
Aaleglat vil smutte væk,
Men til sidst i egen Strikke
Fanges dog til Andres Skræk.
Slig en Jagt er Liv og Lyst!
Stundom dog vor Evne strander:
Hist paa Sønderjyllands Kyst
Findes grimme Caliban'er,
Smaatyranner;
Under Ørnens Dødningbanner
Sejre de i mangen Dyst:
De har ikke Ret, men Magt
Til at kue og at knuge,
Dag og Nat staar de paa Vagt
For som Drager ud at ruge
Tysklands Æg, af Ørnen flakt
I vor Svanerede lagt.
Paa en saadan Caliban
Netop nu jeg Tanken fæster;
Han er Preusser, Borgermester,
Værner tappert Tyskheds Rester
I det gamle danske Land,
Skjærmer det, saa godt han kan,
Mod de slemme danske Gjæster.
Nys et lille Kunstnertog
Did fra vore Strande drog
For paa Scenen frem at stille
Stykker, skabt af Danskens Snille,
Paa vort eget gamle Sprog;
Men Borgmester Chemnitz svoer,
Han slig Udaad hindre vilde:
»Jeg skal give Jer en Hilsen,
Zangenberg og Emma Nielsen,
Saa I mærker, hvem der boer
Nu paa Sønderjyllands Jord!
Jeg, som Borgermester stor,
Flux befaler Jer at pakke
Jer, saa kan om »Ret« I snakke.
Fort! Heraus! Saa er mit Ord!«
— Ser Du Puk, slig Basilisk,
Preusserhoven, brydsk og bidsk,
Kan paa Jagten ej vi fakke.
Ellers skulde paa hans Nakke
Svøben spille som en Fisk,
Som — paa Edvards Sommerfrakke —
Gustav Esmanns Hundepisk.

Agrariske Reform-Planer.

Paa næste Agrar- Generalforsamling vil Bestyrelsen efter Forlydende sætte følgende Reformer under Debat:

1. Indførelse af Damptærskeværk til Langhalm paa større og mindre Bedrifter, særlig af de saakaldte røde Rumlemaskiner med Visnespilleværk.

2. Oplæring af Malkepiger med særligt Hensyn til eventuel Malkning af Kjøbstæderne.

3. Opdrætning af Stemmekvæg, særlig af den bekjendte korthornede Race, der tillige udmærker sig ved at være kort for Hovedet.

4. Kursus for unge Landmænd i Handel, baade Detailhandel og Handel med større Partier, navnlig politiske.

5. Øvelse i Sløjd, saasom Meling af Kager og Tilskjæring af Madposer.

6. Udsætning af Præmieopgaver for den, der kan hitte ud af, hvad Agrarbevægelse egentlig er og hvad den vil.

Det nye Babelstaarn.

Skjønt man har sagt, at Godtfolk her i Landet
Er ikke skabt til Højhed eller Blæst,
Har nylig man et Aktieselskab dannet,
Som er mod disse Ord en skarp Protest,
Hvad der vil sige formuleret nøiere:
Et Udsigtstaarn blandt Søndermarkens Kroner,
Der skal endogsaa være meget højere
End Frøken Dons og hendes høje Toner.

Programmet har udtrykkelig erklæret,
At det et dybtfølt Savn afhjælpe vil,
For her er mange Folk, som vil i Vejret,
Men ikke mange, som kan komme til;
Dog, naar først Sagen kommer ret i Gænge,
Kan stakkels Hørup og hans Forbundsfæller
I Rømersgade for en billig Penge
Nok komme op til deres Luftkasteller.

Og, hvis det ikke er Luft-Skipperløgne,
Saa skal man gjennem Atmosfærens Slør
Fra Toppen kunne se med blotte Øjne,
Naar Edevard faar Pisk i Helsingør.
Ja, Folk vil faa at se i saa enorm en
Højde blandt andre Synets Vederkvægelser
Begyndelsen paa Vandhus-Reformen
Og Enden paa Agrarernes Bevægelser.

Fra Taarnets mest ophøjede Stade
Formindskes, hvad der ellers duer i Nord,
Saa blandt de sorte Smaa i Integade
Selv Georg ta'er sig inte ud som stor.
»Organets« Ænder synes ikkun Fluer,
De tamme li'esaa godt som de vilde,
Og det kan ikke undgaa en Beskuer,
At Je. K. Lauritsen bli'er den lille.

— Kort sagt, paa Løfter vil man ikke spare
Om Løftelser for Store som for Smaa.
Nu gjælder det for Styrelsen, om bare
Den ogsaa Aktierne til Vejrs kan faa.
Thi, selv om ogsaa Udsigten til Skaane
Vil overgaa den dristigste Forventning,
Saa maa Projektet for at holdes gaaende
Dog ogsaa ha'e en Udsigt til — Forrentning.

Det tomme Rum.

Den 11. Juni blev det telegraferet Verden over, at »*Berlingske Tidende*« var gaaet ud med tre Tommer officielt hvidt, lige under Hovedet, paa den Plads, hvor der ellers er Sort paa Hvidt for enhver Begivenhed, der antegnes i Hof- og Statskalenderen. *Puk* bød øjeblikkelig sin rappeste Reporter at sætte en smuk Rekord og blive *Champion of the words* ligesom den ingemanske Petersen paa en anden Maade, og det lykkedes ham ogsaa, naar vi selv skal sige det.

Først bragte han den højeste Oplysning om, at det var Estrup, der havde paatænkt at benytte Ministeriets og Fandens Fødselsdag til at rejse sig fra Taburetten, men i sidste Øjeblik betænkt sig af den Grund, at hvis han bare blev siddende i seks Aar til, saa kunde han jo ogsaa holde et Slags Sølvbryllup. En anden Version gik ud paa, at de tre Tommer Hvidt betød den Præstekrave, som Manicus havde anlagt sig for selv at kunne vie de lykkelige Ægtepar, som det er hans Mission at føre sammen i Morgennumerets 1. Tillæg. Reporteren fremkom derpaa med et halvt Hundrede andre Forklaringer; men vi optrykker kun dem, vi har Brug for. I Tretommerrummet skulde der have staaet en Meddelelse om, at det var tilladt at benytte Etiketten »Jødeschmaus« til indvortes Brug i »den kjære Familie« — eller at Kammerherre Barner havde brugt sin Nøgle til at lukke sig ud af sit Præsidium med — eller at Carnot havde slaaet Zangenberg til Ridder af Æreslegionen, men betænkt sig, da han nærmere havde undersøgt Sagen — eller at Fr. Bajer var beordret til Kongostaten i en diplomatisk Sendelse, men i sidste Øjeblik var bleven holdt tilbage af klimatiske Hensyn, da kun Eksport-, men derimod ikke nogen almindelig Bajer kan holde sig i Troperne. —

Da Reporteren var naaet saa vidt i sin Beretning, kom den reviderede Berlinger ind af Døren med en to Tommers Forklaring paa de tre uhyggelige Tommer: Nathansen havde været alene hjemme den Dag, da Ulykken skete, og da han jo maa vikariere for Manicus og følgelig være her og der og Straalemester tillige, havde han overset, at følgende Annonce var falden ud af Satsen:

»De ærede Abonnenter paa »**Puk**«, *som flytter paa Landet og ønsker deres Eksemplarer tilsendte med Posten, anmodes om blot at sende Anmeldelsen herom til Kontoret, Portoen betaler vi selv.«*

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Over Grænsen.

Naar Frygt for fremmed Kunst gaar Folk i Blodet,
Gaar Magtfornemmelsen til Pikkelho'edet,
Saa danske Gjæster og germanisk Værdighed
Udvises over Grænsen med Ilfærdighed.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 25. Søndag den 24. Juni. 1894.

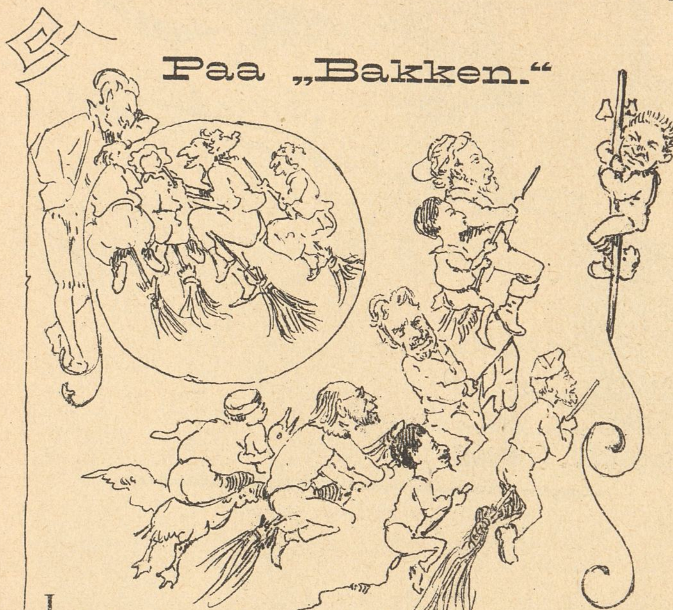

En meget nærliggende Fremtid.

— Naar vi nu siger: Jeg skal eller vil rejse; hvilken Tid er saa det?

— Sommerferien.

Paa „Bakken."

I de berømte gode, gamle Dage,
Hvoraf man har et større Oplag haft,
Fik visse gamle Koner Lov at age
Igjennem Luften paa et Kosteskaft,
Der paa St. Hansdag ydede det svage
Kjøn det fornødne Antal Hestes Kraft,
Saa de paa Bloksbjerg havned' hos den Slemme,
Hvor de for Resten lod, som de var hjemme.

Paa sin Vis vort Aarhundrede forsoner
Sig med hin længst forsvundne Romantik:
Nu Lucifer i »*Politiken*« throner,
Som Surrogat for Bloksbjerg den han fik,
Og her forsamles Integades Cohner
I Følge gammel, god St. Hansdags-Skik,
Og ganske som i hine gyldne Tider
Har hver sit Kosteskaft, hvorpaa han rider.

Expastor Jensen, Kirkens fordums Tjener,
Rider paa »Hykleri« med Tilbehør,
Mens Cawling sadler sine egne »Ænder«,
Som ganske vist har Næb, men ikke Klør.
Vel er den Kost i Redaktørens Hænder,
Hvormed han fejer for Organets Dør;
Men, hver Gang han paa den i Luften svæved',
Fandt Publikum, at det gik over Skrævet.

St. Georg rider paa »vor nationale
Gjenfødelse«, det kan man nok forstaa,
Men, hvad den liden Edvard lider paa,
Derom er det vist ikke værd at tale.
Højt paa en Telegrafpæl ses Je. K.
At flyve gjennem Luften som en Svale,
Dog *nota bene* af den Slags, der kommer
Nok inte til at gjøre nogen Sommer.

Man ser, at »Danmarks Bærere« maa nøjes
Med Integades Bakke, som vel nok
Kan til et Bloksbjerg muligvis forhøjes,
At sige, i formindsket Maalestok;
Men lad med Drachmann Nansen sammenføjes,
Og *Frøken Julie* være ekvivok,
Busk vove Trøjen og sin Frakke,
— Med Bakkenalet gaar det ned ad Bakke.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Supplement.

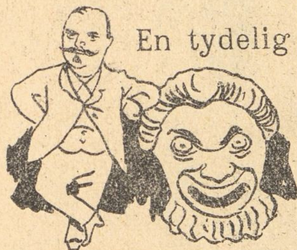
Ankunft.

Guten Tag lieber Germane! Wie? Kommen Sie nicht von Deutschland her, sondern von Schweden? Ach, Sie haben Troldhättan besucht, ganz wie unsere lieben Abhaltsleute, die da neulich gewesen sind und sich beim Wasserfall delikatirt haben, muss doch auch beim Anblick so viel Wasser einem Wassermann der Maul im Wasser laufen! Aber Sie, lieber Germane, hätte doch gern in Troldhättan etwas Spiritus hineingemischt, denn diese schwedische Brauselimonade steht einem echt germanischen Magen nicht so gut. Holen wir das ein! Und dann sind Sie über Helsingör gekommen zum neuen Bahnhof, wo die beiden Bahnhofschauspieler Edward Cohn und Gustaw Esmann neulich ihren Spektakelstück „Die grosse Ballade" aufgefürt haben. Der hundedurchgepeitschte Edward Cohn hat freilich nur dort Prügelknabe gespielt, aber wir können ja nicht alle muthig sein, und es muss auch Poltrons geben. Dass Kronborg umgetauft werden soll und Cohnborg heissen, ist aber nicht sicher. Aber Sie sehen mir so blaß aus! Sie haben doch gewiss ein gutes Gewissen und nicht wie der Edward Cohn das Verbum amare mit verheiratheten Damen cohnjungiert. Ach, nun weiss ich es: Sie sind verknoten, weil Sie fürchten sich gleich herausgebürgermeistert zu werden! Sein Sie nicht bange! Erstens haben wir keine Gendarmen mehr ihnen über die Grenze zu begleiten, zweitens kommen Sie, lieber Germane, ja nicht um hier auf Deutsch „Sieht Euch in Spiegel" zu schauspielen, was auch vergeblich sein würde, denn wir Dänen sind nicht begierig uns ins Spiegel bei Euch zu sehen, und drittens ist unser Eugen ein viel höflicher und gastfreundlicher Mann als euer Chemnitz und verwährt nur einem einzigen Mann, dem Luftschiffer Johansen, hier zu absteigen. Wenn der Johansen ins Wetter gestiegen ist und nicht nach Schweden segeln kann, muss er sich da oben halten. Ist das nicht Eugenialisch? Gehen wir weiter!

Die Route.

Staunen Sie über die vielen Tonnen? Das ist aber doch nicht, wie Sie vielleicht glauben, lieber Germane, ein neues Tonnensystem, aber das kommt nicht von das, sondern von einer ganz anderer Tonne. Hier gehen große Dinge für sich, und bald wird dieser klassischer Boden, wo wir alten Kopenhagener so viele Rosen gepflückt, von denen wir nun nur die Leichendornen zurück haben, ganz großstädtisch planirt, asphaltirt und boulevardisirt. Na, das wird hübsch sein! Aber unser lieber Magistrat, der nun so revolutionär im Friederichsbergstrasse und im Wimmelschaft herumwühlet, sorgt doch dafür, dass uns noch etwas von den, von den Väter hinabgeerbten, Alterthümer bewarht werden. Lassen uns ehrfurchtsvoll auf die guten alten Brückensteine in Neuestrasse hinabgucken und uns freuen, das der wüthender Fluth des neuen Kurses doch diese theure Erinnerungen unser längst hingeflossenen Jugendtagen geschont hat. Denn das neue Pflaster wird wohl schön werden, aber wenn ich denke, was für ein spanischer Fliegenpflaster es für uns Schatzenbürger, die nicht auf die Route wohnen, ist, dann bebt mein Bürgerherz dabei. Aber der Springbrunnen bekommen wir gratis. Und dies Alles wird, wenn Sie zur silbernen Hochzeit wiederkommen, fertig sein. Aber bleiben Sie doch lieber von diesen silbernen Hochzeit hinweg. Wir werden die Festiviteten eben so gern ohne Germanenbesuche abmachen. Doch darum keine Feindschaft nicht! Gehen wir lieber weiter.

En tydelig Forklaring.

For det Tilfælde, at der endnu skulde være Enkelte, der trods *»Politiken«s* officielle Oplysninger ikke rigtig er paa det rene med, hvordan det egentlig nu forholder sig med Kasino, vil *Puk* ikke forholde den efter Kundskab tørstende Offentlighed nedenstaaende nemme og letfattelige Forklaring. *Puk* synes nemlig ikke, at der er nogen Grund til det Hemmelighedskræmmeri, som de andre Blade lader til at finde Behag i.

Forholdet er altsaa det, at det nye Aktieselskab kan begynde at spille Komedie, naar det skal være. Det mangler bare Bevilling, Repertoire, Rekvisiter, Dekorationer, Sufflør, Frisør, Klakører, Regissører, Instruktører, Kongens Foged og Publikum. Derimod har det halvanden Direktør, et Par Dusin Skuespillerinder og en Theaterkat.

Derfor er det gamle Aktieselskab ingenlunde ophørt at existere. Tværtimod ser Hr. Sander stadig lige forhaabningsfuldt paa Fremtiden. Det gamle Aktieselskab kan begynde at spille Komedie, naar det skal være. Det mangler bare Bygningen. Derimod har det en halv Snes Direktører, Kongens Foged og flere fortrinlige Kasse-Stykker.

Endelig er saavel Flertallet af Partialobligationsejerne, der bestaar af et Mindretal Aktionærer i det nye Selskab, beredt til at tage Affære, ligesom Mindretallet af samme, der er Flertallet i det gamle Selskab, heller ikke er bange af sig, hvis det lykkes at faa den nye tredie Prioritet ombyttet med den gamle anden, saaledes at den nye anden bliver den gamle tredie og Aktionærerne i det gamle Selskab bliver Partialobligationsejere i det nye.

Naar den Ordning i en nær Fremtid er gjennemført, vil det muligvis vise sig, at det gamle Overskud er et Underskud, og at Hr. Carl Nielsens Forsøg paa at bryde med Anstaltens hævdvundne Traditioner har vist sig at være et Slag i Luften.

Desværre er Hr. Richard Schrøder bleven angrebet af en fix Ide, idet han mener at være delt i flere Richard Schrødere, hvoraf den ene er engageret af det gamle Selskab, den anden af det ny, Nummer tre af Partialobligationsejernes Flertal, Nummer fire af deres Mindretal, medens en Richard Schrøder slet ikke har Kontrakt med Nogen, og endnu mere beklageligt er det, at hver af disse Schrødere gaar om og engagerer sit Personale under det sædvanlige Forbehold. Da samtlige Aktieselskaber, Konsortier og Partialobligationsejere imidlertid har tilstaaet samtlige Schrødere en Sum til Repræsentationsudgifter paa en Rekreationsrejse, er der godt Haab om, at de til næste Sæson vil samles Allesammen under Kasinos Tag.

Høvl og Spaaner.

Naar en Snedker laver Kister,
Reklamerer han for dem,
Men han bliver grumme bister,
Hvis en anden ligefrem
Paa sin Kiste giver Fattigmand 10 Procent Rabat.

Denne snedkerske Methode
Nys fik Høvl i *»Dannebrog«*.
Den var ikke af det gode,
Secher er paa saadant klog.
Da han revsed denne Skik,
Straks han Hjælpetropper fik.

Rostrup, Klentz og tvende Klæbel'er
Brugte Skruphøvlen paa den,
Som de sorte Stridens Æbler
Næstendels forærer hen
Og vil være Bedemand,
Hvad en Snedker ikke kan.

Da nu Jacob Semler vidste,
Det var ham, de høvled om,
Smak han Laaget af sin Kiste
Og til Secher ogsaa kom,
Grundig han trakterede
Dem, der ham polerede.

Lad af denne Strid os vente,
At den ikke ender trist,
Og at ikke Semlers Rente
Gaar i Spaanerne til sidst.
Nyder vi den ikke før,
Nyder vi den, naar vi dør.

I denne Varme.

— Har Hans nu ogsaa forstaaet det hele?

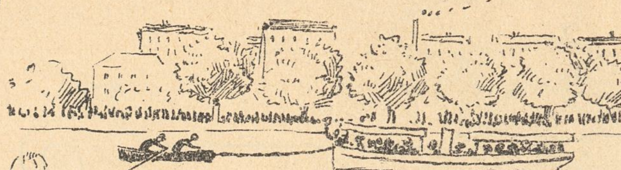
— Jou wall, bett Frue! A faastoer et grangivele aaltsammel: A æ itt saa towele endda! A ska go ind te æ Kjømand aa bej om tow Lispund Smør, aa saa om æ Kjømand ett will wær saa gue aa transpirere Smørret ud sjæl!

Den uanmodet holdte —

— Hør, I kjære Venner! Staa bare stille et Øjeblik aa lamme udtrøkke min dyftfølte Taknemmelighed! — Jej æ den Onde brandstage mej saa morderlig rørt — a je katte sie mere!

Fra Petroløsernes Overdrev.

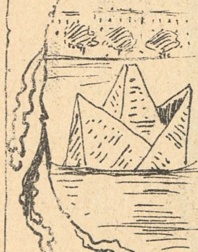

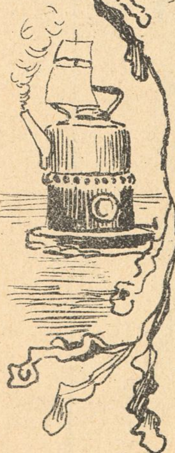
Ved Sortedamslund steg en Mand i Land,
Hans Miner var ikke saa blide,
Han havde ej traadt paa Dosseringens Sand
I mange Herrens Tide.
Han mente, Hr. Olesens Fartøj var
En Skrue-Damper kan hænde,
Og derfor formodentlig stadig den har
Gjort Skruer uden Ende.

Han havde vel staaet en Time i Queue
Blot for at komme i Baaden,
Nu bad han Hr. Olesen sejle sin Sø
Med hele Petroleumsflaaden.
Nu skulde han nok en føje Stund
Forstaa sig at tage i Vare,
For vel var Skuden sejlet paa Grund,
Men det var dog ej dejligt at fare.

Hr. Olesen og hans Pretroleumsring
De kunde ej Ærterne klare;
Saa skrev de til alle Blade omkring
For deres Færd at forsvare.
Bad Publikum undskylde Baadens Trang
Til Hvile, saa stundom den sover,
De mente, at det gik vel over en Gang,
Men Baaden gik dog ikke over.

Petroleum er herligt i hvert et Hus,
Hvor den sit Lys lader skinne,
Hvad skulde vi ogsaa ellers til Blus
Paa Lampen at skaffe os finde?
Men ude paa Vejen til Magt og Ros,
Paa Elementet det vaade,
Der af og til er Vejen til Kros,
Der tjener den ikke til Baade.

Vel er det den herligste Tidsfordriv
At være om Bord i en Skude,
Men kun en kortere Tid af sit Liv
Man ønsker at blive derude.
Og, bliver det saadan lang Tid ved,
Maaske da bliver Parolen:
»God Nat, Hr. Olesen! bliv ikke vred,
Men hvor Dævlen blev ogsaa Jollen?«

Landmandsforsamling.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Du ser sgu noved højhælet yd idav.

Mads. Ded æ sgu heller itte saa underlit, Kresten. Ded æ jo itte saadden, naarensti a man har en nasjenal Opgave aa løse.

Kristen. Hva Faen æ ded faa en nasjenal Opgave?

Mads. Jou, jæ gaar aa spekkelerer paa aa samle den danske Jordmormandstand te et Møde ve Landmandsfaasamlingen i Rannæs.

Kristen. Jamen Jordmormænd æ da itte Landmænd.

Mads. Hva æ di itte? Kalder Digtere aa andre Vindspillere itte tidt Jorden faa dereses Mo'r, aa æ han saa itte Landmændenes Jordmor? Lever vi itte lie mejed a Naturens Avgrøde, aa æ ded itte lie skidt faa begge Parter, naarensti a der itte æ noven rejti Frogtbarhed?

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hva sku da ejentli Jordmormændene ta sig faa ve saadden en Landmandsfaasamling?

Mads. Jou, se føst sku der nu huldes savlie Faaredrav om Yddannelse te Jordmormandsgerningen, om Oprettelse av et Jordmordepattement under Koltuskmennisteriet aa hva der ellers ku bidrave te Standens Trivsel. Aa saa sku der jo være Ydstilling aa Dyreskue.

Kristen. Ded sku saa kaske være Jordmorerne, der sku ydstilles ve saadden et Dyreskue?

Mads. Nej, ded sku ded dov itte. Ded sku mere være saadden Husdyr te ingvendi Brug, som faa Ægsembel smaa stegte Griser aa Lammefjerdinger aa Kyllingesteje aa Svinehoeder. Faa ded æ dov te den Slavs Dyr, a Jordmormændenes hele Ægsistens æ knøttet.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, saa sku der natyrlivis osse være Ingdustriydstilling a Landbrugsmaskiner a di Sorter, som benøttes mest a Jordmormænd.

Kristen. Ded sku vel saa være Sæsselonger aa Sofade aa Lænestoler . . .

Mads. Nej, ded ve jæ dov itte sie. Næ, ded sku mere være Mikkemikker te aa lette Jordmormændene i Ydførelsen a deres besværlie aa opslidende Embede. Jæ gaar faa Ægsempel aa spekkelerer paa aa opfinde en Ingretning te aa vække Jordmorerne mæ om Natten, yden a man æ nødt te aa vække Jordmormændene mæ ded samme. Jæ har tænkt mej, om itte a ded ku la sig gjøre aa anbringe en Himstregimst mæ en Klokkestreng i, saa a Bundstykkerne gik yd a hinders Seng, naarensti a man trak i ham.

Kristen. Jou — ded ku ded kaske nok. Men saa ka jo Kounen sla sig, naarensti a hun falder yd av Sengen.

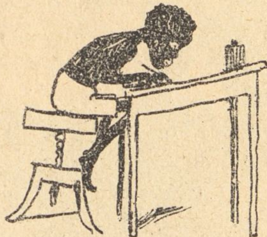
Mads. Ja, ded æ der jo itte noved aa sie te. Naarensti a man æ ansat i et offenlit Embede, saa maa man sgu osse ta, hva der føller mæ.

Kristen. Ska den Himstregimst da osse te Landmandsfaasamling?

Mads. Næ, ded blier nok itte te noved den Gang. Men Jordmormændene ska itte komme te aa staa tebave faa di andre Jordbrugere, ded ska jæ dov vise dom. Vi ska baade faa Fællesspisning aa Fyrværkeri aa Festfaarestilning a ded Kongelie Theaters Taarnering mæ »Kvindens Vaaben« eller kaske »Basselstuen«. Faa ded æ dov liegodt vos, der æ Landets Marv aa den bærende Samfundsklase.

Brev fra St. Thomas.

Mig gammel sorte Nigger skrive til lille Massa Puk. Mig sorte Nigger være nemlig voldsom glad over hvide Nigger Massa Cawling. Ham komme herover til stakkels sorte Nigger og fortælle ham Masser af meget gode Eventyr. Ham fortælle Nigger om Brasilien og om gammel Kong Christians Hoved paa Stokholms Torv og om de dybe Dale og om Massa Kristian Dahl som ikke være dyb, men meget flad, og om Massa Hørup og Massa Bing, som har store Plantage i Integade, og om Massa Peternansen og Massa Ove Rode, og fortælle om stakkels sorte Nigger Edvard, som fik Hundepisk, ham have været »mellem Palmerne« om Natten og ikke i Bambushytte, som gammel gift Nigger skal. Og hvid Nigger Cawling og sort Nigger Petersen drikke smaa Sorte og snakke meget Sort sammen om Embedsmænd og Gubernør og sætte dem af Allesammen, fordi de bare spise god Mad og drikke Rum, men ikke gaa i Marke og skære Bambus som gammel flittig Nigger. Og vi sorte Niggere snart gjøre Opror og jage danske Gubernør væk og gjøre Rebuplik og hvide Nigger Cawling og sorte Nigger Petersen til Pressedenter med trekantet Hat og Epauletter men for Resten Ingenting. For hvide Nigger Cawling stor Nigger og god Nigger, spist Bambus med sort Nigger, Masser af Bambus, Cawling stor Bambussemand herude. Og har gjort megen stor Opdagelse, hvoraf St. Thomas have Navn, fordi altid Thomas i Kolonikasse. Og alle vi gamle sorte Niggere paa St. Thomas og St. Croix elske Massa Cawling og vi drikke Rum, Masser af Rum og danse rundt om Massa Cawling og synge:

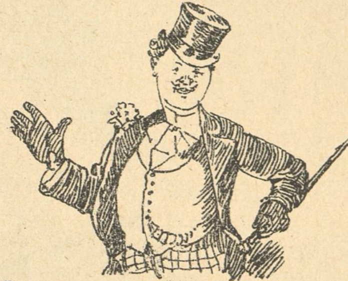
Hej tjingelingeling for Cawling
Og Bambus-Sukker-Avling.
Hej tjingelingelingeling
For Hørup og for Bing!

Sambo.

Skærsommervise

a

Søren Pipperop.

Sæl om en regti gammel Rommer
I Livet æ min sorne Ven,
Je hyller dov den danske Sommer
Og hopper emmervæk paa den.
Sant Hansnat tar je ud i Skoven
Aa hjem igen natyrlivis,
Naar je har tømt en vældig Hoven
Bajere te Naturens Pris.

Ilirenveller ka di roli
Ta Gift paa, a je osse har
De evi dailie Tivoli
Immer paa mit Repertoar.
Mis Føj leverer mæ Appel a
Sit Nommer, saa hvært Hjerte slaar,
Aaa denne hersens Satanella
Hun æ nok inte fra i Gaar.

Blandt Poblekummerne hvær Sønda
Johansens Himmelfart je ser,
Den gaar, som den var smort, endskønt, a
Han ingensteds maa komme ner.
Sæl paa Saltholm han knapt æ sekker,
A Petersen den tar mæ Ro.
Johansen op dov ente stegger
For Bollemælk, de ka Di tro!

Ja, hves Tivoli ente fandtes,
Saa va de sløjt mæ Køvenhavn;
Men det har ongefær som Brandes
Holet et øjropæisk Navn,
Aa lissom han ka sammesteds man
Montre sei mæ grovkornet Spøj,
Aa æ man regti i sit Es, man
Faar sej en Pisk ve et Besøj.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Vrag.

Géricault *pinxit.* Puk *delineavit.*

Af den stolte »Medusa«, der havde om Bord
De halvtreds, hvis Navne kun duer i Nord,
Og paa Vimplen »den højeste Oplysnings« Fraser,
Skal Vraget nu reddes med Nødsejlets Laser.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 26. Søndag den 1. Juli. 1894.

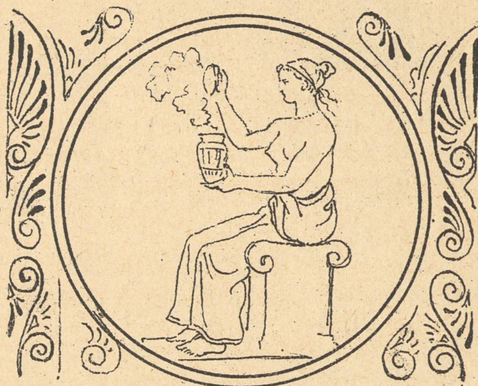
Juli.

Naar Løver-Dagen hælder
ved den sløjfede Vold,
Da viser Juli Maaned,
hvad den fører i sit Skjold,
I Skjoldet springer »Løver«,
og Hjerter staar i Brand
Til Symfoniens Toner
ved Stadsgravens Rand.

Pandoras Æske.

Det var i Tidernes Morgengry,
Da Zevs bag sin truende Tordensky
Holdt Dom paa Olympens Tinde:
Skysamleren med de sortblaa Bryn
Nedslynged' mod Jorden dog intet Lyn,
Det slutted i Mulm han inde,
Men sendte som Straf til Mennesket ned
En Æske, fyldt med Elendighed,
I Hænderne paa — en Kvinde.

Strax fandt Epimethevs og hans Parti,
At der maatte stikke Noget i
Den Æske, hun holdt i Haanden,
Og mente, at, løfted' man kun dens Laag,
Blev strax man befriet fra hvert et Aag,
Der nedtynged' Menneskeaanden.
Men ak, da Æsken blev aabnet, foer
Ulykkerne løs paa den stønnende Jord,
Der aldrig slap ud af Vaanden.

Promethevs's Menneskeslægt de traf;
Men — hvor blev Pandora med Æsken af?
Kom hun for sporløst at svinde?
Ak nej, hun lever og nyder Respekt
Hos Epimethevs's bagkloge Slægt,
Som stadig hun ses at forblinde.
I Æsken ser den et Universal-
middel mod alle Aarhundreders Kval
Og i hende sin — Frihedsgudinde!

I Frankrig, den lovpriste Friheds Hjem,
Hun Æskelaaget har løftet paa Klem
Til Baade for Menneskeretten,
Og Højsæder vakled', som før stod fast,
Og Tøjlerne løstes, og Baandene brast,
Og Lasten fik Dyds-Etiketten:
»Frihed for Loke saavel som for Thor«,
Frihed for Brand og Frihed for Mord
Og Frihed, kort sagt, for — Stiletten!

— Hvor Jordaanden mod Olympens Top
Titanisk trodsende rejser sig op
Og Gudernes Højhed krænker,
Hvor Mennesket færdes for sorgløst og trygt
I Tro paa sig selv og sin egen Kløgt,
Pandora sin Gunst ham skjænker.
Da følger Ulykkens Svøbeslag,
Til atter de styrende Magter en Dag
Slutter Promethevs i Lænker.

Fra Landmandsforsamlingen.

(Specialkorrespondance fra *Puks* udsendte Korrespondent.)

Landmandsforsamlingen i Randers har naturligvis samlet en Mængde fremragende Landmænd, af hvilke Amtmand Hoppe, Borgmester Stemann, Direktør Ritzau, Ove Rode og Zangenberg har været de mest berømte og omtalte. Mærkelig nok savnedes andre fremragende Agerdyrkere, saasom Peter Nansen, Martinius Nielsen, franske Berendsen osv.

Men til Sagen! De landøkonomiske Forhandlinger aabnedes med et

Pressemøde.

Her skal ikke nærmere gaas ind paa Forhandlingerne, hvis vigtigste Resultat var, at det besluttedes at afholde en Presse-Forsamling i Kjøbenhavn 1895 for at afhandle Muligheden for Afholdelsen af en Presse-Kongres samme Steds i 1896.

Til at forberede denne Sag blev der paa Forslag af Direktør Ritzau nedsat et Udvalg, der paa Forslag af Direktør Ritzau kom til at bestaa af Direktør Ritzau, Ove Rode, Sophus Neumann, Hejberg og Redaktør Nielsen (»Hønseavlertidende«). Paa Forslag af Direktør Ritzau valgtes Direktør Ritzau til Formand og Heiberg til Viceformand.

Arrangementet

gjør Komiteen den største Ære. Men den har ogsaa været paa Færde Morgen, Middag og Aften, navnlig Middag, og flere af disse har været bedre Middage.

Nu er Komiteen træt, hvilket ikke er saa løjerligt, eftersom den hver Dag har holdt Dyrskue, hvor de besynderligste Dyr har været med, saasom Kyllinger, Lam, Hummøre osv. Ofte har der ved disse Sammenkomster været aldeles overfyldt, men desuagtet har det hele dog flasket sig overmaade heldigt.

Præmierne

er nu uddelte. Her er Listen:

A. Dyrskuet.

1. Heste. Kammerherre Hoppe for en Hingst, Kammerherre Barner for en blakket Skimmel, Henning Jensen for sin sædvanlige Kjæphest, Edvard Brandes for Kindheste.

2. Hornkvæg. Barner og Andersen-Rosendahl for røde Køer, »Social-Demokraten« for Stemmekvæg, Je. K. Lauridsen for Kameler, Mønstergaarden i Integade for rødstrimet Hornkvæg.

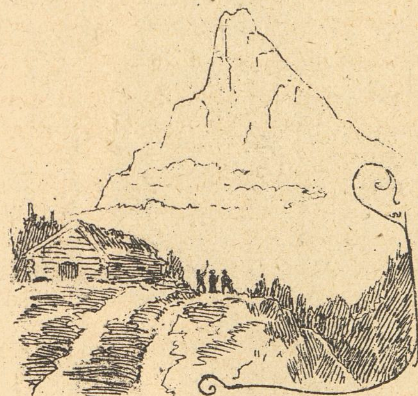
Faar. Frederik Bajer for Revolutionsfaar.

B. Maskiner.

Direktør Ritzau for et Apparat til Opelskning af Rodefrugter og andre Svibler, Je. K. Lauridsen for et Avtomattelegramapparat, Fru Brandes for en Rivemaskine, Gustav Esmann for et Tærskeværk.

Med Omkostninger.

De store Mænd, vort Fødeland ejer,
Var altid udsat for Miskjendelse;
Endogsaa den fredsommelige Bajer
Maa friste samme tunge Hændelse.
I Horsens blev fornylig det afsløret,
At Vælgerne ham gi'er paa Pusterøret,
De Radikale la'er ham grundig røfle af,
Og de Moderate beder ham at tøfle af.

Selv om han bliver der og døer i Reden,
Man aaler slemt den arme Folkeven,
Som nylig for at sikre Verdensfreden
Drog ned til Sveits og atter hjem igjen,
Og det uagtet han en lille bitte
Trøst paa sin Udflugt dog har kunnet hitte.
Om den han »*mit Umständen*« gav Besked ved
Et »Folkemøde«, som han holdt i Gjedved.

De sytten Vælgere delikatered'
Han med det Freds-Kongressens Olieblad;
At nu var Bahnsons Fæstning net leveret,
»Evropa« gav den snart sin varme Mad,
Fordi det blev, af Bajer og Konsorter
Beordret til at fordre vore Forter
Af Vejen, saa fra Grækenland til Sverig
Man bander paa, at Fæstningen er »ferri'«.

Og lige godt blev han i Hartkorn slaaet
Med Bondeknøsen, ham, som hedte Hans,
Der ogsaa havde visse Ting forstaaet
At lære paa sin Rejsen udenlands.
For hele Planen var det Jammerskade,
At hans »Evropa« — det var Integade,
Hvor man er færdig med sin Stormagts-Rolle
Og venter kun paa Fredens sidste Olle.

Til Sæters.

Personerne: Bjørn Bjørnson.
Fru Gina Bjørnson.
Jacob Jacobsen, Skuespiller.

Bjørn. Du Jacob, vi maa ha Foreller i Dag, du. Og Laxen gaar favnetykt i Elven. Hvad om vi ogsaa tog Lax?

Jacob. Jeg hørte af Budejen, at der skal være Ryper i Grinden. Dem kunde jeg lide at smage. Paa Folketheatret fik vi aldrig Ryper.

Bjørn. Du skal faa baade Ryper og Urfugle, du. Her paa Aulestadsæteren er der Fuglevildt og Fisk i Overflod.

Jacob. End Bamsen da, ser I noget til ham?

Gina (peger paa Bjørn). Her staar min egen snille Bamsemand. Vilde det ikke være slig Synd at jage ham?

Jacob. Jo, det véd Gud, Gine. Og dog har onde Mennesker jaget ham uafbrudt fra den ene kjøbenhavnske Scene til den anden.

Gina. Stakkar! Men nu ska han faa bli frisk og stærk i Højfjældsluften, til vi udover Høsten kan indspille de 20,000 Kroner, for hvis Skyld han i Følge »*Politiken*« avslog at bli Direktør i Kasino.

Bjørn. Slig som du kan snakke, Gina. Syng os hellere en Vise, du, saa det ljomer i Fjeldet. Jeg undres paa, hvad Kjøerne og Sauerne vil tænke om din store Koncertstemmen.

Gina. Aa, at du minded mig om Kjøerne! Jeg har saa rent glemt at mjelke dem. Jeg gik med mit Spand efter Fjøset i Morges, men blev staaende i Tanker, da jeg hørte en Ko brøle i det fjerne. Det lød mig som et svagt Ekko af den store Bifaldsstormen hin Aften i Livorno. Kan du huske? Og saa gik jeg ind igjen med tomme Spandet. Men nu maa jeg til Fjøset. Aa, for en Herlighed at være her i Sæteren!

Bjørn. Skynd Dig, kjære Du! Jacob og jeg trænger at smage den Myseosten, du lagede i Gaar Kvælden.

Jacob. Men den ny Rollen, du skulde høre mig i?

Bjørn. Det besørger vi med Bøssen paa Nakken og Medesnoren i Haand. Jeg lover dig, du skal bli storartet, Jacob. Om saa skulde by sig, kunde jeg gjøre enhver Idiot til Kunstner i fire og tyve Timer, slik som min Instruktionen er. End da dig, Jacob!

Jacob. Bare at se dig er nok. Men alligevel . . . Abrahams . . . der er det ved den Mand, at han forlanger, man skal kunne sine Roller.

Bjørn. Jeg skal lære den Kar at engagere dig. Lad ham friste at gjøre Knuder, om han tør. Da tar jeg Kasino likvel og knuser ham, du.

Gina. Her har I en Gnalling egenhændig Myseost til Nisten.

Jacob. Tak skal du faa, Gine.

Bjørn. Det var bra. Og saa til Fjelds!

Jacob. Naar nu bare Abrahams alligevel . . . (Stemmen taber sig i Skogen. Gina gaar i Fjøset. Fjærnt borte høres Bjørn og Jacob fløjte:)

Vedbæk—Skodsbo

Tur og

Naar Kursen paa
Gaar Kursen paa

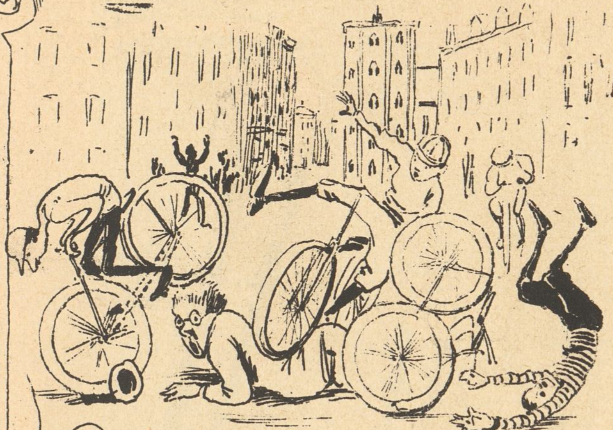
rg—Kjøbenhavn.

Retur.

ørsen rigtig er sat,
ndet hjemad glat.

Der Cyklist kommt.

Paa Asfalten Cyklerytter,
Stærke Muskler, Luft i Lungen,
Folk paa Gaden nok sig hytter,
Lige blot i Munden Tungen.
Ak des værre: Verden syndig,
Somme Godtfolk mindre blide,
Finder ikke Sporten yndig,
Og vil ikke gaa til Side.

Ondskab, Nedrighed, Chikane:
Klokkens Ringen agtes ringe,
Folk Cyklisten fra hans Bane
Vil saa grumme gjerne tvinge.
Ben de for Maskinen spænder,
Ofrer gjerne egne Lemmer —
Hvordan saa det hele ender,
Man nok uden Møje nemmer:

Cyklemandens Ben i Hjulet,
Og den andens Hjulben møre,
Slagsmaal: Cyklemanden mulet,
Sjov i Gaden, livligt Røre.
Hamber Humber, bitte Stumper,
Politiet ind sig blander,
Begge Parter hjemad humper,
Mens de efter Noder bander.

Begge i Avisen skriver
Derpaa flere Snese Spalter,
Mange Potter. Galde bliver
Flydende paa Sportens Alter.
Staal af Skrivekløe gribes,
Han er nok et Jern paa Cykle,
Naar hans Staal til Kampen slibes,
Ve hver Cykle-fjendtlig Mikkel!

Saadan tapre danske Drenge
Paa de gamle Fædre slægter,
Kun for en Betjent med strenge
Miner ej at staa de mægter.
Derfor dog i Mandedom man
Ej behøver nu at vige,
Thi i Vikingtiden kom man
Ikke i den Offentlige.

En Suppleant. Det stærkt reducerede Tal paa de Halvtreds, der duede i Integade og Norden, har faaet en værdifuld Forøgelse i en ny Neger, der til en Forandring er fra Vestindien. Hans Plejefader Cawling træner ham i Reportagens ABC ude blandt Grævlingerne, hvor han selv i sin Tid lærte Negeriet. Ved Undervisningen lægges Hovedvægten paa Halshugning af afdøde Konger og Interviews af afdøde Generalkonsuler.

Luftskipperen, der vilde lære Frygt at kjende.

Der var en Gang en Mand, som aldrig havde været bange. Hans Navn var Johansen, og det ærgrede ham, at han ikke kunde komme til at skjælve.

Saa drog han da ud i den vide, vide kjøbenhavnske Verden for at lære Frygt at kjende. Han kjørte paa den salig afdøde Dampsporvogn, optraadte som Taler i Kvindevalgretsreformforeningen, læste samvittighedsfuldt alle Cawlings Artikler i »Politiken« og drak Dus med Martinius Nielsen. Men det lykkedes ham ikke at komme til at skjælve.

»Højere op!« sagde han, og saa blev han Luftskipper. Han lod sig brintforgifte, gik op i Torden og Lynild, lod Ballonen revne, fik Ballonen smadret, kom i Klammeri med vrede Landmænd. — Alt forgjæves.

Eugen Petersen fik Medlidenhed med ham og tilbød at sætte en lille Skræk i Livet paa ham. Han havde lagt Mærke til, hvilken udmærket Virkning det har paa en Cyklist, naar der staar en Betjent ved Foden af den Bakke, han rutscher ned ad. Derfor stillede han Betjente alle Vegne, hvor Johansen kunde tænkes at gaa ned, parate til at notere ham.

Men Johansen var ikke en Gang bange for den Offentlige. Han hævede sig over det og følte sig nu først rigtig oppe, skjønt han tydelig mærkede, at det saa let som noget kunde ende med Vandgang.

»Naar han ikke er bange for den Offentlige, saa er der saagu heller ikke noget, han er bange for«, sagde alle kloge Kjøbenhavnere.

Og det mente Johansen ogsaa selv. Han var lige ved at opgive Ævret.

Saa en Dag kom han hjem fra en Tur, hvor han paa et hængende Haar havde været lige ved paa en Gang at drukne i Øresund, blive kvalt i Mudder, hængt i Ankertovet, faa sin Hals brækket og blive skudt som naturhistorisk Mærkværdighed.

Men han var ikke bange endda og gik rolig hjem til sin Kone.

Men, da han kom paa sin Trappegang, saa han over en halv Snes dunkle Skikkelser med skumle Hensigter lysende ud af alle Miner.

»Vi er Pressens Repræsentanter,« sagde En af dem, »og vi er komne for at interviewe Dig En for En, død eller levende«.

Da blev Johansen bange.

Han kom til at ryste over hele Kroppen og maatte gaa i Seng.

Saa lavede hans Kone Kamilleté.

Petroleumsbaadene vil foreløbig ikke komme til at anløbe nogen af Anløbsbroerne paa Søerne. Derimod er der al Udsigt til, at et Par af Baadene selv snart bliver temmelig anløbne.

Den fattiges eneste — — I *»Potitiken«* var der forleden en lille Triumf-Artikel i Anledning af, at Skuespiller Jacobsen *maaske* alligevel bliver ved Folketheatret. Der forberedes et Festnummer til den Dag, da Abrahams har faaet Gagen sat tilstrækkelig ned til, at han kan engagere ham.

I Rigsdagsferien. Da de rundrejsende Folkethingsmænd forleden var i Esbjerg for at sætte sig ind i Havneforholdene, fik Jens Busk des værre kun Tid til at inspicere Frokosten. Men man kan altsaa ikke beskylde ham for, at han denne Gang gik uden om den varme Grød, og det skal siges til hans Ære, at han heller ikke ved Bordet slog Postelinet i Stykker.

Ridderen af Randers Bord.

De Herrer af Pressen ved Middagen sade
Nu nys,
Menuen var god, Redaktørerne glade —
Men tys:
Mens Laxen fra Randers og Vinen dem kvæger,
Hr. Ritzau sig rejser og slaar paa sit Bæger,
Passiaren, der summer
Ved Bordet, forstummer
I: »Tys!«

I Retning af Samhold vor Presse han mener
Er spyds,
Han foreslaar, at sig de Herrer forener
— »Tys, tys!« —
Vi har her ved Bordet en Mand i vor Midte,
Som burde ved Siden af Carstensen sidde
Ved Bladenes Stævne.
Den Mand vil jeg nævne
Som — »Tys!«

Hans Pen og hans Evner er udmærket gode
Med Kryds,
Hans Navn har den fineste Klang: Ove Rode
— »Tys, tys!« —
Som Andenleds-Ætling af Orla Lehmann
Vi hædre ham bør i den By, hvor von Stemann
Benaader og dømmer —
Vort Bæger vi tømmer
For — »Tys!«

Til Bægrenes Klang, under Vinenes gløden-
de Kys,
Man svor Ove Rode sin Troskab til Døden —
Og tys:
Da »Dattersønnen« man lærte at skatte,
I Vicepræsidiet ind man ham satte!
Han selv forbereder
En spottende Leder
Af *Tys.*

Julianus Apostata eller — Walther Pengeløs?

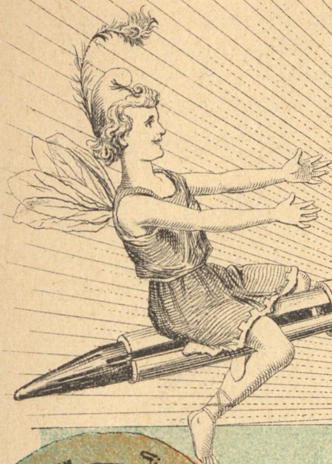

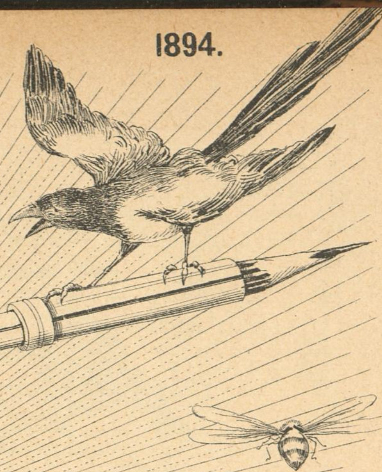
Henning Jensen optræder som Samson bister,
Men er kun en impotent Aands-Filister.

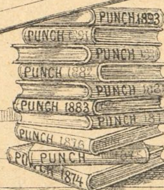
Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kjøbvn.

Nr. 27. Søndag den 8. Juli. 1894.

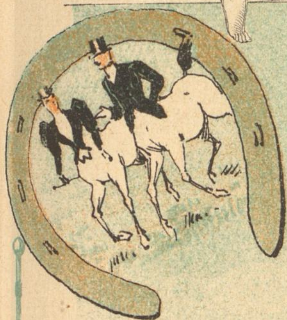
PUK

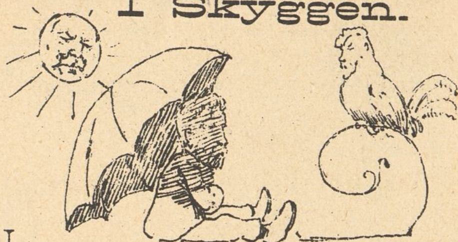
Flyve-Kuller.

— Jeg synes, det er ligesom min nye Hest vil rende med mig.

— Det kan man egentlig ikke fortænke den i. Det gjorde jeg saamænd ogsaa i dens Sted!

I Skyggen.

Naar Solen brænder i de lumre Gader,
Og paa Asfalten mangen Vandringsmand
Besørger sammes tre og tyve Grader
Spædt op med Kognak udi Sodavand,
Er det en ren Profit for den, som kan
I Skyggen svale sine gamle Skader.
Derfor har »Evropæerne« for Tiden
Det ganske hyggelig — paa Skyggesiden.

Vel har de stakkels Djævle det lidt hedt,
Formedelst under Julisolens Flammen
Det gode danske Smør og dito Fedt
Aldeles uanmodet smelter sammen
Og gjør en Kjøge-Hane, der har svedt
Sin Fortid ud, en Kjende rød i Kammen;
Men han maa prise dog sin gode Lykke,
Hvis blot han kan faa stillet den i Skygge.

Ret som han har sin Fortid glemt og bedst
Formoder, at i Gravens Skjød den sover,
Saa rejser den sig op til skarp Protest
Imod den »Fremtid«, *Politiken* lover.
Det er den Skygge just, som svæver over
Hver Nutids-Integademanifest,
Hvori Partiet sine Glavind hvæsser
For »Mindretal« og »Kjøbstad-Interesser«!

Hos salig Børne meldes som et Rygte,
At i Paris en Sværte man opfandt,
Der var saa snedig gjort, at alt det Trykte,
Saasnart et Aar var gaaet, rent forsvandt,
Og intet Blad behøved' at befrygte,
At det med nogen Fortid kom paa Kant,
— Ak, havde Hørup gjort i denne Sværte,
Vist bedre Kaar ham Skjæbnen da beskjærte.

Saa havde han maaske dog kunnet vente
Erkjendelse som trofast Radikal,
Der aldrig lod Avisartikler prente
Til Forsvar for en saglig og loyal
Forhandling med Hr. Estrups Regimente,
Item for »Luskepeternes« Moral;
— Men nu kan det Forlig, han vilde brygge,
Godt følge ham til Graven som hans Skygge.

Pressesylte.

Skandal-Drama i 3 Optrin.

Personerne:

Ritzau, Presseforsyn.
Esmann, Hornist.
Brandes, slagen Mand.
Henrichsen, missliebig.
Stilling, Sprutbakkelse.
Frøken X., unævnelig.
Fr. Hansen, Flovmand.
Just-Nielsen, stum Person.

I. Optrin.

(Rivieraen ved Helsingørs Vildtbanegaard.)

Esmann (tærskende Brandes). Det er (tju!) Tak for gammelt Venskab, og det (tju!) for det ny Venskabsstykke!

Brandes. Av av! Saadan er jeg kun bleven trakteret mindst een Gang før. Det er en uhyggelig Form for moderne Ægteskabskritik.

Ritzau. Hvad er der i Vejen, kjære Venner?

E. Han har (griber sig til Panden) myrdet min Ære.

B. Han slaar mig todt.

R. Tal ikke om de Bagateller, men lad os dysse Skandalen ned. I min tredobbelte Egenskab af den offentlige Menings Skaber, Indehaver og Censor skal jeg sørge for at aflaase Statstelegrafen, hvis nogen vil lade jer passere Linjen. Gaa nu hjem og sov; jeg skal vaage.

2. Optrin.

(Kongeballet i Randers.)

Stilling. Hvilken uhørt Skandale!

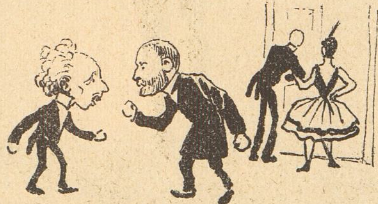
Ritzau. Er det noget, der hører under mig?

S. Ja, Deres Nærværelse er presserende. Kjender De den Dame dér?

R. Jeg veed ikke rigtig —

S. Men jeg kjender hende. Og det er Henrichsen fra Generalkorrespondancen, der har trukket hende herind.

R. Henrichsen! Det er ham, der har vovet at sende Bladene hurtigere og paalideligere Nyheder end mine, som dog var priviligerede. Det er min tunge Pligt at statuere et Exempel (tager H. i Nakken og smider ham ud).

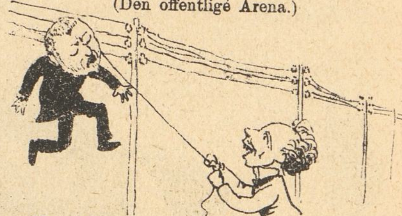

S. (byder Frøken X. Armen og fører hende ud). Saa, nu er Luften ren. Vi mangler bare Komitéens Underskrift.

R. Den skaffer jeg. Og saa telegraferer jeg Skandalen til alle mine Blade. Personlige Hensyn skal ikke afholde mig fra at gjøre min Pligt.

3. Optrin.

(Den offentlige Arena.)

Fr. Hansen. Henrichsen er ikke fra Generalkorrespondancen. Det er Just-Nielsen.

Just-Nielsen (ryster paa Hovedet).

Fr. H. Aa, om Forladelse, nej, han er fra Hillerød og Trinitatis.

Just-N. (nikker).

Fr. H. Det kunde jeg have sagt strax; men jeg vilde være Diplomat.

Just-N. (smiler).

Henrichsen. Presseformynderen vilde have hængt mig i en Telegraftraad, men blev selv hængende ved Siden af sine Exprestelegrammer.

Ritzau. Man har mærket Absichten, og jeg er verstimmt. Heldigvis greb jeg ham i den Bommert med Estrup — den stikker jeg ud, saa er der ingen, der husker mine egne forstyrrede Telegrammer fra Bergs Begravelse etc. Blot vi nu ikke faar en Lov om Misbrug af Telegrafen, med tilbagevirkende Kraft; det var et elektrisk Stød, jeg ikke kunde staa for.

Himmelbrev

til

Degteren og Politikkeren

Bjørnstjerne Bjørnson.

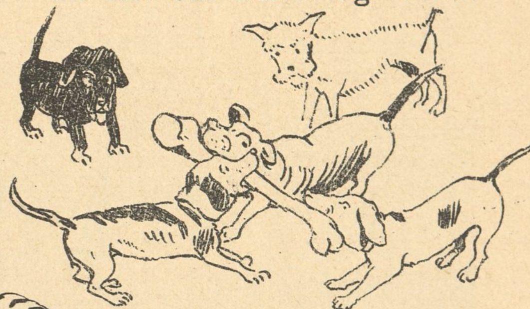

p. t. Norge.

Hoho Deres Velærværtihej, her sitter den gamle Glaje aa svaler saj uje paa Rakvirket a Bifrost med en iskold Absint, alle Mjøddonkene værendes sprongne i den myrderlie Hede, aa den dorkdrevne Rad Loke havendes des formedelst erholt Bevilling hos gamle Fatter Enøje paa a uskjænke samme grøngule Fængdøsjækeldrik, hvora di gamle tossige Eienherrier spøtteje, bandendes paa, a de va inte Annet end som Kinderpulver løst op i Vand, samme gamle Kraftindioter natyrlivis inte havendes Forstand paa det maaderne Mexeri aa Vælærværtihejen ka ta Gift paa, a den gamle Glaje har vaaren i di hoiere Relegioner a Begeistring over samme udøjelige Skjalds »Nye Faatællinger«, Bogen værendes strax inglemmet i Motter Friggas Leicbibliothek, men samme gamle Snærpe, havendes læst di føste halthundrede Sijer, havendes strax forbudt alle di smaa ugifte Blaaøjeje sammes Læsning, aa samme søje smaa Asynnier, værendes i den Anlening rent tossie etter den, saa den gamle Glajes Messenatægsemplar er rent slidt i Stumper a Sammes søje smaa Fingre, den lille raske Cyklistinde Roskva havendes desforujen brændt Holler me sin Segaret i Titelblajet aa spaaleret Velærværtihejens nyjelie Paaskreft: »Til min gamle Glate i Valhalla«. Aa di smaa Blaaøjede har natyrlig heller inte kunnet kapere Allegorien om gamle Beskop Absalons Parøk ossevijere, aa inte heller har de forstaaet, om jeg saa maa sie Ginealogien i Bogen, hva den gamle Tyroler natyrlig er mere dreven i, saa a han præsis ve, hva der er som handler om Velærværtihejens forhenværendes og Sammes nuværendes Svierdatter og om Lillebjørn, værendes et Sjeni og derigennem liesom Oktave i »Lillemoer« kommen i Fedtefajet og uj a det igjen, va der natyrlig ligger over de smaa Blaaøjejes Hønseforstand men ikke over en gammel dreven Tyrolers, der liesom Velærværtihejen har stoderet Kvinnen i voreses onge Dae og nu bagetter, da vi beggeto er bleen hæderkroneje Vismænd, ka la Etterslægten ha godt a vores Erfaringer, a en Portion Strambox allligeveller inte er den regtie Fasong i alle Tilfælle men kons i none aa inte med Absalons Moer, Bispinden værendes der et rent forkert Mædikkement men allieveller en brillangt Slavscene saa hves den Bog inte kommer i otte Oplav hos gamle Gyllendals onge Hegel, saa vel Onnertejneje aldri mere svenge som nu, sit Absintbeger paa Velærværtihejens immervæk Velgaaendes og Lillebjørnens fremtijie Storhej og Løkke. Men det er lie aggerat det, der netop nu udføres a Velærværtihejens immervæk trofaste gamle glaje

Tyroler-Færtignant,
p. t. Valhalla.

En Vise om Hunde og et Ben.

Et Bo fra Arilds Tid har været
Hver Prokurators Paradis,
Og navnlig Damkier har formeret
Sit Bo med Boer i massevis.
Selv et Fallitbo, skjønt et skidt Bo
Sig viser tidt dog som et fedt Bo,
Og saadan gik det og med Schmidts Bo
Der ej just var en Sybarits Bo.

I Skifteretten praktisere,
Det mored Damkier nu og da,
Han gik nok Ærender med mere
Og fik, hvad saadan der faldt a'.
Tidt, naar det var et godt Fallitbo,
Sa'e Florian Larsen: »Det er Dit Bo«.
Og Damkier snildelig sig snoer:
Han fik en hel Bo-tik af Boer.

Men, Slangen udi Paradiset
Kun pønsede paa Argelist;
Og stille bandt til Damkier Riset,
Og her var Slangen en Jurist.
Fornøjet som en anden Jumbo,
Gaar Damkier om med Schmidtes Stump Bo,
Og aner ej, at onde Magter
Just efter det Bo graadig tragter.

Men knap har Boet han fortæret,
Før hans Kolleger rykker frem,
De trække Sliren fra Sa-læret
Og truer Damkiers Bo og Hjem:
»Faar han det Bo som Separat-Bo,
Saa kan vi sige nok: Godnat, Bo!
Skal han hos Florian florere?
Nej, nu vil vi ham dimittere!«

Hvordan det hele sig vil stille,
Hvem der er hvad i Stridens Elv,
Ej her vi nu forklare ville,
Fordi de ved det ikke selv.
Moralen er dog vistnok den: »Bo
Er godt, men Fred beroer paa Gjenbo.«
Og siger Retten end: »Tag mal væk!«
Saa gjælder det til Wands — nej Albeck.

Gammel Vane.

— Maa jeg saa være saa fri at bede Dem tænke paa Noget, De godt kan lide!

To Fluer med ét Smæk.

— Du Søren, jeg vilde gi'e en gammel Mark te, a di to der ku dratte i Vandet!

— Hva' ku de' hjælpe dej?

— Jo, ser Du, naar man saa ku trække dem op, fik man først Medaljen for Dronedes Redning aa bavetter et Sølbajer a Foreningen te Dyrenes Beskøttelse.

En Spaadom.

Der var en Gang en Folkethingsmand,
Som fangede Bønder paa Langeland.

Han fangede store, han fangede smaa,
Saa mange, som her vilde bide paa.

Det gik til en Tid; saa blev han en Dag
Kaldt bort fra Skygge og fra Bedrag.

Dog, medens han færdedes her paa Jord
Frembar han de skæbnesvangre Ord:

»Naar Modet er knækket hos Venstres Mænd,
Da kommer Træhestens Tid igen,

Og Hundepisken vil slaa sine Smæld
Til Gru for hver usæl folkelig Træl!«

— Nu har man, des værre, tidsnok set,
At Manden har været en stor Profet;

Thi Modet er knust hos den Venstremand,
Der nu fanger Bønder paa Langeland.

Paa Vælgermøder hans Mund er tavs,
Hans Farve er »ren«, men »Kuløren« er snavs.

Der ovre, midt i den gysende Kreds
»Træhesten« som et Varselstegn ses,

Og »Hundepisken« har sat sine Spor
Paa en af de Godtfolk, der duer i Nord.

Men Træhesten er ikkun den Pegas,
Hvormed liden Edvard har haft sit Mas,

Og Hundepisken i Danevang,
Det var den Svøbe, som Esmann svang;

Saa Spaadom og Pisk ved Skæbnens Spil
Slog begge paa Edvard bedrøvelig til.

Løvinden Tony døde forleden Dag — formodentlig af Græmmelse over, at *Løvetand* i Følge den nye Lov om Levnedsmidler er bleven degraderet til simpel *Kaffetilsætning*. Baron Fircks viste sig ikke ved Begravelsen, da han var ganske forbrølt. Til Gjengjæld stillede han i Kisten, hvor han drak en isafkølet Fricks vom Fass.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, en lille Draabe kan jeg rigtignok ikke modstaa, naar De vil bære over med, at jeg maaske sidder ganske stille og lader Dem tale paa Grund af Varmen, som virkelig er noget nochniedagewesenes, og det vil jeg sige, at det gaar over min Forstand, hvordan Cawling kan holde ud at opholde sig mellem de andre Negre i Vestindien i den Temperatur, jeg siger bare, at jeg finder, det er lidt underligt af Bladet at servere tropiske Artikler nu, da det formelig vilde kvæge at læse lidt fra Nordpolen, men saa kan Cawling jo til Gjengjæld glæde sig ved, at det var en kold en, den Einar-kristiansen skrev i »Illustreret Tidende« om hans »Dybe Dale«, men hvad der er mig det allermest ubegribelige, det er, at nogle af Landmændene i Randers gjorde Udflugt til Heden, som om vi ikke havde Hede nok her i Kjøbenhavn, og at saa oven i Kjøbet en af dem har talt om at nære Varme for Hedesagen, navnlig da Jyderne jo oven i Kjøbet har Ord for at kunne være temmelig lune af sig — nej, veed De hvad, søde Fru Schrøder, saa gaar jeg dog heller i Vandet i Sundet, selv om der er Vandmandsforsamling, end jeg gaar til Landmandsforsamling paa den Maade, og det er da en Guds Lykke, at vi er kommet til at ligge ved Taarbæk i Aar og ikke er kommet i Ordrup, som der først var Tale om, og alle vi Taarbækkere er jo stærkt optagne af Kystbanen, som vi jo rigtig nok ikke har faaet endnu, men som rimeligvis vil blive stærkt optaget af os, naar den en Gang kommer, og der er jo bare det kjedelige ved det, at den skulde gaa i en helt anden Retning, end den skal gaa, saa vi har jo holdt et Protestmøde og vedtaget en Adresse om, at hvis Kystbanen skal være Lystbane, saa maa den gaa ad en ganske anden Bane, og hvis nu Skodsborgerne og Vedbækkerne og Humlebækkerne og alle de andre Bækker ogsaa holder hver deres Protestmøde og laver hver deres Adresse om at faa Banen hver i deres Retning, saa skulde det gaa underligt til, om alle de mange Bækker smaa ikke blev til et stort Aah, hvis det da ikke bliver Banens Bane, at den kommer saa meget paa Bane.

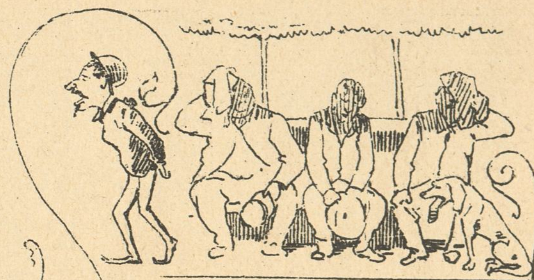
men hvis det bliver til noget, saa vil jeg virkelig lægge mig ud ved Humlebæk, selv om jeg skulde lægge mig ud med Petersen i den Anledning, fordi han naturligvis ikke gider kjøre den Stump Vej længere, og veed De hvad, søde Fru Schrøder, De skulde sandelig sikre Dem en Sommerlejlighed derude i Tide, inden Grundene begynder at stige, for som det nu er, er de jo billige, da de mest ejes af Agrarer, hvis Grunde ikke er meget værd, som Frits Grønbæk siger, men det er vist bare Ondskab af Frits, som ikke kan lide det landlige og ikke interesser sig det mindste for Kystbanen, men foretrækker Skydebanen, hvor der jo var Sølvbryllup forleden Dag, som De vel her læst om i »Dannebrog«, og hvis alle Skydebrødrene har været med til det, saa er det da første Gang, at de har faaet deres Mad derude uden at behøve at spytte i Bøssen, men det forstaar sig, Skydebanen har jo ogsaa altid været i Skuddet, og alle de femogtyve Aar har nok været gode Skudaar for Værten, saa det er jo ikke saa underligt, at han har givet en Omgang, navnlig hvis de har skudt sammen til en Erindring til ham, men selv om de har skudt nok saa mange Fugle ned i Aarenes Løb, saa er han dog alligevel den eneste rigtige Fuglekonge, for der er dog Ingen af dem, der forstaar at lave Fugle til som han, enten det nu er vilde eller tamme Fugle, og derfor er Skydebanen for ham bleven en smuk og hæderfuld Løbebane, saa han fortjente jo nok at blive interviuet af Robert og komme i »Dannebrog«, men nu maa De undskylde mig, søde Fru Schrøder, for jeg vil virkelig ikke blive siddende her og maabe uden at sige et Ord, og jeg kan nu en Gang ikke overvinde mig til at være mere underholdende i denne Varme. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

En lille Forskjel.

Den »sittliche« Kejser lod Højmodet raade
Og skjænked' to franske Spioner Naade,
Des værre har Zangenberg-Tournéen
Endnu ikke fundet Naade ved Spreen.
Det er den nye Kurs, man kan spore,
Hvis Opfinder viser sig saare adræt
I Kunsten at smigre for de Store.
Her lader han Naade gaa for Ret;
Kun, hvor det drejer sig om de Smaa,
Skal Magt for Ret have Lov til at gaa.

Keine Hexerei — nur Behändigkeit. Tryllekunstneren Kjeldsen skal have i Sinde at anlægge Sag mod Direktør Ritzau, fordi han gaar ham i Næringen. Ved Kongeballet i Randers udførte han nemlig med en af Kjeldsens egne Damer det bekjendte Illusionsnumer at lade Damen forsvinde. Damen protesterede, da hun havde betalt sit Kort. Men det kunde han da ikke gaa ind paa.

Før Hundedagene.

I Varmen kan det knibe tit
For andre end de Fede,
Man taber rent sin Appetit
I saadan bandsat Hede,
Selv »*Politiken*« smager ej,
Dens »Torsk« er helt forfersket,
Og Cawling paa sin vaade Vej
Samt Brandes er fortærsket.

I denne søde Badetid
Gaar man i Vandet ofte
Og bruger al sin Kunst og Flid
Til Syning af sin Kofte,
Som dække kan Ens Nøgenhed,
Naar man har gjort Betiser.
Puk veed om saadant god Besked
Fra Læsning af Aviser.

Nys læste man i »*Dannebrog*«
Om Firma Aug. Nissen,
Der Synder i sin Tolderbog
Nok bar paa sin Gewissen.
Den Mand, der toldforklaged ham,
Er noget hos Moresco,
Og den, der spør': *Ou est la femme?*
Gaar ej i gale Træsko.

Naar Snøvsen Varmeferie
Hos Journalister tager,
Fremkommer der en Serie
Af slemme Læserplager.
Læs »Politiken«s lille Nor
Og Korsgaard-Monitøren:
Der staar Agurkerne i Flor
Og Ferien for Døren.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

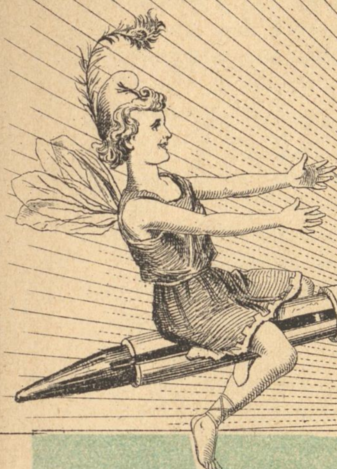
25 Grader i Skyggen.

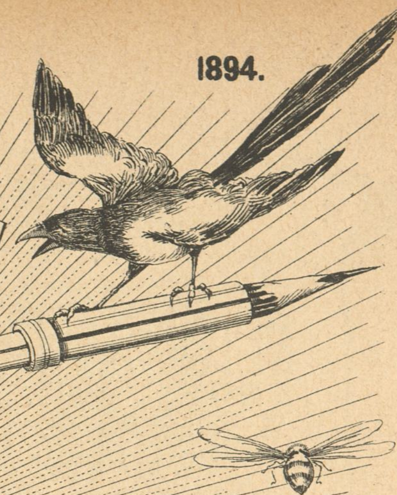
Ved Peblingesøens ny-bajerske Bredder
Kjøbenhavn med K. vegeterer og sveder.
Den højeste Oplysning lader han ligge,
Den laveste ditto anfægter ham ikke.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 28. Søndag den 15. Juli. 1894.

PUK

Flora Danica.

— Værs'go' lille Mo'er, den Buket er til Dig.

— Nej, sikke dejlige Blomster! Hvad er det for nogle?

— De der er Smørblomster, og de der er Margariner.

Feriegłæder.

Ret ligesom de ti Tusende Smaa
Kjøbenhavnere baade med C. og med K.,
Der jolled' ud paa de danske Sletter
Ved Hjælp af Statsbanens Fribilletter,
Saalunde glæder sig ogsaa ved fri
Befordring Høgsbroe & Kompagni
Paa sammes Rundsjov i Landets Egne,
Der gjøres paa Folkethingets Vegne.

Finansudvalgets Lemmer, der jog
Af Sted paa de brusende Jernbanetog,
Var ligesaa glade som Skoledrengene
Og uden Tvivl ligesaa værdig trængende
Til førend Valgenes Folkedom
At faa sig pr. Damp en billig Svingom,
Fordi deres Svingninger i den nyere
Tid bliver muligvis dem noget dyre.

Der er dog den Forskjel, at alle de smaa
Kjøbenhavnere baade med C. og K.,
Om saa de skal rejse helt op til Skagen,
Har hjemmefra Mad med til hele Dagen;
Mens Høgsbroes Turister det ikke fandt
Nødvendigt at medføre Proviant,
Fordi det første, hvori de belæres,
Er netop, hvordan en Madpose skæres.

Paa Farten, hvor saadan omtrent en Snes
Mærkværdigheder skulde beses,
Var Troppen naturligvis selvskrevne Gjæster
Ved Kongetafler og Amtmandsfester.
Endogsaa Jens Busk efter Middagen har
Fordampet mangen en fin Cigar,
Og, skjønt det lyder som næstendels Løgn,
Saa kunde han virkelig taale Røgen.

Ja, der skal nok være dem, der har set,
At Jens hos Estrup om Ild har bedt,
Da efter en bedre Middag Dampen
Var oppe og glemt Forfatningskampen.
— Saa bliver der da nogen Mening i,
Hvad Jens betroede vort Demokrati
Og vistnok var Vælgernes dybtfølte Tak værd:
»Vor Grundlov er ikke en Pibe Tobak værd!«

Mester og Lærling.

Cawling (i Færd med at oplære »Politiken«s nye Neger). Naa, nævn mig saa en Hovedstad.

Negeren. Stockholm.

C. Hvorfor er den en Hovedstad?

N. Fordi den har været Skueplads for flere rystende Hovedscener.

C. Det er rigtigt. Og hvad kalder man den Arm, der var Skyld i disse Hovedscener?

N. Scenestærk.

C. Kan Du nævne mig nogle scenestærke Folk i Nutiden?

N. Massa Hørup, Massa Edvard, Massa Je. K.

C. Ingen flere?

N. Massa Cawling.

C. Kan Du godt lide Massa Cawling?

N. Ja. Ham snakke sort med sort Mand.

C. Hvad lever de hvide Mænd nu af?

N. Hvid Mand spise And med Hvidløgn.

C. Men hvad lever vi Negere nu af?

N. Sort Mand ikke gaa af Vejen for den sorteste Løgn.

C. Ja, det kommer da an paa, hvad det er for en Sort. Nede i Afrika, hvor de allersorteste Sorte boer, er de ikke bange for at sluge de største Kameler.

N. Massa Cawling og stakkels Nigger strax rejse til Afrika.

C. Det kan ikke lade sig gjøre, min Dreng. »Politiken« har en Neger ved det gode Haabs Forbjerg. Massa Cawling ikke skrive om Kap. — Det er dog for Resten Pokker til Varme i Dag. Bare man kunde komme i Vandet. Hvor gaar god lille Nigger i Vandet?

N. I Blæk.

C. Det har Du Ret i, min Søn. Massa Cawling kan saamænd takke Blækket for mangen god Vandgang. Men nu kan det være nok med den mørke Tale for i Dag. I Morgen skal vi have dansk Stil. Lad mig høre, om Du kan stave et eller andet Ord.

N. M—u—k—k—e—n.

C. Det er rigtigt — det er efter min egen Methode. Saa tager vi i Morgen om Brasilien. Lad mig nu se, Du kan det, ellers maa vi lade Brasilianerne gaa igjen.

Fra Rendebanen.

Puk har ogsaa været til Væddeløb; men det var ikke ved Eremitagen, det var paa *Puks* egen, noksom anerkjendte Bane. *Puk* selv indfandt sig i sit elegante Kjøretøj, og alle hans Venner var enige om, at de aldrig havde været saa godt oppe at kjøre, som naar de havde været i *Puk*, og at han aldrig havde været tabt bag af en Vogn.

Efterhaanden rullede Ekvipage frem paa Ekvipage. De fleste var Landauere, kun et Par af Kejser Vilhelm løsladte franske Officerer var i Spandauere.

Toiletterne

var gjennemgaaende nette, men ikke pralende. Noteres kunde flere Damer i hvidt, endnu flere i deres respektive Leverandørers Hovedbog. Men næsten alle tog sig ud til deres Fordel, kun et Par Stykker til deres Nederdel. Skulde vi fremhæve nogen enkelt, skulde det være Frederik Bajer, der var i rødt. Ganske vist var der Nogle, der mente, at det ikke havde ret meget paa sig, men ikke desto mindre hilstes han ved sin Indtræden med et almindeligt: Ih, Du Fredsens!

Sadlepladsen

frembød det livligste Skue. Skjønt de mange ædle Dyr, der er samlede paa det Sted, særlig plejer at fremkalde de dyriske Instinkter, vaktes dog ogsaa af og til de lyriske, og navnlig Drachmann sadlede saaledes flere Gange om. Derimod var der flere af de Moderate, der var alt andet end faste i Sadlen.

Løbene.

Første Løb: Politisk Steeple-Chase. Af de anmeldte Heste startede Hr. Estrups hvide, Hr. Bojsens blakkede, Hr. Albertis smørfarvede, Hr. Wiinblads røde og Hr. Hørups galdegrønne. Løbet blev uafgjort, da samtlige Ryttere nedlagde Protest mod hverandre indbyrdes.

Andet Løb: Korrespondance-Løb. Heri startede Rapporterhingsten »Ritzau« og Højres »Generalkorrespondent«. Skjønt »Ritzau« havde søgt at sikre sig ved at spendere en Omgang paa den samlede Presse og derved ogsaa naaede at komme nogle Omgange forud, distancerede »Generalkorrespondent« ham dog. Des værre faldt imidlertid dennes Jokey af og kom derved ikke til at deltage i Løbet om Damernes Ærespris.

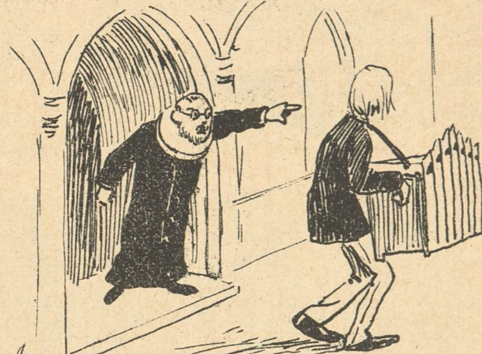
Tredie Løb: Helsingørsløbet om Krigsministeriets Ærespræmie. De røde Fuxer »Edvard« og »Gustav« startede. Ved en energisk Brug af Pisken kom »Gustav« først ind. Resultatet hilstes med livlige Klapssalver, hvilket ikke er saa underligt, da der altid særlig blandt Damerne skal have været stærk Rift om »Gustav«. Odds 25 Kr., der vandtes i Opløbet.

Fjerde Løb: Sækkeværddeløb. Dette interessante Løb drejede sig væsentlig om Madposer, men der var øjensynlig Ingen af Deltagerne, der havde noget imod at faa baade i Pose og i Sæk. Byernes »Salomon« og Landets »Barner« startede. Løbet blev ikke afgjort, da Dommerne erklærede, at det var lige fedt.

Femte Løb: Theaterløb. Kontorchef Stemanns »Emil« kom ind som en smuk Nummer 1. Klaphingsten »Riis« gik ud af Løbet, da den havde forstrakt en Scene altfor rigeligt.

Nebelongen-Lied.

Den store Moes den lille Bro'er
Har traadt i sammes store Spor;
I Troen er de lige stærke
Og bærer samme Moeder-Mærke.
Hør nu, hvordan i Skjern det gik
Professor Nebelongs Musik.

Paa Orgel spille kunde han,
Og overalt i Danmarks Land
Han drog omkring og gav Koncerter,
Men regned ej med Moe'r som Værter.
Tilsidst til Skjern han ogsaa kom,
At øve der sin Daarligdom.

Ved Bordet Pastor Moe just sad
Og nød sin varme Middagsmad,
Da Nebelong han ser fremtrine.
Og straks han siger: »Død og Pine!
En Invasion af en Bersærk —
Det gjælder nok vort Orgelværk.«

Professoren først bukked pænt
(Hans gode Tone er bekjendt).
Moe spurgte, hvad han kom der efter?
»Aa, blot lidt Nebelong-Geschæfter«.
»Jeg er ej med paa Noderne —
Koncert i Kirken?« »Ja moeske«.

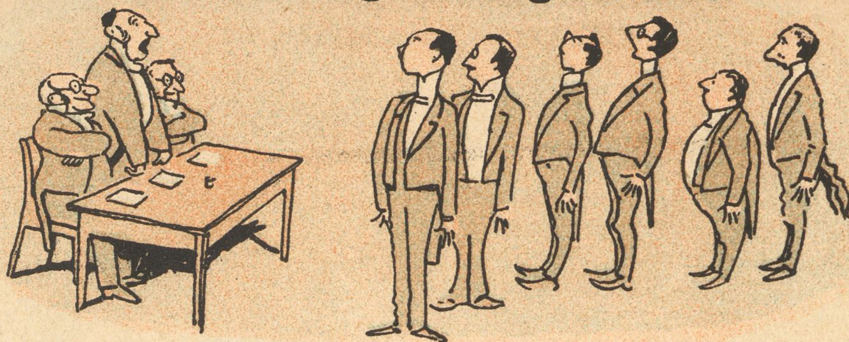
Som rimeligt blev Moe nu vred
Og sagde Manden ren Besked;
Man bag sligt Paafund kunde gjerne
Formode en benebelt Hjerne.
I Kirken var nok Moe selv Mand
For ret at give Tonen an.

Man maa nu haabe, Pastor Moe
Vil hermed ej sig slaa til Ro,
Men hver, som sig ved Orgel glæder,
Selv om han kun er Bælgetræder,
Omvende til den sande Dyd,
Saa Piben faar en anden Lyd.

Tak være denne tapre Mand!
I Skjern man frit nu aande kan,
Da alle Nebelongen-Toner
Forviste er til andre Zoner,
Moe Savnet nok erstatte skal:
Han virker som Klo — nej Koral.

Retfærdig Indignation.

— De Fløjmand der, med Kabenadebenene! Hvad er Deres civile Stilling?

— Jeg er juridisk Kandidat.

— Og saa veed saadan en Herrè ikke en Gang, hvad »*Ret*« er!

Efter Rusgildet.

— Naa, nu har Du vel vækket alle Folk i hele Huset!

— Næ .. næ .. næ Du ka .. væ .. væ .. være ro .. ro .. lig, jeg har ringet paa alle Klo .. lo .. lok .. ker i he .. he .. hele Huset, og der va .. var ikke en eneste, der lu .. lu .. luk .. kede op. Di har .. har vist sletsikke hø .. ø .. ø .. ørt det!

Gamle Sukkermænd og nye.

Tietgen sukker for sit Sukker,
Toxen Worm det for ham hugger,
Mens han smiler sukkersødt.
De forenede Fabriker
Til det nye Selskab stikker,
Vilde gjærne se det dødt.
Toxen la'er sig ej fortrænge,
Han har udenlandske Penge!

For det gode, danske Sukker
Danske Mænd ærbødig bukker,
Spiser national Farin.
Tietgens Sirup bør vi ære,
Smager den os end som Tjære,
Er den dansk og derfor fin.
At forsøde Dansken Livet,
Denne Lod blev Tietgen givet.

Alle Aktiers store Konning
Samler danske Biers Honning,
Haardt for ham det være maa,
At en jævn Dusin-Grosserer
I sit Overmod proberer
Til hans Sukkertop at naa.
Og, at Aktierne skal dale,
Det er rent ud en Skandale.

Skjønt han Mønten ej behøver,
Dybt det Tietgen dog bedrøver,
At den nye Sukkermand
Tredve Tusend Kroners Gage
Aarlig faar for sin Menage,
Sligt Eksempel gaar ej an.
Men han haaber, Toxens Pudder-
Sukker gaar i Skuddermudder.

Selv med Roer Toxen truer,
Og kun meget ilde huer
Tietgen dette Roeri,
Med hans Roe hans Ro er borte,
Og hans Fremtidssyner sorte,
Tornefuld hans Roemarks-Sti.
Vil sig Roebladet vende,
Sødt de sure Dage ende?

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
Supplement.

Der Stadt.

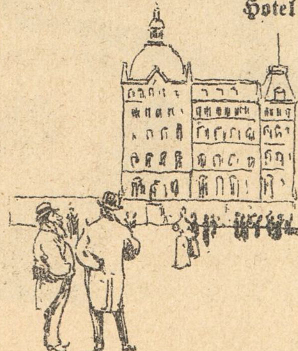

Nun, lieber Germane, müßen Sie doch einräumen, daß Kopenhagen großartig geworden ist, und ich werde Ihnen nun zeigen alle die Prachtgebäude, die wir in den letzten Jahren bekommen haben werden sein. Gehen wir erst auf Königs Neumarkt. Da sehen Sie eine große gelbe Palais, auf deßen Dach steht eine gewaltige kupferne Frau mit einem Fackel im Hand. Daß ist das elektrische Privatbanktelegrafkabelhaus des großen Tietgens. Kennst wohl auch unser Marmorkirchenfürst? Hier ist er wohlbekannt, und jedes Kind singt:

„Der große Tietgen mit Paraplyen,
Ihn kennet jeder Aktionær in Byen."

Und weil alles in dieser Welt schön geordnet sein muß, wohnet hier auch ein großes Schneiderfirma, die „Gebrüder Andersen". Wenn nun die spekulierende Leute abgekleidet sind, dann können sie sich wieder bei Gebrüder Andersen ankleiden laßen. Sprechen wir doch nicht weiter davon, denn der Marmorkirchenfürst ist ein großmächtiger Herr, und wenn er einen Finger rührt, dann zittert die ganze Børse und selbst die vier auf dem Thurm sich befindenden Drachen werden nerwøs und wedeln demüthig mit ihren vier in einander zusammegeflochtenen Schwanzen. Wir wollen nicht wedeln, sondern weiter gehen!

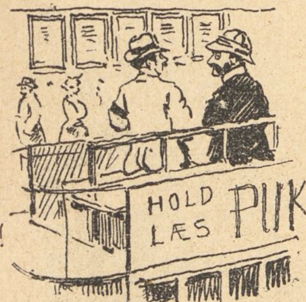
Hotel du Nord.

Ja, daß ist was anders geworden, nicht wahr, lieber Germane? Dieses schønes Pallast ist ganz wie dies des jungen Orientalers Alladdins auf einmal in die Høhe geschoßen und kein bøser Noureddin hat es noch mittels seiner Zauberlampe bis Afrika hinweg eskamotirt. Da regieret immerhin der Vett und der Weßel. Letzterer ist nicht zu verwechseln mit den Mann, welcher „Liebe ohne Strümpfe" geschrieben hat. Unser jetziger Weßel liefert nur Strümpfe ohne Liebe, was auch

für unser Klimat mehr praktisch ist. Hier auf Königs Neumarkt ist übrigens nicht mehr zu sehen, und ich nenne nur Brönnums Kafé, weil dicht dabei heute Winter ein großes Feldtschlacht gehalten ist. Es war doch nicht hier, wie bei Waterloo, die alte Garde, sondern ein ganz junger Gardist, der Lieutenant Dons, welcher mit einem jungen Spanier Don Roberto y Henriques, der die Ruhm der Primadonna Jolanthe mit Dinte zu beflecken gesucht hatte, sich hier geschlagen hat. Aber kein Blut, nur ein Hut wurde dabei vergossen, und der Spanier trägt wieder seine Nase so hoch wie immer. Gehen wir weiter.

Mehrere großartige Gebäuden.

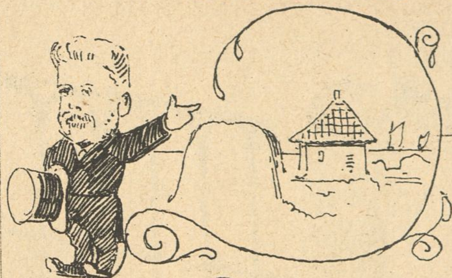
Setzen wir uns auf einem Spurwagen und rollen wir zum Wester-Boulewarb. Hier sollen Sie sehen, lieber Germane, unser neues prachtvolles Rathhaus. Wie schön ist nicht die Architektur, wie strebt das mächtiche Thurm gegen dem Himmel hinauf, wie . . . ach ich vergass, lieber Germane, Sie konnen alles dieses noch nicht sehen, das Rathhaus ist ja noch nicht fertig. Aber tröften Sie sich; wir wollen ins neue Glyptothek gehen, doch nicht heute, ist eben auch nicht fertig, und die Molereigallereigebäude kann ich Euch leider auch nicht zeigen, weil es nicht fertig ist, aber wen Sie nächstes Jahr wiederkommen, sollen wir ins neuem Luftkastel, das große Søndermarksthurm, uns hinaufelevatorisiren. Das wird schøn werden! Worauf dieses Thurm gegründet wird? Ach wissen Sie das nicht? Auf Aktien und mögliche Dividenden natürlich, und wünschen Sie, lieber Germane, daran mitzugründen, dann gehen Sie nur dreist zu Rubin & Bing zwischen 12 und 2 hinein und zahlen ein Fünfhunderkronenzettel. Je früher Sie das machen, je früher kömnen wir uns beim großartigen Thurm erfreuen. Aber dort steht ja eine fertiges Haus mit vielen Fenstern, Gipfeln und Wetterhahnen! Ja das ist das Helmerhaus, das ist fertig, aber — gehen wir lieber weiter!

Harmoni. Efter de østerrigske Jernbaneembedsmænds Koncert i Tivoli blev der for herværende Fagmænd givet en lille Privatkoncert. En Adagio for Signalpiber og Dampfløjter var af betagende Virkning, og en Vise af »Klokkerne« fik en ligefrem virtuosmæssig Udførelse. Bagefter morede det muntre Selskab sig med alskens Sport paa Etablissementet, saasom at gaa paa slap Togline paa Plænen, uden at det senere var Nogen muligt at angive Loko-motiverne til denne Handling. Tilsidst blev man dog bremset af Tivolis Nattevagt, der gav Signal til Afgang. Det er en Selvfølge, at hele det glade Selskab endte paa Stationen.

En liden Tue —?

Ryssensten ved Kalvebod-
Strandens blanke Vove
Dette glade Liv forlod
For i Fred at sove.
Med sædvanlig Sneglefart
Blev den bragt af Vejen,
Da den nye Boulevard
Langed ud paa Kajen.

Kun en Bastion man ser
Som et traurigt Minde
Om det »Anlæg«, Stadens Feer
Havde her i Sinde,
Hvor en dejlig Udsigtshøj
Etableres kunde.
— Av! den smukke Plan man strøg!
Vist af gode — Grunde.

Nu skal som hin salig »Plan«
Bastionen falde.
Ingen bør dog grine a'en:
Den Vej skal vi alle!
Ogsaa den er skabt af Jord,
Hvorfor Magistraten
Nys et lille Trøstens Ord
Med paa Vejen ga' den.

Philipsen i Sørgeskrud
Nemlig tog til Orde,
At man burde Fæstningsud-
valget ogsaa jorde.
Strax Borgmester Hansen gav
Den Ide sin Stemme,
Saasom Kirkegaard og Grav
Under ham har hjemme.

Djærvt mod ham dog Borup stred,
Saa de to Borgmestre
Magistratens Enighed
Skikked ud paa »Vestre«.
Heraf den Moral blev klar:
Mellem Byens Kadier
Samarbejdet ogsaa har
Kirkegaardske Stadier.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

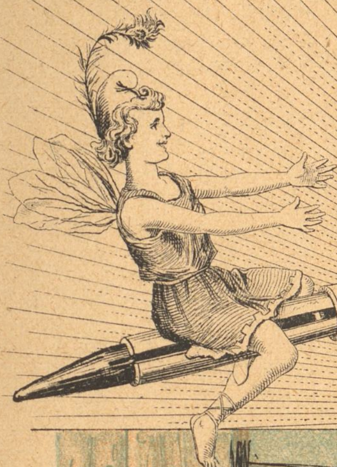
Med Lodder.

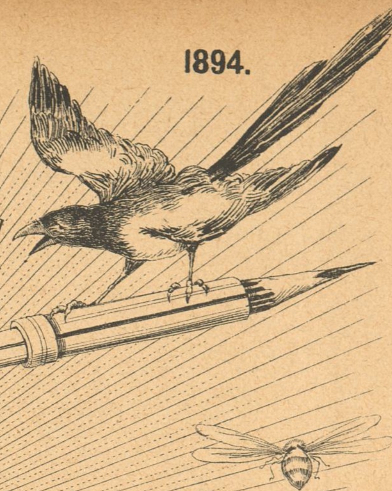
Skjønt Tallotteriet er ikke til,
Saa driver dets Gjenfærd endnu sit Spil;
Man bejler til Fru Fortunas Naade
Med samme Hazard paa en anden Maade.

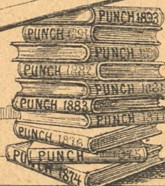
Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 29. Søndag den 22. Juli. 1894.

PUK

Ganske tidssvarende.

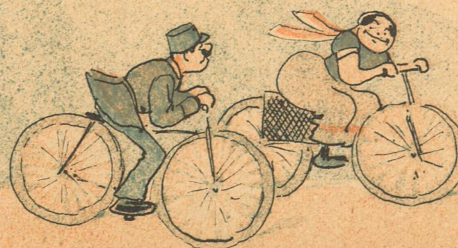
— Ja, men inden jeg paatager mig Pladsen, vilde jeg dog nok vide, om De har Cykle her i Huset?

— Cykle? Til hvad?

— Gud, til at køre i Byen paa?

Sønden for Lands Lov og Ret.

Livet er i Grunden trist
For en stakkels Anarkist,
Der sin Lyst kan daarlig styre
Til at myre
Andre Godtfolk her og hist.

Samfundsordenen er slet,
Den er paa det sorte Brædt
Og skal helst som Ormeføde
Lægges øde!
— Det er hans moralske Ret!

Men, des værre, det er haardt,
At en slig uskyldig Sport
Som at dolke Præsidenter
Jevnlig endt er
Med Proces, der tidt blev kort.

Kaster han en Bombe ned
I en sølle Menighed,
Lærer han saagar pr. Strikke,
At han ikke
Maa slaa Folk ihjel i Fred.

Det er næstendels en Skam,
At man nu det skyldfri Lam
Levner kun af Ret en Skygge!
Selv hans Trykke-
frihed man berøver ham!

Hans Forsamlingsfrihed gaar
Nedenom og hjem i Aar;
Hvordan skal i denne Kvide
Han vel vide,
Hvorfra han lidt Samling faar?

Selv i England er der Spor
Til et særligt Lovens Ord,
Saa han kan behandles ganske
Som den danske
Zangenberg paa slesvigsk Jord!

Men, gaar Staklens Menneske-
rettighed i Hundene,
Kan maaske dog Dyret i ham
Et Steds gi'e ham
Dyrenes Beskyttelse!

Paa Tærskelen.

Personerne: Frede, Klavs } Aspiranter.

Frede. Var du saa oppe i den røde Bygning, Klavs?

Klavs. Ja, men jeg blev heldt ud. De sagde, at jeg havde ikke noget dér at bestille.

F. Det er dog ganske mærkværdigt. Sagde de noget om mig?

K. Ikke et Muk. De bar sig i det hele ad, som om hverken vi eller Aftalerne existerede.

F. Forunderligt. Har du ellers sét ham for nylig?

K. Jeg mødte ham paa Toldbodvejen i Formiddags. Han nikkede til mit Knaphul og smilte forbindtligt, men han sagde ingen Ting.

F. Saa han ud til at være træt?

K. Des værre, nej. Han var saa lebendig som nogen Sinde. De nitten Aar har gjort ham nitten Aar yngre.

F. Jeg forstaar mig ikke mere paa den Mand. Under de forberedende Forhandlinger var han aldeles mør, og det var jo en fastslaaet Klavsul, Klavs, at du og jeg . . .

K. Ikke sandt? Og den Tale i Landsthinget? Den, skulde man da mene, var tydelig nok. Han sagde det jo næsten med rene Ord.

F. Det forbavsende er, at Højre selv har troet det.

K. Og endda bliver han siddende. Hør, har du ikke en eller anden Avis, du kunde inspirere til at rokke ved ham? »Dannebrog« f. Ex.

F. Ak nej, det var i de glade Morgenbladsdage, Larsen og jeg begik Sechers Ledere. Nu er det Albertis Aand, der svæver over Vandgangene. Men jeg skal se at faa »Møns Folkeblad« til at køre op med det svære Skyts.

K. Og naar jeg saa samtidig bombarderer væk i »Assens Amts Avis«, saa tør jeg indestaa for, at han skal komme til at bæve i Knæerne.

F. Et saadant kombineret Angreb vil han vanskelig kunne staa for. Den Salut bliver ham for stærk.

K. Det kunde jo ogsaa tænkes, at Sølvbryllupet . . .

F. Nej, naar der ikke skete noget i Randers, bør vi ikke vente os Hjælp fra den Kant.

K. Eller om vi fik Agrarerne til Undsætning?

F. De tænker kun paa den betrængte Høst i denne Tid, ikke paa trængende Mennesker som os.

K. Skulde nu Kampagnen i de os undergivne Monitører i Assens og Stege ikke hjælpe, hvad gør vi saa?

F. Saa er der ikke andet for end at gaa direkte til Kongen med en allerunderdanigst Ansøgning. Jeg formener, det vil støtte vor Sag mægtigt, at vi anfører, vi allerede har bestilt Uniformen.

K. Uniformen! Død og Pine! Jeg maa paa Øjeblikket hen til min Skræder.

F. Jeg skal ogsaa hen at prøve. Den Trekantede har jeg.

K. Jeg ogsaa. Farvel, kjære Frede!

F. Farvel, kjære Klavs!

Begge. Paa Gjensyn i den Røde!

Puks Kunst-Industri-Musæum.

Denne Institution er ogsaa bleven aabnet. Det er beliggende saa bekvemt, at alle *Puks* Abonnenter godt kan gaa i Tivoli om Aftenen. Det paatænkes iøvrigt at drive de to Etablissementer sammen, saa at de Tivoliglæder, der nærmest hører hjemme i Kunstindustrimusæet, fremtidig bliver anbragte i Tivoli og omvendt. Kunstindustrimusæets gamle Vejrglas i Form af et Glasbæger hører saaledes ubetinget hjemme i Tivoli, hvor et Glasbæger ofte er den eneste Trøst i Tilfælde af, at Vejrglasset lover ugunstigt Vejr, og ligeledes vil Biskop Balles Punchebolle paa en smuk Sommeraften sikkert kunne samle et stort Publikum af glade Tivoligæster. Omvendt er Bodegas Tønder, Wivels kolde Bord og Abonninernes faste Stok historisk berømte Industrigjenstande, der ikke bør savnes i Kunstindustrimusæet.

Af mere fremragende Udstillingsgjenstande kan iøvrigt nævnes følgende:

Kvindeligt Haandarbejde.

Frederik Bajer: En broderet Nathue og et Par Tøfler. Fru Nimb: Franske Nathuer og et Par Trøfler.

Fru Johanne Schjørring: Prøver af Boghaandværk.

Fru Edvard Brandes: Artikler til Hudens og Haarets Pleje.

Kvindelig Valgretsforening: En Væv.

Andre Industrigjenstande.

Je. K. Lauridsen og Sinding-Christensen: En Flugtstol.

Agrarforeningen: Et Fedtefad.

Borgmester Chemnitz: En Trøster.

Aktieselskabet »*Politiken*«: En Svikmølle (noget forslidt).

Octavius Hansen: Et Mundlæder (ligesaa).

Frederikshavns Afholdsforening: Tømmermandsarbejde, frembragt ved Samvirken med Göteborgs »*Nykterhetsvänner*«.

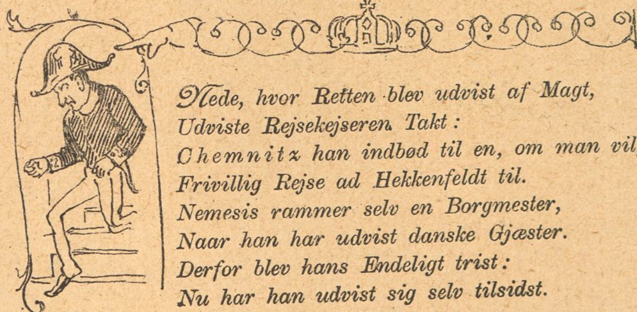
»*Dannebrog*«s Redaktion: En Maskine til Massetilvirkning af Sommerromaner.

Cawling: Bismarcksklumper.

Det moderate Venstre: Taburetter.

Kjøbenhavns Borgerrepræsentation: En Sovesofa.

Den Frivillige?

Nede, hvor Retten blev udvist af Magt,
Udviste Rejsekejseren Takt:
Chemnitz han indbød til en, om man vil,
Frivillig Rejse ad Hekkenfeldt til.
Nemesis rammer selv en Borgmester,
Naar han har udvist danske Gjæster.
Derfor blev hans Endeligt trist:
Nu har han udvist sig selv tilsidst.

En Vise

om, hvorledes Cawling interviewede Bismarck.

Mellem andre gamle Bisser
Bismarck af og til jo tridser
I sit eget Friedrichsruhs
Have, med sin Gjerning færdig,
Som en anden velærværdig
Fred'riksbergsk *Emeritus*.

Længe sine Folder slaaet
Har han, hvad der godt er gaaet,
Saa det gamle Liv til sidst
Aned Fred og ingen Fare,
Og tog ej en Gang sig Vare
For en graadig Journalist.

Længe har sig Cawling fundet
Til den gamle Fyrste bundet
Ved en stille Sympathi.
Begge skriver i Aviser,
Begge deres Samtid priser
Jo for fin Diplomati.

Thi det siges kan med Føje:
Ingen af dem det saa nøje
Med et kronet Hoved ta'er.
Begge disse Koryfæers
Gjerning paa hver Evropæers
Politik indvirket har.

Bismarck var dog morgengnaven,
Der blev ikke Bal i Haven,
Den Gang Cawling kom derned.
Bismarck ikke paa den Ære
Skjønned, bad blot om at være
Paa sit Friedrichsruh i Fred.

Det var for ham selv uheldigt,
Det ham havde støttet vældigt
At faa Cawling til sin Ven.
Sikk'et Liv det kunde give,
Om blot Cawling vilde skrive
I »Hamburger-Nachrichten«.

Og, kom han til Integade,
Tænk, hvor de da der blev glade
Ved et sligt Liggendefæ.
Nu, da han er pensioneret,
Kunde han ha' sukcederet
En *Defensor patriæ*.

I Familien.

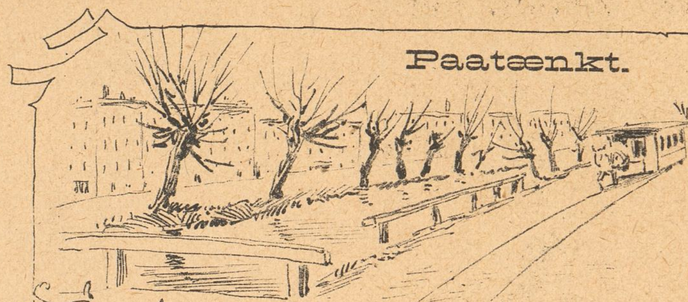
— Har De »*Filipenser-Brevet*« af Pontoppidan?
— Nej, Frøken; men vi har »*Hudens og Haarets Pleje*«.

Dansken fra Arilds Tid —

— Jevikkevrikke! — Dumaakkerokke!

Paatænkt.

Lad Andre de vise Mænd i vor Stad
Kun rose i Sange og Taler;
Jeg synes, de af og til bær' sig ad
Som nogle rene Vandaler.
Der var nu den salig Rosenaa
Med sine romantiske Vover,
Den maatte, Skam, ud af Sagaen gaa,
Dens Flodseng blev dækket over.

Og nu er den nidkjære Magistrat
Min Sandten, igjen paa Taaen,
Idet den har paatænkt et Attentat
Mod selve Ladegaardsaaen!
Vel lader den Ladegaarden staa,
— Hvorfor, skal jeg her ikke røbe —
Men saa faar til Gjengjæld La'egaardens Aa
Ej Lov til i Fred at løbe.

Med Donaustrømmen er Navnet Strauss
Til evige Tider forbundet,
Men Ladegaardsaaen har ved sit Snavs
Den samme Berømmelse fundet.
Her har det ligget i hundrede Aar
Urørt af profane Hænder!
Naar Mudder et saadant Alderstrin naar,
Lidt Pietet det fortjener.

Men nu har man »paatænkt«, at Aaen om kort
Tid grundig skal reguleres;
Det gamle, ærværdige Mudder skal bort,
Og Løbet skal moderniseres!
I Løbet da gaar Romantikken her;
Det ser man strax uden Briller,
Og det gjør mig ondt, men mest dog især
For de stakkels Kommabaciller.

Dog har man den Trøst, at vor Magistrat
Endnu kun har »paatænkt« Ideen,
Saa der er vist lang Vej, før den er parat
Til realiseret at se 'en.
Og, førend Opmudringen er begyndt,
Har Aaen den Trøst blandt andet,
At Mudderet her er aldrig saa tyndt,
Det tykkere dog er end Vandet.

„*Politiken*"s Vejrprofet.

»*Politiken*« fortalte forleden, at den havde en Vejrprofet, der i længere Tid havde korrigeret det »*Meteorologiske*«s Vejrspaadomme. Der kan man da se, at den højeste Oplysning ikke har tabt Vejret endnu.

Ved et lykkeligt Tilfælde er imidlertid *Puk* kommen efter den Methode, som den lille Himmelhund benyttede. Han iagttog nemlig de over Integades Horizont optrædende Himmellegemer og tildelte hver sin særlige Betydning. Det Himmellegeme, som han først fik i Kikkerten om Morgenen, bestemte da Dagens Vejr.

Tegnenes Betydning var følgende:

Hørup: Skyet (særlig af de Moderate). Uklart over Kjøge Bugt. Foreløbig ingen Udsigt til Forandring.

G. Brandes: De evropæiske Hovedstrømninger stærkt fluktuerende. Iøvrigt er Udsigterne vanskelige at bestemme, da der totalt mangler paalidelige Tegn, endogsaa Citationstegn.

E. Brandes: Tørt. Hist og her Torden med Nedslag, navnlig over Helsingør.

Bing: Ebbe. Lav Barometerstand. Graavejr.

Drachmann: Ustadigt. Alle mulige Slags Vejr. Udsigterne højst upaalidelige.

Je. K. Lauridsen: Fugtigt. Paa Grund af den stærke Elektricitet hist og her Forstyrrelser i Telegraftraadene. Udsigterne disede.

Henning Jensen: Blæst med skiftende Vinde over Inte- og Rømersgade. Udsigt til mere Blæst.

Cawling: Halv Vind. Efterretningerne fra Vestindien mindre paalidelige. Udsigterne tvivlsomme, Indsigterne mere end tvivlsomme.

Total?

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.
Kristen Smed. Goddav, Mads, Du ser sgu noved ettertænksom yd i Ansegtet idav.

Mads. Jæ ska sie Dig, Kresten: jæ har slaet mig paa Afholdsbevæjelsen.

Kristen. Du har Fa'en heller.

Mads. Gu har jæ saa. Aa jæ har osse væt te Afholds-Sjeneralforsamling aa drøftet, hva der ku gjøres for aa forhindre Sperritusken i aa faa Indgang.

Kristen. Man ka vel la vær aa drekke ham.

Mads. Ded ka man natyrlivis. Men hva blier saa Føllen? Brændevinsbrændere aa Værshusholdere ryer jo saa a Pinden, saa di tesist blier nødt te aa drekke deres ejen Sperritusk for aa hulde Livet i sig.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, Du ka nu tro mig, om Du vil, Kresten, men der kommer aldrig noved godt yd a, a den ene Samfundsklase ve nedsitte den anens Betydning. Hves nu for Ægsembel vi Jordmormænd mæ hele vores Magt aa sodsiale Anseelse vilde føre konomisk Krig mæ Brændevinsbrændere aa Værshusholdere, saa var ed jo itte bedder, end som hves a jæ ve sie faa Ægsembel, a Kjøbstad-Aguarerne ville føre kronomisk Krig mod Land-Aguarerne.

Kristen. Ded ka der osse være noved i.

Mads. Ja, Sperritusken maa sgu drekkes, om saa vi Jordmormænd itte ska bestelle anet, fra Maaren aa te Avten faa Landets Obkomsts aa konomiske Velfærds Skyld.

Kristen. Ja men saa blier jo Afholdsbevæjelsen itte te anet end som te ded bare Vand.

Mads. Ded maa Du itte sie, Kresten. Ja, ded ve sie — etter min Mening har nu Afholdssaven itte været greven an paa den rette Maade. Aa hves a jæ hade faaet Ordet paa Sjeneralfaasamlingen, saa vilde jæ osse ha profaneret dom aa gaa frem paa en lidt anen Maade.

Kristen. Hva faa en Maade sku ded være?

Mads. Jou, føst aa fremmest sku Ungdommen hærdes te aa ku taale Sperrituskens fordærrelie Indflydelse. Naarensti a di fek noved aarenlit aa drekke i Tide, saa gik de da itte der som noven Dingleræer aa klattede, bare di faar et Par Pæle i Livet.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, jæ som Jordmormand faastaar mig jo nok i Embeds Medfør en Kjende paa, hvodden Ungdommen ska taes. Aa saa faa ded anet sku Hjemmene redformeres.

Kristen. Du har kaske allerede begyndt aa redfundere Dit Hjem?

Mads. Ja, ded æ vis Værk. Min Koune nyder aldri en Draave mere.

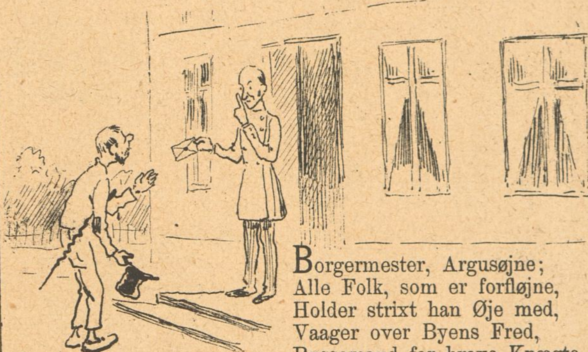
Kristen. Ded va Saten. Hvodden bærer Du Dig ad mæ aa faa hinde te ded?

Mads. Ja, jæ blier jo saa nødt te aa drikke ded hele sæl, saa saare vi faar noved i Huset. Men ded gjør heller itte noved. Naarenstid a ded gjælder Saven, saa maa di personlie Hensyn vige.

Kristen. Ded ka der være noved i.

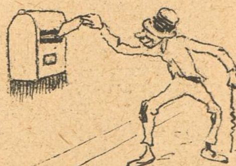
Velan- eller Selvskreven? Ved den sidste Sports-Souper i Malmø — det var i Onsdags — udbragte i Følge National-Tid. den alt oversejlende Konsul Broberg en Skaal »for Udryddelsen af den nationale Idiotisme«. Han er jo ikke selv til at udrydde, men hvordan vil han saa klare Pynten?

Den, der ler sidst — —

Borgermester, Argusøjne;
Alle Folk, som er forfløjne,
Holder strixt han Øje med,
Vaager over Byens Fred,
Bussemand for brave Knægte,
Som der kommer for at fægte.

Haandværkssvend, forsoren Bølle,
Vand paa Borgermestrens Mølle.
Dog han giver sukkersød
Et Par Øre, en Bid Brød.
Hvorpaa med et Brev han sender
Ham til en af sine Venner.

Haandværkssvenden dog for snedig,
Spør' en Borger: »Sig mig, ved De,
Hvem det Brev er til omtrent?«
»Ih! det er til vor Betjent!«
Se God Morgen, gamle Basse —
Vupti! Brevet i en Kasse.

Nu et Postbud bringer Brevet,
Hvori den Instrux staar skrevet:
»Overbring'ren er en Lux,
Han maa i Kachotten flux!«
Strax Betjenten grumme essig:
»Vil han strax i Hullet med sig!«

Ynkelig imod han stritter,
Faar dog snart bag Fængslets Gitter
Af Retfærdigheden Klaps.
Haandværkssvenden ved en Snaps,
Indkøbt for Bormest'rens Penge,
Ønsked' denne: »Leve længe!«

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Herkules-Arbejde.

Geryon driver med tredobbelt Hals sin halsløse Gjerning.
— Her maa en Herakles til for at faa Uhyret kvalt.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 30. Søndag den 29. Juli. 1894.

Det glade Kjøbenhavn er sammenføjet
Til en kompakt Begejstring langs ad Strøget,
Imedens i Triumftog paa Asfalten
Man hylder det høje Par, som har fremkaldt den.

Den 28. Juli.

Bølgende Vimpler og vajende Flag
Smykker hvert Hus i de myldrende Gader,
Opad de gamle og nye Facader
Snor sig Guirlander fra Kjælder til Tag.
Nordens Athen
Ser sig i Dag paa den grønne Gren,
Skoven har laant den sin rige Prydelse
Og har den skjult bag et Løvtag næsten,
Selv »Politiken« forhøjer vor Nydelse,
Saasom den ærgrer sig grøn under Festen;
Kort, overalt
Svæver det festlige Grønne for Øjet,
Strædet er aldrig saa smalt,
Festdagen har med Gevalt
Gran-Kogleri fremkaldt,
Selv Magistratens Asfalt
Stiller i Sølvbryllupstøjet.

At vi har Festdag herhjemme, til Gavns man fornemmer;
Blandet med Blomsternes Duft
Bølger et Hav af Musik og af jublende Stemmer
Gjennem den zitrende Luft.
Ingen Reporter vil her blive narret,
Thi han kan trøstig forskrive sig paa,
At han har truffet fra Store og Smaa
Hjærtelig Hyldest til Sølvbrudeparret.

Men, naar ved Solnedgang Aftenens Skygger har blandet
Mildt sig i Festdagens Pragt,
Spredes af tusinde Glædesblus Lys over Landet,
Mørket fordrives med Magt.
Og mellem Fakl ernes Glød og hver Gnist, som udspringer
Fra den elektriske Strøm,
Ogsaa den livsglade »Puk« som en Lysalf sig svinger
I en Skjærsommernats Drøm.
Som en Raket
Tumler han Pen og Palet
Og synger med i det Kor, som hos Stodder og Greve
Trindt om i Stad og paa Eng
Anslaar den selvsamme Streng
Og har det samme Refrain:
Sølvbrudeparret skal leve!

Om 25 Aar.

Puk havde sat sig stille hen for at være i Sølvbryllups-Stemning og drømme sig 25 Aar tilbage i Tiden. Men saa tog han fejl og troede, at han selv var gift og til sit eget Sølvbryllup — og saadan kom han 25 Aar frem i Tiden og var til Guldbryllup, som altsaa kun var et Sølvbryllup eller rettere sagt slet ikke noget Bryllup.

Storke-Fontænen paa Amagertorv var færdig og overstraalede alle andre offentlige Mindesmærker der i Nærheden. Der var Tale om, at Storken snart igjen skulde komme til Forskjønnelsesforeningen med en lille nyfødt Ide. Man vidste bare ikke, hvad det skulde være.

Skulde man faa Sinding til at hugge Je. K. Lauridsen til »Store Nordiske«s Bygning, siden Je. K. ikke kunde hugge sin Sinding med Christensen efter? Skulde man asfaltere Integade, rejse en Statue af Georg Brandes i overmenneskelig Størrelse eller gjøre Robert til Kapelmester?

Puk drev ned ad Strøget: Han mødte Frede Bojsen og Klaus Berntsen, der lige havde været oppe hos deres Skrædder for at prøve Uniformer. *Puk* spurgte, om de ikke snart kunde se deres Snit til at faa dem i Brug, men de erklærede sig tilfredse med, at Skrædderen havde set sit Snit. Forøvrigt havde nu det inspirerede Blad »Bavlinge Avis« set sig i Stand til at meddele fra paalidelig Kilde, at Estrup vilde gaa til Efteraaret. Man maatte jo se Tiden an, mente Boysen, endnu var der jo ikke gaaet mere end 25 Aar siden Forliget. Men, hvis han ikke vilde gaa i Løbet af en halv Snes Aar, havde de femogtyve lagt Raad op om at nedlægge deres Mandater.

Paa en Gang var *Puk* i Tivoli. Direktionen var nu kommen til Erkjendelse af, at det var for galt, at Folk skulde have Lov at sidde lige til Klokken 10—11. Det var derfor bleven ordnet saadan, at Gadedøren blev lukket hver Aften, naar Thrane gik hjem, og det gjorde han gjerne ved det Lag Kl. 9. Saa kom Hunden og Manden med Nøglerne, og saa begyndte den gode, gamle Sport, som *Puk* kjendte saa godt fra 94: at gjøre Hunden kjed af sit Hundeliv og til Trods for den at forvandle Hundedagene til Hundenætter. Naar det var besørget, blev der ganske livligt ved Bodega-Tønderne, og selv Esmann fik sig en lille Pisk.

Ude paa Plænen stod Luftskipper Johansen og forhandlede med en fransk Handelsrejsende i Luftfartøjer om en ny Ballon. Johansen stillede store Fordringer, og Franskmanden vilde have, at han skulde gaa lidt ned i sine Fordringer. Men Johansen sagde, at det var blevet ham absolut forbudt at gaa ned i Kjøbenhavn og Omegn. Det kunde Luftskipperen ikke sige noget til.

I det samme hørte *Puk* stærk Folkejubel udenfor. Var der opdaget et nyt Underslæb i Kreditforeningen, der nu fejredes af de glade Kreditorer? Ønskede man at bringe et Fakkeltog til Direktør Rothmann, der ganske vist ikke var nogen Banke-Rothmann? Jubelen steg! Skulde Banken virkelig være gaaet helt rabundus?

Dog ikke. Det var simpelthen Buschs Festfyrværkeri, der blev brændt af.

Den internationale Bogudstilling i Paris blev højtidelig aabnet af Konseilpræsident Dupuis sidste Mandag. Telegrammer beretter, at den danske Afdeling vakte Begejstring.

Hvad Fanden kan det have været for en Bog, der er udstillet dernede?

Det kan da ikke være Fru Nimbs »Karen«, for den er vist ikke efter Parisernes Kogebog. Og det kan da heller ikke være Oscar Madsens Hymne til Prins Kristian i »Sølvbryllupsalbumet«. Det maa man kende Oscar Madsen for at more sig over; men saa er det ogsaa uhyre grinagtigt. Grøns Katalog? Tvertimod, det tjener til at nedsætte vore største Digtere i de flestes Øjne.

Maaske det er »Tilskueren«? »Det har indeholdt en Del gode Navne i sin sidste Aargang«, skriver »Politiken«.

Saa kunde det lige saa godt være Vejviseren. Den har da indeholdt de fleste gode Navne flere Aargange i Træk.

Eller Pontoppidans »Nattevagt«; der skal være gode Typer i; men det skal der ogsaa være i Reklameskriftet fra Centraltrykkeriet.

Nej! Nu falder der et Bind fra vore Øjne. Paa Indholdet ses ikke saa meget som paa en smuk Udstyrelse.

Saa har det nok været »Hugo Stelling«, der vakte den store Begejstring.

Den forkerte Verden. Fhv. Konsul Broberg som Offer paa Fædrelandets Alter — som Martyr for den slesvigske Sag — som Prügelknabe for den »nationale Idiotisme« — Det er næsten for grinagtigt!!!

Det fra Fædrene nedarvede.

Atter er vor danske Snaps
Stedt i Nød og Fare,
Selv Hr. Køedt vil gi' den Klaps,
Ynder ej den Vare.
Folk dog burde lidt sig skamme,
Denne Snaps er jo den samme,
Som vi fik fra vore Fædre,
De forstod det bedre.

Balder selv, der var saa sød,
Viste ej sig kræsen,
Noget, som han kaldte Mjød,
Var det rene Væsen.
Vil vi Grækerne betragte,
Vi Diogenes foragte
Ser Alverdens bløde Hynder
For Bodegas Tønder.

Alexander kaldtes stor,
Her dog ej han duede,
Naar man ser, at han sig kroer
Bare for en Knude.
Nærmere ved Maalet kommer
Mangen tapper Gammelromer:
De fandt paa at give Spritten
Navn af Akvaviten.

Videre Historien gaar,
Til den atter standser:
Erik Pommerinke Taar
Tog af Pommeranser.
Ned i Bajere de skylles,
Da Kristoffer derpaa hyldes.
For Kong Hans en lille Aalborg
Var den bedste Skjoldborg.

Fjerde Kristian yndede
Ganske særlig Drammen,
Var det Uret, syndede
Da vi allesammen.
Endnu slaar den danske Lærke
Stadig sine Triller stærke.
Kjød er Hø, men Køedt desværre
Ej vil Hørup være.

Aarhus har paa en Gang været Samlingssted for en dansk Tandlægekongres og et Central-Urmagermøde. Fra først af virkede de i Forening, saaledes ved en Udstilling af Tandhjul; men Tandlægerne var utilfredse med Urmagernes Fremgangsmaade ved Udstillingen af Urene; de paastod, at Urmagerne trak dem op.. En Middag, som disse afholdt, skal der have været meget Slag i. En Taffeluroxefilet var Menuens *pièce de resistance.* Medens Urmagernes Møder var forholdsvis tidlig forbi, varede Tandlægernes længere: de trak ud til langt hen paa Eftermiddagen.

HAN SEL

DE BYMÆND &

NIELS JULS

GILDE-
BRØDRE

VAABEN
BRØRRE

DEN SORTE
SYNGE SKOLE

DE KUN

PUKS SØLVBR

YLLUPS = TEXTIL.

Rimbrev til Puk
fra
Ariel.

Broder Puk!
Du, som kjender
Og med hver en Alf er Venner,
Bed dem med de travle Hænder
Gjøre Skoven rigtig smuk,
Perlestrø med sølvblank Dug
Bøgens Blad og Markens Straa,
At, naar ned fra Himlens Blaa
Morgensolen Guldblink sender,
Klædt til Fest hver Busk kan staa!
Da, naar første Dagning gryer,
Naar de lette Sommerskyer,
Rosenrøde,
Over Sverigs Kyster gløde,
Medens Nattens Mørke flyer,
Stævn hver venlig Alf til Møde
Ved det lille, hvide Slot,
Som vi Alle kjender godt;
Der skal Skovens Alfeklynge
Ogsaa deres Festsang synge,
Deres sagte Nynnen blot
I det store Festkor slynge:
— »Hil Dig Prins af Danmarks Land!
Signet være Du Fyrstinde,
Som derinde
Mellem Bøgeskov og Strand
Lærte Hjemmets Lykke finde!
Signet være dette Hjem,
Bygt paa Ærens Klippetinde,
Smykt med hvad af Mand og Kvinde
Sammen kun kan elskes frem:
Hjemmets Hygge, Hjemmets Fred,
Den, der er saa svær at vinde,
Men som naaes ved Kjærlighed!
Det har Lundens Alfer smaa
Længe taget Vare paa;
Glade fandt vi længst dens Spor,
Saa dens Straaleskær, det milde,
Her, hvor Danmarks Fremtid grøer,
Som et herligt Blomsterflor,
Lyse stærkt og fast og stille.
— Her, hvor Nattergalens Trille
Hilste Jer hver lysgrøn Vaar
I de mange, svundne Aar,
Atter Bruden blandt os staar,
Atter bær' hun Krans i Haar,
Og, som Skovens Blomster vilde
Flokkes om den klare Kilde,
Mylrer, hvor i Dag hun gaar,
Tusind Minder,
Sølvskær Brudekransen faar,
Naar i deres Glans den skinner.
— Se, nu rinder
Dagens Højtidssol af Vove,
Af det bølgeblanke Sund,
Lyser over Danmarks Skove
Paa Charlottes fagre Lund!
Paa det Sted, som danske Kvinder
Til at prise og at love
Fik saa rig og skjøn en Grund.
Det er Tid, at vi maa fly,
Thi den lette Alfeskare
Taaler ikke Larm og Gny,
Festens klingende Fanfare;
Men fra Lundens Bøgely
Skal i Sommernætter klare
Atter vi os vove frem,
Vogte, værne og bevare
Skatten, som vi fik i Gjem,
Slottet, som er Eders Hjem.
Gid da Lykkens Sol maa fylde
Eders Liv og Eders Lands
Med sin rige Sommerglans
Og den fagre Sølverkrans,
Hvormed vi i Dag Jer hylde,
Sent en Gang i Høst forgylde!«

Der har været megen Snakken frem og tilbage om, hvorvidt man burde betale de 10 Øre for at benytte Telefonen. Det kan siges, at den Tiøre er der en Del, der ikke taler for at give; man kan lige saa godt sige, at den Tiøre er der en Del, der ikke giver for at tale.

Hvem kan finde det store Slag? »Berlingske Tidende« for 21 ds. skriver: »Efter Forlydende har der staaet et stort Slag mellem Kongens Tropper og Oprørerne paa Korea. Efter at have affyret nogle faa Skud kastede Kongens Tropper Geværerne eller løb over til Oprørerne.!

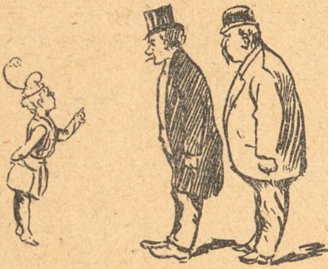
Holm og Hørdum forlangte forleden Frikort til Jernbanen for at bese Stationerne i Vamdrup og Gedser.

Det kan man kalde at finde paa en Udvej for at komme billig til Socialistmøde i Berlin.

Endelig bliver det til noget med Torvesagen. Nu faar vi en Gartnerbørs. Vi har længe trængt til saadan et Samlingssted for Byens Rødder.

Der kan man se, hvor man kan tage fejl. Vi troede, at de satte Penge til paa Tingvallaselskabets Skibe, og saa viser det sig, at de lægger dem op hele Sommeren.

Da vi refererede Sølvbryllup.

— Skriv nu et et ordentligt Referat, sagde *Puk*, idet han gav os sin Velsignelse med paa Vejen.

Det lovede vi, og saa gik vi, for vi var to, og nogle Pukkers Karle var vi.

Siden Verdens Skabelse har der ikke været saa mange Mennesker paa Benene. Folk gik helt oven ud af Gaderne.

— Pas endelig paa, hvis du ser noget kongeligt, formanede jeg min Gefrejter.

— Naada, sagde han, jeg har allerede en rød Frakke.

— Men det er et Postbud.

— Ja, hvad saa? Det er mig nok at notere Kuløren. Man lærer visse Fif, naar man hver Dag læser Cawling.

— Der gaar en Trekanter. Kjender du ham?

— Han der. Det er jo Estrup!

— Gu er det ej! Det er Barner!

— Kommer ud paa ét. Han skal jo ogsaa være Minister.

Paa dette Tidspunkt forsvandt min Ledsager gjennem en Kjælderhals. Jeg har ikke set ham siden. Selv gjorde jeg min Pligt, skjønt jeg tørstede værre end syv Kameler, der ikke har været paa Oasen i tre Maaneder.

Oppe paa Skorstenen sad Ritzau og skrev og telegraferede, saa det gnistrede omkring ham.

— Jeg kan hilse Dem fra Henrichsen, bemærkede jeg. Og i det samme faldt Ritzau ned i Skorstenen. Hvor dog det levende Ords Magt er vidunderlig, tænkte jeg og gik videre.

Sammenbundne med et dannebroget Reb hang Siameserne Robert og Oscar i en af Kongens Nytorvs elektriske Lygtepæle og drejede rundt paa en stor Skrivekugle; foruden et Referat paa 22 Spalter skulde de have det 73. Kapitel af Sommerromanen færdig.

Saa var store Henrik og lille Ove klogere. De sad bag de nedrullede Gardiner paa Hjørnet af Integade og hjalp hinanden med at digte et Referat.

Efter at have gjort disse og andre nyttige Iagttagelser kom jeg akkurat tidsnok til at se den sidste Kammerherrenøgle forsvinde paa Amalienborg.

Da jeg kom hjem til *Puk* med det Resultat, gav han mig en af sine Vinger.

Sølbrølopshømne

a

Søren Pipperop.

O Muse, du som aldri hummer
Dej fra mej, vis, a du æ min,
Imens je gier et Ægstranommer
Paa min Begejstrings Fivelin,
Saa je fra Røggen a Pegasen
Gaar ente hen aa dumper ner,
Men højt te Værs Sølbrøllopsstasen
I Fugleperspægtiv je ser!

Dyft inge i mit Brøst ha stesse
Je baade for vor ejen Krumprens aa for hanses Krumprensesse
Hat baade Hus- aa Hjerterum.
En Skaal for dem je tit har drukken
Aa for di kongelie Børn
Saalænge, endtil je ha trukken
Hjem med en underdanist Bjørn.

I Da æ alt, va der ka kravle
I Noren, flenkt paa Benene,
Sæl midt paa Amaertorvses Navle
De nye Sprengvand færi ble;
Te Sølbrøloppet naaede lie
Got Storkene, tros al Besvær,
Saa de va saamænd Synd aa sie,
A Storken kom for tili der.

Byen æ been dekoreret,
Aa der ska osse være noen
Folk, som de samme æ passeret,
Men de æ inte a Hrr. Kohn.
Dov faar man paa Dekorasjoner
Omme hos Hørup ente Kig,
Skønt han har liegodt to Kohner
Indenfor i sin Glasbotek.

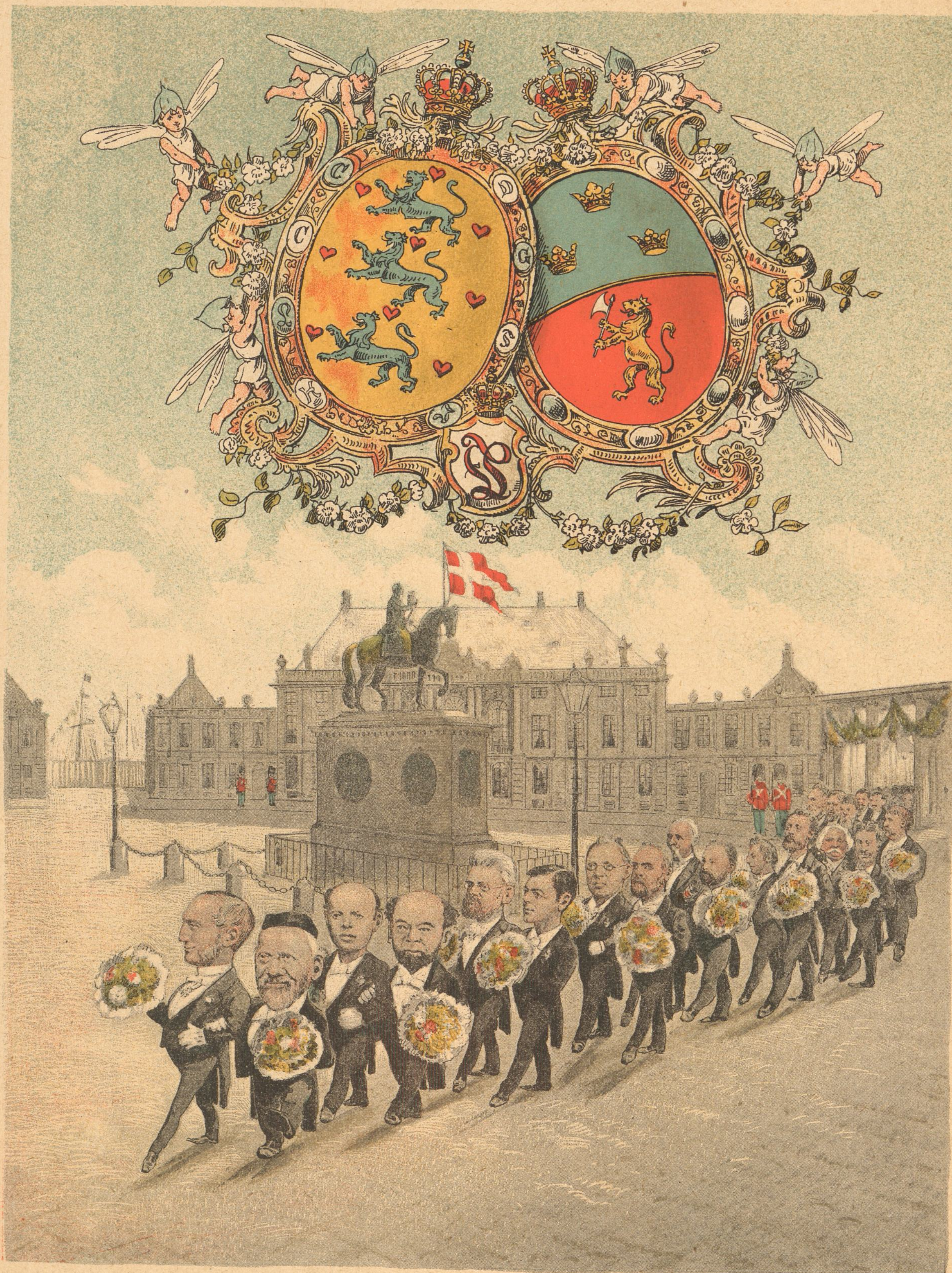
Te Slut ve je min Helsen brenge
De høje Par natyrlivis
Aa glad et bredfyldt Bajer svenge
Te Fredreks aa Laavises Pris.
For deres Skyl illuminerer
Je mine ejne Vinnevær,
Mens for min ejen je spangderer
Et bengalsk Blus paa Lampen her.

De to Statuer af Ansgar og Grundtvig, der er bestilte hos Professorerne Stein og Bissen for at opstilles udenfor Marmorkirken, nærmer sig nu deres Fuldendelse. Kjendere roser de to Kunstværker meget; særlig siges det om Statuen af Grundtvig, at den ligner Bissen paa en Prik.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

1869-1894.

Blomsten af Højre og Venstre fletter
I Sølvbryllupskransen sine Buketter,
Saa mellem Amalienborg og Hesten
Den danner næsten Buketten af Festen.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

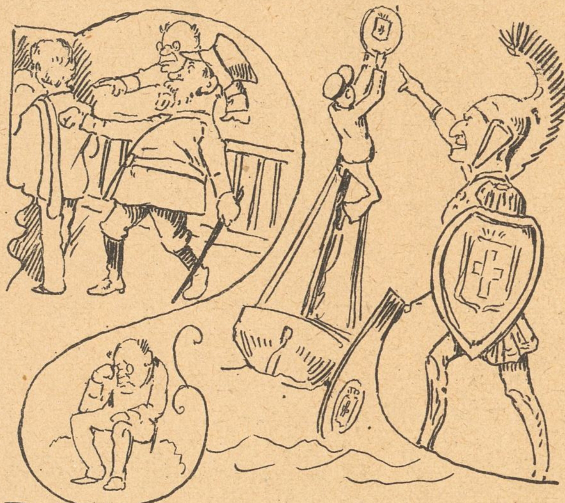
Nr. 31. Søndag den 5. Avgust. 1894.

August.

I Stad og paa Landet, i Solskin og Regn
Er Frugten sød under Jomfruens Tegn.
Paa Landet vil Jomfruen i det Grønne
Med saftfulde Kirsebær Ungdommen lønne.
I Staden leverer hun, nota bene,
Den trætte Vandrer de saftløse Stene.
Dog ogsaa her nogle »Bær« man høster,
Mens »Lærken« synger og Busken man ryster.

International Idiotisme.

Der kan man se, det var dog ingen And,
Hvad »*Politiken*« skrev om Chauvinisterne,
Der slaar paa Sværdet her i dette Land,
Som Goliath i sin Tid blandt Filisterne!
Ved Hjælp af Ufreds- og Revanchegnisterne
De pønser paa en større Verdensbrand,
Som ingen Magt paa denne Jord kan standse
Undtagen Bismarks Trippelalliance.

Saadan faldt nylig Zangenberg i Spidsen
For en forvoven, sammenløben Hob
Ind i Germanien, ladt fra Fod til Issen
Med en ustyrlig Kraft, lig en Cyklop,
Hvorfor hver »*sittlich*« preussisk Filanthrop
Dybt i sit Indre følte sig »*zerrissen*«,
Sær, da bemeldte Invasion blev ansat
I Feu lig et Par Milliarders Brandskat.

Vel drev Borgmester Chemnits med et Mod,
Der selv i Tyskland leder om sin Mage,
De frække Fredsforstyrrere tilbage;
Men snart ham Sejrens Genius forlod,
Og fra sin Post han saaret maatte drage,
Mens Tysklands Højhed traadtes under Fod:
Nu var det aabenbart, at Syd for Ribe
Var Dobbelt-Ørnen kommen slemt i Knibe.

Men Landet, hvor Aporta og Gianelli
Har faaet deres gode Navne fra,
Betragted' Sagen som en *Casus belli*
Og tænkte: »Nu skal Dansken ha'e Dada!«
Dog, da dets Legioner slaar ihjel i
En større Maalestok i Afrika,
Saa gjorde det paa Vandet Forbundsfællen
En Bjørnetjeneste, og den var sjælden.

Thi Romerne, beskytted' af den Flaade,
De bygged' paa Kredit, nu gjorde kort
Proces med Sportsmand Broberg og formaaede
Ham til at kaste Konsul-Skiltet bort.
Om denne Garibaldistreg vil baade
Den stakkels internationale Sport,
Des værre kan Bekræftelse behøve;
Men — Trippelalliancen stod sin Prøve.

Evropa i Juli 1864.

Varmen og Koleraen i Rusland havde allerede nogen Tid oparbejdet en lummer Stemning i det Hele og særlig i Nordens Athen, hvor den sædvanlige Sommersvækkelse, fremkaldt dels ved Nydelsen af den jubilerende Jordbær-Andersens Produkter, dels ved »*Dannebrog*«s Sølvbryllupsføljeton, truede med at forrykke det statistiske Grundlag for Omordningen af Forholdet mellem Land og By paa en bredere Basis, da Agurketiden begynder at nærme sig. Allerede havde hans Hellighed Pavens danske Biskop Johannes-Evangelium, »*Nationaltidende*«, begyndt at granske »Manden med Jernmasken«s lidt antikverede Historie, og det Øjeblik syntes at være nær, da hans Højvelbaarenhed Søslangen agtede at gjøre sin Entrée og opføre en lille Søslangedans paa Pressens tomme Arenatheater.

Da kom Storken paa Højbroplads. Der kom endogsaa tre Storke, og liflig lød Sommersangen:

»Storken sidder paa Højbroplads,
Hvor Plankeværk før mon stænge.
Nu springer Vandet frisch vom Fass,
Nu kom det favre Springvand, vi vented saa længe«,

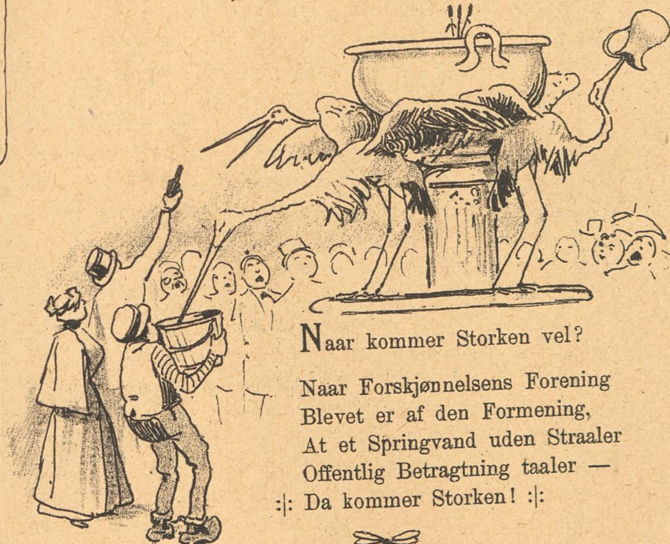
og næsten samtidig hermed ankom Storken ogsaa til Hertuginden af York, hvilken glædelige Familiebegivenhed dog forhaabentlig ikke vil hindre hendes høje Gemal i at komme til Stede ved den højtidelige Aabning af Yorks Passage, en Begivenhed, der sikkert vilde hidkalde hele Evropas Opmærksomhed, hvis ikke denne ulykkeligvis for Tiden var »anderswo engagiert« og især taget fangen af de berlinske Hofskandaler.

Disse, om hvilket det nu hedder, at de skulle neddysses, hvad det end skal kotze, har paa den anden Side for saa vidt været os gunstige, som de har vist, at selve det store tyske Kejserrige langtfra i sædelig-moralsk Henseende ejer de rensende Elementer, som det lille Danmark kan rose sig af at være i Besiddelse af. Det synes saaledes at være klart, at Direktør Ritzau og hans Bureau vilde kunne faa overmaade meget at bestille paa de berlinske Hofballer, og det maa i Sandhed anses for en stor Lykke, at vort lille Land, i Stedet for at være voldgivet et korrumperet Adelsaristokratis Luner, ganske sagte er gledet ind under det Ritzauske Regimes faderlige »*Vi alene vide*«-Telegrambureaukrati, der baade ved sin indenog udenrigske — vi minde om Bureauets flotte Journalistambassade til Antwerpen — Styrelse af det offentlige Liv i Danmark langt har overstraalet Enevældens mest lysende Periode og vakt Misundelse selv hos gamle Bismarck i

Friedrichsruh, saa at denne tregraahaarede Statsmand endog siges herom at have bemærket til sin Sekretær, Dr. Chrysanthemum: *»So ein Ding möchte ich auch haben«.* Og vel maatte denne vidt skuende Statsmand udbryde i disse alvorsfulde Ord, som Hr. Caprivi gjorde klogt i at skrive sig bag Ørene, naar man erindrer, at Tiderne er saa slette, at Drachmann og en sydtysk Forfatter i Følge førstnævntes eget Referat var omtrent de eneste »anstændige« Mennesker, der var til Stede paa den tyske Forfatter- og Journalistkongres i Hamburg. Men denne ganske naturlige Jalousi, der i saa Henseende kunde være vakt hos vor sydlige Nabo, vil dog næppe fremkalde nogen yderligere Spænding, takket være det verdenshistoriske Møde mellem den tyske Altreichskanzler og den danske Presses flyvende Hollænder, Hr. Cawling. Naar disse to Stormagter, saaledes som det fremgaar af *»Politiken«* for 16. Juli, har trykket hinanden i Haanden, turde Verdensfreden foreløbig ikke være truet fra den Kant, og det Jordskjælv i Konstantinopel, der har bevist Nytten for Tyrkerne af at gaa med vide Buxer, saa de kunde have noget at ryste i, vil forhaabentlig vise sig at være et lokalt Naturfænomen, der ikke staar i nogen som helst Forbindelse hverken med Sukkeraktiernes Dalen, med Hr. Je. K. Lauridsens Indtrædelse i Good-Templar-Ordenen eller med gamle Gladstones Beslutning om at lægge sine blaa Briller og træde tilbage i Privatlivet, uden saa meget som at forbeholde sig den Retrætepost som kongelig dansk Theaterchef, der endnu staar ledig.

Storke, Storke Langeben!

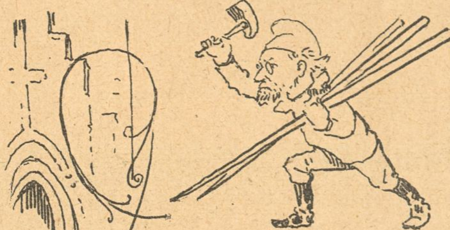
Naar kommer Storken vel?

Naar Forskjønnelsens Forening
Blevet er af den Formening,
At et Springvand uden Straaler
Offentlig Betragtning taaler —
:|: Da kommer Storken! :|:

Da Forskjønnelsesforeningen havde udruget sit Storkeæg, glemte den at sørge for Drikkelse til Ungen. Man bør lade den Fugl flyve — til Nilen efter Vand. Maaske kunde den ved samme Lejlighed fiske et Springvandsprojekt, der ikke var dødfødt.

En forfulgt Uskyldighed.

Henning Jensen, Socialist,
Ex-Præst, gejstlig Pensionist,
Var for nylig paa Turnée,
Præsterne til Spot og Spe,
Vilde ramme nogle Pæle
Gjennem disse sorte Sjæle,
Som jo Jensen kjender bedst
Fra den Gang, han selv var Præst.

Ak, men Verden er jo slet,
Hvem var forberedt paa det?
Gejstligheden ej sig from
Viste, men i Harnisk kom:
Henning Jensen slemt man røfled,
Rent ud sagt man ham kanøfled,
Foreholdt ham hans Pension
Uden Naade og Pardon.

Henning Jensens Kristendom
Har nu gjort ham tem'lig from,
Ret godmodig og polisk;
Men ved dette blev han bidsk.
Thi af alt i Konfessionen
Elsker særlig han Pensionen,
Ja, den er for ham omtrent
Næsten som et Sakrament.

Og i Hørups »Politik«
Harmfuld han i Ilden gik
For den Naadegave, han
Ikke godt undvære kan:
»Ikke ved Pensionen ligke,
Den er i den ganske Kirke
Ene af utvivlsomt Værd;
Dertil mig personlig kjær.«

Denne Præken haabe tør
Man har virket, som den bør,
Saa der bliver mere Stads,
Naar igjen paa Visitats
Jensen skal. Vort Lands Konventer
Ham med fuld Musik da venter
Som en Kirkens Skytspatron
Og især med fuld Pension.

Tysk-Dansk

To=po=po=grafisch.

Tysk Rejsende: Ah! sieh doch! Was ist das?

Dansk Rejsende: Dass? dass ist — dass ist — Møgeltønder!

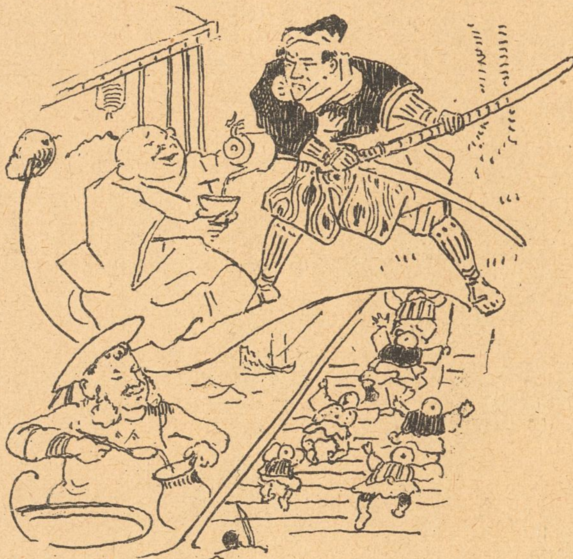
Konduite i Støvlet-Tiden.

— Hvorfor standser vi her?

— Jeg melder, Hr. Major, der er glemt et Skud i en af Kanonerne.

— Aa, Pokker ogsaa! Fyr den aff! Men ganske stille!

Du store Nordiske —!

Fra Koreas Kyst til Nevaen
Og fra Thems til Tokio
Kan en Diplomat sit Thevand
Inte nyde mer i Ro,
Eftersom ved Kinas Kyst
Slaas man, saa det er en Lyst.

Krigsgalskaben nemlig ejer
Her en herlig »fredlyst« Plet,
Hvor man hverken kjender Bajer
Eller Bjørnsons Voldgiftsret;
Ingen Uffe Birkedal
Har Korea gjort neutral.

Og, da her man gjorde Knuder,
Sendte Japaneserne
Ud paa Tog en Hoben Skuder,
Som var inte ladt med The.
Solens Søn dog holdt sig kjækt
Som en tapper Thevandknægt.

For han sagde højst beleven
Til den nix forknytte Gjæst:
»Maa jeg byde dig paa The, Ven!«
Saadan lød hans Manifest.
Av, til denne The med Vrøvl
Vanked der gevaldig Høvl.

Lige midt i Theblomst-Haven
Plantedes en »Taalepahn«,
Og her vanker Dunk paa Maven
Ved det »stille« Ocean,
Hvor man ellers godt kan li'e
The med ingen Fløde i.

England vil nok Fløden skumme,
Russerne vil ligesaa,
Paa en stor kinesisk Tromme
Pressen har begyndt at slaa
Og ved Seinen som ved Spree
Sagt: Nu skal De strax faa The.

Mulig kan vi dog faa endt den
Fæle Tvist, hvis Axelstad
Gik til Overpræsidenten
For at faa dem skilte ad;
Det har hjulpet før, hvor to
Inte kunde spænds i Ro.

Robinson Krusoe skal dramatiseres til Kasino og vil frembyde noget *noch nie* i Retning af Udstyr. Bl. a. vil hele Tilskuerpladsen blive taget i Brug for tilstrækkelig anskueligt at antyde den ubeboede Ø. Richard Schrøder vil selv spille Fredag, derimod vil han af Hensyn til Kasinomaskeraderne ikke spille Torsdag.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja De har det sandelig godt, De aner ikke, hvilke Sorger og Skuffelser man har, naar man færdes mellem Kræmdølakræmen og Samfundets øpperten, som nu til Sølvbylluppet, hvor De veed, at jeg skulde i Debutation med en Sofapude fra Eleverne i Fru Kildriks højere Pigeskole, hvor lille Dora gaar, og foruden mig var der Petrine og Fru Kildrik med mig som Ordfører, og saa ruller vi jo af til Amalienborg i en af Vognmand Bohns Karether med Puden, som oven i Kjøbet var fra Fætt-Wessel, og som havde kostet mig alene for min Part over tyve Kroner foruden lille Doras Gris, som der ganske vist ikke var noget i, da det søde Barn havde soldet Pengene op hos Otto allerede flere Dage i Forvejen for at lægge sine lojale Følelser for Dagen, og jeg havde allerede udset en Plads til den, nemlig Puden, ikke Grisen, i Kronprinsessens Arbejdsværelse, som jo var i »Dannebrog«s Festnummer — naa, noget befippet var jeg naturligvis for det er jo ikke saadan, naar man skal holde Festtale ved saadan en Lejlighed, hvor saa at sige hele Landets Øjne er henvendt paa En, men jeg

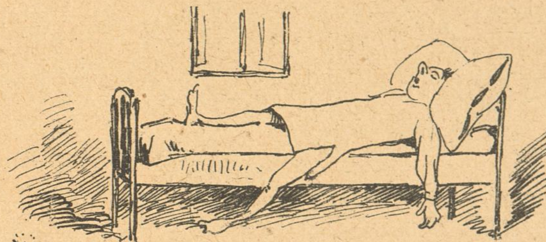
havde da faaet nogle kjønne Ord sat sammen om, at her havde de uskyldige Børns mødige Fingre syet de mange hundrede Sting paa denne Pude, og at jeg vilde haabe, at hver Gang de kongelige Hoveder hvilede paa den, vilde deres kongelige Højheder føle disse Sting i Hjertet — og vi kommer jo i god Tid, men maatte alligevel vente en Times Tid eller saa, fordi der var saa mange andre Debutationer, der først skulde ind, men saa kommer jo endelig Raden til os, men vil De nu bare høre en Skandale, søde Fru Schrøder! Hofmarskalken eller hvem det nu var, spørger os jo, hvem vi var, og vi siger, at vi er Pigebørnene fra Fru Kildriks Skole. Naa, han ser paa en Liste, han gik omkring med, og saa siger han, at der var ingen Pigebørn, og naar vi ikke var anmeldt, saa kunde vi ikke faa Lov til at gaa ind. Nu kan De da tænke Dem min Sorg og Fortvivlelse og jeg forestillede jo ogsaa Manden, at det var aldeles nødvendigt, at vi kom ind, og at jeg slet ikke kunde tænke mig en glad Sølvbryllupsdag, hvis vi skulde blive udenfor, men der hjalp ingen kjære Moder, og vi maatte hjem igjen med Puden, som nu staar i vores Sofa og for Resten tager sig meget net ud, men det er dog til at græde Blod over, og jeg var lige ved at blive rasende paa Fru Kildrik, som ikke hører godt og derfor ikke havde forstaaet et Ord af det hele men troede, at Overhofmarskalken var Kronprinsen og at de Ord, jeg vexlede med ham, var den Lykønskningstale, som jeg skulde holde, hvorfor hun stod og nejede hele Tiden med et huldsaligt Smil samtidig med, at hun trak mig i Kjolen bagfra og hviskede, saa Marskalken kunde høre det, at jeg nok havde glemt at aflevere Puden — nej, det glemmer jeg ikke saa snart igjen, men alligevel bar jeg dog ikke Nag til de Kongelige, og præcis Klokken fem stillede jeg ved Toldboden, hvor jeg jo havde faaet at vide, at de skulde forbi, og stod og smeltede hele Tiden, men saa kan De tænke Dem mine Følelser, da jeg opdager, at Kongens Vogn kjører direkte ud ad Langelinie, jeg styrtede naturligvis derhen, men kommer for sent, og mens jeg staar paa Langelinie og stirrer efter Kronprinsen, saa kjører han om ad Toldboden, hvor jeg lige havde staaet, og da jeg saa faar det at vide og styrter hen til Toldboden, saa kjører han imens — nej, søde Fru Schrøder, jeg kan virkelig ikke taale at tale om det, jeg var saa oprevet, at jeg ikke en Gang gik ud og saa paa Illumination, og jeg har ikke forvundet det helt endnu. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Vidunderfontænen. Efterat Foreningen til Hovedstadens Forskjønnelse nu endelig har faaet Vidunderfontænen sat op, hvilket Publikum har været opsat paa i mange Aar, har den ualmindelig energiske Forening allerede sat sig i Bevægelse for at løse en endnu mere forskjønnende Opgave: nemlig at faa den væk igjen.

Naar Sirius er oppe.

Mel.: Ja, vi elsker dette landet.

Medens Hundestjernen lyser
Over Tivoli,
Er der ingen Folk, der fryser,
Naar de gaar deri.
Oven paa sin Dyne sover
Man for aaben Dør.
Bader man i Sundets Vover,
Kommer Sieur Pasteur
Med sit Sprøjteværk her over,
Bare man af Vandskræk gøer.

Mens i denne Hundehede
Man i Fest-Kø gik,
Saa' man Folk hos »*Tante*« lede,
Om et Kors de fik.
Hunderup slaar svære Volter
Udenfor sit Fag,
Henrik Ibsen sit Glas Pjolter
Ta'er paa »*Grand*« hver Dag,
Bjørnson kæmper nok ved Svolder
For sit rene Solskinsflag.

Hver forelsket Hundestejle
Søger Kølighed,
Vil ved Plankeværk han bejle,
Bli'er en Pladshund vred.
Mens paa Frederiksberg man sveder
Af den ny Revy,
Byraadsmænd om Afhold beder
Ved en lang Menu.
Og om Vandvognskusken leder
Stønnende vor kjære By.

Løv og Blade matte hviske
Døgnets Melodi,
Hunderakker, Hundepiske
Klinger med deri.
Folk som før ej nær saa gjærne
Søger Tidsfordriv,
Heden svier deres Hjærne
Som en Ragekniv,
Hundenattens Hundestjærne
Skaber os et Hundeliv.

Over Bord.

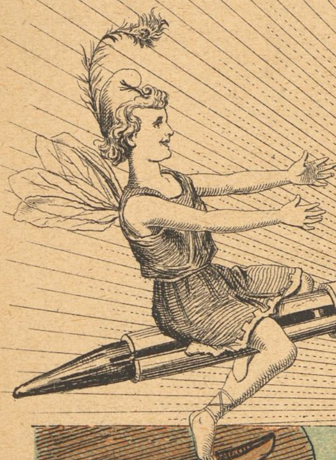
Motto: *Videant consules.....!*

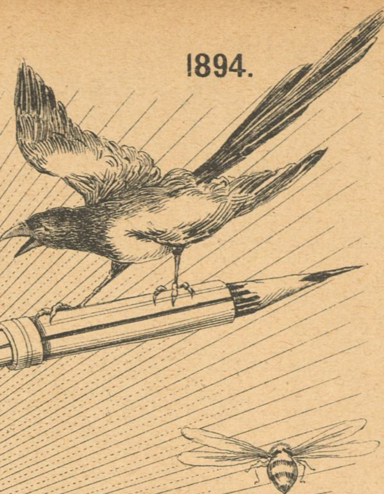
Den gode Konsul skulde bare
Ha'e taget sig lidt mer i Vare!

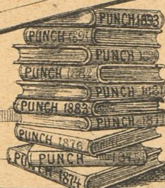
Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 32. Søndag den 12. Avgust. 1894.

PUK

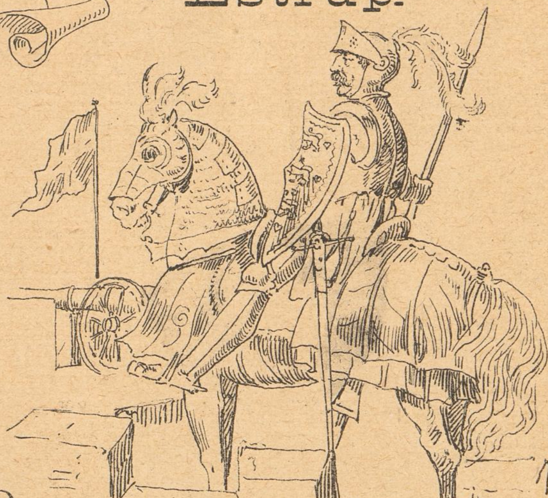

Tvivlsom Behagelighed.

— Jeg tror næsten, Hr. Doktor, at vi er lige gamle?
— Tja-a-a, — jeg er skam bange for det!

Estrup.

Der var en Tid, da Venstre her til Lands
Ved Magtens Hjælp for Retten vilde raade,
Det trængte paa med demagogisk Sans
Og med en Larmen, lig et oprørt Vands,
Bedækket milevidt af Skum og Fraade.

Men, Tiden fandt en Mand, der gav i Kast
Sig med den vilde Tummel Trods at byde.
Til Støjen var hans Ro en skjøn Kontrast,
Og trods al Bølgegang stod Estrup fast
Som Ridder uden Frygt og uden Lyde.

Af Trusler, saavel Solo som i Kor,
Og Visneri han lod sig ikke skræmme,
Smaatskaarne Førere med store Ord
Fik aldrig bragt ham fra det rette Spor.
Hans Fasthed vil saa snart de næppe glemme.

Han har holdt ud i tyve Aar omtrent
Trods Riffelring og Skud og meget andet,
Til han fik paa det vrede Element
Gydt Olie og fik Kampens Tummel endt,
Saa vi tør haabe nu paa Fred i Landet.

Nu bør han paa den lange Kampens Dag
Og efter fuldbragt Daad til Hvilen nyde
Erkjendtlig Tak fra hvert et Samfundslag,
Fordi han værned om vor Velfærdssag
Som Ridder uden Frygt og uden Lyde.

Den standhaftige Forligsmand.

(Frit efter H. C. Andersen).

Der var en Gang fem og tyve Forligsmænd, de var alle Brødre; thi de var fødte af det gamle Venstre. De var alle ens, kun en eneste var lidt forskellig; han hed Frede, og saa havde han en Minister i Maven; dog stod han ligesaa godt paa sine Venstre-Ben som de Andre paa deres, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Fra Valgkredsene, hvor de blev stillede op, kunde han se mange herlige Sager; men det, som faldt mest i Øjnene, var en dejlig rød Bygning. Gjennem de smaa Vinduer kunde man se lige ind i Kontorerne. Der sad mange smaa Departementschefer omkring smaa hyggelige Lovforslag; men det alledejligste var dog en lille Taburet, der stod midt i Bygningen.

»Det var en Taburet for mig!« tænkte han, »men den boer i en rød Bygning, og jeg har kun en Valgkreds; dog maa jeg se at gjøre Bekjendtskab med den.«

Ud paa Samlingen begyndte Folkethingsmændene at lege, baade at nægte Finanslov, føre Riffelkrig og drive Visnepolitik. Forligsmændene rumlede i deres Valgkredse, for de vilde ogsaa være med, men de kunde ikke faa Ministeriet af.

Bergianerne slog Kolbøtter og Evropæerne gjorde Kommers med det hele; det var et Spektakel, saa de gamle Landsthingsmænd vaagnede og begyndte at snakke med og det, saa man kunde høre det. Men Frede var lige standhaftig og havde ikke sine Øjne fra Taburetten.

Nu var Samlingen forbi, og klask, der sprang Døren op til den røde Bygning, og Højreministerium sprang ud.

»Frede«! sagde Ministeriet, »vil Du holde Dine Øjne ved Dig selv!«

Men Frede lod, som han ikke hørte det.

»Ja, bi, til Provisoriet kommer,« sagde Ministeriet.

Da nu Provisoriet kom, blev Frede stillet hen i en Krog. Men hvordan det nu gik eller ikke gik — nok er det, at paa en Gang gik han paa Hovedet ud i Forhandlingspolitiken. Høgsbro kom strax ned for at fiske ham op igjen, men Frede blev liggende i Forhandlingen.

Nu begyndte det at regne; det ene Lovforslag faldt tættere end det andet, det blev en ordentlig Skylle; da den var forbi, kom der to Agrarer.

»Sej Du!« sagde den ene, »der ligger en Forligsmand! han skal ud at sejle!«

Og saa gjorde de en Baad af Avisartikler, satte Frede i den, og nu sejlede han ned ad Forligsstrømmen; begge Agrarerne

løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevares vel! hvilke Bølger der var. Forhandlingsbaaden vippede op og ned, saa det dirrede i Frede; men han blev standhaftig, saa lige ud og holdt Hærloven i Armen.

I det samme kom der en stor dannebroget Venstrerotte. »Har Du Pas!« spurgte Rotten, »hid med Passet!«

Men Frede tav stille og holdt endnu fastere paa Forliget.

Nu gik Agrarpapiret itu, og Frede styrtede igjennem, men blev i det samme slugt af Parlamentarismens døde Torsk. —

Torsken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev den ganske stille. Den var bleven fanget, bragt hen paa det politiske Torv, solgt og kommet op paa Ministerbordet, hvor Konseilspræsidenten skar den op. Han tog med sine to Fingre Frede og bar ham ind i Stuen, hvor de allesammen vilde se den mærkværdige Folkethingsmand. Men Frede var slet ikke stolt. Han blev stillet op i Salen og der — nej, hvor det kan gaa underligt til i Verden! Frede var i den selvsamme røde Bygning, han saa næsten det selvsamme Ministerium, og der var den dejlige lille Ministertaburet; det rørte Frede, han var færdig ved at græde Krokodilletaarer, men det passede sig ikke. Han saa paa Taburetten, og dens Indehaver saa paa ham, men de sagde ikke noget.

I det samme tog en af Ministrene Frede og kastede ham ud til Vælgerfolket. Han stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om han virkelig var hed om Ørene eller det var af Kjærlighed, vidste han ikke. Da gik der en Dør op, Pokker tog Taburetten; saa smeltede Forligsmændene sammen til en Klat. Dagen efter var der af Frede kun en menig Folkethingsmand tilbage; af Taburetten derimod var der en Skrædderregning, og den var ikke saa lille.

Assistentshusets Taxatrice holdt forleden Dag Jubilæum. Stamgjæsterne overrakte hende som Pant paa deres Venskab en Gave i Sedler, og om Aftenen gjorde Onkel Gilde, men Stemningen her var dog temmelig sat.

Direktør Ritzau paatænker en samlet Udgave af sine Breve om den Henrichsenske Sag under Titlen »Den grønne Henrichsens Roman«.

Høje Odds gav det, da en dansk Cyclerytter for nylig slog en af de engelske paa Banen ved Ordrup. Han slog ham nemlig mindst for en Snes Kroner.

En Indsender klager i en Avis over, at Jernbanekonduktørerne plejer at tage mod Drikkepenge for at reservere Kupeer for Herrer, som de henter Drikkevarer til paa Stationerne — selv om de slet ikke er fulde. Men Herregud — saa var de maaske netop fulde.

Urolige Tider.

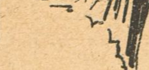

Fra Honolulu til Eremitagen
Af Glæde straaler hver Redaktør.
Agurketiden er selv i Asien
Saa rigt forsynet, som sjældent før;
Og fra Amerika meldes blandt andet,
At Søslangen ligger for Tiden paa Landet
Derovre og faar paa det tørre sit Fo'er.
— Det skal der være Mange, som troer.

I Tyskland er der nok ikke Liv i
»Forsoningens« Klude, den Ting er klar,
Skjønt Herbert Bismarck fik med Caprivi
Forgangen Dag sig en lun Passiar.
Man tærsker Langhalm paa Kotzse-Skandalen;
Men, om det vil hjælpe stort paa Moralen
Og bringe den ind i et bedre Spor,
Det er der ikke Mange, som troer.

I Rom serveres med Spalteføde
Om Pavens Helbred og dito Skjæg.
I Frankrig dømte man Santo til Døde
Til Trods for han Anarkistepræk.
I Aars er Socialistvrøvlet spændende
Formedelst en Strejke hos »Tillidsmændene«.
Selv »Demokratens« rørende Ord
Er der ej heller Mange, som troer.

Mens under »Førligets« Palmeskygger
Man smelter sammen i skjøn Harmoni,
Er Hørup selvskreven Eddikebrykker
Til Pressens Agurkesylteri,
Saasom i hans politiske Skure
Er Evropæernes Miner saa sure,
Som om de alt var, hvor Peberet groer.
— Det er der grumme Mange, som troer.

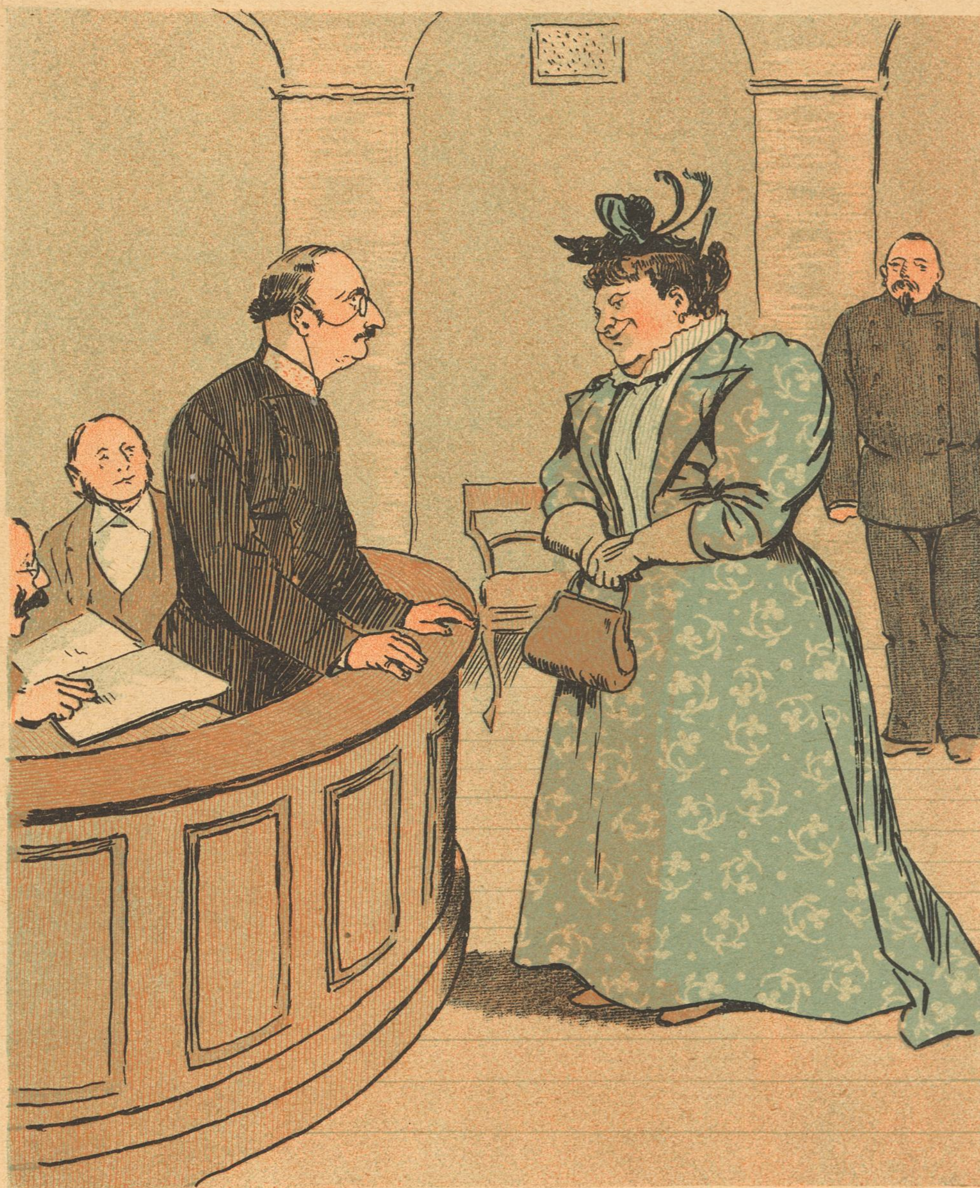
Omsider har Estrup nedlagt sin Klinge
Med Smil paa den vundne Lavrbærkrans.
Ikke des mindre blev Trøsten kun ringe
For Venstreførerne her til Lands.
De imaginære Ministerhatte,
Hvormed deres Hoveder alt var besatte,
Er pyntet med Skuffelsens Sørgeflor.
— Det er der mange, som gjerne troer.

Instinkt?

— Ka Do ett lohn mæ nowwen Ighler te wo Faahr?
— Jow, de ka A saa møj godt. Men hwa skaaer ham hejsen?
— Aa, to han haar'et øwwer de hiel.
— Jamen, hue we Do saa sætt' æ Ighler?
— A haar tint, te vi ku slipp dem løhs, saa hitter di nok sjel æ Dohrlihied.

Kvindelig Tidsregning.

— Hvor gammel er de?

— Jeg mangler lige 3 Aar i 50.

— 47? Her staar jo i Protokollen, at De er 53.

— Lige præcis, Hr. Assessor; havde jeg bare de 3 Aar igjen, saa var jeg akkurat 50.

Sommer-Musik.

Sommeren jo til at gasse
I det Grønne sig er skabt,
Man de Pund at vinde passe
Maa, man har om Vintren tabt.
I sin Haves Hængekøje
Man Kadaveret maa nøje
Pleje, føle Feriens Blod
Strømme til sit Væsens Rod.

Ak, men der er mange Slanger
I vor Strandvejs Paradis:
Ofte kan en enlig Sanger
Volde landlig Ros Forlis.
Før man ser sig om, saa er der
En-To-Tre, der gi'er Koncerter,
Og Grosserernes Idyl
Skræmmes bort af disse Hyl.

Med Nevøer og Niecer
Landet rundt En nylig for,
At et Stykke man dem blæser,
Hjælper saamænd ikke Spor.
Thi de veed jo nok, hvorledes
Sligt et Stemmejern skal schmedes,
Og serverer nok saa glad
Deres Stemme-Gaffel-Mad.

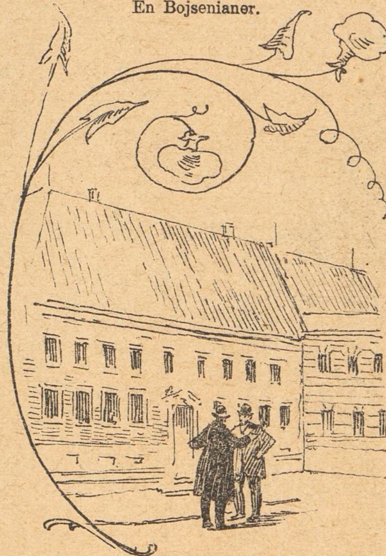
Næppe har man i sin Have
Landlig Hviles Sødme smagt,
Før man bringes rent af Lave
Ved en Folmers vilde Jagt.
Alle, som ej af Applausen
Fik i Vinter nok daraussen,
Trøster sig for Rampens Sorg
Her paa Skods- og Klampenborg.

Selv om fredelig man ligger
Ude hos Skovsho'derne,
Er man derfor ikke sikker:
De er med paa Noderne.
Og paa Klampenborg man Bønner
I sin Nød og Quiding stønner:
Sankte Hohlenberg! os fri
Fra Tenorers Raseri.

De 3 ny.

En Agrar.
En Bojsenianer.

Agraren. Hvor blev Bojsen af, kjære Ven?

Bojsenianeren. Ja, er det ikke ubegribeligt? Jeg kan heller ikke finde ham noget Steds.

A. Jeg havde dog ellers ventet at faa ham at se ved en Lejlighed som denne. Selv havde han vist ogsaa ventet ...

B. Ak ja, det havde vi jo alle. Og jeg veed ikke rettere, end at der her er sket et uhørt Brud paa trufne Aftaler.

A. Stod det i Kontrakten?

B. Det er der ingen Tvivl om. Men stod der ikke ogsaa noget om Agrarerne?

A. Det kan des værre ikke nægtes.

B. Og hvor blev Agrarerne af? De har vel ikke set noget til dem?

A. Ikke for nylig. Jeg mødte ganske vist en enlig Kammerherre i Gaar, men hans Ansigtstræk var forlængede langt ind i det ukjendelige.

B. Og hvad er det saa for Folk, der er kommen til Vejrs? Kjender De nogen af dem?

A. Nej, hvor kan De tro? Man har maaske lige hørt deres Navne en Gang.

B. Det har jeg da ikke.

A. Der er jo nu Lüttichau.

B. Rigtig, det maa være ham, der har skrevet de løjerlige Vers.

A. Og Thomsen?

B. Han er vistnok enten Kapellan eller Folkethingsmand for Færøerne.

A. Endelig er der jo Bardenfleth.

B. Han er — ja undskyld, men det kan De virkelig ikke forlange man skal vide.

A. Jeg havde kunnet forstaa, hvis man havde kaldet Barner.

B. Eller Bojsen.

A. Eller Andersen-Rosendal.

B. Eller Neergaard.

A. Eller Branth paa Elkjær.

B. Eller Har. Holm i Højskolehjemmet.

A. Eller Smed Pedersen fra Lem.

B. Eller Klavs Berntsen.

A. Ja, vi har tilvisse ingen Mangel paa fremragende Mænd.

B. Vi havde saa sikkert gjort Regning paa et Systemskifte, og jeg veed med Bestemthed, at Bojsen havde udset sig en Efterfølger paa Rødkilde.

A. Nu rejser han vel sagtens til Svejts. De skal jo alle den Vej efterhaanden.

B. Tror De, Reedtz-Thott bliver siddende i nitten Aar?

A. Det var ikke godt. Nej, jeg haaber tværtimod, at han kun er en Overgang.

B. Hvad siger De? Saa er der jo Haab endnu!

A. Ja, i næste Omgang.

B. Bravo, Ven! Maa jeg omfavne Dem!

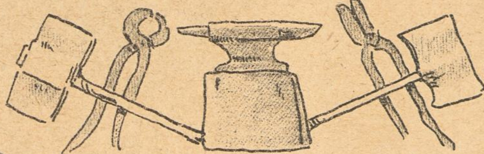
A. Bedre Lykke næste Gang!

B. Tak, i lige Maade!

En Kraftkarl.

(Frit efter Oehlenschläger.)

Hvi sjunges altid om Spartaner,
Hvem Fjenden aldrig drev paa Flugt?
Har vores egen »Taalepahner«
Kanskesens mistet deres Lugt?
Har Heltekraft kun sat sit Stempel
Paa Kæmper, som i Græsset bed?
Nej! som et slaaende Exempel
Mod dem vi har »den jydske Smed«.

Jeg synger om en Helt, der stammer
Direkte ned fra Asathor,
For han har ogsaa brugt en Hammer,
Trods alle dem, der duer i Nord.
De andre bruger Asenskajen,
Men lider ogsaa Samsons Kval,
Han faar Filistrene af Vejen
Med Skaller som en Kjerneka'l!

Leonidas stod fast i Passet,
Til Fjenden passede sit Snit
Og sig som Sejerherre gassed',
Da gik det hver Spartaner sk—;
Men Smeden paa den jydske Hede
Fandt ikke slig en herlig Plads,
Om Pas han maatte længe lede,
Men sagde derfor inte »Pas«.

O! Kunde bare Harpetonen
Berømme den Dumdristighed,
Hvormed han nys — paa Professionen? —
En Sviptur drog i Preussen ned
Til Trods for alt, hvad der kan hænd's en
Turist paa en Borgmesters Bud.
Men, Ingen turde over Grænsen
Dernede vise Helten ud.

— Nej, lad Spartanerne blot fare!
Kom inte med Leonidas!
»Den jydske Smed« sig kunde klare
Ja, selv i Brobergs Konsulplads.
»Slagfærdig« er han, som det sømmer
Sig for den romerske Konsul,
Og aldrig den Mand Pladsen rømmer,
Før der har vanket extra Mul.

Erstatningssag. D'Hrr. Bojsen, Claus Berntsen og Neergaard agter efter Forlydende at anlægge Sag mod det nye Ministerium for Thott, Tab og Kreditspilde samt Svie og Smærte.

Varieté-Censur. Nu skal Vilhelm Møller ogsaa være Censor for Varietéerne. Bl. a. skal han paase:

1) at unge Mennesker, som agter at holde Stævnemøder i Arenatheatret i Tillid til der at kunne være alene, altid ledsages af Forældre eller Værger.

2) at der ikke serveres Smørrebrød med bart.

3) at der, naar Personer af forskelligt Kjøn optræder i Ringe, altid anvendes Forlovelsesringe.

4) at der kun anvendes danske Artister, da Evropæerne som bekjendt viser en sørgelig Tendens til at give Blottelser.

Særlig skal Censor have sin Opmærksomhed henvendt paa de Toner, der lyder i Arenatheatret. Da nemlig alle konfirmerede Mandspersoner, der ikke har modtaget Fattigunderstøttelse, efterhaanden har faaet Frikort til Etablissementet, har det ikke kunne undgaas, at Tonen er blevet noget fri, tilmed da flere af de optrædende Sangerinder har vist en komplet Mangel paa god Tone.

Helsengreen-Tournéen.

(Privattelegrammer til *Puk*, frit efter *»Dannebrog«*.)

Kristiania, Søndag. Helsengreen-Tournéen spillede i Aftes det uforlignelige Mesterværk *»Den vantro Thomas«*. Hr. Helsengreen blev fejret med en Lavrbærgren, og efter Forestillingen blev der bragt Kunstnerne et Fakkeltog, ved hvilken Lejlighed der blev afsunget en Sang af Bjørnson. Hr. Cohn skal være bleven dekoreret.

Mandag. Efter Opførelsen af *»Galathea«* i Aftes spændte Studenterne Hestene fra Frk. Schjønnings Vogn. Byen er illumineret.

Tirsdag. Hr. Pio er bleven Ridder. Derimod indskrænker Historien om Fakkeltoget og Bjørnson sig nu til, at Tournéens Medlemmer har kjørt i Tog sammen med Bjørnson. Hestene er derimod ganske rigtig blevne spændt fra Frk. Schjønnings Vogn, kun udførtes dette ikke af Studenter, men af Staldkarle.

Onsdag. Det med Pio indskrænker sig til, at han har spillet Ridder. Derimod priser alle Morgenbladene i høje Toner *»Livselixiren«*.

Torsdag. *»Verdens Gang«* skriver: »Ved alle Tournéens Forestillinger har Publikum været som besat. Hvad gjør det da, om Bænkene har været mindre godt besat?

Ved en Fejltagelse er det meddelt, at Morgenbladene i høje Toner priser *»Livselixiren«*. Det var *»Wasmuths Ligtorneringe«*, det drejede sig om.

Lørdag. Helsengreen-Tournéen afrejste i Dag under almindelig Jubel.

Det beroer paa en Misforstaaelse, at Hr. Cohn er bleven dekoreret. Derimod er hans Fader Dekoratør.

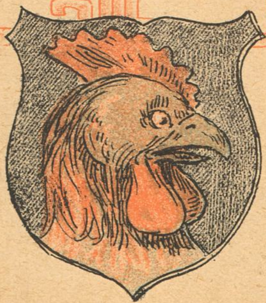

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

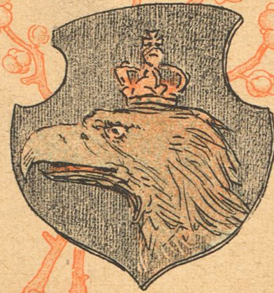

En Fællesspisning.

I Theens Hjem man slet sig teer
Og giver Verden ind med Skeer,
At ogsaa dette Birtingsbad
Sig drejer kun om »mere Mad«.
— Blot ikke, før den er paa Hældingen,
En »ærlig Mægler« redder Vællingen.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 33. Søndag den 19. Avgust. 1894.

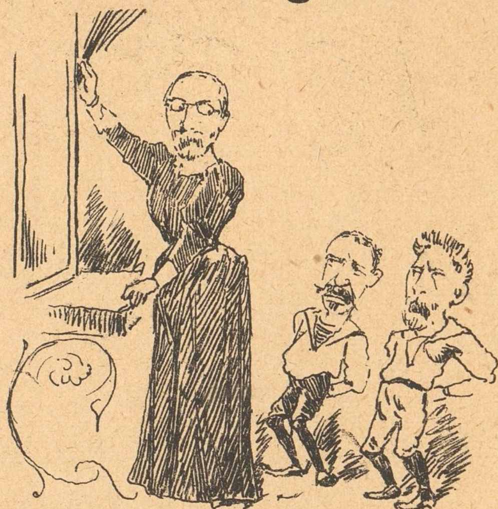

Fint turneret.

— De er en stor Smigrer, Hr. Møller.

— Aldeles ikke Frøken, naar jeg siger Engel, saa smigrer jeg slet ikke Dem, men kun Englene!

Ave er god —

Naar i den glade Barndoms Paradis
En eller anden syndig Sjæl har fejlet,
Saa bliver paa sædvanligt Sted og Vis
Han af sin kjære Moder gjennemheglet;
Men, naar han ser, at Moder har sit Ris
Bagefter Straffen gjemt igjen bag Spejlet,
Da føler, trods den snertende Hudflettelse,
Han i sit Indre lige godt en Lettelse.

Situationen passer paa en Prik
Paa vore haabefulde Venstrepoder,
Som Bommerter letsindig nok begik;
Men siden hjalp dem ingen kjære Moder:
Et provisorisk Livfuld efter Noder
For hver begaaet Drengestreg de fik,
Hvor nødig de endogsaa vilde ha'e det;
Thi Tugtensriset var — Estrupiatet.

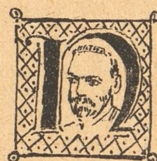
Naa! Riset blev bag Spejlet atter gjemt
Saa godt som Odins Øje hos Hr. Mimer;
Men derfor er dog Straffens sure Timer
I Venstres slagne Rækker ikke glemt.
Hver stakkels Integadedreng er stemt
Vemodig over sine røde Strimer,
Som han kan føle, med Respekt at sige,
Selv mens han knapper de unævnelige.

Dog af og til en moderat Diskant,
Trods Taarerne, som nys paa Kinden trilled',
Udbryder: »Ser I, det var os, som vandt;
For nu er Estrups Ris bragt ud af Spillet!
Ved Bahnsons »Festung« har vi Drenge pillet,
Skjønt den blev ikke sløjfet, det er sandt;
Men, hverken Bahnson eller hans Gensdarmer
De folkelige Rygge længer varmer!«

Nu kan de kjære Smaafolk sagtens smile
Ad den Dada *en gros* og *en detail*,
Saa længe Riset blot er stedt til Hvile;
Men, Glemsomhed er en usalig Fejl.
Der er, des værre ikke mange Mile
Fra Spejlet ned til deres Agterspejl:
Det een Gang skete kan igjen sig hænde,
Og Ingen veed, hvor nær ham er hans Ende.

Fhv. Folketingsmand Tutein har slaaet sig paa Hvalfangst. Var der ikke noget at gjøre i den Retning for andre forulykkede Politikere? Skulde Edvard være bange for en Bardehval, og mon ikke Hørup netop var den rette Mand til at binde an med en Grindehval, der kun skal være en Slags større død Torsk? En god Gang Spæk vilde svare fortræffelig til alle de store Ord, som de har talt.

Ennv ett liidet Aunhanng
till
Krönicken omm Bvnnde-Kriigen.

v bliffuer att berette omm/ huörlvnnde Drost Estropp/ ther hand haffde forvunnet siin Seyr offuer the arrme bynder/ resoluerede/ att nv haffde hand vdi 19 Aar kiæmpet mandeligen oc uore thet nv hannem beskaaret att motte Ro oc Huile erlannge. Gaff hand daa Riigens Segl aff siin Hand oc droeg af Gaarde/ oc hannem fvllte Riigens Marrsk Hr. Jesper Jespersen Bahnson so oc Kantzleren/ then uelbördiche oc uellærte Herre Goos. Menn att ey Jvstitien oc thet gemene Bedste scvlle platt forfalle/ bleffue bode de giæve Riddere Nellemann/ Herre aff thet Clasensche Fideicommis/ Ingersleff Herre till Marselisborrig/ Hørring Herre till then røede Gaard/ somm ligger næst Christiansborrig oc beneffnes Cancelliet/ sammt hand Niels Ravn/ somm er Riigens Admirale oc fra Allders Tiid i Spitzen forr Riigens Flode/ tillbaege. Oc Drost bleff hand then høyædle oc uellbørdiche Hr. Reedtz-Thott aff the Thotters Æt till Gavnø/ oc hand Ridder Thomæ-Søn bleff Marsk/ somm hand thet haffde uoren tillfornn/ menn till Kantzler toege the hannem then vnnge Bardenfleth/ enn hannd uore till Ridder ey ennv slaegen oc førrst liige till Stifft-Amptmand vdi Åros avanceret.

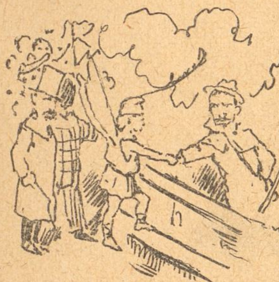

leff ther nv stor Rvmohr vdi thet gantzche Lannd/ ty the Agrarier/ ther the meente sic att haffue all Macten inne/ bekomm kvns the Finantzer att styre ued then Herre Lytticha v till Thjele/. Oc uar hand enddaa ey noegen rett Agrarier/ menn doc een braff Landtmann oc aff the rette Gotz-Eyere. Menn enn huercken hand Bojesen/ heller hand Larsen/ heller hand then vnnge Neergaard bleffue till att sidde vdi Riigens Roed promouerede/ sagde the sic doc att uære meth the nye Herrer uel fornøyede oc hobede poe bedre Fortvna næsste Ganng. Kvns hand Emil Bojesen vdi Horsens bleff sperantendes oc sagde sic att uære provoceret og dreyet een Knapp.

c begaff thet ſic/ att then liiden ſuarte Troll-mannd oc Alchymist/ hand Dr. Eduard Brandes bleff ſo confvnderet/ att hannd gaff ſic till att profethere forre the Lannge-Lændere/ att nv uore Uerdens Ennde nær oc the arrme bynder gantſche ganngne till Rotterne. Og ſloeg hand ſiine Digler oc Kar iſønder oc ſoer/ att hand uillde ey meere ſic meth Politiquen att fabriquere vdi thette Lannd mingelere/ men ſeyle offuer Haffuet till Norrije/ ty ther ere Profeter udaff hanns Svrdeyg mere estimerede enn ſomm her/ oc blandt Norriges Fijælde voxer frie Tanker oc fri Kiærrligheed oc inngen Hvnnde-Pidſchker/ menn hannd then gamle Høgsbroe ſaed tillbaege oc uaare gall vdi Calotten.

Da han skulde rejse.

Edvard skulde af Sted. *Puk* var nede for at sige Farvel. Esmann var der ogsaa. Han ønskede endnu at give Edvard et slaaende Bevis paa sit Venskab og havde strammet sig op med en lille Pisk for ikke at blive overvældet af Afskedens Smerte.

Ellers var der forskjellige Deputationer, f. Ex. fra Sværtegades selskabelige Klub, fra Integades gjensidige Forsikringsforening, fra taknemmelige Skolebørn i Cawlings sorte Skole, fra Beboere i Slaglille (pr. Helsingør), og endelig et Kor af Kvindevalgretsreformhvadvivilforeningen, der afsang »Sätt maschinen i gång« paa Dansk. Da de kom til Slutningsordene:

»Brødre i Aanden,
Der vifter med Haanden,
Farvel, farvel paa den gyngende Grund

da græd Edvard, som han var pisket, og selv Esmann, der i dette Øjeblik havde opdaget Fru Brandes, følte sig revet med.

Puk traadte hen til Falderebstrappen.

— Glem mig ikke, *Puk*, sagde Edvard.

— Aldrig, svarede *Puk*.

— Dig betror jeg mit literære Efterladenskab. Jeg har jo skrevet nogle Stykker — —

— Aa ja, nogle Stykker!

— Jeg skal sørge for at de allesammen bliver opførte —

— Hvad for noget! sagde *Puk* forskrækket.

— Ja, paa en Liste. Og saa vil jeg bede Dig, *Puk* — —

Her kvalte Taarerne hans Stemme. Men *Puk* lovede ham at tage sig af det altsammen, som han altid havde gjort.

Og saa gik han hjem og udnævnte Edvard til 1. Klasse Nr. 3 i sin Rangforordning — en Ære, der ikke var vist Nogen siden Bentheim, der endda kun var No. 4.

Et Par sorte Storke er ankomne til zoologisk Have. Det er dog des værre ikke dem fra Amagertorv.

Lille Edevard.

Jeg vil synge om en Helt,
Vidt berømt ved Storebelt.
Der kan siges meget rart
Om den lille Edevard.

Mens i Vuggen han laa svøbt,
Blev han vist nok inte døbt.
Ellers blev der intet spart
Paa den lille Edevard.

Tvende Sønner fik hans Mor,
En af dem blev store Broer,
Og den anden kaldtes snart
For den lille Edevard.

Pen i Haand han havde faa't.
Men det Vaaben var for smaat,
»Bruge Mund er mere *smart*«,
Tænkte lille Edevard.

Derfor han paa Langeland
Stilled sig til Rigsdagsmand,
Venstre valgte i en Fart
Da den lille Edevard.

Edevard han var polisk,
Derfor fik han Hundepisk,
Esmann som en Leopard
Sprang paa lille Edevard.

Dog hans Kone tappert stred,
Rev og kradsede og bed,
Rykked Esmann i hans Bart,
Frelste lille Edevard.

Edevard gik hjem og sa':
»Er der mer, hvor det kom fra,
Absenterer jeg mig snart«.
Saadan sagde Edevard.

Og i »*Politiken*« skrev
Han et yndigt Afskedsbrev,
Lagde frem sin Skæbne klart,
Stakkels lille Edevard.

Hvor faar vi en Edvard fra,
Naar mod Nord han stikker a'?
Langeland er goldt og bart
Uden lille Edevard.

Skal i Kamp mod sorte smaa
»*Dannebrog*« i Vandet gaa,
Trøster for uheldig Start
Secher sig med Edevard.

Fra et botanisk Synspunkt.

— Du, de to der er s'gu gaaet ud i Toppen!

Populær Mythologi.

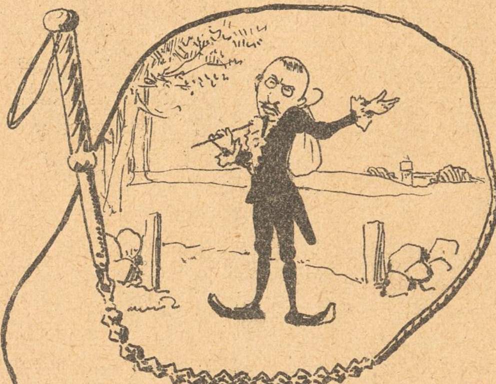

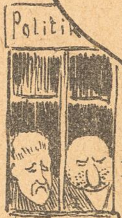
— Men hva' æ nu di Fegurer for noen, som der staaer i Krattet rundt her omkring Fredrik den Syvende?

— Ja, hva' er det nu? Se, hun der mæ Slangen æ natyrlivis Eva, aa ham der henne maa saa vel være Adam, aa han der med Kniplen er altsaa Kain, aa den fjerde ka junte være andre end som Abel.

Edvards Farvel.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Solen sank bag venstre Fløj,
Og den næsten fulde Maane
Paa Asfalten holdt den gaaende
Med Oplysning, som var høj.
Integades Glasbutik
Laa belyst i alle Stuer.
Edvard stod i Maanens Luer.
Alt, hvad her i Norden duer,
Sendte han sit Afskedsblik.

Og han sagde: Langeland!
Sig mig dog, hvad var min Brøde,
At du mig vil fra dig støde
For en anden Rigsdagsmand?
Har du glemt, hvad Hørup veed?
Det var mig, som monne bære
Daglig vore Cohners Ære:
Esmann kan jo Vidne være
Om min frie Kjærlighed.

Mit Evropa her jeg fandt.
Ak, I elskte danske Bræder
Viser jo, at I begræder
Mit »*Besøg*« til hver en Kant.
Derfor jeg ved *Logos* svor,
At blandt alle Kanaans Lande
Vilde her jeg træde Vande,
Og kun her bør Templer stande
For mig selv og for min Bro'er.

Men min Muse vil sin Ven
Nok et andet Hjem berede,
Hvorved mit Talent kan brede
Sig til andre Scener hen.
Alt jeg i Christiania ser
Virak over mig at regne;
Er ej vi og vorses egne
Folk som hjemme alle Vegne?
Hvad behøver jeg saa mer?

I Udenværkerne.

(Tiden: En halv Time før Handelsmødet.
Stedet: En Trappegang.
Personerne: Hansen og Jensen,
Kjøbmænd fra Provinserne).

Hansen. Aa Herregud, Jensen, er det ikke dig?

Jensen. Jo, det er da vist. Men er det ikke Hansen?

H. Jo, Gu' er det Hansen, gamle Fyr. Nu er det snart nogen Aar, siden vi pillede Rosiner sammen hos Konsulen i Aarhus. Ja, er det ikke mærkeligt, saa Tiden gaar!

J. Der sagde du et sandt Ord, Hansen. Naa, saa du skal ogsaa med til Handelsmødet?

H. Ja, jeg møder som Delegerium for de samvirkende Handelsforeninger i Molkjøbing, men jeg forstaar mig ellers ikke videre paa det hele. Jeg synes, vi har mere end Organisation nok i Molkjøbing.

J. Men vi maa jo ogsaa støtte de kjøbenhavnske Handlende.

H. Hvorfor det?

J. Hvorfor det? For at de kan opnaa gode Priser, for at de kan holde Delegeretmøder, for at de kan knuse Store-Frejer og de Dele. Det er vi da godt nok med paa hjemme i Molborg. Og saa vil vi ogsaa nok repræsenteres paa Rigsdagen. Desuden er der den Vinterhavn ved Gilleleje.

H. Men hvad Fornøjelse kan vi andre egentlig have af det?

J. Vi faar den Bevidsthed, at vi støtter en god Sag. Og naar Salomon nu ikke har bestilt andet i det sidste Aar end at forberede den store Sammenslutning, saa bør han ogsaa have vor Tilslutning, saa han kan se, vi er en levende og bevidst Handelsstand, som vil have Kommis'erne ordentlig examinerede og Valgkredsene lagt om til Gavn for Kjøbstæderne.

H. Det siger jeg ikke noget imod. Men faar vi andre nogen Fordel af det?

J. Vi faar Næringsloven revideret.

H. Hvem skal revidere den da?

J. Det skal Rigsdagen.

H. Er Salomon i Rigsdagen?

J. Nej, men han kommer der selvfølgelig, naar den bliver udvidet. Og saa reviderer han Næringen.

H. Men hvad siger Tietgen?

J. Hys!

H. Jeg spurgte, hvad Tietgen siger.

J. Han holder ikke af, at man taler om ham. Men han siger da ellers ingen Ting. Den Sag angaar ikke ham.

H. Er han da ikke Kjøbmand?

J. Nej, jeg tror du vil. Det har han Højesteretsdom for.

H. Hvad er han da?

J. Ja, hvad er han? — han er Formand!

H. For hvad?

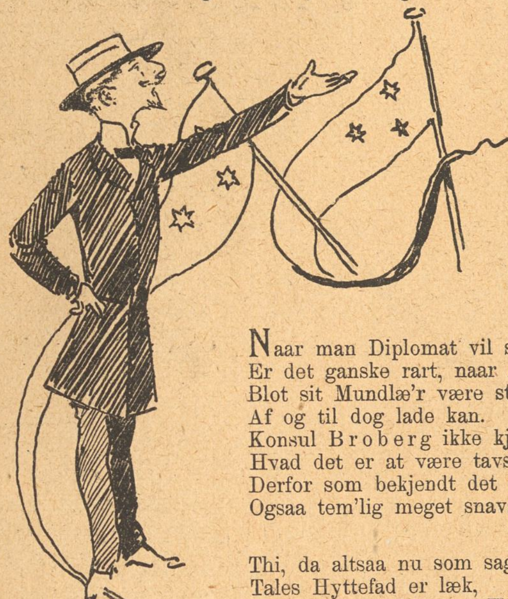
J. For de samvirkende danske Aktieselskaber. Og han møder altsaa ikke her. — Men skal vi ikke gaa ind?

H. Jo, lad os det.

J. Du stemmer da for Sammensmeltningen?

H. Ja, naturligvis!

Harlekin Patriot
eller
Brobergs wilde, verwegene Yacht.

Naar man Diplomat vil spille,
Er det ganske rart, naar man
Blot sit Mundlæ'r være stille
Af og til dog lade kan.
Konsul Broberg ikke kjendte,
Hvad det er at være tavs,
Derfor som bekjendt det endte
Ogsaa tem'lig meget snavs.

Thi, da altsaa nu som sagt hans
Tales Hyttefad er læk,
Er han stadig hver en Yacht-Mands
Sjæls Forfærdelse og Skræk.
Og da tilmed et Par lange
Spalter derpaa han begik,
Da blev selve Crispi bange
Og ham stille furet fik.

Alfred Benzon Plastre kjender
Imod hver en Daarlighed,
Og da Broberg nu spandt Ender,
Saa han strax, hvoraf han led.
»Nationale Idiotismer« —
Det var noget just for ham;
Strax han vejer paa sin Bismer
En Mixtur paa flere Gram.

Og med Lægemidlet stiller
Han nu som Samaritan,
Nogle siger: bitre Piller,
Andre: det var Levertran.
Broberg smagte jo paa Mosten,
Medicinen ej han led,
Trods lidt Sprutten og lidt Hosten
Gled det dog i Sjælen ned.

Nu er Crispi atter rolig,
Og Caprivi ligesaa,
Broberg er endnu lidt dolig,
Dog kan det vel over gaa.
Nu kan hver en Sportsmand atter
Dyrke glad sin Lystsejlads,
Men, hvis nogen tror det batter,
Maa man kalde Benzon Mads.

Nyheder. Paa det kgl. Theaters Spilleplan findes bl. a. følgende:

Sophokles: »*Antigone*« (nyt).

Efter Forlydende har Theatret ogsaa tænkt paa at støtte de unge fremadstræbende Forfattere Æschylos og Evripides ved at spille et Par af deres nyeste Stykker, og for at det hele kan faa Nyhedens Interesse, er det Meningen at lade nogle unge Kunstnerspirer debutere deri, som f. Ex. Fru Phister og Schram.

Tandlægerne holdt nylig et Møde, som drøftede, hvorledes man bedst skulde give Patienterne Blod paa Tanden. Flere Talere talte som Kjæp i et Tandhjul, men da de trak for længe ud, var der andre, der bed dem af og forlangte, at de skulde holde Tand for Tunge. Tilsidst vankede der dog noget for Tanden ved en Fællesspisning, hvor nogle rigtig gemytlige Ge-Bisser satte Stemningen op. Selvfølgelig mødte alle Herrerne i Knib-Tang, og man led just ikke tandtaliske Kvaler af Tørst, saa enkelte var temmelig bedøvede, inden man skiltes.

Angiver? Konsul Broberg tilbageviser den Beskyldning, at Nogen af Yacht-Klubben skulde have angivet ham. Nu er der en Mand, der kaster Beskyldningen for Angiveri tilbage paa Konsulen selv. Det er nemlig ham, der har givet Tonen an.

Paa Kafeen.

— Jeg kan ikke begribe, hvorfor Edvard Brandes allerede nu har opgivet sin Folkethingskreds.

— Jo, ser Du, han var sgu pisket til det!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

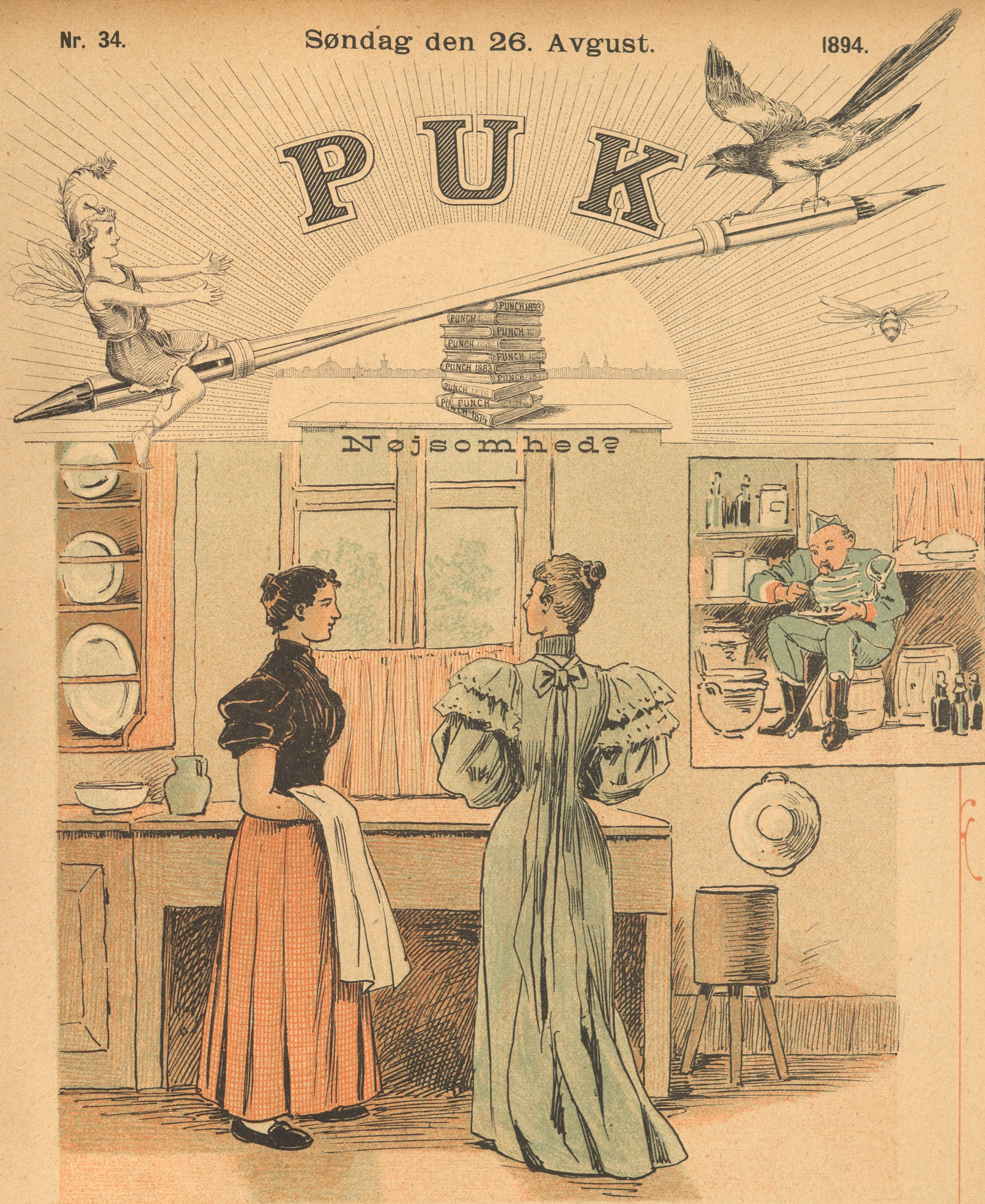
Afløsningen.

— Ret! Giv Agt!! Se til — Højre!!!

Udgiver og Redaktør.
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 34. Søndag den 26. Avgust. 1894.

Nøjsomhed?

— Jeg vilde gjerne spørge, om Fruen har noget imod, at min Fætter, Husaren, besøger mig?

— Ja, Stine! jeg holder ikke af at se ham, hverken paa dit Værelse eller i Kjøkkenet.

— Gud Frue! han er saadan et beskedent ungt Menneske, der vist gjerne tager til Takke med at sidde i Spisekammeret.

Landmandsliv.

Bonden har travlt i Vest og i Øst,
Saasom han er i Gang med sin Høst:
Den skulde gjerne sankes i Lade
Uden at komme for meget til Skade;
Dog, mens Agrarerne tærsker og slaar
Og høster forhaabentlig mer, end de saar,
Er der Skam Landmænd, som ikke er glade.

Der er nu først den uheldige Frede
Og den moderate Arbejdsstyrke.
Skjønt her var Jordlodder nok at dyrke,
Blev de af Udbyttet ikke fede.
Den ny Uniform rev ud i en Flænge,
Men, har man saaet Klinte saa længe,
Saa kan man ikke strax høste Hvede.

Derefter følger Albertis vældige,
Banebrydende, staalsatte Flok,
Som under »*Dannebrog*« med dens tilfældige
Sjov har haft Hovarbejd mere end nok.
Kun til en udsøgt, men ikke just stor
Kvægbesætning man høstede Roer
Og lidt Kantøfler, men de var uheldige.

Dog en Slags Trøst
Har de fra Bergianernes Høst:
Rigeligt Nedslag og ugunstigt Vejr
Gjorde selv Stemningen nedslaaet her.
Lidet kun Langhalmstærskningen gavner,
Og de for Kjerner maa nøjes med Avner,
Berg man for den Sags Skyld slet ikke savner.

Værst er alligevel Høsten gaaet
For vore Landmænd i Integade.
De har kun høstet, som de har saaet:
Lussinger, mer eller mindre flade.
Misvæxt og Visneri har der hersket,
Nu er selv Edvard bleven fortærsket
Og maa de rodløse Planter forlade.

Derimod i St. Grundtvigs Lo
Høsten en større Glædesfest skylder.
Af Taburetter her høstedes to,
Og, hvad der dygtig i Skjæppen fylder,
Er dog det Pantheon, Tietgen begik,
Og som Guldstriber oven i Kuppelen fik,
Der nok en Gang den *St. Gjertrud* forgylder.

Til Velkomst.

Puk havde været i Folketheatret sammen med Oberon og Titania for at se *Niniche.* Han var bleven helt fantastisk stemt over al den eventyrlige Pragt, som Abrahams's venlige Husalfer havde udfoldet paa Tilskuerpladsen i Løbet af Sommeren, og til sidst syntes han, at Abrahams selv var bleven en Alf med Vinger paa Ryggen ligesom *Puk* selv.

Da han havde sagt Godnat til Oberon og Titania, fik han pludselig en god Ide. Han vilde op og hilse paa de nye Theaterchefer. Hvorfor ikke? For *Puk* er der ingen Forskjel paa Nat og Dag.

Han blev ført ind til sin gamle Ven, Peter Hansen.

— Jeg vilde gjerne hilse paa . . .

Rædsel afmalede sig i det kommitterede Aasyn.

— Hvad er det, De gjør? De forrykker Forholdet mellem Theatrets bærende Kræfter! Veed De ikke, at det hører under den Repræsentative?

Puk fremstammede noget om, at han havde opfattet det saadan, at den Kommitterede foreløbig gav Greven — og et Øjeblik efter stod han overfor den rigtige Chef.

— Ah, Hr. *Puk!*

— Er det her, man hilser paa Chefen?

Excellensen tænkte sig et Øjeblik om. Saa sagde han:

— Jo, det tror jeg nok. Jeg er jo lidt ny i Tøjet endnu — har ikke faaet sat mig ind i Forretningerne, men jeg tror nok, at det hører under mig.

— Hvad anser Deres Excellense for den dybere liggende Grund til Chefspostens Deling?

— Underskuddet. Det forstaar sig jo af sig selv, at naar vi er to om at spare, bliver der sparet mere, end om vi kun var en.

— Ja, der saa vi jo, hvordan det gik i Fjor, da Kasino spillede paa Deling. Men hvordan skal nu Besparelserne iværksættes?

— Foreløbig har vi sat »Sparekassen« paa Repertoiret. Vi haaber, det bliver et Kassestykke.

— Ja, og de Penge, der bliver anvendt derpaa, er jo ikke spildte. De bliver simpelthen sat i »Sparekassen«.

— Saa vil vi ogsaa lægge Vægt paa Balletten.

— Pricerne skal maaske sættes op i »Valkyrien«.

Excellensens Ansigt antog et mildt bebrejdende Udtryk. Saa sagde han:

— Hvis De dermed vil insinuere noget om Rollebesætningen, er jeg bange for, at De maa ind til den Kommitterede. Det hører nemlig under ham.

Atter stod *Puk* for Peter Hansens Aasyn — fast besluttet paa at holde denne Skanse.

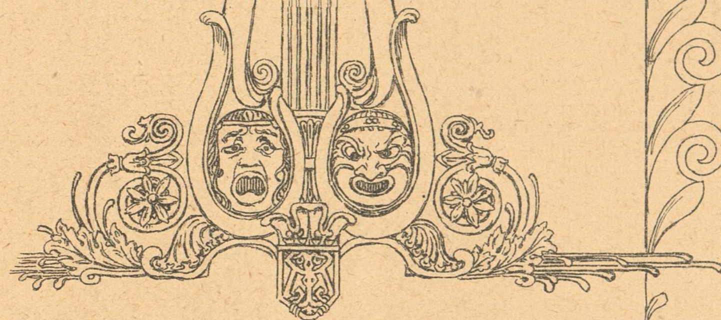
Han satte sig derfor til at tale om alt muligt andet end Theatret, f. Ex. Marmorkirken, Høstudsigterne, Mulighederne for en Restauration paa Østerbro og hvad der nu ellers interesserer dannede Mennesker. Det gik rigtig godt en lang Tid, indtil han kom til at sige noget om Theatrets Forhold til Robert Henriques. Da skulde han have været ind hos den Repræsentative igjen.

— Skal vi snart hjem, *Puk?* lød der i det samme en Stemme ved Siden af ham.

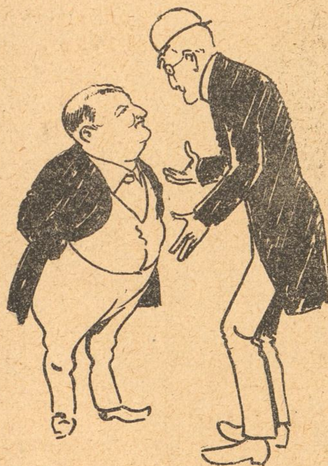
Det var Titania, der var bleven søvnig ved et Glas Hindbærlemonade. De sad i Theaterkaféen — alt det med de to Chefer havde været *Puks* Fantasi. Greven var ikke en Gang kommen til Byen endnu.

Næste Dag var han derimod virkelig oppe hos den Kommitterede. Og han ønskede ham, at hans Regering ikke maatte være afsluttet, før det sidste Hefte af Peter Hansens Theaterhistorie var udkommet hos Ernst Bojesen.

Bedre kan man ikke ønske.

„Manque de service.“

Berserkerne de gamle
Drak tit i Striden Blod,
Nu kan med dem vi hamle
Vel næppe op i Mod.
Dog endnu Danmark rummer
Berserker med lidt Krummer,
Som ikke er saa milde,
Og som, naar de er vilde,
Ej er ilde.

Da Alfred Benzon rinde
Saa stakkels Brobergs Blod,
Man vilde vistnok finde,
At tappert han sig stod.
Men saa blev han krasbørstig
Og endnu mer blodtørstig:
Han lavede en Pille,
Som skulde Tørsten stille —
Ih, Du milde!

Han havde hørt fortælle
Med velfortjent Applaus,
At Broberg var at melde
Med Tugt som Konsul snavs.
For *»manque de service«*
(Han maatte næsten fnise)
Man ham beskylde vilde.
Se, den var ikke ilde,
Denne Pille.

Med »manque de servicen«
I Lommen strax han gaar,
Han iler til »Avisen«
Og den i Bladet faar.
Han lumskelig sig gotter:
Nu Broberg er til Rotter-
ne sikkert li'saa stille,
For saadan bitter Pille,
Den kan drille.

Ak ak, fy føj — »Servicen«s
Fordanskning var lidt fri,
Den skyldtes blot Malicens
Lidt stærke Fantasi. —
Før lille Sejr, men sikker,
End stor Triumf, som klikker.
Slig Pille, som skal drille,
At man ved den kan pille —
Det er ilde!

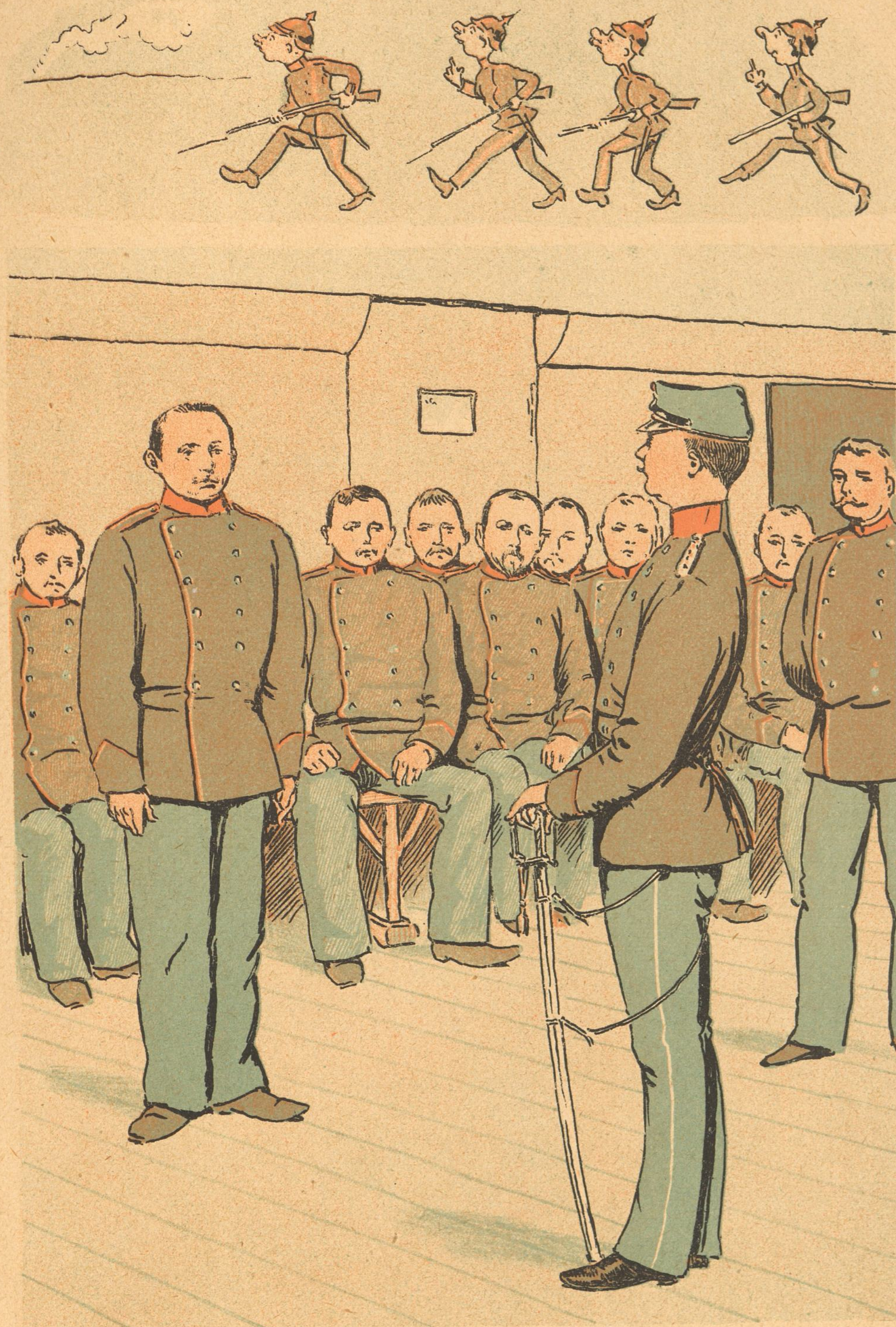
Musikerne paa Variéteerne paatænker at gjøre Strike, fordi Værterne vil gaa dem i Næringen ved at stryge nogle af Violinerne. Paa det Møde, som blev holdt i den Anledning, var der dog ikke videre Stemning for at blæse Værterne et Stykke. Vel havde nemlig Flere et Horn i Siden paa dem, og Enkelte var fløjtende gale i Hovederne, mens Kontrabasserne brummede; men det lykkedes dog Dirigenten, som gav Tonen an, at faa Forsamlingen til at optræde med den rette Takt, saa at man ikke slog mere paa den store Tromme end nødvendigt. Mødet endte derfor med en Akkord.

Fru Fortuna?

— Hvem var den Dame, Du gik med i Gaar?
— Det var saamænd hende, jeg haaber at gøre min Lykke hos.
— Saa er hun vel ung og smuk?
— Nej, det var Synd at sige!
— Men rig formodentlig?
— Ikke saa vidt, jeg veed.
— Jamen, hvorfor vil Du da gifte Dig med hende?
— Gifte mig! Jeg vil s'gu'kke gifte mig med hende; men hun er min Lotterikollektrice.

Krigskontrabande.

Lieutenant: Hvorfor er det forbudt at ryge paa Forpost?
Rekrut: For at Fjenden itte ska' lugte vos!

Ny Theaterhømne

a

Søren Pipperop.

Talia, la din Søren slugge
Tørsten ved din bredfulde Barm,
Aa hæld paa min Begejstrengs Krugge,
Saa den ka bie kruggevarm.
Je ve paa Gejsten inte spare,
For den æ a min ejen Slags,
Saa, naar Theatersjæfen bare
Je ser, saa ser je dovvelt strax.

A Fryd mit Hjertes Kronometer
Har dikket inde i mit Brøst,
Da vi te Sjæf min ejen Peter
Ha faaet inte blaat te Løst.
Derfor æ de slets ingen Under,
Je fra mit Anker slar en Spons
Aa tar en extra Primadonner,
Der æ saa høj som Frøgen Dons.

Peter fornøjer snart aa gavner
Repertoaret mæ sit Sjeni,
Naar som en Kressian Køvenhavner
Han Greven gir aa hænger i.
Vel har han sagt, a paa Moneter
Maa spares aa paa Folkehold,
Men vi faar nok a se, hva Peter
Ve føre i sit Danneskjold.

Føst Skuespellet hos Hr. Peter
Ve være regti i sit Es,
Saa tit hans Fauster aa Magreter
Trækker hans Mefistofelæs.
I Aaberaen hvær en Sanger
Istemmer nok et Glæjesraab,
Aa va Balletten anbelanger,
Saa bier den vist te Peters Haab.

Nu ve je ønske kons, a Peter
I Spellet gør, va han formaar,
Saa inte al for mange Beter
Han som en daali Magger faar,
Men i Bestyrelsestabloet
I bengalsk Ild aa Rosenskær
Han immer staaer aa sier Noet,
Som Komandanten ongefær.

En Kommitteret.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Du ser saa anstrengt yd idav.

Mads. Ja, hva Faen — i Høstens Tid æ vi Aguarer jo alti noved angrevne.

Kristen. Du har jo itte noved aa høste av, Mads.

Mads. Ded har jæ ganske vist paa en Maade saa aa sie itte. Men derfaa ka man jo nok være optaet a di aguariske Ingteresser. Der æ jo nu for Ægsembel Landstingsvallene . . .

Kristen. Ja hva Faen kommer di Dej ve, Mads?

Mads. Di kommer sgu mej saa mejed ve, a vi maa sekre vos, a di blier i Overensstemmelse mæ Jordmormandsstandens aguariske Ingteresser. Faa naarensti a vi mæ vores Ingflydelse aa polletiske Skarpsindighed har støttet Faaliet, saa er'ed jo heller itte mere end rimmelit, a vi ve drave Nøtte a den ve Faaliet skafte Sittevation.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Der æ nu faa Ægsembel Manister Tot. Jæ sier itte noved te, a han overtaer Komfejlmanisteriet foryden Ydenrismanisteriet, naar a han ka magte begge Deler paa en Gang. Ded æ jo itte anerledens, end som hves a Du faa Ægsembel overtog Embedet som Distriktsjordemormand foryden aa være Smedebælle.

Kristen. Nej, ded æ vis Værk. Man maa jo immer ta, hva man ka faa.

Mads. Ja, men hves a han fremdeles ve nyde Jordmormændenes Tellid som Landstingsmand, saa maa han sgu osse gøre Rede faa, hvodden han staar te Saven.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, aa derfaa maa vi faalange, a han ingvarsler et Møde, hvor alle Landets Jordmormænd ka samles aa modta hans Redegørelse faa hans Stelling te di konomiske Spørsmaal, der ingteresserer dette Landets Hovederhverv, da vi itte ve stemme i Blinde.

Kristen. Ska da di andre Landstingsmænd gjøre ded samme?

Mads. Næ—j. Se, di Mutterate di tør jo itte andet end som støtte vos, ve ded a vi jo ellers ka gaa hen aa sla Faaliet ibjel faa dom igen. Aa di Rattekale æ jo sæl paa en Maade Jordmormænd.

Kristen. Ja, ded ve sie yden Jordmor.

Mads. Hæ hæ — ja, di har jo begrivelivis itte ded moralske aa sodsiale Grundlav, som føller mæ Besiddelsen a en go aa rekumderli Livsledsaverinde.

Kristen. Æ Du nu bemøndiet te aa optræde paa Jordmormændenes Vejne overfaa Manister Tot?

Mads. Jæ optræder paa Jordmormandsforeningens Vejne aa forlanger Beskøttelse faa den nasjonale Ingdustri.

Kristen. Jamen Du æ jo da'tte Formand faa Foreningen?

Mads. Ded æ jæ itte positivt. Men jæ æ dov paa en Maade en Slavs Kumprommitteret lisom han denne saakaldede Professer Hansen i Køvenhavn.

Kristen. Ja, Du æ sgu en slem Professer.

Mads. Hva jæ itte æ, ded ka jæ blie. Ded gjælder om aa ha ded rette videnskavelie Grundlav. Saa faar Faatjenesten sgu osse nok sin Løn.

Det betrængte Landbrug.

Perspektivisk set.

Den store Landbokommission,
Som nys er bleven dannet,
Har faaet tildelt den Mission
At rejse rundt paa Landet.
De to og tyve spreder sig
I alle Danmarks Egne,
Paasér, om Kvæget feder sig,
Og om det mer vil regne.

Det danske Smør de smager paa,
Fra Marken Korn de henter,
Forsikrer, de vil lave smaa
Kreditforeningsrenter.
De sætter Folkelønnen ned
Ved polske Malkepiger,
Hver Husbond lover de en Ged
Og stopper ham med Smiger.

Saa samles de i Kjøbenhavn;
Naar et Par Aar er gaaet,
Et Resultat til Landets Gavn
Har da hvert Medlem faaet.
Der glider atter et Par Aar
Med Drøftelser og Planer,
Et Gyldenaar med gode Kaar
For Bonden frem de maner.

De Rigsdagsmænd faar Sagen fat
Og sværger, den skal fremmes.
Thi fremmes den. Og saa — God Nat! —
Den i et Udvalg gjemmes.
Men Tiden gaar sin vante Gang,
Den gode med den onde,
Og den er stadig lige trang
For den betrængte Bonde.

»Berlingske« var til en lille munter Fugleskydning paa Skydebanen forleden Dag. Ganske vist skød den ikke Papegøjen, da den tog fejl og refererede den gale Fuglekonges Tale for Kvinden eller Værten, hvad det nu var, som den rigtige Fuglekonges Tale for den rigtige Konge. Men en temmelig betydelig Plade kan man dog nok sige, at der vankede.

Med Piber og Trommer.

Meget frit efter Drachmann.

Den Spillemand hængte Fiolen paa Væg
Og gik til Forsamling hen;
Hej! »Strygere« smaa
Og »Blæsere« blaa,
Nu skal vi med »Ulrich« ha' Spænd.
Vi spiller med Glans
Til Lands og til Vands,
Vi spiller for hver og anden;
Men spille for én
Eller spille for to
Eller tre Kroner; det skulde Fanden.
Gjem Trompeten, spænd Strengen ned,
Hæng bort Fagot og Tuba,
Og læg i Kassen din Fløjte ned,
Og skær Dig en Fløjte fra Cuba.

De Spillemænd mødtes og Kampen var hed
Udi Forsamlingen;
Det blev en Koncert,
Witzansky var Vært;
Det »gør« han vist ikke igen!
For Pokker var løs,
Man rased og fnøs
Og vilde med Ulrich snakke;
Witzansky var mut
Og glemte til Slut
For Ro og for Orden at takke:
Gjem Trompeten, spænd Strengen ned,
Hæng bort Fagot og Tuba,
Og læg i Kassen din Fløjte ned
Og skær Dig en Fløjte fra Cuba.

Esmann skriver paa et Stykke som hedder *»Paradis«*. Hvem mon der skal være Slangen?

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„I Grevens Lænestol“.

(Interimistisk admitteret.)

Kor:

(Indvendig:) Stil Dig ej saa hellig an!
Vi kjender Dig jo, Petermand!
(Udvendig:) Vi hilser Deres Herlighed: God Morgen!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn

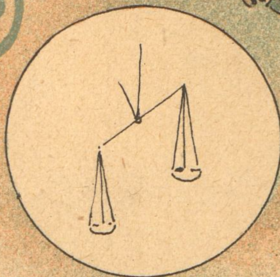
Nr. 35. Søndag den 2. September. 1894.

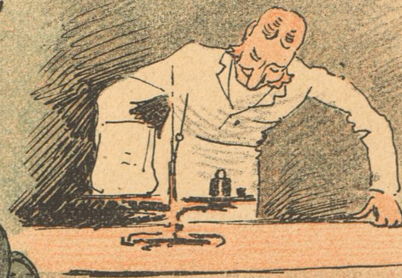

Skjønt mange Pund blev Evas
Æt betroede,
Af dem kun liden Rente
Vægten fik;
Men alting gaar jo her paa
denne Klode
Med Lodder og med Tryk og
Mekanik.

SEPTEMBER

Fiasko.

En Gang fik i den salig Bergske Rummel
En evropæisk Venstremand
Lyst til at føre Krig imod Fordummel-
sen overalt i »dette Land«.
Snart fløj, lig Sommerfuglen af sin Puppe,
Af »*Politiken*« ud dens faste Stok,
Og, var det kun en liden Gruppe,
Saa var dens Ord til Gjengjæld store nok.
Her kunde daglig træffes megen
Blodtørst især hos Edvard Cohn,
Der drømte om — dog uden »*Gottes Segen*« —
En radikal Rebellion.
Den Gang fandt »*Politiken*«, højst belærende
For alle dem, der duer i Nord,
At, hvad der ikke var vanærende,
Det var et ligefrem politisk Mord.

Saa kom en Tid, hvor »*Politiken*« maned'
Til Ro og den »Forhandlingspolitik«,
Som Redaktøren af »Organet«
Opfandt og i tre-fire Aar begik;
Trods »Hasselkjæppen« slugte han Kamelen,
Thi han er »konsekvent« i, hvad han gjør:
Han blev »loyal« og lagde sig i Selen
Energisk for »det gode danske Smør«!
Da gav Organets kloge Cohner
Bojsen paa Hovedet, fordi
Han nægted' lumpne otte Millioner
Til Bahnsons Fæstningsbyggeri!
Selv Edvard fik i Bladet sagt den
Oplyste Læser den Besked,
At Estrup maatte gjerne bruge Magten,
Naar Edvard blot beholdt sin »Aandsfrihed«.

Men, om end ogsaa stundom Aanden
Var redebon i Edvards Blad,
Var Kjødets Glæder underhaanden
Nok heller ikke til at kimse ad.
— Hvad kan det nytte, Redaktionen spiller
For skarp Protest paa Redekam
Og Bojsen nok saa kraftig forestiller,
At han har svigtet sit Program?
Af Legen ud hans Edvard selv sig trækker,
Fordi han glemte, Politik beror
Paa Tænkning, længer end Ens Næse rækker,
Om ogsaa Næsen er lidt stor.
— Vi venter dog af den belærende
Oplysning, man i Tilgift faar,
At det ej heller er vanærende,
Naar et politisk Selvmord man begaar.

Emil, der vilde være Kritiker.

Der var en Gang nede i det Hannoveranske en lille Dreng, der hed Emil, og som havde faaet den Idé, at han skulde være Kritiker, skjønt han ikke var født til det. En Dag kom han hen til et Sted, hvor der boede en Mand, som hed Willumsen. Som han kunde male! Hans Billeder havde hverken lille Emil eller noget andet Menneske set Magen til, for de var allesammen af den dejligste grønne Spinat. Og lille Emil skrev om Spinaten og sagde, at den var netop det store i Kunsten, og at med den grønnedes der et nyt Foraar for Klatmaleriet. Han brød sig slet ikke om, at Folk lo ham ud, for det gjorde de.

Saa skete det, at den hannoveranske Malerskoles Grundtvig spændte sit store, store Lærred op paa de frie Kunsters Udstilling af Kuriøsiteter. Og lille Emil saa, at det var større end alle de andre, han havde set, og saa troede han, at det var den store Kunst, og det skrev han, skjønt der slet ikke var nogen Spinat i Maleriet, for Maleren Grundtvig havde hverken brugt den ene eller den anden Farve, men kun modelleret et helt Regiment skaldede Hoveder i Blaaler, som var Maler Grundtvigs Grund- og Livfarve.

Men en Gang skulde der nede i lille Emils Fødeby indvies en gammel Marmorkirke, der var næsten lige saa god som en ny. Lille Emil blev ikke bedt med til Højtideligheden, fordi han skrev i Hedningernes Avis, og saa bildte han sig ind, at han var nødt til at rive ned paa Kirken og Bygmesteren, og det gjorde han. Det er jo slet ikke Marmor, sagde lille Emil, for han havde nemlig ikke været inde at se det; det er ikke andet end malet Fyrretræ, som ikke en Gang er spinatgrønt. Det var ellers en rar Stads den, sagde lille Emil, sikken en Marmorkirke! Det er jo altsammen Hulhed og Imitation og Forlorenhed og Nürnbergerkram.

Alt det og mere til skrev lille Emil i Hedningernes Avis, for han var jo ikke klogere. Men Bygmesteren og Præsterne havde ogsaa en Avis, og den fik strax stukket en Kammerherrenøgle i sin Bagdør, og derved blev der lukket op for en en hel Syndflod af sørgelige Sandheder, som stakkels lille Emil druknede i, for han havde aldrig lært at svømme, skjønt han havde været udenlands i ti Aar.

Viel Geschrei und — —. Agrarerne er optagne af det Spørgsmaal, om de skal blive ved at lade Reedtz Thott sidde i Landsthinget eller ej. Andersen-Rosendal var svært opsat paa at fure ham, men Barner var mere tilbøjelig til at lade Naade gaa for Ret. Endelig var Direktør Ritzau absolut stemt for at lade ham sidde.

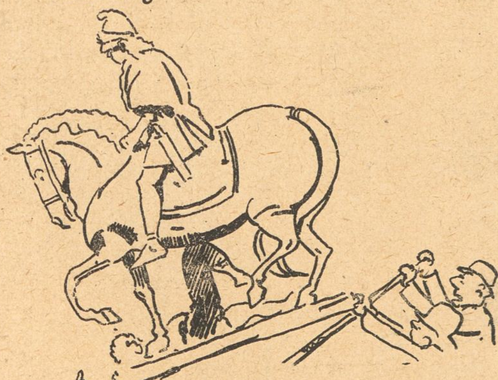
Pudsigt nok skal der en Gang have været en Mand, der paa en ganske lignende Maade var i Tvivl om, hvorvidt han ikke egentlig burde se at faa Rundetaarn ryddet af Vejen. Han kom til det Resultat, at han vilde lade det staa.

Hr. Hannover beklager sig over, at Trinene til Marmorkirken er for lave. Hvis han nogensinde skulde forvilde sig op til Tietgen, vilde denne vist beklage det samme for sin egen Trappes Vedkommende.

Nedbrydende Tendenser.

I Ferslews nationale Blad
Af skjønne Aander, Rad ved Rad,
Hveranden Dag der foreslaas
Et Attentat mod Hallandsaas,
At sige, kun mod »Hesten« der,
Fordi den synker lidt i Knæer.
— Al Pietet de skyer som Pesten,
Og derfor vil de slagte »Hesten«.

Men derimod de ikke skyer
At rakke ned det stakkels Dyr,
Der dog er nok saa national
Som Carstens paa sin Piedestal.
Om ogsaa Hestens krumme Knæer
Os minder om en »Evropæer«,
Saa bør man være god mod Næsten,
Og derfor bør vi skaane »Hesten«.

At den er langtfra elegant,
Er baade sørgeligt og sandt,
Men ingen Dommer i sit Kald
Blot af det Ydre dømme skal.
Et daarligt Ydre har saamænd
Af Mindestøtter fler end den,
Og, naar man dog vil skaane Resten,
Hvorfor saa være grum mod »Hesten«?

De synes ikke at forstaa,
At »Hesten« har en Rytter paa,
Der af sin Samtid blev erkjendt
Som værdig til et Monument.
Og, har vor Nutid ogsaa Mod
Til Fortids Dom at blæse no'et,
Befrygter vi, at Fremtidsblæsten
En Gang vil blodig hævne »Hesten«.

Sæt, om en Gang en Fremtid fik
Lært af lidt mer end Bladkritik,
At Frederik, kaldet »Folkekjær«,
Sin Statue var ikke værd,
Fordi bemeldte Frederik
Bevislig nødig kun begik
Anledningen til Grundlovsfesten,
— Og saa behandler ham som »Hesten«!

Nej, vi tør sikkert stole paa,
At Rundetaarn faar Lov at staa,
Om ogsaa Taarnet uden Tvivl
Er ikke holdt i Nyrops Stil,
Og, skjønt det nationale Krudt
Har Hesten næsten sønderskudt,.
Faar man sig trøste med, at »næsten«
Dog skyder ingen Mand af »Hesten«.

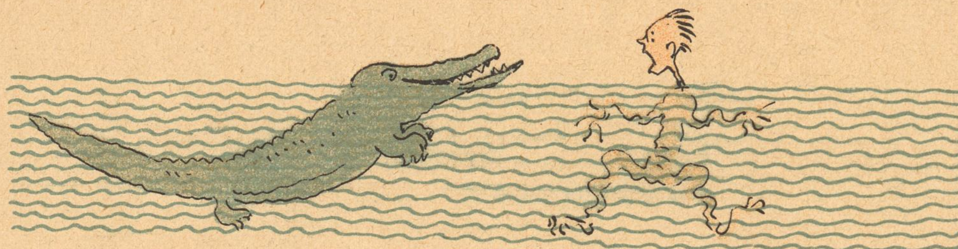

Qvi pro qvo? Efterat den bekjendte Frk. Vilhelmine Møller opdagedes af være en Vilhelm Møller, er man begyndt at mumle om, at den paa sine ældre Dage noget prude Vilhelm Møller i Virkeligheden skal være en halvgammel Tante Vilhelmine.

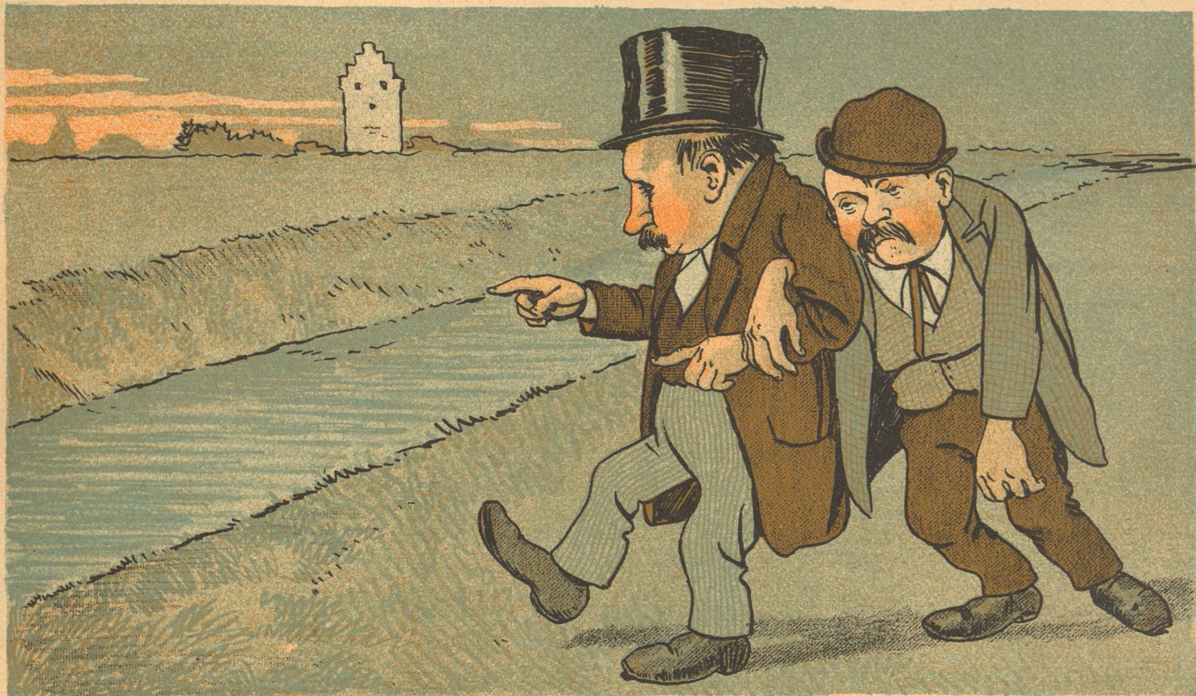

En Ven i Nøden.

— Spring ud!
— Aa-aa! Jeg tør ikke!
— Naa! bliver det til noget?
— Aa, Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!
— Hva' Fa'n! Tror De, Vorherre har Tid til at komme her Kl. halv syv om Morgenen for at hjælpe Dem i Vandet. Det kan jeg meget bedre besørge.

To Venner i tykt og tyndt.

Petersen: Ser Du, der paa den anden Side ska' vi over. Det er vist her omtrent at Broen er.

Sørensen: Kom Du over?
Petersen: Næ, Du. Den var vist fejl sigtet!

Rimbrev til Puk

fra

Ariel.

Som'ren lider, og paany
Længes Natten, kortes Dagen.
Folk paa Landet, Folk i By
Sætter atter Lys i Stagen,
Vækkes ej af tidligt Gry,
Sover ikke under Lagen,
Nej med Tæppet op til Hagen
Søger de mod Kulden Ly.
Vel kan Himlen uden Sky
Nok saa høj og herlig blaane
Snart med Sol og snart med Maane,
Mangen, der drog ud saa kry,
Har til Hjemtur maattet laane
Dog sin Næstes Paraply.
Du, som Mester er i Dril
Kjender, Puk, Du Mage til
Drilleri, som naar en Byge
Solens muntre Farvespil
Ud til Graat i Graat ses stryge?
Sommerdagen blank og mild
Lokked Sunde, fristed Syge
Under Skovens grønne Blad
Ud i Luftens bløde, myge
Styrkesvangre Straalebad.
Bedst som der man vandrer glad,
Hilser, mødes, skilles ad,
Styrter ned en vældig Bløde
Over Skov og Mark og Stad.
Slig en Skylle »frisk fra Fad«
Den kan Frejdigheden døde
Og Humøret ganske øde
Selv for en forsoren Rad:
Saadan over
Hr. Hannover,
Der i Skovgaards Paradis
Gik og kvad til Venners Pris,
Kom en Skylle,
Saa den arme (Bindes-) Bølle,
Der er mere kry end vis,
Ved hint Slag af Skæbnens Ris
Vendte Mølle
Til sit Navns og Ry's Forlis.
Han, der fløj
Nylig som en lille Løve
Løs paa hvem, der vilde prøve
Nok saa spag Kritik at øve
Mod Slott-Møller, Hammershøj,
Og det Willumsenske Tøj,
Som i Danmarks Væng og Vange
Altid blæste i Trompet
Og agerede Profet,
Blev tilsidst af Julius Lange
Helt gjort bête!
Har Du nogensinde set
I en Hønsegaard en Hane,
Der med Vingefanget spredt
Galer efter Haners Vane
Stoltelig til Kamp beredt,
Inden Uraad den kan ane
Faa en Spand
Over sig af iskoldt Vand,
Al forloren Stoltheds Bane?
Netop saadan Skovgaards Ven
Fik af Langes fyldte Pen
Douche og Douche og Douche igjen.
Ak, da blegned' al hans Pragt
Og hans fine Dommerdragt,
Den blev ganske ødelagt,
Ser Du, Puk,
Til at fægte
Med en anden Habakuk
Er Hannover uforsagt;
Mod den rette Kundskabs Magt
Ej han mægte
Kan et Fnug;
Der er Ingen, der vil nægte,
Julius Lange, han er ægte;
Men Hannover, han er — Stuk.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, men kun en ganske lille Kop, for jeg maa øjeblikkelig af Sted igjen, for at jeg kan komme ud med Damperen, saa jeg kan komme ind igjen og aabne Sæsonen, hvad jeg formelig tørster efter, for veed De hvad, »Niniche« til halv Pris med Fru Annapettersonnorrie klædt paa til halv Pris, det var dog virkelig ikke noget, nej saa priser jeg rigtignok *Kasino*, for det veed man da, at Rodemesteren aldrig realiserer Skattebilletterne til Spotpris, saa der maa de da have Raad til at tage lidt ordentligt Tøj paa, skønt man jo paa den anden Side maa haabe, at de maa kaste godt af sig, navnlig Kristoffersen, som Schrøder — ikke Deres salige, men Rodemesteren — jo har arvet efter Kammerherren, og som jo altid er gaaet højt og derfor nok bliver en rigtig Skat for Rodemesteren, som han jo skal være en Slags Kommiteret for ligesom Peternansen eller Peterhansen, hvad han nu hedder paa det Kongelige, men alligevel veed jeg ikke, om jeg ikke hellere maa ud i *Dagmar*, for veed De hvad, man bør dog gjøre, hvad man kan for at trøste Professoren over, at han ikke blev Professor paa Kongens Nytorv, og naar der bliver vist Agrarerne saadan en Tilsidesættelse af det nye Ministerium, saa kan jeg virkelig godt forstaa, at de protesterer mod Reedtzthott, navnlig hvis han er en Martinius Numer to, der vil sætte Agrarerne paa Porten, og veed De hvad, søde Fru Schrøder. De skulde virkelig abonnere i Dagmar hvis der skulde være nogle ganske enkelte at faa endnu, hvad der jo plejer at være, naar der allerede i lang Tid har været udsolgt og Tilstrømningen i Aar større end nogensinde før, for tænk, nu faar man jo Bjørnstjernebjørnsonsinsønbjørn gratis med i Kjøbet, og Wiehe til det mere begrædelige, indtil der igjen bliver Ballade mellem ham og Riis, men til den Tid er Martinius maaske bleven saa tam igjen, at vi kan faa ham tilbage, til han igjen bliver vild, og saa kan det jo blive ved at gaa saadan, at de skiftes til at være gale i Hovederne, aa Gud ja — det er saamænd en Lykke, at det

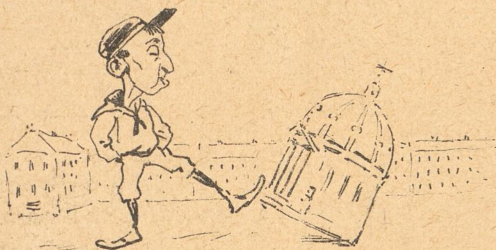
nu begynder igjen, for længere kunde jeg ikke holde ud at gaa og være spændt paa, hvad det skal blive til med det hele og især naturligvis med denne Peter, hvad han nu hedder — Nansen eller Hansen — og Gud veed, om han dog ikke skulde falde paa at engagere denne Frøken Margrethe Petersen, som sang i Tivoli, om ikke for andet saa for at glæde Robert Dannebrog, for det veed man da, at den Dag, hun kom op, vilde blive den lykkeligste i Roberts Liv. Ja, nu skal jeg sandelig hjem, søde Fru Schrøder, Petersen er lidt daarlig i disse Dage, men jeg haaber dog ikke det er andet end lidt Medicin, som han smagte paa forleden Dag, da han var oppe at se til en syg Ven, og det skal man jo tage sig i Agt for, men naar han nu er forsigtig og holder sig inde og aldrig mere tager noget ind af den Slags, saa haaber jeg dog nok, at han kommer sig. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Enighed i det væsentlige. I den liberale Vælgerforening erklærede Gustav Philipsen sig for fuldstændig solidarisk med Socialdemokraterne, naar bare de havde et andet Program og vilde gjennemføre det paa en anden Maade. Skræder Holm mente dog ikke, at der blev Buxer af det Skind.

Et Overmenneske.

I Integades Jammerdal
Dog En end for sin Hat er Ka'l,
Familiens allermindste Pus,
Og dog en vældig Kritikus:
Hannover nemlig er saa stor,
At imod denne Matador
Er selv *E. B.*, det stakkels Kræ,
Et rigtig skikkeligt Mæhæ.

Han kritiserer stort og smaat
Og gjør det altid lige godt,
Og, havde Rafael levet end,
Han havde skjælvet for hans Pen.
›Den lille Rubens — ganske net,
Og Rembrandt — ikke ganske slet.
En Thorvaldsen — aa ja, lad gaa,
Men Otto Bache? — saa som saa!«

Nu viste Tietgen sig saa fræk
At give mange Penge væk,
For Marmorkirken af sit Grus
At rejse som et pragtfuldt Hus.
Han til en Arkitekt gik hen,
Men det var ikke Willumsen,
Det var — ja, har man hørt saa galt! —
Nok Meldahl reverenter talt.

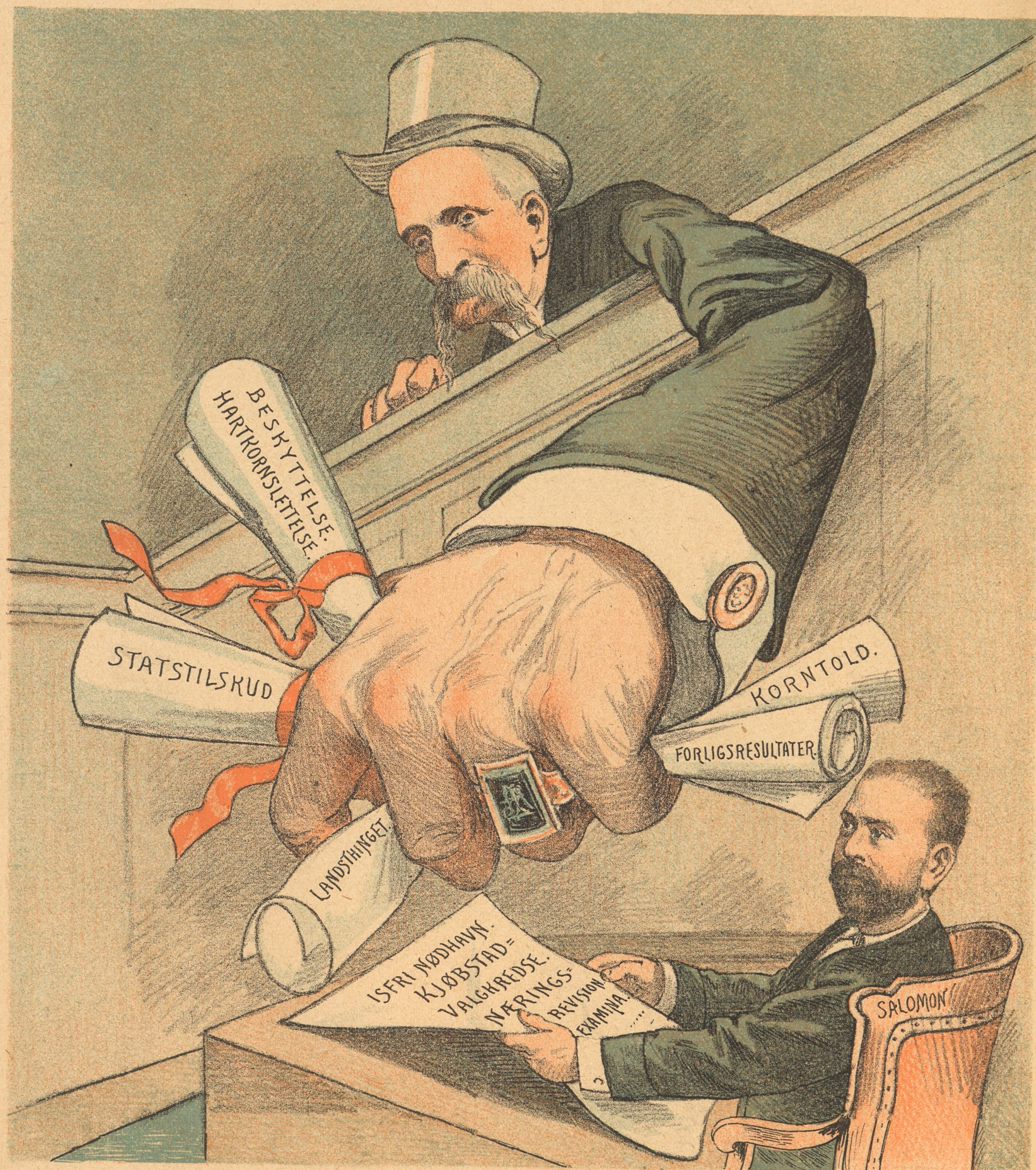
Slig Færd i Synden døde ej,
Og strax Hannover tog paa Vej:
Han fandt, at Tietgen-Meldahls Stuk
Var ikke overmaade smuk.
At Ferslews Blade bad saa pænt,
Formilded ej vor Recensent,
Musæet for Kunstindustri
Han slagted med i Raseri.

Dog lavede han heldigvis
Et lille lækkert Paradis,
Og indstallerede deri
En lille Skovgaardsk Koloni,
Skjønt Lange Slangen spillede
Og ved den Glæde pillede.
Dog Willumsen er Numer Et,
Hannover hans Tromp- og Profet.

Den ene Villighed er den anden værd. Naar Journalisterne har haft deres Fest med Assistance af bekjendte Skuespillere, paatænker Skuespillerne at arrangere noget lignende med Optræden af bekjendte Journalister. Forskjellige moderate Provinsredaktører vil f. Ex. optræde som Ekvilibrister, Robert som musikalsk Klown, og flere Medarbejdere ved forskjellige Blade har lovet at optræde som Negerkomikere, men Cawling vil dog vistnok bære Prisen, da de andre kun er smaa imod ham og han jo nok er Mand for at stikke en lille En ud. Nede i Salen vil Manicus agere Vært og sørge for, at der bliver pokuleret dygtig. Med mindre »pokuleret« i den til *Puk* sendte Meddelelse er en Trykfejl for »kopuleret«.

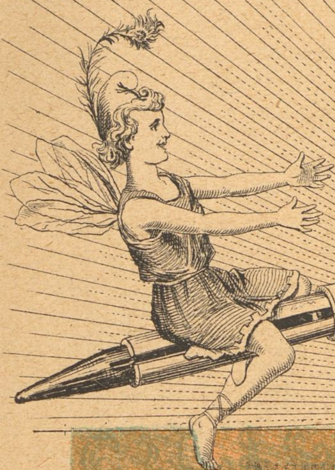
Overgreb.

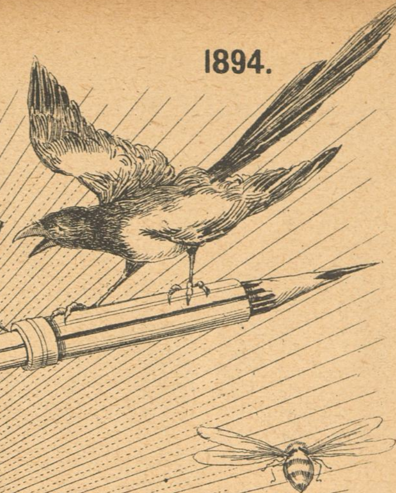

Agrarernes om sig gribende Næve
Vil Haand i Hanke med Statskassen kræve.
Trods Salomons Visdom Byerne bæve;
Men, hvorfor bestandig i Frygten svæve,
At Andersen-Rosendal Skatten skal hæve!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

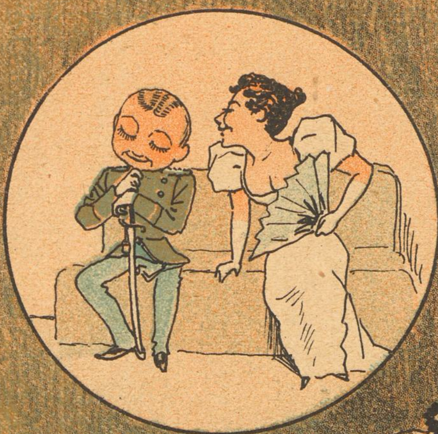
Nr. 36. Søndag den 9. September. 1894.

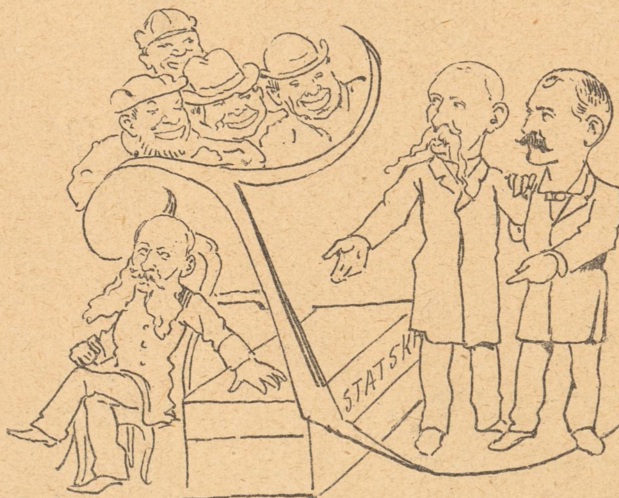
PUK

En bly Viol?

— Tænk Dig, paa det sidste Bal sad der en Lieutenant ved Siden af mig, der var saa grøn, at han blev rød, hver Gang jeg talte til ham!

Det glade Landmandsliv.

Med Landsthingsvalget gaar det jævnt og glat,
Og der er Fryd og Gammen blandt Agrarerne,
Fordi de snart ved Hjælp af Vælgerskarerne
Kan sige til den sløje Tid: God Nat!
Saa bliver hver en Landmand fri for Skat
Og faar endda forhøjet Pris for Varerne,
Samt rentefrie Laan og ikke sjælden
Den Sjælesvir, at Staten klarer Gjælden.

Vel er det sandt, at dette Ideal
Kan med et sikkert Flertal ikke blære sig,
Og at ved Valget Branth og Rosendahl
Har saadan lige netop kunnet nære sig,
At ikke alle Vegne en lokal
Madpose de paa Landet kunne skære sig,
Saa det blev ikke denne Gang, at Raden
Kom til Reedtz-Thott og smed ham ud paa Gaden.

Men derfor skal en halvstudert Agrar
De skjønne spildte Kræfter ej begræde,
Thi den Ting er aldeles soleklar,
At vort humane Landsthing vil med Glæde
I Skranken for de fromme Ønsker træde,
Hvoraf Agrarerne saa mange har,
Saasnart de Herrer blot har klaret Pynten:
Hvem skal i den Anledning ud med Mønten?

Og det vil gaa for dem som Fod i Hose,
Thi det kan Bonden trøstig laane paa,
At Byerne sig gjerne lader flaa,
Blot Skindet gaar i Landbostandens Pose,
At hver en Borger sværmer for at faa
Sit Mammon anbragt i en Tørvemose,
Helst naar den i sin ganske Diameter
Er fyldt til Bunden med — Prioriteter!

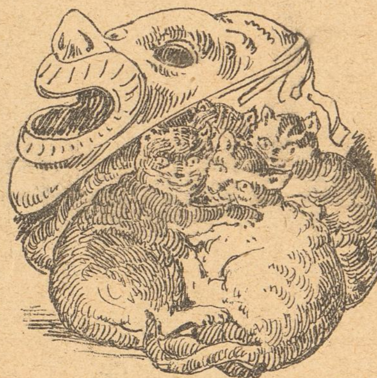
Ja, der kan ikke være tvende Meninger
Om, at hver Kjøbmand med et Glædeshop
Yder sin Skjærv til Venstres Brugsforeninger
Og Folkebanker til at svindle op,
Samt fylder flere »Fade« til Forleninger
Blandt »Tillidsmændenes« forknytte Trop,
Og Bidrag gi'er, naar Tiderne er haarde,
Til Mønsterdrift af nye — Dønnergaarde!

Honorar. Skjønt der ingen Konvention findes, har Tyskerne af konventionelle Hensyn over for Henrik Ibsen givet ham Honorar en enkelt Gang. Han vil dog gjøre klogest i ikke at vente paa »Gengangere«, men hellere lade den »Vildand« flyve.

Theaterkatten spinder.

Ja, det vil da sige den kommitterede Theaterkat. Den gamle fælder nemlig for Tiden, skal jeg sige os, og derfor har det høje Ministerium givet ham mig uværdig til en Medhjælp.

Naa, saa holdt vi da et lille Mælkelabberads sammen, vi fire Theaterkatte her fra Byen. Vi skulde jo dog indvie Saisonen paa en festlig Maade og jeg var jo i lidt godt Humør, fordi »Yrsa« og »Et Folkesagn« stadigvæk skæpper saa godt i Kassen. Det vil sige, han ude fra Dagmar var ikke med, for han kan ikke lide at labe en ærlig Skaal Mælk, siden han er bleven saa vant til det blodige fra alle de Feltslag, han leverer. Men i det Sted havde han sendt den lille sorte, som han har til Kommitteret og som han bruger til at forbedre Klassikere som Shakespeare og Sophus Neumann.

Jeg begyndte med at byde Velkommen. Tiderne var jo ganske vist alvorlige, sagde jeg, men det var dog alligevel et glædeligt Tidernes Tegn, at Balkonen var gaaet i Vejret ved Auktionen, skjønt Galleriet til Gjengjæld var gaaet ned. Naa, noget maatte der jo gjøres, og nu havde vi jo f. Ex. engageret Frk. Wolf fra Norge, da Frk. Dons alligevel ikke kunde gjøre det i Længden.

Nørregade-Katten holdt lige godt paa vore egne. Var »En Børsbaron« f. Ex. ikke fint Papir, selv om det nu kun noteredes til halv Pris, naar der alligevel var udsolgt til dobbelt?

Amaliegade-Katten holdt nu saa meget af Svensk. Han havde præsteret to svenske Primadonnaer paa mindre end

en Uge, og han var ikke bange for at stikke nogle Stykker ud til. For Resten var det slet ikke hans Mening at ville spille Operette.

Den lille sorte fra Dagmar vilde hævde, at Primadonnaerne fra hans Theater netop holdt den rette Middelvej. De talte Dansk og dog ikke Dansk, hvad »Nationaltidende« ogsaa smukt havde fremhævet. Det var en Art fællesnordisk — det var — det var — —

Jeg foreslog Grønlandsk.

Den lille sorte var meget kjed af, at »Advokaten og hans Myndling« ikke havde gjort Lykke. Cetti var dog mindst ligesaa god som Busholm paa den anden Side af Vesterbrogade og næsten ligesaa pudserlig som Oscar Larsen. Og da Stykket var af Hertz, maatte det jo være klassisk.

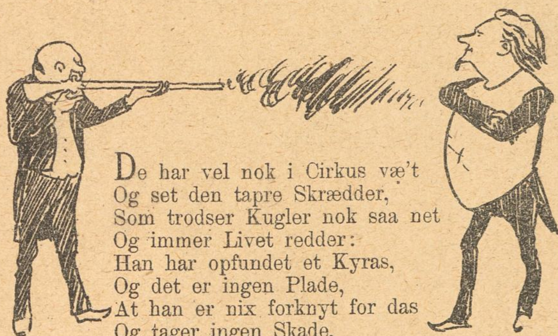
Nørregade-Katten undrede sig ogsaa over, at det ikke gav i Kassen. Han havde ogsaa hørt, at man fik udmærket Sølvtøj fra Hertz, men saa kunde man jo en anden Gang prøve Michelsen.

Amaliegade-Katten spurgte, om Michelsen ogsaa skrev Folkekomedier, da han særlig yndede denne Art Kunstindustri. Han trængte netop til en ny Folkekomedie, da den Snes Stykker, som han havde, var for gode til at spilles foreløbig. Forøvrigt maatte han vist sætte Priserne ned for at kunne konkurrere med sin egen »Børsbaron«.

Paa dette Tidspunkt var den lille sorte fra Dagmar bleven søvnig. Det viste sig, at Grunden var den, at han havde faaet fat i et af de Stykker, som han i sin Tid havde indleveret her hos os, og sad og læste i det. Men da det desuden var blevet lidt sent, blev vi enige om at bryde op. Inden vi skiltes, aftalte vi imidlertid, at vi vilde danne en Kvartet, der af og til kunde mødes og give nogle Numre. Det vil glæde Vilhem Møller. Han holder saa meget af, at der hersker en god Tone i Theatrene.

En Skrædder, som er Helt —

De har vel nok i Cirkus væ't
Og set den tapre Skrædder,
Som trodser Kugler nok saa net
Og immer Livet redder:
Han har opfundet et Kyras,
Og det er ingen Plade,
At han er nix forknyt for das
Og tager ingen Skade,
Naar han i Brystet kan en Kugle faa;
Ja, det er ubegribeligt, hvad Folk kan hitte paa!

Trods vor Jens Busk var han saamænd
Karl for at vove Trøjen,
Og den, som ramte Skrædderen,
Skød inte Papegøjen.
I røgfri Krudtdamp som til Fest

Han gik formedelst Vanen;
Han burde være Hædersgjæst
Hver Dag paa Skydebanen,
Naar ned i Livet noget Varmt skal gaa,
Ja, det er ganske mærkeligt, hvad Folk kan hitte paa.

For Resten har til Militærbrug Pansret inte nyttet,
Især, da Bajer snart al Hær
Og Flaade nok har ryddet;
Men det er dog en afgjort Sag,
At det dit Liv forsøder,
Naar du er pansret og en Dag
En Søndagsjæger møder,
Som træffer dig i Stedet for en Raa;
Thi det er uberegneligt, hvad de kan skyde paa.

Desuden la'er i hvert et Fald
Opfindelsen sig bru'e
Som Sikringsmiddel paa et Bal
Mod Amors Pil og Bue.
Saa kan man give sit Parti
Som Løve meget bedder,
Og »den, der skal paa Frieri,
Maa tale med sin Skrædder«,
Og i hans Bøsse dygtig spytte maa;
Thi det er højst vidunderligt, hvad han kan hitte paa.

⁂

Forslag til Omordning af den offentlige Politiret.

Da de indskrænkede Lokaler og de af og til ikke mindre indskrænkede Betjente har indført enkelte smaa Ulemper for den offentlige Ret, saasom at Folk blev dømt for, hvad de ikke havde gjort, og tidt gjorde noget, som de ikke blev dømt for, paatænker man nu en Omordning af Rettens Lokaler og Forretningsgang.

Hertil er det Meningen at leje Arenatheatret, der synes at udøve en tilstrækkelig afskrækkende Virkning paa Publikum. I saa Fald opnaar man tillige den Fordel, at man kan lade Synderne sidde deres Bøder af ved Forestillingerne om Aftenen. Straffen bliver herved kortere, men mere intensiv. Af Hensyn til de stadig om sig gribende Bølle-Overfald trænger man nemlig til lidt skrappe Midler. Dog er det endnu ikke afgjort, om Hr. Schultz skal beholde Beværtningen.

Selve Forhandlingerne skal foregaa paa Scenen, hvorved det hele vil faa et mere dramatisk Præg, ligesom ogsaa de fra Cawlings Retskrivningsprinciper bekjendte »scenestærke Arme« forventes at ville komme bedre til deres Ret. Tilskuerpladsen vil blive forbeholdt Publikum, for hvem der desuden bliver indrettet Restaurant og Styrtebadsapparat i Garderoben. Endelig vil der i Billetkontoret blive oprettet en Totalisator, hvor man kan holde paa den Offentliges forskjellige Champions. Rettens Principer borger for, at de, der starter, ogsaa nok allesammen kommer ind.

I Pavserne vil der blive udført Musiknumre af Arenatheatrets sædvanlige Orkester. Der er ingen Tvivl om, at populære Numre som »La' Mønten klinge«, »Her har vi fundet en hærlig Plads«, »Bal i Haven« og andre Ballader vil gjøre stor Lykke. Overhovedet venter man, at Betjentene og Retten ved den nye Ordning vil komme i den bedst mulige Rapport til Publikum.

For at imidlertid Rettens gamle prøvede Stamgjæster ikke skal spilde deres Tid med at møde i Retten, vil Rapporterne blive bragt dem i deres Hjem af Rettens Bude. Dog tilstaas denne Begunstigelse kun dem, der har deres faste Konto og deres eget Folio i Hovedbogen.

Med Blus paa–

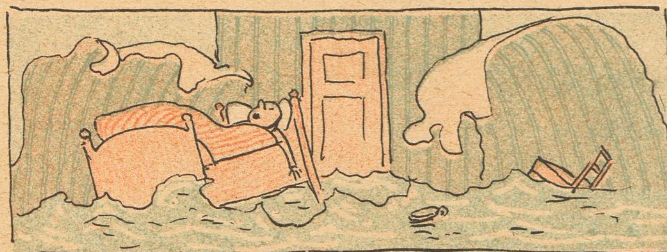

— G'aften, Mortensen! Naa, hvordan troer Du, at Du ka' ha'et?

— Aa, som Du seer er jeg nu be'et Lygtetænder.

— Jamen, hva' Fa'n gaar Du saa og slukker dem for!

En varm Kur.

— Saa fik jeg den Fluenza, aa saa tog jeg ing aa sved paa, aa saa svedt jeg, saa Tapetet det løb af Væggen.

Da Apothekerne jubilerede.

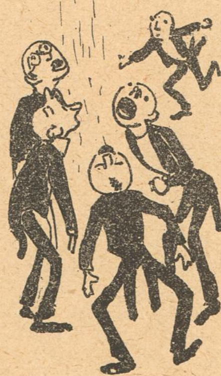

Det er ellers ikke daarligt,
At med et halvhundredaarligt
Jubilæum flotte kan
Sig vor Apothekerstand.
Alle disse gamle Piller
For den Fest at fejre stiller:
Standens Repræsentation
Holder større Recept-ion.

Naa, der faldt vel ogsaa lidt a',
Muligvis en bedre Middag,
Og hvert Ord, som der blev talt,
Præged Viddets Engelsksalt.
Retterne var ikke dolie,
Der var lækre Ting i Olie,
Kun de Allernøjsomste
Drak en Kop Hamborgerthe.

Som Dessert til Takke tage
Maatte man med Hostekage;
Enkelte nok fundet har,
Kagen lovlig melet var.
Naa, det gjorde ingen Skade,
Alle tværtimod var glade,
Det en Apothekers Sind
Skræmmer ej at tage ind.

Efter Bordet blev der Løjer,
Allemand sig svært fornøjer
Med forskjelligt Mixeri:
Pylnervand med noget i.
Ingen er der her, som maaber,
Men formedelst disse Draaber
Greb Enhver tilsidst til sin
Æske med Antifebrin.

En og anden var forhindret,
Sorgen derved blev dog lindret
Ved en sjælden Hædersgjæst,
Som var med til denne Fest;
Thi den kloge Vindblæs-Kone
Saa man midt i Flokken trone,
Hende man til sidst som Tak
Æressalve gav — med Kvak.

Brev fra Sæby.

(Frit efter »*Politiken*«.)

Kjære Ven!

Man har spaaet Sæby, denne lille, forbindelsesløse By, hvis eneste Berømmelse er den, at Henrik Ibsen ikke kom dertil i Sommer, en Fremtid som Badested. Den jernholdige Kilde skal være udmærket. Det maa Kjendere af Vand om. Jeg har heldigvis ikke haft Anledning til at prøve det. Det var ingenlunde for Vandets Skyld, jeg beærede Sæby med min Nærværelse. Jeg blev lokket hid af en fjærn Erindring. I den stod en dejlig Plads præget, saa fredelig og fjærn, at her maatte være en uforstyrret Arbejdsro. Jeg blev skuffet. Da jeg ankom, gik der allerede ca. 150 Stykker af min egen kultiverede Race og rodede paa Pladsen, og de kjendte mig allesammen fra min Ungdoms Arbejder om visse nyttige Husdyrs Røgt og Pleje. Paa saadan en lille Plet kommer man uvilkaarlig ind paa hinanden, og førend man veed af det, er man midt i en temmelig stor Omgang, især, naar man som jeg af Natur og Vane er en beleven Selskabsmand.

— — — Det kniber haardt med at faa noget at spise og drikke her i dette Hul. Vi gik og rodede efter Tomater, men de var ikke til at opdrive, ja, vil du tænke dig, ikke en Gang svenske, benløse Sild og Fugle kunde vi faa opsnust. Og man er i en slem Forlegenhed, naar man af og til føler Trang til en Flaske Chablis. Frederikshavns vidunderlige Rødspætter gaar ikke op til Sæby, og Hummer er dyrere her end paa Toppen af Montblanc.

Du vil da forstaa, kjære Ven, at jeg er gaaet paa en Vildmand ved at rejse her til, hvor den eneste Aftenunderholdning er Indremissionens Rabaldermøder. Jeg længes efter at komme tilbage til Hovedstadens aandelige og materielle Rørelser og være med i det nye, der sker. Tænk, sikken en Roman jeg kunde skrive om det gamle St. Pouls Apothek!

F. g. m. forbliver jeg

Din o. s. v.

P. S. Hvis du ser noget til »Politiken«, saa hils den og sig, at den skal stave Pegasus med P.

D. s.

En Udsættelsesforretning.

Paa sin sidste Kjæphest Henning
Drager gjennem Landet frem.
Ak, men Sagen tog en Vending,
Som for ham kan blive slem:
Mens til Foredrag han gaar,
Han Dada af Wiinblad faar.

Vi beklager næsten Præsten,
Som maa lide denne Tort
Naar han Rømersgade-Næsten
Elsker, maa det være haardt
Just af ham paa Hatten faa,
Medens alle ser derpaa.

Stakkels Henning havde skrevet
Om sin sociale Bro'r,
At han aldrig har bedrevet
Slige Ting, som somme tror,
Navnlig, at en Socialist
Ikke er Materialist.

Henning det materielle
Revser paa sin Prækenvej.
Heldigvis den ideelle
Statspension han hader ej.
Ellers gad han Penge se
I det Moe'ske Helvede.

Dertil er det, Wiinblad siger,
At det sociale Skraal
Har i alle Verdens Riger
Overalt det samme Maal:
Mere Mad og mere Had
Proletaren kun gjør glad.

Hvad skal Expastoren gjøre?
Er hans Dobbeltskriveri
Nu, da Rømersgades Døre
Brat smak i, da brat forbi?
I saa Fald beklages bør
Bings og Hørups Monitør.

Fra Paris skrives til os, at Anarkisternes Frækhed tager til Dag for Dag. Ligesom de i sin Tid tænkte paa at bortføre Fru Carnot for at tvinge hendes Mand til at benaade den dødsdømte Henry, saaledes skal de nu have paatænkt en Bortførelsesplan mod den nuværende Præsidents Svigermoder for bagefter at true ham med, at, dersom han ikke benaader de dødsdømte Anarkister, slipper de hende strax løs igjen!

Man maa Skik følge — Efterat Richard Schrøder har haft den geniale Ide at lade indlægge en Sang om de sidste Begivenheder i »*Boccacio*«, der foregaar i Florents 1340, har efter Forlydende de nye Chefer for det kongelige Theater ikke villet staa tilbage, men ladet en kjendt Revyforfatter lave en Revysang, der skal indlægges i »*Elverhøj*« og synges af Kristian den fjerde i 1ste Akt paa Tryggevælde. Af Visen, hvis Omkvæd er: »*jeg maa atter give Konen Ret*«, aftrykkes her et Par Vers, der blev forlangt flere Gange *dacapo* ved den første Opførelse i Torsdags. Den gaar paa Melodien: Der er et Land o. s. v.

Min Kone hun vil holde »Politiken«.
Jeg siger nej! Jeg ka'nte li' det Blad.
Jeg holder hele tre fra Bladfabrikken.
Hvad skal jeg saa med mer? Jeg spør' Dem ad!
Men det vil Konen ikke lade gjælde,
Og naar hun si'r, at man bli'r hurtig mæt
Og træt af Ferslew i hans Trykkervælde
— saa maa jeg atter give Konen Ret!

Paa Kristianshavn der var en ældre Dame,
Med hvis Forretning det var paa Retur,
Og da hun saa, den trængte til Reklame,
Hun overfaldt sig selv i sine Stuer.
Hun havde troet, hun skulde tjene paa den,
Men finder nu, at den Ide var slet,
Og da den bragte hende i Cachotten
— saa maa jeg atter give Konen Ret!

I Helsingør der kom jeg paa Stationen,
Ja kun paa Banens — ej hos Politiet.
Jeg saa, da Brandes krøb i Skjul bag Konen.
Aa Herregud! Det var en tragisk Strid!
Den lille Gustav rasede forblindet,
Hvad Edvard bag sin Frue tog sig let!
Men, naar hun si'r, at hun har reddet Skindet,
— saa maa jeg atter give Konen Ret!

Luftskipper Johansen skal være bleven engageret til et Skuespillerselskab. Det er endnu ikke bestemt, hvad han skal op i, men det højere Skuespil menes at ligge særlig godt for ham. Maaske skal han debutere som Jokum i »En Søndag paa Amager«. Han maa jo nemlig nok gaa op paa Amager, naar han blot gaar ned paa Saltholm.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vindskibelighed.

At fange Medbør i Publikums Sind,
Den Idræt er højst fornøjelig;
Det gjør ikke Noget, her gjøres lidt Vind,
Naar Vinden saa blot er føjelig.

Udgiver og
Redaktør,
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 37. Søndag den 16. September. 1894.

Torden i Luften.

— Herren og Fruen har været oppe at skænds igjen.

— Hvem maatte saa gi'e sig?

— Det veed jeg ikke endnu; jeg skal først høre, hvem der smælder værst med Døren, naar de gaar.

Kejserens Tale.

Og Kejseren præked' i Kønigsberg
Mod Tidens vanartede Retning
Omtrentlig som salig Phønixberg
Med Eftertryk paa hver Sætning,
Han hævdede baade med Fynd og Klem,
At det var sløjt med Moralen;
Men — om at oplive Paragraf 5,
Derom var nok ikke Talen.

Først vendte han sig mod Adelen,
Hvis Holdning han kritiserede,
Den fik sin Andel af Dadelen,
Formedelst at den opponerede.
»Noblesse oblige!« Med disse Ord
Han Junkerne gav paa Halen;
Men — om Noblesse paa Slesvigs Jord,
Derom var nok ikke Talen.

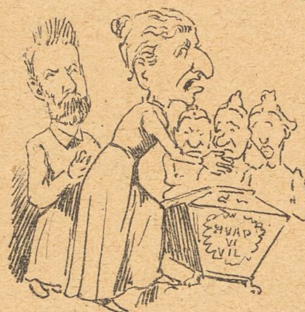
Saa fik man et Ord om Agrarerne
Og sammes daarlige Tider,
Plus alt, hvad af Proletarerne
Det stakkels Germanien lider.
Han sled for at lette Tidernes Aag,
Derpaa han tømte Pokalen,
Men — lette Nordslesvigs Skolesprog,
Derom var nok ikke Talen.

Derpaa fik den tyske Sædelighed
Det trøstende Ord at høre,
At den var idel Begrædelighed
Og ikke blot inden Døre;
Beviserne vilde falde ham let —
Betænk blot Kotze-Skandalen!
Men — skaffe et voldført Folk dets Ret,
Derom var nok ikke Talen.

Dog først og sidst han betonede
Saa kraftig, som han formaaede,
At han, lig sin Bedstefa'er tronede
Som Selvhersker af Guds Naade.
For Kirken og Troen fra Posen til Pfalz
Han manede Folket af Dvalen,
Men — danske Kirkebønner paa Als,
Derom var nok ikke Talen.

Mod Vantro og Dydsfornægterne
Han ivred' med dybtfølt Rørelse
Og haabed' for Efterslægterne
En Vending ved Himlens Førelse
Med Sædelighed og Moral derhos
Og Kristendom i Finalen;
Men — gjengive Næsten det ranede Gods,
Derom var dog ikke Talen.

En Begravelse.

Puk var med til at følge *»Hvad vi vil«* — nu *»Hvad vi vilde«* — til Jorden. Alle Abonnentinderne var naturligvis med, og alle deres Klokker ringede. Blandt de tilstedeværende ældre Damer bemærkedes naturligvis først og fremmest Fru Johanne Meyer og Frederik Bajer.

Ellers var naturligvis en Del Foreninger repræsenterede, saasom Jordemødrenes Sangforening, Foreningen til Tivoli-Abonninernes Beskyttelse og Svigermødrenes Fagforening. Desuden var der et stort kvindeligt Musikkorps, der blæste Liget et Stykke, hvilket de fleste Kvinder for Resten havde gjort allerede i dets levende Live.

Sorgen mellem Følget var ubeskrivelig. Navnlig talte alle Medarbejderskerne sort i Dagens Anledning for at lægge deres Utrøstelighed for Dagen, og naturligvis var alle klædt i Sort med Undtagelse af Strømperne, der gjennemgaaende var blaa.

Fru Johanne Meyer holdt den uanmodede trøsterige Tale. Af alle Mændenes Overgreb var maaske det allerfrækkeste det, at de altid vilde være ene om at holde Ligtaler. Grunden hertil var nemlig den, at de ikke kunde unde Kvinderne en af deres bedste Fornøjelser: at beholde det sidste Ord. Bladet havde altid kæmpet for Kvindernes Valgret — til sidst havde det slet intet andet Valg haft end at gaa ind. *»Hvad vi vil«* skulde have været alle danske Kvinders Organ, det skulde have været den Mund, hvorigjennem Kvindernes Anskuelser kom frem for Offentligheden; des værre var der altid saa faa Kvinder, der holdt deres Mund, og derfor var der saa faa, der holdt *»Hvad vi vil«*. Hermed overgav hun det lille Lig til Jorden.

En Dame bemærkede, at hun ved Gud altid havde holdt saa meget af *»Hvad vi vil«*, men det var da rigtig nok for galt, at Pigerne brugte det til at svare igjen i. Det var saamænd

vanskeligt nok at holde Piger i vore Dage, skulde man ogsaa holde, hvad de skrev, saa var det ikke til at holde ud.

En anden Dame mente, at man lige saa godt kunde holde »*Dagmar*« eller »*Nordisk Mønstertidende*«.

En Pige bad Fruen endelig inte ærke sig. »*Hvad vi vil*« havde s'mænd inte gort for meget for de stakkels Piger. Havde det forstaaet sin Opgave ret, saa havde det lagt Vægten paa mere faglige Artikler, saasom Anvisninger til at tage paa Kurven eller Opdrætning af Madkjærester.

Hvad der derefter blev sagt, veed *Puk* ikke, eftersom de tilstedeværende Damer paa dette Tidspunkt alle sammen tog Ordet paa een Gang. Men bagefter samledes den nærmeste Familie til en Kop sort Kaffe hos Frederik Bajer, der i Dagens Anledning selv havde bagt Vrøvl.

Storartede filharmoniske Koncerter.

Første Koncert under Direktion af Verdi. (Dørene lukkes, saasnart Komponisten er ankommen til Hovedbanestationen. Det er meget muligt, at Verdi virkelig kommer. Vi skal spørge ham selv en af Dagene. De andre Dirigenter kommer.)

Program: *Falstaff* (tilhører det kgl. Theaters Arkiv, den nye, tredie Akt af Charles Kjærulf). Ved Koncerten medvirker et Kor af forurettede Sangerinder under Direktion af Robert Henriques. Særlig fremhæves: Frk. Margrethe Petersen, der for denne Koncerts Skyld har ladet sig løse fra de Engagementer, hun dog ikke havde i Udlandet, og Frk. Schjønning, der er prist i saa høje Toner, at hendes Mellemtoner ganske er gaaet fløjten.

Anden Koncert under Direktion af Robert Henriques. (Dørene lukkes, saa snart Dirigenten begynder at interviewe sig selv.)

Solist: Oscar Madsen.

Tredie Koncert under Direktion af Karl Gottschalksen. (Paa George C. Grøns Forlag udkommer en Vejledning til Forstaaelse af Koncerten ved Hr. Charles Kjærulf.)

Program: Udvalg af Richard Schrøderske Sange.

Trompetsolo af forskjellige herværende Pressemennesker.

Fjerde Koncert under Direktion af August Enna.

Program: Ouverture til »*Skilsmissens Overraskelser*«, Potpourri af »*Vennernes Fest*« osv.

Som Solist optræder en lille, af Hofmusikhandelen opdaget, født og i mange Aar klædt Komponist, erhvervet med Eneret für alle Zeiten und Länder.

Billetter til forhøjet Pris 20 Kr., ordinær Pris ingen Ting og nedsat Pris et Par Lispund »*Skandinaviske Signaler*« faas i

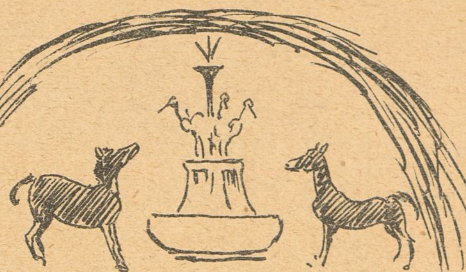
Kgl. Hofmusikhandel.

Luftskipper Johansen vil nu optræde som Dykker. Politidirektøren har dog knyttet den Betingelse dertil, at han ikke maa komme op igjen indenfor en Omkreds af tre Mil.

Springvands-Jeremiade.

O, lad dem springe, som de vil,
Kokette, smaa Fontæner,
Og drive deres muntre Spil
Trods Bladenes Hyæner.
Hvorfor mon hver en Pressens Mand
Dem ubarmhjertig aaler?
De driver samme Sport som han:
At udspy kolde Straaler.

De Storke tre paa Højbroplads
Om Nilens Kilder minder;
Hver Droskehest ved det Kalas
Som Nilhest sig befinder.
Hver Gammelstrands-Madames Dom
Dem hæver op til Toppen
— Af Ros, fordi de helder om
Som de i Underkoppen.

Og Herregud, det gamle Skind,
Der har saa længe staaet
Paa Gammeltorv saa tyk og trind,
Har nu man nylig flaaet.
Selv »*Dannebrog*« nok schiødter ej
Om den Modernisering,
Men tager voldsomt stærkt paa Vej
Formedelst dens Servering.

Saalunde ræsonnerer man:
Før første Sprøjte var den,
Nu er den kun det bare Vand,
Og ingen Nethed har den.
Den gamle Kumme givet har
En Sokkel man at staa paa,
Saa kummerlig Ideen var,
At den fik Ben at gaa paa.

Hvor skal vi faa et Springvand fra,
Der Folk tilfreds kan stille?
— En Kritikus med Sprøjten? Ja,
Ideen var ej ilde!
Hannover for Exempel kom
Saa paa sin rette Hylde —,
Det vilde Tietgen synes om:
Han lod ham vist forgylde.

Beslægtede Aander —

Grossereren: Jeg synes godt om Dig og vil nok tage Dig; men jeg er af den Slags, der ikke gør mange Ord; naar jeg fløjter, saa kommer Du.

Bydrengen: Det passer udmærket, jeg er akkurat af samme Slags — naar jeg ryster paa Hovedet, saa kommer jeg ikke.

Beskeden Ærgjerrighed.

Skuespillerinden (skal i det nye Stykke kun komme ind og levere en Vase, men har ellers ikke en eneste Replik): Hr. Direktør, maa jeg ikke lægge en Replik ind i min nye Rolle?

Direktøren: Jo, dersom det ikke skader Stykket.

Skuespillerinden: Nej, det tror jeg ikke; det var nemlig kun, at jeg vilde sige — Værs'go' —!

Hvad vi vil.

O Kvindesag, o stakkels Kvindesag,
Det er stramt
At føle, hvordan du af Skjæbnens Slag
Bliver ramt.
Selv med Fru Meyer Fatum drev sit Spil,
Saa man ser,
At »*Hvad vi vil*« om et Par Uger vil
Inte mer.

I syv Aar som det svage Kjøns Organ
Gik det ud
For at gi'e Manden, denne Hustyran,
Paa hans Tud,
Formedelst han for Valgret Kvinden snød
Ugalant
Og dømte hende til at være »Grød-
fabrikant«.

Med det habile Forslag Bladet frem
Stadig kom,
At Kvinden til et nyttigt Samfundslem
Støbes om,
Der har til Naal og Gryde Ryggen vendt
Og betroes
Et Hverv som Brandmand, Politibetjent
Og Matros.

Dernæst Fru Meyer med Logik forstod
I sit Blad
At vise, hvordan laves kan en god
Skefuld Mad:
For at opdrage Kvindernes Natur
Bør man gi'e
Paa Skolens Regning Pigebørn et Kur-
sus heri!

For Kvinden hun dog præked' først og sidst
Om, hvordan,
Hvis hun kan vente, hun bli'er ganske vist
Rigsdagsmand.
Men Ventetiden blev alligevel
Noget lang,
Og der blev ingen Lax af den Makrel
Denne Gang.

Snart er Fru Meyers »*Hvad vi vil*« forbi;
Fruen tror,
Paa Grund af »Kvinden«, som vil være fri
— for dets Ord.
Ja, hvor det Gode saadan faar sit Knæk
Og det gaar
Rabundus, ses, at Kvinden immervæk
Skylden faar!

Et Bytte.

A. Er der nogen Efterretninger fra Polen?
B. Des værre, ikke en Stavelse.
A. Mærkværdigt. Hvad kan der være tilstødt ham?
B. Ja, det er ganske ubegribeligt. Med mindre han skulde være sendt til Sibirien eller sat i et underjordisk Fængsel.
A. Han plejer ellers ikke at være uforsigtig. Her hjemme har han da hidtil vidst at hytte sig.
B. Men maaske en af hans Bøger er bleven oversat paa Polsk og har bragt ham i Ulykke.
A. Det lyder usandsynligt. Han gaar jo hver Dag og kigger over Grænsen efter sine udødelige Værker; men til Dato har der ikke været noget at kigge efter.
B. Skulde han have forspist sig ved en af de mange Fester, som de polske Herregaardsfruer gjør til hans Ære?
A. Det er naturligvis en Mulighed, som man bør regne med. Her hjemme fra er han jo ganske uvant med kulinariske Æresbevisninger.
B. Vist ikke nej. Har De da virkelig glemt, at han for tre Aar siden fik fri Aftensmad i Koncertpalæet?
A. Aa, om Forladelse! Det var den Gang, da han udnævnede sig selv til Fanden.
B. Nej for Fanden, Lucifer var det!
A. Det kommer vel ud paa et.
B. Vist ikke i hans egen Betragtning.
A. Ja, ja, men i alle andre Menneskers. Og det er Poperne sagtens kommen efter. De har anset ham for Antikristen og derfor expederet ham. Hvad gjør vi saa?
B. (ser i »*Politiken*«). Vi er reddede! Vi har faaet fuld Erstatning.
A. Hvorledes da?
B. Her staar, at Polens mest lysende Aand er kommen til Danmark for at lære at læse, hvad de verdensberømte Inte-Negere producerer.
A. Og hvem er da den Fyr?
B. Det er ingen Fyr, det er en Frøken! Hun hedder Bernstein, er energisk, høj, mørk, skjøn, intelligent, skjælmsk, klog og lidenskabelig.
A. Saa er vi hjulpne. Polen tog Danmarks største Søn, men gav os til Gjengjæld sin største Datter.

Folke-Høj-Skolens Minde-Fest.

For-Standerens Fest-Tale.

Danske Høj-Skole-Mænd og Dane-Kvinder!

Et halvt Aar-Hundrede er i Dag sjunget i Sagas og Krønikens dybe, underfulde Lethe-Strøm, siden den første frie Folke-Høj-Skole rejste sit Gimle-Guld-Tag med Dag-Moer-Skjær over den sagnsvangre, af Thyre Dane-Bod viede Jord-Bund. Mod Enden af Ene-Vældens Is-Tid brød Livs-Solens Guld-Straaler Aar-Hundreders-Mulmet, og Folke-Aanden ud-spredte sit Vinge-Fang over Daner-Sletten og Daner-Ætten, saa Guld-Hjærtet hoppede i Folke-Livet. Da paa Daner-Skjaldens Bud den store Løftelsens og Be-Aandelsens Folke-Friheds Guld-Alder var varslet ind, drog fri-baarne Bønder-Drenge og Bønder-Piger med guld-fagre Haar skare-vis paa Aandens Guld-Sadler ind i Gimle-Guld-Borgene i gamle Danemark og lærte at elske Thor og Odin, Freja og Frigga, Regnar Lodden-Bux og Palnatoke, Dronning Dagmar, Dronning Margrethe og Over-Guld-Skjalden Grundtvig. Eja! Eja! Rustede med et højere Syn paa Folke-Livet drog de, syngende Guld-Sangen, hjem til Plov og Harve, Bind-Hoser og Malke-Bøtter. Siden krævede Tids-Aanden, at den danske Odels-Bonde skulde kjærne første Klasses Mejeri-Smør og op-drætte lange, halv-fede Slagteri-Svin, de lækker-sultne Engellændere til Mund-Godt, og da maatte Folke-Høj-Skolen med blødende Guld-Hjærte slaa af paa Guld-Alderens Guld-Idealer og lære Thors Sønner og Frejas Døtre den lille Tabel og Jakob Skagbos Ret-Skrivning! Guldet er blevet til Smør, og Frejas Galt til en Præmie-Orne. Slige jord-fødte Tanker tænkte vi ej, da Aandens Saga-Guld ud-møntedes paa vore skjald-vingede Læber, da en Time-Plan i Folke-Høj-Skolen var Dødens Stempel, og da vi ind-præntede Danemarks Skjold-Unge-Sønner og kjønne Guld-Møer Kjærligheden til Heden-Olds Guld-Sagn og Hadet til National-Rakkets U-Aand. Eja! Eja! Skal vi saa synge Daner-Skjaldens Guld-Vise:

„Ingen har Guld-Taarer fældet,
Som ej Glimt af Guldet saa'!"

Den liberale Vælgerforening holdt forleden Dag sin Høstfest. Des værre var en Del af Høsten endnu kun grønne Spirer, men der var dog alligevel ikke saa lidt at tærske Langhalm paa. Paa den anden Side havde Kantøflerne ikke været heldige, saa at man havde maattet forskrive en hel Del Knolde fra Landet. Alt i alt mente man dog nok, at det vilde skjæppe saa meget, at man kunde maale Vælgerne Skæppen ordentlig fuld.

Den evropæiske Menigmand.

(Frit efter N. F. S. Grundtvig)

Fra Vodrof-Punseslaget
Os Krøniken har meldt,
Der stod i Ordebraget
En degraderet Helt.
Hans Kjendingsnavn vel Bentheim nævnes kan,
Skjønt han var kun »en menig Mand«.

Der toned over Bordet
Den gamle Venstresang,
Opildnet tog han Ordet
For allersidste Gang:
»Aa Herre Gud, saa skulde jeg endda
I dette Liv den Glæde ha'!«

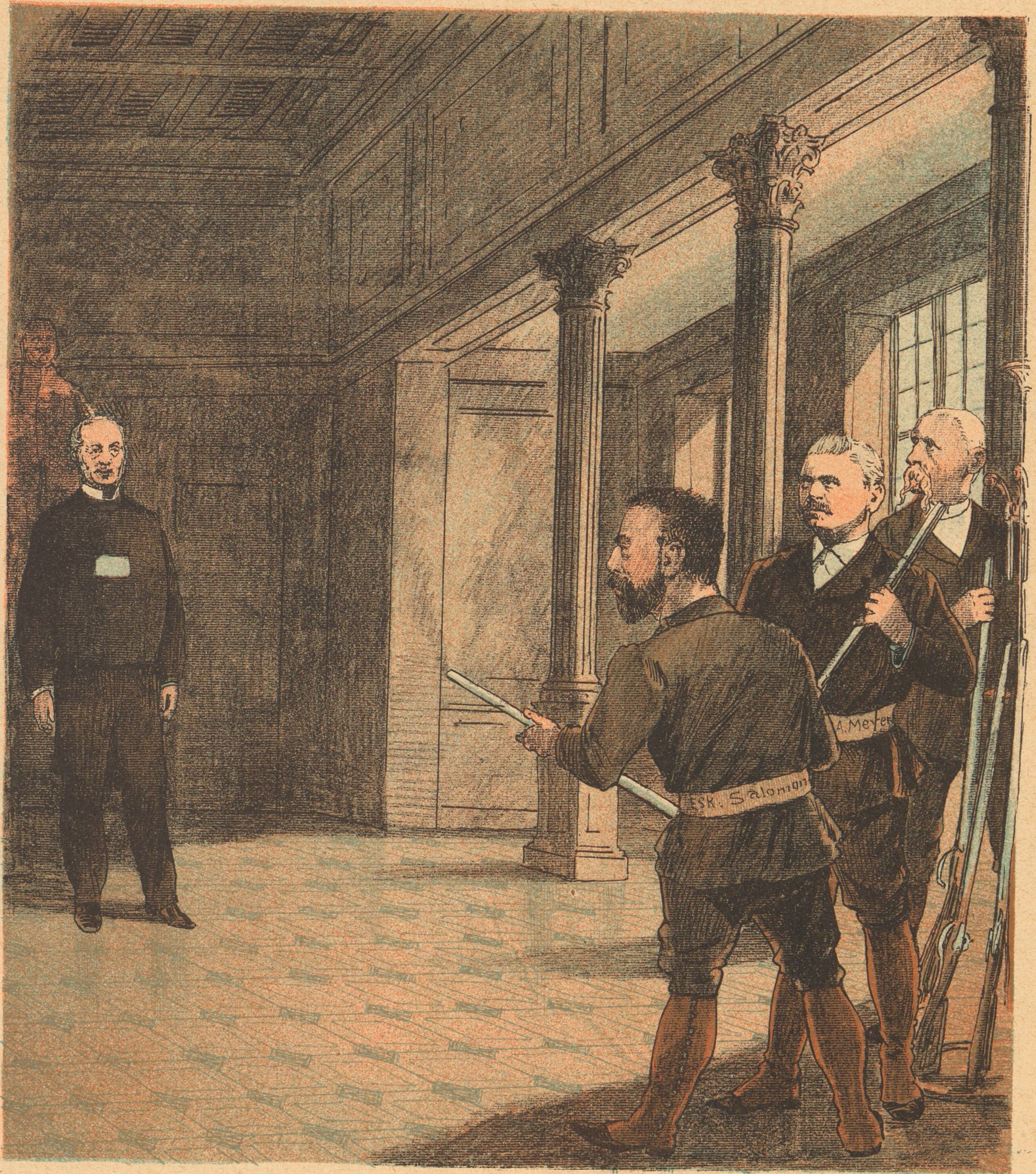
O, priser, Daneskjalde,
De danske, sorte, smaa.
Ved Valgene de falde,
Ved Bollen de opstaa.
Ved Punsens Bredder er selv Bentheim tam
Og Ræve-Ungen som et Lam.

Lad *»Politiken«* bære
Det Budskab over Strand
Om Mundlæ'ers Dyd og Ære
Selv hos en »menig Mand«;
Som Spøgelser i Bentheims Tankeblus
Ses Trier og Octavius.

Og I, som nu skal tænde
De Valgdagspraase smaa,
Betragter Bentheims Ende,
Da I vel undres maa,
At end som slagen, ryggestrimet Mand
Han sig og sine rose kan!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Skudfast.

Af Rosendals Ukrudt og Salomons Krudt
Gehejmeraaden blev livlig beskudt.
Den store nordiske Matador
Dog følte sig tryg og sikret mod Fald,
Thi Projektilerne var ikkun — Ord,
Og Tietgen var pansret med Tal og — Metal.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 38. Søndag den 23. September. 1894.

Medgift??

— Ja, Frøken, kunde jeg blot gifte mig strax — men jeg har desværre en skrækkelig Gæld.

— Det gjør saamænd ikke Noget, det har Fa'er ogsaa, og saa kan De jo blive Kompagnon i Firmaet.

Før Samlingen.

Der var en Tid — ak! den er nu forbi! —
Da salig Berg var for sin kloge Ledelse
Af Landets »samlede« Demokrati
Saa noget nær en Gjenstand for Tilbedelse.
Hans sjældne, diplomatiske Geni
Forskaffed Venstre stadig ny »Adspredelse«;
Thi, naar det ikke stod for ham paa Pinde,
Adspredte han det strax for alle Vinde.

Ja, det var ikke ganske faa Dravater,
Partiet døjed' efter hans Behag,
Des Aarsag er de gode Demokrater
Behørig spredte ad den Dag i Dag.
Snart under dansk, snart evropæisk Flag
Og snart som »Rene«, snart som Rene-gater
Har efter salig Chrestens Tilberedelse
I syv Slags Grupper Venstre søgt Adspredelse.

Men, da Partiet ikke godt kan ramle
Stort mere sammen, end det nu er sket,
Saa maa her først forsøges paa at samle
Det til en ny »kompakt« Majoritet,
Som Førerne paa ny kan skaffe spredt
Til alle Kanter, ganske som den gamle.
Det er jo ingen særlig Fryd og Gammen
At sprede det, som ikke hænger sammen.

Men, hvor er Manden, han, den villiestærke,
Som kan erstatte Bogøs salig Drot?
Det Bryst, som rummer baade Dannevirke
Og alskens forsvarsnihilistisk Spot?
Det er den blide Høgsbro, hvis Kalot
Skal være Dannerfolkets Enhedsmærke!
— Pas paa! Til Efteraaret Venstre flokker
Endrægtig sig om Folkethingets Klokker!

Vel er det trist, at det om ham forlød,
At det Talent, som han for Dagen lægger,
Er ikke til at samle Venstres Rækker
Saa meget, som at samle — Levebrød,
Der altid dumped' i Familiens Skjød;
Men, det er »Fadets« Indhold dog, som trækker,
Og, samler han blot det i Gylden-Aarene,
Saa gjør det ingen Ting, man spreder — Skaarene.

En Historie om fem Høns og en Hane.

Der var en Gang en Gang, da Kjøgehønsene havde mistet deres gamle, røde Hane, aa, saadan en dejlig Hane, der kunde staa paa ét Ben og sige Kykkeliky! saa det kunde høres langt ned i Evropien, hvor han var kommen fra, for han var af den evropæiske Fandengale-Race. I Stedet for den gamle, rare Hane havde de faaet en stor, sort én, som først var lidt blakket under den højre Vinge og siden blev det under den venstre. Men ham kunde de rigtige Kjøgehøns ikke lide, for han var en Brandhane, og deres forrige Hane var en Vandhane.

Men nu skal I bare høre, nu kommer det morsomme.

En Dag samledes Hønsegaardens Beboere til et Møde, og de var der allesammen saa nær som den ny Hane, han sad langt borte i en stor, stor By paa Toppen af en Flagstang og passede paa, at Flaget slog de rigtige Folder. Men Hønsene var enige om, at de ikke vilde have nogen af deres egne smaa Hanekyllinger til Gaardhane, de vilde leve og dø med deres gamle Hane, skjønt han egentlig kun var en Inte-Hane eller Kapun, men de syntes nu bedst om ham, fordi han kunde gale højere og lægge større Vindæg end alle de andre Haner i hele Landet. Til sidst udnævnte de fem kloge Høns, som skulde flyve lige ind til den røde Inte-Hane og gjøre sig rigtig lækre for ham ved at slaa Halen ud som en Vifte og slæbe den hen ad Jorden.

Saa fløj de fem kloge Høns lige op og satte sig i Johansens Ballon, som netop var paa Rejse fra Kjøge til Kjøbenhavn, og det var en morsom Tur, for Johansen kunde saa mange Luftskipperløgne, som de hakkede i sig med stor Appetit. Han sagde, at han kom lige fra Maanen, som han var Manden i, og at oppe paa Maanen kjendte alle Høns den store, røde Hane, som havde en stor Fremtid for sig der oppe; Maanehønsene kunde tydelig se, hvordan han gik nede paa Jorden og spiste Reformidioter, og alt det troede de fem kloge Høns, for klogere var de ikke.

Da saa Johansen kom ind over Integade, fløj de fem Høns ned og sagde saa mange Tak for god Befordring og behagelig Underholdning. Deres gamle Hane sad paa sin Pind og saa

dem komme, og han galede nedladende til dem og sagde, at det smigrede ham, og Hønsene viftede med Halerne nøjagtig, som de skulde, men de var saa undselige, at det varede længe, før de fik klukket deres Ærinde frem, men til sidst kom da Næbbene paa Gled. Kykkeliky! sagde Hanen. Jeg elsker jer, Børn, men I veed, hvad jeg har sagt: jeg vil ikke mere i Hanekamp ved Kjøgebugt; her, hvor jeg er, plukker de mig mere end nok. Det gjør mig rigtig ondt for jer, men jeg bliver paa min Pind. Dermed Basta. Farvel, Børn! Kykkeliky!

Saa gik Hanen ind og satte sig paa Sværtetønden og galede, som om han bildte sig ind at være en kalkunsk Hane. Men de fem kloge Kjøgehøns var blevne meget længere i Næbbet, end de var, da de kom. Nu gik de og hang med Vingerne og spurgte en tilstedeværende vestindisk Andrik, om Johansen skulde tilbage til Kjøge; men det skulde han ikke, for han skulde til Ishavet og dykke ned efter Nordpolen, der var sunken. Det gjøs i de stakkels fem Høns at høre, og saa fløj og trippede de hjem til Kjøge saa godt de kunde, og der lagde de sig paa Æg alle fem for at prøve, om de ikke kunde udruge en Hanekylling, der kunde opdrages til at afløse den røde Hane, som ikke turde komme til Kjøge.

Snip snap Snude, nu er Rumlepotten ude!

Af en evropæisk Stjernes kjøbenhavnske Jammersminde.

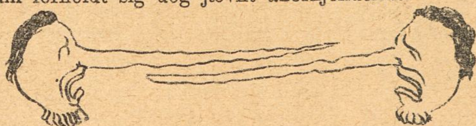
(Udtog af Anmeldelser.)

Første Besøg: Der havde gaaet stort Ry forud for Fruen, og det havde ikke løjet. Der er uforlignelig første Rangs Kunst, hun præsterer, og har man en Gang set hende, glemmer man det aldrig. I Aftes var der ikke et tørt Øje i Theatret, og efter sidste Akt kjendte Jubelen og Begejstringen ingen Grænse.

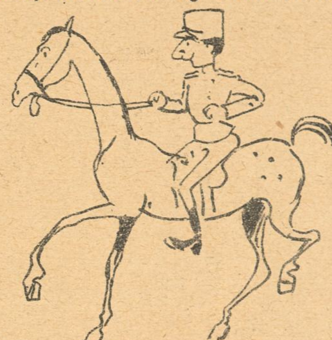
Andet Besøg: Det, Fruen yder, er i og for sig overmaade respektabelt, skjønt det naturligvis var lidt dristigt af hende at vise sig i en Rolle, som Fru Hennings har spillet. Publikum forholdt sig dog jævnt anerkjendende.

Tredie Besøg: Vi indser ikke, hvad Fruen egentlig vil her, hvor vi har Kunstnerinder som Frk. Hornemann, Frk. Olga Meyer og Julie Hansen. I en anden Rolle vilde hun maaske kunde gjøre Lykke i Æbeltoft, her nytter hendes Impresarios Reklamer hende ikke. Folk var dog overbærende nok til ikke at tilføje hende nogen personlig Overlast.

Løjtnanten, Studenten og Akilleshælene.

Heltemodet er saagu'
Ikke helt kaput endnu,
Endnu tidt en Løjtenant er
Stærk og fyrig som en Panther:
Hør, hvad nys der En er hændt
Overfor en kjæk Student.

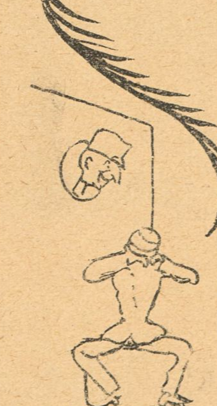
Ned ad Gaden nok saa strunk
Kom Studenten, den Hallunk;
Da vor Løjtnant han nu møder,
Frisinds Ild i Øjet gløder,
Han som Underlæge ej
Underlegen følte sig.

Og, da han nu gjør Honnør,
Staar han helt gemytlig »rør«.
Hælene ej samled', skræve
Gjør han (naa, de var vel skjæve).
Men vor Løjtnant tænkte: »Bi!«
Skjæved til hans Hæleri.

»Han har taget sig en Pæl,
Det er hans Akilleshæl!«
Siger han med bister Mine.
Frækt Studenten ses at grine,
Og han svared nok saa sejg:
»Nej Gu' har jeg nikke nej.«

Helten nu af Harme sprak,
Som en anden Texas-Jack
Fandt han paa, han kunde lide
Lidt med ham om Kap at ride,
Og Studenten maatte saa
Pænt ved Siden af ham gaa.

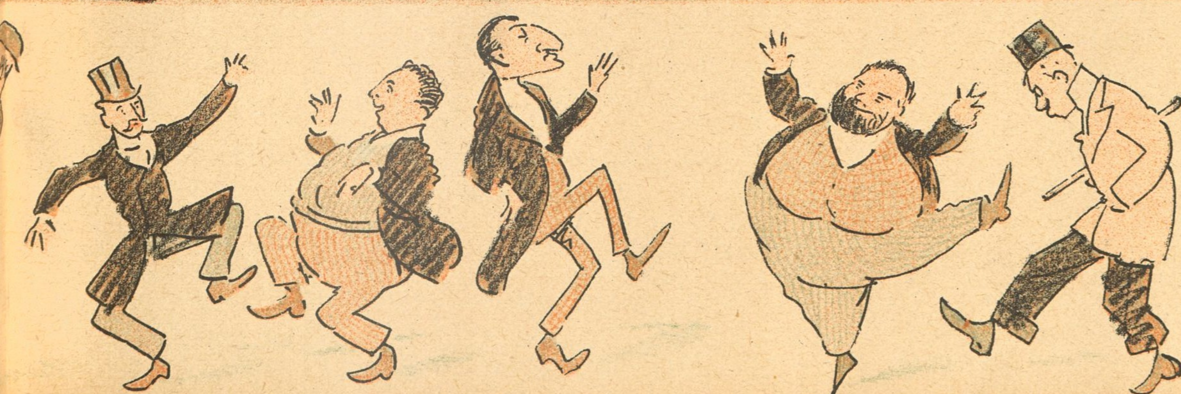

Han ej gjorde god Figur,
Men det var en dejlig Tur!
Hvordan de sig diverterede
»Berlingske« har refereret,
Hvor en Oberst frisk fra Fad,
Slagets stolte Drapa kvad.

Enden blev paa den Staahej:
Hver nok kom paa sin Galej;
Løjtnant i *»Studenterbladet«*,
Synderen i Fedtefadet.
Saadan er jo Verden slet,
Skjønner ej paa Modet ret.

Blomsten hos os —

Jo, Digteren har i Regelen Ret,
At »sparsomt i Norden vi Blomsterne finde«;
Til Gjengjæld har Rødderne gjerne væ't
Saa mange des fler baade ude og inde.
Men vi kan notere — dog uden Beklagelse —
At ingen Regel er uden Undtagelse.
Betragt, for Eksempel, det Blomsterflor,
Som indenfor Tivolis Plankeværk gror.
Det er Buketten af Blomsten i Nord
Eller at sige med andre Ord:
En Blomster-Udstilling, og den er stor.
— Fru Nimb dækker Bord
Med en *Menu*, der er lavet paa Roer,
Af Fugl og af Fisk ses ikke Spor,
Og den skal dog yde det kraftigste Fo'er,
Der opdrives kan i diverse Kroer
Paa denne Jord,
Hvor saa mange Kogebogskunstnere bor,
Der alle forbanded' sig paa og besvor,
At ingen var større Matador
End han, naar det gjaldt Appetittens Opdragelse.

Men *Puk* har for den Sags Skyld ogsaa Ret,
Naar han formener hans Blomster vil lyse
I Norden blandt Folk, som i lutter Gemyse-
lighed og Halløj vil spise sig mæt.
— Fra salig Edvard i Integade
Vi har baade Slaaen og Figenblade,
Og fra hans Broder en Rapsmark vi har,
Som aabenbart første Præmie ta'er;
Den Ting er klar!
En velbekjendt Busk man let bliver var
Paa Grund af de »Taalepahner«, den bar.
(Men »Laagten« af dem var nok ikke saa rar!)
Og fra »*Politiken*«s Spørgsmaal og Svar
Faas Løg'ne, røde — ja, hvide saagar!
Og stikkende Tidsler, som sluge sig la'er
Af Je. K. Lauridsens Dromedar.
Smørblomster faar vi fra hver en Agrar,
Som ikke i Tide har holdt paa »Spar«.
Og »*Hvad vi vil*« man en Rolle beskar
Som Gaaseurt — dog uden Griffel og Ar —
(Fru Meyer var baade dens Moer og Fa'er).
Og i et Rosenskjær — Hvad beha'er! —
Kan op til Halsen hver Uge vi vade.

En politisk Diskurs.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Hva gaar Du aa laver i denne bevæjede Tid?

Mads. Jæ gaar sgu saadden aa mimmererer en Kjende over de paallitiske Faahuld her i Landet. Man har jo saa aa sie den Pligt som kungelig Embesmand aa gjøre sig lisom lidt faatroli mæ, hva der æ oppe i Tiden.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja — hva æ nu faa Ægsembel Dit paallitiske Stade, Kresten?

Kristen. Aa, jæ æ sgu nærmest tebøjeli te aa anta, a jæ dov paa en Maade staar urokkeli fast paa Venstresavens aa Dimmekratiets Grund.

Mads. Ja Venstresav aa Venstresav — der æ sgu saa manne Venstresaver aa Dimmelimmekratier. Ded æ mæ Venstremændene lisom jæ ve sie mæ vos Jordmormænd: vi æ sgu allesammel Jordmormænd aa værker faa de fælles Idialer, men derfaa har vi dov liegodt hver sin Madamme.

Kristen. Ja, jæ hulder mig nu te den rejdie gamle Venstresav.

Mads. Di æ sgu lie rejtie aa lie gamle. Der æ nu faa ded føste Rattekalerne, som igen ka ingdeles i Øjropærerne aa Berrianerne. Aa a Øjropærerne æ der dom, som ve lave Ræformer aa dom, som itte ve lave Ræformer, aa dom, som nok ve lave Ræformer, men som itte ve ha dom sat igennem.

Kristen. Ja, jæ ve sgu itte lave Reformer. Jæ hulder mig te aa sko Heste.

Mads. Ded æ sgu osse ded bedste faa Dig. Reformerne ska Du la vos om, der har den rakkedemiske Danelse aa Undervisning. Men saa æ der Berrianerne, der ka ingdeles i dom, der vil løve over aa smelte sammel, aa dom, der ve

lave Ballade aa staa fast, aa der æ Overløvere aa Sammelsmeltere aa Sammeltere, som itte ve smelte sammel, men ha Lov aa drekke den fattie Mands danske Snaps a patriotisk Begejstring, aa der æ Højreaguarier, som støtter Venstre, aa Venstreaguarier, som støtter Sodsialdimmekraterne, aa Sodsialdimmekrater, som itte støtter noved, aa Lurifagsere aa Albertianere aa Brandesianere aa Højsbroanere aa manne andre Aner.

Kristen. Ja, han æ nok krasbøsti, den gamle.

Mads. Hvem? Ja, Højsbro. Gu æ han saa. Han har jo vaaren yde aa skjælde hele Klirkesiet Huden fuld.

Kristen. Han ska kaske overta Embedet etter Berre?

Mads. Ja, ded æ jo itte umulit. Faa nu ve Hørup jo itte, trods ded, a han æ bleen bedt saa mindelit om aa ta den Plads i Risdauen, som han itte ka faa.

Kristen. Jamen derfaa ku han da godt rejse rundt i Landet aa præke.

Mads. Præke? Ja, ded sku da være te Begravels. Nej, der æ sgu itte saa lidt Faaskjel paa Højsbro aa Hørup liegodt.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, for den gamle han har sgu Væilerfulket i Røggen, aa derfaa æ han som en velsitteveret Jordmormand, der har Madammen aa dermæ Dreftskappetalen. Men Hørup han har sgu ingen Vællerfulk i Røggen. Han æ Enkejordmormand. Aa ded æ sgu en skral Bestelling.

Det frie Theaters Tournée i Paris.

For at gjengjælde den Opmærksomhed, som *L'Oeuvre* viser os ved at komme hertil og spille nordiske Stykker, vil »det frie Theater« tage sig den Frihed at tage til Paris og vise Pariserne, hvordan man skal spille franske Stykker.

Ved denne Lejlighed vil Theatret blive endogsaa ganske overordentlig frit. Zink vil f. Ex. præsentere sin fra »*Niniche*« velbekjendte franske Vikomte, og Fru Rosenbaum vil vise Pariserinderne, hvorledes der konverseres i finere parisiske Selskabssale.

Da det først og fremmest gjælder om at give Prøver paa vor yngste Kunst, vil Schram og Fru Phister udføre Elskerrollerne. Det lovende Kunstnerpar formodes at ville gribe Lejligheden til at samle nye Indtryk. Af samme Grund følger Folketheatrets Kolling med. Han vil dog holde sig til de lidt ældre Roller og væsentligt give Markierne.

Naar man tilføjer, at Martinius vil fremstille den eneste ægte Napoleon for Pariserne, vil det vist indrømmes, at der bliver ordentlig Slag i Tournéen.

Som særligt Trækplaster vil Tournéen have »*Medora*« paa Programmet. Til artistisk Leder var oprindelig udset Konsularagent Albert Berendsen. Da Forestillingerne imidlertid skal gives paa Dansk, er det usikkert, om hans Mangel paa Kjendskab til dette Sprog ikke vil lægge ham afgjørende Hindringer i Vejen.

Spredt Fægtning.

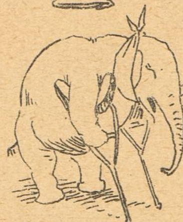
Tietgens store Landbrugstale
For Agrarerne var fæl,
Viste, deres Tal var gale,
Og at alt vi spiste selv.
Saa serveres egne Ord
Paa Agrarens Frokostbord.

Texas Jack en Forestilling
Gav os om det vilde Vest,
Traved sig til et Par Skilling,
Medens Folket gjorde Blæst,
Men da Vesten blev til Grin,
Skyndte Jack sig til Stettin.

Meldahl blev af Stefan Sinding
Op paa Piedestalen sat,
Da han fandt, det var en Vinding
At faa Englen stillet fladt.
Nu han selv sig føler flad,
Ned af Soklen gaa han gad.

Rygtet nok des værre sandt er:
I den slemme Spanske-Sø
En af vore Elefanter
Ynkeligen maatte dø.
Maa nu blot den anden ej
Gaa den samme, vaade Vej!

Landsthingsvalgene er omme,
Hug har somme hentet sig,
Men de endte ej, som somme
Landmænd havde ventet sig.
Vælgermassen moksen har
Glemt at vælge en Agrar.

Fred'riksberres Fattigkasse
Blev alvorlig blanket a':
Sedler, Guld og Sølv *en masse*
»Transporteredes« der fra.
Dog Transporten gjorde Gavn:
Kassen svarer til sit Navn.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den lille Hornblæser.

Motto: I Rævegade Nr. — ja, det tæller ikke længer, —
Der gaar det grumme traurig til: Bentheim med Ho'det hænger.

Frem »Menigmand«, frem!
Høgsbro i Ringe.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Efterf. Kbhvn.

Nr. 39. Søndag den 30. September. 1894.

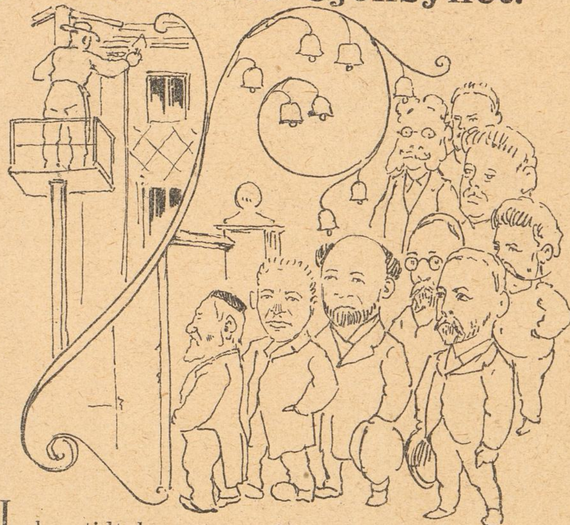
Vantro?

— Du skal slet ikke prøve paa at formilde mig; Du har fornærmet mig i højeste Grad ved at tvivle paa mit Ord.

— Ja, men kjære, lille Kone, Du maa virkelig enten have tabt Pengene eller givet dem ud. Jeg kan jo se i min Sparekassebog, at Du forrige Uge har faaet 100 Kroner.

— Din Sparekassebog! — Og saadan en gammel, fedtet Bog tror Du bedre end Din egen Kone!

Glæde over Gjensynet.

I den tidt besungne »danske« Sommer
Stod »Kasernen« ensom og forladt:
Ingen menigmandig Folkedommer
Ingen Bajer lig en gammel Romer
Slog for Freden i en varm Debat.

Ingen travle Referenters Vimsen
Sønderrev den dybe Tavsheds Slør.
Kun en Mursvend svang sig let som Gemsen
Pr. Patentstillads op til Gesimsen,
Hvor den gamle Kasse nok var skjør.

Men, paa første Mandag i Oktober
Rykker atter Garnisonen ind,
Baade Venstres »rene« Misanthroper
Og de Blakkede, der paa en sober
Og loyal Forhandling lægger Vind.

Kun vil Blikket i de tætte Rækker
Savne en og anden Kammerat.
Edvard som en slagen Mand sig lægger
Paa den Medynk, slig en Skjæbne vækker:
Guldbrandsen har holet hans Mandat.

At det knap vil »*Politiken*« smage,
Kan ved *Logos* trygt man sværge paa.
Det gaar glædeligt, kan Bladet klage,
Thi som Tordenskjold det har tilbage
Her kun én Mand, og det er — *Je. K.*

Liden Glæde kan en Stakkel vente,
Som er ikkun valgt paa det Program,
At han altid gjør den velbekjendte
»Skarpe Front« mod Estrups Regimente.
Hvordan vil Sessionen gaa for ham?

Tomhed kun og Øde vil han mærke,
Alt er »ordinært« fra Top til Taa.
Ingen Goos til Værge for vor Kirke,
Ingen Provisorier at kværke,
Ingen Bahnson mer og ingen »Blaa«!

Sligt paa bedre Kaar just ikke tyder
For en Evropæer hos Reedz Thott;
Glad det gode »danske« Vrøvl man nyder,
Mens med Radikalerne man bryder,
Og er Enden den, er Alting graat.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — jo Tak, en lille Taar, for saadan lidt hjemlig Hygge, det er dog i Grunden det eneste, der er værd at leve for, og Gud, var det ikke, fordi Petersen nu en Gang har en Stilling, som trænger til et vist Barrelief, saa vilde jeg saamænd ogsaa føre et stille og indgetogent Liv ligesom De, som nu f. Ex. den Journalistfest — De aner ikke, hvad jeg har gaaet igjennem med den, og det uagtet jeg hver Dag læser Ferslew baade Morgen og Aften, som vi bytter os til paa første Sal, og »*Avisen*«, som Petersen holder, fordi den støtter de Næringsdrivende, og »*Politiken*«, som Ambrosius havde abonneret paa for at kunne følge med i Variétélivet, men som Petersen konfiskerer hver Morgen til sin The, fordi han mener, at det unge Menneske ikke har godt af den, og »*Dannebrog*«, som vi jo en Gang imellem faar gratis stukket i Kassen paa Tro og Love i over 12,000 Exemplarer, og saa naturligvis Dødsfaldene i »*Berlingeren*« og Fy-Føjerne, som Petersen kjøber, naar vi ligger paa Landet og han skal ud med Firetoget, saa jeg tør nok sige, at jeg er en god Støtte for den danske Presse, og jeg havde rigtignok haabet, at der vilde blive taget noget Hensyn til det, saa at jeg i det mindste kunde være sikker paa, at faa Billetter til Festen, for veed De hvad, søde Fru Schrøder, enten skal saadan noget dog virkelig være til Gavn for Standens Støtter, eller ogsaa skal de, der staar for

det, lade være at give den Velgjørende eller Filantruppen, saa da jeg hørte, at der var udsolgt i Cirkus, uden at jeg havde faaet Billet, saa tog jeg det med Fatning og gik bare ganske rolig op til Hennings og sagde, at jeg maatte have Billet, men kan De tænke Dem, jeg opnaaede jo ikke andet end at blive tegnet som Abonnent baade paa de store og paa de smaa filcharmoniske Koncerter, hvad der mildest talt er en temmelig mellem Fornøjelse, men Skindet var jo saa udgaaet af alle de Eksemplarer, der uden Spor af Adkomst havde løbet ham paa Døren efter Billetter, saa Bladene saamænd skulde ønske sig, at de var udgaaede i blot halvt saa mange Exemplarer, saa jeg nænnede saamænd ikke at sætte ham Kniven paa Struben, men gik ganske rolig op til Journalistforeningens Formand, der først antog mig for et brækket Ben eller et Barn, der var faldet ud ad Vinduet, og bad mig gaa til Redaktionssekretæren med den, men da det saa gik op for ham, hvad det var, jeg vilde, saa gav han mig Anvisning paa at gaa i »Dagmar« i Stedet for, hvor der jo ogsaa var Fest, og jeg blev jo først lidt betænkelig, da jeg troede, man skulde være samtidig baade i Cirkus og »Dagmar« eller rettere sagt blive ved at kile fra det ene Sted til det andet, men saa fik jeg jo at vide, at Publikum skulde spaltes i to, hvad der vel kommer af, at Journalisterne er vant til at inddele al Ting i Spalter, og saa fik jeg jo Petersen til at gaa ud og staa i Kø i »Dagmar« til ordinær som det galante Vildsvin, og han kommer jo da ogsaa med Billetter, og til Belønning fik han oven i Kjøbet Lov at forære mig en ny Silkekjole, men kan De saa tænke Dem, at da vi saa kommer anstigende til »Dagmar«, saa gjælder Billetterne slet ikke til Journalisterne, men til Ida Aalbergkavekiksøxekuldgyldenbrand eller hvad hun nu hedder, som det naturligvis ikke kunde falde mig ind at se, da hun jo har været her en Gang før, og som desuden slet ikke spillede den Aften, men derimod Aftenen før, ja, jeg veed ikke, hvad De giver mig for Behandling, men nu har jeg da ogsaa sagt nede paa første Sal, at herefter kan det være nok med én Ferslewer, for man skal dog ikke lade sig byde al Ting. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Gartnerne holdt forleden ved deres Møde en animeret Festmiddag. Da alle Rødder, Svibler og andre slemme Spirer var udelukkede, var det en udsøgt Buket, der samledes om Bordet.

Strax efter Ankomsten bænkede man sig paa de dertil indrettede Mistbænke, fixe Lugekoner vartede op ved Bordet, og den splendide Middag tydede ikke paa nogen Havesyge hos Festdeltagerne. Efter Bordet gik Tiden hen med Driveri, indtil Potten var ude. Kun enkelte Kaalhoveder var misfornøjede, de andre var enige om, at Komitéen ordentlig havde revet sig. En lille uheldig Episode var der dog, idet en Taler gik en anden i Bedene, hvorfor denne truede med at lade ham lugte til en Rosenknop.

En glad Aften.

Vort gode, gamle Raadhus, der rummer
Saa megen Visdom inden for sin Mur,
Hvor Tidens Aand faldt stundom lidt i Slummer
Og somme Tider tog en lille Lur,
Hvor Kjedsomheden driver Nattesæde
Og Tivolihumøret gaar herunter,
Man nød forgangen dog den sjældne Glæde
At faa en Mandag Aften, der var munter.

Først sagde Raadet endelig sin Mening,
At nu skal Lygte-Aaens Mudder bort;
Hr. Klausen mente, at en Fagforening
Det Arbejd' burde have i Akkord,
For saadan en har Fagmænd, naar det gjælder
At gjøre Mudder, hvorsomhelst den stiller.
— Dog Byens Vandværk faar ilirenveller
Lov til at kultivere de Baciller.

Derefter angav Kvindesagen Tonen,
Ja Herman Trier mente ligefrem,
Paa Christianshavn kan Skolekommissionen
Nok trænge til et kvindeligt Lem.
Til Slutning, da bag lukkede Døre
Bemeldte delikate Sag var havnet,
Vedtoges, at det vist nok lod sig gjøre
At lade Ørum bedst afhjælpe Savnet.

Saa syntes Torp, at Telefon-Kiosker
Et Skjønhedsplaster var for Kjøbenhavn,
Mens Munch dog fandt en Holdeplads for Drosker
Tilstrækkelig til her at gjøre Gavn.
Hr. Kock som extra sagkyndig foer op,
Om Smagen disputered' han saa længe,
At Enigheden mellem ham og Borup
Til lidt Forskjønnelse nok kunde trænge.

Som daarlig oplyst lod man Sagen falde
Ned i et Udvalg, hvoraf man forstaar;
At til Parolen: den Vej skal vi alle!
Man endte paa den nye Kirkegaard.
Den blev der ikke spildt for mange Ord paa,
Og da man aldrig skal sig overile,
Fik ogsaa her et Udvalg kastet Jord paa
Og stedet Sagen til den lange Hvile.

I Meldahls Rotunde.

— Hvorfor monstro der er to Prædikestole? Der skal jo dog ikke mere end en Præst ad Gangen have Ordet.

— Kan Du ikke forstaa det? Den anden Prædikestol er begribeligvis til Ekkoet.

Ganske regelmæssig.

— Har Du begyndt at læse de uregelmæssige Verber i Fransk?
— Ja, det har jeg rigtignok!
— Hvorpaa kan Du kjende dem fra de regelmæssige?
— Jo, vi faar dobbelt saa mange Klø, naar vi har dem for.

En god Figur.

I Tietgens Marmorkirke nok er
Der ikke saa lidt Stukkatur,
Men hvad der er ægte, det er dog især
Hr. Sindings den pæne Figur.

Den Ting er jo givet, at Manden kan
Tidt gjøre en god Figur,
Og her da ogsaa leverede han
Særdeles proper Skulptur.

Kun var der en lille Finesse derved,
Den havde en sær Positur,
Den maatte ej sættes lige ned,
Men højt mellem Meldahls Buer.

Men Meldahl han sagde nu: »Sikken Kumpan!
Saa Sinding troer, at den duer!
Jeg sætter den ikke saa højt som han,
Jeg bruger en anden Kur.

For den er ej skabt til Højhed og Blæst,
Saadan som min Arkitektur,
At blive ved Jorden, det tjener bedst
Hr. Sindings Engle-Figur.«

Se, det var jo ganske vist meget flot
Med saadan et Diktatur;
Men Folk, de syntes nu ligegodt,
Det var en mærkværdig Figur.

Men Sinding nok ikke for ingen Ting har
Studeret den nøgne Figur.
Han afklædte Meldahl helt nøgen og bar
I Berlingeren med Bravur.

De Gamle af Manici faste Stok,
De vaagnede af deres Lur,
Den Gang de blev Vidne til saadan et Chok
Mod Kammerherrens Censur.

Tænk! kalde den pæne ældre Mand
Med andre Ord en Filur,
Det passer ikke for Sinding, naar han
Vil gjøre en Engle-Figur.

Og mange mener vist ogsaa som saa,
At Meldahl i den Statur
Langt mere end Sinding passe maa
Til at gjøre en sær Figur.

Det unge Danmark.

I Kina-Japans Mønster.

Peter. Du Kræsjan, nu æ je en Kaneser, hviffen én ve du saa vere?
Kristian. Saa ve je vere en Jabbeneser. Hvor ska vi slas?
P. Ovre i den Rendesten der. Der flyver en Polletæk, den ka vi rive i Støgger te Flode, aa saa bombederer vi.
K. Je ve vere Ammeral.
P. Næ, de ve je.
K. Sikke noet! de va maj, der sae de føst.
P. Jamen je sae de osse.
K. Du ka tro, je ska mule daj.
P. Ja, kom du bare, je stikker inte op for saadden en.

(Haandgemæng.)

K. La nu ver. Nu blødder min Nese. Vi ka jo vere Ammeraler begge to.
P. Saa æ du Kaneserammeral, aa je æ jabbenesisk. Hvor mange Skive har du?
K. Je har sytten. Hvor mange har du?
P. Je har sejsten, men du ska faa Klin illirenveller, for mine æ di største?
K. Du ka tro nej, for je forstaar 'et. Der har du en Bumbe. Naadda! Der gik to a dine tebuns. Æh!
P. Aa nu slar je tre a dine ner me min Træsko. Der ligger di. Æh, bæh!
K. Men nu tar je min Kasket aa slar te me den.
P. De maa Du la vere me; de gæls inte.
K. Ve du bare passe daj sel, ellers ska je kanøfle daj.
P. Kom du bare an.

(Kanøffel.)

K. Fik du saa nok?
P. Men du maante sparke saadden. Ska vi saa igjen?
K. Du har jonte flere Skive. Di æ dreven a.
P. Du har heller ingen; de æ dine osse. Vi skunte ha slasset.
K. Saa lejer vi Landher. Hva æet nu, a Hovedstaden hedder?
P. Den hedder Søl.
K. Saa gaar vi te Sølen aa intar den.
P. Ja, je indtar den.
K. Næ, je indtar den.
P. Du klør nok i Ansigtet igen.
K. Ja, je stikker inte op for daj.

(Mul.).

Kjære Hr. Peter Nansen!

Jeg har en meget stor Undskyldning at gjøre Dem. Jeg havde lovet Redaktøren af »Puk« at forherlige Dem, men det er mig des værre umuligt.

At Hr. Angelo Haase, Avisens Redaktør, er rasende, tager jeg mig forholdsvis let. Men De, Nansen, en ung, smuk Herre, hvem jeg skylder Tak for Venskabet med gjennem adskillige Aar, De, hvem jeg nu endelig havde Lejlighed til at vise en Smule Gjentjeneste ved at fortælle ikke om Deres sjældne kunstneriske Egenskaber — dem kjender hele Publikum —, ej heller om Deres stedse stigende Verdensberømmelse — den er vitterlig for alle —, men om Deres uforlignelige Elskværdighed, Deres søde Naturlighed, Deres indtagende friske Munterhed — alle disse Egenskaber, som jeg har haft den Lykke at lære at kjende paa nært Hold . . . hvordan skal jeg nu vente Deres Tilgivelse, jeg, der svigter min Pligt overfor Dem, der dog var mig kjær?

Jeg alene bærer Ansvaret. Hr. Angelo Haase telegraferede endogsaa forleden til mig, at man vilde give en Række Billeder af Dem fra Vugge- til Konfirmationsalderen, og at jeg endelig maatte sætte Text dertil ved pudsige Smaatræk fra Deres geniale Barneaar.

Jeg svarede, at jeg i al Beskedenhed maatte nøjes med at fortælle lidt om Dem, saadan som jeg kjender Dem fra det hyggelige Familieliv ude paa Ringholm, hvor De om Sommeren hviler ud efter Sæsonens Anstrængelser og hvor De ganske lægger den verdensberømte Nansen paa Hylden for ene og alene at være den sommerglade unge danske Peter.

Paa dette vidunderlige Ringholm kommer der ofte to dygtige, kjønne og elskværdige Mennesker. De er den ene, Hr. Peter! Hvormange Forældre har vel en Søn som Dem? Men Hr. Emanuel, Deres Broder, denne 30-aarige unge Mand, der efter at have taget juridisk Embedsexamen, nu med uindskrænket Myndighed, elsket af alle Tjenestekonduktørerne og beundret af Omegnens Banevogtere som Volontør, leder hele Statsbanernes Drift? Han er jo paa sin Vis ikke mindre enestaaende. Tilsammen er han og De sikkert det mærkeligste Broderpar i Danmark.

Intet Under, at De, kjære Peter, efter en Sommer her vender dobbelt straalende, uden Nervøsitet og uden Blegsottighed tilbage til Deres Evropæer-Triumfer, indtagende Alle ved Deres Persons og Deres Kunsts livlige Sundhed.

En Gang fik De mig med paa Deres og Deres Broders Morgen-Ridetur. Det minder mig om en taabelig Anekdote i et udenlandsk Blad, der fortalte, at De i Helsingør viste Dem som Forfatter til Hest. Jeg tvivler ikke om, at De, saa sikker Rytter De er, magelig kunde skrive et lille Stykke, mens De red. Pegasus er jo en Hest. Men jeg veed ogsaa, at De er saa fremmed for alt eksotisk Reklamevæsen, at De vel skulde vogte Dem for den Art Effektmageri.

Ride med Dem vil jeg ikke. Derimod kan De godt faa mig op at kjøre, ligesom jeg ikke siger nej til at følge Dem med Bøssen paa Nakken, naar den da ikke er ladt.

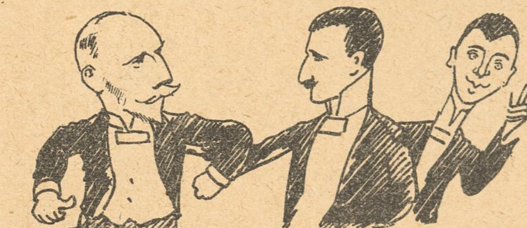
Men jeg holder ikke af at øjne Dem i Fjorden, iført med at svømme de mange Mil over til Deres Ven i Norge. Ganske vist er De vant til at gaa i Vandet som til saa meget andet. Alligevel — det er hyggeligere, naar De ikke gjør det.

Ser De, kjære Peter, herom var det, jeg vilde have fortalt i den Artikel, jeg burde have skrevet til »Puk«. Vær nu ikke altfor vred paa

Deres hengivne
Frida.

»Samfundets« Ødelæggelse.

Rus-Studenter, Pokkers Karle,
Ud af Ægget gale strax,
Nyt Lokale, radikale,
Fler af samme gode Slags,
Rød Kokarde, »Samfunds«-Støtter,
Aftenskoler, Skrifter smaa,
Kry Krabater, Demokrater,
Saa det noget kan forslaa.

Fine Ho'eder, svære Navne,
Peter, Ove, Erik Skram,
Unge Danmark, øjropæisk,
Lammehale, Ulveham,
Fri Ideer, frit Theater,
Frie Tanker, frit Kjørind,
Tids-Trompeter, Fa'ers Moneter,
Store Aander, høje Sind.

Unge Pige, Mediciner,
Blege Ansigt, Barn af Aand,
Strømpe blaa, nu skal du vorde
»Samfunds«-ledet ved vor Haand.
Stil ved Bollen, klem Citronen,
Kvinde-Rus, aha pikant,
Uglens Søster, Pallas Datter,
Ikke snerpet, brillant.

»Dannebroge«, længe efter,
Pebersvendigt »Samfunds«-Lem:
Hjælp! Gevalt! De Medlems-Kvinder
Dominerer, alle fem.
Ødelæggelse, forbistret,
Frie Mandsord lænkelagt,
Bedste Anekdoter banlyst, —
Russer, bryd den Skjørtepagt!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hvem lægger for?

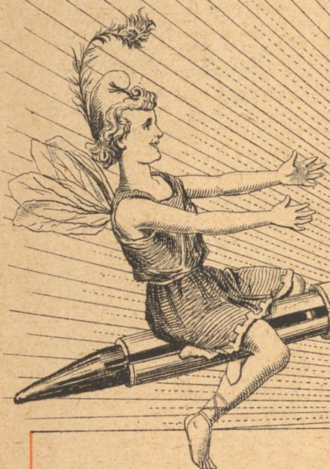

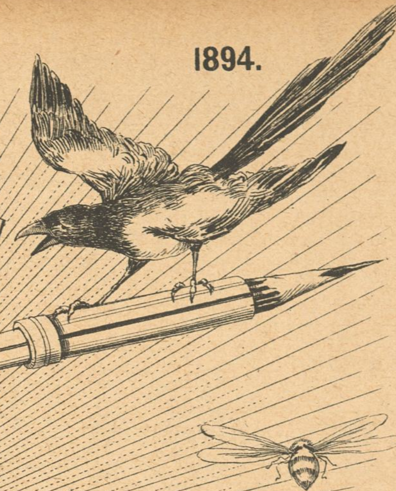
Det gjælder at vise, hvortil man duer,
At ikke man fanger for mange »Fluer«,
At »plukke« og »pille«, førend man »sprænger«,
— Saa varer »Partiet« saa meget længer.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 40. Søndag den 7. Oktober. 1894.

PUK

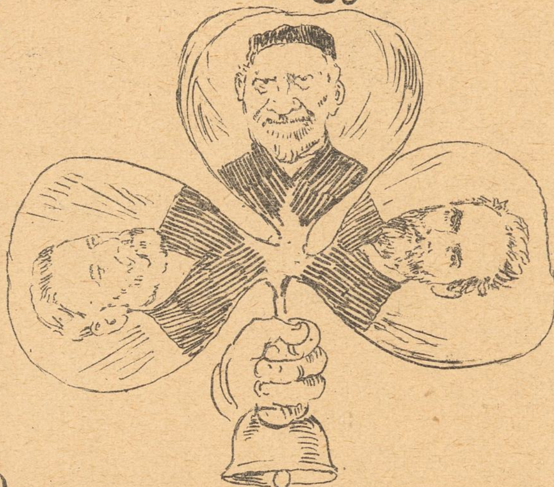

Oktober.

Med Tungefærdighed og Smil
I næsten skorpionisk Stil
Et Himmeltegn, der inden Døre throner,
Hudfletter Næstens Rygte grundig nok
Med Svøber og med Skorpioner
Som Byens faste Chokoladestok.

Godt begyndt.

Det glade Liv i Fredericiagade
Er atter rullet op for Publikum
Til Trøst især for de betrængte Blade,
Som ikke leve kan af tomme Rum;
Thi paa den her indrettede Estrade
Kan af et Fad politisk Sæbeskum
Frembringes Sæbebobler, særlig skikked'
Til ganske god Effekt — i Øjeblikket.

Saadan gav vort habile Folkekammer
Ved Valg af sine Embedsmænd i Aar
Righoldigt Stof til flere Epigrammer,
End det formodentlig des Aarsag faar.

Man veed, at Folk, som drak »Forlig« i Gaar,
I Dag kan vaagne op med Katzenjammer,
Selv Vice-Formænd godt kan blive væltede,
Og skilles ad kan selv det Sammensmeltede.

Først lod man Høgsbro faa sit Klokkerkald,
Skjønt han har udtalt, at April-Forliget
Vil han ha'e eftertrykkelig bekriget
Og gjerne saa, det revned med et Knald.
Dernæst blev Thingets Nyhedsstof beriget
Med Frede Bojsens og med Clausens Fald:
»Den nye Æra« Folkets Thing indvier
Med Høgsbro, Stadil-Christensen og Trier!

De stakkels Moderate! Hvem kan nægte,
At deres Aktier staar for Tiden slet?
For Flertalsmagten har de ment at fægte
Og falder saa for Mindretallets Ret.
Er deres Politik massiv og ægte,
Eller kun drevent Arbejd og af Plet?
— Det kan jo være, noget godt den gjemmer paa,
Men næppe til at kapre Højrestemmer paa.

— Dog, mens i Stuen saadan Fredens Pibe
Man noget for letsindig sønderslog,
Paa første Sal vort Landsthing Afsked tog
Med sin som Formand højt fortjente Liebe,
Der bort med fuld Honnør fra Posten drog,
Og, brænder Folkethinget sine Skibe
Paa ny for paa den gamle Vis at buldre,
Skal Matzen bære det paa brede Skuldre.

Paa Pokaler og Pistoler.

Revolverdrama i tre-fire Optrin.

Personerne:

Gustav, Athlet.	En Læge.
Aage, Fætter.	Sekundanter.
Evald, Øresmækker.	Russer.
En Kommis.	En Slutter.

I. Optrin.

(Studentersamfundet.)

Gustav. Skaal, Fætter! Hent Russerne og lad os aale dem!

Aage. Her er til en Begyndelse to, som jeg har drukket paa Pelsen.

Gustav. Det var bra. Kom her, I Spurveunger, og nyd den Ære at gi'e en Gjenstand til Danmarks berømteste Forfatter.

Aage. Har du Hundepisken?

Gustav. Væn dig til at spørge fornuftigt. Som om Hundepisken ikke altid sad i min Lomme. Men hvem kommer der?

Aage. Det er Evald.

Gustav. Naa ham. God Aften, Bølle!

Evald. Er det mig, De mener?

Gustav. Hvem ellers?

Evald. Tag saa den Lussing da! (Knalder ham den.)

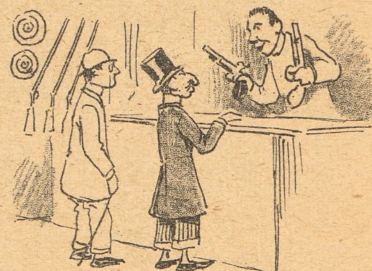
Gustav. Min Herre! Jeg vil se Dem hængt. Nej skudt. Her er mit Kort: »Gustav von Hundepisk, Forfatter af den ubodfærdige Magdalene, den kjære Familie og gammel Kasinogjæld«. Tak Deres gode Skæbne, at De falder for en saadan Mands Haand.

Evald. Jeg skal være paa Pletten. Er Vaabnet Hundepisk.

Gustav. Først Pistoler. Bagefter ser vi Forholdene an.

2. Optrin.

(Hos Isenkræmmeren.)

Gustav. Jeg skulde ha'e en Pistol.

Kommis'en. Sgerne.

Gustav. Af de længste.

Kommis'en. Væsatti. Skiveskydning, hehe?

Gustav. Bølleskydning. Og saa en Droske.

Kommis'en. Sgerne.

3. Optrin.
(Dyrehaven.)

Gustav. Fætter . . . hvor . . . kan . . . det væ . . . være at jeg ry . . . ryster saa lø . . . lø . . . løjerligt?

Aage. Det er Morgenkulden. Du er kommen for tidlig op.

Gustav. Og saa . . . saa synger det . . . for mit venstre Øre. Hva . . . hvad kan det mon . . . ko . . . komme af?

Aage. Det er det nye Ørefigenblad, du fik flettet i din Lavrbærkrans. Men jeg skal kalde paa Doktoren.

Lægen. Er De daarlig?

Gustav. Ja . . . ikke saa lidt.

Lægen. Sild, koldt Omslag og Olje.

1. Sekundant. Ska' vi saa?

Gustav. Er . . . han . . . der?

2. Sekundant. Ja, nu har vi Fjenden.

Gustav. Aa . . . aa . . . lille Aage . . . hold paa mig . . . mens jeg . . . skyder . . . ham ned. Tag . . . fat i Pistolen . . . den di . . . dingler.

Aage. Brænd saa løs.

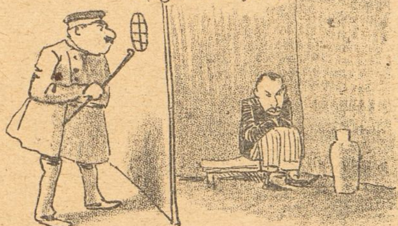
Gustav. Bum . . . faldt han?

Aage. Næ.

Evald. Skulde jeg puste den Karl ud? Aa nej, det var sgu Synd; lad mig spare hans Liv til »*København*« og »*Aftenbladet*« (skyder en skjæv).

Gustav. Fæ . . . Fætter, saa du, hvor den Kryster stod og rystede. Sikke Harehjærter der slaar omkring os.

4. Optrin.
(Blegdamsvejen.)

Gustav. Her er ikke nær saa hyggeligt som i det kjære Familieskjød. Og her skal jeg sidde indespærret i saa lang Tid. Havde jeg endda haft Edvard med, saa kunde vi have spillet Hanrej. Gud skal vide, hvad det er for Mordbrændere, der sidder her inde ved Siden af. Halløj, Nabo (banker paa Væggen).

Evald. Hvem banker saa silde . . . ?

Gustav. En Uskyldig.

Evald. Hvad sidder De da for?

Gustav. Fordi jeg ikke ramte ham.

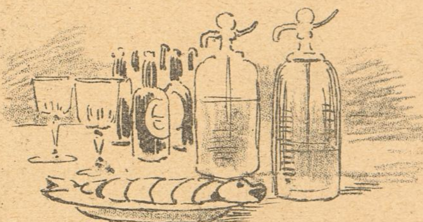
Evald. Hvem?

Gustav. Ham Juristen i Samfundet. Han slog en nederdrægtig Næve.

Evald. Aha, saa det er Dem! Har De Vand inde hos Dem.

Gustav. Hvorfor?

Evald. Saa kunde vi klinke paa godt Naboskab.

Ak, hvor forandret!

I de gode, gamle Dage,
Da Kong Gorm var gift med Thyra Dansebod,
Kunde vor Turistflok drage
Frit omkring og sætte hvorsomhelst sin Fod.
Ganske gemytlig gik Tourneen
Rundt i Evropa og kræved' Skat,
Saa der var ikke en Gang ved Spreen
En Borgmester, der var Karl for Danskens Hat.

Derfor var det intet Under,
Han gav Gjæsterollen baade her og hist.
Av, men det er nu om Stunder
Ikke nær saa rart at være »dansk Turist«.
Thi, hvor de salig Normanner landed',
Aldrig for godt Kjøb man blev dem kvit;
Nu er det rigtig nok noget andet,
For de bli'er som »*lästige*« paa Døren smidt.

Sidst ved gamle Karlsborgs Volde
En Turistflok denne propre Medfart led.
Da den ikke kunde holde
Sig mod den berømte svenske Gæstfrihed.
Thi Kommandanten stod i Døren
Og sa'e (paa Svensk, forstaar sig): »Nix
Pille ved Festungen, lille Børen,
Ellers ta'er jeg min Instrux, og den er strix!«

Sikkert Fæstningens Penater
Havde i de Rejsende, som her fortrak,
Lugtet Tordenskjolds Soldater
Som i en Turistmundering sig forstak.
Derfor de blev for Sejren snydte
Og maatte sidde med sorgfuldt Sind:
Indta'e en Karlsborg, hvad kan det nytte?
Vi maa meget heller ta'e en Karlsberg ind!.

Saadan kan det gaa i Sverig
For en dansk Turist, som kommer der paa Gled,
Og den samme Skæbne er i
Hamborg hændet vor celebre »jydske Smed«.
Her, hvor Normannerne *pr.* Skib i
Sin Tid var selv St. Pauli Skræk,
Maatte Bersærken som »*misliebig*«
Ta'e sin Blyhat og sit Pas og tøfle væk.

Tilgivelig Tvivl.

I Sommerferien.

— Fader! Maa jeg præsentere dig min Ven, Grosserer Nielsen og Frue?
— Sig mig: Hvem er Grossereren og hvem er Fruen?

Ordre — Kontraordre.

— Undskyld, men Herrens Svigermoder havde givet mig en anden Besked.

— Naar jeg giver dig en Ordre, skal Du ikke bryde dig om anden Kællingesludder.

Katzenjammer.

Samfunds-Russer, godt med Blus paa,
Lille Esmann med sin Puds paa
Sig i Laget mingelerer,
Paa en Gjenstand inviterer.
Stor Forfatter, dejlig Drikke,
Russerne det modstaar ikke.
Russerne paa Pelsen drukne,
Nogle ældre Herre mugne.

Steincke, Overretssagfører,
Disse Russers Kvide rører.
Rystet i sit Indre, saa de
Ædle Dele Rystetoddy
Blev, han Esmann det bebrejder,
Hvorpaa han ham bearbejder,
For at imponere Massen,
Med en lille en paa Kassen.

Stor Ballade, Ærens Love
Knap til næste Morgen sove;
Lige strax paa Morgenkvisten
Gaar man til at skille Tvisten.
Underlige Morgenlufte,
Helteaanderne fordufte,
Katzenjammer vild i Ho'det —
Jamen meget Vand i Blodet.

Nogen bange? Ih bevares,
Hver især af Mod en Ares,
Der er Ild i disse Bryster,
Det er deraf, at de ryster.
Dog de begge har en egen
Afsmag for Pistolers Pegen.
Det skal være sundhedsfarligt:
Man med sligt maa omgaas varligt.

Og formedelst de Principper
Begge de med Livet slipper:
Begge slap for Saar og Skrammer,
Landet slap for Katzenjammer,
Som skam bleven var alvorlig,
Var vor Esmann bleven daarlig.
Nu han sejersstolt sig vifter,
Pønsende paa ny Bedrifter.

I Brandvagten.

Er det saa'nte det, jeg sier, at man skal bare immer ta'en med Sjemytlighed og barestens forsøje noet nyt, naar a' man er been kjed af det gamle. Som jeg saa tidt har sagt til Fesseren ude ved Dagmar: Inte gaa og være saa begrædelig immervæk over det, at disse gamle tyske Tragejeskrivere er kreperet og har været rørstrømske; bare dandere den med lidt Grinværdighed ind imellem, saa skjær'en sgu nok. Og nu har Fesseren sgu ogsaa lagt disse mine bevæjelige Ord paa Hjerterødderne og givet »Den vantro Thomas«, som kanske skal være en fin Spydighed til Thomas Nielsen, der inte mere kan huske, at han har vaaren radtikal, indtil Højre gaar hen og gjør Matzen til Mand i Huset, mens Thomas maa gaa om i sit eget Landsting og ærke sig, men som alligevel er inte andet end som Plaserlighed og Grinagtighed over det hele, saa det dikker i Livet paa alle Fesserens tragiske Abonniner i Etasjerne.

Men det var nu inte just det, jeg vilde bemærke. Næ, som jeg siger til min Ven Ferdinandsen, der laver Lyn og Torden i Kulisjerne: »Vi maa sgu ud og se denne hersens Lynepotte fra Levertheatret i Paris. Det er Simpellisme,« siger jeg, »det er Fremskridt, den maa vi med paa.« Og det var 'et sgu ogsaa, nemlig Fremskridt, og skjønt man hverken ku' se dem, begrundet paa, at hele Sylten foregik i et Flueskab, eller forstaa, hvad de sagde, saa var 'et dog overmaade belærendes.

Handlingen bestaar jo nærmest i, at først saa sitter Lynepottens Kone i Flueskabet og kiger ned i en farlig stor Suppetarin og siger, at hun har taft sin Forlovelsesring ned i Tarinen, og saa er vel Forloveden been krasbørstig i Ansegtet og har slaet op med Pigebarnet. Men saa kommer jo Lynepotten og siger, at det skal hun aldrig kere sig om, for bare hun vil felove sig med ham, saa skal han nok forære hende en anden. Og saa gaar de jo til Guldsmeden sammen og bliver ringfelovede. Men Pigebarnet kan nu en Gang inte holde paa nogen Ting, og hun klatter ogsaa den anden Ring i Suppetarinen. Saa kommer Lynepottens Broer, og han har ingen Syle til og kjøbe hende Ring for, men de bliver dog

alligevel lidt Kjærester saadan til at gaa paa Berren sammen om Søndagen. Men, se det opdager Lynepotten jo snart, for da han er ude paa Berren med sin Dreng, saa kommer de til et Telt, hvor der er noget at se, men det koster Syle, og Lynepotten har ikke flere, fordi det er sidst paa Maaneden, og saa lister han sig til og løfte Drengen op, for at han skal kigge ind gjennem et Hul og paa den Maade komme gratis paa Komeje, og saa giver Hvalpen sig til at tude, fordi Broderen og Pigebarnet er inde i Teltet og staar i Vejen, saa han inte kan se, og paa den Maade opdager jo Fatter, at de er paa Daarlighed sammen. Saa bliver natyrligvis Lynepotte li'som lidt ærgerlig, hvorfor han da ogsaa dolker Broderen, det vil sige han lader bare, for bagefter klapper jo Folk, og saa staar Broderen op for at vise dem, at han inte er kommen noget til, men alligevel ikke skal have mere af den Komeje. Og saa ender det hele med, at Pigebarnet døer i Barselseng, hvad der heller inte er andet end som Plasér, da hun osse staar op og nejer for Publikummerne. Og til aller sidst render Lynepotte Ho'det gennem en Rude for at vise, at hans Pære inte er af Glas og at Folk inte skal tro, at de er saa svagelige paa Scenen, som de tidt vil give sig ud for at være.

Men det bedste var dog Herman Bang, som bad i Kordøren, før Forestillingen skulde gaa for sig. For ham kunde man saa dejlig nemt forstaa.

Modtræk. Tietgen og Salomon spiller i denne Tid et interessant Spil, hvis Indsats er Handelsstandens Sjæle. Først spillede Salomon Trumf ud, saa stak Tietgen over, og nu maa Salomon se, om han kan stikke Tietgen over igjen. Hvem der saa foreløbig stikker over, er de sjællandske Handelsforeninger, der ifjor meldte sig ud af Tietgens Organisation. De stikker nemlig over — til Salomon. Der maa dog vist stikke noget under!

Af to Onder vælger man dem alle tre — sagde det »forligsvenlige« Venstre; de lod Høgsbro blive valgt til Formand og Christensen-Stadil og Trier til Viceformænd for at slippe for en Højremand paa en af Pladserne.

Et Nordstjerne-Skud?

— Er det virkelig Meningen, at Julius Schiøtt skal spille Domino og være Sekretær nede i Industrien?

— Ja, man siger jo saa meget, og han siger nok saa meget, og nu kan han snart ikke schiøtte sig selv.

Et lille ½ Hundrede.

Paa Asfalten var der Gilde:
Ti Aars Jubilæumsfest!
Tamme Negere og vilde
Og en socialistisk Præst:
De halvtreds, der duer i Nord,
Sad om »*Politiken*«s Bord.

Egentlig er ni og fyrre
Dog et meget bedre Tal:
For en slagen Mand de sørre,
Hvad der siden vises skal.
Bentheim laa ved Bing'ses Bryst,
Søgte der for Smerten Trøst.

Peter Nansen holdt en Tale,
Uanmodet, trøsterig,
Om, hvordan de radikale
Laa med Dumheden i Krig.
Skjønt de talte knapt en Skok,
Var sig selv de mer end nok.

Festens Glæde var lidt skaaret,
Thi der savnedes en Ven:
Bølgen havde Edvard baaret
Under andre Stjærner hen,
Han fik andres Cohner kjær,
Derfor er han kommen der.

I de ni og fyrres Skare
Fandt endnu man Philipsen;
Om den mægter at bevare
Ogsaa Je K. Lauridsen
Ubeskaaren ti Aar til,
Næste Valgdag vise vil.

Festen endte med et stille
Suk, der gjaldt de manglende
Abonnenter, som man vilde
Fiske efter, anglende
Med Romaner af Zola
Og pernansensk Faldera.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Forligelige?

Da Liebe abdicerede,
Begribeligvis i Tide han
De Moderate serverede
En Formand og præsenterede
Sin Eftermand for sin Sidemand.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 41. Søndag den 14. Oktober. 1894.

— Men, hvad vil det nu sige, at en Konge er enevældig?
— (Efter nogen Betænkning.) Det er saa længe, han ikke er gift!

Mellem to Stole.

Det burde røre Stene,
Saa Tiderne er slemme
For Bojsens Gruppe, det kan ikke fejle;
Den sidder blandt de »Rene«
Og Højre fælt i Klemme,
Ret som et Graaben mellem tvende Negle.
Ikkun for at besegle
Farhandlingsvilligheden
I Aar den Høgsbro glæded'
Med Plads paa Formandssædet;
Thi hans Forhandlingsiver var saa sveden,
At ikke med de femten
Han kunde dirigere Klokkens Klemten.

Dog Høgsbro's Benefice
De femten slet kun lønned';
Af Fredes Varer blev de ikke Kjøbere,
Saa Clausen, da de vise
Formænd var valgte, stønned'
I sin Avis: Fy, sikke Overløbere!
— Som gode Kandestøbere
Har Politik de drevet;
Des Aarsag er der ikke
Saa langt just til den Strikke,
Hvortil de har paa Forhaand sig forskrevet.
Det Brud med Højre koster
Dem allermindst et Par Revisorposter.

Og, naar Sessionen ender
Med Valg, er Horizonten
For Bojsen fuld af slemme, sorte Pletter;
Hans lille Klat af Venner
Man glat paa Melodonten
»Umuligheder« ud af Spillet sætter,
Og ingen Taburetter
Beskæres da »Partiet«,
Som paa de krumme Farter
Har svigtet alle Parter
Kun for at kigge ind i Kancelliet!
Ha, skjønne spildte Kræfter!
Nu er der ingen Ting at kigge efter.

Bopælsforandring. Efter førstkommende Oktober Flyttedag agter Hr. Gustav Esmann at flytte Residentsen fra *Pistolstræde* til *Blegdamsvejen.*

Ligeledes paatænker de bekjendte Storke paa Højbroplads at slaa sig ned ved Balladegaardsaaen.

Indlagt.

Puk havde været ude at kjøre sig en lille Tur rundt om Storkereden og var nu lige saa ør i Hovedet, som om han havde været i Drejegyngen ved Studenterforeningens Høstfest.

Nu drev han henad Strøget, beskæftiget med dybsindig Grublen over Menneskehedens Problemer, saasom hvad Yorks Passage egentlig er for noget, og om den nogensinde bliver færdig. Da kom der en Herre og bad om Ild.

Paa en Gang var *Puk* inde i en interessant Samtale med denne Herre, som han for øvrigt ikke kjendte.

— Hvad mener De, Hr. *Puk,* om Sjælens Udødelighed, Arenatheatrets Fremtid, Landsthingets nye Formand, Spiritismen og Kioskerne?

Puk svarede, at det syntes han overordentlig godt om.

— Er der arvelige Sygdomme i Deres Familie? Led Deres Fru Moder af Hikke? Er der Symbolister i Deres Slægt?

Puk havde ikke arvet andet fra sit Ophav end nogle Tusinde Abonnenter.

— Har De nogensinde været Kommiteret, Medlem af Travselskabets Bestyrelse eller Sekretær i Industriforeningen?

Jo, det havde *Puk,* for saa vidt som han var alt og allevegne.

Herrens Ansigt antog et indtrængende Udtryk.

— Har De, Hr. *Puk,* nogensinde været indlagt?

Puk havde været indlagt i en bekjendt Sommerrevue af Shakespeare. Ellers havde han tværtimod i Embeds Medfør maattet lægge sig ud med adskillige Samtidige.

— Højst meget mærkeligt. Aldrig været indlagt. Men bedste Hr. *Puk,* De har altsaa aldrig oprettet Testamente, adopteret fremmede Folks Børn eller kjørt i aaben Droske paa

Strøget? Aldrig været den mindste Smule letsindig med Deres fra Fædrene nedarvede Pengemidler? Aldrig ansøgt om en Klasselotterikollektion? Det gjør mig ondt for Dem.

Han saa virkelig meget nedslaaet ud. Paa en Gang greb han *Puk* i Armen.

— Gjør mig en Tjeneste, kjære *Puk*. Gaa med mig hjem og spis til Middag. De vil træffe udmærket Selskab. I Dag kommer der f. Ex. en Etatsraad og en Grevinde. Maaske kommer den udmærkede Frida-Schytte-Biograf Peter Nansen ogsaa.

— Maa jeg da spørge, med hvem jeg har den Ære —?

— Mit Navn er Pontoppidan.

— Henrik eller Morten eller Erik?

— Knud. Men vil De saa ikke gaa med?

Da *Puk* gjerne vilde overvære den berømte Pontoppidanske Selskabelighed, gik han med.

Det var et rigtig fornøjeligt lille Gilde. Kun var det *Puk* noget paafaldende, at efter Bordet forsvandt Gjæsterne En for En sammen med Husets Herre inde i et lille Sidekabinet, og naar de kom tilbage, var de blevne derinde, saa at Pontoppidan stadig kom alene. Da *Puk* paa den Maade havde set Peter Nansen forsvinde, spurgte han, hvor han var bleven af.

— Indlagt, svarede Pontoppidan. Til Observation.

— Observation? Jeg vidste ikke, at her var et Observatorium!

— Jo netop. Peter havde givet sig for meget af med at kige Stjerner — i Schyttens Himmeltegn.

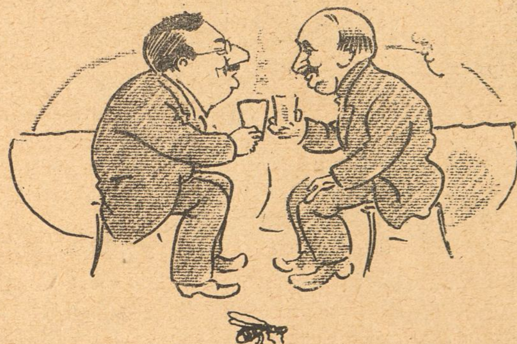
Paa dette Tidspunkt fandt *Puk* det passende at tage Afsked. Men der var ikke Tale om, at den elskværdige Vært vilde give ham Lov dertil. Der var ikke andet for end at gaa ind i det lille Kabinet.

Da forstod han først, at han var bleven indlagt.

— Thi, forklarede Pontoppidan ham, en Mand, der aldrig før har været indlagt, uagtet han i flere Aar har været bosiddende i Kommunen, ham maa der være noget abnormt ved.

Berlingske Tidende foreslaar Oprettelsen af Kiosker, hvor man kan faa varmt Vand paa Maskine. Det er nok ingen daarlig Idé: der er mange ældre Herrer, som det vist vilde tiltale i høj Grad, især hvis der kom lidt Tilsætning til Vandet. Hvad om Storkereden blev indrettet til det? Det varme Vand kunde komme ovenfra og det, der skulde i, fra Skrubtudserne forneden. Slet ikke skruptodset

Industriforenings-Glæde.

Tænk, at saa gemytligt skal der være
Nok i Industriforeningen,
Det maa nedrig Ondskabs Sladder være,
At det ej har været Meningen.
Alle Folk er glade der ved Michelsen,
Thi fra ham nok kommer hele Kvikkelsen,
Og saa meget er da ogsaa vist: han
Har en Gang spist Frokost hos Prins Kristian.

Men, naar Hofjuvelen er en Perle,
Hvorfor skal da »*Dannebrog*« ha' Lov
Til saadanne med Kritikens Ferle
Med de pæne Folk at gjøre Sjov?
Industrien? Snedkringen og Strikkelsen?
Pyt med den, naar bare vi har Michelsen
Han af Snedkeri i alt Fald holder
Fanen højt for sludrende Chatoller.

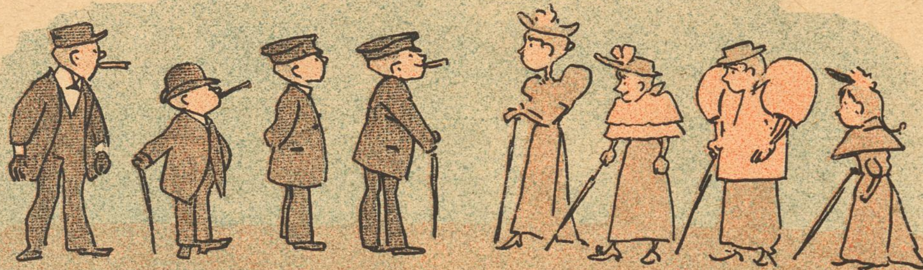
Jo, saa har han jo som Mesterstykke
Nylig lavet sig en Sekretær,
Han skal nok ha' gjort en voldsom Lykke,
For han snakker fra et dejligt Læ'r.
Schiøtt — vel kjender end ej Hoffet Skikkelsen,
Men han bli'er maaske en anden Michelsen.
Frydefuldt hver Industriven skeler
Til Konstellationen: to Juveler!

Hvilken gylden Fremtid er der derved
Ikke skabt for vores Industri:
Det er heldigt, at man er saa nær ved
Vores gode, gamle Tivoli.
Tænk, om Tivoli nu ved Beskikkelsen
Af en Direktør erhverved Michelsen!
Hvorfor ikke Industri i Tivoli,
Naar dog. Industrien er saa livlig?

Industrien nu kan triumfere,
Nu beskinnes den af Lykkens Smil;
Morgen, Aften, Middag skal florere —
Særlig Middag — Bordets Kunst-Textil.
Det forhøjer Stemningen ved Drikkelsen,
Naar der saadan spindes lidt af Michelsen,
Snart en Schiøtts-Aand skal derover svæve,
Tænk, hvor det Begejstringen vil hæve.

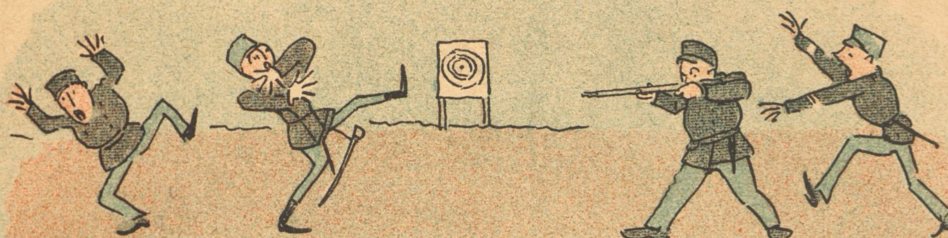

Konfirmeret.

— Naada, Flab! Ka' han inte gaa a' Vejen for en Herre med Segar paa?

Et højt Maal.

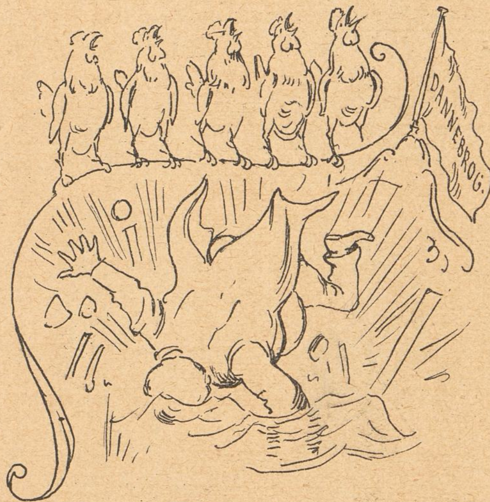

— Hva' Fan'en var det, 47, De stod og sigtede efter før?

— Efter Reglementet, Hr. Løjtenant.

I Havdrup.

(Frit efter B. S. Ingemann.)

Dansker, ser Du hist, hvad luer
Nede skraas for Kjøge Bugt?
Det er »*Dannebrog*«, du skuer
Med Alberti paa hans Togt.
Trods »Selvstændigheden«s Banner
Maa for Overmagt han fly.
Hvor med »*Dannebrog*« han lander,
Galer Kjøge-Høns i Sky.

Dannebroges Lyn dem rammer
Uden dog at gjøre Gavn.
Lucifer vist nok annammer
Kredsen efter Fastelavn.
Strygen Flag og Kappen Anker
Knap Alberti redde kan.
Ingen Haandsoprækning vanker
Fra en menig Venstremand.

Tal kun himmelhøjt, Alberti,
Fra Tribunens Piedestal!
Ole kommer dig paa tvert i
Din Taktik som Radikal,
Og til Højres Hjælp at hole
Er din Udsigt ikke stor,
Naar du sige vil Hr. Ole
Til Godnat et velvalgt Ord.

Som en Hvidtfeldt vil du falde
Og med Hæder, vel fortjent,
Saasom ikke eet, men alle
Dine Skibe har Du brændt.
Hvidtfeldt vel i Skyen landed',
Da paa Fjenderne han slog,
Men Alberti gaar i Vandet
Med sit stolte »*Dannebrog*«.

Dansker, ser Du Tampen brænder
Hist i Havdrup lys og klar?
Det er syv og tyve Venner,
Som Alberti endnu har.
Blandt den lille Flok han stander,
Svinger »*Dannebrog*« i Sky,
Men paa Hørups Vegne bander
Havdrups Bønder ham paany.

Baisse fin de Bicykle. Paa Børsen herskede der forleden Dag en frygtelig Forvirring, og alle vigtigere Papirer faldt over hverandre. Grunden til denne Kalamitet var i Følge »*Dannebrog*« den, at Grossererne fuldstændig havde tabt

Hovedet ved Synet af Emma Nielsen paa Bicykle.

Jagtbrev.

(Frit efter »*Politiken*.)

Det er en dyr Fornøjelse at være Krybskytte under den ny Jagtlov. I Gaar gik jeg paa Jagt efter dem i min Have og fangede to, som vel ikke havde Bøsse, men tydelige Jagtinteresser. Havde jeg ikke gaaet i Forbøn for dem hos Herredsfogden, var de blevne hængte med det samme. Nu slap de med blive klædt af til Skjorten.

Det er ogsaa en dyr Fornøjelse at være jagtberettiget under den ny Jagtlov. Hidtil har det være min bedste Fornøjelse at klatre efter Fuglereder eller at fange Sangfugle og kvæle dem med en Staaltraad. Det maa jeg ikke mer. Værst er det med Kramsfuglene! Jeg, som elsker Kramsfugle! Og Kramsfuglene, som elsker Frugt og æder Gartnerne ud af Haven. Det er for Resten et slemt Ord: Gartner. Hvor ujagtmæssigt det er! Det river i Øret og ligger paa Tungen som en Brosten. Derfor er det, at jeg udtaler det Gartenér. Hvorfor kan vi ikke kalde en Gartner for en Havefoged? Han kunde ogsaa hedde Herredsfoged eller Skovfoged eller Slavefoged eller Sognefoged eller Ladefoged eller Vandmajor eller Tjørneskræder — bare ikke Gartner.

Jeg har været paa en rask lille Jagttur her i Jylland. Vildt var der ikke noget af, men der var en Maler og en Digter, og vi sad i en Landsbykro og spiste varme, sprøde eller fede Pandekager og drak den Vin, der var bestemt til Kejseren i Kinesiens Land. Middagen varede til næste Morgen. Saa satte Digteren sig til at digte, Maleren malede, og jeg

lagde mig ned i en Marehalmstot og havde det godt og mindedes Kroen, der var saa flot, at den kunde dækket til selve Reedtz-Thott; der mangled endnu i min Lykke blot — ja, det er igjen de Kramsfugle. Dem forvinder jeg ikke. Fra min spædeste Barndom har jeg elsket Kramsfugle. Jeg bevarede Kjærligheden til dem, baade, da jeg var Høvding for Sjov-Indianerne, Peer af England, Marskal af Frankrig og Prins i Arkadien.

Digteren rejste. Naa, lad den Kramsfugl flyve! Men Maleren var gal i Hovedet, for han skulde haft Vers til sine Billeder. Saa gjorde jeg Versene. Har jeg ikke været berømt før, saa bliver jeg det nu.

Her er det ene Vers:

Jagten gaar kun smaat, min Ven,
Man maa skyde Skader.
Skytten Di-Da-Dinesen
Dyrevenner hader.

Og her er det andet Vers:

Nu kan ingen Jæger mer
Gaa paa Æventyr.
Skyder man en Kramsfugl ner,
Bli'er den di-da-dyr.

Jeg tænker paa, om man ikke ogsaa kunde kalde en Gartner for en Urtegaardsoveropsynsmand. Det er da vist dansk?

Gobanis.

Forfatterforeningerne har nok nogen Vanskelighed ved at komme til Verden. Efter Forlydende vil der nu blive stiftet en Forening, der skal hedde Forfatterforeningsstifternes Fagforening. De fleste nulevende Forfattere skal være kvalificerede til at blive Medlemmer af den.

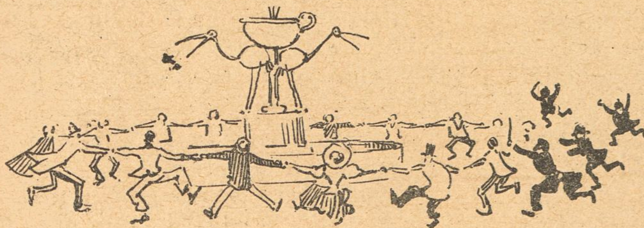

Edvard mener i »Politiken«, at Herman Bang vist i Grunden ikke har gjort ret meget for de danske Forfattere i Paris. Skulde det ligge i, at der er en vis Forfatter, han har glemt?

Rundt om Storken.

Mel.: Rundt paa Gulvet.

Naar Nattefreden skulde beherske vores By,
Og Folket burde søge til Sengens lune Ly,
Gaar Folk i Stedet hen og laver Fest i vilden Sky
Rundt om Storken.

Forskjønnelsesforeningens allersidste Frugt
Til Spænd vor Ungdom frister, naar dens Kafféer er lukt:
Med vilde Indianerhyl gaar Mænd og Kvinder smukt
Rundt om Storken.

De stiller under Storkenes brede Vingers Hvælv,
Saa vasker de en Neger, saa vasker de sig selv,
Derpaa de driller Frøerne i Kummens brede Elv,
Rundt om Storken.

En Styrtebadeanstalt man etablerer der,
Ej saadan »stjaalen Lykke« som den paa Frederiksber',
Det unge Danmark bader sig og promenerer her
Rundt om Storken.

I Drosker og paa Cykler man triller glad og fro,
Man hopper om paa fire, man løber rundt paa to,
Den vilde Jagt skal ødelægge Næstens Nattero
Rundt om Storken.

Da Magistraten hørte, hvordan det her var fat,
Og at der holdtes Fester den hele lange Nat,
Den vilde ha'e et Plankeværk med Svømmeforbud sat
Rundt om Storken.

Men siden listed Øllgaard en Aftenstund sig hen
Til de betrængte Fugle og grundede igjen,
Han stirred ned i Kummen: »Det er bedst, vi tømmer den
Rundt om Storken.«

Saa slog han Spundset ud og lod Vandet rende væk,
Han mente i de Gale at have sat en Skræk,
Og at der ikke mer gik paa vor Samfundsorden Bræk
Rundt om Storken.

Sofokles' Hoved har lagt Hjemrejsen fra Chikago-Udstillingen til Grækenland om ad Kjøbenhavn. Det benyttede Lejligheden til at overvære Opførelsen af »*Antigone*«, som det ikke har set i de senere Aar.

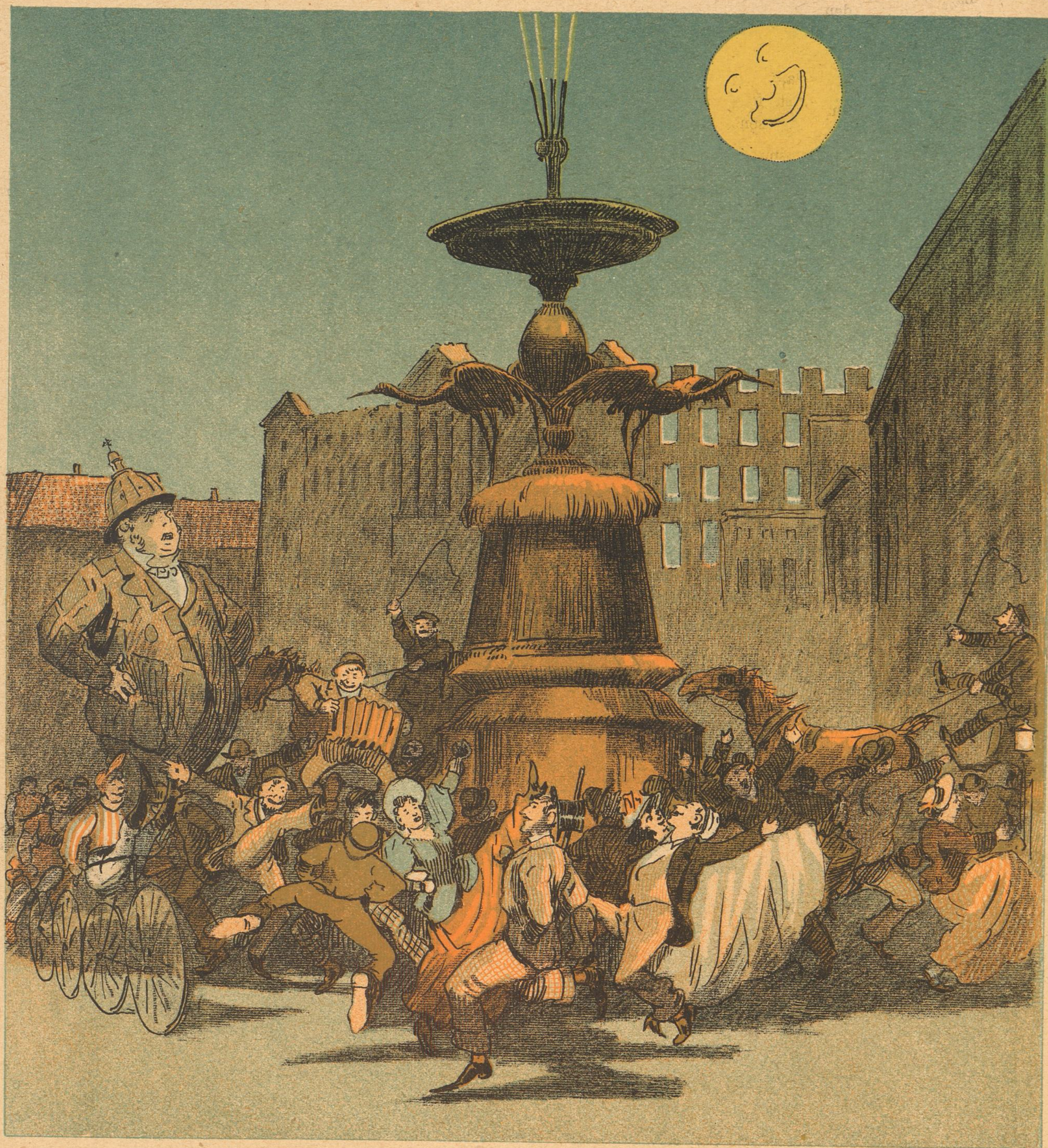

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa den dertil indrettede—

Naar Maanens Straaler forsølver Staden,
Mens Godtfolk sover, og Alt er tyst;
Da bli'er der »Sjov« paa Asfalt-Estraden,
Saa Byen vaagner ved Krapylets Røst.
Det skyldes bare den Kommitée,
Der virker til vor »Forskjønnelse«.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

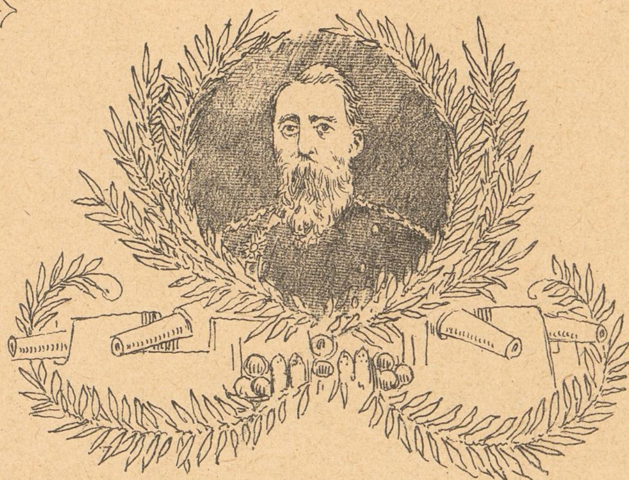
Nr. 42. Søndag den 21. Oktober. 1894.

Doktor-Disputats.

— De kjender jo ogsaa Grevinden? Hvad mener De nu?
— Ja, hvad mener Pontoppidan, og hvad mener Helweg, og hvad mener Ørum?
— Ja, og saa de tre Doktorer Jessen?
— Ja, men de var jo rent gale, kjære.

Bahnson.

Der var en Tid, da Venstre lig Bersærker
Opfyldte Folkets Thing med Kampens Larm
Og kun i Forsvars-Udvalg i en »varm«
Og »løftet« Stemning sang som glade Lærker,
Men bygged ingen andre Fæstningsværker
End »Danevirket« i Kong Chrestens Barm.
I hin Tid visned alle Forsvarsplanerne,
Og, hvad der blomstred', var kun — »Taalepanerne«.

Trods store Ord paa hver en Valgtribune
Man i vort »Hus ved Alfarvejen« laa
Om ikke ligefrem foruden Dyne,
Saa i det mindste uden Laas og Slaa;
I Tide sig med saadant at forsyne
Faldt vore Demokrater ikke paa.
Det var nok mere vigtigt for Partiet,
At »Førerne« kom ind i Kancelliet.

Men saa blev Bahnson kjed af den Fortræd,
Og tænkte: »Nu skal den Snak være omme!
Det var for galt, hvis Fjenden skulde komme
En skjønne Dag og hjælpe os hermed!«
— Saa tog han fat paa rette Tid og Sted,
Og, trods de desperate »Folkedomme«,
Oprejste han en Kreds af Grav og Volde,
Der nok kan Fjenderne fra Livet holde.

Ja, mens den halve Integade fnøs
Og bag de evropæiske Profiler
Mod Bahnson og hans Fæstning dundred løs
Endogsaa med Berliner-Projektiler,
Var det, Skam, Synd at sige, Bahnson gøs
Af Rædsel over den Slags Tordenkiler:
Han holdt de indre Fjender kjækt i Ave,
Imens han bragte Danmarks Led i Lave.

Derfor vil stedse Bahnsons Navn sin Glans
Imellem gode, danske Mænd bevare,
Og, skal en Gang en blodig Vaabendans
Her trædes med en mægtig Fjendeskare,
Gid da hos dem, der skal hans Værk forsvare,
Findes en Villie, der er fast som hans;
Da kan vi altid vore ydre Fjender
Vise det Kjøbenhavn, som *ej* forsvinder.

Det betrængte Landbrug.

Mads Jordemodermand. Goddav. Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Hvodden guer 'ed.

Mads. Aa, ded guer sgu, som ded ka gue mæ Undtavelse a noved Didderhoe i Kramkisten, begrundet paa Overanstrengelse i Embedet.

Kristen. Ded ska Du sgu ta Dej i Avt faa, Mads. Du ku let gue hen aa faa Ingfludensa i de blødere Dele a Hjernen eller Flyvekuller i Snakketøjet. Ded kommer mej sgu faa, som Du liner han Pe Kræsen i Ansegtet, som gik hen aa kraperede a Dimmeliribum i di ingvortes Diele.

Mads. Ded æ da Fa'en te Kjævt, der sitter paa Dej idav, Din Sludderprovst. Man sku næsten være færi ve aa trov, a' Du slikker Dine Smedebællelabber etter aa arve Kounen etter min højsalie Død aa Hedenfart.

Kresten. Ded ka der være noved i.

Mads. Jamen ded ska sgu bli Løjn, bitte Kresten. Faa før jæ ska ligge mej te aa krapere aa la Dej slæve a mæ Kounen te evi Arv aa Eje faa Dej aa Dine Etterkommere, før ve jæ sgu la mej ligge ing te Obdruktion paa Kildenikken hos Professer Puntopperdans i Køvenhaven.

Kristen. Ded sku vist fedt hjælpe.

Mads. Ja, ded kommer vel ingen ve, om jej har Lyst te aa krapere eller jæ itte har Lyst te aa krapere.

Kristen. Hva æ 'ed da, som a Du æ bleen saa anstrengt av?

Mads. Ded æ sgu selvfølgelig a min store aa velsinelsesrie Værksomhed i ded betrængte Landbrugs Tjeneste. Har Du itte set, a vi Jordmor-Aguarier ve indgue te Risdaen mæ et Andravende om Fremme a Lovfaaslav te Støtte faa Landets Hovederhverv.

Kristen. Hva æ ded faa Faaslav?

Mads. Jou — føst ve vi ha oprettet en ny Kraditforening te aa støtte Standen ve aa bringe faste aa velordnede Priaaretetsfaahold te Veje.

Kristen. Ve Du ta Priumreteter op? Du har jo itte noved aa gi Priumreteter i.

Mads. Jo gu har jæ saa. Jæ gi'er dom selvføleli i Embedets Indtægter aa — —

Kristen. Saa maa Du da osse gi Priumretet i Kounen?

Mads. Ja, ded gjør jæ jo saa aa sie osse, naar a jæ gier Priaaretet i Ingtægterne a hinder.

Kristen. Men ska hun saa osse ka sælges ve Tvangsaktion?

Mads. Næ — hæ — ded va jo en skidt Maade aa hjælpe ded betrængte Landbru paa. Nej, ded æ natyrlevis Mieningen, a Pengene ska staa rentefrit aa uopsigelit i Bedreften.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, ded æ vis Værk. Aa saa ska vi ha en Central-Laaneforening, hvor a Jordmormænd ka gaa hen aa laane, hva di saadden æ trængendes te.

Kristen. Ja, ded va sgu itte ded værste. Faa nu kommer der jo saa den Ene aa saa den Anen a dine Drenge aa ska laane hos mej, den ene Dav novne Bajere aa den anen Dav en Flaske Akkevit, aa ded æ sgu itte altid, a jæ ser ded igjen. Ded æ en farli Relighed.

Mads. Nu ska jæ sie Dej, hva Du æ, Kresten. Du æ en rejte Stikkirenskræmmer, æ Du.

Kristen. Jæ æ vel itte mere Stikkerenskræmmer end som Du æ, Mads.

Mads. Jou gu æ Du saa. Du mangler ded alminnelie Overblek over Landets højere Ingteresser. Du forstaar Dej itte paa Ingdialerne. Men ded kommer a, a Du mangler den rakkedemiske Danelse.

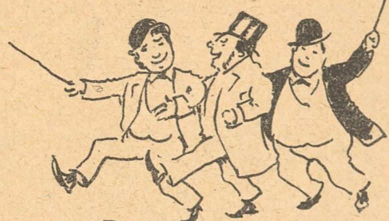
Fjæld-Valgene.

Norge har faaet en Hovedstad!
Meldte Bjørnstjerne Bjørnson glad.
Ak, men i Bygderne gik det skidt,
Li'esom det nok er gaaet tit,
Og Telegrammet fra Tyrol
Nærmest maa tages som et Symbol:
Sejren er lille, om ikke bra
For Demokristiania.

En Regneopgave til den nær forestaaende Skolelærerinde-Examen lyder saaledes:

Paa en Mark graves et cylindrisk Hul, 6¾ Fod dybt. Hullets Radius er 4 Fod. I dette Hul sættes en Gris. Nu spørges: hvor højt skriger Grisen, naar en Mand, der staar i en Afstand af 400 Fod fra Hullets Centrum, netop kan høre den?

En sørgelig Vise
om
Ølskattens Forhøjelse.

De gode, gamle Fædre,
De havde det dog bedre:
Den Gang de gamle Volde stod,
Flød Øllets lysebrune Flod,
Og der var ingen Skat paa,
Man med en lille Hat paa
Sig viste den Gang villigt,
Og det var ganske billigt.

De kjære, gamle Øller!
Naar nu man ned dem skyller,
Sig blander Vemods bitre Suk
I Lærkefuglens kjælne Kluk.
Ej mere Glyptotheker,
Men mange Hypotheker
Paa Carlsberg der nok kommer,
Maaske til næste Sommer.

Før var jo Skatten høj nok,
Men nu den bliver sløj nok,
Da ondskabsfuldt man brygger paa,
At nu skal den i Vejret gaa.
Naar fire-og-halvfems er
Til Ende, man nok bremser,
Og, gaar det saadan op — hvem veed,
Om Øllet saa vil glide ned.

Dog endnu mangler Humlen.
Vor høje Rigsdags Gumlen
Maaske vil bremse denne Skat,
Saa stadig den bli'er moderat.
Man der nok Sagen grejer —
At sætte Spunds for Bajer,
Og dolke vores Verdensfred —
Saa blev vist selve Paven vred.

En Trøst man dog beholder,
Selv om de Øllet tolder:
Det er, at vores gode Snaps
Er stadig sluppen fri for Klaps.
Fra Odin vist vi fik den,
Han sa'e til Frigga: »drik den!«
Og for en slig Antikvitet
Har Masser vi af Pietet.

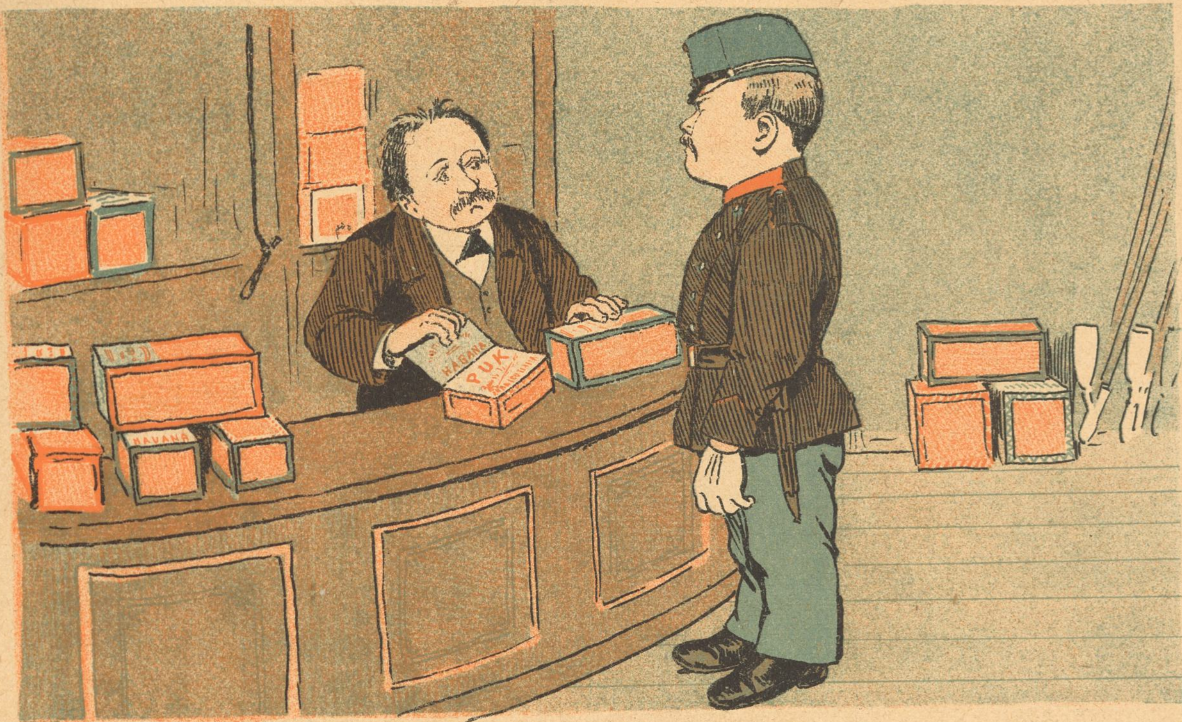
Mægtig fuld.

— Vor Herre bevares! Hvad er det dog for et Spektakel?

— Det er kun Fuldmægtig Frandsen, der kommer hjem, — hvor maa vi lægge ham?

Fuld Galla.

— A wil be om en Segar.

— S'gjerne! Til 5, 6, 7 eller 8?

— Ja, A wil nok ha a di bejst, for A ska futtegraferes med 'en!

Første Behandling.

Det rene Venstre holdt en Støj,
Den Gang den ordinære
Finanslov ikke blev til Røg
Og til en ren Chimære.
Alberti var i Kammen rød,
Og Hørdum heller ikke sød.
Han hvæste, han hvæste:
Uha, uha, uha, uha!

Da paa et ordinært Budget
Igjen de skulde ruge,
Man brugte Munden ganske net
I godt og vel en Uge:
Behandlingen blev ordinær,
Skønt Texten man hinanden her
Dog læste, dog læste;
Huha, huha, huha, huha!

Vor brave Bergianertrop
Sig mored' med at præke
Den ene Dag ad Stolper op,
Den anden ned ad Vægge.

Paa Slagord var den ikke læns,
Og ad Forligets Korsekvens
Den blæste, den blæste:
Huha, uha, huha, uha!

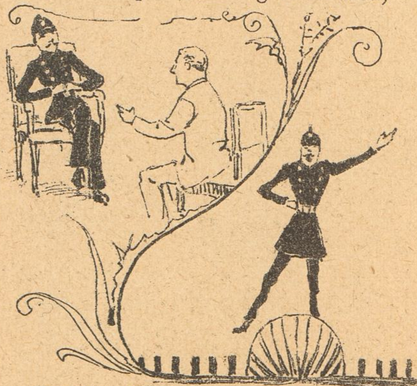
Den grumme svævende Debat
Sig ogsaa kunde lapse
Naturligvis med Haab om Skat
Paa Fattigmandens Snapse;
Finansminister Lüttichau
Paa Fløjte for en saadan Lov
Just blæste, just blæste:
Ak ja! Ak ja! Ak ja, ja ja!

Alt mellem Jord og Himmel man
Gemytlig diskutered',
Saagar Grevinde Schimmelmann
Som Brandstof figurered'.
J. Jensen var i høj Grad gal
Paa vort Kommunehospital.
Han hvæste, han hvæste:
Hu ha, hu ha, hu ha, hu ha!

Men, det er sandt, at ingen veed,
Hvor nær ham er hans — Hale.
Det høje Things Veltalenhed
Til sidst sank hen i Dvale.
Et Udvalg nu Budgettet har,
Som paa den Fløjte, Bojsen skar,
Skal blæse, skal blæse:
Aah ja, Gu' ja, aah ja, Gu' ja!

Eugen og Frederik.

(Samtale paa Daad- og Romhuset.)

Eugen. Naa, det var heldigt, at De kom. Har De ikke Deres Kone med?

Frederik. Nej, men jeg har Mandat til at møde for hende.

E. Meget vel. De forstaar naturligvis, at dette her ikke kunde gaa i Længden, og at jeg har handlet i denne Sag udelukkende af Hensyn til Dem.

F. Oprigtig talt, Deres Højvelbaarenhed, jeg indser ikke ganske . . .

E. Ikke det? Kan De ikke begribe, Mand, at De har bedst af ikke at optræde i Cirkus Variété?

F. Ikke saadan ved en umiddelbar Betragtning.

E. Maa jeg hjælpe Dem at lægge Deres Tanker til Rette. De er jo Skuespiller, ikke sandt?

F. Det kan jeg ikke nægte.

E. Og Deres Kone er Skuespillerinde?

F. Det er ganske rigtigt, Deres Høj . . .

E. Disse to Kjendsgerninger indrømmer De altsaa. Nu smigrer jeg mig med, at De har fattet den dybere Mening i mit Forbud.

F. Endnu des værre ikke, Deres Maje . . . Deres Højvel . . .

E. Saa maa jeg udtrykke mig tydeligere. Ser De, kan vi ikke enes om, at en Skuespiller nedværdiger baade sig selv og sin Kunst ved at optræde paa en Variété?

F. Jo, i visse Tilfælde, Deres Durchl . . . Deres Højvelbaarenhed. Men, hvis jeg ellers maa tillade mig, saa er Sagen den, at hverken jeg eller min Kone klatrer i romerske Ringe, bygger Stolepyramider, spiser Ild og Blaar eller danser paa Line.

E. Hvad bestiller De da?

F. Vi synger Revyviser.

E. Tak, der har vi det! Saa kan De maaske selv indse, hvor dybt De er sunken.

F. Kjære, bedste . . . om Forladelse, men paa Theatret har jeg aldrig bestilt andet, og min Kone er en født Revyfigur.

E. Men i Alléen er De Skuespiller, i Jærnbanegade er De Artist. Det gjør en himmelvid Forskjel.

F. Saa forekommer det mig, at De i sin Tid burde have forbudt Frederik Jensen at optræde paa Nørrebro som Serpentinedanserinde.

E. Det er noget ganske andet. Han hæver Artisternes Niveau, medens De sænker Skuespillernes.

F. Men faar jeg da ikke nogen Erstatning for, at jeg saadan uden videre er sat paa Gaden?

E. Jo selvfølgelig. Vi er heller ikke urimelige. De faar Tilladelse til at søge Pladsen som første Elsker ved det kongelige Theater.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Æ de nu igge som jej aa Sodsialdemokradten altid har sakt, a der æ noed roddent i Samfonnets højere Relioner lissaagot som i de lavere Lav, aa a der æ igge de, der liner Retfærdihed værgen i Komynen eller paa Komynehospetalet? Der æ nu for Ægsembel min lille Sødster Tyra, som alleræde æ fylt syv Aar aa æ been sadt i Skolle, aa nu hadde hun køft for 10 Øre sure Ævler for sine Karreterpænge aa delt dem ud imellem sine Skollekammeradter, aa de synes je nu æ a bortøsle sine Midler paa en lædtsindi Maadde te stort Tab for vi andre a Familien, for de va da Tein paa at hun maadte være skrubtossig a hun igge i Steden for hade køft sei none Segaredter for sin eien Mund eller osse none Segarer for sin store Broers. Aa saa gig je ud te Profedser Pondtobbidan aa forlangte, a min Sødster skulle ligges eng te Observasjon paa Komynehospetalet, fordig je troede nog, a hun va lissaa gal, som saa mange andre, der hade vaaren lagt ing der. Men saa sa Profedseren, a naar Piebarnet va igge mere en som syv Aar gammel, saa kunne hun da igge inu være farli for sine Omgivelser, je skulle bare gemme hinne, te hun va been noed støre aa hade gordt none Ulykker paa di onge Mennesker, som va kommed for Skade te aa gøre hinnes Bekendtskav, saa skulle han se, va han kunne gøre. Men da je sae, a te den Tid kunne hun ha sadt alle sine Karreterpænge overstyr paa Kaver aa andet Sliggeri, va jeg hade igge noen Fordel a, saa sa han, a je maatte være bendegal, aa a jej skulle strags skroppe a, for han ville igge ha noed mæ mei og gøre. Aa da je saa om Aftningen storkede ner paa Amaertorre for a trægge fresg Loft ve de nye Sprengvand, fek je Klø a Polletiet aa fek igge saa meied som Lov te aa spødte i Vandet. Aa je synnes osse, a de æ en gal Plas, de Sprengvand ha faaed, for de skulle heller vaaren sadt i den Saallenfeltske Steftelse, vor der ellers nog igge er Uselt te, a Storgene kommer, aa skulle dig gamle Frøgener synes, a Storgene igge passede regti her, saa kunne man jo ha taed dem væg aa sadt tre gamle Heirer i Steden for. Men de æ der ingen andre hernere, der falder paa en som

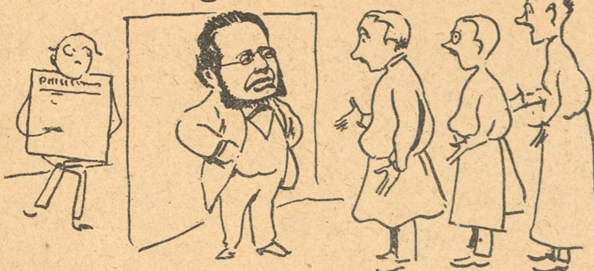
Din hengivenes

Einar Jørensen.

P. Skr. Va de nu igge got, i fek **Edvard Brandes** *op te Kresjania, saa i kunne erobre Byen fra di Højresnudder derobbe!*

Borgmester-Visitats.

Borgmesteren. I Anledning af Bladenes umotiverede Angreb paa vore Hospitalsforhold har jeg foresat mig at undersøge Sagen grundigt (kalder paa Kandidaterne fra sjette Afdeling). Man beskylder jer for, at jeres Opførsel mod de Indlagte ikke altid er saa net, som den burde være. Men det passer forhaabentlig ikke?

Kandidaterne (Kor). Nej!

Borgmesteren. Det tænkte jeg nok. Og saa har man anket over, at I har gjort Nar ad Grevinden. Men det passer naturligvis heller ikke?

Kandidaterne (Kor). Det var bare Frederiksen, der sagde Vittigheder, og det var ham, vi lo ad, ikke Hendes Naade.

Borgmesteren. Altsaa pure Bagvaskelse (vender sig til den offentlige Mening). Der kan De høre, højstærede, hvor fuldstændig grundløse Beskyldningerne er. Men der er en Ting endnu (til Opsynet). Lad Patient Numer syv og halvtreds paa sjette Afdeling komme. Naa, der er han. Er *De* gal?

Patienten. Nej, jeg er bare observeret.

Borgmesteren. Glæder mig. Saa har Deres Vidnesbyrd nok saa megen Vægt. Maa jeg saa høre, hvad De har at sige om Deres Lænestol.

Patienten. Min Lænestol?

Borgmesteren. Ja, jeg saa jo gjerne, om De kunde rose den lidt.

Patienten. Naa saaledes. Det er den brillanteste Lænestol, jeg nogen Sinde har siddet i. Jeg tvivler om, at Jens Busk har haft det halvt saa godt i Grevens Lænestol.

Borgmesteren. Ja, det er nu snarere Grevindens, her er Tale om. Men De synes altsaa ikke, at Deres Lænestol er fedtet?

Patienten. Der er ikke saa meget Fedt paa den som paa en Droskehest.

Borgmesteren (til den offentlige Mening). Naa, kan De saa se? Den observerede Herres Lænestol er ikke mere fedtet end Jens Busks Politik . . . hvad jeg vilde sige, end en Sporvognshest, følgelig er Grevindens Lænestol heller ikke fedtet. De maa indrømme, at Kommunehospitalet nu har renset sig for alle Bagvaskelser, ergo er Forholdene paa samtlige Byens Hospitaler overordentlig tilfredsstillende, og De forstaar vel nu, højstærede, at De ikke har noget at bestille her. Vi finder os ikke i Lægfolks Indblanden eller »Nationaltidende«s a—b—c. (Afsides) Naar vi bare stiver hinanden af, skal vi nok holde hele Alfabetet Stangen.

Kandidaterne (afsides). Den slap vi sgu godt fra — saadan en rar, gammel Borgmester. Lad os saa gaa ud paa Gangen og tage os et billigt Grin.

En god Søn.

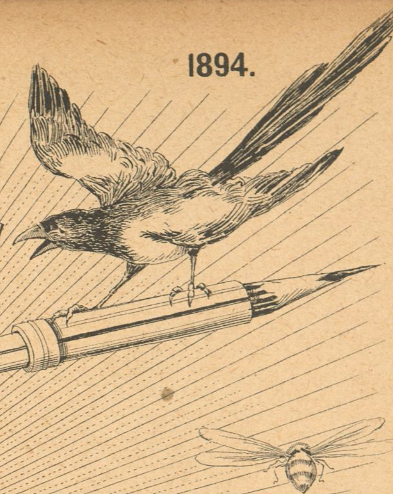
Motto: Over Thyras brustne Led Blod i Strømme randt.
C. Ploug.

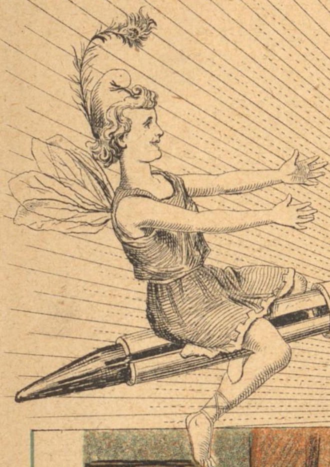
Da Leddet først var rent af Lave,
Du hegnede paa ny min Have.

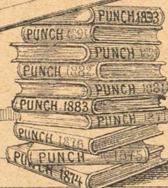
Udgiver og Redaktør. Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 43. Søndag den 28. Oktober. 1894.

PUK

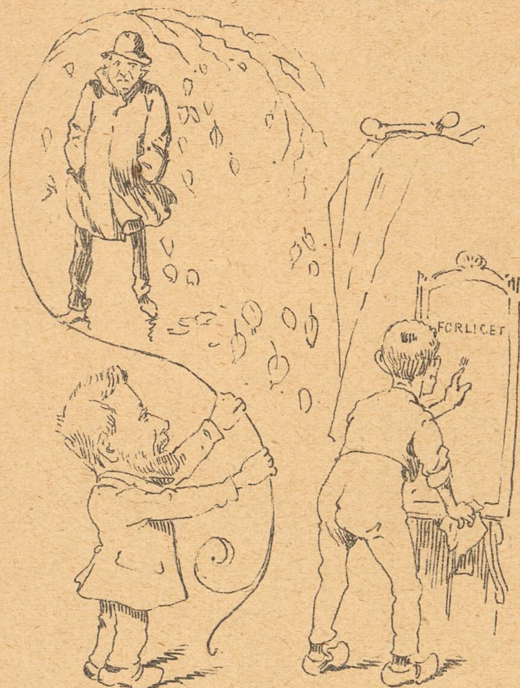

Et Stridens Æble.

— Nej, lad os saa lege Adam og Eva i Paradisets Have; jeg er Adam, og saa gi'er Du mig Æblet og siger, at jeg skal spise det, — og saa spiser jeg det.

Et Efteraarssuk.

Naar Bladene drysser fra Træerne
Ned paa den fugtige Jord,
Og som iblandt Hyperboræerne
Man fryser og finder, at Klæ'erne
Trænger til dobbelt Foer,
Er Folkets Kaarne paa Tæerne,
Dog ikke i Lader og Loer,
Men indenfor Propylæerne,
Hvor Rigsdagspeberet groer,
Og »Danskerne« med »Evropæerne«
Har skiftet saa mange Ord
Om Forholdstals-Valgtrofæerne,
Ja, bragt hinanden paa Knæerne
I Sal og i Korridor.

Ja, Livet i Rigsdagssalene
Kan bruges til Surrogat
For Skoven og Nattergalene
Og Marken og Engen og Dalene
Med al deres grønne Spinat.
Hvad er vel mere husvalende
End Lyden af en desperat
Politikers brede veltalende
Udfald mod en Renegat,
Hvori han viser sig pralende
Som renlivet Demokrat,
Selvfølgelig anbefalende
Den visnende eller forhalende
Taktik som yderst probat.

Alberti er ubestridelig
Et interessant Fænomen,
Fordi han docerer idelig,
At han er til Gavns paalidelig,
Saa det kan røre en Sten.
Jens Busk ser en uoverskridelig
Kløft mellem ham og hans »Ben«,
Mens Stadil benævner højtidelig
»Forliget« en kølig En,
En Plet, der er uafgnidelig
Paa en Politik, der var »ren«;
Og saadan gaar den saa slidelig,
Til Dagsordnen indslumrer blidelig,
Trods Vendingen er noget sen.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja, De maa ikke blive vred, fordi jeg ikke har været her saa længe, men Sagen er den, at jeg har ligget paa Sjæselongen med Migræne i Benene, og det var virkelig ikke nogen Spøg, skjønt Frits Grønbæk var sparkastisk og paastod, at jeg led af kromisk Ligtornekatar, og mente, det var bedst, at jeg blev indsprøjtet med Heste-Ligtorne-Serump, men der er jo den Fordel ved saadan noget, at man bliver mere indadvendt og retter Sindet mod det højere, som f. Ex. nu »*Soldatens Lyst*« og »*Pariserbasaren*«, som jeg ikke fik at se formedelst det sammes Skyld, men hvad det var, jeg vilde sige, man kan jo dog ikke undvære aandelig Føde, og desuden synes jeg ogsaa, at Folk i vores Stilling har en vis moralsk Forpligtelse til at understøtte Literaturen, særlig saa længe de stakkels Forfattere ingen literær Konnektion har med Udlandet, saa jeg har saamænd faaet Petersen til at gaa ind i et Læseselskab, hvor vi faar alt det nye, der udkommer, for 85 Øre om Maaneden, men Gud, jeg havde rigtig nok ikke troet, at de unge Mennesker var saadan fyføj, som vi kan læse om baade hos de unge Forfattere som Laurids Brun og Laurids Petersen, der i Grunden er det samme paa nær Efternavnet og saa naturligvis Titlerne paa Bøgerne, der er »*Svend Felding*« og »*Mellem Klitterne*«, men ellers begge to gaar ud paa, at Mandfolkene er nogle rigtige Udhalere og burde skamme sig noget, hvad Forfatterne da ogsaa gjør paa deres Vegne, hvorfor de lader dem blive dydige og moralske i Slutningen, og akkurat den samme Komedie har

vi hos Sjandorf og Einarkristjansen, undtagen at de ikke skammer sig, fordi de jo er mere drevne, og hos Einarkristjansen hedder Helten Vigant paa 500 Sider og vil være Komponist paa Hennings Forlag, hvad Kristjansen vist godt kunde lide, fordi saa kunde han faa Leverancen af Texterne til hans Oberaer, men uheldigvis saa kan han ikke, og Hennings er ikke med i Bogen, saa der er Ingen til at opdage hans Sjeni, og derfor bliver han Overretssagfører, hvad der vist ogsaa betaler sig bedre, og for Resten er han af fin Familie, hvad Sjandorfs Helt ogsaa er, med Undtagelse af, at han hedder Vilhelm Vang og holder lidt for meget af at tage i Skoven med Damer og se paa Billeder i Trydes Vinduer og hos Vinkelogmagnussen uden Klæder paa, hvorfor han ogsaa bliver Kunsthistoriker, men jeg skal jo ikke nægte, at Sjandorf er mig noget for realistisk, hvad jeg ikke kan forstaa, at han ikke kan vænne sig af med, da han dog paa hveranden Side i Bogen fortæller om alle de noble og pæne Bøger han har læst i sine Dage, for at Folk dog ikke skal tro, at han er en ren Røver saadan som de fleste af dem, han skildrer, men saa kan jeg bedre lide Lyriken, og det glæder mig oprigtig, at Ewald nu har udgivet en ny Søn, der ogsaa er Digter ligesom sin Fader, og det maa jeg sige, at den gamle Mand har saamænd Literaturen meget at takke for, tænk, alt det han selv har skrevet, baade »Fiskerne« og alle de historiske Romaner, og nu har han allerede optugtet hele to Sønner til Haandværket, og tænk, hvor mange han kan have paa Stabelen endnu, saa det er saamænd ingen Under, at det Kongelige har sat hans Staty op nede i Porten, men det er sandt, det var det, jeg egentligt kom herop for, De skulde dog tage Dem i Agt, søde Fru Schrøder, at det ikke kommer ud, at De i sin Tid lod salig Schrøder indlægge paa Kommunehospitalet for Tremænds, for ganske vist var han ikke til andet, det veed Gud, men faar Fy-Føj-Bladene fat i den Historie, saa veed man aldrig, hvad der kan komme ud deraf med Portræt og Levnedsbeskrivelse, saa De skulde dog passe paa, at De ikke fortæller det til Nogen. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Ibsen var stærkt begejstret over *L'oeuvre* i Kristiania. Det var ham kun et Skaar i Nydelsen, at han ikke var Sproget ganske mægtig. Han troede hele Tiden, at Stykket var af Maeterlink, og først da han kom hjem, opdagede han, at det var *»Rosmerholm«!*

Familien Bonaparte synes at have faaet ny Livskraft. I Nærheden af Paris har man fundet en legitim Søn af den afdøde Kejserprins, og paa Folketheatret, der i Forvejen har Kjøbenhavns eneste ægte Napoleon, vil Direktør Abrahams nu selv optræde som Napoleon den Anden i *»Madame sans gêne«*.

Af en Fremtidsbiografi. . . . Han nød en fortræffelig Opdragelse, blev Student, da han var 17 Aar, Kandidat, da han var 22 og allerede i en Alder af 25 Aar tvangsindlagt . . .

Da „*Frejr*" lagde ud.

Hver en ærlig, stræbsom Nejer
Længe ventet har paa *»Frejr«*,
Lille *»Frejr«*, ej den store
Store, som ifjor Furore
Gjorde.
Hvad mon dog den Vett bestiller?
Mon ej snart han Trumf udspiller?
Kommer ikke *»Frejr«* paa Valen?
Ligger den monstro paa Halen?

Hvert Grossererhjerte svulmer
Nu, da man hans Længsel dulmer;
Nu kan heldigvis man spore
»Frejr«, den ikke meget store
Store.
Snart man der kan faa Kantøfler
Og maaske Postej med Trøfler,
Bittersnaps i pæne Slurker,
Sure Æbler og Agurker.

Hvor det hele da skal ligge?
Ja det veed man endnu ikke.
Det var kjedeligt, om vore
Detaillister Knuder store
Gjorde.
Derfor skal den lukkes inde,
Hvor den ej er let at finde,
Kunderne skal selv ha' Nøglen,
Jamen Vett, han skal ha' Tøjlen.

Nogle mener, at den Glæde
Nok er tiltænkt Løngangsstræde.
Det vil Vartovskoner more,
Gaa paa Torvet i den store
Store.
Og da det er exemplarisk,
Filanthropisk og agrarisk,
Sigtende til Almenvellet,
Glæder det Missionshotellet.

Tænk, hvor der kan ta'es paa Kurven,
Trods de Blades megen Knurren.
Hver en Stine *con amore*
Færdes i den nye *Store*
Burde.
Salomon er nok lidt gnaven,
Men hvis bare Vett har Gaven
Til at se, hvor David Øllet
Kjøbte, kommer sagtens Sølvet.

Klaret.

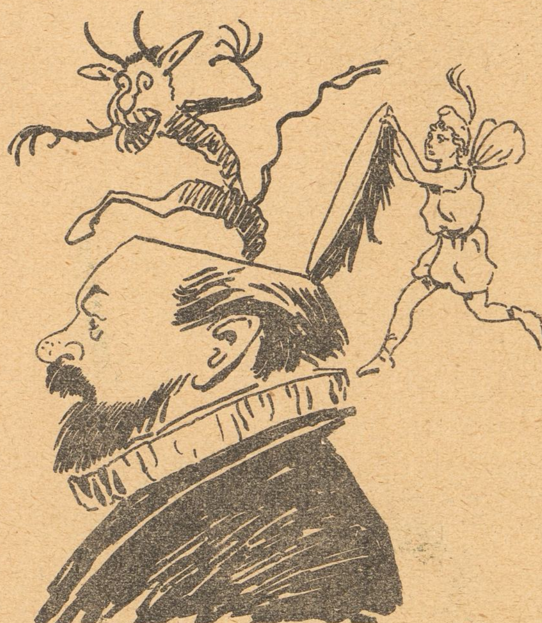
— Ja, jeg har spillet for alle de kronede Hoveder i hele Amerika..
— Ogsaa for Kongen af Peru?
— Selvfølgelig!
— Ja, men Peru er jo en Republik.
— Ja, jeg kunde jo ikke saa nøje se, om han var Konge eller Præsident, De veed, hvor nærsynet jeg er.

En Tanke?

— Hvad koster Sildene, Madam?
— 35 Øre Snesen, lille Jomfru.
— Jeg synes, di er noet rødøjede.
— Di har osse vaaren te Bal i Nat; de var nok inte godt at Di hade væt med, for saa hade Di nok been søsyg.

Et Sandhedsvidne.

Jeg synger ikke her om de »Gelade«,
Der nu om Stunder tager den med Ro,
Men om en Velærværdighed i — Plade:
Om den berømmelige Pastor Moe.
Naar Degnen til hans Præken siger Amen,
Gi'er han et Nachspiel, som er uformodet,
Saa Moe maa passe paa dem alle sammen,
Endskjønt han har saa mange Ting i Ho'edet.

Blandt alle Velærværdigheder er der
Nok ingen, der i den Grad veed Besked
Med det Problem at ransage Hjerter
Og Nyrer som Hans Viderværdighed.
Det løser han saa godt, som han er grov til,
Det ligger ham formodentlig i Blodet;
Men saa har andre Folk vel ogsaa Lov til
At undersøge, hvad han har i Ho'det.

Naar Laaget paa hans Hjernekiste lettes,
— Hvad der er nemt, for Kuppelen er skjør, —
Man, som af Øjenvidner berettes,
En Pavekrone ses med Tilbehør,
Og midt i Kisten hos Hans Ufejlbarlighed
En Helgenglorie ligger sammenrodet
Med Baanstraaler af forskjellig Farlighed;
Og alt det har hans Hellighed i Ho'edet.

Saa ser man Nøglen, hvormed han oplader,
Om ikke selve Himmeriges Port,
Saa ganske vist den Dør, som Løgnens Fader
Har for de gudsforgangne Sjæle gjort,
Der tvivler om, hvad Moe i sine Troende
Om Hans Skinbarlighed har fast indpodet,
At han med Horn og Hale ganske gloende
Har Hovedresidens hos Moe i Ho'edet.

For saa vidt er der lunt nok inden Døre
I Viderværdighedens Kjærne-Hus,
Skjønt ellers Pokker selv kan ikke høre
Hans Præken, uden at han bli'er konfus.
Selv »*Lucifer*« har sagt, man ham bagtaler,
At han er ikke halv saa sort og sodet
I sin Geschæft, som Pastor Moe afmaler
Den sølle Djævel, som han har i Ho'edet.

F. F.

Fra første Færd fandt »*Frejr*« forskjellige Folks fulde Foragt, fordi »*Frejr*« fristede fortjenestesyge Fribønders Fantasi frem fra fordums fristende Foretagender. »*Frejr*« fører Fællesindkjøbenes fripostige Forgangsmænd frem fra fjærne Farmers Folde, forvirrende frygtsomme Folk fuldstændig, fordi »*Frejr*«s Fyrster fordrer fuld Forrang for fri Farinhandleres funderede Forretninger. Faar »*Frejr*«s Fedtebutik fast Fodfæste, finder fri Forretningsmænd faa Fordele for Familien. Faar »*Frejr*«s Fjender Fremgang, faar »*Frejr*« Fanden.

Den sorte Konge.

Kong Besolow fra Afrika har i Kjøbenhavn gjort Studier til en Række civilisatoriske Reformer, som han agter at indføre i sit mørke Fastland. Ved et Interview modtog han os med stor Elskværdighed, og, skjønt han snakkede sort med en Færdighed, som om han aldrig havde bestilt andet end at stille sig i Kjøgekredsen, opnaaede vi dog følgende Vue over hans Planer:

Han vil udgive en Avis med Cawling som Redaktør, indføre Kontrol med Menneskekjød, bygge et Flamingospringvand, oprette en sjette Afdeling i Kommunehospitalet i Pon-top-pi-wa-wey, aabne et Ibsen-Theater med Herman Bang som Direktør, stifte en Kvindevalgretsforening for sine femten Hundrede Koner, danne en Fattigkasse efter frederiksbergsk Mønster, indrette en Skydebane til at gifte sig paa, lave et Forlig med sine Slaver og forbyde Frederik og Elisabeth at optræde i hans Variété for Niggerdans.

Da vi sluttelig spurgte Hans Majestæt, om han ikke agtede at reformere Moralen i sit Rige og indføre f. Ex. Peter Nansens, svarede han, at den havde de allerede.

Naar Enden er god —!

Puk havde været ude at ride en lille Tur paa sin Pegasus. Det er et dejligt Dyr, skjønt den ikke har gaaet i Skole hos Lørups. Nu var han ved at trække den paa Stald.

Han læste over paa Politivedtægten og tog et knippelfrit Panser paa. Han skulde nemlig ud og more sig. Han gav Pigen Ordre til at sige, at han kom snart hjem igjen, hvis der skulde komme nogen og spørge efter ham, med mindre det skulde være en Rykker eller den blaa Vogn, for saa skulde hun sige, at han aldrig var hjemme mere.

Da bankede det paa Døren. Ind traadte en Herre af et særdeles fordelagtigt og vindende Udvortes.

— Formodentlig Hr. *Puk?* Mit Navn er Klages.

— Beklages, at jeg ikke har hørt det før, Hr. Klages. De er maaske ansat ved et Herværende — efter det opstimistiske Navn at dømme.

— Aldeles ikke. Jeg lever af Haler og er lige undsluppen »de lystige Fættere fra Nykjøbing«. Nu skal vi dog se, om de haler mig.

Der gik et Lys op for *Puk*. Det var en Pontoppidaner, der var brudt ud! Men man maatte snakke ham efter Munden og i al Stilhed sende Bud efter den blaa Vogn, uden at han mærkede det. Derfor sagde han:

— En fortryllende Næringsvej, Hr. Klages. Saa sidder De vel godt i det?

— Jeg sidder aldeles ikke mere. Jeg er brudt ud. (Aha! der er dog Glimt af Forstand).

— Kom De godt ud af det dernede i — i Nykjøbing?

— Udmærket. Det er nu anden Gang, jeg kommer godt ud af det. Hvis De en Gang skal sættes ind, saa se at komme der. Udmærket flinke Folk.

— Vilde det være ubeskedent at spørge Dem, hvad De egentlig vil her, Hr. Klages?

— Paa ingen Maade. Jeg kommer her simpelt hen for at øve min Haandtering. En lidt bagvendt Fremgangsmaade? Aa ja saamænd! Men ser De: min Ærgjerrighed er nu en Gang Haler. Jeg har allerede faaet fjorten i Dag.

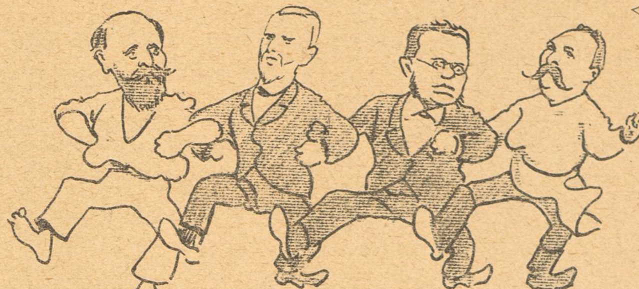
— Ja, for ellers vilde jeg spørge Dem, om De ikke havde Lyst at blive Ridder af den gule Ridejakke eller Redaktør af »Ordrup Avis« eller — —

— Aa, jeg er ikke ærgjerrig. Maaske kan jeg naa at blive Valgmand i Norge. Der kommer det nok ikke saa nøje an paa en Fortid. Men nu vil jeg ikke opholde Dem længere. Som sagt, De skulde se at blive sat ind hos de Mennesker i Nykjøbing. De kan jo altid gjøre noget, som f. Ex. spytte i Storkereden eller lade Dem engagere til Cirkus Variété.

Dermed gik han. Da *Puk* kom ud i Stalden, var Pegasus's Hale borte. Men den Fremmede havde lagt sit Kort, hvorpaa stod: »Naar Enden er god, er al Ting godt.«

Julius Klages.
Hestehaletyv.

Affald.

Griseaffald, fra Provinsen,
Hidtil Tabu, Kontreband,
Selv om Mørbrad man gouterer,
Man sig ej den skaffe kan.
Bager Marstrand, Byraadsmøde,
Han slaar op saa stort et Brød:
Ret til Tæer og Hoved har vi,
Naar først Grisen den er død.

Skjønhedsborgermester Øllgaard,
Med paa Grisen, kjækt han tror:
Grisens Indmad bør vi have,
Denne Sag er god og stor.
Borup støtter Flæskesiden,
Høker Petersen gjør Grin
Med sig selv og Bor'musiken,
Grundet paa de Andels-Svin.

Grisesylte, lækker, náada!
Kunde vi ha'e faaet os,
Hvis en Olderslagtermester
Havde ej budt Sagen Trods,
Men han gav den strax en Juuling,
Sagde: »Maa vi være fri
For Provinsens Tæer og Ho'eder,
Indført Andels-Svineri!«

Oldermand, selvstændig Slagter,
Hader Bondens Andels-Gris,
Spiser Højreb, sætter ikke
Paa en Svinemørbrad Pris;
Ej han blot repræsenterer
Sine Vælgere, nej, nej:
Først Butiken, saa Kommunen
Skjærer han en extra Steg.

Abonnement
paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.
2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Profet udenlands.

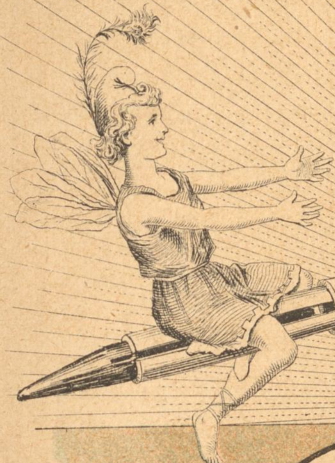
Const. Hansen *pinxit.* Puk *delineavit.*

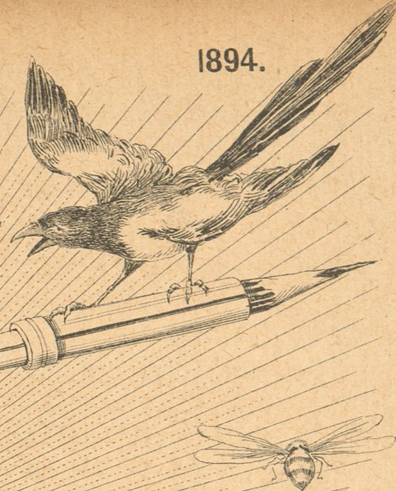
— Slægternes Adam er her, at sige »de haabløse Slægters«!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Efff. Kbhvn.

Nr. 44. Søndag den 4. November. 1894.

PUK

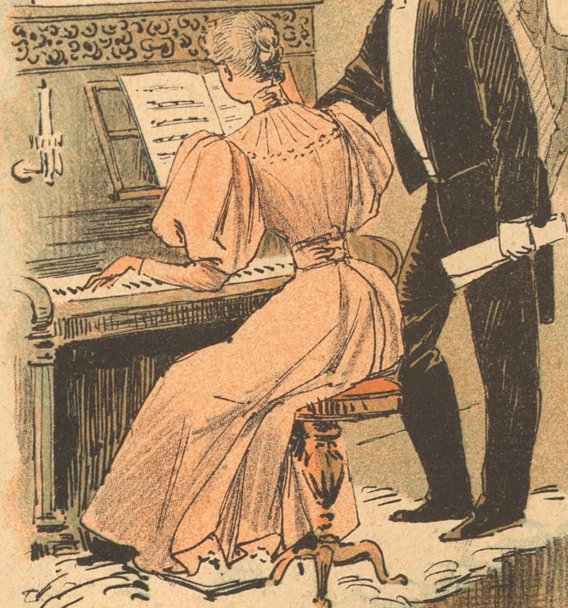

November.

Midt i Novembers Slud og Regn
Og under Skyttens Himmeltegn
Kan Skyttesagen inden Døre
Paa Bane godt sig lade føre,
Saa baade Øren man og Hjerter
Med Træffeøvelser beværter.

En Mand over Bord.

Den nye Kurs var sat — naturligvis
Som andre nye Kurser — midt i Havnen,
Hvor Sejleren var sikret nok, i Favnen
Af gode Havnemole, mod Forlis.
Den nye Rejsekejser stod i Stavnen
Og kvad en Opsang til Gud Ægirs Pris;
Thi han var ingen brølende Orkans Mand,
Men efter Mythen ganske sikkert — Ran's Mand.

Afmønstret Bismark blev og heldt i Land,
Skjønt han var en af dem, der nødig slipper
Et Ror, og som en helbefaren Mand
Han havde klaret baade Skjær og Klipper,
Og ingen kan fortælle Pressen Skipper-
historier saa mageløst som han.
Heri man turde uden straks at blinke
Hans Eftermand godt kalde for en Sinke.

Altsaa: Caprivi fik en Klo i Rattet,
Mens Skuden lystig gjennem Vandet skar.
Snart i Kanalen, snart i Kattegattet
Og snart ved Norges Kyst man blev den var,
Saa der var ingen Moders Sjæl, der fatted',
Hvorhen »den nye Kurs« i Grunden bar,
Ja de, der saa den nøjere paa Fingrene,
Bemærked', at den forekom dem slingrende.

Og, efterdi man veed, at Søen tærer,
Man skumled' over, at en slig Sejlads
Blot for at svømme med de andre Pærer
Blev ikke Riget nogen billig Spas,
Især da Lasten tidt var Kleist-Affærer
Og andet lignende fordægtigt Stads.
Men, Skuden ændred' lige glad Signaler,
Imens den krydsed' for at pilke Hvaler.

En Dag i Anarkiets røde Hav
Der skulde klares en forbistret Brænding,
Hvis Aarsag der var mer end nok af Spænding;
Da krænged' Skuden pludselig og gav
Caprivi udenbords en fugtig Grav.
Men Kejseren bemærked': Hvilken Vending
Ved Himlens Førelse og ved min egen!
Nu skal Fyrst Hohenlohe hitte Vejen!

Paa Støvlerne. Ifølge »*Nationaltidende*« udføres Solodansen i »*Trubaduren*« forleden Dag af Damerne Westberg, Tychsen og Charlotte Hansen. Folk, der saa det, syntes ikke, de kunde faa Benene rigtig med sig. Men maaske kom det af, at det formodentlig har været en Extravals.

I Brandvagten.

Jeg maa nu si'e, at jeg har immer godt kunnet li' denne lille grinværdige Rosenberg ude ved Dagmar, for se betragtet ud fra de mere ingvendige Partier a en ærlig Brandmands Bevidsthed er han dog li'som henhørende til Faget, ved det han er li'som vedvarende Skorstensild i det Indre og gnistrende ud af Halsen. Og derfor var vi Brandmænd jo ogsaa henne og klappe ham frem efter hanses Drama, og det var nydeligt og se ham komme frem i Bajsikkelkostyme og bukke for vos Publikummere. Hvem der ku' ha' gi'et ham en lille Straale til Formerelse af Øjeblikkets Højtidelighed!

Hvad ellers anbelangər samme Drama, da er det jo saadan lidt sjemytligt i Begyndelsen og mere bevæjeligt i Finalen, nemlig angaaendes Henning Tondorf, der er Wiehe og gift med Didrektøren sin Kone, hvad han skulde være evig fornøjet over formedelst Æren, men alligevel ikke skjønner paa, da Didrektøren sin Kone alligevel inte faar saa gode Roller og inte er saaddan Primadonnert som Frøken Hornemann, hvorfor han elsker hende mere, overensstemmende med sin Stilling som første Helt og Elsker ved Theatret. Og da Rosenberg ogsaa foretrækker Frøken Hornemann som Primadonnert fremfor Didrektøren sin Kone, saa holder han med Wiehe eg arransjerer det saadden, at han og Hornemann skal have hinanden i sidste Akt. Men saa kommer der alligevel Kludder i det, begrundet paa, at Frøken Hornemann falder af Hesten og sla'r sig ihjel, saa hun maa melde sig upasselig, men Wiehe vil dov inte ha' Didrektøren sin Kone men skjælder hele Verden og Borgerrepræsentasjonen og Autoriteterne og Menisteriet Huden fuld, fordi det er skidt i denne elendige Verden. Og det er formelig nydeligt og høre paa, saadden han kan give dem af Grovfilen, og nu kan de sige, saa længe de vil, at Rosenberg har hugget

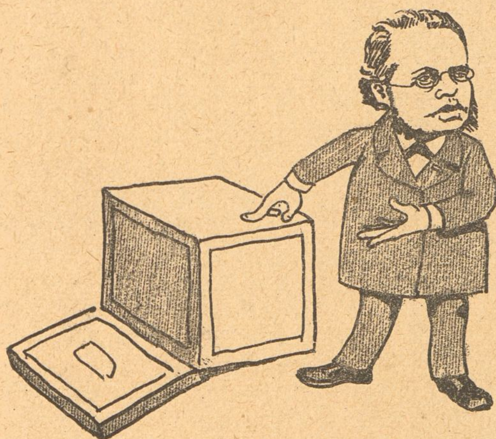
fra Ibsen, men den Kaje, der sidder paa ham, den har Ibsen dov ikke Magen etter, for den findes der saagu inte Magen etter i hele Byen.

Og saa har jeg natyrligvis set baade »Peder Stens Arvinger« paa Folketheatret og »Robinson Krusoe« paa Kasino, som begge to paa en Maade blev Kassestykker, bare med den lille, men go'e Forskjel, at det ene, det fik paa Kassen, og det andet, det gav i Kassen. Men hvem gider osse gaa etter og se Dorph-Petersen slikke sig om Munden etter Kunjakkere paa Nørregade, naar de kan se Pio slikke sig om Munden efter Julle i Amaliegade?

Overhodet maa jeg sie, at der er vældig Slav i Frikkedellen ude hos Schrøder. Der kan man dov se, at det er godt, at han var Rodemester, inden han overtog Etablissemanget derude, for i den Stilling faar man dov et ganske ejet Handelav paa og faa Folk til og rykke ud med Moneterne, og det er dov det, det kommer an paa. Men det forstaar sig, at han kan være glad ved, at han har faaet Marcussen til og assistere sig paa en overmaade dannet og behavelig Maade, for det er særdeles nysselit Arbede, han har lavet sammen. Og for det han har Sans for det mere rørstrømske og højtidelige, derfor glemmer han dov inte, at Sjemytligheden osse har sin overmaade berettigede Plads her i Tilværelsen.

Og derfor vil Sjemytlighedens røde Lygte lyse mange Gange i Amaliegade, og hvis jeg ku' hae saa godt Selskab som den Robinson, saa havde jeg sgu'nte noget imod at lade mig hensitte paa en øde Ø.

Ej blot til Lyst.

Vi har et Hus ved Alfarvej,
Vel ikke ganske lille
Og tarveligt nok heller ej,
Naar Staden gjør et Gilde,
Men, hvor de vise Fædre sled
Saa tidt i deres Ansigts Sved,
At al for megen Sparsomhed
Her vilde klæde ilde.

I Mandags, for Eksempel, tog
De sig af Aarsbudgettet,
Og i en livlig Dialog
De deres Hjerter letted';
Thi, lig Theatrets Regnskab saa
Man atter Underskud herpaa.
At det var ikke af de smaa,
Har man vel sagtens gjættet.

Vel holder Borup nok saa rart
Paa Pumperne det gaaende;
Men han maa til vor Rigsdag snart
Og be'e om lidt at laane,
At sige, lidt, som lidt forslaar,
For, hvis et større Laan han faar,
Kan Staden nok han et Par Aar
For extra Paalæg skaane.

Men saa fik Philipsen dog sagt,
At han kan faa Balance
I Tingen, hvis der kun blev lagt
En Skat paa — Assurance,
Og det skjønt tidt det hænder sig,
At selv han dygtig brænder sig,
Naar literære »Venner« sig
Mod Kjøbelyst forskandse.

En talte smukt om Kogegas,
En om Belysningstraadene,
Om Storkene paa Højbroplads
Samt om Petroleumsbaadene,
En slog for flere Træer et Slag,
En talte Fortovs-Rettens Sag,
En ivred mod den slette Smag,
Som er paa Nytorv raadende.

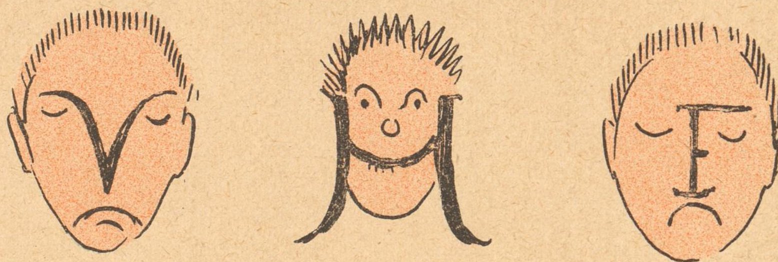
Dog til enhver, som klimpred' paa
De fromme Ønskers Strenge,
Sa'e Borup flot: det skal I faa,
Naar vi faar flere Penge.
Naar først vi faar en Ekstraskat,
Skal I faa baade dit og dat,
Men, faar vi ingen, saa god Nat!
Saa faar I vente længe!

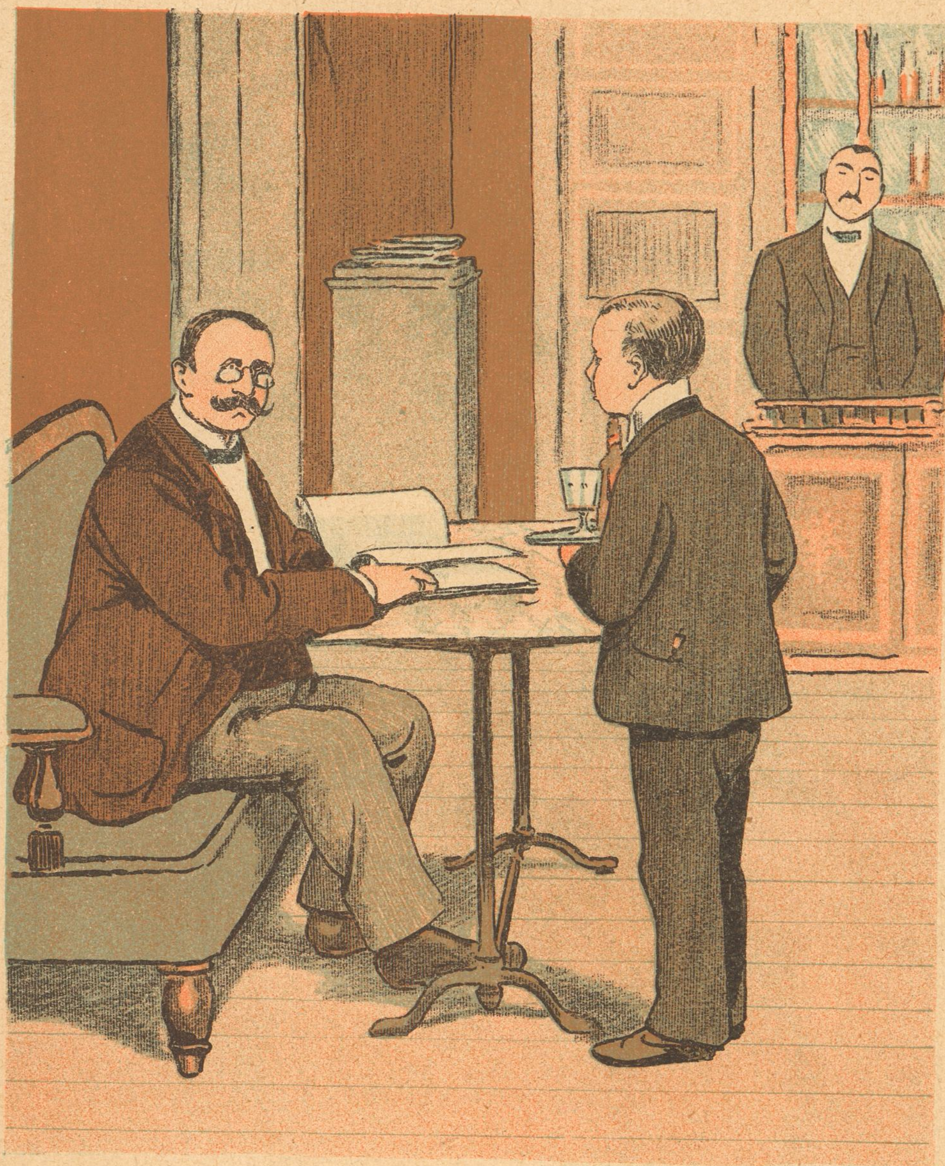

En gros. Spadserende paa Strøget vil have lagt Mærke til et fixt lille Kjøretøj, der bevæger sig i Retningen til og fra Kongens Nytorv.

Det er den Drachmannske Kunstflids-Forretning, der bringer Varerne i Byen til Kunderne paa denne Maade.

Vejviser?

Gjæsten: Sig mig: Hollændervej, er det V. eller F.!
Opvarteren (grunder): Hollændervej, det er H.!

Øjemaal.

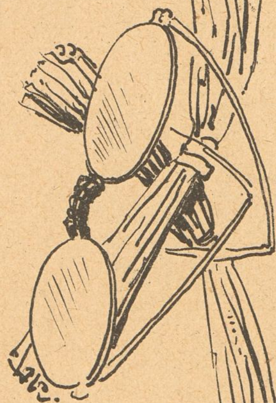

— Det er jo Dig, der paastaar, Du er nærsynet?
— Ja, i—i en be—be—tydelig Grad.
— Saa--aa, sig mig, ka' Du se Maanen?
— Jo—o, det kan jeg.
-- Godt — ser Du, Maanen er 50,000 Mile her fra — den kan Du se, og saa vil Du bilde mig ind, at Du er nærsynet – nej Tak, den hopper vi inte paa.

En Dydsdragon.

Det skal være meget daarlig
Fat med vores Presses Dyd;
Sjældent der kan en alvorlig
Reprimande fange Lyd.
Gud ske Lov, at vi dog har den
Gode, gamle Manicus.
Al uvoren Passiar, den
Gi'er han paa dens Sinkadus.

»Hvad? »*Avisen*« er uartig!
Fy for Pokker, Frederik!
Hør, Borchsenius, nu var Dig,
Du er en letfærdig Strik.
Ferslew trefold pilfordærvet
Man nok rolig kalde kan,
Rent forskrækkeligt jo er 'et:
Han er mod Pontoppidan!«

Vel maa Manicus bedrøves
Ved vor Tids Journalistik,
Hvad der i et Blad behøves,
Veed han lige paa en Prik.
Fred'riksberg er ham et Eden;
Om han ej paa Storken tror,
Tror han dog, ved Storkereden
Lutter barnlig Uskyld gror.

Ak, men Verden er jo syndig,
Her er lutter Dissonans:
Nogle finder mindre yndig
Gamle Tante udenlands.
I hans Spalter kan pikante
Ting man finde fra Paris
Monaco blandt de kulante
Ting nok er i hans Avis.

Skulde »*Berlingske*« mon være
Udenlands et »*Aftenblad*«.
Det kan En i Hjertet skære
For det gamle Sulefad.
Af et Stykke tvende Alen?
Celestin og Floridor?
Eller er maaske Moralen:
Kun i Danmark Dyden bor?

En spiritistisk Séance.

Puk havde faaet Lyst til at mane nogle Aander, hvilket paa Grund af hans bekjendte Aandfuldhed faldt ham temmelig let.

Til Mødested var fastsat Storkereden, og om dette nationale Mindesmærke samledes Repræsentanter for Pressen og de tre første Rangklasser. Blandt disse sidste var der mere end een god gammel Ven, der ubestridelig er af anden Rang.

Først gav man sig i Lav med de Afdøde. Et *Puk* i sin Tid personlig kjært, nu salig hensovet Blad talte til ham med Secher som Medium. Goethe indleverede et nyt Skuespil til Dagmartheatret med Rudolf Schmidt som Medium, og Schiller et gennem Gjellerup. Frederik Bajer skulde ogsaa fungere som Medium, men selv de mest troende Spiritister erklærede, at de mærkede ikke noget. Tilsidst blev man enig om, at der var vist slet ingen Aand.

Derefter fik man Lyst til at prøve, om de Levendes Aander ikke ogsaa vilde komme. Det viste sig, at Esmann var en udmærket ferm Bankeaand, selv om han først ved Hjælp af en herværende Overretssagfører kom rigtig i Skuddet.

Derpaa foretoges et overordentlig interessant Experiment. Et Numer af *Puk* lagdes i en forseglet Konvolut, og da den aabnedes, viste det sig, at Texten var fuld af Trykfejl. Det konstateredes, at den Aand, der havde været paa Spil, tilhørte en Medarbejder ved »*Nationaltidende*«.

Det næste Medium var en lille Neger ved »*Politiken*«. Edvards Aand talte gennem ham oppe fra Norge og anmeldte en Teaterforestilling ligesaa livagtig, som om Edvard selv kunde have gjort det. Des værre hændte der ved dette Experiment et Uheld. Da Mediet skulde vækkes af den søvnlignende Trance, var han næsten ikke til at faa vaagen igjen. Saa stærkt havde Edvards Aand virket. Det hjalp dog, da man meddelte ham, at Drachmann havde indleveret sex Skuespil til det kgl. Theater. Den Kjendsgerning havde øjensynlig en stærkt oplivende Virkning paa ham.

Til sidst prøvede man at tage et Aandefotografi. Der viste sig Billedet af en glad Sjæl, som *Puk* strax gjenkjendte som Richard Schrøder. *Puk* tog hurtig en Mængde Plader, hvilket ikke var vanskeligt, da Sjælen havde alle Plader ude.

Men den Slags Fotografier lykkes ogsaa kun i Skjæret af den røde Lygte.

Natbeværtningerne bliver nu efter al Sandsynlighed lukkede. Grunden skal være den, at Natturen altfor tidt gik over Optugtelsen.

Af en Lampevejsmorders Dagbog.

(Ved et af de lykkelige Tilfælde, der kun indtræffer én Gang hvert halve Aarhundrede, er *Puk* kommen i Besiddelse af nedenstaaende Lampevejsmorder-Dagbog, som ganske vist mangler Datoerne, men som alligevel enhver Lampevejs-Dommer vilde slikke sig om Munden efter.)

Snedkeren fra Vandløse sidder i en Beværtning og spiller en Sexogtreds med mig. Jeg drikker ham paa Pelsen, kigger ham i Kortene, vinder Partiet, lejer en Droske, putter ham i den, dolker ham, vælter ham af i en Snedrive, tager hans Tegnebog og stikker af.

Jeg mistænkes for at være Schick, først den unge og saa den gamle. Schick junior og senior skiftes til at mistænkes for at være mig, og Dommeren slipper dem først løs, da de er blevne graa i Tjenesten. Det er ikke længere chik at antage mig for Schick.

Jeg lægger mit Kort hos Borgmester Kattrup i Sorø. Han ser paa mig og spørger, om jeg virkelig er Lampevejsmorderen, eller om det er Løgn og forbandet Digt. Jeg siger, at han kan tro mig paa mit ærlige Ord og mit velbarberede Forbryderfysiognomi. Han siger, at han alligevel hellere vil arrestere en anden. Jeg siger, at vi skal ikke være Uvenner for den Sags Skyld. Han siger, om jeg vil drikke et Glas Portvin. Jeg siger, at jeg foretrækker to. Han siger, at jeg med Fornøjelse kan faa tre. Jeg drikker fire. Han følger mig til Døren og forsikrer, at det har glædet ham at gjøre mit Bekjendtskab. Jeg siger Tak i lige Maade.

Derefter optræder jeg som *Jack the ripper*. Jeg har ikke rippet nogen, men Stillingen er anset, og Navnet er godt. Jeg er rejst til Amerika. Jeg kommer i Selskab med Kolleger. De spørger mig om mine Meriter. Jeg siger, at jeg er det frederiksbergske Politis Lampevejspudser. De spørger, om jeg ikke vil have en Toddy med dobbelt Lampeveje. Jeg takker og drikker. De spørger, om jeg virkelig er *Jack the ripper*. Jeg svarer, at det er ikke værd at rippe op i den Historie.

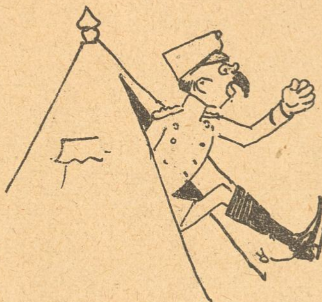
Jeg rejser til Slesvig. Jeg skaffer mig Attest for, at jeg har været Slesviger siden mit fjortende Aar. Jeg faar sex Aars Tugt-, Rasp- og Forbedringshus. Jeg slipper over dem alle sex. Jeg tager til Mariendal og fremviser mine fortrinlige Anbefalinger. Jeg fæstes. Jeg anklager mine Medtjenere for de fæleste Forbrydelser. Jeg gad se dem hængt. Jeg gaar og pløjer. Jeg bliver præsenteret for en Betjent. Jeg føler mig medtaget. Jeg kommer ind til van Wüllich.

Han spørger, om det er mig, der er Lampevejsmorderen. Jeg svarer, at det er et temmelig dristigt Spørgsmaal. Han spørger igjen. Jeg siger, at det er ham, der begaar et Justitsmord paa Lampevejens Daad- og Romhus, hvis han sætter mig fast. Han spørger, om jeg vil bekjende. Jeg svarer, at saa vidt mig bekjendt, plejer Lampevejsmordere ikke at bekjende. Han bekjender at have en Bekjendt, der anser mig for den bekjendte Lampevejsmorder, og opfordrer mig til at gaa til Bekjendelse. Jeg siger, at saadant noget kan en bekjendt Morder ikke være bekjendt.

Jeg sidder i min frederiksbergske Celle og belurer Samtalen ved Siden af. Jeg rødmer ved at høre, at Hasselbalch har bekjendt. Det kan han aldrig være bekjendt. Jeg maa bekjende, at han er en Skændsel for Standen.

Men mere bekjender jeg heller ikke, og saa synes jeg rigtig nok, at man ikke kan være bekjendt at beholde mig for gammelt Bekjendtskabs Skyld.

Militær Civil-Ret.

I den sidst forløbne Sommer
Var der Lejr paa Fælleden,
Og en skjønne Dag saa kommer
En civil Kaptajn der hen.
Obersten blev bleg af Skræk,
Gjennede Kaptajnen væk.

Saadan noget maa man ikke,
Naar man er en Officer:
Vise sig for Lejrens Blikke
Paa civilisert Maner.
Derfor blev en Krigsret sat,
Hvor man fik Kaptajnen fat.

Tvende Løjtenanter dømte,
At han burde være fri;
Derved, hvad de ikke drømte,
Gjorde de sig skyldig i
Noget saare meget slemt,
Som man dem har ikke glemt.

De en Dag for nylig ser sig
Selv paa Tryk i *»Berlingske«!*
Lidet lysteligt de ter sig,
For de veed, hvad der vil ske:
De skal fra Asfalten væk,
Ligestillede til Skræk!

Og Moralen den er saadan,
Naar man dømmer en Kaptajn:
Putter man ham i Kasjotten,
Er der ingen Ting i Vejen,
Men, hvis man ham kjender fri,
Maa man vandre selv deri.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den sidste Ære.

Et Æselspark fra Integade
Har aldrig gjort Carl Parmo Skade;
Og nu kan Skryderen kun øve
Sin Idræt mod den døde Løve.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 45. Søndag den 11. November. 1894.

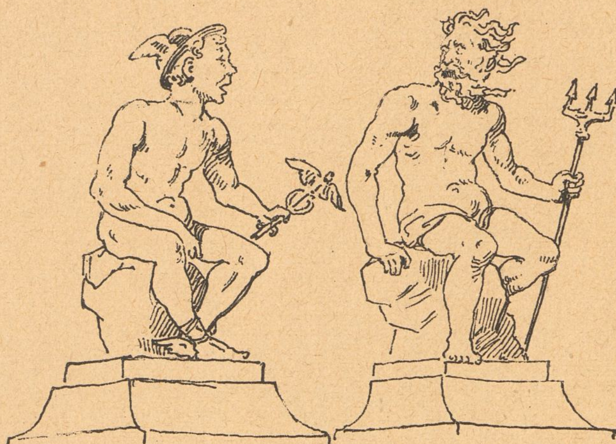
For dem, der taler alle Sprog —

Datter: Moder, hedder det *le coeur* eller *la coeur?*

Moder: Det maa Du skamme Dig ved at spørge om, det er jo *masculin!*

Syjomfru: Undskyld Frue, men jeg har aldrig hørt andet end Likør!

Gamle Guder og nye — Havne.

Hvor Folk i gammel Tid gik ud og fisked' Rejer,
Man finder nu en Havn med splinternye Kajer,
Som med sit Banenet og Promenadeskur
Kan hamle op med alt, hvad der i Norden duer.
Den største Sejler her kan ligge tryg for Anker,
Thi her er Dybde nok, og her er ingen Banker,
Undtagen een, og det er Handelsbanken her;
Men det var ogsaa den, der klared' visse Skær
Og var en Borgen for, at Planen ikke stranded',
Saa hele Havnen gik hos Engelbrecht i Vandet.
— Nu ta'er den mod Besøg; det bliver neppe tyndt,
Her kommer Skibe nok og sagtens ogsaa Mønt.

Der bliver livligt nok paa Frihavnsterritoriet,
Skjønt den var, ret beset, et Barn af Provisoriet!
— Men ved den gamle Havn og dito Toldbodplads
Staar Neptun hos Merkur, kun lidet vel til Pas.
Han sporer Tomhed alt i Havnens gamle Leje,
Naar Byens Handelsaand benytter nye Veje.
Han brummer derfor højt: »Hør du Merkurius!«
(Thi alle Guderne er for det meste Dus*)
»Pas vel paa mine Ord! Jeg spaar, at der vil komme
Fortræd af den Geschæft, før stakket Tid er omme.
Naar idelig man paa det gamle kaster Vrag,
Saa gaar det splittergalt, det er en afgjort Sag.

Før stod Matrosen her og slugte Toldbodrotten,
Nu gaar han hist i Land og holder sig paa Maatten.
Frilageret er rejst, hvor Toldbod-Vinhus stod,
Og til en Kirke har man omstøbt Brokkensbod.
Ja, Linien saagar er ikke til at kjende,
Den er kalfatret om og fik en anden Ende.
Spildt har man Arbejd her, og det gjør En konfus,
Saa for den nye Kurs jeg ikke gi'er en Snus!«

*) Vessel.

»Sandt er det,« sa'e Merkur, »at alting her forvandles;
Men, gamle Fyr, du veed, der spildes, hvor der handles,
Og, hvor jeg med min Stav har manøvreret snildt,
Man handlede sig let til, hvad man havde spildt;
Pas vel paa mine Ord, og se, om ikke Legen
Vil ende med, at man gi'er dig og mig paa Kajen
En udsøgt Hædersplads derude langt mod Nord,
Naar Handel og Sejlads er kommen hist i Flor;
Thi du kan bande paa, det Liv i Sagen bringer,
Hvis jeg den nye Kurs ta'er under mine Vinger!«

Den vrede Havets Gud gav intet Svar herpaa,
Men greb i Lommen ned og tog sig kun en Skraa..

Et godt Kup. Det danske Petroleums-Aktieselskab skal have haft i Sinde at lade bygge en ny Petroleums-Tankdamper. Det har imidlertid, da Aktieselskabet *»Sejladsen paa Søerne«* agter at anvende Elektricitet for Fremtiden, for en rimelig Pris erhvervet alle dettes Petroleums-Stankdampere.

Regulativ
for
Indlæggelse paa Puks private Observatorium.

For at forebygge, at Lægerne og Juristerne lægger sig mere ud med hinanden end nødvendigt i Anledning af de frivillige Tvangsindlæggelser, har *Puk* fastsat følgende Bestemmelser om Adgangen til Indlæggelse paa hans lille private Observatorium.

1) For at blive indlagt maa man være uberygtet, have Indfødsret og ikke være Aktionær i *»Frejr«*. — At man har været Skuespiller, er vel ikke som ved *Cirkus Variété* nogen absolut Hindring, men man maa i saa Fald beflitte sig paa ved en stille og arbejdsom Opførsel at vinde Direktionens Tillid.

2) Til at bedømme Aspiranternes Kvalifikation nedsættes der en Komité under *Puks* Forsæde, bestaaende af to Læger, hvoraf mindst den ene maa være ved sine fulde fem, to Jurister, Kongens Foged, en ridende Politimand og *»Taarnet«s* Redaktion. Disse Avtoriteter underkaster Aspiranten en Examination i de almindelige Fag ved Skolelærerexamen og som praktisk Prøve en Opgave, bestaaende i Analyse af et af Willumsens Værker. Derefter tildeles der ham, hvis han bestaar, en af Karaktererne »gal«, »værre«, »værst«.

3) Al Indlæggelse er frivillig. Om fornødent kan der rekvireres Militær til at styrke Aspiranten i hans Forsæt.

4) Fritagne for at underkaste sig den anordnede Prøve er kjøbenhavnske Borgmestre. De har Adgang paa deres Ansigt.

5) Løjtnanter, der har dømt i Krigsretter, er naturligvis paa ingen Maade udelukkede. For dog at opretholde den rette Aand i Observatoriet, vil deres Virksomhed blive henlagt til et Sted udenfor Portene.

Kampen mellem de Bønder og de Stadboere.

Krøniken veed at berette om hin blodige Skærmydsel, der gik af i Gjentofte og Ordrup, da Aaret 1894 gik paa Held. Hin velbyrdige Herre til Søholm, Thing- og Banemand Niels, Søn til Anders, havde ved sine Bønder deres Hjælp fanget al Magten i Gjentofte som og i Ordrup. Sad han i Bygdens Bondething og skrev alt Sognefolket i Skat, de Folk i Gjentofte-Ordrup, som og dem i Hellerup. Gav han dem til Vederlag Lov at vade om paa bundløse, ragnaroksmørke Veje, holdende Lyseklyner i baade Hænder. Var dermed Maalet fuldt. Ligervis velbebyrdelige Herre, han Junker Skeel talte paa Stadbo-Landtagemændene deres Vegne svare Ord mod Niels' og hans Bønder deres Rædselsregimente. Sagde han store Ord i smaa Aviser, og varslede han ind til Kamp. Mødtes saa de tvende stridslystne Hære om Jægersborg, og rungede nu denne Kampsang mægtig over Sjølunds fagre Sletter paa Kjøbenhavnermanér:

Frem, Bondemænd, frem, gaa nu paa,
Lad Andersen Stemmerne faa!
Hæng i, Kjøbenhavner, hæng i,
Til Skeel skal din Stemme du gi'e!
Det bliver en formelig Svir,
Nu faar vi begge Partier.
Hr. Andersen laver en Del,
Og Resten, den laver Hr. Skeel.

Naar bare vi beder, saa kan
Vi nu faa gjort alting i Stand,
Først nu faar vi Brug for vor Gas,
Nu kommer der Lygter *en masse.*
Og Hulvejen faar — det er klart —
Vi nu gravet af i en Fart,
Hr. Andersen graver en Del,
Og Resten den graver Hr. Skeel.

Vandvæsen og Brandvæsen faar
Vi vist allerede i Aar.
Fra Toget pr. Vogn, har man sagt,
Bli'er Folk baade hentet og bragt.
Kan Sognet nu ej holde helt,
Saa kan vi jo let faa det delt:
Hr. Andersen tager en Del,
Og Resten beholder Hr. Skeel.

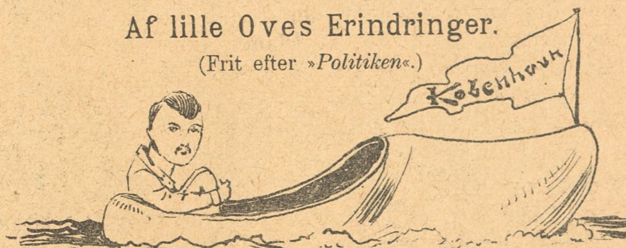
Dernæst faar vi lavet et flot
Forskjønnelsesudvalg, som blot
Skal rydde hver Rønne af Vejen,
Som skæmmer vor öndige Egn.
Thi alt, hvad der ikke er kjønt,
Skal væk eller plantes med grønt,
Hr. Andersen planter en Del,
Og Resten beplanter Hr. Skeel.

Paa Smedegaardspladsen skal staa
Et Springvand med Storkebørn paa.
Og Pengene? Skidt, vi gaar paa 'en,
Vi rejser et passende Laan.
To-tre Hundredtusend i Gjæld
Kan sagtens vi naa med lidt Held,
For Andersen har jo en Del,
Og Resten den laver saa Skeel.

Ginge da Hr. Andersen og Hr. Skeel i Spidsen for deres Fænniker paa med krum Hals og løftede Spær. Havde dog Hr. Andersen sine Kæmper i god Slagorden, men ginge Hr. Skeels Bymænd under Mukken i Raderne frem i svinagtig Fylking og skæv Slagorden, hvorfore de og kun sloge Skæve. Og var dermed Potten ude for denne Sinde.

Af lille Oves Erindringer.

(Frit efter »*Politiken*«.)

I. Det er en ganske besynderlig og fremmed Følelse. Aldrig havde jeg drømt om at blive Sørøver. Men jeg blev det, fordi jeg er mere værd end alle de andre smaa Sprællemænd her i Landet. Det er saa dejligt at kunne overfalde fredelige Skuder, rane deres Skatte og sende dem til Bunds.

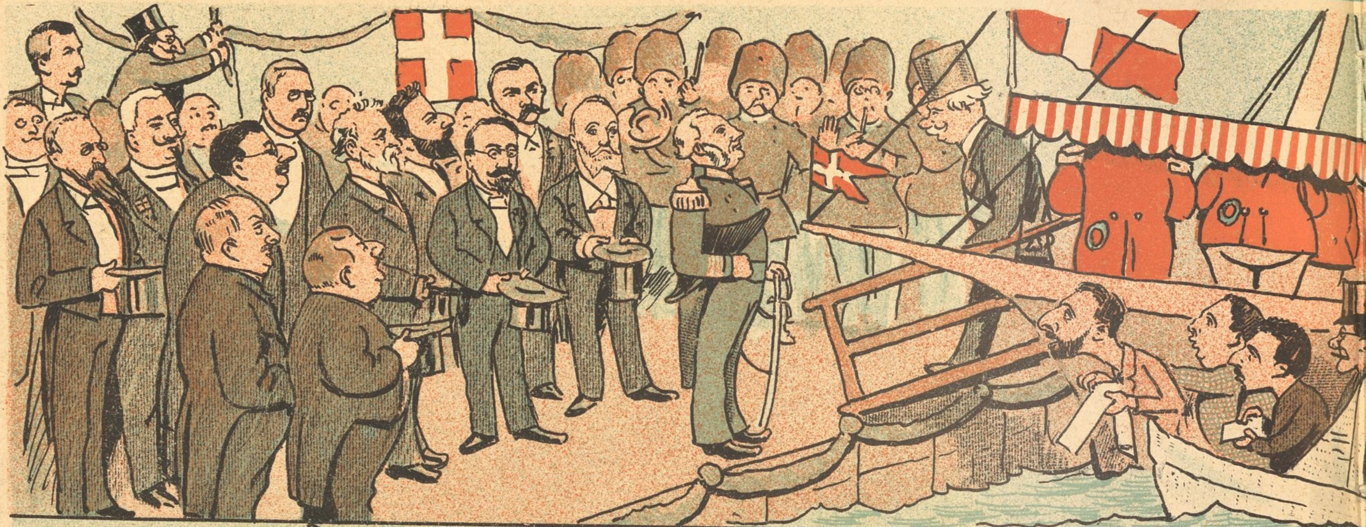
Jeg er det store Symbol, den fri Tankes vajende Standard. Jeg er Øjropiens Mærke. I min Ild skal Idioterne brændes til Aske. Idioter. Naar jeg er færdig, er der ingen Idioter mer.

II. Jeg sidder paa et Skillingsblads Kontor og skriver aandfuldt. »Hvorfor skriver jeg?« spørger jeg mig selv i overmodig Fryd. »For at Landets Hæder ved mit Navn kan bæres ud i Verden.« Jeg var ved at revne af Vigtighed og Stolthed.

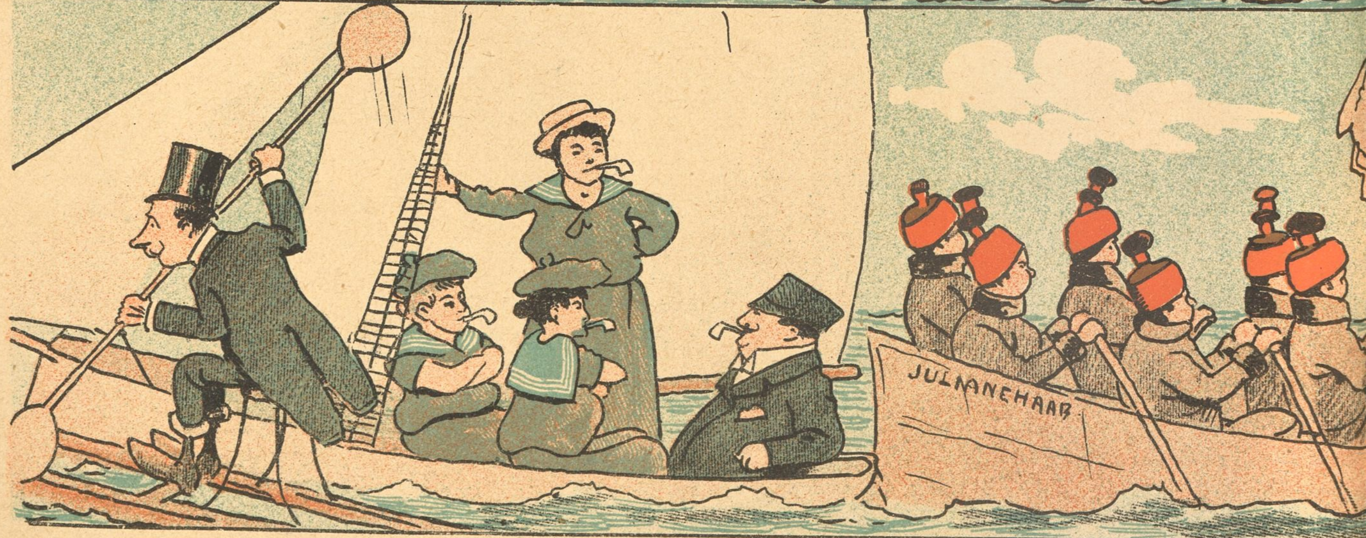
Siden den Gang har jeg oplevet mange Ting, men aldrig noget saa vidunderligt som at sidde i Badstuestræde og være Lucifers Fakkel med lille Oscar som Skaft.

III. De skjønne Dage er omme. Jeg er bleven stor og har faaet Haar i Ansigtet; men end ikke Knebelsbarten trøster mig mer. Den er nu ogsaa saa lille. Ingen Skuder at plyndre, ingen Idioter at bebæ. Jeg folder mig helst sammen om min Bedrøvelse. Jeg lever egentlig kun, naar jeg i Edvards Forfald sidder i første Parket og tilspidser Overlegenhederne til næste Morgen.

Men aldrig kan jeg glemme, at jeg var Pæreskudernes Rædsel, overmenneskelig Redaktør i Badstuen og de halvhundred Duendes frie og stolte Symbol!

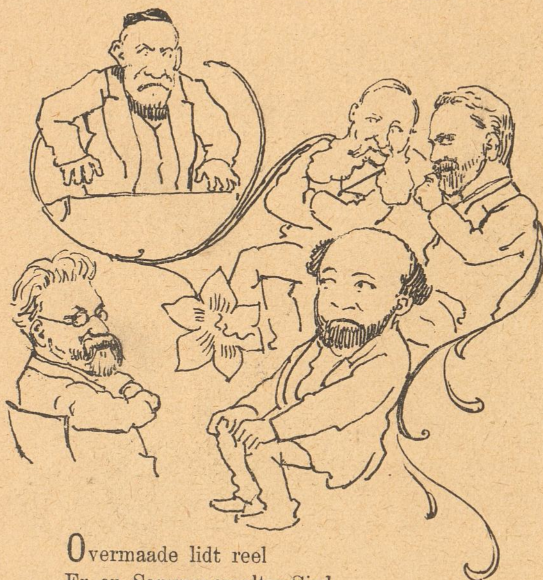
Den skulde nok fejres med Sang og Klang,
Men det blev jo gjemt til en anden Gang;

Aabning.

Dog syntes vi, Tanken var altfor smuk
Til ikke at realiseres af Puk.

Krukken gaar saa længe til Vands —

Overmaade lidt reel
Er en Sammensmelter-Sjæl,
Man af dem kan vente alt,
Hvad der findes blot af galt.
Høgsbro selv, vor gamle Ven,
Maa en Gang om Maaneden
Ryste i sine Permissioner
Over deres Operationer.

Listigt under Bojsens Bryn
Skyder frem der Glædeslyn,
Medens han geskæftig svinker,
Lunt hen til Reedtz-Thott han blinker.
Rasmus Clausen Diplomat —
Skulde han mon Kandidat
Til vor Høgsbros Embed' være?
Høgsbro aner en Chinære.

Hidtil er det gaaet godt.
Er der stiftet et Komplot,
Har det dog komplet sig hyttet,
Ej den gamle Høvding flyttet.
Tænk, om han nu ganske glat
Blev en skjønne Dag forsat,
Som de to smaa Løjtenanter,
Der var saadan Malefikanter.

Trist han derfor skuer ned
Paa sin gamle Menighed,
Havde han haft Bentheim hjemme!
Det var altid dog en Stemme.
Sæt de femogtyves Flok
Gik til Højre nu *en bloc*!
Skummelt smiler vistnok Scharling —
Er han deres *litle darling*?

Man maa haabe, Chancen tynd
Er for en saa nedrig Synd,
Saa den gamle Hædersgubbe
Ej man vil til Side skubbe.
Han var jo dog temlig smuk,
Og han var saa rar i *Puk;*
Derfor vil med megen Væde
Tabet af ham vi begræde.

Brødre i Apollo.

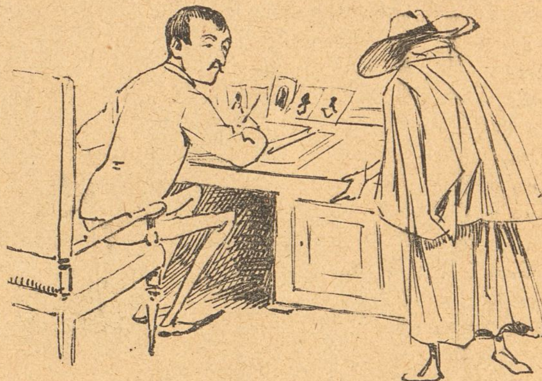
Motto: Noget Sidestykke har vel »*Maria*« ikke i vor Literatur. Man maa søge til Heines Jeg-Fortællinger i »*Rejsebilleder*« for at finde lignende Tone anslaaet . . .
(*E. B.* i en Anmeldelse af Peter Nansens *Maria.*)

Personerne:

Peter Nansen med Tilnavnet: Danmarks Heine.
En fremmed Mand.
Edvards Skygge.

Handlingen foregaar paa et Redaktionskontor.

(*Peter* sidder og skriver. *Den Fremmede* træder ind.)

Den Fremmede. Undskyld — det er vel ikke . . .?

Peter. Mit Navn er Nansen, populært kaldet Heine-Nansen.

Den Fremmede. Saa er det Dem, jeg søger. Kom til mit Bryst.

Peter. Hvorledes? Jeg forstaar ikke . . .

Den Fremmede. Du har reddet mig for Udødeligheden. Hvilken Overraskelse: at se sig selv gaa igen i Dig. Ja, Du undskylder jo nok, at jeg siger Du. Mit Navn er Heine.

Peter. Hvad hører jeg, gamle Dreng!

Den Fremmede. Sig Heinrich.

Peter. Naturligvis, Heinrich. Ja, det havde Du nok ikke ventet.

Den Fremmede. Aa jo — jeg har jo hele Tiden fulgt Dig. Hvor mindede dine Per-Anden-Artikler mig ikke slaaende om »Buch der Lieder«?

Peter. Buch der hvad for noget? Ja, vi har ikke faaet den til Anmeldelse endnu. Men vi skal skrive til Edvard om at rose.

Den Fremmede. Hm — hvad jeg vilde sige: Dine Landsmænd maa da være stolte. De har en Danmarks Boulanger i Andersen-Bang, og nu har de faaet en Danmarks mig selv i Dig.

Peter. Des værre, de er saa lidt storagtige af sig. Jeg har ærlig talt ingen Stolthed mærket.

Den Fremmede. Ikke stolte! Men en Statue faar Du da?

Peter (undselig). Nej, men jeg har været udstillet hos Giese. Og jeg har hørt, at nogle Venner paatænker en Buste af mig i »Kisten«.

Den Fremmede. Men saa et Musæum da? Her maa jo være udmærkede Materialier til et dansk Heine-Musæum.

Peter. Ja, der kunde jo nok findes adskilligt. Der skulde f. Ex. være min Patschouli-Flaske og mine andre smaa Toiletmidler, en Lok af Edvards Haar og . . .

Den Fremmede. Maaske en Relikvie fra Slaget ved Helsingør?

Peter. Dog ikke. Men troer Du ikke, det kunde interessere Folk at se Originalmanuskriptet til min Brevvexling med Frida Schytte? Jeg tænker for Resten paa at udgive dem i Trykken.

Den Fremmede. Hvor jeg glæder mig! Det vil blive noget at læse højt for Goethe og Schiller og alle de andre gamle Herrer i Elysium.

Peter. Der er da ingen af dem, der har noget med »Dannebrog« at gjøre? Man kan jo aldrig vide i disse spiritistiske Tider.

Den Fremmede. Ja, det var jo ikke umuligt. Borchsenius holder jo meget af at protegere Talenter. — Naa, men jeg maa nok tilbage igjen. Farvel, Peter, og Tak for i Dag. Jeg havde dog knap troet, at Du var saa krystal-himmelsk.

Edvards Skygge (viser sig i en Glorie af røde Strimer). Det var Ret Børn. Jeg udnævner Heinrich til Tysklands Peter.

Den Fremmede aabenbarer sig som *Puk* og forsvinder.

Ufrivillig Komik? Paa Bjerget Olyrup er ifølge »*Nationaltidende*« udbrudt en betydelig Skovbrand. Olyrup er en af de højeste Toppe i *Zwarte Berge* i Sydafrika, første Gang betraadt af en dansk Tindebestiger, Ole Hyrup, efter hvem Bjerget er opkaldt, idet Navnet af den indfødte Udtale er forvansket til Olyrup. Branden vil rimeligvis ikke blive slukket for det første, thi de faa Beboere paa Bjerget er Buskmænd, der naturligvis ikke bryde sig om Skove.

Tidsnok.

— Ja, nu er *Frejr* nok bleven aabnet; men hvad mon Folk vil sige, naar den en Gang lukker?

— *Ils sont passés, ces jours de* Vett.

Mortensaften.

Komme hvo, som komme kan,
Baade Mand og Kvinde!
Gaasesteg paa Bordet man
Her hos »*Puk*« skal finde.
Han har nemlig mange Gæs,
Som gaar hos ham selv paa Græs
Og, naar de gik paa 'et,
Deres Fedt har faaet.

Først i Sofus Høgsbro har
Han en gammel Gase,
Et fortrinligt Exemplar
Af den »danske« Race,
Der vil blive til sin Død
Fodret af med Levebrød
Baade paa hans egne
Og Familiens Vegne.

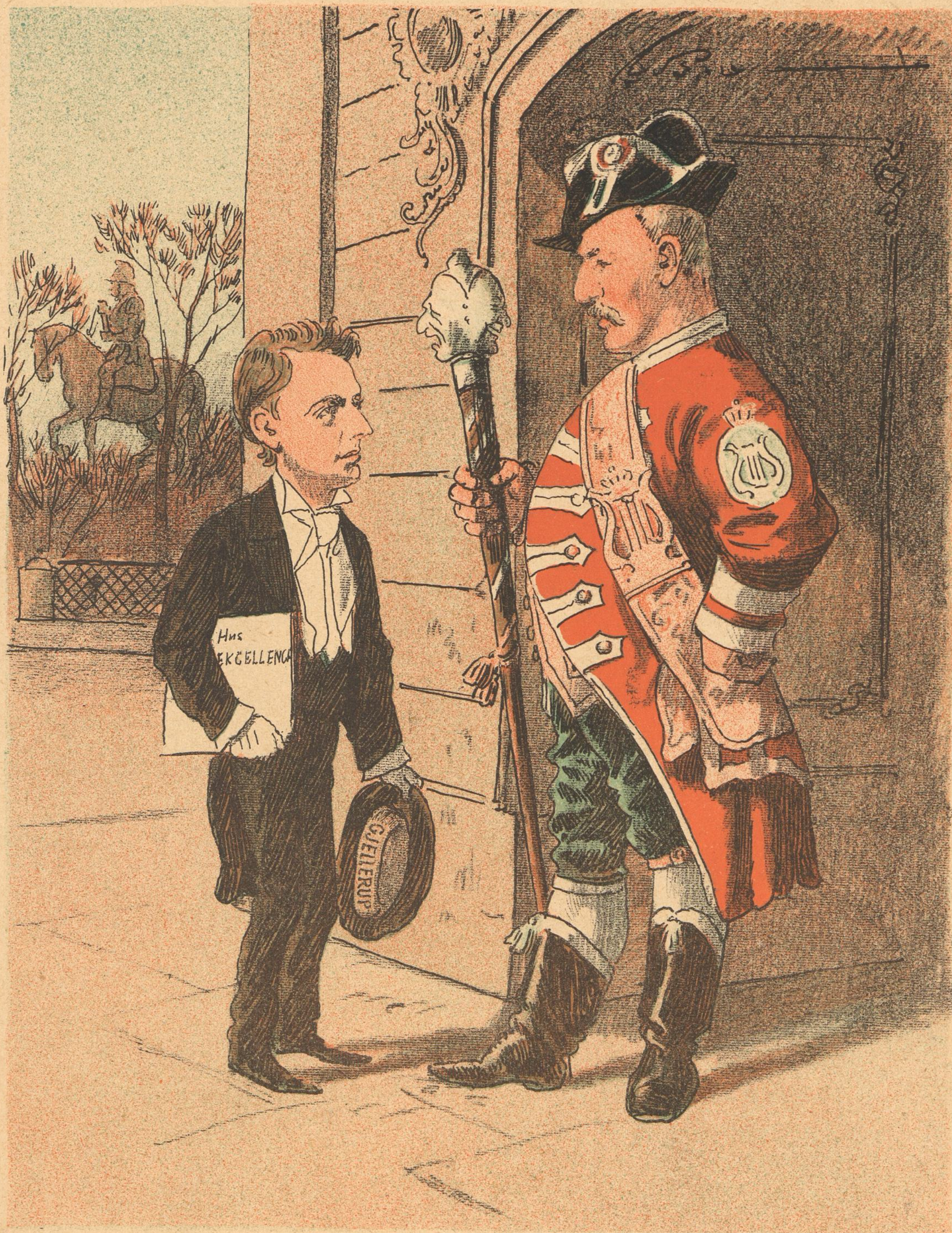
Saa har han Klavs Berntsen og
Kompagnonen Frede;
Om saa gode Gaaseskrog
Skal man længe lede.
Dernæst har han hele Læs
Fede Skinforhandlingsgæs,
Som i Valgets Gryde
Skinnet vil fortryde.

Og i *Politikens* Hjem
Bagved Spejlglasruden
Evropæerne en Rem
Har af Gaasehuden.
Gæs og Ænder snadrer her
I et Integadekjær.
Gaaseøjne fandtes
Sjelden dog hos Brandes.

Men til Gaas fornødent er
Rødkaal, *nota bene*,
Og de røde Hoveder
Faar han blandt de »Rene«
Thi paa deres Ønskers Maal
Har Forliget nok gjort Kaal:
Alle deres lyse
Drømme blev Gemyse.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vinket af.

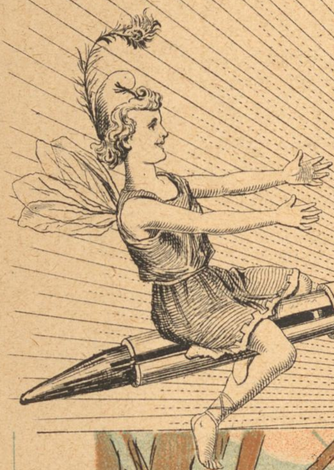

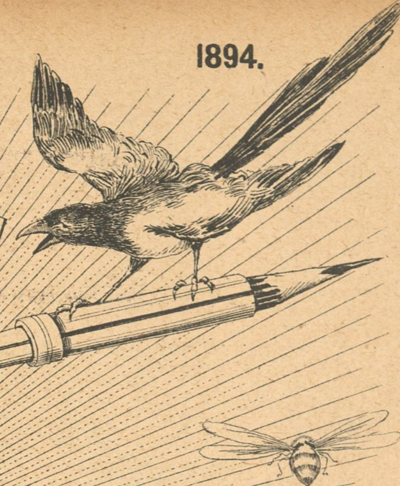
— Hans Exellence kan ikke modtage Deres »Exellence«.

Udgiver og Redaktør. Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

Nr. 46. **Søndag den 18. November.** **1894.**

PUK

Moderne Militarisme.

Vort Land endnu er skjønt,
Skjønt Moden, som sædvanlig,
Et Hærværk har begyndt,

Og ædle Kvinder, skjønne Møer
I martialsk Kostume
Gjør militær Honnør.

Retfærdighed?

Det gode danske Vrøvl er, som bekjendt,
En af de nu til Dags saa sjældne Varer,
Hvis Ægthed uden lange Kommentarer
Kan fastslaas baade mundtlig og paa Prent.
Dets Ry for Holdbarhed er velfortjent;
Thi Boniteten trodser alle Farer.
Som brandlidt staar det uskadt op af Asken,
Og dets Kulør gaar ikke af i Vadsken.

Den Valglov, hvormed Danmark kan sig blære,
Er fyldt med saa ophøjede Ideer,
At, skrev man andet Steds i den Maner
En dito, nød vist Avtor snart den Ære,
At Vælgerne ham dypped' først i Tjære
Og siden efter rulled' ham i Fjer,
Hvis ikke af Erkjendtlighed beruset
De bar ham i Triumf — til Galehuset!

Vor gode gamle Valglov aabenbart er
Alt andet end et Ligheds-Ideal.
Den har en Kreds-Inddeling, alle Parter
Smukt enes om at kalde bindegal,
Saasom der i dens Ordning baade spart er
Paa sund Forsynlighed og god Moral:
I Kjøbenhavn exempelvis kan ses en
»Bedrøvelse« af elleve paa Snesen.

Omsider dog vor Rigsdag sig bekvemmer
Til Noget, der skal kaldes Ret og Skjel
Og pudser Staden kun for otte Stemmer,
Hvad paa en Snes er jo en Bagatel;
Men ikke desto mindre man fornemmer,
At Venstre slaar selv den »Reform« ihjel.
De Herrer trækker med én sær Koldblodighed
Vexler paa Kjøbenhavnernes Taalmodighed.

Og hvori stikker Kjøbenhavns Forbrydelse,
Siden den sættes i al Evighed
I Vælgerfolkets anden Klasse ned?
Skal muligvis den bringes til Fortrydelse
Over, at den i første Række stred
For al den Valgret, der blev Bondens Nydelse,
Imens dens egen aldrig bliver større,
End Byen var i Anno ott' og fyrre?

Brændende Spørgsmaal.

Første Brandmand. Jeg gad egentlig nok vide, hvorfor vi ikke maa faa det Par Skilling mere om Maaneden.

Anden Brandmand. Det er sgu da nemt nok at forstaa. Øllgaard er bange for, skal jeg sige dig, at vi skal forfalde til Vellevnet og Magelighed i den Grad, at vi faar Podagra og ikke kan komme paa Stigen.

Første. Skulde det være Grunden? Jeg havde ellers tænkt mig, at Nægtelsen mere skete af kommunale Besparelseshensyn.

Anden. Paa ingen Maade. Kjøbenhavns Kommune er tværtimod berømt, næsten berygtet, for sin exempelløse Flothed. Har du maaske ikke set, at Kronprinsensgade skal lægges om, hvis Husejerne selv vil betale Asfalten?

Første. Jeg erindrer det. Men ellers . . . .

Anden. Ellers? Har vi maaske ikke faaet et nyt Springvand? Naa. Og ny Buelamper paa Kongens Nytorv. Naa, ser vi det. Og har vi ikke Kiosker i Udsigt, om jeg maa spørge?

Første. Ganske rigtig, men Kioskerne bekostes af Privatfolk.

Anden. Det er aldeles ligegyldigt. Mig er det nok, at Kommunen flotter sig med at give Tilladelsen. Nej, det er saagu ikke Sparsommeligheden, der er i Vejen for os. Men jeg forstaar blot ikke, hvorfor vi i Borgerrepræsentationen skal sammenlignes med Gasværksarbejderne.

Første. Aa, det ligger vel i, at de tænder, og vi slukker.

Anden. Da synes jeg ellers, det er nemmere at tænde en Lygte end at slukke f. Ex. en Ladegaard.

Første. Det Exempel beviser nu ikke stort, for der var vi selv interesserede i Slukningen.

Anden. Hvordan det?

Første. Jo, for at vi kan have et Sted at ty hen, naar vi ikke længer kan leve af Brænderiet.

Borger Philipsen udtalte i Borgernes Raad sin Beklagelse over, at Arbejderne ikke kunde komme paa Natkafé. Efter Forlydende vil en af vore velgjørende Foreninger nu tage Sagen i sin Haand og oprette Natkaféer for Ubemidlede. Saaledes vil selv den fattige Mand, der bliver tørstig i sin Seng midt om Natten, kunne faa sig en Mælketoddy.

Sodomas Ødelæggelse.

Nu faar de velsignede Nattekafeer
Snart ikke Lov til at være mer!
Det var et stakket og kort Liv,
Som disse Institutioner nød
I det kommunale Moderskjød.
Men saadant er immer vort Liv.
En Nattebeværter det bliver om lidt
Forbudt at ha'e Aabning efter Et,
Det maa skam blive et haardt Liv.

Vel sandt, i Retning af Sædelighed
Er det nok idel Begrædelighed
I disse hellige Haller;
Men Borgerne har i hvert Fald den Trøst,
At Byens Finanser en rigelig Høst
Har herfra af ædle Metaller;
Og det er da noget, Vorherre og hver
Mand veed, at fra Dyden hos os ikke nær
Saa meget i Kassen falder.

Alligevel foresloges en Bill
Af Philipsen, Jensen, Lassen og Will
Og syv beslægtede Sjæle
Mod alle, som sidder og ta'er den med Ro
Paa Nattekafeer, til Klokken er to,
For Abekatten at kvæle.
Saa, vil man paa den Tid ha'e sig en Bjørn,
Da maa de uskyldige Verdensbørn
Sig ind i en Læseklub stjæle.

Snart flagrer hver hjemløs Natteravn
Forvildet omkring i Kjøbenhavn
Blandt Midnattens dunkle Skygger.
Hver Bybets Kjælder er lukket i Laas,
Og selv af det Vand, som hos »Storkene« faas,
Ustraffet han Grog ikke brygger.
I Bolledejgen der bliver kun Slag,
Naar han for at dyrke sit Slukningsfag
Paa Brandskabets Rude trykker.

— Dog, heldigvis ikke saa rask det gaar;
Thi Magistraten ad Lukningen slaar
Paa Næsen adskillige Krøller,
Og, hvis den lidt Ben udi samme har,
Kan Natten endnu blive ganske rar
En Tid for vor Storstads Bøller,
Som finder Tilværelsen grumme sød
I Aphrodite Pandemos' Skjød,
Omkranset af Toddyer og Øller.

Lampevejsmordernes Fagforening

afholdt forleden en extraordinær Generalforsamling paa Lampevejens Thinghus.

Formanden oplyste, at der i den sidste Tid var kommet et Par nye Medlemmer til (Bifald). Det glædede ham, at den smukke Sag, Foreningen arbejdede for, saaledes ogsaa fandt Tilslutning mellem Ungdommen. Og hvad han særlig satte Pris paa, var, at de nye Medlemmer var fra Jylland. Det glædede ham, at hele Landet syntes at blive grebet af Bevægelsen, og Bestyrelsen skulde tage under Overvejelse, om der ikke burde oprettes Filialer i de større jyske Byer.

Gamle Schick kunde ikke nægte, at han saa en Fare i, at saa mange unge Mennesker gav sig af med Haandteringen. Naturligvis var det godt, at Ungdommen havde en Fritids-Beskjæftigelse, der kunde drage den bort fra Nattebeværtninger og andre tvivlsomme Steder, men, naar man selv havde gaaet en alvorlig Skole igennem og studeret et helt Aar paa Hr. v. Wylichs Læreanstalt, saa var det lige godt kreperligt at se Folk blive anerkjendte som Kolleguser, der kom lige fra Gaden og kun havde »sat« en otte Dages Tid eller saa. (Meningskamp).

Villumsen vilde bare bede gamle Schick passe sig selv. Taleren havde bevist sin hæderlige Vandel ved sex Aars Ophold i et tysk Tugthus, mens gamle Schick bagefter havde maatte underkaste sig en Tillægexamen paa Vand og Brød. Det var paa Tide, at Medlemmerne fik Øjnene op for, at gamle Schicks Berømmelse i Virkeligheden var ganske hul, og at han var en rigtig gammel Fusker.

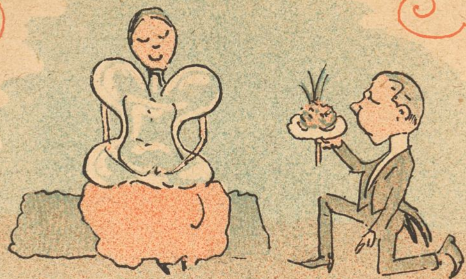
Formanden paatalte dette Udtryk.

Stuhr var den yngste Lampevejsmorder og følte sig meget hædret over at være bleven optaget i dette ansete Lav. Han bad Forsamlingen om Overbærenhed, hvis han i Begyndelsen ikke skulde være sin Stilling fuldt ud voxen, og vilde bede sine Kolleger om at udbringe et Leve for Straffedommeren som den, hvem de dog alle skyldte deres Stilling. Han leve! (Hurra!)

Formanden meddelte, at der allerede samledes Underskrivere paa en Adresse til Straffedommeren med en Tak for Alt, hvad han havde sat ind paa Sagen, fra dem, som han havde sat ind, og en Forsikring om, at de Alle følte sig grebne af hans Iver og Ønsket om, at hans fængslende Væsen endnu maatte drage mange til Huse.

Til at overbringe — et vittigt Hoved foreslog ombringe — denne Adresse valgtes en Deputation, bestaaende af Formanden, Schick og Villumsen, hvorpaa man slog Tiden ihjel paa bedste Maade ved et Festmaaltid hos Restauratør Mohr.

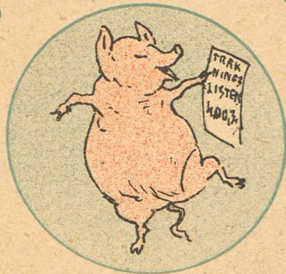

Theori og Praksis.

— Vogt Jer dog for Brændevinen Mads! Det er Jer værste Fjende.

— Hvisommensti te A ett sku hous fejl, faataael æ Prejst sjel den aaen Daw, te vi sku elsk wo Fjend.

Gjensidighed.

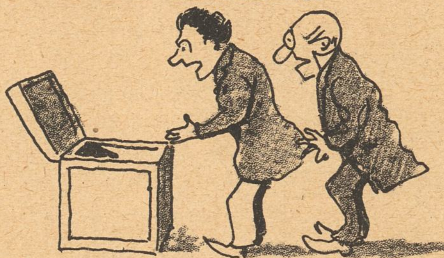
— Sagde Du saa, at vi ikke var hjemme?

— Ja—a!

— Hvad sagde de saa ?

— Hvad di sa'e? — — Jo, di sa'e: Sikken et Svineheld!

Paa Kredit.

I en lille, gammel Bank
Har man fundet en Skavank:
Ganske stille og gelassen
Var der knebet lidt af Kassen.
Ingen derved Tanken fæste,
Det kan hændes for den Bedste,
Og, skjønt Pressen sagde: Føj,
Gjorde Banken ingen Støj.

Og, da Manden nu var død,
Som man sagde om, han snød,
Hver en sindig Aktiehaver
Smerterne med ham begraver,
Hvorpaa alle med hinanden
Drak et stille Glas for Manden.
Men det lille Dukkehjem
Trues af en Fare slem.

Prokurator Damkier grum
Kaldes han, men ikke dum;
Folk, der kjender Manden, Alle
Ham højst ugemytlig kalde,
Og, da han trak fra Sa-læret,
Tabte Banken næsten Vejret;
Kun for stakkels salig Schmidt
Blev det til en ren Profit.

Damkier gjorde stor Staahøj,
Fandt, at den var lidt for sløj,
Og fandt Sagen lovlig graalig,
Viste kortsagt sig saa smaalig,
Gjorde trods Protestationer
Vrøvl formedelst det Par Kroner,
Som bemeldte salig Schmidt
I sin Kasse fik for lidt.

Og, skjønt nylig Sagen var
Jo saa ganske nem og klar,
Hans — med Tugt at melde — Sludder
Har det hele bragt i Kludder.
Naar selv de, der Schmidt har smittet,
Ikke selv har Traaden hittet,
Hvordan skal monstro saa han?
Fatte det, hvo fatte kan.

Den østasiatiske Krig.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jormormand.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed. Nu er 'en sgu skral.

Kristen. Ded har jæ sgu osse tænkt over i min Dybsindihed — saadden i al Alminnelihed taet. Men ellers faastaar jæ sku itte et Kvidder a, hva Du mener mæ 'ed.

Mads. Jæ mener sgu, a nu faar Kaneserne a Grovfilen.

Kristen. Ja, ded skader dem itte. Di ku jo la vær mæ aa være saadden noven Kanesere. Faa ded æ vel di mutterate Kanesere Du segter te.

Mads. Næ, ded æ sgu di rejtie Kanesere i Kejseren a Kanesiens Land. Di ka jo itte faalis med Jappeneserne om der' Markskjel.

Kristen. Saaden aa faastue. Ded æ altsaa paa en Muede li'som naar a Du itte ka komme overens mæ Sovnerodet om Jordmorlodden.

Mads. Ja, ded æ vis Værk. Der ka man dov se, a Menneskenes Børn æ ens paa alle Leder aa Kanter a Jordklouden.

Kristen. Ded va dov faa Rejsten vidunderligt nok, a Kaneserner saaden ku fue paa Tuden a Jappeneserne eller Niggerne, eller hva ded nu etter al Sandsynlighed ka ha været. Hudden ku ded gue te?

Mads. Ded gik sgu saadden te, a føst saa tafte denne saakaldede Lille-Huha-Sjangsen et Slav ve Sjavl eller Sjavs mod denne Jameng'aften, som æ Overgeneralammeralajutant over di Jappenesiske Krigstropper, aa saa tafte han et Slav ve Pøng-Pang aa Slavet ve Sedang . . .

Kristen. Næ, ded va jo Bidsmark, den Gang a han var bleen Uvenner mæ denne saakaldede Napolium.

Mads. Gu var 'ed itte nej. Jæ har sgu sel læst i Avisen, a di kaldte Fæstningen faa Kanesernes Sedang.

Kristen. Ja, naar 'ed stuer i Avisen, saa maa ded vel være rejti, faa di æ jo istand te aa ha tillegraferet derover etter Besked. — Ja, ded ka jo være sørrelit nok faa Kaneserne, men hva Faen — der æ dov vel itte noven Ydsegt te, a vi ka komme mæ i Krigen.

Mads. Næ, Du æ sgu vist faa spatbenet aa faa tong i den faakerte Ende te, a di ka ta Dej, Din gamle Remontehest. Aa hva mej anbelanger, saa æ vel Gejstligheden aa di højerestaaende Embedsmænd fritaed for aa gaa mæ i Krig ydenfaa Landets Grænser.

Kristen. Di sku sgu lisaagodt i Krig som vi Andre.

Mads. Ja, ded faastuer Du Dej nu itte pue, Kresten. Landet ka jo dov itte ydsætte sej for aa miste Indtellegensen aa den rakkedemiske Dannelse. Faadi en Smedebælle sku blie skudt, gaar der sgu ingenting i Støkker. Men mæ en Jordmormand æ ded en anden Sav. Faa ded æ dov Folk som vos, der ska bære ded aandelie Fremskridt.

Fra Abnormanstalten.

Puk sagde en Dag til Massa Cawling: »Hør, du gamle Fyr fra de dybe Dale, du skulde inte ha'e Nøglen til de høje Fjælde hos Dig?« »Hvis du mener Nøglen til Ibsens Værksted for Kraftproduktionen af internationale Dramer, saa har jeg den her i Vestelommen; den er til Bagdøren; væ'sartig, kjære *Puk!*« Saa tog *Puk* sin nye Søndagsfjederham paa og fløj op til den vestnorske Fjordby, hvor Livsgaaderne slynges. Under Vejs stod alle Mennesker og raabte: »Laan mig Nøglen, Puk!« Men det kunde der ikke være Tale om; »en ny Ibsen« hørte først og fremmest under hans Domæne.

Saa lukkede *Puk* sig ind. Gubben stod ved Skorstenen og rørte i sin nyeste Sejd; af og til satte han onde Øjne paa Suppen. Mesteren spurgte venlig, om vi vilde smage. »Nej, mange Tak!« sagde *Puk* og listede sig til at tage et Par Kamferdraaber; de er saa yndige mod Kvalme. »De ser nok, at jeg er optaget,« sagde Troldgubben, »men har De Lyst til at se Dem om i mit Laboratorium?« Det var bleven indrettet til en fuldstændig Abnormanstalt. Smaa Drenge løb om paa Krykker og legede at falde i Møllefossen, nogle hvide Heste uden Ben laa og gnavede paa gamle Benrade, en Voxfigur viste, hvorledes man kan dø i Skjønhed ved at skyde sig i Maven, en Frue kom ind fra Havet og vilde have en Gang Frihed uden Ansvar, paa Snore under Loftet hang der Harper i Luften, en Gjenganger gik og trillede med Solen, og saa var der en Bygmester, som aldrig bestilte andet end at falde ned og slaa sig ihjel.

Da *Puk* havde taget hele Samlingen i Øjesyn, spurgte han Manden med Løvehovedet og Gesvejsningen, hvad han syntes, hans Voxkabinet passende kunde anslaas til imellem Brødre.

»Udødelighed, Fan hakke mig!« svarede Henrik den Eneste og rystede Manken.

Og *Puk* syntes det samme, men paa en anden Maade.

Utak er Verdens Løn. Fhv. Evropæer Oscar Madsen har skrevet en Bog, hvori han for at gjøre det saa meget godt slaar sin Fortid ihjel fra et moderat Standpunkt. Men under Trykningen bliver Alberti radikal igjen, og som Følge deraf ogsaa Secher og Borchsenius. Følgen er, at Oscar faar paa Hovedet i sit eget *Dannebrog*. Efter Forlydende paatænker han i sin næste Bog at lade Plads staa aaben til Anskuelserne for at føje dem til ved Korrekturen.

Told-Optrækkeri.

Sku' man inte tro, jeg digter,
Naar jeg i det følgende
Kvæder om de »Told«-Konflikter,
Som kan i en Frihavn ske?
Er det som Begyndere,
Tolderne er Syndere?

Nys en Ølmand trille vilde
Sine tomme Flasker hjem
Efter Glückstadts Aabningsgilde,
Men ku' inte komme frem,
Førend Væsnet havde sat
Ham i en Blodhundeskat.

Hvis en Arbejdsmand sig kvajer,
Hvad der jo kan stundom ske,
Med en liflig Flaskebajer,
Snupper strax ham Tolderne,
Tager, trods det ringe Sold,
Told af Flasker uden Told.

Flaskepusterne sig saadden
Faar en smuk Beskyttelse,
Andre spørger heller, hvodden
Man sig en Benyttelse
Af vor Frihavn tænke kan,
Naar en Øl er Kontreband.

Bryggerne faar nok at gjøre:
Først en Skat, saa den Malør,
At i Frihavn man ej smøre
Kan sin Hals, naar den er tør.
Skal en Frihavn plukke Søl'
Af det gode danske Øl?

Nej, men Visen kan os lære
Iblandt anden Visdom den,
Man en Flaskeprop bør skære
Li'esom Marketenderen:
Han vil Proppepenge ha'e,
Førend han ta'er Tolden a'.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa raadne Æg.

Ad Stolper op og ned ad Væggene
Argumentered' Høgsbro, mens blandt Æggene
Behændigt han sig snoede og vred.
Men omendskjønt han klared' visse Bugter,
Dog gjennem Æggeskallerne man lugter
Den radikale Grundlovskjærlighed.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 47. Søndag den 25. November. 1894.

Plus-qvam-perfectum?

— Den Farve har vi ikke; men, hvis Fruen bare havde en Prøve paa Garnet . . .
— Ja, vent lidt! Jeg havde en lille Ende, da jeg gik hjemmefra.

Undsagt.

Omtrent som hin Babyloniens Drot
Der sad i sin Borg og spiste
Og drak, det forstaar sig, og havde det godt,
Indtil noget mystiskt sig viste
I Form af en Haand, der paa Væggen skrev
Et temmelig vellykket Truselsbrev
Til Fyrsten, at nu var der kjendt for Ret,
At han var vejet og funden for let
Samt færdig for denne Sinde,
— Saalunde kan nu paa det sorte Brædt
Man Høgsbro paaskrevet finde.

Den arme Høgsbro, der har Mandat
Baade som renlivet Demokrat
Og Moderationens Klokker,
Sad just i hele sin Majestæt
Med »Flertallets« Tillidspost beklædt
Og tænkte: »Lad se, om selv Pokker
Af Stillingen nu mig rokker!«
Men bedst som han sad og var himmelglad,
Sig viste en Haand i et Venstreblad,
Der skrev — paa Dansk *nota bene* —
For Høgsbro et »*Mene, Mene!*«

Her Rasmus Clausen traktered' sin Pen
Som Folkedommer af Faget,
Og Meningen af hans Votum er den:
»Ja, nu er du funden for let, min Ven,
Og vejet og maalt og vraget.
Forhandlingen vilde du volde Men,
Og ved Forliget du pilled',
For dit Parti har du stadig spændt Ben.
Derfor, hvad du selv nok har villet,
Skal du sættes ud af Spillet!«

— Det »*Mene, Tekel*« har ingen Profet
Besynderlig Mas med at tyde;
Thi, bliver i Luften en hæslig Komet
Eller en gloende Drage set,
Saa veed man, hvad deraf vil flyde:
Bebudet er Høgsbros triste Fald,
Først skal han af med sit Klokkerkald
Og siden paa Valgtribunen
Trilles i Halmen fra Dynen.

Og saa maa han gaa for koldt Vand og Lud,
— Hvis Rasmus ikke har løjet, —
Skjønt det er vist ogsaa et »Grundlovsbrud«
At hælde Høgsbro af Rigsdagen ud
Eller frata'e ham Ringetøjet.
Men bliver nu Clausens og alle hans Mænds,
Trusler paany kun en Fabel,
Ja, saa er Forligets Konsekvens
Total Forvirring i anden Potens.
— Det smager dog altid af Babel!

Den literære „Frejr“

holdt forleden Dag Generalforsamling i Lavshuset i Integade. Formanden, Edvard, udtalte, at Anledningen til den literære »Frejrs« Stiftelse var den, at Boghandlerne stadig var opsatte paa Prisnedsættelser. Man var derved kommen paa den Tanke at aabne en direkte Forbindelse mellem Producenterne og Forbrugerne. Taleren havde liggende et helt Lager af saa godt som nye Viktualier i slagtet Tilstand, som nu skulde sættes i Omløb. Udsalgslokalet skulde være i Integade, og her kunde saa Theaterdirektører og andre Kunder selv hente Varerne. Han selv turde nok paatage sig Leverancen af Hornkvæg, Cawling vilde paatage sig at forsyne Lageret med Kolonialvarer fra de vestindiske Øer, Peter Nansen skulde staa for Udsalget af Svinemad, og Fjerkræ, navnlig Ænder, leveres af yngre Kolleger. Endelig havde man sat sig i Forbindelse med Henning Jensens anerkjendte Vadmelsvæveri for at faa Folk til at gaa i Tøjet paa en billig Maade.

Peter Nansen oplyste, at hans Flæske-Afdeling til enhver Tid skulde være assoteret saavel i større halvfede Svin, som i mindre Grise og Grisetter.

Cawling: En ældre norsk Grossist havde følt sig fornærmet over Foreningens Virksomhed og paastod, at den greb ind i hans Næring ved at føre hans Varer. Enhver, der kjendte Talerens Virksomhed, maatte dog kunne sige sig selv, at hans Varer kun vare imiterede. Men naturligvis — Smørfabrikanterne saa altid skjævt til Margarinen.

Edvard vilde blot konstatere den Tilslutning, som »Frejr« havde faaet. Han vilde nu haabe, at Varerne maatte vise sig at være gode Foderstoffer for Interessenterne, og at ret Mange maatte komme til at staa opført i Forretningens Bøger.

Peter Nansen mente dog, at Edvard hellere skulde ønske sig, at hans Bøger maatte blive opført ret mange Steder, og i Haab om Forsamlingens Tilslutning vilde han udbringe et Leve for Edvard.

Med livlige Hurraraab sluttedes Mødet.

For Levende og Døde.

Paa Torvet, hvor Kommunens Raad-
Og Domhus har til Dato staaet,
Hvor Land man bygge skal med Lov,
Og mangt et Udvalg flittig sov,
Hvor Søjler pryder Husets Dør,
Og kun Gesimsen er lidt skjør,
Afvigte Mandag var der Spænd
I Kommunalbestyrelsen.

Et Flertal nemlig foreslog,
At efter Triers Kogebog
Man Kursus i Husholdning gi'er
De kommunale Skolepi'er,
Saa de kan lave Frikase
Og stege Gæs og koge The
Samt at servere Vrøvl til den
Fra Kommunalbestyrelsen.

Borgmesteren var med derpaa,
Men troede ikke, det vil gaa,
Formedelst Borup ikke gad
Betale denne varme Mad;

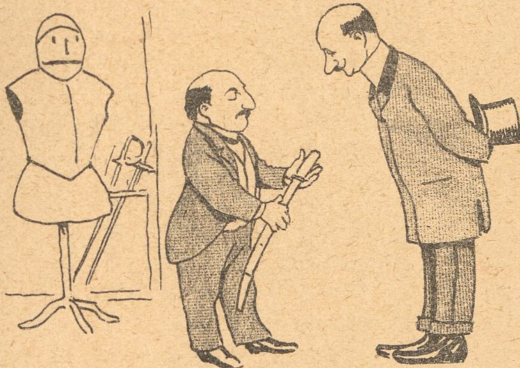
Og Skoledirektionen vil
Ej heller sige Ja hertil,
Skjønt den er ellers Perleven
Med Kommunalbestyrelsen.

Og, skal dens Skolevæsen gi'e
Sig af med Køkkenskriveri,
Medgaar til Vælling og Kanel
Samt Boeuf af Syle dog en Del,
Saa kan omsonst en »Lererrad«
Fra sit spartanske Suppefad
Vist om lidt »Paalæg« skotte hen
Til Kommunalbestyrelsen.

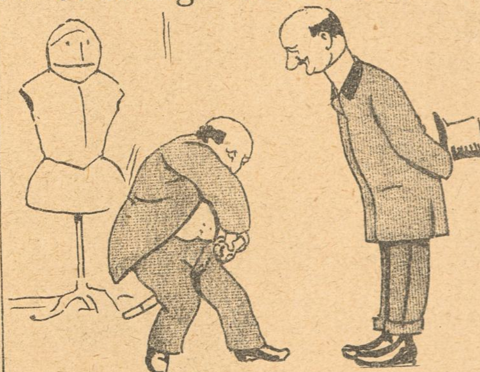
Dog vedtog Raadets Flertal sit
Projekt med største Appetit,
Enskjønt om det her nok en Dag
I Frikadellen bliver Slag.
Nu maa Borgmester Hansen se,
Hvordan han klarer Ærterne
Foruden alt for mange Skjænd
I Kommunalbestyrelsen.

— Til Slut, da Stemningen blev høj,
Det nye »Dronehus« man strøg;
Thi Raadet havde nu kun Raad
Til en Kopi af Charons Baad,
Og, dersom Magistraten blot
Faar denne Sejler rigtig flot,
Pas paa, saa gaar den godt igjen
For Kommunalbestyrelsen.

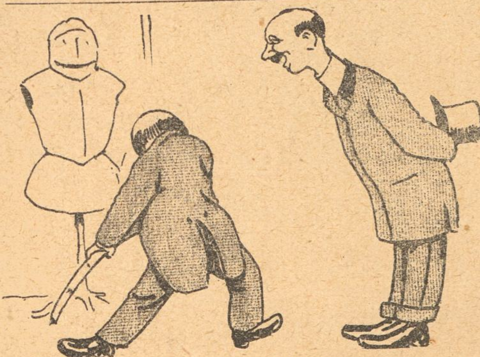
Den japanesiske Sabel eller et farligt Liebhaveri.

1) Maa jeg se Klingen? Kan den trækkes ud?

2) Naada! Ja, den er jo lidt trang.

3) Den skal nu herut!

4) Der gik den! — Aah!

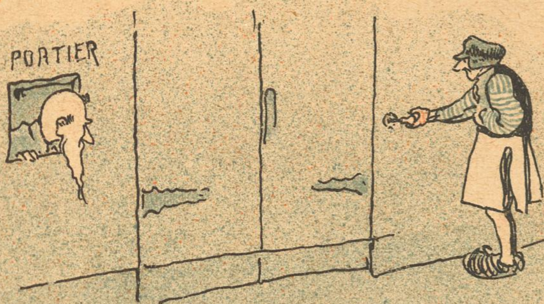

Øvelse gjør Mesteren?

— Hør sig mig, hvorfor mon altid den unge Skuespiller Jensen sidder og spiser Boeuf her i denne Restauration?

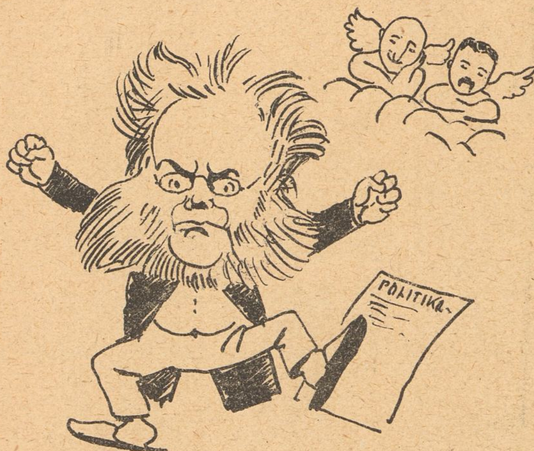
— Naa! det er vel for at blive rigtig s e n e vant.

Meget tvivlsomt.

— Nærensti do no døer, om do døer? aa do komme i Himmerig, om do komme der? aa do træffe mi' Svover, om han æ der? — saa hels ham fræ mæ!

En hemmelighedsfuld Vise
om
Ibsen og Cawling.

Og Ibsen han boer udi Norges Land,
Forfærdige Stykker bedriver nu han.
For lækker Forlæggerne ham anser,
Til nedsat Pris man ham ej degradér —
Men i Integade sidder han Cawling.

Hans sidste Stykke, det var, som man veed,
En stor og forfærdelig Hemmelighed.
Man mener, han havde det selv ej læst.
Det havde nu heller ej Cawling, det B...,
Men derfor var han ligegodt Cawling.

Og som en Drage, til Vagthold sat,
Bevogter Hegel den dyre Skat;
Han Guder og Mennesker tager i Ed,
At tie med det, som de ikke veed —
„Nej gu' gjør jeg ej," sagde Cawling.

Ak, han havde glemt en Misteltén,
Og det var en Digter, en lille En,
Som pakked tilfældig sit Smørrebrød
Ind i Korrekturen, der laa og flød —
Han havde en Ven, som hed Cawling.

Naa, da han kom hjem, saa læste han væk,
Forstod nok rentud sagt ikke et Kvæk;
Om Aftnen et lille Picnic han gi'er,
Og En af hans Venner skulde ha' lidt Papir —
„Det der er brillant," sa'e Cawling.

Den næste Morgen sin „Politik"
Til Theen paa Sengen nok Ibsen fik.
Hvad der stod — ja, det var en Hemmelighed;
Men Ibsen blev ligegodt lynende vred:
„Det er den forbistrede Cawling."

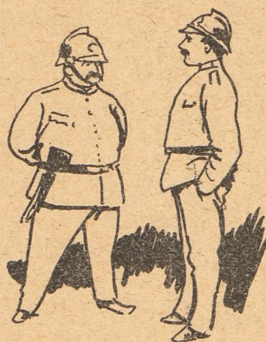
Han telegraferer om Politi:
„Den usselig Cawling, ham napper nu I."
I Integade urolig man blev,
Ak, havde han vidst, hvad det var, vi skrev,
Men tænk blot — han stoler paa Cawling.

Nu gaar paa de blanke Kroner det løs,
For nu er jo Fatter en Gang bleven bøs.
Maaske bli'er det hele til Ingenting,
Men i sine Boxer dog ryster Bing,
Det er ham en dyr Søn, den Cawling.

En Fordel man har dog, om ej just fed,
For første Gang er det hændt, at man veed
Om et Stykke, som til os fra Ibsen kom,
Hvad det nu i Grunden handler om.
Og det er skam godt gjort af Cawling.

Paa Brandvagten.

Jeg kan godt li'e Dagmar-Fesseren. Brandstage mig en Knup. Skal ha Plads til alle disse gamle Braminer i dette hersens »Vasatenvadesaa«. River Brandmuren ned til Foyeren! Ender med at rive Muren ned ud til Gaarden og lave Braminerklub ude i Gaarden. Eller kanske vi til sidst kan faa Braminerhyl ude i Aborreparken, men Wie elsker Frøken Blad (til en Forandring fra Hornemand) til Fryd og Oplivelse for det højtærede Publikum.

For Resten bliver jo Stykket en Brama-Livs-Eligsir for Fesseren. Det er noget, der kan bage en forkølet Pengekasse indvortes. De Braminer bliver sgu lutter Guldminer, for saa vidt de da ikke er Bramaner som unge Bjørn, der er opkaldt efter gamle Højstærede af ungefær samme Navn, som har været bra Mand, siden han begyndt at gaa »Paa Guds Veje«. Men Gud bevares, de har jo ogsaa haft en gammel afdød Konge til at skrive Stykket, hvorved det begriveligvis er bleven møjet finere end som »Robinson Krusoe«, der bare er med Niggere, hvorimod dette hersens er med rigtige Indianere eller Indiere paa Taganlæget eller hvad det nu er, de Indioter hedder. Og det, at denne gamle Højsalige er bleven saa godt aflagret, det har natyrlig gjort ham lidt mere aromatisk i Smagen end som per Exempel voreses fælles Ven Berliner-Vilhelm, der maa nøjes med at faa sin Sang til Ægir eller Ægidius (formodentlig i Anledning af Sammes Fødselsdag eller Barn i Kirke) spillet af Chr. Jensen i Nallen, hvor Folk er saa højtidelige over den, at de ikke engang klapper af lutter Grevenhed.

Se, paa Kongens Nytorv har de jo ogsaa faaet et nyt

Stykke, som er et gammelt Stykke af Dymads, der bare inte skulde gjøre sig vigtig med at sitte »dy« foran sit Navn, men kalde sig slet og ret Mads, som han sgu godt kan være bekjendt at hedde, selv om han lever af at digte. Det er »Damernes Ven«, som er Emil og bedaarende og som saadan har Gaverne til at kunne snakke med Fruentimmerne. Men Fru Hennings er ung og øndig og sjenerer sig over at være gift. Og det er nu altsammen noget, som kun et Kvindfolk kan hitte paa. Og det er ligegodt rart for Theatret, at de der har faaet sig et saa godt som nyt og kun lidt brugt Stykke til en rimelig Penge.

Det har for Resten min gamle Ven Abrahams ogsaa, som ifjor levede højt paa Lotte og i Aar smækker sig med »Lottes Fa'er«, som er lavet til af Carl Møller om inte just med Trøfler eller Sjampinjonger saa dov med Løg og Kykkensalt og derfor nok kan smage en kraftig Mave, naar man faar en lille Gibbernakker ovenpaa som »Tre for En«. Og jeg vil bare sige saa møjet, at det er et styrtende Held for Severin, at han har hugget Fjelstrup fra Kasino, og jeg vil bare henstille til samme Højstærede, om inte det kunde lade sig gjøre at lade ham gaa over i Damefaget, som han jo er kjendt med fra »Charleys Tante«, desformedelst at Severin jo egentlig kun har fire Damer, der er af de gode gamle og derfor saadan kan spille Komedie i Ordets rette Forstand, hvad de Unge maaske ogsaa nok kan komme til med Tiden, men inte er rigtig med paa endnu, skjønt at hans ejen Datter nok slægter sin Fader paa, naar hun en Gang kommer paa Sjenen i »Madam sang Sjene«. Skal vi ta' en Bajer paa det?

Skibsefterretninger.

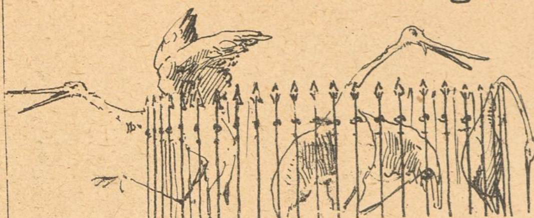
Stærk Søgang over de smaa Kanaler med Dalen af Barometret, særlig Gylden-Dalen, hvor den norske Damper »*Ibsen*«, der gaar i europæisk Langfart, har haft et Sammenstød med Sluppen »*Cawling*« fra Brasilien. Sluppen er dog sluppen godt, skjønt det saa ud til et Krach (norsk Krag). Uheldet maa alene tilskrives den stærke Taage.

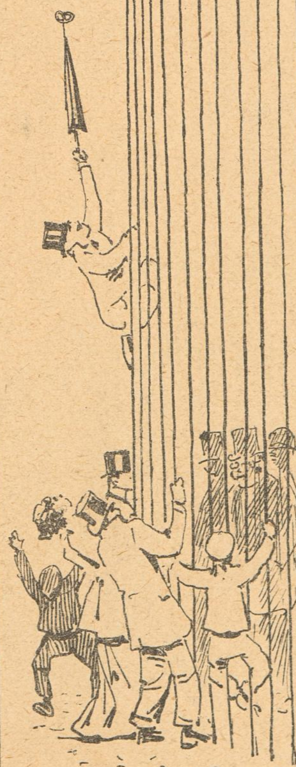
Med bedærvet Ladning indkom Prammen »*Maria*«, Kaptajn Nansen, der sammen med Jollen »*Julle*« besejler Sortehavet. Skjønt Prammen altid er færdig til at lette, hjalp denne Letfærdighed den dog ikke noget. Den tog flere Søer ind, eller ialfald en So og maatte lade sig oplægge i hele to Oplag. Herefter vil den blive anvendt til Ferskvandsfart.

Under stærkt Havari indkom Krydseren »*Sandhedens Mænd*«, Kaptajn Bergsøe. Skjønt Bram-Sejlene var oppe, havde Berg-Søen dog været for skral, og Fartøjet svarede for saa vidt til sit Navn, som det havde været paa Grund paa nogle Sand-Heder af løst Glimmersand. Chefen mente, at der havde været for mange Glas i Vagten, men han var dog endnu nok Mand for at spinde en Ende; en anden Gang skulde han dog passe bedre paa Kajen og ikke sætte Dampen slet saa stærkt op i Nærheden af Anløbsstederne.

Storkens Klage.

Jeg gjerne flagre vilde
Ud i den fri Natur,
Men nu skal ved min Kilde
Jeg spærres ind i Bur.
Og mine Brødre tvende
De synes li'esom jeg:
Det er en tragisk Ende
At faa paa Livets Vej.

Hvordan skal vi forskjønne,
Naar nu Forskjønnelsen
Os i en Gittertønde
Hermetisk pakker hen?
Desuden Folk vi kjender:
Homerisk vil de le,
Naar Spigertønden ender
Al vor Forskjønnelse.

Nu sulte maa vi Stakler,
Thi Kummen bliver tom;
Den Gang, der var Spektakler,
Der meget i den kom:
Selv spiste jeg en Neger
Og en gevaldig Aal,
De andre drak en Bajer
Og stod og sagde Skaal.

Det overalt vil lyde:
Forskjønnelsen er skidt,
Naar sine Børn den byde
Tør saadan et Stakit.
Var det ej meget bedre,
Om os den flyve lod
Og med de fire Fædre
Selv bag sit Gitter stod?

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ind- og Udbrud.

— Hej, Gevalt! Hjælp!! Tyve og Røvere!!! Hjæ-æ-æ-lp!!!!

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

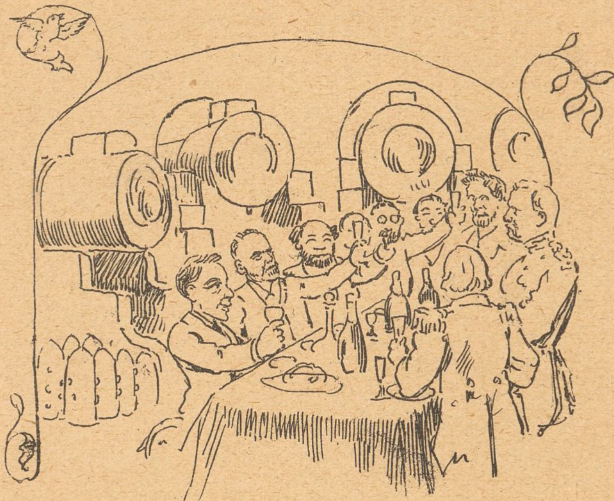
Nr. 48. Søndag den 2. December. 1894.

December.

Naar Aarets Timeglas snart
udrinder,
I Stenbukkens Tegn
man Solen finder,
Mens Jorden med Tusinder
Smaakjerters Skin
I Julebukkens Tegn
træder ind.

En Udvalgs-Bespisning.

Vort Folkething, som vel har nok af Munden,
Men derimod af Ulden ikke stort,
Fandt sit Finans-Udvalg i Frokoststunden,
Mens »Lærken« kvidred' efter Morgenblunden,
Forsamlet alle Mand paa »Middelgrunden«
For at bese, hvad Bahnson havde gjort.

Her vandred' alle femten vel til Mode
Igjennem Gangene paa kryds og tvers.
Paa Hejseværkerne de kyndig gloede,
Samt paa de Rum, hvor Fortets Mandskab boede,
Kort, der var Plads til alt i deres Ho'ede:
Kanoner, Kassematter og Travers.

Og, skjønt af Provisoriet udklækket,
Var Vreden over Værket ikke stor,
Man fandt, at Skytset, hvormed det var spækket,
Har ikke vor nevtrale Stilling svækket,
Og syntes, alt var her forsvarlig dækket,
Men bedst et velforsynet Frokostbord.

Det var saa godt monteret, at de Røde
Selv uden Skrupler spiste her sig mæt
Og tilgav fromt »Forliget« dettes Brøde,
At det paa Bahnsons Fort har taget Skjøde;
Thi de kan ofre alt for deres Fødeland og vort Folkethings moralske Ret.

De Herrer gjorde med den bedste Mine
Paa deres Forsvarsnihilisme Kaal.
Moderationen hytted' ogsaa sine
For deres gamle Skaders Kattepine,
Saa »Førerne« for Krigs- og for Marineministrene smukt foreslog en Skaal!

Endog Jens Busk tog det Parti at gjæste
Fortet som et Slags »Fredens« Olieblad:
Vel var han ikke kommen for at »feste«,
Dog Røgen her han taalte, trods den bedste,
Og syntes, at selv Højre var hans Næste,
Hvor Striden drejed' sig om »mere Mad«.

Men, da saa Fællesspisningen var omme
Og nedlagt baade Gaffel, Kniv og Ske,
Var Bahnsons Værk, trods alle Folkedomme,
Som et Slags Tak for Mad og Velbekomme
Et Enhedsmærke bleven, siger Somme,
For Folkethingets Velfærds-Kommité.

Puks Forfatterring.

Ogsaa *Puks* Forfatterring holdt forleden Dag kompromitterende Møde. *Puk* dirigerede og gav Ordet til sig selv.

Han maatte des værre hilse fra Bergsøe og beklage, at han ikke kunde modtage den ham tiltænkte Ære at blive Foreningens Formand. (Beklagelse.) Han havde nemlig hørt, at der var tiltænkt ham en Lynchning, og det var noget, hans Helbred ikke tillod ham paa den Tid af Aftenen. (Carl Ewald smøger sine Ærmer ned.) For Resten var han meget kjed af, at man havde taget ham hans digteriske Morsomheder ilde op.

Schandorph kunde lide, at der blev nedsat en Jury eller Edsvorneret, da der først derved vilde komme paradisiske Tilstande i denne Edens Have. Imidlertid maatte en saadan Jury vel have sagkyndig Assistance, og han vilde derfor foreslaa, at f. Ex. »Bræddestablen«, »den jydske Smed« og Thomas P. Krag fik Sæde i den. Naar Bergsøe blev overgiven til dem, vilde han vist komme i gode Hænder.

Puk maatte som Dirigent fraraade at afgjøre de brændende Spørgsmaal over en Bank, da man ellers ikke havde noget at forhandle om, naar man først havde faaet dannet Foreningen.

Etatsraad Ferslew vilde dog først udtale en firdobbelt Misbilligelse af Bergsøes Adfærd.

Puk vilde se igjennem Fingre med dette Udbrud af Enthusiasme, men foreslog dog, at man nu gik over til Foreningens Dannelse.

En Nordmand protesterede mod Udtrykket »Dannelse«.

Puk havde, hvis der var flere Nordmænd eller maaske endogsaa Finner, ikke noget imod at rette det til »Norskelse«, men vilde ikke desto mindre foreslaa, at man nu dannede Foreningen og valgte en Bestyrelse.

Dette skete. Valgt blev Schandorph, Octavius Hansen, Schandorph, Sophus Neumann og Schandorph.

Peter Nansen oplyste, at naar Schandorph var valgt tre Gange ind i Bestyrelsen, saa var det, fordi Taleren og hans Venner havde villet give ham en lille Oprejsning ved at stemme tre Gange paa ham. Imidlertid var dette ikke Oprejsning nok, og han foreslog derfor, at man skulde udnævne Schandorph til Formand for Højres Arbejder- og Vælgerforening, hvor Bergsøe var eller havde været Kredsformand, for at Sidstnævnte skulde mærke, at man var noget vred paa ham.

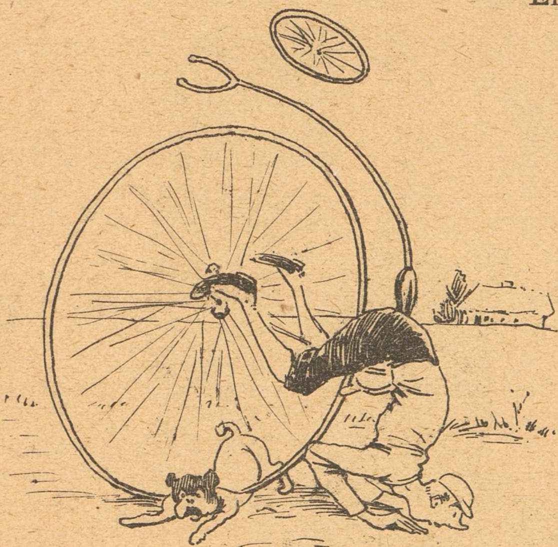
Puk mente dog, at et saadant Skridt laa udenfor Forsamlingens Kompetence, hvorefter Nansen frafaldt Forslaget.

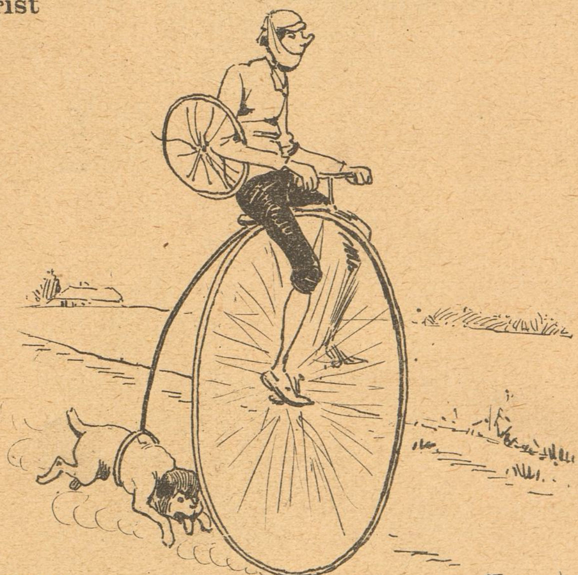
Carl Ewald vilde imidlertid gjenoptage det. Man kunde aldrig give Schandorph for megen Oprejsning. Burde Foreningen ikke virke for, at der blev oprejst en Rytterstatue af ham paa Piazza del Popolo. Han skulde tillade sig at formulere et bestemt Forslag i saa Henseende.

Vilh. Østergaard vilde bede Ewald om endelig ikke at udsætte Foreningens møjsommelig erhvervede Enighed for en Fiasko. Skjønt Foreningen jo var stiftet under den mest begejstrede Tilslutning og baaren oppe af en mægtig Samfølelse, vilde det dog maaske være farligt at udsætte sig for en Afstemning. Han vilde derfor paa det indstændigste bede Ewald tage sin Rytterstatue tilbage, hvor meget vi end alle var opfyldt af Beundring for et saa udmærket Kunstværk. (Forsamlingen slutter sig hertil ved at rejse sig).

Derefter hævedes Mødet. Nogle af Deltagerne gik hen for at slaa Ruder ind i den gamle Fabrik, Andre samledes til et Fællesmaaltid, der i Betragtning af, at det ikke er alt Bogguld, der glimrer, dog var i al Tarvelighed.

En Havarist

med Hjælperor.

Kragemaal.

(Frit efter *Regnar Lodbrogs Drapa.*)

Jeg hugged' et Stykke,
Som Ibsen lod trykke
I dette Aar,
Med Runer saa hvasse
Fra Sætterens Kasse
I Græbes Gaard.
Til Cawling min Læbe
Betroede min Daad,
Derfor jeg af Græbe
Selv huggedes paa'et.

Jeg hugged med Liste
Lidt mer, end jeg vidste,
Til Cawlings Organ;
Stor Hæder forjætter
Det Vikingeætter
For Dyrkning af Ran.
I Rapsmarken plukked'
Jeg Lavrbær paa Val,
Men saa blev jeg hugget
Hos Gyldendal.

Jeg hugged' med Hænder,
Det saa mine Venner
I Norden paa Tryk;
Jeg gav Oskar Madsen
Saa vældig paa Kassen,
At Kinden blev tyk;
En redelig Finne
Mig hjalp som en Ven
Og hugged' til Minde
En »Nyhed« paa den.

Jeg hugged' med Næven,
Som Samson med Kjæven;
Min Ledingefærd
Til Federspiels Kiste
Blev Pinden.— det sidste
Var Løgn nok især;
Men sender han Tak ej,
Fordi han slap fri,
Saa skal jeg, Fa'n hakk' mig,
Bra Juling ham gi'e.

— Vil blot nu de norske
Bohêmer udforske
De Kaar, man mig bød!
Hvis Grisene vidste,
Hvad Svinet maa friste,
De Stien vel brød,
Saa jeg kunde hytte
Mit Skind uden Pral,
Skjønt Bog-Ormes Bytte,
Som Orme-Gaardska'l.

Motiveret Andragende.

— Nej, min gode Søren, jeg ser Dig jo aldrig i Kirken, og Pengene af Kirkens Fattigbøsse gives kun til flittige Kirkegængere.

— Men, Hr. Pastor. Ku' je' saa itte faa af den Fattigbøsse, som staar henne ved Kroen. Der kommer je' dov en Gang imellem.

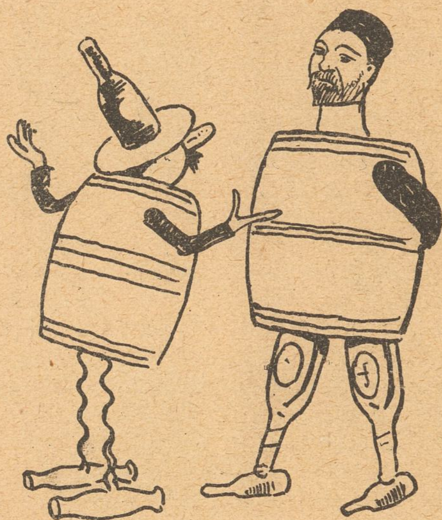
Journal for Vintersaisonen 1894—95.

Damemoderne breder sig saaledes paa Herrernes Omraade, at nu maa Herrerne tage Revanche.

Puk,
Tailleur de Paris-Copenhague.

Mes-Alliance.

Uden Øl og Mad kan vælte
Som bekjendt de største Helte.
Omvendt, Øl til Birtingsbad
Oplagt gjør hver Kæmperad,
Derpaa nys man saa Exempel,
Da Ny Carlsbergs Porter-Stempel
Ærgrede Hr. Haurowitz,
Saa at de kom op at bid's.

Denne Hourowitz en Øller
Ned en Dag med Glæde skyller,
Ansaa det med Suffisance
For sin egen Alliance,
Til han Etiketten skuer,
Hvor Ny Carlbergs Mærke luer.
Strax han bliver meget vred,
Drak den sidste Slurk dog med.

Han til Jacobsen sig skynder
Og bebrejder ham hans Synder,
Jacobsen var ogsaa spids
Mod den gode Hourowitz,
Gav hans Porter først det glatte
Lag, ham selv paa Porten satte.
Det var temmelig ilde gjort
Mod vor Porters høje Port.

Hourowitz nu til at fægte
Samler sine Bryggerknægte.
Mod Ny Carlsberg denne Trop
Mandelig marscherer op.
Glyptothekets gamle Bøster
I Gevandterne alt ryster,
Selv en ældre Marmorgud
Fik nok ondt og maatte ud.

Vildt og længe Kampen rased,
Flere Spidser helt blev maset,
En parteret *half and half*,
En sit Mundlær fik skudt af.
Hvem der nu til sidst skal bremses,
Hvilken Porter der er hvemses,
Ses først, naar i Enighed
Fredens Bajer skylles ned.

Dovre-Gubben.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Der løb saa vimse nogle Firben i Sprækkerne paa et Aviskontor i Integade; de kunde godt forstaa hverandre, for de talte Niggersproget.

»Hvad mon der er paa Færde her i Hulen?« sagde det ene Firben. »Ænderne vralter ud og ind lige til Hanegal. og Julia Hopsasa og Maria Nansen har lært nye Danse, som der trampes i.«

»Jeg har talt med en Støver af mit Bekendtskab,« sagde det andet Firben, »og han vidste det, skjønt han kun kan snuse, men ikke forstaa, det elendige Dyr. Han sagde, at de ventede store Fremmede.«

»Hvem mon dog de Fremmede kan være?« sagde alle Firbenene.

Lige i det samme gik Døren op ind til det allerhelligste, og derinde stod lille Ove og spurgte Bentheim, hvem der skulde komme.

»Tys!« sagde Bentheim, »det er ellers en Hemmelighed. Du og Henrik maa holde jer parate til Rundjuling; I to faar vist Klø. Trold-Gubben oppe fra Norge kommer, han, der bor i det gamle Dovre-Fjæld og har et Galleri af Taagebilleder og et Sejrværk, der viser hele Evropa, hvad Klokken er slaaet.«

»Han kommer! Han kommer!« raabte en Sætternisse og skjalv i Tophuen.

»Giv mig min vandrende Lirekasse, min døde Torsk, mine Strimer paa Ryggen og lad mig staa i Guldbryllupsbelysningen,« sagde Bentheim.

Julia og Maria løftede paa de laante Parisersjäler og nejede lige til Jorden.

Der stod Dovre-Gubben, med Krone af Pindsvinebørster og Udklip af alle Verdens Blade; i øvrigt havde han Digterbriller og Syvmilestøvler; Krag og Finne, som var slupne med ind, gik barhalsede og uden Seler, for de var Kraftmænd.

Det eneste, der undrede dem hernede, sagde de, var at de saaledes kunde forstaa Sproget. De vidste jo ikke, at Kjøbenhavnerne allesammen snakkede Norsk, den ene værre end den anden.

»Skab jer nu ikke!« sagde den gamle, »man kunde tro, at I ikke var rigtig gjennemheglede.«

Ved Bordet holdt alle Bordskik undtagen de to smaa, norske Gutter, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu, at al Ting klædte dem.

»Fødderne af Fadet!« sagde Dovre-Gubben, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax.

Nu maatte Pernansens Balletpiger danse, og det baade simpelt og det med at trampe, men især simpelt, for det klædte dem saa godt.

Og saa skulde de smaa sorte frem og fortælle, hvad de kunde.

Lille Ole kunde tage en hvid Pind i Munden og forsvinde, men det, sagde Dovre-Gubbon, var en falsk Forklaring. Lille Ove kunde sno sig selv under Næsen, lige som om han havde Overskjæg, men det har nu smaa sorte ikke. »Det er Roderi,« sagde Dovre-Gubben. »Jeg har lært at holde af de Norske,« sagde lille Edvard, »og aldrig mere gifter jeg mig med andres Koner, uden at jeg kan komme til Norge.« Lille Peter kunde skrive om den bare Kjærlighed. »Det er ingen Ting,« sagde Dovre-Gubben, »det kan jeg selv gjøre.« »Jeg kan kun sige Folk Sandhed,« sagde lille Henrik, »men den er ilde hørt, baade i Stockholm og i Brasilien.«

»Det er vist dig, jeg skal have fat i,« sagde Dovre-Gubben. »Det er dig, der har slaaet Krykken fra min lille Ejolf, saa han var lige ved at drukne, inden han blev født og kunde druknes paa foreskreven Maade.«. Og saa puttede Dovre-Gubben lille Henrik i Baglommen, sagde Tak for Mad og tog Afsked.

Men de to Gutter gik bag efter deres Fader, gjorde lang Næse og sagde »æh, bæh« — paa Norsk.

»Jeg holder nu mest af Cawling«, sagde Støveren, men den kunde jo ikke forstaa Vestindisk, det elendige Dyr.

Theori og Praxis.

»Wo man singt, da lass' dich ruhig nieder,
Bøse Leute haben keine Lieder«,

siger vore brave Naboer mod Syd; men saa forbyder de Sønderjyderne at synge deres egne gamle Sange og skraaler selv i Kor: Sangen til Ægir!

— *Gute Leute?*

— *Schlechte Musikanten!*

Af en norsk Forfatters kjøbenhavnske Dagbog.

Søndag. *Graavejr! Ser deri Udslag af danske Chauvinismen. — Graavejr første Dagen, jeg værdiges at opholde mig i denne Fillebyen! Smak i den Anledning en Opvarter paa Bernina paa Torsken.*

Var ikvæld i Theatret. Saa »Tryllefløjten«. Isch for en Fant, han Mozarten! — viser gamle Norrje Haan ved at la Librettoen oversætte paa Dansk istedetfor paa Maalet.

Mandag. *Været hos Hegel. Smed ham et Par Manuskripter i Gabet. Dog faar han betale Æren, han. Gav et Par Journatister Juling paa aabne Gaden, fordi de saa ud til at kunne skrive nedsættende om Bogen min. Telegraferte Bedriften til »Verdens Gang«.*

Tirsdag. *Var hos Hegel for at høre til Bogen. For en Uforskammethed — Manden var ikke hjemme! Brød hans Jernskab op for at fordrive Tiden. Fandt nogen Manuskripter af Ibsen og Bjørnson. Tog dem med hjem for at læse paa Sengen — paa Landsmandskabets Vegne.*

Onsdag. *Faat at vide, at de to Fillejournalisterne slet ikke var Journalister, men Nordmænd. Drak en Pjolter med dem paa Bernina paa god Forstaaelse. Gik derefter alle tre ud for at gi danske Journalister Juling. Traf en halv Snes Stykker. Rigtig vakker Dag. Telegrafert til »Verdens Gang«.*

Torsdag. *Sa imorges til Hegel, at nu maatte han Fa'n fyke snart gi grej Besked. Huggde nogle flere Manuskripter hos ham, satte dem i »Politiken«. Skal ha bra Moro af at se gamle Ibsenfar sint.*

Fredag. *Drak en Pjolter med Georg Brandes. Sa til ham, at jeg satte Pris paa hans nette Talang. Kunde saa Pinedød blet til noet, om han havde været norsk Normand, han.*

Lørdag. *Fykende, fræsende, durende sint. Har faat Manuskriptet mit tilbage fra Hegel! Bad undskylde, men jeg undskylder ikke, jeg. Vil nu først gi ham Juling og vil dernæst ha ham tvangsindlagt. Vil dernæst ha Stykket dramatisert og opført paa det kongelige Theateret. Gad se, om man tør nægte en Nordmand det ogsaa! Ellers vanker der Juling.*

Abonnement

paa „Puk" tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sandhedens Pilgrims Gang.

Han paa andres Skjæver altfor længe grublede,
Over egen Bjælke dog til sidst han snublede.

Udgiver og Redaktør. Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 49. Søndag den 9. December. 1894.

Tilbud og Efterspørgsel.

— Naa, lille Kone! Skal jeg saa have et Kys, før jeg gaar?
— Ja, men naar jeg saa giver Dig det, saa tager Du vel selv et til.
— Nej, jeg skal virkelig nøjes med det ene.
— Tak! Saa skal Du slet ingen have!

Exekutionen?

Vel er det sandt, at al Slags Snyden
Gjør dette Liv en Kjende trist,
Men det er dog en Trøst, at Dyden
Med Palmer staar i Hænderne til sidst.
Saadan var Høgsbro, denne Helgen,
Hvis Glorie til hans Kalot
Sig slutter som til Ræven Bælgen,
Nær bleven Offer for et fælt Komplot:
Som Ole Kollerød, skjønt misfornøjet,
Dog maatte Afkald gi'e paa Hovedet,
Saa skulde Høgsbro af med Ringetøjet,
Dømt af de Moderates Riber-Ret.
Profossen var den strænge Rasmus Clausen,
Der i sit Folkeblad med Skam
At melde, røbed' en forbavsen-
de Blodtørst mod det skyldfri Offerlam.

Paa Holbergs Fødselsdag var Legionen
Paa Færde for det store Slag at slaa,
Da skulde Haupt- und Staatsactionen
I Folkethinget foregaa.
Men »Stranguleringen« om det berømte
Optrin paa Anholt minded' nok,
Da Peder Paars fra Livet dømte
Den sølle Niels Johansen Kok:
Hist sad i Skeden under Brugen Klingen,
Her led man af en lignende Skavank;
Man svang en Stemmeseddel, hvoraf Ingen
Tog Skade, saasom den var — blank,
Saa foreløbig har kun Fejden
De Moderate voldet Skam og Spot.
— Det Slag, som Rasmus slog med Kejten,
Det slog han ikke rigtig godt.

Imellem Thingets hundred' Lemmer
Blev atter Høgsbro Nummer Et;
Vel fik han ikkun ott' og tred've Stemmer,
Men her Naturen hjælper sig med lidt.
Han, der blev stemplet som Forræder
I de Forhandlendes Fraktion,
Ved Dyd og gode Formandssæder
Paany fandt Trøst for sin Person.
Med Stadil-Christensen og Trier
Endnu en Gang han lægger ud
Mod Clausens smaa Chikanerier
Og Boisens store »Grundlovsbrud«.
Ja, mens de Herrer plyndret blev til Skjorten
For hver en Tillidspost, de før erholdt,
Staar Høgsbro blandt de andre fjorten
Som Gruppens Nummer Femten, Stolt.

Den falske Trompet.

Et Eventyr for Voxne.

Der var en Gang en stor, kongelig Hof-Trompethandel. Og Trompethandelen var saa stor, at den havde to Direktører, Store-Bror og Lille-Bror, og særlig Store-Bror havde indlagt sig saamegen Fortjeneste af Landet, at der hverken var Begyndelse eller *Enna* paa hans Ry.

En Dag fik Store-Bror en god Idé — sligt kan nemlig ogsaa hænde en stor Direktør — flux kaldte han paa Lille-Bror.

»Jeg vil udgive et Blad,« sagde han, »et Trompetblad.«

»Det var en udmærket Ide,« sagde Lille-Bror og saa forventningsfuld op, »og hvad skal Bladet hedde?«

»Det skal hedde: Skandinavisk kongelig Hoftrompet for Musik, Theater, Literatur og Kunst.«

»Storartet,« mumlede Lille-Bror betagen, »men hvem skal skrive om Theatret?«

»Om Theatret,« svarede Store-Bror dybsindig. »Ja, ser Du, Theatret vil vi nu slet ikke skrive om, for vi kunde jo let komme til at støde Bettys Chef — og lægge os ud med de andre Theaterdirektører gaar heller ikke an, thi de kommer jo i Butikken hos os og kjøber Trompeter. — Nej, Theatret skriver vi ikke om.«

»Men Literaturen — ?«

»Ja, bevares, vi skriver om alle de Trompetstykker, der udkommer hos os. Og Du kan stole paa, vi skal trompete for dem.«

»Men Musiken da — ?«

»Er Du gal, Mand. Du vil da ikke have, vi skal trompete for Wilhelms Butik. Nej, det skal ordnes paa en hel anden Maade — vi fylder Bladet med originale, tyske Oversættelser, og alle de Firmaer, der vil avertere, faar deres Billede paa Forsiden med tilhørende Trompetskrald. Det bliver storartet!«

»Det bliver det!« udbrød Lille-Bror begejstret.

Nu manglede de kun en Redaktør, der kunde staa bag paa Bladet og sige Ingenting, og det varede ikke længe, førend de fandt en saadan Mand, hvis *Moth* var ligesaa stort som hans Forfængelighed. Og nu lød Trompeten ud paa Gade og Stræde.

»Tra-ra tra-ra, her kommer den kongelige Hoftrompet — Ingenting for Voxne, det halve for Børn, og hvem der slet ikke vil have mig, faar mig dog gratis tilsendt med Posten — tra-ra, tra-ra!«

Men det hjalp ikke noget, at den kaldte sig en kongelig Hoftrompet, man kunde strax paa dens hæse Tone høre, at den kun var et ganske almindeligt Tudehorn, med kun en Tone i Livet — en falsk nemlig.

Og den tudede og tudede, til den blev helt hæs og ikke kunde tude mere.

Og da saa alle de Averterende hver havde haft sit Billede paa Forsiden, slog Trompeten en Dag en Revne af Overanstrengelse og døde.

Den blev begravet i Stilhed. Store-Broer og Lille-Broer og Redaktøren med sin nye Orden paa Brystet fulgte bag efter Kisten, hvis fornemste Prydelse var Navnene paa Trompetens eneste to betalende Abonnenter; de havde misforstaaet det Hele og troet, at Tudehornet virkelig va ren ægte kongelig Hoftrompet.

Og »Puk« blæste Koralen over Graven.

Hovedstrømninger.

(Bagsnak til G. Brandes Fortale.)

Tre Tusend tætte Sider skrev jeg sammen,
I min Naivetet de først blev født.
Nu ser jeg, at jeg alt det Blæk har ødt,
Hvis Omgang voldte mig saa megen Gammen.

Men den Gang var det ny Evropa Ammen,
Af hvem jeg died Livets Mælkesaft,
Drak overmenneskelig Rang og Kraft,
Saa jeg en Viddets Satyr blev. Ak, ja men —

Hvor findes nu de Folk, jeg Vejen viste?
Schandorph kneb ud til Siden. Hvor er Drachmann?
Gik »Hovedstrømmen« den forkerte Vej?

»*Sandhedens Mænd*« V. Bergsøe ikke priste;
Endskjønt han pilkede i Døgnets Brakvand,
Popolo-Strømmen mod ham vendte sig.

Jeg lægger ud paany med tredje Trykning,
Hvor jeg et andet Synspunkt anlagt har.
Jeg haaber, Hovedstrømmen nu er klar,
Saa ikke den behøver mer Besmykning.

Jeg styrkede min skrøbelige Bygning
Med tyske og med franske Glosers Kit.
Bli'er Resultatet desuagtet skidt,
Det skyldes Strømmens komplicerte Brygning.

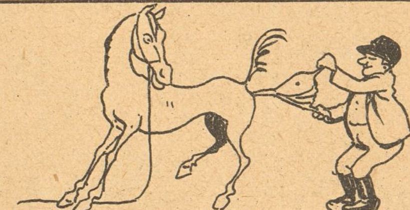
Da først jeg sendte mine Hovedstrømme
I Ho'edet paa de danske Idioter,
Laa alle mine Digtere i Svøb.

De drømte Romantikkens Tossedrømme
Og plyndred gamle lyriske Depoter,
Til paa mit Bud paa egne Ben de krøb.

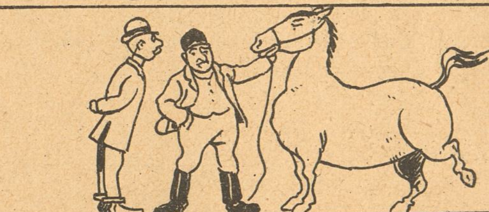
Nu lever andre højt paa deres Rester,
Og bort med Strømmen driver deres Mester.

En god Forretning.

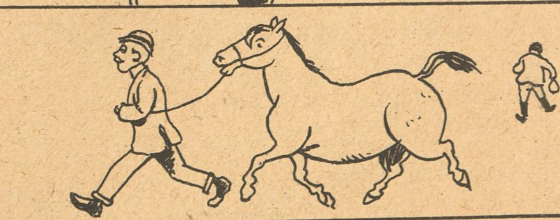

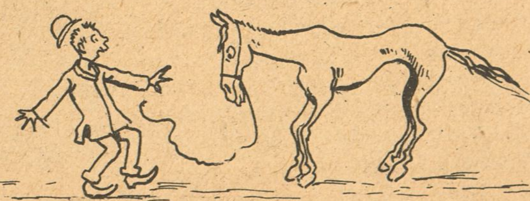

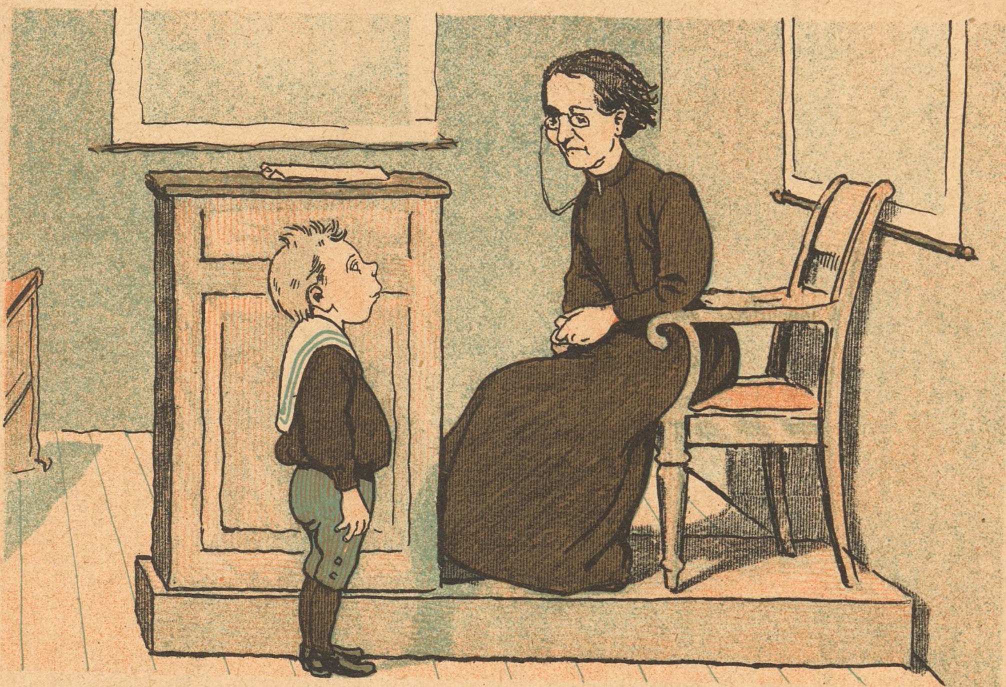

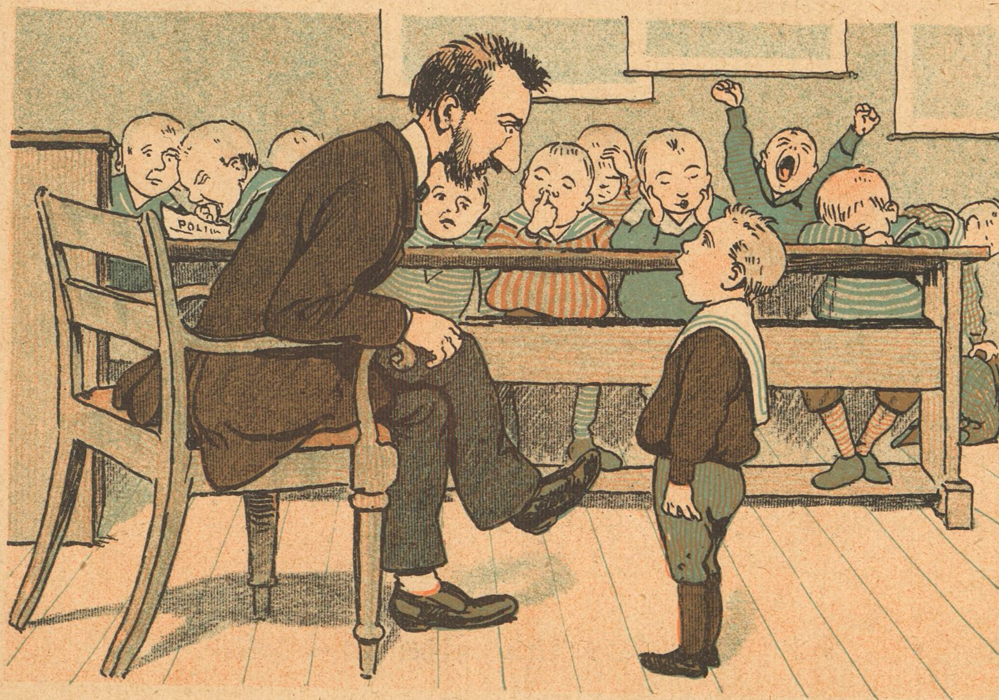

Qvi pro qvo.

— Gaa ind i 3dje Klasse og spørg Hr. Jensen, hvad Klokken er, for jeg har ingen Ur paa i Dag.

— Jeg skulde spørge, om De vilde sige Frøkenen, hvad Uret var, for Frøkenen havde ingen Klokke paa i Dag.

En kunstnerisk Reservefond.

— Hvorfor gaar Du egentlig med det lange Haar?

— Skulde jeg ofre det til ingen Nytte? Hvad tror Du man i vore Dage vilde have givet for en Lok af Rafael?

To Haner i Kurven.

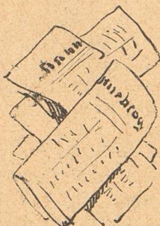

:|: I Kjøge :|:
Det gaar gemytlig til.
Rundt om i Kredsen Alberti nu drager
Og fører med sig et righoldigt Lager
:|: Snik Snak :|:
Om, hvad de femten vil.

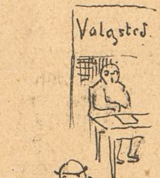

:|: Blandt Bønder :|:
Han blæser til Appel
For Rumleriets mandhaftige Gutter
Som har det Haab, at Forliget med lutter
:|: Snik Snak :|:
Skal slaas totalt ihjel.

:|: Dog farter :|:
Han lige godt omkring
Som en Forhandlingens Ven, nota bene,
Hvis Resultat kun bliver det rene
:|: Snik Snak :|:
Og ellers ingen Ting.

:|: Reformer :|:
Til Smaakaarsfolk han bød.
At han for Socialismen vil sætte
Bom, er dog bleven, hvad let man kan gjætte,
:|: Snik Snak :|:
For nu er selv han rød.

:|: Des værre :|:
Han har paa sine Tog
Med Radikaleren Ole nok Krig paa
Kniven; thi denne er lige saa rig paa
:|: Snik Snak :|:
Som selve *»Dannebrog«*.

:|: Snart møder :|:
Hver med sit Manifest,
Hvoraf saa Vælgerne nemt kan erfare,
Hvem der kan frembringe mest af det bare
:|: Snik Snak, :|:
Betitlet »skarp Protest«.

:|: Med Slagord, :|:
Der gaar til Ben og Marv,
Skildres den Stordaad, som Kredsen kan vente;
Siden afspises den med det bekjendte,
:|: Snik Snak :|:
Om Landets sande Tarv.

:|: Til Valget :|:
De maa, skam, slide haardt.
Hvis de skal klare sig fra et Bevis paa,
At man i Kredsen ej mer' sætter Pris paa
:|: Snik Snak :|:
Af storpolitisk Sort.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja undskyld, at jeg ikke siger ret meget, men sparer paa min Stemme, for jeg skal nemlig sige Dem, jeg er begyndt at uddanne den og er ved at faa mit Stemmeleje lagt om, for dels er det jo nemlig saa rart, naar man kommer ud og man alligevel ikke veed, hvad man skal tale om, og dels kan man jo aldrig vide, hvordan man bliver stillet, hvis Petersen en Gang skulde falde fra, og danske Sangerinder skal jo være stærkt efterspurgte i Udlandet som nu Margrethe Petersen, der skal være en god Veninde baade af Sjumand og Renz og som baade har sunget for Fyrsten af Sachsen-Weimar-Røjs-Krøjs-Sløjs eller hvad han nu hedder og for Robert af Henriques og kommer i »Dannebrog« tre Gange om Ugen men bare ikke kan komme ud af det med Rung, som maaske ogsaa har været lidt for trekantet formedelst »Den trekantede Hat«, som jeg virkelig ikke kan forstaa, at Bladene ikke fandt komisk nok, men for Resten lægger det musikalske en Del Beslag paa Ens Tid, fordi man jo er nødt til at følge med og møde baade til Hennings's smaa filharmoniske og til Vilhelmhansens store filantropiske, og jeg var naturligvis ogsaa med til Tietgens Koncert i Marmorkirken, som for Resten var en stor Skuffelse for mig, for jeg havde jo tænkt mig, at Tietgen selv vilde optræde og maaske synge en lille Duet sammen med Bardenfleth eller Reedtz-Thott, men det blev der jo ikke noget af, hvorimod vi fik Lundqvist fra Stockholm, der for Resten ogsaa er som skabt til Marmorkirken, fordi de er med Hvælvinger begge to, men det er sandt, søde Fru Schrøder, De skulde virkelig lægge Dem efter Peter Hansens ubemidlede Eftermiddags-Matinéer til halv Pris, for det er dog en nem Maade at følge med paa, og De kan jo sagtens melde Dem ind i en eller anden af de Fagforeninger, som faar Billetter, f. Ex. i Billetgrosserernes Fagforening, der vist nok faar de fleste, og saa skulde De rette en Opfordring fra flere Theatervenner om at lade Greven give »Tryllefløjten«, som bestaar i, at baade Frøken Boserup og Frøken Møller, som er Debytantinder, er forelskede i Nordal formedelst hans kraftige Røst og hans Overskæg, som han jo for Resten ikke gaar med til daglig, og foretrækker ham langt ikke blot for Frederik, som der nu slet ikke er Tale om, fordi han sidder nede i Parkettet, men ogsaa for Cornelius Petersen, der uddanner sig til Heltetenor men alligevel maa gaa og synge Baryton, men desuagtet er fræk nok til at ville tage Frøken Boserup fra Nordal, og Frøken Møller, som vist magelig kunde faa Cornelius, hvis hun vilde være lidt beskeden, gaar og er sejg, fordi hun kan synge Koleratur, men alligevel ender det naturligvis med, at Nordal faar Frøken Boserup og at baade Cornelius og Frøken Møller maa forsvinde i Dybet, og det kan Nordal takke Theatrets ældre Sangerinder for, som f. Ex. Frøken Schrøder

og Frøken Christensen, der holder paa det bestaaende, som er Nordal, og deraf kan man lære, at man skal holde paa de gamle Støtter, hvad jeg ogsaa gjør, hvorfor jeg ogsaa var med til Fru Kellers Jubilæum, og Gud, hun har rigtignok sit Register i en Orden, som mangt et langt længere Register maatte misunde hende, og det er ikke for at sige en Kellermand, men Theatret kan rigtignok sagtens, for naar Keller-Etagen gaar saadan i Vejret, hvordan maa saa ikke de højere Regioner være? Ja ja, søde Fru Schrøder, jeg maa nok af Sted, hvis jeg blev siddende, kunde jeg let blive fristet til at tale alligevel, og som sagt — jeg maa spare paa min Stemme. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

En ny og forskrækkelig Vise om Gustav Adolf i Integade.

Gustav Adolf — ham fra Sverig -
Nogle Aar paa Bagen har.
Folk de troede, at han fær'ig
Alt for længe siden var.
Jamen det tog de nu fejl i.
Endnu klarer han sig dejlig:
»Politiken« har med Held
Livet op hans døde Sjæl.

Tænk, hvordan han har sig opført:
Han har flere Byer brændt,
Efterat hans Liv var ophørt,
Som ved Lützen jo er endt.
Cawling selv har set, hvordan at
Han husered med den Brandskat,
Hver en Protokol, han saa,
Den stak ogsaa Ild han paa.

Først som ældre — cirka sejsten
Aar, fra den Gang han var død —
Heldigvis begyndte Gejsten
Dog at blive noget blød.
Fred med Tyskerne han slutter,
Men han taaler ej, man prutter:
Wallenstein maa ud med Sølv
Og en extra Omgang Øl.

Om 'man nu kan være sikker,
Man dog aldrig vide kan —
Tænk, om det en Dag ham stikker
At gaa her hos os i Land.
Edvard havde maaske kunnet
Vinke af for Øresundet,
Kom til Helsingør han kjæk —
Ak, men nu er Edvard væk!

Den er rigt'nok lovlig hamper,
At han saadan skal ha' Lov,
Hertil med en Malmødamper
Komme sejlende paa Rov.
Integades Krigsreserve
Her har Brug for al sin Verve —
Ellers med Brasilien han
Slutte Forbund maaske kan.

Sagaen om Sofus og Vilhelm.

Nu lægges Saga om Sofus, Skamdrups Søn, og om Vilhelm, Bergsøes Søn den vælske, saa kaldet, fordi han havde været i Vælskland og var overhovedet saare vælig.

Saa sige Mænd, at Sofus havde i sine unge Dage været en vældig og gild Kæmpe, baade hvor Sværd bede og ved Gildelag. Og havde han undlivet saare mange af de hvide Højremænd og givet dem deres Fedt, hvori han gjorde Ret, fordi at saa var hver dannis Venstremands Sæd. Og havde han været haandgangen Mand hos hin svarte Kæmpe Georg hin Brandesrøde og ved hans Side faret vældelig frem. Men tyktes det gode Mænd at være Løjer og meget lang Kaal. Og er nu han Georg ude af Sagaen.

Men da han Sofus blev gammel, blev han from og mild i Sind. Og da han var til Gildeslag med ham Vilhelm, da drukke de Dus ved Bragebægeret og svor ved Sæhrimners Flæsk at være hinanden huld og god, som de kunde være Mælke-Søskende, ja mere end det, thi som det, de drukke, var stærkere end Mælk, saa var og deres Venskab stærkere end hines. Men han Vilhelm pønsede paa Uraad.

Nu siges, fortælles og berettes der, at som han Sofus blev ældre af Aar og hans Sind blidere, saa at danske Mænd kaldte ham Sofus Fredegode, saa rustede hans Sværd i Balgen, og Armens Muskler formaaede ej længer at spændes, naar Haanden greb om Værget. Tog da han Vilhelm, fuld af Svig, og bar Vaaben paa ham og kvad Nidviser om ham. Og fik Sofus svære Saar, hvad der tyktes ham saa meget skammeligere, som han ikke længer drog sig til Minde, at han nogentid havde været andet end en Fredens Mand. Og blev han først saare meget forbløffet. Men Vilhelm gren ilde.

Han gren i Dage, han gren en Uge, men da rejste sig han Sofus i al sin Vælde og rejste Børster, og hver liden Smaadreng i Integades Urtegaard gren med, fordi at nu rejste sig den gamle Berserk i al sin Vælde. Saalunde grynter Grise, naar de kjender Galtens Kaar.

Saa drog Sofus til Vilhelm og undsagde ham. Og der blev en stor Kamp med meget Gny, og han Vilhelm forskansede sig hos Mcknicus hin ældede med Tilnavnet Berling og Sofus i Integade hos ham Bentheim hin strimede. Men om Kampens Udfald er Saga ej lagt. Men vel vil Sværd bide i Skjolderand og mangen Lyvesaga blive lagt, før Saga er ude. Og sent vil Fredens Mundgodt drikkes dem imellem, som i hine Tider, da begge de gilde Kæmper de sad under Bord og talte saa mangent et Skjemptens Ord.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den gamle Edderkop

i dens 137 Kredse.

Selv om hans mange Kredse i Rænkespindet kommer,
Faar Venstre dog ikke nogen »flyvende Sommer«.

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 50. Søndag den 16. December. 1894.

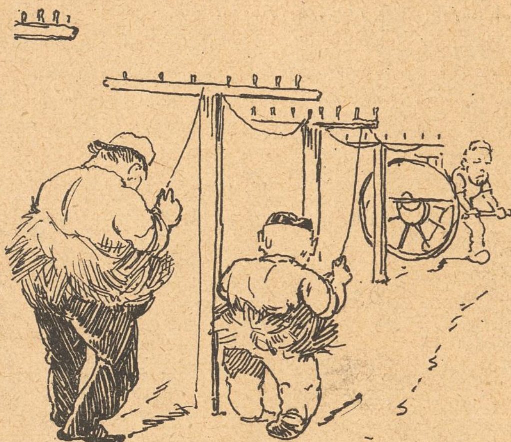

Julen varer længe-

— Ja, men det koster alligevel en hel Del saadan at holde Jul.

— Aah, hos os mærker vi det nu ikke saa meget, for ser De, vi ligger nu hele Aaret i en Gris, og naar vi saa slagter den, kan De tro, den er fed.

Udhalere.

Man veed jo nok, det regnes for en Tort
Og Skam, naar man er baade født og kaldet
Til Venstremand, endog af første Sort,
Og saa skal høre kun til Mindretallet;
For alle, i hvis Lod nu det er faldet,
Maa Livet ganske sikkert være haardt,
Og det er desformedelst intet Under,
At de til Obstruktion har gode Stunder.

Da Valglovsrevisionen 2den Gang
Var til Behandling i vort Folkekammer,
Blev der en Tænders Gnidsel, Graad og Jammer,
Der overdøved Formandsklokkens Klang.
Til Obstruktion der nu blev særlig Trang,
Fordi man savned' Tordengudens Hammer,
Og ellers intet Middel var til Huse
Mod den Reform, man ikke kunde knuse.

Saa smurte hver en ærlig Radikaler
Sit Mundlæ'er dygtig ind med Levertran;
Der blev leveret milelange Taler,
Og de var alle af det »rene« Vand.
Alberti var især en flink Udhaler
Af første Skuffe og holdt ikke Tand
For Tungen i det lange Mandagsmøde,
Men kjeded' Stenograferne til Døde.

Han brugte noget nær en Million
Af den Slags Ord, der kunde være strøget,
Uden at Indholdet blev mindre røget,
Og gjorde derved klar for sin Person,
At det hos ham var ikke Snakketøjet,
Der led af, hvad man kalder: Obstruktion;
Thi det løb over, og for saa vidt røber
Det ogsaa Maalet som en Overløber.

Kort sagt, det høje Thing har ikke skyndt
Sig med Behandlingen, den Ting er givet.
Men det er aldrig værd at overdriv'et;
Thi Folk, som er med Obstruktion begyndt,
Har dog til Slutning fundet baade Livet
Og sammes Resultat en Kjende tyndt,
Og lidt det hjalp kun paa den tynde Lykke,
At deres Pander hørte til de tykke.

Barn i Kirke.

Puk var til Fadderstads hos Gamlefa'r Ibsen. Barnet var kommet lidt for tidlig og var blevet hjemmedøbt i Integade, men nu skulde det da rigtig i Kirke.

Det var en broget Forsamling, der var mødt. Af fremmede Gjæster var der Cawling og Onkel Krag med lille Vilhelm, der sad paa Skjødet af Bogtrykker Græbe. Han havde faaet lidt Korrekturværk af Gamlefa'r Ibsens næste Stykke at læse i og sad og troede, at han selv havde skrevet det, hvorfor han var umaadelig glad og vigtig. Og der var Finne og Bernt Lie, af hvilke den sidste var med, fordi han ogsaa skrev Børnebøger ligesom Ibsen.

Ibsen førte selv Fru Nora Helmer til Bords, fordi hun var en af de ældste og værdigste Damer i Familien. Da hun jo imidlertid havde den Uvane somme Tider at forsvinde midt under det hele, havde han Fru Alving i Reserve. Saa kom Puk med lille Eyolfs Moder, Fru Rita Allmers, Hegel havde Fru Hedda Gabler, Græbe Frk. Rebecca West, og lille Vilhelm Krag havde faaet fat i Hedvig Ekdal, der efterhaanden fik ham med paa en ordentlig Vildand.

Ibsen bød velkommen. Lille Eyolf havde jo voldt ham en Del Bryderier, men nu var han bleven noget mere sat. (Vilhelm Krag: Ja, i Korrektur). Naa ja, ogsaa det, men det havde rigtignok gjort ham noget fortrykt i Opvæxten. Nu var han jo imidlertid udkommen paa samtlige evropæiske Sprog, hvilket viste, at han dog heldigvis var under Forvandlingens Lov. Mere vilde han ikke sige, men blot opfordre Forsamlingen til at lade Krykken flyde. (Bifald).

Puk talte for Hr. og Fru Allmers. Som bekjendt arbejdede Hr. Allmers paa en Bog om »det menneskelige Ansvar« (Vilhelm Krag abonnerer paa Korrekturen hos Græbe). Han vilde blot haabe, at Bogen maatte blive færdig, inden Hr. Allmers og Frue blev tvangsindlagte. Da de nemlig ligesom Grevinde Schimmelmann holdt Asyl for Børn fra Gaden, kunde de jo vente sig. (Hedda Gabler og Hedvig Ekdal gjemmer deres Pistoler i Gamlefa'r Ibsens Baglomme). Ja, det gjorde ogsaa *Puk* ondt for Damerne med Pistolerne.

(Græbe tilbyder at trykke løs). Hermed en Skaal for lille Eyolfs Forældre.

Onkel Krag var saa glad for den Legekammerat, Vilhelm havde faaet i Eyolf. Selv om den Muse, der havde holdt Huen, var en Rottejomfru, vilde han dog haabe, at Eyolf trods sin Vandgang ikke maattê være helt til Rotterne. Han vilde opfordre Fadderne til at give lidt rigelig paa Vuggen og hermed udbringe en Skaal for lille Eyolf.

Dermed var den alvorlige Del af Festen forbi. Man fik sig en Omgang Smør og Svejtserost med onde Øjne, og der var ogsaa Champagne, skjønt Hr. Allmers rørte den ikke. Omsider fik dog hele Selskabet Vinløv i Haaret og hørte Harper i Luften; man befandt sig kortsagt paa de store Vidder i Frihed og under Ansvar under Forvandlingens Lov, medens Oswald fik sig en Solstraale med Regina Engstrand. Da omsider Rosmersholms hvide Heste kjørte op for Døren, var alle enige om, at man havde tilbragt en Aften i Skjønhed i et rigtigt Dukkehjem, skjønt nogle af Eugen Petersens Samfundets Støtter maatte ledsage Enkelte af Deltagerne hjem, og skjønt der næste Dag meldte sig Gjengangere i Form af Tømmermænd og andre Bygmestre.

Den store Maskerade er bleven forbudt af Censor. I Mangel deraf vil Esmann lade afholde en mindre Maskerade i de elegante Selskabslokaler paa Blegdamsvejen. Mens den store Maskerade vil komme ud hos Philipsen, har Esmann svoret paa, at hvis det nu ogsaa gaar galt med den lille Maskerade, saa kan Folk vente, til han kommer ud igjen.

Ved Absinthen.

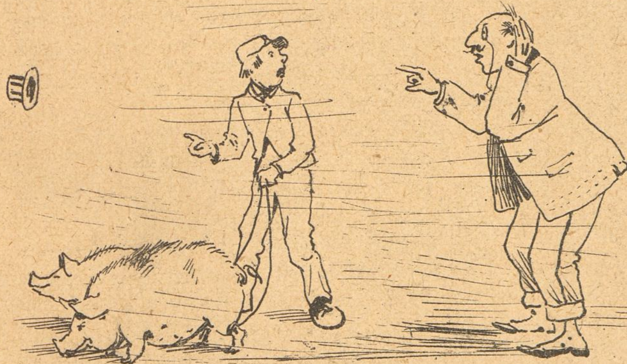

— Mon »*Lille Eyolf*« snart kommer op paa det kongelige Theater?

— Næ, min Ven, den gaar ikke. Han er jo kun 9 Aar gammel, og Børn under 10 Aar tilstedes ikke Adgang.

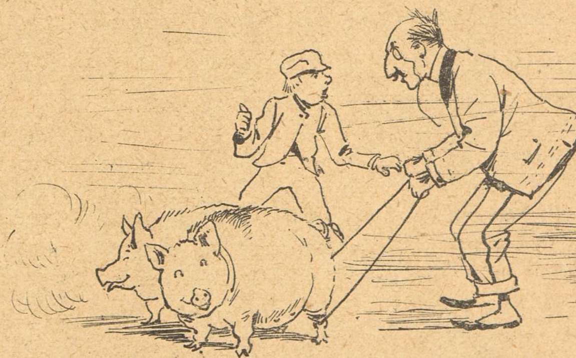
Skilles og mødes.

1.

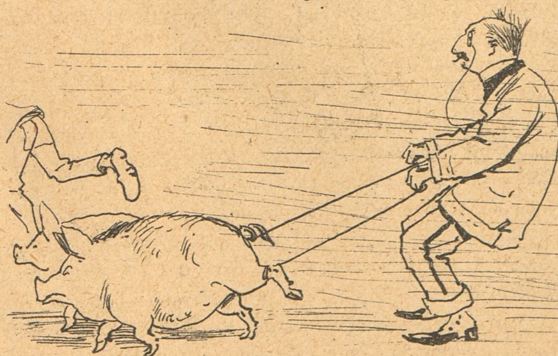
— Aah! min nye Silkehat! Løb efter den!

2.

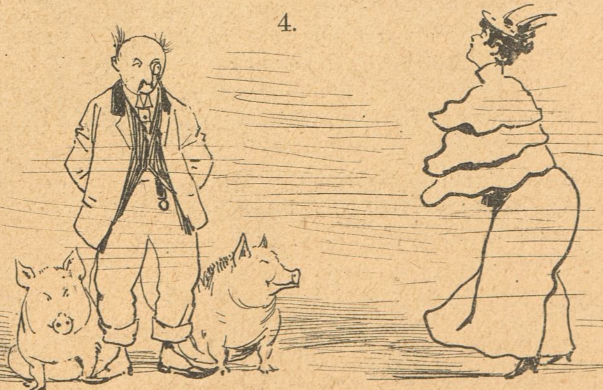
— Jamen saa maa Herren holde ved her imens.

3.

— Bare der nu ingen Bekjendte kommer!

4.

— Av! Min tidligere Forlovede!!

Kunstværdi og Talværdi.

— Næ, der ska Do sie 18: der æ Nommer 67! Ded æ de samme Nommer som mej!

Et farligt Skær.

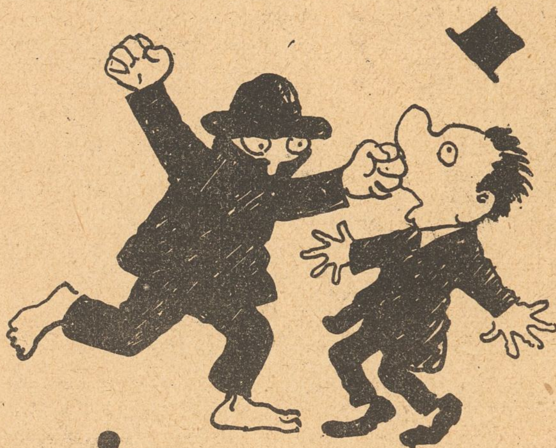

— Saa blev der sendt Gesandter til Rom for at bede om Fred; men Forhandlingerne strandede og — og — og — —

— Rigtig, min Ven, og hvad saa?

— Saa — saa dronede Gesandterne!

Et Hjertesuk.

Det er gaaet svært tilbage
Med alt kjøbenhavnsk Humør:
Folk man hører sig beklage
Over gode danske Smør.
Hver en sølle, munter Strime,
Uddelt i en Nattetime
Paa en gammel Svineryg,
Finder Politiet styg.

Hver en ærlig Bølle harmes
Maa vel over slig en Færd:
Skal nu hans Rygstykker varmes,
Naar han ærlig sig ernær'!
Skal korporlig han nu klapses,
Saa — ja saa Moralen slapses.
Pokker skulde lægge Ryg
Til et saadant Magtbuds Tryk.

Fik man i sit Fjæs en Næve
Før, blev ej Humøret klejnt,
Man lod Verden gaa sin skjæve
Gang og sagde »*Næver mind*«.
Haandkraft ej er respekteret,
Den er næstendels leveret,
Haandens Mænd man gjerne snød
Nu for deres Vand og Brød.

Selv den store Maskerade
Ikke mer fredhellig er:
Man lidt Anarkist-Ballade
Faar ej Lov at gjøre der.
Er Sardinerne urolige,
Faar de straks den sidste Olie,
Møller gi'er vel ingen Ris,
Men gav stakkels Riis til Pris.

A propos om Vilhelm Møller,
Kunde ikke hans Censur
Strække sig til Stadens Bøller
Og til hvers Muskulatur.
Deres Virken er jo senisk,
(Hvad i Irland kaldes fenisk) —
Saa slap de for Eftersmæk,
Og vi andre slap for Skræk.

Juleroserasemareridt.

Puk havde i Løbet af Dagen faaet sendende ikke mindre end ti forskjellige Juleroser fra sin Forlægger. Der var tre danske, to norske, to svenske, en finsk og to for Børn. Han havde besluttet for sine Synders Skyld at se dem alle sammen igjennem. Saa faldt han lidt hen og drømte.

Han drømte, at han var mistænkt for Mordet paa Lampevejen og at man for at gjøre ham mør havde sat hàm til at læse alle de til Julen udkomne Julehefter. Og det var rigtig nok nogle løjerlige Julehefter. Der var et af Vilhelm Møller med smaa om end med Taknemmelighed modtagne Bidrag af Thor Jensen, Circus-Rasmussen og Rantzau, der var et norsk Juling-Album, som var redigeret af Vilhelm Krag og Gabriel Finne. Af Ibsen var der et Julealbum for Børn, og af Peter Nansen et Julle-Album, som mere var for Voxne. Og der var Juleroser af Bjørnstjerne Bjørnson og af Octavius Hansen og Martinius Nielsen og Stadil-Christensen og Ole Gotfried, som optraadte i to Udgaver, en under sit *nom de guerre* og en under sit borgerlige Navn Christian Olsen.

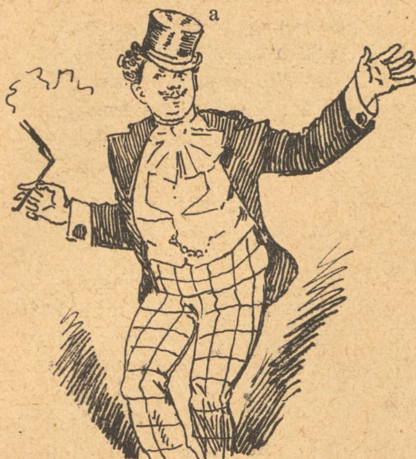
Puk protesterede. Han vilde tage literær Revanche. Men paa en Gang traadte Bojesen ind i hans Celle med sine 53000 gode Ideer og forlangte, at *Puk* skulde gjennem dem allesammen. Det tog Pippet fra *Puk*, da han saa, at Bojesen vilde spredes i saa vide Kredse, for han havde altid troet, at Bojsen var en Modstander af de vide Kredse. Han skulde lige til at bekjende sig skyldig i Lampevejsmordet . . .

Da ringede det i Entreen. Udenfor stod Boghandlerens Bud med det ellevte i Dagens Løb udkomne Julehefte.

En pæn Mand spurgte forleden i *Nat.-Tid.* Dr. Schandorph, om han ikke kunde se Nemesis i den Behandling, han havde faaet i »*Sandhedens Mænd*«. Den meget lærde Doktor svarede i »*Politiken*«, at han troede ikke paa Nemesis. Men — i Maskekomedien »*De tre Appelsiner*« lader han sin Brighella skjælde Dr. Bergsøe al Hæder og Ære fra! Nu har imidlertid en fuld saa lærd Mand, (George Sands Søn) Maurice Sand, i sit berømte Værk »*Masques et bouffons*« givet endnu bedre Besked om den italienske Maskekomedie end selv Hr. Schandorph har præsteret i sin Doktordisputats, og samme M. Sand karakteriserer (Bd. II., Pag. 205) Brighella som »*le plus infâme scélérat qui existe*«. Er det nu dog ikke Nemesis?

Post fæstum.

Jubbelæumssolo
a

Søren Pipperup.

Min søje Muse, lamme bejle
Innu en Gang te dit Gchør,
Saa te Parnas je op ka stejle,
Hvor Gejsten holer sin Likør.
Aa du maa kalle mej et Asen,
Bier je ente der saa fresk,
At je paa Vejen hjem Pegasen
Ka muntre mæ en ægstra Pisk.

I fem-aa-tyve Aar mæ Lærgen
Fru Kæller songet har omkaps,
Aa mæ Begejstreng op te Kværken
Har fylt sæl Løveræggens Laps.
Føst va det, at hun debutered'
Som Frøgen Rong i Aaberaen,
Aa den be ente rongenered,
Da den fik hinne te Sopran.

Men, da bavetter som Fru Kæller
Hun værked' i sit Rollefav,
I Søngespellets Freggedæller
De ka nok hænds, a der be Slav;
Som den flyende Hollænners Kone
Gig hun te Værs mæ ham en Tur
Aa to den regtie Kammertone
Baade i Mol aa i Trubă-Dur.

Nu æ te sist paa Ærens Tinde
Hun kommen vældi op saagar.
For vores Kammersangerinde
Te Skavlerne je derfor slaer
Aa tømmer glad i Dyvets Kæller
Skaalen for hinner allenfals,
Te je den siste Draave hæller
I den forkerte Kællerhals.

Til Spørgsmaalet „Afbankning".

Puk havde hørt og set saa meget om de interessante Mænd, hvis Hverv det er at slaa Hovedet ned i Maven paa fredelige Næster, at han fik Lyst til at hilse paa en Repræsentant for de Herrer og spørge ham, hvorledes han stillede sig til Afbankningsspørgsmaalet, som det drøftes i »*Nationaltidende*«.

Puk gik hen ad den første den bedste Gade og traf snart en fremragende Bølle, som stod og vendte og drejede et Par Øjne, han lige havde slaaet ud.

»Synes De ikke, det er propert og samvittighedsfuldt Arbede?« spurgte han, idet et lykkeligt Smil gled hen over hans stærke Træk.

»Jeg er ikke Fagmand,« svarede *Puk*, »men jeg har paa Fornemmelsen, at De forstaar Deres Haandtering. For Resten vilde jeg udbede mig Deres ærede Mening om Betimeligheden af Pryglestraffens Indførelse.«

»Den Ting kan ses fra to Sider,« svarede Møntergades Skræk, tændte en Cigar og sparkede en forbigaaende Dreng i Rendestenen. »Dommersnuderne og dem, som vi skiller af med et Par overflødige Lemmer, ser fuldstændig skeløjet paa de Dele. Jeg forsikrer Dem, at vi arbejder i den bedste Mening,« vedblev han og slog med det samme fem Tænder ind i Munden paa en ung Dame, som strøg os forbi. »Det er altsammen af Hensyn til Politibetjentene. Ser De,« fortsatte han og drak en ældre Herre en Skalle, »hvis vi ikke sørgede for at give Betjentene noget at bestille, vilde de forfalde til den Lediggang, som er en Rod til alt ondt. De vilde blive dummere end Dyr,« forsikrede han, idet han drev sin Cigar ind i Øjet paa en Sælgekone, »saafremt vi ikke gav dem en passende Virksomhed. Og derfor synes jeg, det er sprøjtegalt at straffe os med Prygl,« fortsatte han alvorlig og slog med sin Knippel et Bybuds venstre Ben over. »Vort Arbejde er ligesaa hæderligt som alle andre Professioner,« tilføjede han med Overbevisning, medens han tankefuld knækkede Ryggen paa en russisk Moppe, der lugtede til ham, og gav en Arbejdsmand en Jernkno i Nakken. »De forstaar vel saa, at jeg finder, det er noget Rak, der har skreven de Artikler,« sluttede han, idet han med virkelig Bekymring præget i sit Ansigt sparkede en Invalids Træben over, skubbede en Dame ind gjennem en stor Spejlglasrude og væltede en Barnevogn med Tvillinger ind under en Bagervogn.

Saa takkede *Puk* for god Underretning og gik hjem med Hovedet fuldt af underlige Tanker om de brutale Indsendere, der vil traktere Bøllerne med Rotting og nistrænget Kat.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Trefoden.

Al Verden vented spændt Orakelsproget,
Som ellers fødes, naar han gaar i Taaget.
Igjennem pythisk Damp dog nu kun lyder
Et Nødraab: »Fan er løs! Min Krykke flyder!«

Udgiver og Redaktør, Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 51. Søndag den 23. December. 1894.

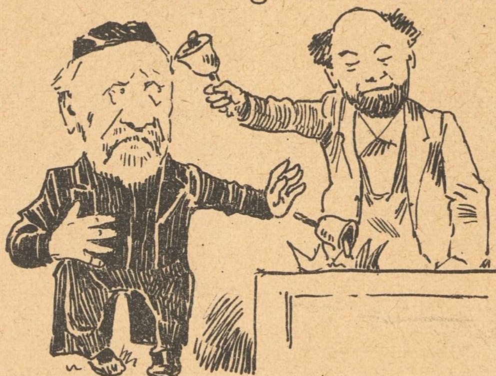
Impressionisme.

— Hvad skal nu det der forestille?

— Men Kusine dog, hvad er det for et Spørgsmaal? Det er jo to Bretagnerkoner der siger Farvel til hinanden under et Træ.

— Naa? Javist — jo, det ser man jo strax, men sig mig bare, hvad er Træet og hvad er Konerne?

Formand og Eftermand.

Hr. Høgsbro lægger Klokken ned
Med Vemodsblik paa Martyrkronen.
Tung var hans Gang fra Obstruktionen
Til Arbejd i sit Ansigts Sved.
I dunkel, menigmandig Skygge
Maa nu han sine Taler brygge
Med vanlig Grundlovskjærlighed.

Naar slig en prøvet Folkeven
Sin Tillidspost maa brat forlade,
Saa bliver der i Rævegade
Nok ikke længer rigtig Spænd.
Der er kun daarlig Tid til Skjemten
I Julen for de stakkels femten,
Minus hans H. L. Jørgensen.

Som Formand var han Penge værd,
Han rejste om paa Professionen
For at studere Kammertonen
I andre Lande fjernt og nær
Og kom med den Besked tilbage,
At man kan ikke finde Mage
Til den, han dirigered her.

Dens Hjerte maatte være Sten,
Der ikke græd ved den Elende,
Da Høgsbro spandt sin sidste Ende
Før Hvilen af de trætte Ben!
— Hans Navn var Folkevilliens Fane,
Og, fulgte man hans Løbebane,
Man maatte sige: den var ren!

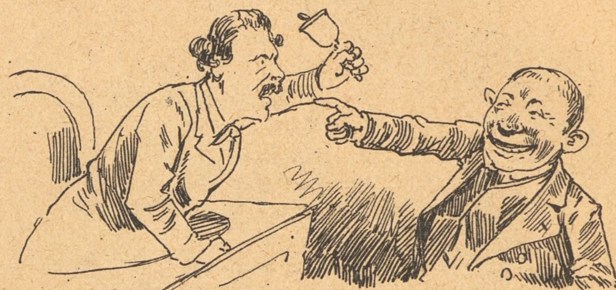
Vor stakkels Grundlov maa for Lud
Og koldt Vand nu sin Skæbne friste;
Thi nu tør ingen sig fordriste
Til at paatale Grundlovsbrud,
Da efter Høgsbroes Hypothese
Den ved de nye Kjøbstadkredse
Er bleven sat af Spillet ud.

Men det, at Rasmus, som brutalt
Har for den Gamles Øren ringet,
Nu faar hans Hæderplads i Thinget,
Var dog mod Høgsbro lidt for galt.
Ak, Klokken har han ikke længer,
Kun udi sammes Streng han hænger
Som en fortvivlet Klokker kvalt.

Saglig Debat.

(Frit efter »*Rigsdagstidende*«.)

Je Kaa Lauridsen. Med Hensyn til Valgkredsloven finder jeg det af afgjørende Betydning, at Bojsen, ogsaa kaldet Stegevenderen, er baade Theolog og Løjtnant. Naar han trækker sin Slire og gaar løs paa Grundloven, da vil det i Særdeleshed komme til at gaa ud over de billige Spisehuse . . .

Formanden. Det ærede Medlem anmodes om at holde sig til Spisesedlen.

Je Kaa. Jeg anerkjender fuldt ud Formandens Appetit, men mig skal han ikke faa Held til at æde.

Form. De maa raabe noget højere. Jeg kan ikke høre, hvad De siger.

Je Kaa. Det er mig ogsaa revnende ligegyldigt. Jeg vil kun have Lejlighed til at vise, at jeg ogsaa kan gjøre Vers . . .

Form. De maa holde op med den Vise.

Je Kaa. Jeg bøjer mig for Formandens musikalske Overlegenhed og gaar derpaa over til at tale om Variété-Censuren . . .

Form. Til Sagen!

Je Kaa. Javel, Hr. Formand, men Sagen er netop den, at naar Variétéerne ikke maa spille Pantomime, rammes en Klasse Næringsdrivende paa det skammeligste . . .

Form. Jeg maa paatale dette Udtryk som utilbørligt.

Je Kaa. Det kan jeg saa udmærket godt forstaa. De har jo ikke andet at bestille . . .

Form. Jeg fratager Dem Ordet.

Je Kaa. Det er det fornuftigste, De længe har gjort.

Hvem var han?

Det var rart at faa at vide, hvad for en af »*Dannebrog*«s Medarbejdere det var, der undsaa sig ved at gaa over Kongens Nytorv sammen med en anden Neger, som han havde interviewet. Det vidner om en meget ringe Grad af Solidaritetsfølelse.

Lad os skilles.

Hos Riis-Knudsen gjæve Helte
Spænder deres Styrkebælte,
For hans egen Dyrendal
Segned mangen tapper Ka'l.
Selv Martinius Bonaparte
Han i Længden ikke sparte,
Han blev slaaet rent ihjel:
Nu har Abrahams hans Sjæl.

Hver Gang der nu var en Fejde,
Trofast monne ham gelejde
Rosenberg, den lille Mand,
Hjælper ham alt hvad han kan.
Han var tidt hans Redningsplanke,
Thi, hvad hjælper Vaaben blanke,
Naar og Kassens Bund er blank?
Saa bli'er Lykken dog lidt krank.

Endelig der kom et Stykke,
Som for Alvor gjorde Lykke!
Rosenberg det havde bragt
Op med usædvanlig Pragt.
Efter Rosenbergs Instruxer
Hver Statist fik nye Buxer,
Palmeblad i Bunterad,
Frøken Blad som Lokkemad.

Men, da Riis fik Mønt paa Lommen,
Glemte han, at det var kommen,
Fordi Rosenberg hang i
Med Iscenesætteri.
Og for Bjørn og Blad og »*Hanne*«r
Glemte han de Hornemanner,
Som man før dog fik at se
Udi alle Rollerne.

Rosenberg nu monne vandre
Bort fra *Dagmar* som de andre,
Der blev kjed af denne Leg.
Riis endnu er meget sejg;
Men, naar han og Fruen ene
Sidder paa den tomme Scene,
Mon saa ej de af og til
Lille Eyolf savne vil?

Julekortene bæres om.

— Det er dog ogsaa Pokker med al den Sne.

— Man kan jo næsten inte gaa for det.

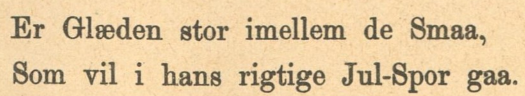
— Naada! Det hænger rigtig nok ved!

— Det er dog godt det samme – saa slipper man for Trapperne.

JULE

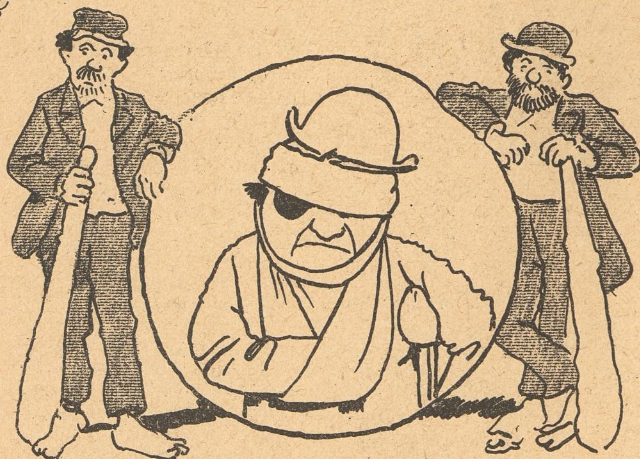

Naar **Puk** sine gode Børn fornøjer
Med Julegaver og dito Løjer,

Er Glæden stor imellem de Smaa,
Som vil i hans rigtige Jul-Spor gaa.

For Almensikkerheden.

De brave Kjøbenhavnere sig glæder
For Tiden ved en evig Landefred;
Thi man skal lede længe her paa Stræder
Og Gader, før man ser den jyske Smed,
Og hvad der angaar Skalledrikkeriet,
Man veed, at nylig af Assessor Ussing er
Der konstateret voldsom Nedgang i 'et,
For selv har han nok aldrig faaet Lussinger.

Vel gjør Aviserne et farligt Nummer
Hver Dag af en og anden Per Tot,
Som fik paa Gaden maset et Par Gummer
Og fik sit Øje tatoveret blaat;
Tidt bliver en og anden defekt paa
Sit Øje ved en ildesindet Næste,
Men det skal man nu ikke lægge Vægt paa,
For den Slags Ting kan hændes selv den bedste.

Og finder Folk, at Lugteorganerne
I deres Aasyn gaaet er lidt nær,
Saa bør de huske dog, at Tulipanerne
Forsyner Livet med et Rosenskjær.
Og dersom Tænderne slaas ind paa Tanterne,
Saa bliver ganske vist Kuløren brandgul,
Men saa kan dog Gebissefabrikanterne
Hinanden ønske glædelig Tand-Jul.

Vel kan man altsaa ikke ganske skjul'et,
At her er Bøllesjov i hvert et Døgn;
Dog det, at Oskar Madsen blev »julet«
Af Vilhelm Krag, var lige godt nok Løgn.
Saa det kan ses, at Dannebrogs-Mændene
Paa Norsk er endnu ikke blevne »juled«,
Om ogsaa Tampen var noget brændende,
Da »inden Døre« en paa Dansk blev »mulet«.

Moralen er, at vi for fri Benyttelse
Af vor berømte gamle Fortovsret
Bør gi'e os under Dyrenes Beskyttelse,
Saa slipper vi for Klø lidt mere let
Og bliver nok om Dagen som om Natten
Forskaanet for en fremmed Klo i Totterne,
For, hvis man bare vilde bruge Katten,
Saa gik de Herrer Bøller nok til Rotterne.

I Julestemning.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Ja, nu æ der da itte længe te', a ded æ Juwleavten.

Mads. Aa nej. Aa nej saagu. Ded æ der sgu for Resten i Grunden heller itte, Mads, naar vi ska hulde vos te Sandheden. Aa nei, ded æ vis Værk. Gu æ 'ed saa.

Kristen. Ja, ded ka der være noved i.

Mads. Ded æ nu li'egodt en usædvanli smok Tid, Kresten. Den ene Aften æder man Revvensbensstej aa Sylte aa Klejner aa speller Mis mæ di mere fulkelie Ællementer i Sovnet, aa den a'en æ man sammen mæ Hunderasjoribusser, som faa Ægsembel Dejnen aa Sovnefovden, aa æder osse Revvensbensstej aa Sylte aa Klejner, men speller Lumper aa drekker Thevand te. Ka Du li Thevand, Kresten?

Kristen. Aa ja saagu — naar a der kommer lidt godt mæ Sirop i hinder.

Mads. Ded æ Saten, som Du æ arrigstokratisk, Kresten. Ve Du ha Sirop?

Kristen. Ja — aa saa en lille Gibernakker te aa dæmpe paa Smaven aa gjøre hinder lisom mere behaveli aa medlidende faa de ingvortes Dele.

Mads. Ja, ded ka natyrtlivis være godt nok faa Fulk, hvis Smav itte æ videre ydveklet. Men hos Sovnefovden aa kort savt i di mere udsøgte Kredse der bruer vi nu Rakkevit.

Kristen. Ded æ en slem Damedrek.

Mads. Næ, Damerne ve nok hellere ha en Klat Syltetøj i, om jæ kjender dom ret.

Kristen. Ja, Damerne æ jo itte let aa blie klog paa.

Mads. Næ, ded æ vis Værk. Kvinden æ et forunderlit Væsen. Der æ nu min Koune. Hun æ sgu saa fintfølende, a naarensti vi ska te aa æde vor Nadver, saa slekker hun sgu først Skeen, omendskjønt den natyrlivis æ bleen slekket etter Middav. Ja, ded æ sgu liefrem nydeli aa se paa. Men faastaar sig — hun har jo alle sine Dave været genegen te et mere belevent Væsen end som et alminnelit Bundebæst, ved de a hun jo har kungeli Ansættelse aa mere videnskaveli Dannelse mæ Jordmorægsamen aa di Dele.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, men ded koster sgu aa høre te Arrigstokratiet, Kresten. Nu faa Ægsembel te Juwlefesten gier vi sgu Præst aa Dejn hver en hel Kroune i Juwleoffer.

Kristen. Ded va Saten. Jæ gier sgu kuns halvtreds.

Mads. Ja men Du hører jo heller itte te Embesstanden.

Kristen. Aa nej saagu gjør jæ vel itte.

Mads. Næ, men man skylder jo di danede Klasser vesse Hensyn. Aa nu, da Valkredsene ska deles, saa maa man jo hulde sig goe Venner mæ dom, der har lidt Ingflydelse.

Kristen. Hvafor ded?

Mads. Jou, naar a der nu blier et Par nye Kredse i hver Kreds, saa ku ded dov være, a man ku slæve a mæ en eller anden a dom.

Kristen. Ded va sgu dov ejentli faa mejed, om Du osse sku ha ded Embede, naar Du har et i Forvejen.

Mads. Ja, se ded sku jo mest være paa Standens Vejne for aa skaffe Jordmormændene deres grundlovsmæssie Repræsangtation i ded fulkevalgte Ting.

Kristen. Ja, ded æ ded samme, Mads, jæ ska støtte Dig mæ min Ingflydelse.

Mads. Tak ska Du ha faa ded, Kresten, ded æ dov et Venskavsstykke. Saa ska jæ sgu osse se, om jæ ka skaffe Dig noved Arbede faa Risdauen. Ded æ dov somme Tider, a vi ska ha gjort et Panserskiv eller en Torpeter a dom mæ Krudt i Enden te aa springe i Loften. Ja ja, Farvel, Kresten, aa glædeli Juwl.

Kresten. I lie Maade, Mads.

Af- og Tilgang.

Og nu vil om Høgsbro jeg synge
Om, hvordan hans Kærlighed
Til Kredse ham fik i en Gynge,
Hvorfra han kom hovedkulds ned.

Han elsked sin Grundlov med Ære,
Han elsked den ogsaa i Tugt,
Men han kunde inte la'e være
At plukke for tidlig dens Frugt.

Dens Pære endnu ej var moden,
Men det var nok hans derimod,
Derfor blev han han hugget ved Roden
Og laa der, hvor forhen han stod.

Paa Suese af Kredse han pukked,
Men faldt, og hans Fald var stort,
Og Trier og Christensen mukked:
»Det skulde Du inte ha'e gjort!«

Thi de maatte ogsaa fra Smavsen
I Kraft af Hr. Høgsbros Parol,
Og Scharling og Berntsen og Claussen
Erobrede sig hver en Stol.

I Brandvagten.

»— — Næ,« siger jeg til min Ven Ferdnandsen forleden: »Lille Hanne,« siger jeg, »det er et Stykke for vos. For det er begribeligvis denne hersens Historie om stakkels Hanne, hvis Kinder, det svær jeg Eder, var som Sødmælk og Rødbeder, bare at det her er liesom sat ud paa en lidt mere sjangtil Maade.« »Gu' er 'et ej,« siger han. »Gu' er 'et saa,« siger jeg. »Gu' er 'et ikkenikkenej,« siger han saa igen, og saadan blev vi ved lidt.

Det var 'et nu for Resten heller inte. Men Gudfader bevares! hvor var 'et dejligt. Det var li'som et helt Skilderi med Engler og det hele, og der var bare den Ulempe ved det, at denne lille Frøken Aagaard, som skal forestille den lille Hanne, som det drejer sig om, hun var immervæk uartig og afbrød Forestillingen, der ellers var ligesom en Kukkasse saadan med Engler som sagt og Dævler. Saa tilsidst maa de jo op i Riis-Knudsens Garderobe etter en ny Kjole til Pigebarnet for at faa hende til at være stille. Og dog er saamænd Frøken Hornemand saa god ved hende hele Tiden, og der var Ingen, der skulde kunne se paa hende, at hun og Kjæresten fornylig har lavet Ballade og sagt Kondisjonen op. Men det er kanske bare, fordi der plejer at være saadan lidt Slav i Frikadellen paa Fesserens Theater mindst en Gang om Aaret, og naar ingen andre vil, saa maa Sjeneinsprøttøren og Primadonnerten selv til det. Det er ikke mere end som rimeligt.

Og hvis Fesseren kan faa den norske Bjørn til at staa for Forretningen i Stedet for ham denne lille Rosenberg, saa bliver han sgu heller ikke snydt. Vorherre bevares! hvor det Menneske dov kan! Det er som jeg sagde til Ferdnandsen: den Mand er ligefrem født til noget højere. Ha'de vi ham til Brandinspektør, saa kunde de saamænd rolig svide det halve Byen af, og han skulde være der i en Ruf-vupti-ligesom en Røg. For som han kan sætte Folk i Arbede, det kalder jeg ligefrem storagtig sjenialt! . . . Skal det være en Skive, Ferdnandsen? . . . Skaal!

»**Adam**« er flyttet til Nikolaj Taarn, hvis Ur i den Anledning er bleven pudset op, saa at det nu er muligt for Folk at følge med Tiden. Der kan man dog se, at Pontoppidan har Ret, naar han paastaar, at den gamle Adam stadigvæk er oppe i Tiden.

Abonnement

paa „Puk" tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

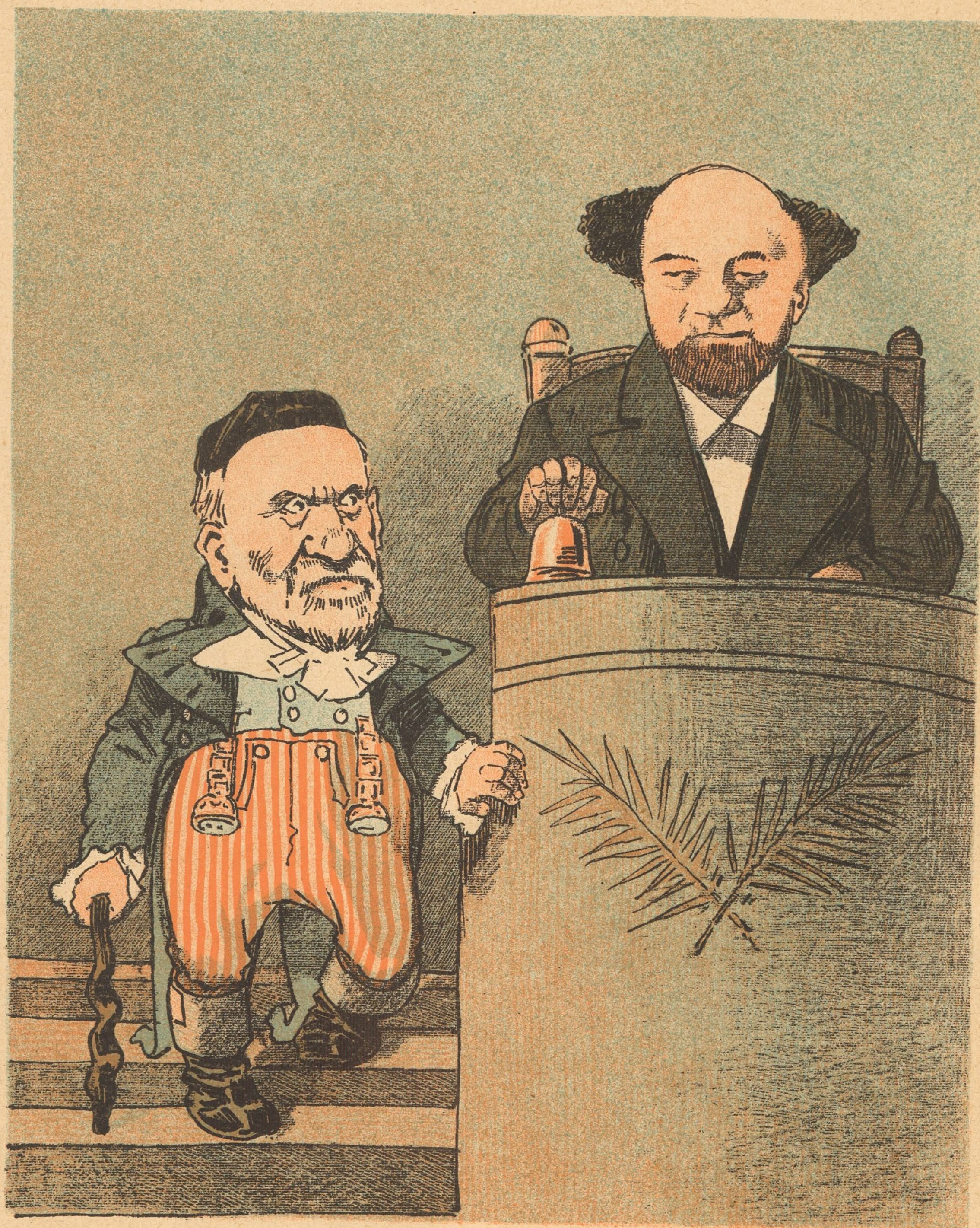
Enkelte Nr. 18 Øre.

Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Ny og Næ.

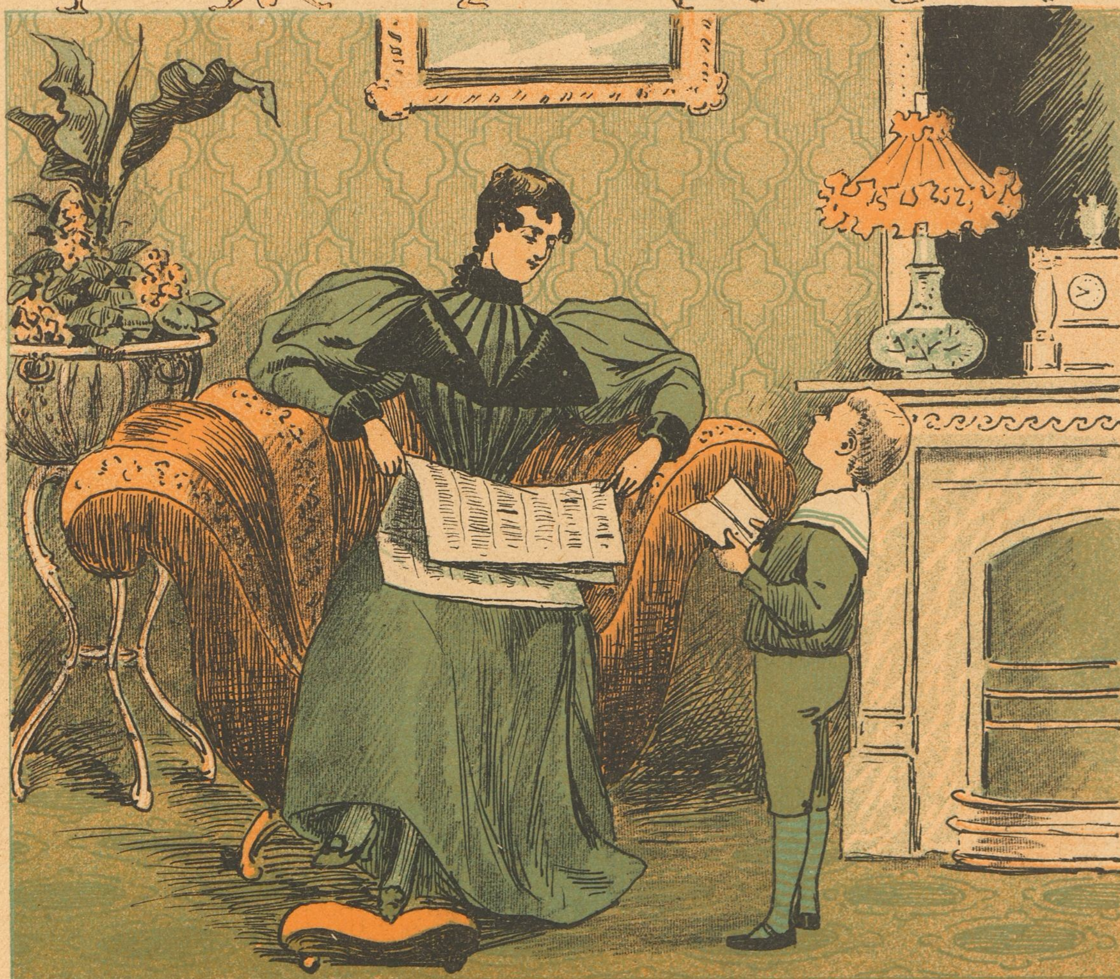
Hr. Høgsbro saa længe i Klokkerebet drog,
Indtil paa Højres Sejerværk hans sidste Time slog:
I Steden for Kalotten, som behersked Thingets Møder,
En nyfødt falstersk Maane fuldblank i Østen gløder.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Nr. 52. Søndag den 30. December. 1894.

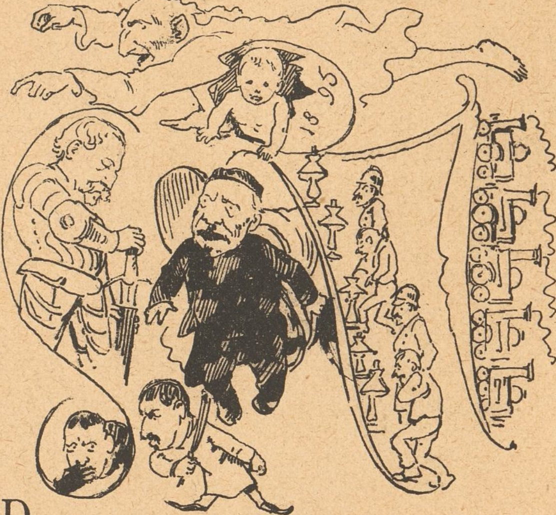
Sandt nok.

— Moder, hvad vil det sige, at hun var i Trikot?

— Det er noget uartigt noget; det er det, Folk har paa, naar de er nøgne.

Aarsberetning.

Det gode gamle fire-og-halvfems
Er ganske godt paa Vej til at forsvinde:
Snart flygter det af Sted for alle Vinde
Fort som en Hest, der stikkes af en Brems.
Dog efterlade vil det i vort Hjems
Beskedne Afkrog sig et varigt Minde;
Thi det har frembragt mange Mærkedage,
Hvoraf vi har Erindringen tilbage.

Blandt andre gode Ting det har beriget
Sin Samtid med et ordinært Budget,.
Har skaffet Sammensmelterne Forliget
Og anbragt Bojsen paa det sorte Brædt,
Fremkaldt i »*Politiken*« Ramaskriget
Om sort Forræderi mod Folkets Ret,
Har ladet Estrup stikke·Sværd i Skeden
Og Høgsbro mønstres af som lidt for sveden.

Det gjorde Kaal paa en af Hørups Cohner,
Der først blev ramt af Esmanns Svøbeslag,
Dernæst af *Aftenbladets* Skorpioner
Og led moralsk sit største Nederlag;
Det gjorde Je. K. Lauridsen en Dag
Til en af de notableste Personer,
Der pryde kan et velvalgt Folkekammer
Med ægte Had og falske Telegrammer.

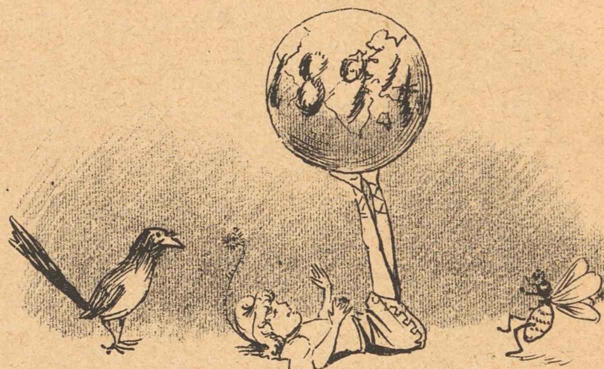
Saa lod det kort og godt Fru Meyers »*Hvad Vi vil*« spadsere ind i Evigheden
Og fik forskjønnet Landets Hovedstad
Med Marmorkirken og med Storkereden,
Lod »Udsigtstaarnet« blive Andemad
Og Pastor Moe fra Klinten skille Hveden,
Snød Staten for en Fest paa Frihavnskajen
Og anholdt »Mordere« paa Lampevejen.

Til Slut har Aaret gjort, hvad det formaaede,
For Færdselsmidlerne i Et og alt,
Paa Peblingsøen med Petroleumsbaade
Og gjennem Vimmelskaftet med Asfalt.
Med nye Baner blev vi godt beslaaede,
Der et Par Snese var, da de blev talt,
Derfor har Aaret som en Spurv i Tranedans fundet her til sidst sin egen Bane.

1894,

gjenoplevet i Erindringen.

Januar. »*Alliance*« holder Jubilæum. Herregud, er det saa længe siden, at David kjøbte Øllet?

For første Gang i lang Tid er der ikke en Siddeplads at opdrive i Kasino. Kongens Foged var nemlig gaaet med Bænkene. Høgsbro tænker saa smaat paa at erhverve Lokalet til Rigsdagen, men opgiver det igjen, da man dog ikke kan have lutter staaende Udvalg.

Februar. Georg Brandes opdager, at Cherbuliez maaske kunde have sagt »*Le Danemarc s'efface*« i Anledning af Pariserudstillingen i 1878, hvis han havde sagt noget om Danmark. Og saa bebrejder man endda Brandes, at han ikke altid citerer sine Kilder.

Kejser Vilhelm sender Bismarck en Flaske Vin. Ved nærmere Eftersyn viser det sig dog, at det kun var »*Façon*«.

Marts. Den afdøde *Store* har faaet en Lille, der hedder »*Frejr*«. Man sætte Vett for, man sætte Vett bag — Vettaljerne beholder dog deres Smag.

Wiinblad bliver sat ind paa 3 Maaneder. Er det ikke det, han altid har sagt, at de Domstole er ikke til at komme ud af det med?

April. Forliget afsluttes. Gendarmerne falder som Offer. Der afholdes Glædesfester over de »lovmæssige Tilstande«. Hvad skal man ogsaa med det lyseblaa for Øjnene, naar man kan faa blaa Øjne uden dem.

Ved Borgerrepræsentantvalgene blev Borgerlistens Kandidater valgte til at være vise Fædre. Hermann Trier fik dog ogsaa lidt af Vise-Fader-Glæderne. Det var jo ham, der var Huslejeskattens Vicefader.

Maj. Abrahams bygger sig en Villa, som han vil lægge sig ud i om Sommeren. I den Anledning sætter han sine Skuespilleres Gager ned. Det er de meget lidt opsat paa, men Herregud — han skal da have sine Udlæg betalt.

Je. K. Lauridsen mystificeres af falske Telegrammer. Da Telegrafisten imidlertid er forduftet, lykkes det ikke at finde Traaden.

Juni. Etatsraad Brun er vred over, at han er bleven tvungen til at lade sig frivillig tvangsindlægge. Da han fylder fjorten Numre af *Dannebrog,* giver Redaktionen ham Attest for, at han dog vist ikke var saa gal endda.

I Anledning af »*Store Nordiske*«s Jubilæum faar Tietgen sig en ny Paraply som Hædersgave. Derfor vilde han heller ikke siden bede om godt Vejr hos Pressen, da han skulde indvie Marmorkirken.

Almindelig Begejstring over Petroleumsbaadene. Der er dog Enkelte, der finder, at de ikke gaar hurtig nok, men selv disse stilles tilfreds, da de senere forsvinder i en Røg.

Esman søger paa Helsingørs Banegaard at faa Brandes ind paa et andet Spor. Brandes undgaar dog hans Efterstræbelser ved at lægge sig i et Baghold.

Juli. Kongeballet i Randers var ualmindelig vellykket. Medens der paa alle andre Baller plejer at være langt flere Damer end Herrer, var der her kun én Dame tilovers, og hun fik endda slet ikke Lov til at sidde over.

Kunstindustrimusæet aabnes. En Juvelér begynder med ualmindelig vellykket Væv. Tør man nu haabe, at Væverne til Gjengjæld vil være Juveler?

August. Den evropæiske Fred trues af den japanesisk-kinesiske Konflikt samtidig med, at Storkeredens Afsløring i Norden og Bankskandalen i Italien fremkalder stormende Optrin. Tripple-Alliancen føler, at den under disse Omstændigheder maa hævde sin Interessesfære. Det første Skridt er, at Konsul Broberg afskediges.

Det kgl. Theater giver i Anledning af Chefsskiftet en Festforestilling: »*Adelsmand og Borger*« og »*Kong Salomon og Jørgen Hattemager*«.

Ministerskiftet vækker lidt Betænkelighed i Embedsstanden, da et saadant radikalt Systemskifte jo tidt medfører Personalforandringer. Denne Gang blev det dog ved, at der kom en ny Stiftamtmand i Aarhus.

September. Forskjellige Skrædere ser sig nødsagede til at anlægge skudfri Pansere. Men hvorfor gaar de ogsaa selv om med Regninger til deres Kunder?

Ved Journalistfesten saa man for første Gang en enig Presse. Bladene ønskede hinanden snarest mulig en glad Alderdomsforsørgelse.

Kejser Vilhelm skriver en Sang til Ægir. Ægir føler sig dybt rørt. Der er saa meget deri, som minder ham om hans Ungdom.

Oktober. Professor Pontoppidan indretter et Schimmelmansk Palais paa 6te Afdeling. Formedelst en Indlæggelse lægger han sig dog ud med Grevinden.

»*Napoleon*« udkommer paa Ernst Bojesens Forlag. Kejser Vilhelm sender i den Anledning et Lykønskningstelegram til Martinius Nielsen.

November. Frihavnen aabnes. En Kantate og et halvt Dusin Festtaler er det første, der gaar til Søs.

Det kgl. Theater fejrer Oehlenschlägers Fødselsdag. Om Formiddagen er der Chokolade, og om Aftenen spilles der lidt.

December. Krag adopterer »*Lille Eyolf*«. Uagtet hans Onkel tilbyder at betragte den smaa som fuldstændig hørende til Familien, vil Ipsen dog have ham tiltalt for Overtrædelse af Loven om Plejebørn.

Som Led i Kjøbenhavns Befæstning lægges en bombefast Enceinte om Storkereden. Der afholdes hver Nat Manøvrer i Terrainet.

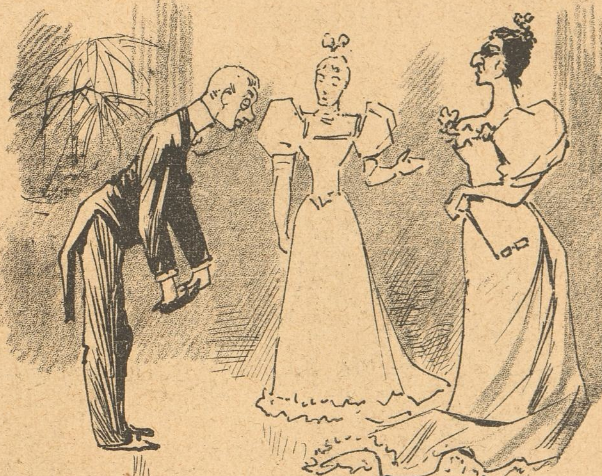
Censor forbyder »*Den store Maskerade*«. Esmann mener dog, at den er ikke helt færdig endnu.

Bergsøe afbilder Schandorph, der tager literær Revanche med »Tre Appelsiner«. Er det dog ikke lidt rigeligt for en lille Pommerans?

Høgsbro forgaar, men Rasmus Claussen bestaar.

Fra Kuren paa

Generalkonsulens Nytaarsbal.

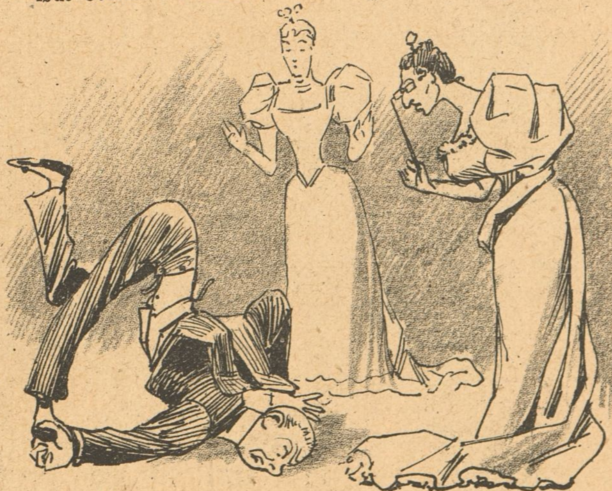
— Maa jeg præsentere Dem for Fru Schwabacker —

— født Comtesse Bachauer —

Hertuginde af Pulligstein —

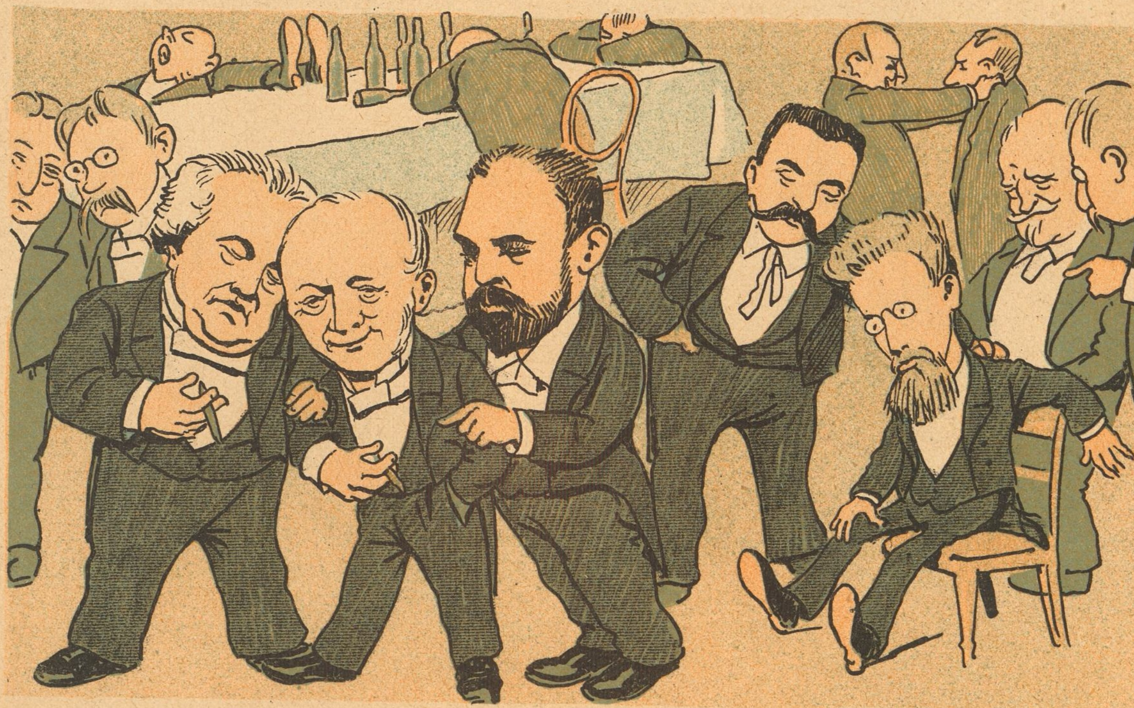

— Prinsesse af Geirberg . . . .

200 Aars-Jubilæum.

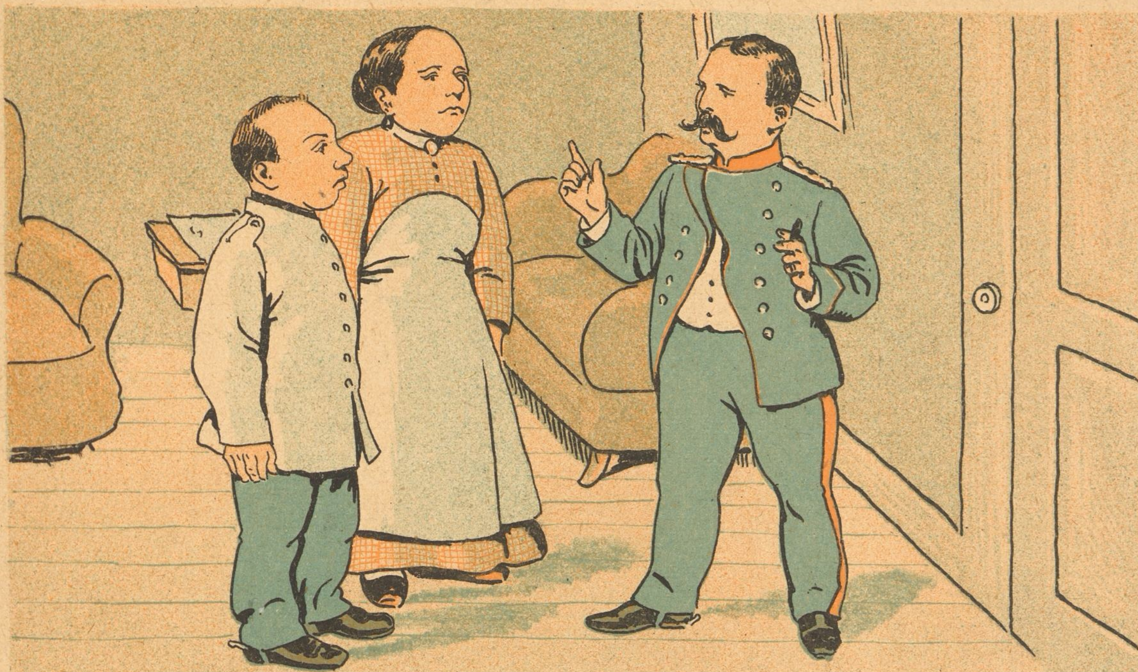

fejret

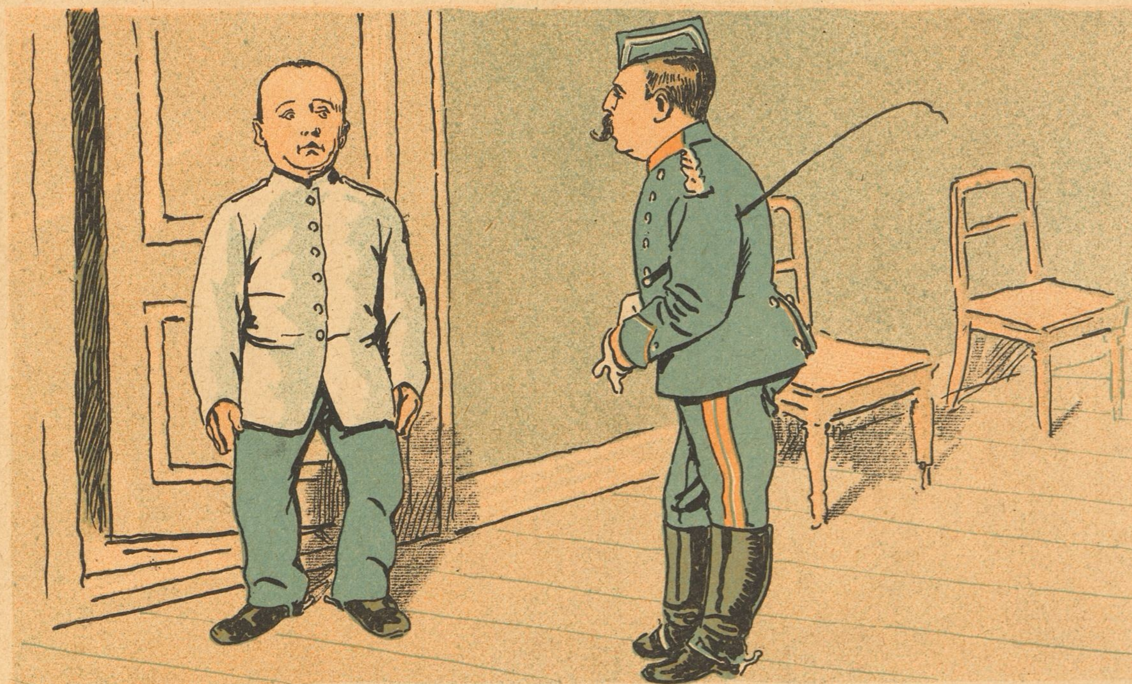

med Vinløv i Haaret.

Bondelumsk.

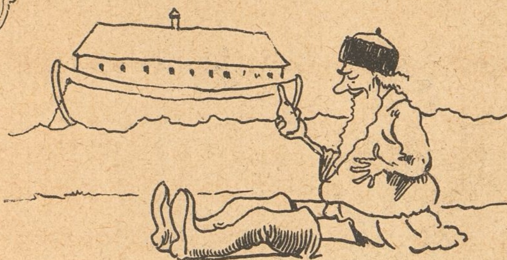
— Naar jeg ringer 1 Gang, kommer Jens, ringer jeg 2 Gange, kommer Maren.

— Hvorfor Fanden kommer Du ikke? har Du ikke hørt, jeg ringede?

— Vel, Hr. Ritmester! Men A tinte, te noer Ritmesteren ringer jen Gaang te, saa sku Maren stille.

Da Vinhandlerne jubilerede.

Lige siden Gubben Noah
Sagde første Gang Oho! Ah!
Da et lille Glas Bodega
Var hans Alfa og Omega,
Er det anset for en fin
Levevej at sælge Vin.
Glemmes bør dog derfor ikke
De, som Vinen monne drikke,
Uden dem blev hver en Døjt
Vistnok til det rene Pojt.

Endnu længere tilbage
Har den maaske kunnet smage;
Om Methusalem der gaar Sagn:
Han holdt af en ældre Aargang.
Sikkert nok Ægypterne
Lagred den i Krypterne.
Gamle Ramses for Exempel
Holdt af *Mumm* med ægte Stempel,
Derfor er han nu at se
Som en gammel Mumm-ie.

Siden har Vintapperlaget
Mangen Stormand gjæv optaget;
Ej det Mod og Styrke slapper,
Selve Cæsar var jo tapper:
Montebello vist det var,
Som »*De bello*« kaldt han har.
Og Horats i sine Oder
Vinen priser efter Noder,
Naar han med Mæcenas sad,
Pokulerede han glad.

Her hos os man tør bedyre,
Gorm den gamle ku' den tyre,
Og Svend Tveskjæg, som man veed nok,
Et tvekrydset Bæger led nok,
Knud den Store ej for Skum
Kunde staa, men elsked *Mumm*.
Siden Erik Pommerinke
Saa i *Pommery* man klinke,
I *Old Xeres* Sorgerne
Slukked Oldenborgerne.

End i vor Tid tidt et Bæger
Sjælen styrker, nærer, kvæger.
Kejser Vilhelm man jo holder
For en ægte Hohen-solder,
Og i Bismarcks gamle Krop
Lived nys en Flaske op.
Selve Ibsens Vaabne dragne
Er mod dem, der har Champagne
Men ej røre vil ved det.
Og deri har Manden Ret.

Af Gnavposen.

Ved *Puks* Jule-Nytaars-Gnavspil er der bl. a. udtrukket følgende Numre:

Til Ernst Bojesen: Et gjenfundet Ark af »*Blæksprutten*« (indsæbet).

Til Henrik Ibsen: Den forlorne Søns Hjemkomst (Reproduktion fra Græbes Rogtrykkeri).

Til Frøken Hornemann: Et Blad af Misundelsens Bog (P. A. Rosenbergs Forlag).

Til Sporvejsselskaberne: En elektrisk Gnist (stor og nordisk).

Til Edvard Brandes: En Skuespilforlægger (under Daarernes Formynderskab).

Til Christensen-Stadil: Elementær Lærebog i parlamentarisk Statsskik (Fremtidens Forlag).

Til Georg Brandes: En oversat Portion Selvros (»*Politiken*«s Forlag).

Til V. B. Hørup: De sjællandske Valgkredse i Udvalg (i Luften, kjære).

Til Vinhandlerforeningen: Et extra Bæger, et godt Glas og en høj Snaps (Aargang 1694).

Til Puks Abonnenter: Ønsket om et glædeligt og muntert Nytaar (eget Forlag).

Vuggevise.

(Frit efter »*Kongsemnerne*«.)

Nu løftes min Reklame
Til Stjærnehvælven blaa,
Nu flyver lille Eyolf
Med Drømmevinger paa.

Der er en Stige stillet
Mod Nord fra Hegel op.
Nu kravler lille Eyolf
Med Krykken sin til Top.

Bogtrykker Græbe vaaged
For Dengsemandens Fred,
Men ak, Du lieber Eyolf,
Krag-Cawling vaaged med.

I Brandvagten.

Kollings Jubilæum paa det Kongelige og Tordensjolds Premiære paa Kasino og Napoliongs paa Nørregade — det er som jeg vil sige de udmærkede Mænds Fagforening over det hele og Julesjemytlighed i Tilgift.

Men hvem der tager Kegler, det er dog ligegodt Abrahams med Tordensjold i Paris og Kollings Jubilæum af Caritetlar med Frue og Napoliong i Julestuen — ja, undskyld, om jeg løber lidt sur i det, men tre Premiærer paa en Gang det er ongefær som Husild i den gamle By og Skorstensild paa Kresjanshavn og Fut i den anden Ende af Nørrebro, men det kan ingen regederlig Brandmand staa for.

Men, hvad det var, jeg vilde sige: det er endda et Held for min gamle Ven Abrahams, at han har den Datter, som han har. For det er begribeligvis saadan med Talang over det hele og Faderen op ad Dage. Og det vil jeg sige, at kan han altid have saadan en Vaskerpige til sit Lintøj, saa bliver det ligegodt et Førsterangs Sjortebryst, han kan frembyde til Beskuelse for det højtærede Publikum. Nu kommer det bare an paa, om han ikke knapper hende af i Gasjen, saa hun gjør Fandango og Strejke og gaar til Skrøder og spiller Folkekomedie.

Men saa har Abrahams jo Martinius tilbage, der er kjendt med at spille Napoliong fra gammel Tid, da han var hos Fesseren i Jærenbanegade, men natyrligvis den Gang gav Partiet i endnu højere Grad end som her. Og vel har jeg inte haft den Førnøjelse at kjende Napoliong personlig, da der aldrig har været noget at redde hos ham i min Tid, eftersom han aldrig har haft Fut paa saa meget som et Fag Sommergardiner. Men det vil jeg dog sige, at han kan sgu dog aldrig have noget imod at blive givet saadan, som Martinius giver ham. For Resten var det Synd og Skam, om der skulde blive Arbede for en Brandmand hos ham, saa ualmindelig nysselig som han har 'et i sin herskavelige Lejlighed paa Nøregade med Dikkerasjoner fra Carl Lund og Møblementet fra C. B. Hansen extra fin-fin.

Se, jeg var jo strax med paa den, da jeg hørte, at Kolling skulde have Jubilæum, for jeg troede begriveligvis, at det var den rigtige Kolling, og alle vi Brandfolk var da bleven enige om, at naar Orsjesteret gav ham en Tusj, som de jo plejer van ved mere grivende Lejligheder, saa skulde vi ogsaa give ham en Dusj med vores Sprøjte. Men se det blev der jo inte noget af, ved det at det inte var den rigtige, men derimod den kongelige, som jo for Resten vist er en overmaade rijæl og behavelig Mand i alle Maader, men dog inte saa møjet opløftende for Folk som vi. Men derfor var det ligegodt i sin Orden, at Folk var rørt over ham og gav han baade Klap og Buketter.

Næ, ude paa Kasino er der dov mest Slav i Frikkedellen, nemlig Søslag med Tordensjold, som er ude mod Svenskerne, formodentlig fordi han som knyttet til Tændstikfabrikationen vil gjøre sit til at udrydde de svenske Tændstikker. Og saa er der jo Fordinand Rasmussen, som har et overmaade dannig Væsen, ligesom det var en af vos, der var kommet op og spille Komedie. I det hele taget passer hver Theater jo sin Forretning paa en overmaade rijæl Maade, Folketheatret sin Napoliong og hans Dreng, og Kasino Baadsmandens Vaskerpige, og det kongelige Tordensjolds Skalkestykker og . . . hov hov, nu gaar'en nok galt igjen . . . Ja ja, glædelig Nytaar, vilde jeg sige. Skal vi tage en Knude paa det, Ferdnandsen?

En Jubbelæumsbuket

a

Søren Pipperop.

Kom, min Pegas, aa lamme rie
Te Værs paa dei, mit goe Øj,
Saa di, der ser paa vos, ska sie
Om vores Flogt, a den æ høj,
Naar je anløver mit Bestemmelsessted: Parnas aa Helikon
Aa slaer en Volte durk igemmel
Engspirasjonens Tønnebaand.

Lie fra je va kons en Rolling,
Te je kom i mit Svennelav,
Paa Kongens Nytorv slo for Kolling
Mit Hjerte none propre Slav,
Aa Poblekom to osse villi
Sei over ham natyrlivis
Et Grin, som ente kons va billi,
Men osse te forhøjet Pris.

I fyrretyve Aar han værked
Mæ sit Talang te Sjenens Tarv,
Aa der æ Engen, som ha ærket
Sei over, a han feg sin Arv.
Han ga vos som Jeronimus i
»Abrakadabra« goe Teng,
Aa som Spesborjer va han pussi
I Kressjan Firtals Beverding.

Te Slutneng ve je bare sie,
Mens Lavbærblade for ham strøs,
Gid ente han igen maa bie
I Julestuen arveløs,
Aa sku de maveløse hænde,
A je faar Maven grint itu,
Der dov maa være te hans Enne
I Holbergs Gade langt inu.

Godt skaaret.

Imellem Charybdis hos vore Agrarer
Og Scylla hos Høgsbro og hans Proletarer
Passagen er snever og propfuld af Farer;
Men Hørring alligevel Skærene klarer.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.